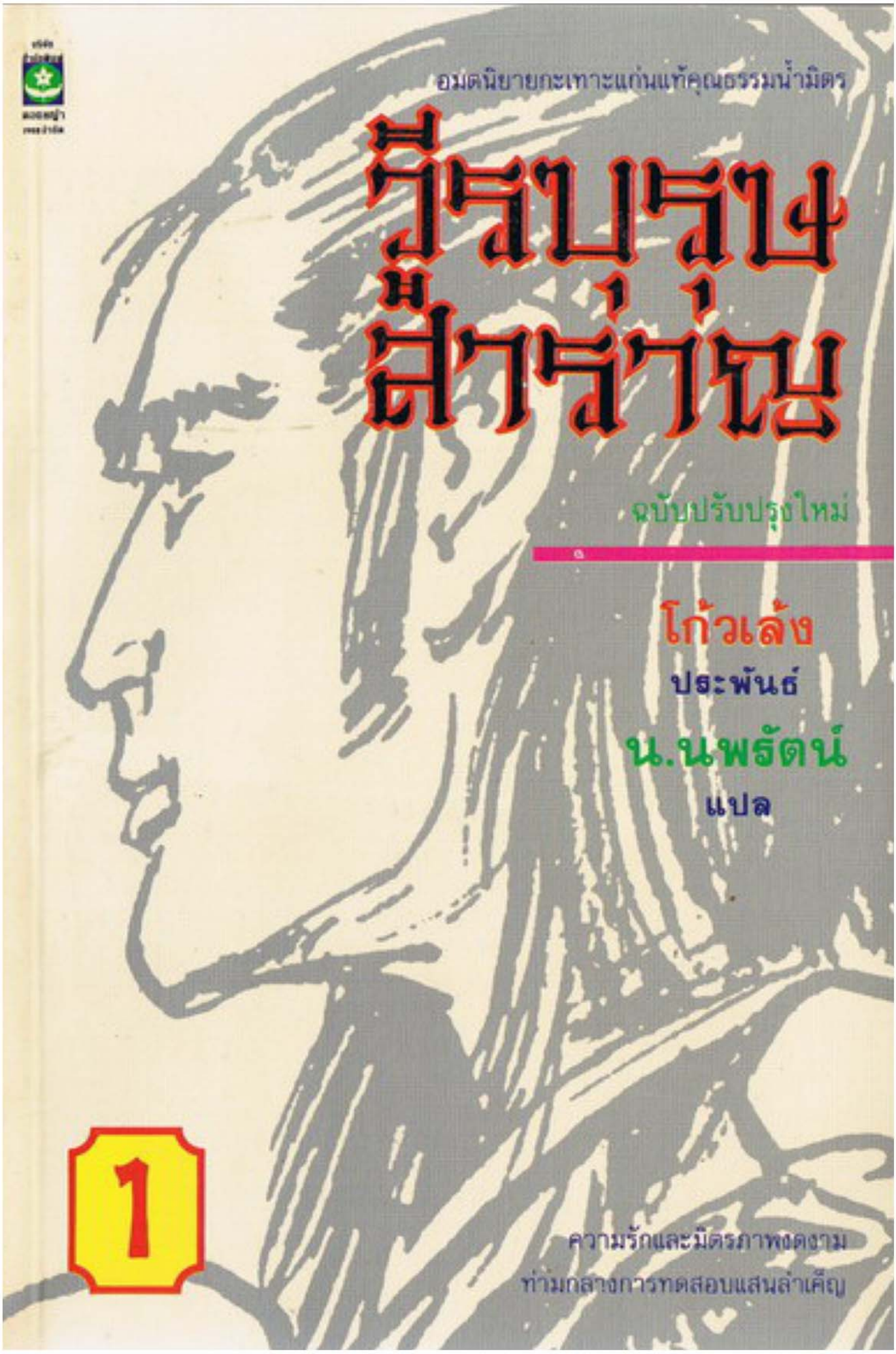

อมตนิยายกะเทาะแก่นแท้คุณธรรมน้ำมิตร
ผู้รบผู้ชนะ
ฉบับปรับปรุงใหม่
โก้วเล้ง
ประพันธ์
น.นพรัตน์
แปล
1
ความรักและมิตรภาพงดงาม
ท่ามกลางการทดสอบแสนลำเค็ญ

ชุดวรรณกรรมอมตะของโก้วเล้ง

วีรบุรุษสำราญ เล่ม 1

โก้วเล้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ แปล

พิมพ์ครั้งแรก (โดยสำนักพิมพ์) สิงหาคม 2534

พิมพ์ครั้งที่สอง กรกฎาคม 2535

พิมพ์ครั้งที่สาม มิถุนายน 2536

พิมพ์ครั้งที่สี่ ธันวาคม 2537

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521

ISBN 974-601-641-5

แบบปกและรูปเล่มโดย

ดอกหญ้ากราฟิก

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสามัคคีสาร (ดอกหญ้า) จำกัด

71/12-19 ถนนเทศบาลสาย 2 แขวงวัดกัลยาณ์

เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600 โทรศัพท์ 466-0519 โทรสาร 465-1391

ทำเพลตที่ ทีไทย ออฟเซท โทรศัพท์ 215-7818

พิมพ์ที่ บริษัทสารมวลชน จำกัด โทรศัพท์ 392-1569, 392-3119

คำนำ

"ที่ซึ่งมีมิตรแท้ จักอบอุ่นและเจิดจ้า"

มีแต่มิตรสหายผู้รู้ใจ ผู้สามารถแบ่งปันความสุขและแบกรับความทุกข์ของท่านได้ จึงควรคู่กับการทะนุถนอม

มีแต่ผู้ที่สูญมันไป จึงจักสำเหนียกว่า การจากพรากนี้ให้รสชาติเจ็บปวดรวดร้าวเพียงไหน

"ความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคนช่างพิเศษพิสดารล้ำ คนที่ยิ่งทำร้ายจิตใจกันและกัน เนื่องเพราะกาลก่อนพวกมันรักใคร่กันอย่างลึกล้ำ"

นี่ไยมิใช่เรื่องราวอันน่าเศร้า

เนื่องเพราะโก้วเล้งเคยพานพบประสบการณ์ทางอารมณ์เยี่ยงนี้ งานเขียนหลายเรื่องของเขา ด้านหนึ่งจึงสะท้อนคุณธรรมน้ำมิตร อีกด้านหนึ่งสะท้อนชีวิตเปลี่ยวเหงา

แม้กระทั่ง *วีรบุรุษสำราญ* ก็เฉกเดียวกัน

เพียงแต่ตัวเอกของเรื่องนี้มิได้มีชีวิตเปลี่ยวเหงา ตรงกันข้าม พวกเขากลับมีชีวิตอย่างสำราญรมย์ยิ่ง

พวกเขาด้านหนึ่งภูมิหลังบุคลิกผิดแผกกันโดยสิ้นเชิง อีกด้านหนึ่งกลับหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

เป็นเอกภาพแห่งความแตกต่างอันทรงพลานุภาพ จนแม้ศัตรูที่มีกำลังกล้าแข็งกว่าก็มิอาจไม่พรั่นพรึง

เนื่องเพราะเฮ้งต๋งและพวกมีสิ่งล้ำค่าที่ปรปักษ์แล้งไร้

นั่นคือน้ำใจ-น้ำใจสหาย

สิ่งนี้แม้ซื้อขายไม่ได้ กลับแลกเปลี่ยนได้

ท่านหากต้องการให้ผู้อื่นผูกมิตรไมตรีต่อท่าน มีแต่ต้องหยิบยื่นมิตรไมตรีให้ผู้นั้นก่อน

"ในใต้หล้าขอเพียงมีน้ำมิตรคงอยู่ จะเจิดจ้าเรืองรองตลอดกาล"!

ด้วยรัก

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

หมายเหตุผู้ประพันธ์

วีรบุรุษสำราญ นับเป็นการทดลองเปลี่ยนแนวครั้งใหม่ ทั้งนี้เพราะเรื่องจีนกำลังภายในถึงวาระเปลี่ยนแปลงแก้ไขแล้ว

ในสายตาของผู้คนจำนวนมาก เรื่องจีนกำลังภายในมิเพียงไม่ใช่วรรณกรรม ถึงกับไม่อาจนับเป็นนวนิยาย เฉกเช่นกับไส้เดือนแม้เคลื่อนไหวได้ แต่น้อยคนนักที่เห็นมันเป็นสัตว์เลื้อยคลาน

ข้อคิดเห็นเยี่ยงนี้ แม้สืบเนื่องจากผู้คนบางคนมีอคติส่วนตัว แต่พวกเราเหล่าผู้เขียนเอง ก็มิอาจผลักไสพ้นจากความรับผิดชอบได้

เรื่องจีนกำลังภายในบางครั้งเขียนจนประโคมเกินเลยไป ละเลงโชกเลือดไปแทบลืมเลือนว่านวนิยายทุกเรื่องไม่ควรขาดแคลน "อารมณ์"

มนุษย์ปุถุชนมิเพียงมีอารมณ์เดือดดาล อาฆาตแค้น เจ็บช้ำรันทด หวาดหวั่นพรั่นพรึง ยังมีความรักและน้ำมิตร ความเสียสละและคุณธรรม อารมณ์ขันและความเห็นอกเห็นใจ พวกเราเหล่าผู้เขียนไฉนเน้นย้ำแต่ด้านความชั่วร้าย ?

ยังมีเรื่องจีนกำลังภายในยุคของพวกเรานี่ หากเริ่มนับตั้งแต่เรื่อง*กังโอ้วคี้เฮียบ-เซี่ง*ของแพ้กังปุกเซี่ยวเซ็ง เมื่อถึงยุค*ทิเคี้ยงงึ่นปั้ง*ของเฮ้งโต่วโล้วก็เปลี่ยนแนวคราหนึ่ง ในยุคสมัย*มังกรหยก*ของกิมยังแห่งฮ่องกงได้เปลี่ยนแนวอีกครั้งหนึ่ง จนบัดนี้ผ่านมาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว

สิบกว่าปีมานี้ เรื่องจีนกำลังภายในที่จัดพิมพ์จำหน่าย มิทราบมีจำนวนกี่ร้อยกี่พันเล่ม โครงเรื่องบางประการแทบยึดถือเป็นแบบฉบับ นักอ่านที่เจนจัดขอเพียง

อ่านตอนแรกเริ่ม ก็เดาเนื้อเรื่องตอนอวสานได้

ดังนั้นเรื่องจีนกำลังภายใน หากคิดยกระดับของตัวเองสูงขึ้น สมควรเปลี่ยนแนว หากคิดปลุกเร้าความสนใจของนักอ่าน ก็ต้องเปลี่ยนแนว

อย่างนั้นควรเปลี่ยนแปลงอย่างไร ?

บางคนบอกว่าสมควรเปลี่ยนจากบู๊ (การต่อสู้) เป็นเฮียบ (คุณธรรม) กล่าวคือ เขียนถึงแสงสว่างเพิ่มขึ้น ลดด้านที่มืดมิดลง เขียนถึงมโนธรรมผู้คนเพิ่มขึ้น บรรยายฉากโลหิตให้น้อยลง

และบางคนบอกว่าหากเปลี่ยนแนวเยี่ยงนั้น เรื่องจีนกำลังภายในเท่ากับแปรสภาพไป มิใช่เรื่องจีนกำลังภายในขนานแท้ นักอ่านบางท่านอาจไม่ยอมรับ

ข้อวิจารณ์ทั้งสองประการอาจล้วนไม่ผิด ดังนั้นพวกเราเหล่าผู้เขียนมีแต่ทดลอง ทดลองโดยมิหยุดยั้ง

พวกเราแม้มิกล้ามุ่งหวังให้ผู้อื่นยึดถือเรื่องจีนกำลังภายในเป็นวรรณกรรม อย่างน้อยก็ขอให้ได้รับการยึดถือเป็นนวนิยาย มีศักดิ์ฐานะเท่าเทียมกับนวนิยายประเภทอื่น สามารถปลุกเร้าจิตใจผู้คน สามารถสร้างความรู้สึกร่วมของผู้คนขึ้น

.....

เมื่อถัดจากปิงป้อเง็กแห่ง*นักสู้ผู้พิชิต* ซิมลั้งแห่ง*ราชายุทธจักร* ชอลิ่วเฮียงแห่ง*จอมโจรจอมใจ* ลี้คิ้มฮวง อาฮุยแห่ง*ฤทธิ์มีดสั้น* จวบจนถึงเซียวจับอิดนิ้ง ท่านจะได้พบกับก๊วยไต้โล่วและเฮ้ยงต๋งตัวเอกใน*วีรบุรุษสำราญ*

ผู้ใดว่าวีรบุรุษเงียบเหงา วีรบุรุษของพวกเราล้วนสำราญ!

ก๊วยไต้โล่วและเฮ้ยงต๋งแม้ยากจน แต่ยังสำราญรมย์ เนื่องเพราะพวกมันรู้ซึ้งถึงคุณค่าความหมายของชีวิต วีรกรรมของพวกมันจึงบรรเจิดเพริศแพร้ว เปล่งประกายเจิดจ้าจำรัส

หากแม้น*วีรบุรุษสำราญ*มีความสนุกสนานอยู่เพียงส่วนเสี้ยว การทดลองของ ข้าพเจ้าครานี้ ก็นับว่าไม่ประสบความล้มเหลวแล้ว

โก้วเล้ง

สารบัญ

บทที่ 1	ก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต๋ง	9
บทที่ 2	อี๊ฉิกกับฝูงมด	20
บทที่ 3	ลิ้มสันติภาพ	40
บทที่ 4	สตรี ทองคำ สุนัข	53
บทที่ 5	กระบี่และกระบอง	64
บทที่ 6	ขบวนผู้คนที่น่าชัง	86
บทที่ 7	แป๊ะเล่าก้วงกับเป็ดย่าง	101
บทที่ 8	ตัวหมัดในศาลร้าง	117
บทที่ 9	ฆ่าคนและถูกฆ่า	138
บทที่ 10	นักศึกษาลึกลับ	154
บทที่ 11	หมัดของก๊วยไต้โล่ว	166
บทที่ 12	บุรุษกับแมว	181
บทที่ 13	ความลับของน่ำเก็งชิ้ว	194
บทที่ 14	ทูตผู้คับแค้น	206
บทที่ 15	ความลับของก๊วยไต้โล่ว	216
บทที่ 16	ผลของการเข้าใจผิด	239
บทที่ 17	ถลกหนังผู้ใด?	248
บทที่ 18	ความลับของลิ้มไท้เพ้ง	259
บทที่ 19	นรกอันมืดมิด	278
บทที่ 20	สุดลำเค็ญคือความตาย	289
บทที่ 21	เรื่องผิดคาดหมาย	302
บทที่ 22	ความลับของเฮ้งต๋ง	313

1

ก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต๋ง

ก๊วยไต้โล่วเป็นเฉกเช่นกับนาม ความหมายของ "ไต้โล่ว" คือ ทั้งโอ่อ่าผ่าเผย ทั้งกล้อมแกล้มคลุมเครือ มิว่าเรื่องราวใดล้วนไม่นำพาปรารมภ์

เฮ้งต๋งกลับปุกต๋ง (ไม่เคลื่อนไหว)

.....

ก๊วยไต้โล่วความจริงสมควรเป็นบุคคลร่ำรวย แต่แล้วมันกลับยากจนเข็ญใจ

บุคคลที่สมควรร่ำรวย หากเปลี่ยนเป็นยากจน มีแต่สืบเนื่องจากสาเหตุสองประการ หนึ่งคือมันโง่เขลาไป สองสืบเนื่องจากเกียจคร้านไป

ก๊วยไต้โล่วหาโง่เขลาไม่ มันกระทำเรื่องราวมากกว่าผู้อื่น มิหนำซ้ำกระทำมากกว่าผู้อื่น สมมุติเช่น

มันสามารถขับขี่ม้าเร็วที่สุด สยบม้าพยศที่สุดได้

กระบี่ของก๊วยไต้โล่วสามารถทะลวงผ่านเกราะเหล็กของแม่ทัพ ขณะเดียวกันก็ทะลวงผ่านกิ่งหลิวที่เอนลู่กลางสายลมได้

ท่านหากเป็นสหายมัน ตอนที่มันอารมณ์ดีเป็นพิเศษ อาจกระโดดลงน้ำจับปลาหลีฮื้อในสภาพมือเปล่าได้สองตัว ตอนทะยานขึ้นจากน้ำ สามารถตะปบจับห่านป่ากลางอากาศสองตัว ปรุงอาหารเป็นลาภปากท่าน ฝีมือการครัวของมันรับรองไม่เป็นรองพ่อครัวใด ๆ ในนครหลวง

มีบ้างบางคนเห็นว่า ก๊วยไต้โล่วนอกจากให้กำเนิดเด็กทารกแล้ว ไม่ว่าเรื่องใดล้วนกระทำได้

ก๊วยได้โล่วก็ไม่เกียจคร้าน มิหนำซ้ำยังพากเพียรหาเรื่องกระทำ การงานประการแรกคือ รับตำแหน่งผู้คุ้มกันภัย

ตอนนั้น ก๊วยได้โล่วเพิ่งไว้ทุกข์แก่บิดามารดาผู้ล่วงลับครบกำหนด จึงขายบ้านช่องไร่นา คิดอาศัยความสามารถประจำตัวออกท่องเที่ยวในวงนักเลง

ก๊วยได้โล่วหาใช่พ่อค้าวาณิชผู้เจนจัด ดังนั้นที่นาซึ่งมีราคาไร่ละสามร้อยตำลึงเพียงจำหน่ายไปไร่ละหนึ่งร้อยเจ็ดสิบตำลึง กอปรกับแบ่งให้กับญาติสหายที่ขัดแค้นจึงเหลือเงินไม่มากนัก

แต่นั่นก็เพียงพอให้ซื้อหาม้าพ่วงพีตัวหนึ่ง หล่อหลอมกระบี่เล่มหนึ่ง สั่งทำอาภรณ์ใหม่เอี่ยมลออหลายชุด พำนักโรงเตี๊ยมโอ่อ่าที่สุด รับประทานบนเหลาสุราเลื่องชื่อที่สุด

ช่วงเวลานั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิ เป็นตอนที่กิจการค้าของสำนักคุ้มกันภัยรุ่งเรืองเฟื่องฟูที่สุด และก็เป็นเวลาที่โจรมิจฉาชีพเคลื่อนไหวคึกคักที่สุด

หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยตงง้วนล้อจิ้นเอ็ก มีพลังฝีมือมิต่ำทราม หากแต่โชคไม่ดีนัก ระหว่างที่คุ้มกันสินค้ารายหนึ่ง กลับเผชิญพบจอมโจรที่ยากตอแยที่สุดแถบลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงจดฮวงโห นามอาวเอี้ยงเฮียตี๋ (อาวเอี้ยงพี่น้อง)

อาวเอี้ยงเฮียตี๋มิใช่ผู้คนสองหรือสามคน หากแต่มีเพียงคนเดียว นามของคนผู้นี้เรียกว่าอาวเอี้ยงเฮียตี๋

มันแม้มีเพียงคนเดียว แต่ยังร้ายกาจกว่าผู้คนสี่สิบคน มือซ้ายใช้มีดสั้นมือขวาร่ายรำดาบยาว สามารถชัดอาวุธลับเจ็ดแปดชนิดในคราเดียว น้อยคนที่ดูออกว่าอาวุธลับของมันชัดพุ่งจากตำแหน่งใด

ล้อจิ้นเอ็กก็ดูไม่ออก

ล้อจิ้นเอ็กเพิ่งหลบรอดจากธนูขดลวดสามดอก เกาทัณฑ์ในแขนเสื้อกระบอกหนึ่ง อาวเอี้ยงเฮียตี๋พลันพลิกสันดาบวูบ พุ่งเข็มยะเยียบออกสองเล่ม

ล้อจิ้นเอ็กไหล่ขวาถูกเข็มสองเล่มปักตรึงใส่ มีแต่รามือรอความตายถ่ายเดียว

ยามนั้น แว่วเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนระรัว ม้าเร็วตัวหนึ่งโจนทะยานมา ม้าเร็วคนยิ่งเร็ว ม้าไม่ทันบรรลุถึง คนบนหลังม้าก็กลับถึงก่อน

อาวเอี้ยงเฮียตี๋เพิ่งเห็นเงาร่างสายหนึ่งโถมละลิ่วลงจากกลางอากาศ อาวุธลับ

เจ๊ดแปดชนิดมิทันใช้ออก ประกายกระบี่ก็วูบวาบถึงตัว ชีพจรซ้ายขวาถูกทิ่มแทงใส่ข้างละหนึ่งกระบี่

เงาร่างนั้นคือก๊วยโล่วโล่ว!

ล้อจิ้นเอ็กมิเพียงสำนึกตื้นตันในพระคุณ ทั้งยังนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ สอบถามว่า

"ยอดฝีมือเยี่ยงก๊วยเฮียไฉนไม่เป็นผู้คุ้มกันภัย?"

ก๊วยโล่วรู้สึกการเป็นผู้คุ้มกันภัยน่าภาคภูมิมิน้อย ดังนั้นรับปากคล้อยตาม

เมื่อล้อจิ้นเอ็กคุ้มกันสินค้าบรรลุถึงที่หมาย จึงชักชวนก๊วยโล่วกลับสำนักแต่งตั้งเป็นรองหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัย

คนผู้หนึ่งพอย่างเข้าวงนักเลง ก็ดำรงตำแหน่งรองหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัย นับเป็นเรื่องไม่เคยมีมาก่อนจริง ๆ

ที่น่าเสียดายคือสำนักคุ้มกันภัยตงง้วนหาใช่สำนักคุ้มกันภัยที่ใหญ่โตที่สุดในแผ่นดินตงง้วน (ภาคกลางของประเทศ) รอคอยอยู่หลายวัน เพิ่งรับการค้ารายแรกคุ้มกันเงินหลายพันตำลึงจากเมืองไคฮง นำส่งถึงเมืองลกเอี๋ยง

ดังนั้นก๊วยโล่วสวมใส่ชุดม่วง สะพายกระบี่ฝักดำ นั่งอยู่บนหลังม้าสีขาวพ่วงพี ควบคุมเงินทองนำพาบริวารออกเดินทาง

ก๊วยโล่วมุ่งหวังว่าสามารถพบพานโจรมิจฉาชีพในระหว่างทาง จะได้ลองคบหากับโจรมิจฉาชีพดูบ้าง

มันพบพานจริง ๆ

น่าเสียดายที่โจรมิจฉาชีพที่ว่า เป็นเพียงโจรลักเล็กขโมยน้อย ใบหน้าเหลืองซีดราวอดอาหารมาสามวัน สวมใส่ชุดปุปะ กระทั่งดาบยังขึ้นสนิม

ก๊วยโล่วพอสำแดงฝีมือออกสองท่า ก็สยบขวัญฝ่ายตรงข้ามจนระย่นย่อ ดังนั้นเกลี้ยกล่อมให้ทั้งหมดกลับตัวกลับใจ ประพฤติดนเสียใหม่ มิให้เสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล

โจรลักเล็กขโมยน้อยประดานั้นเต็มตื้นจนร่ำไห้ รับปากล้างมือ แต่แล้วเล่าว่า

"พวกเราไม่มีเงินทุนแม้สักหุนเดียว สามารถประกอบการค้าอันใด?"

ก๊วยไต้โล่วสวนคำทันที

"ง่ายดายยิ่ง เรามอบเงินทุนให้"

ครั้นแล้ว กำนัลเงินทองในรถคุ้มกันภัยแก่โจรลักเล็กขโมยน้อยคนละหนึ่งร้อยตำลึง ทั้งหมดถึงกับพร่ำขอบคุณโห่ร้องจากไป สรรเสริญว่า

"ท่านผู้มีพระคุณ มิเพียงเป็นวีรบุรุษผู้กล้าหาญ ทั้งยังเป็นองค์พระโพธิสัตว์"

ก๊วยไต้โล่วพลอยปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง ครั้นเมื่อจิตใจค่อย ๆ สงบลง พลันฉุกคิดถึงเรื่องราวสองประการ

หนึ่ง เงินทองในรถคุ้มกันภัยแจกจ่ายไปกว่าครึ่ง

สอง เงินทองเหล่านี้มิใช่สมบัติของตน

เหล่าบริวารที่ร่วมทางมาล้วนเบิกตาจ้องมองก๊วยไต้โล่วเป็นจุดเดียว มิว่าผู้ใดก็จำแนกไม่ออกว่า พวกมันคิดเห็นว่าก๊วยไต้โล่วเป็นตัวอะไร ?

เป็นวีรบุรุษ ? โพธิสัตว์ ? หรือตั๋วโง่เขลาบัดซบ ?

ก๊วยไต้โล่วจึงย้อนกลับสำนักคุ้มกันภัย กล่าวต่อล้อจิ้นเอ็กว่า

"ม้าของเราตัวนี้ ซื้อมาด้วยเงินสองร้อยแปดสิบตำลึง ตอนนี้มีเงินทองหลงเหลืออยู่เจ็ดร้อยกว่าตำลึง รวมเป็นหนึ่งพันตำลึง ขอชดใช้แก่เจ้าของว่าจ้าง ที่ค้างชำระให้ทางสำนักคุ้มกันภัยค่อย ๆ หักเงินเดือนของรองหัวหน้าสำนัก"

ล้อจิ้นเอ็กพอฟังจบความ ถึงกับปากอ้าตาค้างพลันคุกเข่าโครมลง

มันหาได้ขอร้องให้ก๊วยไต้โล่วรั้งอยู่สืบต่อ มิใช่คุกเข่าคำนับที่ช่วยชีวิตมันหากแต่วิงวอนก๊วยไต้โล่วรีบจากไป ยิ่งเร็วเท่าใด ยิ่งไปไกลเพียงไหนยิ่งประเสริฐ!

"ท่านช่วยชีวิตเรา เราจะจ่ายหนี้สินแทนท่าน นับเป็นการหักกลบล้างกัน บุคคลเยี่ยงก๊วยตั๋วเอี้ย (นายแซ่ก๊วย) กาลก่อนเราไม่เคยพบพานมา ภาวนาว่าภายหน้าอย่าได้เผชิญพบอีก"

.....

ก๊วยไต้โล่วจึงจากมา

ตอนนี้ก๊วยไต้โล่วแม้ยังสะพายกระบี่ สวมใส่อาภรณ์ใหม่เอี่ยมลออ แต่ปราศจากม้าขาวพ่วงพี หลงเหลือเศษเงินอยู่มิกี่ตำลึงเท่านั้น

แต่ก๊วยไต้โล่วหานำพาปรารมภ์ไม่

ก๊วยไต้โล่วยังคงเลือกเหลาสุราโอ่โถงที่สุด แวะเข้าไปสั่งสุราเลิศรสอาหารโอชะมาดื่มกินเป็นที่สำราญ

ร่ำดื่มจนเมามายหกเจ็ดส่วน ผู้คนที่น่าชิงชังที่สุดก็แปรเปลี่ยนเป็นน่ารักที่สุด ดังนั้นกำนัลเงินทองที่หลงเหลือแก่ผู้รับใช้ที่ "น่ารัก" จนหมดสิ้น

ก๊วยไต้โล่วกระเป๋าเกลี้ยงเกลาราวเพิ่งผ่านการซักฟอกมา แต่ยังส่ายอาด ๆ เข้าโรงเตี๊ยมใหญ่โตที่สุดภายในเมือง

ก๊วยไต้โล่วกลับลืมเลือนหลักการข้อหนึ่ง

ประตูโรงเตี๊ยมแม้เปิดกว้างตลอดเวลา ตอนเข้าไปง่ายดายยิ่ง แต่ในกระเป๋าท่านหากปราศจากเงินทอง ก็อย่าคิดหมายกลับออกมา

ก๊วยไต้โล่วย่อมไม่หลบเร้นจากมา ทั้งมิบ่ายเบี่ยงคดโกง แล้วนี่จะทำอย่างไร?

ยามร้อนรุ่มใจ เตร็ดเตร่ที่กลางลานตีกสองรอบ พลันเห็นบนผนังกำแพงติดประกาศสีแดงใบหนึ่ง มีใจความว่า

"รับสมัครพ่อครัว"

ดังนั้นก๊วยไต้โล่วจึงเป็นพ่อครัว

อาชีพผู้คุ้มกันภัยเป็นอยู่ครึ่งเดือน แต่ทำหน้าที่พ่อครัวได้สามวันเท่านั้น

สามวันมานี้ ก๊วยไต้โล่วใช้น้ำมันเกินไปยี่สิบชั่ง ทำชามแตกไปสามสิบใบ เจ้าของโรงเตี๊ยมกลับสะกดกลั้นใจได้ เนื่องเพราะฝีมือการปรุงของก๊วยไต้โล่วไม่เลว บางครั้งการเสาะหาพ่อครัวฝีมือเยี่ยมคนหนึ่งยังยากเย็นกว่าการเลือกเฟ้นภรรยาที่ดีคนหนึ่ง

แต่แล้วผู้มาดื่มกินคนหนึ่งตำหนิว่าปลาของก๊วยไต้โล่วจืดชืดไป ก๊วยไต้โล่วถึงกับสาดปลาทั้งชามใส่ใบหน้าผู้มาดื่มกิน กระชากเสียงว่า

"ท่านเคยรับประทานปลานึ่งมาหรือไม่? ปลานึ่งมิอาจมีรสเค็มไป"

เมื่อเป็นเช่นนี้ สุดที่เจ้าของโรงเตี๊ยมจะทนทานได้ หากแม้นพ่อครัวดุร้ายปานนี้ ยังมีผู้ใดมารับประทานอาหารอีก?

ผลจากการเป็นพ่อครัวสามวัน เพียงเพิ่มคราบน้ำมันบนร่างกายชั้นหนึ่ง กระเป๋ายังคงว่างเปล่า

ก๊วยไต้โล่วขบคิดหาอาชีพอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันฉุกคิดขึ้น

"สวรรค์ประทานมืออันสวยงามแก่เราคู่หนึ่ง เราไยไม่สำแดงฝีมือกลางท้องถนน ?"

ตอนนั้นแม้พลบค่ำลง ท้องถนนกลับคึกคักครึกครื้นยิ่ง

ก๊วยโล่วเลือกเฟ้นมุมถนนที่มีผู้คนสัญจรผ่านหนาแน่นที่สุดเป็นลานแสดงฝีมือ เพียงแต่ตอนแรกสมควรอารัมภบทก่อน แล้วนี่สมควรกล่าวกระไร

คารมก๊วยโล่วไม่เลว วาจาที่ไม่สมควรกล่าว กลับกล่าวอย่างกลอกกลิ้งยียวน ลวดลายแพรวพราย ครั้นเมื่อถึงวาระสมควรกล่าว กลับกล่าวไม่ออก

ดังนั้นสำแดงฝีมือโดยไม่บอกกล่าว ม้วนแขนเสื้อขึ้นร่ายรำเพลงหมัดที่ยอดเยี่ยมที่สุดออกมา

สภาวะหมัดก๊วยโล่วคล้ายพยัคฆ์หลุดจากกรง มังกรอาละวาดสมุทร เงาหมัดแน่นขนัดซับซ้อนแฝงกระแสพลังครืนครั่นสะท้านหู ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นวิชาฝีมืออันแท้จริง

แต่บุคคลอื่นมิเพียงไม่รายล้อมเข้ามา กลับหลีกลี้หนีห่าง คำนึงขึ้น

"คนผู้นี้พลันร่ายรำหมัดอยู่กลางท้องถนน หรือมันสติบกพร่องไม่สมบูรณ์ ?"

ก๊วยโล่วร่ายรำถึงกลางคัน พลันพบว่าไม่ถูกต้อง ฉุกใจคิดขึ้น

"สามัญชนคนธรรมดาเหล่านี้ ย่อมสังเกตความลึกล้ำของวิชาฝีมือไม่ออก สมควรเปลี่ยนเป็นแสดงฝีมืออันน่าตื่นใจ"

พอได้คิด ตีลังกาด้วยท่วงท่าเอี้ยวจื้อถวงซิง (ปักษาพลิกตัว) ต่อยหมัดใส่ผนังกำแพงด้านหลัง ในเสียงโครมกึกก้อง ผนังถูกทะลวงเป็นช่องใหญ่

ขณะเดียวกันเท้าขวาเตะกราดออก เสาหินที่จัดไว้สำหรับผูกบังเหียนม้าหักกลางดังสนั่นหวั่นไหว...ขากางเกงของตนย่อมขาดไปด้วย

แว่วเสียงโห่ร้องดังระงม ผู้คนบนท้องถนนแตกฮือหลบหนี ร้านรวงสองฟากข้างปิดประตูลง เนื่องเพราะบนท้องถนนมีคนบ้าคลั่งที่รับประทานยาผิดมาคนหนึ่ง !

ค่ำคืนนั้น ก๊วยโล่วได้แต่ขดกายอยู่บนโต๊ะบูชาในศาลเจ้าซอมซ่อ หลับใหลท่ามกลางความหิวโหย

นี่คือเกร็ดประวัติที่ผ่านมาของก๊วยโล่ว

.....

เที่ยงวันที่สอง ก๊วยโล่วพลันฉุกคิดถึงวิธีเป็นโจร...เป็นโจรธัมมะ

ก่อนอื่น ต้องเสาะหาเป้าที่เหมาะสม คนผู้นั้นพึงเป็นผู้รุ่มรวยแต่ไร้เมตตาธรรม หากเป็นขุนนางฉ้อฉลยิ่งประเสริฐ

ท่านหากช่วงชิงเงินทองของคนประเภทนี้ ผู้อื่นมิเพียงไม่ตำหนิท่าน ทั้งยังแซ่ซ้องสรรเสริญ

ก๊วยโล่วปลุกปลอบสมาธิ เริ่มสำรวจค้นหา ในที่สุดเสาะพบเป้าหมายลงมือ

นั่นเป็นตึกรามที่ปลูกอิงเชิงเขาแถบหนึ่ง โครงสร้างโอ่อ่าโอฬาร ตระหง่านภูมิฐานยิ่ง แสดงแน่ชัดเจ้าของตึกรามต้องรุ่มรวยยิ่ง

ตึกรามนั้นอยู่ห่างจากชุมนุมชน ทำเลเปล่าร้าง ข้างเคียงเป็นสุสานหลุมฝังศพ แสดงว่าเจ้าของตัวตึกมิใช่บุคคลเปิดเผย มิเช่นนั้นย่อมไม่พำนักในสถานที่เยี่ยงนี้

เมื่อมีเงื่อนไขสอดคล้อง มีแต่รอคอยโอกาสลงมือ โอกาสที่เหมาะสมที่สุดย่อมเป็นยามค่ำคืน

แต่ก๊วยโล่วไม่อาจอดรนทนรอ สนธยาเพิ่งลาลับ ก็พุ่งปราดเข้าตัวตึก

สิ่งแรกที่ปรากฏแก่คลองจักษุ คือเตียงขนาดใหญ่สบายอ่อนนุ่มเตียงหนึ่ง

บนเตียงนอนทอดกายด้วยบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง

นอกจากนี้ไม่พบพานสิ่งอื่นอีก!

ตึกรามนี้มีห้องหับสามสิบกว่าหลัง ทุกหลังล้วนเวิ้งว้างว่างเปล่า แม้แต่ห้องครัวก็มิมีเศษอาหารสักชิ้น

นอกจากเตียงไบนี้ คนผู้นี้ สถานที่นี้กระทั่งโต๊ะเก้าอี้สักตัวยังไม่มี

ก๊วยโล่วตะลึงลานกับที่

บุรุษหนุ่มที่ทอดกายอยู่บนเตียง หาได้หลับใหล ดวงตาเบิกจนกลมกว้าง แต่ต่อให้ก๊วยโล่ววิ่งไปวนมา รี้อนั่นค้นนี่ ล้วนมิแยแสสนใจ

สุดท้ายก๊วยโล่วโถมถึงหน้าเตียง คิดสอบถามว่าเป็นเรื่องราวใด สถานที่นี้ไฉนมีเพียงเตียงใบเดียว คนผู้นี้นอนทอดกายอยู่บนเตียงไยกัน?

บุรุษหนุ่มกลับชิงถามว่า

"ท่านเสาะหาข้าวของมีค่าได้หรือไม่ ?"

ก๊วยได้โล่วส่ายหน้าปฏิเสธ

บุรุษหนุ่มทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเสาะหามาสามวัน กระทั่งหม้อก้นแตกใบสุดท้าย ยังนำไปแลกขนมเปี๊ยะท่านหากหาข้าวของได้ แสดงว่ามีความสามารถยอดเยี่ยมจริง ๆ"

เค้าหน้าบุรุษหนุ่มคมคายมิน้อย เพียงแต่ซูบซีดไปบ้าง แม้แต่ซุ่มเสียงก็แผ่วล้าคล้ายหิวโหยมาหลายวันจริง ๆ

ก๊วยได้โล่วอดถามมิได้

"นี่ที่แท้เป็นสถานที่ใด ?"

"สถานที่นี้เรียกว่าปู่กุ่ยซัวจึง (เคหารุ่มรวย)!"

ก๊วยได้โล่วแทบกระโดดปราดขึ้น ร่ำร้องว่า

"ดินแดนปิศาจนี้เรียกว่าเคหารุ่มรวย ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย คนอ้วนอาจกลายเป็นผอม เคหารุ่มรวยย่อมอาจกลับกลายเป็นยากจนได้"

"อย่างนั้นท่านเป็นใคร นอนทอดกายในดินแดนปิศาจนี้ไยกัน ?"

"เราเห็นห้องหับนี้ว่างเปล่า จึงเข้ามาจับจอง นับเป็นประมุขเคหารุ่มรวยรุ่นที่เจ็ดโดยชอบธรรม"

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานอีกครา

บุรุษหนุ่มเพ่งตามองกระบี่ในมือก๊วยได้โล่วตลอดเวลา พลันกล่าวว่า

"กระบี่ของท่านเล่มนี้ไม่เลว"

"ความจริงก็ไม่เลวอยู่"

"คงจำนำได้สักหลายตำลึงกระมัง ?"

ก๊วยได้โล่วร่ำร้องอีกครา

"หลายตำลึง ? บอกกับท่าน กระบี่เล่มนี้เราซื้อหามาด้วยเงินร้อยกว่าตำลึง"

บุรุษหนุ่มตาเป็นประกายทันที แม้แต่ซุ่มเสียงก็แปรเปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นกล่าวว่า

"ท่านลงจากเขาทางด้านนี้ ลดเลี้ยวไปทางซ้าย มีโรงจำนำหลีง้วนแห่งหนึ่ง

เจ้าของร้านแม้เป็นจอมขูดรีด แต่ยังมีสายตาหลักแหลมอยู่บ้าง ก่อนที่มันจะปิดร้าน ท่านรีบไปจำนำกระบี่เล่มนี้ คงได้มาสักยี่สิบตำลึง"

กลืนน้ำลายแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ด้านตรงข้ามเยื้องกับโรงจำนำ เป็นร้านอาหารชาวพื้นเมืองกวางตุ้ง เป็ดย่างและเนื้อต้มเปื่อยของมันรสชาติไม่เลว ท่านหลังจากได้เงินมา ก็ซื้อเป็ดย่างสองตัว เนื้อห้าชั่ง สุราสิบชั่งกลับมาโดยด่วน"

ก๊วยได้โล่วเบิกตาจนกลมกว้าง สีหน้าตอนจับจ้องมองบุรุษหนุ่ม เป็นเฉกเช่นกับตอนที่หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยตงง้วนรับฟังคำบอกเล่าของตนก็ปาน

เนิ่นนานให้หลัง ก๊วยได้โล่วค่อยระบายลมหายใจกล่าวว่า

"ท่านเรียกข้าพเจ้าจำนำกระบี่ ซื้อสุราอาหารกลับมาให้ท่านรับประทาน?"

บุรุษหนุ่มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในที่สุดท่านเข้าใจแล้ว"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้ามาที่นี้ไยกัน ?"

"ย่อมทราบดี ท่านคิดช่วงชิงเงินทอง"

"ท่านเมื่อทราบว่าข้าพเจ้าเป็นโจรปล้นชิง ยังคิดแสวงหาผลประโยชน์จากเราอีก ?"

บุรุษหนุ่มกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านแม้เป็นโจรปล้นชิง แต่เราเป็นปิศาจยากไร้ โจรปล้นชิงพอเผชิญพบปิศาจยากไร้ มีแต่ยอมรับชะตากรรม"

ก๊วยได้โล่วพลันพบว่ารอยยิ้มของฝ่ายตรงข้ามน่ารักยิ่ง ตนเองอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"มาตรแม้นท่านคิดแสวงหาผลประโยชน์จากข้าพเจ้า ก็สมควรหยิบฉวยกระบี่ของเราไปจำนำ ซื้อสุราอาหารมาให้ข้าพจ้ารับประทานจึงถูกต้อง"

"เมื่อคิดประพฤติเป็นคนดีงาม พึงดีถึงที่สุด ท่านยังคงออกไปสักคราเถอะ"

"ท่านเล่า ? หรือกระทั่งเคลื่อนไหวยังคร้านที่จะเคลื่อนไหว ?"

"โอ เราหากไม่เกียจคร้าน ไฉนยากจนข้นแค้นปานนี้ ?"

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานเป็นครั้งที่สาม ตนมิเคยเผชิญพบบุคคลเยี่ยงนี้มาก่อน

จริง ๆ

.....

ในที่สุดก๊วยได้โล่วจำนำกระบี่ แลกซื้อสุราอาหารกลับมา

ขาเป็ดหนึ่งข้าง สุราครึ่งชั่งพอตกถึงท้อง บุรุษหนุ่มค่อยลุกขึ้นนั่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เรารับประทานอาหารของท่าน แต่กระทั่งนามของท่านยังมิทราบ"

"ข้าพเจ้าเรียกว่าก๊วยได้โล่ว"

"ได้โล่ว...ท่านกลับสอดคล้องกับนาม โอ่อ่าผ่าเผยจริง ๆ"

"ท่านเล่า ท่านเรียกว่าอะไร ?"

บุรุษหนุ่มกล่าวว่า

"เราเรียกว่าเฮ้งต๋ง (เฮ้งเคลื่อนไหว)"

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันหัวร่อสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านสมควรเรียกว่าเฮ้งปุกต๋ง (เฮ้งไม่เคลื่อนไหว) จึงถูกต้อง !"

.....

มีแต่คนตายจึงไม่เคลื่อนไหว

เฮ้งต๋งแม้มิใช่คนตาย แต่ไม่ได้เคลื่อนไหวมากกว่าคนตายเท่าใดนัก

หากเฮ้งต๋งมิคิดเคลื่อนไหว ไม่ว่าผู้ใดก็มิอาจกระตุ้นมันเคลื่อนไหวได้

หากแม้นมีทองแท่งร่วงหล่นลงจากฟ้า มิว่าผู้ใดก็ต้องหยิบฉวยขึ้นมา เฮ้งต๋งกลับไม่เคลื่อนไหว

ต่อให้โฉมสะคราญอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินเปลื้องอาภรณ์จนเปลือยเปล่าแอบอิงในอ้อมอกมัน มันยังคงไม่เคลื่อนไหว

แต่เฮ้งต๋งไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป คราใดที่เคลื่อนไหว ถึงกับแตกตื่นสะท้านโลก

มีอยู่คราหนึ่ง เฮ้งต๋งตีลังกาสามร้อยแปดสิบสองทอดโดยมิหยุดยั้งชะงักเพียงเพื่อให้ทารกชายที่เพิ่งสูญเสียมารดาหัวร่อสักครา

เฮ้งต๋งเคยเร่งรุดเป็นระยะทางหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบลี้ในเวลาสองวันสองคืน เพียงเพื่อรุดไปพบหน้าสหายผู้หนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มันตะลุยค่ายโจรสี่แห่งในเวลาสามวันสามคืน ประมือกับผู้คนสองร้อยเจ็ดสิบสี่คน สังหารศัตรูได้หนึ่งร้อยสามคน!

เพียงแต่สืบเนื่องจากโจรมิจฉาชีพขบวนนั้น ปล้นฆ่าชาวนาสมถะของหมู่บ้านเตี่ยแกจึงสองคน ฉุดคร่าดรุณีไปสามนาง ทั้งที่มันไม่รู้จักกับคนของตระกูลเตี่ยมาก่อน

แต่หากมีคนข่มเหงรังแกมัน กระทั่งถ่มน้ำลายลงบนใบหน้ามัน เฮ้งต๋งกลับไม่เคลื่อนไหว

ท่านว่ามันเป็นคนประหลาด มันนับว่าประหลาดจริงๆ

อย่าว่าแต่เฮ้งต๋งเกียจคร้าน ยังเกียจคร้านจนเกินขอบเขต

บัดนี้มันกลับคบหาเป็นสหายกับก๊วยไต้โล่ว สองประหลาดยามอยู่ร่วมกันไยมิใช่พิสดารน่าสนใจนัก?

๒

อีฉิกกับพูงมด

มีบุคคลเยี่ยงก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต๋ง เรื่องที่กระทำออกมาก็สุดที่จะทนทานรับได้อยู่แล้ว ไหนเลยเพิ่มพูนอี้ฉิก (นางแอ่นเจ็ด) อีกผู้หนึ่งได้?

พฤติการณ์ของอี้ฉิกยังบรรเจิดเพริศแพร้วกว่าเรื่องราวของผู้คนสามร้อยคนรวมกัน ไหนเลยบวกก๊วยไต้โล่ว ผนวกเฮ้งต๋งเข้าไปได้?

แต่สวรรค์กลับดลบันดาลให้ทั้งสามอยู่ร่วมกัน

.....

ตอนนี้เป็นปลายฤดูชิวเทียน (ใบไม้ร่วง) ต้นไม้ภายในสวนของเคหารุ่มรวยพลันงอกเงยด้วยผลสาลี่ผลโตรสหวานจำนวนมาก ปลิดได้หลายสิบเข่ง

ผลสาลี่งดงามขึ้นเอง กลับมีผู้คนมาสอบถามราคาต่อก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต๋ง ปลิดจากยอดไม้เอง มิต้องให้ทั้งสองลำบากวุ่นวายแม้แต่น้อย แต่จ่ายให้ถึงยี่สิบกว่าตำลึง

เงินทองเหล่านี้คล้ายร่วงหล่นลงจากฟ้า ย่อมต้องเฉลิมฉลอง จับจ่ายใช้สอยสักครา

"สวมใส่ได้แต่เกียรติ พนันแดกสลาย เที่ยวซ่องสูญว่างเปล่า รับประทานจึงสมใจ"

นี่คือหลักการของเฮ้งต๋ง การรับประทานคือการเสพย์สุขประจำชีวิตของมัน การเฉลิมฉลองจึงดำเนินโดยซื้อหาสุราอาหารมา

ตอนแรกเฮ้งต๋งนอนรับประทาน รับประทานจนสนุกสนานค่อยลุกขึ้นนั่ง

ครั้นเมื่อเหน็ดเหนื่อย ก็ล้มกายลงรับประทานต่อ

ดังนั้นเตียงของเฮ้งต๋งยัง "มัน" กว่าเขียงในห้องครัว มิว่าท่านลูบคลำตำแหน่งใด จะควานได้เนื้อที่รับประทานหลงเหลืออยู่ชิ้นสองชิ้น กระดูกที่ยังแทะเนื้อไม่หมดอยู่สามสี่ท่อน

ก๊วยได้โล่วแม้มิใช่บุคคลรักความสะอาด แต่ยินยอมนอนกับพื้น ไม่ขอขึ้นเตียงของมัน

เฮ้งต๋งจึงยึดครองเตียงใบนี้เพียงลำพัง เตียงใบนี้มิเพียงเป็นที่หลับนอน ยังเป็นห้องรับแขก เป็นสวนดอกไม้และโต๊ะอาหารของมัน

เฮ้งต๋งพลันยื่นมือไขว่คว้าขวดสุรา จ่อขวดกับปากดื่มอึก ๆ ลงไปทั้งที่อยู่ในท่านอน สุรากลับไม่กระเซ็นออกมาแม้สักหยดเดียว

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองอย่างนิยมเลื่อมใส คิดลอกเลียนบ้าง แต่อดคลางแคลงสงสัยมิได้ กล่าวว่า

"นอนดื่มสุราในลักษณะนี้ สุราไม่ฉีดพุ่งออกทางจมูกหรือ ?"

เฮ้งต๋งตอบว่า

"ไม่อย่างเด็ดขาด ต่อให้ดื่มในท่าตีลังกาห้อยหัวกลับ สุราก็มิฉีดพุ่งออกทางจมูก"

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"เราเคยทดลองมา"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านกระทั่งนั่ง ยังคร้านที่จะลุกขึ้นนั่ง ไฉนยินยอมห้อยหัวกลับ ?"

"ท่านหากมิเชื่อ ไยไม่ทดลองด้วยตนเอง ?"

ก๊วยได้โล่วดาทอประกายกระตือรือร้น ดีดกายขึ้นจากพื้น จวบจนศีรษะแทบปะทะกับเพดานห้อง พลันตีลังกากลางอากาศอย่างสวยงาม สอดสองเท้าไปในขื่อคาน พอดีอยู่ในท่วงท่าห้อยหัวกลับเยี่ยงค้างคาว

จากนั้นยกขวดสุราในมือจ่อกับปาก ค่อย ๆ ดื่มลงไปทีละคำ เพิ่งดื่มได้สองคำหยาดสุราก็ฉีดพุ่งออกทางจมูก

ยามนั้น ก๊วยได้โล่วพลันเหลือบเห็นคนผู้หนึ่ง...ตอนแรกเพียงเห็นสองเท้าของ

คนผู้นั้นก่อน

.....

เท้าของคนผู้นี้อาจไม่ผิดแผกจากบุคคลอื่น แต่รองเท้าคู่ที่สวมใส่พิเศษพิสดารยิ่ง

รองเท้าของมันจัดทำจากหนังวัวอ่อน ฝีมือประณีตงดงาม ยังมีลวดลายดอกไม้ หาเป็นรองรองเท้าของชาวเผ่ามองโกลนอกกำแพงใหญ่ที่พิถีพิถันเครื่องแต่งกายไม่

ที่น่าประหลาดที่สุดคือ รองเท้ามันแม้มีลวดลายแพรวพราย กลับมิมีส้นรองเท้า

อาภรณ์ที่มันสวมใส่ ความจริงหรูหราทรงค่ารับกับรูปลักษณะยิ่ง ตอนนี้กลับขาดกะรุ่งกะริ่ง มีแต่หมวกบนศีรษะมันจึงเป็นหมวกสวยงามใบหนึ่ง

ส่วนสัดคนผู้นี้ไม่สูงกระไร แต่นิ้วมือเรียวงามยิ่ง

ใบหน้ามันงามคมคายราวกับเป็นวงหน้าดรุณี ดวงตากลมโต ปากรูปกระจับพอแย้มยิ้มสองข้างแก้มปรากฏลักยิ้มขึ้น แต่ตอนไม่ยิ้ม ใบหน้ากลับเย็นชากระด้างจนผู้คนมิกล้าสนิทชิดใกล้

อาภรณ์ที่มันสวมใส่คล้ายเป็นสีเขียวอ่อน ตอนนี้บ้างเป็นสีแดง บางแห่งเป็นสีเหลือง

สีเหลืองย่อมเป็นดินโคลน แต่สีแดงคืออะไร...หรือเป็นโลหิต?

ผู้คนสองคนดื่มสุราอยู่ภายในบ้าน พลันเห็นผู้คนเยี่ยงนี้บุกรุกเข้ามา มิว่าผู้ใดก็ต้องแตกตื่นตกใจ

แต่ก๊วยโล่วและเฮ้งต๋งยังคงหนึ่งห้อยหัวกลับ หนึ่งนอนดื่มสุรา คล้ายมองไม่เห็นคนผู้นี้ก็ปาน

ท่านหากเข้าสู่ห้องหับหลังหนึ่ง เห็นผู้คนสองคนนอนดื่มสุราบนเตียง และตีลังกาห้อยหัวกลับ ยังเข้าใจว่าตนเองพลัดเข้าสถานพยาบาลคนบ้า แม้ไม่แตกตื่นจนหลบลี้หนีหน้า ก็ต้องขนลุกเกรียวกราว

แต่คนผู้นี้คล้ายมิรู้สึกตื่นเต้นตระหนกแม้แต่น้อย ราวกับว่าการดื่มสุราในท่าห้อยหัวกลับเป็นท่วงท่าอันถูกต้อง หากแม้นนั่งดื่มจึงน่าประหลาดสงสัย

คนผู้นี้คืออี้ฉิก!

.....

อี้ฉิกพลันตีลังกาตลบหนึ่ง สอดสองเท้าเข้ามาในขื่อคาน หันหน้าหาก๊วยไต้โล่ว คล้ายกับต้องทำเยี่ยงนี้จึงกล่าววาจาได้

แต่มันมิได้กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว

ก๊วยไต้โล่วรู้สึกว่าคนผู้นี้น่าสนใจยิ่ง พลันหลิ่วตาข้างหนึ่ง แสยะหน้าล้อเลียน

อี้ฉิกก็หลิ่วตาข้างหนึ่ง แสยะหน้าใส่

ก๊วยไต้โล่วทักทายว่า

"ท่านสบาย ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"สบาย"

ก๊วยไต้โล่วกลอกกลิ้งดวงตาแล้วกล่าว

"ลองดื่มสุราเป็นไร ?"

"ประเสริฐ"

ก๊วยไต้โล่วยื่นส่งขวดสุราให้ทันที คิดใคร่ดูว่าลักษณะฉีดพุ่งสุราออกจากจมูกของคนผู้นี้เป็นอย่างไร

มิคาด ลวดลายในการดื่มสุราของอี้ฉิกยังยอดเยี่ยมกว่าก๊วยไต้โล่ว ดื่มสุราทั้งครึ่งขวดลงไปในอึดใจเดียว มิมีหยาดสุรากระเซ็นออกมาแม้สักหยดเดียว

ก๊วยไต้โล่วอ้าปากค้าง กล่าวว่า

"กาลก่อนท่านเคยดื่มสุราในลักษณะนี้มา ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"เคยดื่มมาหลายครา"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"เนื่องเพราะเราต้องการทดสอบดูว่า ท่วงท่านี้สามารถดื่มสุราลงไปหรือไม่"

คนผู้หนึ่งหากกระทั่งเรื่องราวเช่นนี้ยังเคยทดลอง คงกระทำเรื่องราวอื่นมามากหลาย

ก๊วยไต้โล่วอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ท่านยังเคยทดลองอันใด ?"

"ท่านลองยกตัวอย่างมา ข้าพเจ้ารับรองเคยทดลองดู"

"ในใต้หล้าคงไม่มีเรื่องอื่นที่ทารุณทรมานกว่าดื่มสุราในท่วงท่าห้อยหัวกลับกระมัง ?"

"ยังมีอีกประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ถูกคนบรรจุฝังในโลงศพ ตอกตะปูปิดฝาโลง กลบฝังอยู่ใต้พื้นดิน"

ก๊วยได้โล่วเบิกตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"กระทั่งเรื่องเช่นนี้ ท่านยังเคยทดลองมา ?"

"ข้าพเจ้าทดลองเพียงสองครั้งเท่านั้น"

ก๊วยได้โล่วพลันถอนเท้าตีลังกากลางอากาศทิ้งตัวลงสู่พื้น ถลึงจ้องมองอี้ฉิกนิ่งนาน ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านหากมิใช่จอมคุยโอ่ ก็ต้องเป็นตัวประหลาด"

เฮ้งต๋งพลันกล่าววาจาเป็นคราแรก

"มันคือตัวประหลาด !"

อี้ฉิกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฉันใดฉันนั้น"

ก๊วยได้โล่วปรบมือส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"มิผิด พวกเราล้วนเป็นตัวประหลาด มิเช่นนั้นคงไม่มายังที่นี้ ตอนที่เรามายังที่นี้ คิดเป็นโจรปล้นชิง ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้ามิคิดเป็นโจร เนื่องเพราะเคยเป็นโจรแต่แรกแล้ว"

ก๊วยได้โล่วสำรวจมองฝ่ายตรงข้ามตลบหนึ่ง กลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ กล่าวว่า

"โจรปล้นชิงเยี่ยงท่าน คงเป็นโจรโง่เขลาแน่นอน"

"หาใช่โง่เขลา เพียงแต่โชคไม่ดี จึงหลงพลัดเข้ามาในสถานที่เยี่ยงนี้"

"ใช่แล้ว ท่านมายังที่นี้ ที่แท้คิดทำอะไร ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"มิคิดทำอะไร เพียงต้องการหาสถานที่หลบซ่อนกายสักครา"

"ไยต้องหลบซ่อนกาย ?"

"เนื่องเพราะมีคนคิดตอกข้าพเจ้าอยู่ในโลง ฝังอยู่ใต้พื้นดิน"

"ครานี้เป็นผู้ใดคิดทำเช่นนั้น ?"

"เป็นมด"

ก๊วยได้โล่วปากอ้าตาค้าง กล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร ?"

"เราหมายถึงมด"

ก๊วยได้โล่วพลันหัวร่อจนตัวงอ กล่าวว่า

"ท่านเกรงกลัวกระทั่งมด นับว่าขวัญอ่อนจริง ๆ"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าท่านไม่เคยท่องเที่ยวในวงนักเลง กลับมิทราบว่ามดคืออะไร"

"ข้าพเจ้าเมื่ออายุสามขวบก็ทราบว่ามดเป็นอะไรแล้ว"

"เป็นอะไร ?"

"เป็นสัตว์เลื้อยคลานตัวเล็กที่สุด คลานไปคลานมาบนพื้น บนเตียงของเฮ้งต๋งมีอยู่มิน้อย ข้าพเจ้าสามารถจับให้ท่านดูสักหลายตัว"

"ที่ข้าพเจ้าหมายถึง หาใช่มดประเภทนี้ หากแต่เป็นคน!"

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบ กล่าวว่า

"มดเป็นคน ?"

"เป็นผู้คนรวมสี่คน นับเป็นพญามด ยังมีบริวารมดอีกจำนวนมาก"

"อ้อ ?"

"ผู้คนประดานี้ หนึ่งเรียกว่ามดทอง หนึ่งเรียกว่ามดเงิน หนึ่งเรียกว่ามดแดง อีกหนึ่งเรียกว่ามดขาว!"

ก๊วยได้โล่วกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ กล่าวว่า

"เมื่อมีมดแดงมดขาว สมควรมีมดดำจึงถูกต้อง"

"ตอนแรกมีอยู่จริง แต่ตอนนี้ตายไปแล้ว"

"เมื่อเป็นผู้คนชัด ๆ ไฉนเรียกเป็นมด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนมีฉายานาม มีอันใดน่าประหลาด ?"

"หากจะขนานฉายานาม สมควรตั้งฉายาอันโอ่อ่าน่าเกรงขาม สมมุติเช่น ชะเอ็กโฮ้ว (พยัคฆ์เหิน) กิมม้อไซ (ราชสีห์ขนทอง) ไฉนขนานฉายาตนเองเป็นมดเล็ก ๆ ?"

"เนื่องเพราะพวกมันล้วนเป็นคนแคระ ร่างเตี้ยเล็กผิดธรรมดา"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตา กล่าวว่า

"คนแคระมีอันใดน่าหวาดหวั่น ?"

"คนแคระหลายคนนี้มิเพียงน่าสะพรึงกลัว ในใต้หล้ายังหาบุคคลที่น่าสะพรึงกลัวกว่านี้ไม่ได้อีก"

"หรือพวกมันมีความสามารถสูงเยี่ยมยิ่ง ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"พวกมันล้วนมีวิชาฝีมือพิเศษพิสดาร แม้แต่ยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งสำนักง่อไบ๊ยังพ่ายแพ้ในเงื้อมมือพวกมัน"

"มันน่าสะพรึงกลัวปานนี้ ท่านไฉนไปตอแยรังควานพวกมัน ?"

"เนื่องเพราะระหว่างนี้ข้าพเจ้ายากจนข้นแค้นประสบเคราะห์ร้าย ในครึ่งเดือนพันพ่ายแพ้สิบห้าตา กระทั่งส้นรองเท้ายังขายทิ้ง เพื่อชดใช้หนี้สิน"

ก๊วยไต้โล่วร้องโพล่งว่า

"ท่านติดหนี้สินเท่าใด ?"

"ประมาณเจ็ดแปดพันตำลึง"

"ส้นรองเท้าท่านขายได้เท่าใด ?"

"ส้นรองเท้าทั้งสองข้างขายได้หนึ่งพันสามร้อยตำลึง"

มันยิ่งว่ากล่าวยิ่งเป็นไปไม่ได้ ก๊วยไต้โล่วพานคิดรับฟังว่า มันยังมีวาจาผีสางใดคิดใคร่กล่าว ดังนั้นกลั้นหัวร่ออย่างมิคิดชีวิต กล่าวว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่ค้างชำระอยู่หกเจ็ดพันตำลึง?"

"เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคิดหาทางได้เงินทองมา"

"ท่านเมื่อเป็นโจร ไฉนไม่ปล้นชิง ?"

"โจรเยี่ยงเราต้องเลือกเฟ้นเป้าหมายอย่างพิถีพิถัน มิใช่ขุนนางฉ้อฉลไม่ช่วงชิง

มิใช่พ่อค้าขูดรีดไม่ช่วงชิง มิใช่โจรร้ายยิ่งไม่ปล้นชิง ทำเลมิเหมาะสมก็ไม่ลงมือ"

ก๊วยไต้โล่วฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านคิดเป็นโจรปล้นโจร ประพฤติดำกินดำ ดังนั้นมุ่งเป้าหมายไปยังฝูงมดประดานั้น ?"

"ถูกต้อง ข้าพเจ้าบังเอิญทราบว่าฝูงมดประกอบการค้าใหญ่โตรายหนึ่ง ดังนั้นคิดหยิบยืมเงินทองจากพวกมันหนึ่งหมื่นตำลึง"

"พวกมันรับปากหรือไม่ ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"รับปากนั้นรับปากอยู่ แต่พวกมันต้องการให้ข้าพเจ้านอนหลับในโลง บรรจุฝังใต้พื้นดินสักสองวัน ดูว่าข้าพเจ้าต้องตายหรือไม่ ?"

"ท่านเคยทดลองเรื่องเยี่ยงนี้มา มิทราบตกลงใจประการใด ?"

"ข้าพเจ้ารับปากตกลง นำเงินทองไปชดใช้หนี้สิน ภายหลังฉุกคิดว่ารสชาติถูกบรรจุฝังทั้งเป็น ยากทนทานรับได้"

ก๊วยไต้โล่วส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านบ่ายเบี่ยงไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข พวกมันจึงไล่ล่าท่าน คิดบีบคั้นคุกคาม ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

"ท่านเรียกว่าอะไร ?"

"ข้าพเจ้าอี้ฉิก (นางแอ่นเจ็ด)"

ก๊วยไต้โล่วสำรวจมองบุรุษหนุ่มเบื้องหน้าตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านยังมีกอกอ (พี่ชาย) และเจ้เจ๊ (พี่สาว) อีกหกคน ?"

"หามีไม่"

"ท่านเมื่อมิได้จัดอยู่อันดับเจ็ด ไฉนเรียกว่าอี้ฉิก ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างจริงจัง

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าผ่านการตายมาเจ็ดครั้งแล้ว !"

"หากแม้นท่านผ่านการตายอีกครา ไยมิใช่เรียกว่าอี้โป๊ย (นางแอ่นแปด) ?"

อี้ฉิกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"นามอี้ฉิกไพเราะยิ่ง ข้าพเจ้าไม่คิดใคร่ตายอีก"

ก๊วยโล่วพลันหัวร่องอหาย กระทั่งน้ำตายังไหลซึมออกมา กล่าวว่า

"ท่านมิใช่ตัวประหลาด หากแต่เป็นจอมคุยโอ่อันสมบูรณ์แบบ"

"ท่านไม่เชื่อถือคำบอกเล่าข้าพเจ้า ?"

"ต่อให้เป็นทารกอายุสามขวบก็มิเชื่อคำบอกเล่าของท่านแม้สักคำเดียว"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตอนแรกไม่คิดบ่งบอกความจริง เนื่องเพราะทราบดี คำโป้ปดมักชวนให้ผู้คนหลงเชื่อง่ายดายกว่ากล่าวความจริง"

ก๊วยโล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คำบอกเล่าของท่านหากเป็นความจริง ข้าพเจ้ายินยอมคลานกับพื้นโดยรอบ..."

ทันใด ซุ่มเสียงหนึ่งดังสอดขึ้น

"อย่างนั้นท่านคลานเถอะ !"

.....

ซุ่มเสียงทั้งแหลมทั้งเล็ก แม้ไม่ก้องกังวาน กลับทิ่มแทงแก้วหูผู้คนจนปวดแปลบปลาบ

ก๊วยโล่วชะงักเสียงหัวร่อเงยหน้าขึ้น ก็เหลือบเห็นคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ยืนหยัดอยู่บนขอบหน้าต่าง กลับไม่มีความสูงเท่าบานหน้าต่าง

บานหน้าต่างซึ่งสูงเพียงสามเชียะครึ่ง (สามสิบห้านิ้ว) เท่านั้น !

มันสวมใส่อาภรณ์ชุดทองแพรวพราย หากมิใช่ใบหน้ามีหนวดเครา หางตามีรอยย่น ไม่ว่าผู้ใดก็เข้าใจว่ามันเป็นทารกอายุห้าหกขวบคนหนึ่ง

ก๊วยโล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านคงเป็นมดทองกระมัง ?"

คนเตี้ยแคระชุดทองกล่าวว่า

"มิผิด ดังนั้นเรารับรองว่า คำบอกกล่าวของมันล้วนเป็นความจริงไม่แปลกปลอม"

ก๊วยโล่วระบายลมหายใจกล่าวว่า

"มดทองเมื่อมาแล้ว อย่างนั้นมดเงินเล่า ?"

มิทันขาดคำ บนขอบหน้าต่างเพิ่มผู้คนอีกคนหนึ่งขึ้น

คนผู้นี้สูงกว่ามดทองเล็กน้อย แต่ก็สูงกว่าเพียงสามนิ้ว

มันสวมใส่อาภรณ์ชุดเงิน สะท้อนประกายระยิบระยับ ใบหน้ายังสวมหน้ากากเงินใบหนึ่ง ดูเผิน ๆ คล้ายปิศาจน้อยที่หล่อหลอมจากเงินยวง ลี้ลับน่าพรั่นพรึงเหลือประมาณ

แม้แต่ก๊วยได้โล่วยังรู้สึกขนลุกเกรียวกราว พึมพำว่า

"ดูท่ามดแดงคงสวมใส่อาภรณ์ชุดแดง"

แว่วเสียงหัวร่อดังเจื้อยแจ้ว พร้อมกับกล่าวว่า

"ท่านคาดเดาถูกต้อง"

เสียงหัวร่อนี้ ทั้งไพเราะเสนาะโสต ทั้งหยาดเยิ้มอ่อนหวาน ขอเพียงได้ยินเสียงหัวร่อนี้ ก็สามารถคาดคำนวณว่าเจ้าของเสียงหัวร่อต้องงามสะคราญยิ่ง

มดแดงงดงามรัดรึงใจจริง ๆ

ร่างกายของคนแคระความจริงไม่สมสัดส่วน นางกลับอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

นางสวมใส่อาภรณ์ชุดแดงรัดกุม ทั้งไม่อ้วนไป ไม่ผอมเกิน ใบหน้ารูปไข่คิ้วเรียวดุจขุนเขาขอบฟ้า ตาสดใสดั่งน้ำค้างกลางหาว รอยแย้มยิ้มคล้ายบุปผาเบ่งบาน ขอเพียงขยายใหญ่ขึ้นเท่าตัว ต้องเป็นโฉมสะคราญเหนือความงามนางหนึ่ง

หากแม้นเรือนร่างนางขยายใหญ่ขึ้นเท่าตัว บุรุษเยี่ยงก๊วยได้โล่วยังอาจยินยอมกระทำผิดเพราะนาง

มาตรแม้นมิได้ขยายใหญ่เท่าตัว ก๊วยได้โล่วก็จับจ้องจนตาเบิกค้าง

มดแดงชม้ายมองก๊วยได้โล่ว กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"ดวงตาของท่านกลับไม่สำรวม"

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่คนสำรวมอยู่แล้ว ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ไม่มีที่ใดพอมสงบสำรวม"

มดแดงหัวร่อคิกคัก กล่าวว่า

"หรือท่านเป็นปิศาจราคะตนหนึ่ง ?"

"มาตรแม้นมิใช่ แต่ก็ใกล้เคียงยิ่ง น่าเสียดาย..."

รอยยิ้มบนใบหน้ามดแดงพลันสลายคลาย กล่าวว่า

"น่าเสียดายอันใด ?"

"น่าเสียดายที่ร่างกายผู้คนไม่อาจย่นย่อเล็กลง มิเช่นนั้นข้าพเจ้ากลับคิดแปรเปลี่ยนเป็นมดเหลืองดู"

มดแดงขบริมฝีปาก แต่แล้วมุมปากปรากฏรอยยิ้มอันอ่อนหวานขึ้น กล่าวว่า

"ท่านกล้าหยอกเอินเรา นับว่าขวัญกล้าบังอาจมิน้อย หรือไม่เกรงกลัวสามีเราหึงหวง ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"สามีท่านเป็นใคร ? หรือเป็นมดขาว ? ฟังว่ามดขาวสามารถบินได้"

"คิกคิก ท่านคาดเดาถูกต้องอีก ช่างเป็นทารกปราดเปรื่องจริง ๆ"

ในเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงิน นอกหน้าต่างพลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งลอยเข้ามา

มิว่าพิจารณาดูอย่างไร วัตถุนี้ไม่คล้ายเป็นผู้คน เห็นลอยละลิ่วดุจปุยเมฆบนท้องฟ้า แผ่วพลิ้วดังเกล็ดหิมะสีขาว พลันพุ่งวาบเข้าหาก๊วยโล้วดังควับใหญ่

ก๊วยโล้วรู้สึกมีพลังลมกล้าแข็งขุมหนึ่งแหวกพุ่งมาถึง รีบหดศีรษะลง วัตถุนั้นจึงพุ่งผ่านศีรษะไปอย่างหวุดหวิด

ดีที่ก๊วยโล้วมีอากัปกิริยาคล่องแคล่วว่องไว หลบหลีกทันท่วงที มิเช่นนั้นศีรษะคงหลุดจากบ่าแล้ว!

แว่วเสียงดังควับ วัตถุพุ่งย้อนกลับมาด้วยระดับความเร็วสุดแสน

นี่ย่อมมิใช่ผู้คน คนย่อมไม่มีตัวเบาร้ายกาจปานนี้

แต่มันพานเป็นผู้คน สวมใส่อาภรณ์ชุดขาวสะอาด แขนเสื้อทั้งกว้างทั้งใหญ่ ละม้ายคล้ายปีกสองข้าง ร่างกลับทั้งผอมซูบทั้งเตี้ยเล็ก สูงไม่ถึงสามเชียะครึ่ง กว้างมิถึงหนึ่งเชียะ หากวางลงบนตาชั่ง คงไม่มีน้ำหนักมากกว่ากระต่ายตัวหนึ่ง

หากมิใช่บุคคลลักษณะนี้ ไหนเลยฝึกปรือวิชาตัวเบาสูงล้ำปานนี้ได้ ?

ก๊วยโล้วทอดถอนใจอีกครา พึมพำว่า

"มดขาวบินได้จริง ๆ"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"มดขาวมีตัวเบาเลิศล้ำที่สุด มดแดงตลอดทั้งร่างล้วนเป็นอาวุธลับ มดทองแตกฉานหมัดกระบี่ มดเงินร่างคงกระพัน อาวุธยากกล้ำกราย ข้าพเจ้าบอกต่อท่านแล้วว่าพวกมันล้วนมีวิชาพิเศษพิสดาร ตอนนี้ท่านเชื่อถือแล้วกระมัง ?"

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านหากต้องการให้ข้าพเจ้าคลานกับพื้น ต้องรอสักครู่ค่อยคลานได้"

มดขาวสอดคำเสียงเย็นชา

"ทางที่ประเสริฐ ให้คืบคลานในตอนนี้ รีบคลานออกไป อย่าให้ถูกหามออกไป"

มดแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"เราบอกแล้วว่ามันจะหึงหวง ตอนนี้ท่านเชื่อแล้วกระมัง ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคลานไม่เป็น ทางที่ประเสริฐ ท่านลองสอนข้าพเจ้าดู"

มดแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ดูท่าพวกเรานำโลงมาน้อยเกินไป ไม่ควรนำมาเพียงใบเดียว สมควรนำมาสักสามใบจึงเพียงพอกับความต้องการ"

"พวกท่านกระทั่งโลงก็พกนำมา หรือคิดตอกตรึงอี้ฉิกอยู่ภายในโลงจริง ๆ ?"

มดทองกล่าวเสริมขึ้น

"เราบอกแต่แรกแล้วว่ามันกล่าวตามความสัตย์จริง ไม่แปลกปลอม"

อี้ฉิกพลันตบไหล่ก๊วยไต้โล่ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นความยุ่งยากที่ข้าพเจ้าก่อกวนขึ้น ท่านมิต้องสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว"

มดแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เยี่ยงนี้จึงถูกต้อง จะอย่างไรท่านผ่านการตายมาเจ็ดครั้งแล้ว แม้ตายอีกคราจะเป็นไรไป"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"นี่เป็นสถานที่ของผู้อื่น ข้าพเจ้าแม้ต้องตาย ก็ไม่อาจตกตายในที่นี้"

มดขาวเค้นเสียงว่า

"อย่างนั้นท่านออกไป"

อี้ฉิกตบฝุ่นละอองตามร่างกาย กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ออกไปก็ออกไป...ท่านทั้งสอง คราครั้งนี้หากแม้นข้าพเจ้ายังไม่ตาย ต้องกลับมาดื่มสุรากับพวกท่าน"

เฮ้งต๋งหลับไหลอยู่บนเตียง มิขยับเคลื่อนไหวตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"รอสักครู่"

มดทองกล่าวว่า

"รอคอยอันใด ?"

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า นี่เป็นสถานที่ใด ?"

มดแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"เราทราบ นี่คือเล้าสุกรของท่าน"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ที่นี้หากเป็นเล้าสุกร เราคือจ้าวสุกร มิว่าผู้ใดมาถึงที่นี้ ล้วนต้องปฏิบัติตามคำสั่งเรา"

มดทองกระซากเสียงว่า

"ท่านคิดทำอะไร ?"

"เราคิดรั้งอี้ฉิกไว้เป็นเพื่อนดื่มสุรา คนที่สามารถดื่มสุราในท่าห้อยหัวกลับมีไม่มากนัก เราไหนเลยให้มันนอนในโลงได้ ?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านคิดเคลื่อนไหวแล้ว ?"

เฮ้งต๋งผู้เกียจคร้านกล่าวว่า

"ฝูงมดนี้คิดกัดคน เรามิคิดเคลื่อนไหวก็ไม่ได้"

"แล้วจะเคลื่อนไหวอย่างไร ?"

เฮ้งต๋งตอบว่า

"เราจะจัดการมดแดง มดขาวมอบแก่ท่าน"

เพิ่งขาดคำ ร่างพลันดีดปราดขึ้นจากเตียงพุ่งโถมออกไป

.....

เฮ้งต๋งเคลื่อนไหวแล้ว

มิเพียงแต่คนถาโถมออกไป ผ้าห่มผืนที่ห่มคลุมร่างก็ติดตามออกไป มุ่งเป้าสู่โจมใส่มดแดง

มดแดงมองไม่เห็นผู้คน เพียงเห็นผ้าห่มดำมะเมื่อมผืนหนึ่งคลี่คลุมลงมา

นางหมุนคว้างตลบหนึ่ง ก็ปรากฏอาวุธลับหลายหลากมากสี ต่างแบบผิดลักษณะ จำนวนสามสี่สิบชนิดพุ่งวาบออก

อาวุธลับเหล่านี้บ้างเร่งร้อนรวดเร็ว บ้างปะทะกันเอง บ้างพุ่งวนอยู่กลางอากาศ หวนละลานพร่าพรายตา

มดแดงเรือนร่างเตี้ยแคระ อาวุธลับที่ประดิษฐ์ขึ้นจึงเล็กละเอียดเป็นพิเศษ

เนื่องเพราะอาวุธลับเล็กละเอียดเป็นพิเศษ กระแสพลังที่แหวกฝ่าอากาศจึงเต็มแข็งรุนแรง ผู้คนยากหลบหลีกเลี่ยงพ้น

แต่นางลืมเลือนข้อเท็จจริงประการหนึ่ง...ผ้าห่มหาใช่ผู้คนไม่

ผ้าห่มเป็นสิ่งไม่มีชีวิต

อาวุธลับของนางแม้พลิกแพลงพิสดาร ฝีมือที่ใช้แม้ยอดเยี่ยม กลับไม่อาจทำร้ายคน

ได้ยินเสียงทึบทึบดังถี่ยิบ อาวุธลับทั้งสามสี่สิบชนิดล้วนชักใส่ผ้าห่ม ทว่าผ้าห่มมีน้ำมันหมู น้ำมันเป็ด น้ำมันไก่ และน้ำมันถั่ว ผ้าห่มผืนนี้คล้ายผ่านการแช่ชุบน้ำมัน ชุบจนทั้งลื่นทั้งหยุ่นเหนียว ต่อให้เป็นเกาทัณฑ์สปริงก็ไม่อาจทะลวงทะลุ อย่าว่าแต่อาวุธลับเล็ก ๆ ชิ้นนี้

รอจนมดแดงพบว่าหลงกล ร่างพลิ้วถอยไปด้านหลัง ผ้าห่มก็คลี่คลุมลงดุจเมฆดำก้อนหนึ่ง

เฮ้งต๋งไม่เคลื่อนไหวตลอดเวลา มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า มันพอเคลื่อนไหวกลับรวดเร็วว่องไวปานนี้

มดแดงเพิ่งสูดได้กลิ่นน้ำมันประหลาดพิกล ตลอดทั้งร่างก็ถูกผ้าห่มห่อหุ้มไว้

หากว่านางสูงใหญ่กว่านี้ เฮ้งต๋งมิแน่นักว่าจะใช้ผ้าห่มห่อหุ้มนางได้ น่าเสียดายที่นางร่างเตี้ยเล็ก เฮ้งต๋งพอรวบสองมือเข้าหากัน ร่างของนางก็ถูกห่อหุ้มอยู่ภายในถุงขนมจ้างลูกหนึ่ง

เฮ้งต๋งพอลงมือประสบผล ยังคงพุ่งปราดสืบต่อโดยไม่หยุดยั้ง

ด้านหลังบังเกิดเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้น มดขาวลอยตัวไล่ล่าตามมา

มดขาวคล้ายมดเพิ่มปีกจริง ๆ ชั่วพริบตาก็ไล่ล่าตามเฮ้งต๋งทัน

เฮ้งต๋งแทนที่จะหลบเลี่ยง พลันหยุดยั้งชะงัก หมุนกายกลับไป ผลักไสม้วนผ้าห่มในมือออก

ในผ้าห่มห่อหุ้มภรรยาตนเอง มดขาวย่อมมิอาจไม่ยื่นมือรับไว้

ผ้าห่มม้วนนี้ใหญ่กว่าร่างมันเท่าตัว หนักกว่าสองเท่า มดขาวเพิ่งยื่นมือรับไว้ ร่างก็ตกวูบลงสู่พื้นอย่างเสียหลัก

เฮ้งต๋งพลันหมุนคว้างดุจลูกข่างใบมหึมา อ้อมปราดมาถึงด้านหลังมดขาว ประกบนิ้วสกัดจุดฝ่ายตรงข้ามโดยง่ายดาย

เส้นเอ็นบนหน้าน้อย ๆ ของมดขาวโปนโตขึ้น ถลึงจ้องมองมา กระทั่งดวงตายังแทบถลนออกนอกเบ้า

เฮ้งต๋งกลับไม่เคลื่อนไหวอีก กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านเห็นว่าเรามิได้ใช้วิชาฝีมือแท้จริงสยบท่าน ดังนั้นพ่ายแพ้อย่างไม่ยินยอมพร้อมใจกระมัง? บอกกับท่าน หากใช้ฝีมือแท้จริง ก็มินับเป็นความสามารถ เราไม่เคยใช้วิชาฝีมือแท้จริงเข้าต่อยตีกับผู้คนมาก่อน"

มดขาวขุ่นแค้นจนแทบกระอักโลหิต

เฮ้งต๋งคล้ายมิมีวิชาฝีมือแท้จริงแม้แต่น้อย เพียงเสาะหาโอกาสฉาบฉวย

แต่หากไม่มีฝีมือสูงล้ำยอดเยี่ยม ไหนเลยคำนวณอากัปกิริยาของศัตรู กำหนดจังหวะเวลาอย่างมั่นเหมาะลงมือได้แม่นยำปานนี้?

ทั้งหมดนี้มิเพียงต้องอาศัยมือเท้าอันคล่องแคล่วปราดเปรียว ยังต้องมีไหวพริบปฏิภาณอันปราดเปรื่องเลิศล้ำ

นี่จึงเป็นฝีมือที่แท้จริง!

อีกด้านหนึ่ง ก๊วยโล่วทยอยต่อยหมัดออกรุกไล่มดทองจนอึดอัดแทบขาดใจตาย

ก๊วยโล่วพอลงมือ ก็ทุ่มเทใช้วิชาไคซัวคุ้ง (หมัดเบิกภูผา) ทุก ๆ หมัดหนักหน่วงแกร่งกร้าว แสดงออกถึงพลังการฝึกปรืออันกล้าแข็ง

อี๊ฉิกกลับพุ่งวนอยู่รอบกายมดเงินดุจสายลมหอบหนึ่ง

มดเงินแม้ร่างเตี้ยเล็ก แต่ฝึกปรือวิชาหนักแน่นคงกระพัน อากัปกิริยาจึงเชื่องช้า

อี้ฉิกยิ่งพุ่งวนยิ่งเร่งร้อน มันยิ่งแช่มช้าเนิบนาบ

ทันใด อี้ฉิกปลดหมวกลงจากศีรษะ ครอบลงยังศีรษะมดเงินโดยไม่คาดหมาย หมวกของอี้ฉิกกว้างใหญ่ ศีรษะมดเงินเล็กกะทัดรัด ทั่วทั้งศีรษะถึงกับถูกครอบคลุมไว้ มองไม่เห็นอันใดอีก

อี้ฉิกยื่นเท้าข้างหนึ่งออกขัดขามดเงินล้มลง บังเกิดเป็นเสียงดังเกรียวกราว ที่แท้มดเงินสวมใส่เกราะเงิน พอสะดุดล้มลง คิดตะเกียกตะกายลุกขึ้นกลับยากเย็นยิ่ง

มดเงินยกมือหมายดึงหมวกออกจากศีรษะ ร่างกลับถูกวัตถุหนักอึ้งกดทับไว้ ที่แท้อี้ฉิกหย่อนก้นนั่งลงบนท้องมัน หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เก้าอี้ตัวนี้นุ่มนิ่มไม่เลว น่าเสียดายที่เล็กเกินไป"

ขณะเดียวกัน พลังหมัดก๊วยได้โล่วโหมกระแทกกระหน่ำใส่มดทอง จนลมหายใจมันแทบขาดห้วง

มดทองยามร้อนรุ่มขุ่นแค้น พลันส่ายโงนเงนล้มลงสิ้นสติ มุมปากมีฟองขาวทะลักออกมา

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ที่แท้คนผู้นี้เป็นโรคลมบ้าหมู ข้าพเจ้ากลับเลือกเฟ้นคู่มือผิดไป"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราบอกว่าขอมอบมดขาวแก่ท่าน หรือท่านมิได้ยิน ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มดขาวต้องการไล่ติดตามท่าน ข้าพเจ้าได้แต่เลือกมดทองเป็นคู่มือ มิว่าอย่างไร ศีรษะข้าพเจ้าใหญ่โตกว่ามัน เพียงอาศัยเรี่ยวแรง ก็ชนะมันแน่นอน"

"คิดไม่ถึงท่านกลับรู้จักเอารัดเอาเปรียบ"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง ผ้าห่มของท่านกลับมีคุณประโยชน์ใหญ่หลวงปานนี้ ภายหน้าหากมีคนคิดฝึกซ้อมวิชารับอาวุธลับ ข้าพเจ้าต้องเตือนให้มันรับประทานน้ำมันไก่อยู่บนเตียง จึงฝึกปรือสำเร็จ"

"น้ำมันไก่มีมันน้อยไป ยังคงรับประทานเป็ดย่างประเสริฐกว่า"

อี้ฉิกพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องที่ข้าพเจ้าคิดไม่ถึง กลับเป็นเรื่องพบพานบุคคลเยี่ยงท่านทั้งสอง พวกท่านที่ช่วยเหลือเราเพียงเพราะข้าพเจ้าบ่งบอกความจริงให้ทราบ ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เนื่องเพราะท่านรู้จักดื่มสุราในท่าห้อยหัวกลับต่างหาก"

อี้ฉิกหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบสมควรขอบคุณท่านอย่างไรจริง ๆ"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"ท่านหากคิดขอบคุณเรา โปรดช่วยเหลือเราประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"หามเรากลับขึ้นเตียง เราคร้านที่จะเคลื่อนไหวแล้ว"

.....

ในสายตาทุกผู้คน เคหารุ่มรวยไม่มีสิ่งใดสนุกสนานน่าสนใจคู่ควรกับการอาลัยอาวรณ์

ที่น่าประหลาดคือ อี้ฉิกกลับเป็นเฉกเช่นกับก๊วยไต้โล่ว เมื่อมาแล้วก็มิอาจตัดใจจากไป

ผู้คนบางคนคล้ายมีแรงดึงดูดใจกันและกันอันลี้ลับพิสดารประการหนึ่ง เฉกเช่นแม่เหล็กกับเศษเหล็ก พอเผชิญพบกันจะดึงดูดอีกฝ่ายหนึ่งไว้อย่างแนบแน่น

ผู้คนบางคนขอเพียงได้อยู่ร่วมกันก็เบิกบานหรรษา แม้ต้องหลับไหลกับพื้น อดอาหารมื้อสองมื้อก็หาเป็นไรไม่

ที่ทนทานรับไม่ได้ คือน้ำตาของอิสตรี โดยเฉพาะน้ำตาของอิสตรีเตี้ยเล็กที่สูงมิถึงสี่เชียะ

มดแดงแม้เป็นคนแคระ น้ำตากลับมีไม่น้อย

ก๊วยไต้โล่วพลันพบว่าปริมาณน้ำตาของอิสตรีมิมีส่วนสัมพันธ์กับส่วนสัดของนาง สตรีที่ยิ่งผอมซูบ น้ำตากลับยิ่งมากมาย

อิสตรีที่อ้วนฉุยิ่งรับประทานน้อย สตรีขี้ริ้วยิ่งลวดลาย สตรียิ่งชรายิ่งพอกแป้งฝุ่นมาก อิสตรีที่มีอาภรณ์มากมายยิ่งสวมเสื้อบางเบา

นับแต่สี่มดถูกสยบคร่ากุมไว้ มดแดงก็ร่ำไห้ไม่หยุดยั้ง ก๊วยโล่วมิอาจทนดูสืบต่อ ดังนั้นคิดผละจากมา

อี้ฉิกพลันฉุดรั้งก๊วยโล่วไว้ กล่าวว่า

"ท่านหากผละจาก ข้าพเจ้าจะจัดการคนทั้งสี่อย่างไร ?"

ตอนนี้เฮ้งต๋งนอนคลุมโปงหลับสนิทแล้ว ก๊วยโล่วหากไม่จัดการ จะให้ผู้ใดคลี่คลาย ?

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องของท่าน"

"ข้าพเจ้าทั้งมิสามารถตัดใจฆ่าคนทั้งสี่ ทั้งไม่อาจปลดปล่อยพวกมัน ท่านว่าข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร ?"

เฮ้งต๋งพลันชะโงกศีรษะออกจากผ้าห่ม กล่าวว่า

"เรามีวิธีประการหนึ่ง"

อี้ฉิกระบายลมหายใจกล่าวว่า

"แล้วท่านไฉนไม่บอกแต่แรก ?"

"ท่านมิคิดฆ่าหรือปลดปล่อยพวกมัน ก็เลี้ยงดูพวกมันไปชั่วชีวิต"

ก๊วยโล่วปรบมือกล่าวว่า

"วิธีการอันประเสริฐ จะอย่างไรพวกมันร่างเตี้ยแคระ คงรับประทานไม่มากนัก"

มดแดงพลันชะงักเสียงร่ำไห้ กล่าวว่า

"เราวันหนึ่งเพียงรับประทานข้าวผัดบดไข่มุกสองถ้วยเล็ก ๆ อาหารทะเลเล็กน้อย ท้อหอมหวานสักหลายชิ้น ก็พอแล้ว"

อี้ฉิกพอฟังจบความ พลันสะบัดหน้าหมายจากไป ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"ท่านคิดไปที่ใด ?"

"เสาะหาโลงสักใบ ทอดกายลงนอน ไหว้วานคนบรรจุฝังข้าพเจ้าเสีย อย่างน้อยยังง่ายดายกว่าการหาข้าวผัดบดไข่มุกมาจุนเจือนางทุกวี่วัน"

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เพื่อช่วยเหลือท่าน ได้แต่ปลดปล่อยพวกมันจากไป"

ขาดคำ สะบัดฝ่ามือตบคลายจุดแก่มดทอง มดแดง และพวกทั้งสี่อย่างว่องไว ฝูงมดทั้งสี่ปรากฏกายอย่างกะทันหัน ยามจากไปก็รวดเร็วยิ่ง

ก๊วยโล้วมองตามเงาหลังเตี้ยแคระทั้งสี่จนลับตา พลันเหลียวหน้ามายังอี๊ฉิก กล่าวว่า

"ท่านคงคิดปลดปล่อยพวกมันแต่แรก แต่กริ่งเกรงพวกเราไม่ยินยอม เนื่องเพราะพวกเราเป็นผู้สยบศัตรูไว้ ต้องให้เราสองตกลงใจ ซึ่งความจริง..."

อี๊ฉิกสอดคำขึ้น

"ซึ่งความจริงพวกท่านก็คิดปลดปล่อยคนแต่แรกใช่หรือไม่ ?"

ทั้งสามท่านมองดูเรา เราเหลียวมองท่าน พลันส่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหว โดยพร้อมเพรียง

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ดูท่าการปล่อยคนมิเพียงง่ายดายกว่าการฆ่าคน ทั้งยังน่าเบิกบานสำราญใจกว่ามากนัก"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"มิผิด พวกเราหากฆ่าพวกมัน คงไม่สำราญบานใจปานนี้"

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"แต่พวกเราหลังจากปลดปล่อยพวกมัน พวกมันยังทำร้ายบุคคลอื่นอีก เกรงว่ามิสบายใจแล้ว"

ก๊วยโล้วชิงร่ำร้องว่า

"ไม่อย่างเด็ดขาด พวกมันหาใช่คนสุดชั่วร้าย มาตรแม้นกาลก่อนเคยกระทำเรื่องมิถูกต้อง นับแต่นี้คงต้องแปรเปลี่ยนกลับกลาย"

พลันหลิ่วตาข้างหนึ่ง ลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ต่อให้พวกมันเป็นคนเลวร้าย พอรับฟังวาจาข้าพเจ้านี้ ก็ต้องละอายใจไม่กระทำเรื่องชั่วร้ายอีก"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"เพียงมิทราบพวกมันได้ยินซุ่มเสียงท่านหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งชิงกล่าวว่า

"ย่อมได้ยิน ต่อให้เป็นคนหูหนวกอยู่ห่างถึงสิบลี้ ยังได้ยินซุ่มเสียงมัน"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หลอดคอข้าพเจ้าไม่เลว รอจนข้าพเจ้ามีอารมณ์ดี อาจร้องเพลงให้พวกท่านฟังดู"

เฮ้งต๋งพลันหดศีรษะกลับไปในผ้าห่ม กล่าวว่า

"อย่างนั้นรอจนเราหลับไหลก่อน ขอเพียงเราหลับไหล ต่อให้เป็นเป็ดร้องเวายังคงไม่ตื่น!"

พวกมันคือบุคคลเยี่ยงนี้ พฤติการณ์ของพวกมันล้วนพิเศษพิสดาร สุดที่ผู้คนจะคาดคิดมาก่อน

๓

ล้มสันติภาพ

ในเดือนหนึ่ง อี้ฉิกจะออกไปเพียงลำพังสองสามครั้ง ไม่ว่าผู้ใดก็มิทราบว่ามันไปที่ใด กระทำเรื่องราวเยี่ยงไร

ทุกครั้งที่มันกลับมา มันพกนำสิ่งของประหลาดพิสดารมาประการหนึ่ง อาจเป็นถุงเท้าคู่หนึ่ง เนื้อย่างไฟแดง หรือเหล้าหมักดองไหหนึ่ง

บางคราม้นยังโอบอุ้มแมวมาตัวหนึ่ง นกคีรีบูนตัวหนึ่ง ปลาเป็น ๆ หลายตัว

แต่ไม่มีของใดพิสดารเท่าครานี้...

บัดนี้ย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว

ลานตีกของเคหารุ่มรวยเคลือบคลุมด้วยหิมะ ยังมีดอกเหมยหลายต้น แต่ผู้คนหากสวมใส่อาภรณ์เบาบาง มิได้รับประทานอาหารมาวันหนึ่ง ไหนเลยมีกะใจชมดอกเหมยทัศนาหิมะ

ก๊วยไต้โล่วเพ่งมองหิมะขาวสล้างและหิมะกลางลานตีก พึมพำว่า

"ดอกเหมยเหล่านี้หากเป็นเม็ดพริก ก็ประเสริฐยิ่ง"

เฮ้งต๋งถามว่า

"มีอันใดประเสริฐ ?"

"หิมะทั่วพสุธาละม้ายคล้ายแป้งหมี่ หากผสมกับพริกสักหลายเม็ด ไยมิใช่ปรุงเป็นหมี่เผ็ดได้ชามหนึ่ง ?"

เฮ้งต๋งพลันกระโดดปราดขึ้นจากเตียง ร่ำร้องว่า

"เรานึกออกแล้ว",

เรื่องที่ดลบันดาลให้เฮ้งต๋งกระโดดปราดขึ้นจากเตียง คงต้องสำคัญใหญ่หลวงจริง ๆ

ก๊วยโล้วอดถามมิได้

"ท่านนึกอันใดออก ?"

"ได้ต้นดอกเหมยมีสุราไหหนึ่ง"

ก๊วยโล้วพอขุดดินได้ต้นดอกเหมย ก็พบสุราไหหนึ่งถูกฝังอยู่จริง ๆ

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เมื่อหลายปีก่อน เราเห็นดอกเหมยเบ่งบานสะพรั่ง บังเกิดจิตนึกรัก ดังนั้นกลั่นสุราไหหนึ่งฝังอยู่ใต้ต้นดอกเหมย คิดสัมผัสความหอมหวนของดอกเหมยบ้าง"

มิว่าท่านฝังสุราไหหนึ่งอยู่ตำแหน่งใด หากฝังไว้หลายปี สุราไหนี้ย่อมต้องหอมหวนยิ่ง

ก๊วยโล้วปาดดินที่ปิดปากไหออก หลับตาสูดลมหายใจลึก ๆ กล่าวว่า

"นี่มิใช่กลิ่นหอมหวน หากแต่เป็นสุคนธรส"

เฮ้งต๋งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านสมควรขอบใจดอกเหมยกระมัง หากมิใช่มัน เราคงนึกไม่ออกว่าเคยฝังสุราไหนี้อยู่"

ก๊วยโล้วมิมีเวลากล่าววาจา ดอนที่มีสุราให้ดื่ม ปากของก๊วยโล้วไม่ยอมกระทำเรื่องอื่นมาก่อน ยามนั้นประคองไหสุราขึ้นจ่อกับปาก หมายร่ำดื่มลงไป

เฮ้งต๋งพลันฉุดรั้งก๊วยโล้วไว้ กล่าวว่า

"อี้ฉิกออกไปสองวันแล้ว คงใกล้หวนกลับมา พวกเราสมควรรอคอยมันก่อน"

"นั่นมิทราบต้องรอนานปานใด ดอนที่มันกลับมา พวกเราอาจแข็งตัวตายแล้ว"

ก๊วยโล้วไม่ต้องรอนาน

นอกกำแพงดีก บังเกิดเสียงอี้ฉิกดังมาว่า

"พวกท่านตายเสียได้ก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าจึงสามารถเสพย์สุราเพียงลำพัง"

เฮ้งต๋งหัวร่อพลางกล่าว

"คนผู้นี้มิเพียงโสดทิพย์ จมูกก็ยาวยิ่ง เราทราบว่ามันพอสูดได้กลิ่นหอมของสุรา ก็ต้องเร่งรุดกลับมา"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"เพียงมิทราบว่าคนจมูกยาวนำของใดมาให้พวกพ้องแกล้มสุรา ?"

แว่วเสียงอี้ฉิกดังว่า

"กับแกล้มสุรากลับมิมี เพียงนำผู้คนมาร่วมดื่มสุราด้วย"

ขาดคำ โอบอุ้มบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งเข้าห้องมา

ก๊วยโล้วมองปราดแรกแทบไม่เชื่อว่าบุรุษหนุ่มผู้นี้ดื่มสุราเป็น

เรือนร่างบุรุษหนุ่มแบบบาง เค้าหน้าสวยงามยิ่ง หากบอกว่าอี้ฉิกประพิม-ประพายคล้ายอิสตรี บุรุษหนุ่มนี้เท่ากับเป็นดรุณีปลอมแปลงมา

ปากของมันเล็กยิ่ง สามารถบรรยายว่า "ปากจิ้มลิ้มแดงระเรื่อ"

ยามนี้มันปิดปากสนิท ริมฝีปากเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ ถูกความหนาวเหน็บกัดกร่อนจนหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน

ก๊วยโล้วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านนำคนผู้นี้มาจากที่ใด ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"ในระหว่างทาง"

"ครั้งแรกท่านโอบอุ้มแมวกลับมาตัวหนึ่ง ครั้งที่สองนำสุนัขกลับมา คราวนี้กลับเก็บได้คนผู้หนึ่ง คราหน้าไยมิใช่นำคิงคองกลับมาตัวหนึ่ง ?"

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"ทางที่ประเสริฐ ขอให้เป็นคิงคองตัวเมีย สามารถอยู่คู่กับท่าน"

ก๊วยโล้วหามีโทสะไม่ หัวร่อฮิฮิกล่าวว่า

"หากเป็นวานรตัวเมียคงย่ำแย่ยิ่ง ข้าพเจ้าไยมิใช่ต้องเรียกนางเป็นเฮ้งตั่วซ้อ (ภรรยาผู้แซ่เฮ้ง)"

ก๊วยโล้วเรือนร่างสูงใหญ่ ยังสูงกว่าเฮ้งต๋งหนึ่งช่วงศีรษะ นี่เป็นเรื่องที่ตนภาคภูมิใจตลอดมา เนื่องเพราะตนรู้สึกว่า มีแต่รูปลักษณะนี้จึงเป็นบุคลิกของชายชาตรี

อี้ฉิกเสาะหาชามแตกมาใบหนึ่ง ดวงสุราครึ่งชาม ง้างปากบุรุษหนุ่มร่างแบบบางขึ้น กรอกสุราเข้าไป

จวบจนดื่มสุราชามที่สอง หน้าซีดขาวของบุรุษหนุ่มค่อยปรากฏสีเลือดขึ้น ดวงตายังคงหลับพริ้ม ปากกล่าวว่า

"นี่คือสุราเด็กเฮียะแช (ใบไผ่เขียว) ที่มีอายุสามสิบปี"

นี่เป็นวาจาประโยคแรกของมัน

เฮ้งต๋งและก๊วยไต้โล่วล้วนแย้มยิ้มออกมา เพียงอาศัยวาจาประโยคนี้ ทั้งสองก็ยึดถือบุรุษหนุ่มเป็นสหาย

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คิดไม่ถึง สหายกลับเป็นผู้เชี่ยวชาญในเชิงสุรา"

บุรุษหนุ่มลืมตาช้า ๆ ยามเมื่อเห็นชามแตกในมืออี้ฉิก ต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"พวกท่านใช้ชามชนิดนี้ดื่มสุรา ?"

น้ำเสียงของมันคล้ายเห็นผู้คนใช้จมูกรับประทานข้าว ใช้เท้าถือตะเกียบก็ปาน

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ไม่ใช้ชามเช่นนี้ จะใช้ภาชนะใด ?"

"ดื่มสุราใบไผ่เขียว ควรใช้จอกมรกต หากใช้ชามชนิดนี้เป็นภาชนะ เท่ากับย่ำยีสุราอันประเสริฐ"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านยังคงปล่อยเลยตามเลยเถอะ ขอเพียงหลับตาลง ชามแตกกับจอกมรกตก็ไม่ผิดแผกแตกต่างกัน"

บุรุษหนุ่มขบคิดแล้วกล่าว

"วาจานี้แม้มีเหตุผล แต่เรายังยินยอมดื่มทั้งไหแทนบรรจุในชามแตก"

จบคำ ประคองไหสุราขึ้น แหงนหน้าร่ำดื่มลงไป

ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองจนตาเบิกค้าง จวบจนสุราครึ่งไหตกถึงพื้น บุรุษหนุ่มจึงยกมือปาดคราบสุราที่มุมปาก กล่าวว่า

"สุราอันประเสริฐ"

จากนั้นดื่มสุราที่หลงเหลือจนหมดสิ้น

สุราไหหนึ่งหากหมักดองนานหลายปี ปริมาณสุราจะลดลงเหลือครึ่งไห แต่ฤทธิ์สุรากลับรุนแรงกว่าสุราธรรมดาสองไห

สีหน้าบุรุษหนุ่มกลับเป็นปรกติมิเปลี่ยนแปร กล่าวว่า

"ยังมีสุราเยี่ยงนี้อีกหรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขออภัยยิ่ง สุราไหนี้มิเพียงเป็นอาหารประจำวันนี้ของเราสาม ยังเป็นสมบัติทั้งมวลของพวกเรา"

"หมายความว่าพวกท่านปรกติเพียงดื่มสุรา ไม่รับประทานข้าว ?"

"พวกเราน้อยครั้งจะรับประทานข้าว"

บุรุษหนุ่มทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าพวกท่านเป็นปิศาจสุราจริง ๆ ควรทราบว่าการดื่มสุราเป็นอันตรายต่อกระเพาะ บางครั้งสมควรรับประทานข้าวบ้าง"

บิดขี้เกียจคราหนึ่ง กวาดตามองรอบข้าง เอ่ยสืบต่อ

"ปรกติพวกท่านหลับไหลบนเตียงใบนี้ ?"

เฮ้งต๋งส่งเสียงดังอืมม์

บุรุษหนุ่มขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เตียงเยี่ยงนี้หลับไหลได้หรือ ?"

"อย่างน้อยยังประเสริฐเลิศกว่าหลับไหลอยู่กลางท้องถนน"

บุรุษหนุ่มขบคิดอีกคราแล้วกล่าว

"วาจานี้ก็มีเหตุผล คำพูดของพวกท่านคล้ายมีเหตุผลทั้งสิ้น ดูท่าเราสามารถคบหาเป็นสหายกับทุกท่าน"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ขอบคุณ ขอบคุณ ไม่กล้ารับ ไม่กล้ารับ"

"แต่ตอนนี้เราคิดหลับไหล ตอนที่เราหลับไหล ไม่ชมชอบให้ผู้คนส่งเสียงรบกวน พวกท่าน ทางที่ประเสริฐ ออกไปท่องเที่ยวเตร็ดเตร่"

กล่าวจบอ้าปากหาว ล้มกายลงบนเตียง พลิกกายคราหนึ่งก็หลับสนิท

ก๊วยไต้โล่วเบือนหน้ามายังเฮ้งต๋ง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่าทีมันมิเพียงมีความสามารถในเชิงสุราเสิศล้ำกว่าท่าน ความสามารถในการหลับนอนก็ไม่เป็นรองท่าน"

อี้ฉิกจับจ้องมองไหสุราที่ว่างเปล่า ตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน จึงพึมพำว่า

"ที่ข้าพเจ้านำพากลับมาเป็นผู้คนหรือม้ากันแน่ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ม้าก็ไม่สามารถดื่มสุราได้มากมายปานนี้"

ก๊วยไต้โล่วถามว่า

"คนผู้นี้เรียกว่าอะไร ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"มันบอกต่อข้าพเจ้าว่า มันนามลิ้มไท้เพ้ง (ลิ้มสันติภาพ)"

บุรุษหนุ่มร่างแบบบางนามลิ้มไท้เพ้ง แต่นับแต่มันมาถึง ชีวิตของทุกผู้คนก็ปราศจากสันติภาพอีก

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"เรากลับเห็นว่าบุคคลนี้น่ากระตือรือร้นสนใจยิ่ง"

"น่ากระตือรือร้นสนใจ ?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะ กล่าวว่า

"มันได้รับการช่วยชีวิตจากท่าน ดื่มอาหารประจำวันนี้ของเราสาม ยึดครองเตียงที่มีเพียงใบเดียวของเคหานี้ แต่มิเพียงไม่กล่าวคำขอบคุณแม้สักคำเดียว ทั้งเลือกนั่นพิถีพิถันนี่ บุคคลเยี่ยงนี้ไหนเลยพบพานเป็นบุคคลที่สองได้อีก ?"

.....

ดังนั้นลิ้มไท้เพ้งจึงพำนักอยู่ที่นี้

ดังนั้น เคหารุ่มรวยที่ไม่มีแม้แต่แสงโคมไฟ จึงเป็นศูนย์รวมแห่งน้ำมิตรไมตรีอันลึกล้ำไพศาล และพิเศษพิสดาร

สหายเหล่านี้มิเคยไต่ถามความหลังบุคคลอื่น และไม่ถ่ายทอดบอกเรื่องหลังของตนต่อผู้อื่น

แต่ค่ำคืนที่อี้ฉิกนำพาลิ้มไท้เพ้งกลับมา ก๊วยไต้โล่วกลับทำลายกฎระเบียบข้อนี้

ค่ำคืนนั้นหิมะเริ่มหลอมละลาย

ลิ้มไท้เพ้งยังคงหลับสนิท เฮ้งต๋งก็ล้มตัวลงนอนกับพื้น ก๊วยไต้โล่วได้แต่ฉุดลากอี้ฉิกลงจากเขาดูว่ามีหนทางกำไรเงินทองหรือไม่

ตอนที่หิมะละลาย ยังหนาวเหน็บกว่าตอนหิมะตก วิธีต่อต้านกับความหนาวยะเยียบ คือรับประทานจนอิ่มหนำ ขึ้นเตียงหลับใหล ดังนั้นบนท้องถนนปราศจากผู้คนสัญจรแม้สักคนเดียว

ตลอดรายทาง ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองรองเท้าอี้ฉิกเขม็งนิ่ง สุดท้ายอดถามมิได้ว่า

"รองเท้าของท่านคู่นี้เปลี่ยนส้นใหม่แล้วกระมัง ?"

"อืมม์"

"ข้าพเจ้ามิเคยไต่ถามท่านว่าส้นรองเท้าคู่ก่อนของท่านไฉนมีราคาพันกว่าตำลึง หรือสอบถามว่าท่านไฉนผ่านการตายมาเจ็ดครั้ง ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกต้อง"

ดวงตาก๊วยไต้โล่วทอประกายความหวังรำไร กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากไต่ถาม ท่านยินยอมบอกหรือไม่ ?"

"อาจยินยอม แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องไม่ไต่ถาม เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยถามท่านอันใดมาก่อน"

ก๊วยไต้โล่วนิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ

อี้ฉิกพลันกล่าวอีกว่า

"ท่านเห็นว่าลิ้มไท้เพ้งเป็นบุคคลเยี่ยงไร ?"

"ข้าพเจ้ามิทราบ ทั้งไม่คิดสอบถาม"

"พวกเราย่อมไม่สอบถามมัน แต่ข้าพเจ้าคาดเดาเบาะแสได้บ้าง"

"เบาะแสอันใด ?"

"ในความเห็นข้าพเจ้า มันต้องเป็นทายาทของตระกูลรุ่มรวย จึงวางก้ามเยี่องโขปานนั้น"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ทายาทตระกูลรุ่มรวย ไฉนอดอยากยากไร้อยู่กลางท้องถนน ?"

"อาจบางทีมันออกจากบ้านเพราะความจำเป็นบางประการ อาภรณ์ที่มัน

สวมใส่เบาบางยิ่ง แสดงว่าต้องมาจากดินแดนอันอบอุ่น มันมิได้พกน่าของใดติดตัว หมายความว่ามันออกมาอย่างฉุกละหุก อาจบางทีเป็นการหลบหนีออกมา"

"คิดไม่ถึงท่านกลับละเอียดรอบคอบนัก ละเอียดรอบคอบจนคลับคล้ายอิสตรี"

อี้ฉิกมิเกี่ยงงอนด้วย เอ่ยสืบต่อ

"คนผู้หนึ่ง หากอดอยากอยู่กลางดินฟ้าอากาศอันหนาวเหน็บเช่นนั้น มิทราบผ่านการร่อนเร่มานานเท่าใด ?"

"อย่างมากเพียงสองสามวัน"

"ท่านหากร่อนเร่ได้สองสามวัน มันอย่างมากซัดเซพเนจรหนึ่งวันครึ่ง ก็ต้องล้มลงอยู่ข้างถนน"

ก๊วยไต้โล่วฉุกใจคิด กล่าวว่า

"มิผิด เราร่อนเร่พเนจรมาจนเคยชิน มันกลับเป็นเสียวเอี้ย (นายเล็ก) ที่มีความเป็นอยู่เลอเลิศ ความสะกดอดกลั้นจึงเป็นรองเราครึ่งหนึ่ง"

"ท่ามกลางดินฟ้าอากาศเช่นนี้ ช่วงเวลาหนึ่งวันครึ่ง มิว่าผู้ใดก็เดินทางได้ไม่ไกลเท่าใด"

ก๊วยไต้โล่วบังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

"ความหมายของท่านคือ บ้านของมันอยู่ไม่ไกลจากที่นี้เท่าใดนัก ?"

"อืมม์"

"ละแวกใกล้เคียงนี้มีตระกูลรุ่มรวยเท่าใด ?"

"มีไม่กี่ครอบครัว ชาติตระกูลบู๊ลิ้มยิ่งมีน้อยกว่าน้อย"

"ไยต้องพาดพิงถึงชาติตระกูลบู๊ลิ้ม ? หรือบุรุษหนุ่มเรียบร้อยสำรวมเยี่ยงมันก็รู้จักวิชาฝีมือ ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ลิ้มไท้เพ้งมิเพียงรู้จักวิชาบู๊ พลังฝีมือยังไม่ต่ำทราม"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ชาติตระกูลบู๊ลิ้มในละแวกใกล้เคียงมีเพียงสองตระกูล"

"มีตระกูลใดแซ่ลิ้ม ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ทั้งสองตระกูลล้วนมิได้แซ่ลิ้ม ลิ้มไท้เพ้งความจริงก็มิได้แซ่ลิ้ม มันเมื่อหลบหนีออกมา ไหนเลยยินยอมบ่งบอกชื่อแซ่แท้จริงต่อบุคคลอื่น ?"

"ชาติตระกูลบู๊ลิ้มที่ท่านทราบมา มีสองตระกูลใด ?"

"ตระกูลหนึ่งแซ่ฮิ้ม จึงจู้ (ประมุขหมู่บ้าน) เรียกว่าท้อลี้มั่วทีแอ๋ (ศิษย์กระจายทั่วแผ่นดิน) ฮิ้มซู่นั้งมาตรแม้นมีศิษย์กระจายทั่วแผ่นดิน ตนเองกลับเดียวดายไร้บุตรภรรยา"

ก๊วยโล่วซักถามว่า

"อีกตระกูลหนึ่งเล่า ?"

"อีกตระกูลหนึ่งแซ่บ๊วย มาตรแม้นมีหนึ่งบุตรชายหนึ่งธิดา แต่บุตรชายเจ็ยะนั้ง (มนุษย์ศิลา) บ๊วยลื่อกะมีชื่อเสียงเลื่องลือนานปี อายุเยาว์วัยกว่าลิ้มไท้เพ้งมากนัก"

"มันไฉนขนานฉายาตนเองเป็นมนุษย์ศิลา ?"

"ตามคำร่ำลือ แนววิชาฝีมือตระกูลบ๊วยพิเศษพิสดารยิ่ง อาวุธและอาวุธลับที่ใช้ล้วนจัดสร้างจากศิลา บิดามันฉายาเจ็ยะซิ้ง (เทพศิลา) มันจึงเรียกว่ามนุษย์ศิลา"

ก๊วยโล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นมันหากกำเนิดบุตรชาย คงเรียกว่าเจ็ยะเก๊า (สุนัขศิลา)!"

.....

เมืองชนบทนี้สงบสงัดยิ่ง ท้องถนนแคบเล็ก ห้องหับสองฟากข้างมิได้ตกแต่งประดับประดา ตอนนี้มิถึงยามต้น โคมไฟตามบ้านเรือนส่วนใหญ่ล้วนดับลง

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่นับเป็นสถานที่ยากจนข้นแค้นจริง ๆ..."

อี้ฉิกตัดบทว่า

"ผู้คนในที่นี้หายากจนไม่ เพียงมิต้องการโอ้อวด นับเป็นที่ซ่อนพยัคฆ์ซุมนุมมังกรหมอบอย่างแท้จริง"

"ข้าพเจ้าไฉนดูไม่ออก ?"

อี้ฉิกยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งหากผ่านการตายมาเจ็ดครั้ง ย่อมสังเกตเรื่องราวได้มากกว่าบุคคลอื่น"

"แต่ท่านยังสังเกตความเป็นมาของลิ้มไท้เพ้งไม่ออก มันทั้งมิใช่บุตรชายของตระกูลบ๊วย และไม่ใช่ศิษย์ของตระกูลฮิ้ม"

อี้ฉิกเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า

"ท่านเคยได้ยินฉายาเล็กตี่เล้งอ้วง (พญามังกรแดนดิน) มาหรือไม่?"

"มีแต่คนหูหนวกจึงไม่เคยได้ยินฉายานี้"

"ฟังว่าพญามังกรแดนดินมีตึกพักร้อนอยู่ละแวกใกล้เคียงนี้หลังหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"หรือท่านระแวงสงสัยใจว่าลิ้มไท้เพ้งเป็นบุตรชายมัน?"

"อาจเป็นไปได้"

"ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนทราบว่าพญามังกรแดนดินเป็นชายชาติชาตรีร่างสูงเจ็ดเชียะในนกำเนิดบุตรชายที่คลับคล้ายดรุณีน้อยคนหนึ่ง"

อี้ฉิกคล้ายมิพอใจคำดรุณีน้อยเป็นพิเศษ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คนผู้หนึ่งเป็นชายชาติชาตรีหรือไม่ มิอาจวัดคำนวณจากรูปโฉมเปลือกนอก"

"เพียงแต่..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันหุบปากลง

.....

ท้องถนนที่เวิ้งว้างว่างเปล่าไร้ผู้คนสัญจร ยามนี้กลับปรากฏเงาร่างสายหนึ่งก้าวชดช้อยมา

ก๊วยไต้โล่วพอเหลือบเห็นเงาร่างนั้น ถึงกับตาเบิกค้าง

ที่ทำให้ก๊วยไต้โล่วตาเบิกค้างได้ ย่อมเป็นหญิงสาวสะคราญโฉม

หญิงสาวนี้มิเพียงงามสะคราญทั้งยังสวยซึ้งรัดรึงใจยิ่ง

อาภรณ์ที่นางสวมใส่แม้เป็นชุดผ้าสมณะ แต่มิว่าแพรพรรณใด ยามสวมใส่แนบเรือนร่างนางจะแปรเปลี่ยนเป็นสวยงามน่าดู

ส่วนสัดของนางอ้อนแอ้นแน่งน้อยสมสัดส่วน ก๊วยไต้โล่วไม่เคยพบพานอิสตรี

ส่วนสัดงดงามไร้ตำหนิปานนี้มาก่อน

ในมือนางถือตะกร้าหวายขนาดใหญ่สองใบ มิว่าผู้ใดหากยืดถือตะกร้าหวา
ขนาดใหญ่เช่นนี้สองใบ ยามเดินเหินคงละม้ายคล้ายปูแสมตัวหนึ่ง แต่อิริยาบถข
นางกลับสวยงามรัดรึงใจกระไรปานนั้น

หญิงสาวนางนี้ยามชะม้ายมองเหลือบเห็นท่าทีอันเชื่องซึมเลื่อนลอยข
ก๊วยโล่วพลันเม้มปากแย้มยิ้มอ่อนหวาน

หัวใจก๊วยโล่วถึงกับเต้นระทึกตูมตาม จวบจนหญิงงามลดเลี้ยวมุมถนน
ตนยังคงเชื่องซึมเซา เนิ่นนานให้หลัง จึงระบายลมหายใจกล่าวว่า

"สถานที่นี้เป็นที่ซ่อนพยัคฆ์ชุมนุมมังกรหมอบจริง ๆ"

อี้ฉิกยิ้มพลางกล่าวว่า

"เกรงว่ามิใช่ชุมนุมมังกร หากแต่เป็นการชุมนุมหงส์"

ก๊วยโล่วพลันยืดอกขึ้นกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่ารูปลักษณะข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ?"

"ไม่เลวอยู่ เรือนร่างสูงตระหง่าน ดวงตากลมโต ยามแย้มยิ้มคลับคล้า
ผู้คน"

"ท่านหากเป็นสตรี ใช่จะชมชอบข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

อี้ฉิกเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"อาจจะ..."

ก๊วยโล่วพลันพบว่ารอยแย้มยิ้มฝ่ายตรงข้ามคลับคล้ายอิสตรียิ่ง ต้องงงงัน
จึงกล่าว

"ท่านกลับคลับคล้ายอิสตรีขึ้นมา"

อี้ฉิกปั้นสีหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เพียงแต่ท่านทั้งสกปรกทั้งเกียจคร้าน มิใช่หลักควรแก่การพึ่งพิง อิสตรีรับร
ไม่ชมชอบบุรุษเยี่ยงท่าน"

"ท่าน..."

แต่แล้วปิดปากลงอีกครา ที่แท้หญิงสาวเมื่อครู่ลดเลี้ยวกลับจากมุมถนนม
ตะกร้าในมือนางความจริงว่างเปล่า ตอนนี้กลับบรรจุเต็มไปด้วยสิ่งข

ท่าทีหนักมือกินแรง กอปรกับพื้นดินลื่นไถล พลันเสียหลักการทรงตัว ร่างซวนเซถลามาเบื้องหน้า ตะกร้าหลุดลอยจากมือ

ดีที่นางพบพานก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิก

อากัปกิริยาอี้ฉิกคล่องแคล่วปราดเปรียว ปฏิกิริยาก๊วยไต้โล่วก็ไม่เชื่องช้า ฝีเท้านางเพิ่งซวนเซ ทั้งสองก็พุ่งปราดเข้าหาดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแล่ง

ตะกร้าทั้งสองใบมิทันตกถึงพื้น อี้ฉิกก็ยื่นมือรับไว้ หญิงสาวนั้นไม่ทันซวนเซล้มลง ก๊วยไต้โล่วก็ประคับประคองนางไว้

นางหอบหายใจชั่วขณะ จึงข่มสติลง พอพบว่ามือของบุรุษหนุ่มแปลกหน้ายังประคับประคองนางอยู่ ถึงกับหน้าแดงฉาน ยิ่งเป็นเสน่ห์รัดรึงใจสุดเปรียบปาน

ก๊วยไต้โล่วตะกุกตะกักว่า

"โกวเนี้ยมิเป็นไรกระมัง ?"

หญิงสาวนั้นก้มศีรษะต่ำ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...มิทราบสมควรขอบคุณสองท่านอย่างไร"

อี้ฉิกพลันพบว่าข้าวของในตะกร้าหวายล้วนเป็นข้าวของโอชะ มีทั้งไก่ย่างเนื้อวัว และขนมที่เพิ่งทอดสุกใหม่ ๆ มันคิดใคร่บอกว่า ท่านหากคิดขอบคุณพวกเราเพียงแบ่งปันไก่สักตัว ขนมสองแผ่นก็พอ

แต่ยามเมื่อเห็นก๊วยไต้โล่วแสดงท่าทีผูกพันต่อฝ่ายตรงข้ามอย่างลึกล้ำ ไหนเลยกล่าวให้เสื่อมเสียหน้าสหายได้ อย่าว่าแต่ก๊วยไต้โล่วชิงกล่าวว่า

"เรื่องเล็กน้อยหาเป็นไรไม่"

หญิงสาวนั้นพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวอีกว่า

"พวกท่านเป็นคนดีงามจริง ๆ"

ปากแม้กล่าวคำ "พวกท่าน" ดวงตากลับจ้องจับอยู่ที่ก๊วยไต้โล่วเขม็งนิ่ง

ก๊วยไต้โล่วร่างอ่อนระทวย กล่าวว่า

"โกวเนี้ย...มิต้องเกรงใจ"

หญิงสาวนั้นรับตะกร้าหวายจากอี้ฉิก พลันแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน ค่อยสาวเท้าจากไป

ก๊วยไต้โล่วแม้ตรึงติดกับที่ดุจตะปูตัวหนึ่ง วิญญาณของตนกลับคล้ายถูกบรรจุ

ในตะกร้าหวาย บรรทุกไปด้วย

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"นี่เป็นโอกาสอันประเสริฐ ท่านไฉนมิติดตามไป?"

หญิงสาวนั้นความจริงล่วงหน้าไปไกลโข ยามนั้นพลันชะงักเท้า เหลียวหน้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าซื้ออาหารมากมาย มิทราบสองท่านยินยอมให้เกียรติติดตามข้าพเจ้ากลับบ้าน ดื่มสุราสักจอกหรือไม่?"

ข้อขอร้องนี้ยามเปล่งจากปากหญิงงาม กระทบโสตผู้คนที่ทั้งหนาวเหน็บทั้งหิวโหย เกรงว่ายังไพเราะเสนาะโสตกว่าดุริยทิพย์เสียอีก

หากแม้นมีคนปฏิเสธข้อขอร้องนี้ คงเป็นตัวโง่เขลาแน่นอน

อี้ฉิกมิใช่ตัวโง่เขลา ก๊วยไต้โล่วยิ่งมิใช่ ปากของก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"นั่นออกจะรบกวนแล้ว"

เท้ากลับก้าวยาว ๆ ติดตามไป

ไฉนก๊วยไต้โล่วไม่ได่ถามนางก่อนว่า คิดนำพาทั้งสองสู่สารทิศใด?

ดูท่าที ต่อให้นางคิดขายทั้งสอง ก๊วยไต้โล่วยังคงติดตามไป!

4

สตรี ทองดำ สุนัข

เฮ้งต๋งอาจบางทีตื่นนานแล้ว แต่ยังคงนอนทอดกายกับพื้น ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

เฮ้งต๋งจัดการม้วนผ้าห่มเป็นกระบอกทรงกลมตั้งแต่เมื่อคืน จากนั้นสอดร่างเข้าไปทีละน้อย ตลอดทั้งร่างจึงคล้ายสอดแทรกเข้าสู่กระบอกกลมอันหนึ่ง

มุสิกภายในห้องวิ่งพลุกพล่านไปมา ตอนแรกยังมีข้อกริ่งเกรง มิกล้าปีนป่ายขึ้นบนร่างเฮ้งต๋ง ภายหลังกลับยึดถือเฮ้งต๋งเป็นคนตาย แทบปีนป่ายถึงส่วนศีรษะ

เฮ้งต๋งยังคงปุกต๋ง (ไม่เคลื่อนไหว)!

ลิ้มไท้เพ้งจับตาสังเกตเป็นเวลานาน จวบจนถึงตอนท้าย อดสาวเท้ามาอย่างแผ่วเบามิได้ ค่อย ๆ ยื่นมือรออยู่ริมจมูกเฮ้งต๋ง คิดตรวจดูว่าฝ่ายตรงข้ามยังมีลมหายใจหรือไม่

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"เรายังไม่ตาย"

ลิ้มไท้เพ้งรีบหดมือกลับ กล่าวว่า

"มุสิกปีนป่ายขึ้นบนร่างท่าน ท่านไฉนไม่ขับไล่?"

"เรามิเคยคบค้าสมาคมกับมุสิก ทั้งไม่ถือสาหาความกับมัน มีแต่แมวจึงชิงดีชิงเด่นกับมุสิก"

ลิ้มไท้เพ้งงงงันวูบจึงกล่าว

"ที่นี้สมควรมีแมวสักตัวจริง ๆ"

"ความจริงมีอยู่ตัวหนึ่ง เป็นอีกิกนำกลับมา"

"อย่างนั้นแมวเล่า ?"

"หนีตามแมวตัวผู้ที่เชิงเขาไปแล้ว"

ลิ้มไท้เพ้งเบิกตาจับจ้องมองเฮ้งต๋ง ยามนั้นจันทราโผล่พ้นปุยเมฆ แสงจันทร์สาดลอดหน้าต่างเข้ามา ส่องต้องใบหน้าเฮ้งต๋งพอดี

เค้าหน้าเฮ้งต๋งคมคาย หน้าผากกว้าง จมูกโด่งเป็นสัน เป็นบุคลิกลักษณะเหนือธรรมดา ไฉนรู้สึกคลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ อยู่บ้าง ?

ลิ้มไท้เพ้งลอบทอดถอนใจ กวาดตามองรอบข้าง กล่าวว่า

"สหายของท่านทั้งสองเล่า ?"

"ลงจากเขาไปล่าอาหารแล้ว"

ลิ้มไท้เพ้งงงงันอึกครา จากนั้นฉุกใจคิด สหายของคนบ้าคลั่งย่อมต้องเป็นคนบ้าคลั่งด้วย จึงสงบปากคำไว้

ชั่วครู่ให้หลัง ในความมืดพลันบังเกิดเสียงโครกครากดังขึ้น

เฮ้งต๋งพึมพำว่า

"ประหลาดแท้ เสียงร้องของมุสิกในวันนี้ ไฉนผิดแผกจากกาลก่อน ?"

ลิ้มไท้เพ้งหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"มิใช่เสียงมุสิก หากแต่เป็น...เสียงท้องเราลั่นโครกคราก หรือพวกท่านไม่เคยรับประทานข้าวมาก่อน ?"

"ตอนมีข้าวรับประทานย่อมรับประทาน ตอนไม่มีข้าวรับประทาน ได้แต่ฟังเสียงท้องลั่นโครกคราก"

ลิ้มไท้เพ้งงงงันอึกครา เฮ้งต๋งพลันกล่าวอีกว่า

"วันนี้ท่านนับว่าโชคดีมิน้อย"

ลิ้มไท้เพ้งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราโชคดีมิน้อย ?"

"วันนี้เราบังเกิดลางสังหรณ์ว่า ก๊วยโล่วต้องล่าอาหารได้มิน้อย พวกเราอาจสามารถรับประทาน..."

ตนคิดกล่าวคำ "รับประทานเป็นการใหญ่" มิทันขาดคำกลับ "แตกตื่นอย่าง

ใหญ่หลวง"

ก๊วยโล่วพลันสาวเท้าเข้าห้องมา พร้อมกับนำของสิ่งหนึ่งกลับมา เป็นสิ่งมีชีวิตที่สามารถกระโดดโลดเต้น ส่งเสียงร้องดังเจี๊ยกเจี๊ยก

กลับเป็นวานรตัวหนึ่ง

เฮ้งต๋งถึงกับหน้าซีดขาว ก๊วยโล่วต้องหัวร่อจนตัวงอ กล่าวว่า

"ท่านมิต้องเกรงกลัว นี่เป็นวานรตัวผู้ หาใช่ตัวเมียไม่"

เบื้องหลังก๊วยโล่ว บังเกิดซุ่มเสียงหยาดเยิ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"สหายของท่านเกรงกลัววานรตัวเมีย ?"

ก๊วยโล่วหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกว่าเดิม กล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน มีผู้ใดไม่เกรงกลัวภรรยา ?"

ลิ้มไท้เพ้งอดหัวร่อมิได้ พลันรู้สึกกระจ่างวูบที่เบื้องหน้าสายตา ห้องหับอันมืดมิด สว่างไสวขึ้นในบัดดล

แสงสว่างทั้งมวล เปล่งจากเรือนร่างหญิงสาวนางหนึ่ง ในมือถือตะกร้าสองใบ ก้าวชดช้อยติดตามก๊วยโล่วเข้ามา

ด้านหลังนางยังตามติดด้วยผู้คนสามคน หนึ่งเป็นผู้ใหญ่ห่อหุ้มหนังเสือดาว อีกสองคนเป็นทารกชายสวมใส่อาภรณ์เรียบร้อย

นอกจากผู้คนเหล่านี้ ยังมีสุนัขสองตัว ดาบทวนมัดใหญ่ ม้าล่อสามสี่ใบ ไม้ไผ่ห้าหกลำ

เฮ้งต๋งพึมพำว่า

"คิดไม่ถึงท่านกลับคิดประลองความสามารถกับอี๊ฉิก ดูว่าผู้ใดนำข้าวของมามากกว่า"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"มาเถอะ ข้าพเจ้าขอแนะนำพวกท่านรู้จักกัน โกวเนี้ยนางนี้คือ..."

หญิงสาวนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยังคงให้ข้าพเจ้าแนะนำตนเอง ข้าพเจ้าซึงบ๊วยทึง ผู้พี่เราปวยป่าจื้อ (เสือดาวเหิน) น้องน้อยเราหนึ่งเรียกว่าเซี่ยวเล้งล้ง (สะคราญน้อย) อีกผู้หนึ่งเรียกว่าเซี่ยวกิมกัง (เทวราชน้อย)"

เสือดาวเหินเป็นใคร ? มิต้องแนะนำมากความ มองปราดเดียวก็ทราบได้

แต่ทารกทั้งสอง ล้วนมีโฉมหน้าประพิมประพายคลับคล้าย ดวงตากลมโ[redacted] ถักเปียชี้ฟ้า ยามแย้มยิ้มปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น

เฮ้งต๋งอดถามมิได้ว่า

"ผู้ใดคือสะคราญน้อย ผู้ใดเป็นเทวราชน้อย ?"

ทารกทั้งสองพากันกล่าวว่า

"ท่านลองคาดเดาดู"

เฮ้งต๋งกะพริบตากล่าวว่า

"ข้างกายเทวราชน้อยคือสะคราญน้อย ข้างกายสะคราญน้อยคือเทวราชน้อ[redacted] ใช่หรือไม่ ?"

ทารกทั้งสองหัวร่อโดยพร้อมเพรียง หนึ่งในสองวิ่งตะบึงมากล่าวเบา ๆ [redacted] ข้างหูเฮ้งต๋งสองคำ จากนั้นหัวร่อพลางกล่าว

"นี่เป็นความลับของพวกเรา ไม่อาจบอกต่อผู้อื่น"

เสียงหัวร่อทารกนี้เจื้อยแจ้วดุจระฆังเงิน ที่แท้เป็นทาริกาสวมใส่อาภรณ์ชุ[redacted] ทารกชาย

ก๊วยโล่วยืดกุมมือทารกชายอีกผู้หนึ่ง จงใจกระตุ้นว่า

"สะคราญน้อยเป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว) ของท่าน ใช่หรือไม่ ?"

ทารกชายส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง นางเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) ข้าพเจ้า"

ทาริกาสะคราญน้อยร่ำร้องอย่างขุ่นเคืองว่า

"หน้าโง่ พอถูกคนหลอกถามก็บ่งบอกความจริง"

ทารกชายเทวราชน้อยหน้าแดงฉาน ทุ่มเถียงว่า

"ท่านหากฉลาดเฉลียว ไฉนสวมใส่ชุดบุรุษ ?"

วาจาทารกนี้จี้ถึงใจดำจริง ๆ อิสตรีล้วนดูแคลนบุรุษ เข้าใจว่าบุรุษเป็นตัวโง่ [redacted] แต่กลับมุ่งหวังว่าตนเองสามารถกำเนิดเป็นบุรุษ

ลิ้มไท้เพ้งเพ่งตามองดรุณีนามซีงบ๊วยทึงตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"ทั้งหมดนี้มิใช่นามแท้จริงของพวกท่านกระมัง ?"

ซึงบ๊วยทึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"พวกเรามีอาชีพเล่นปาหี่ แสดงตามท้องถนน แลกมาซึ่งเงินทองประทังชีวิต นับเป็นอาชีพเสื่อมเสียหน้าวงศ์ตระกูล ไหนเลยใช้ชื่อแซ่แท้จริงได้"

ลิ้มไท้เพ้งจึงไม่ซักถามสืบต่ออีก

ก๊วยไต้โล่วยักไหล่กล่าวว่า

"มิว่าเป็นคนเล่นปาหี่ หรือผู้คนทั้งมวล ล้วนมีท้องทั้งสิ้น"

ซึงบ๊วยทึงหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ท่านไม่บ่งบอก พวกเราแทบลืมเลือนไป"

พลางวางตะกร้าลงใบหนึ่ง เลิกผ้าที่คลุมอยู่ชั้นบนออก ฉีกขาไก่มาข้างหนึ่งเอ่ยสืบต่อ

"ซึ่งความจริง ท้องของสตรีหาได้เล็กกว่าบุรุษ เพียงแต่บางครั้งเกรงอกเกรงใจ มิอาจรับประทานมากไป"

ทารกชายเทวราชน้อยสอดคำขึ้น

"แต่ท่านไฉนไม่เคยเกรงอกเกรงใจมาก่อน ?"

ซึงบ๊วยทึงใช้ขาไก่เคาะศีรษะมัน เทวราชน้อยกลับช่วงชิงไก่ย่างครึ่งตัววิ่งตะบึงออกจากห้อง สุนัขสองตัวส่งเสียงเห่าแล้วกระโจนออกไป ที่หลงเหลือล้วนตามติดอยู่ด้านหลัง

เฮ้งต๋งส่ายหน้าพึมพำว่า

"สถานที่นี้มิได้ครึกครื้นเช่นนี้มาหลายปีแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวเสริมขึ้น

"ที่นี้ยังจะครึกครื้นสนุกสนานอีกหลายวัน"

"อีกหลายวัน ?"

"ซึงโกวเนี้ยบอกว่าพวกนางกำลังหาที่พัก ข้าพเจ้าจึงเช่าตึกช่วงหลังทั้งห้าห้องแก่พวกนาง"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เคหาหลังนี้เป็นของท่าน หรือเราเป็นเจ้าของกันแน่ ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"มีอาคันตุกะเยี่ยงนี้มาพัก หรือท่านยังไม่พอใจอีก ?"

.....

หากบอกว่าในใต้หล้ามีสิ่งที่บันดาลให้บุรุษที่ทั้งสกปรกทั้งเกียจคร้าน แปรเปลี่ยนเป็นขยันหมั่นเพียร สิ่งนั้นคืออิสตรี

รุ่งเช้าวันที่สองเฮ้งต๋งยังนอนทอดกายในกระบอกกลมที่จัดสร้างจากผ้าห่ม ก๊วยได้โล่วก็ออกไปตักน้ำแล้ว ลิ้มไท้เพ้งกลับรื้อนั่นค้นนี่อยู่ภายในห้อง

เฮ้งต๋งอดถามมิได้

"ท่านค้นหาอันใด ?"

"อ่างล้างหน้า ผ้าเช็ดหน้า และถ้วยบ้วนปาก"

"ข้าวของเหล่านี้ เรามิเพียงไม่เคยพบเห็นมานาน กระทั่งได้ยินยังมิเคยได้ยินมา"

ลิ้มไท้เพ้งคล้ายถูกคนหวดใส่แส้หนึ่ง ตะกุกตะกักว่า

"หรือ...พวกท่านไม่เคยล้างหน้ามาก่อน ?"

"ย่อมเคยล้างหน้า แต่สามวันล้างครั้งเล็ก ห้าวันค่อยล้างครั้งใหญ่"

"ล้างหน้าครั้งเล็กล้างอย่างไร ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ก๊วยได้โล่วพอดีถือน้ำสองกระบอกเข้ามา

เฮ้งต๋งจึงกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"อี้ฉิก หยิบฉวยข้าวของล้างหน้าแก่เรา"

อี้ฉิกใช้ชามแตกใบที่ตวงสุราตักน้ำในกระบอกครึ่งชาม หยิบฉวยผ้าที่แปดเปื้อนด้วยสีดำสีเหลือง มิทราบสีสันดั้งเดิมเป็นสีใดจากผนังยื่นส่ง

เฮ้งต๋งค่อยขยับกายลุกขึ้นนั่ง ดื่มน้ำในชามคำหนึ่งอมไว้ในปาก ค่อยคลี่กางผ้าคร่ำคร่า บ้วนน้ำในปากลงบนผืนผ้าจนเปียกโชก ยกขึ้นปาดเช็ดใบหน้าคราหนึ่ง ระบายลมหายใจกล่าวว่า

"ล้างหน้าเรียบร้อยแล้ว"

ลิ้มไท้เพ้งคล้ายพบพานปิศาจ แตกตื่นจนหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า

"นี่...เป็นการล้างครั้งเล็ก ?"

"หาใช่ไม่ เป็นการล้างหน้าครั้งใหญ่ หากล้างครั้งเล็กต้องวุ่นวายถึงเพียงนี้

จะทนทานรับได้อย่างไร ?"

ลิ้มไท้เพ้งคล้ายกับจะสลบไสล เนิ่นนานให้หลังค่อยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"หากมีคนสกปรกกว่าพวกท่านอีก เรายินยอมโขกศีรษะคำนับคนผู้นั้นทันที"

"อย่างนั้นท่านตระเตรียมโขกเถอะ ตามท้องถนนมีผู้คนสกปรกกว่าพวกเรามากมายนัก"

"เรามิเชื่อ"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ร่างกายพวกเราแม้สกปรก จิตใจกลับสะอาดสะอ้าน หากแม้นจิตใจคนผู้หนึ่งสกปรกโสมม ต่อให้ใช้สบู่ซักฟอกวันละสิบครั้ง ยังไม่สะอาดหมดจด"

ลิ้มไท้เพ้งเอียงหน้าขบคิด พลันปรบมือ กล่าวว่า

"มีเหตุผล คนผู้หนึ่งหากมีชีวิตอย่างสุขสำราญ ไม่ละอายต่อมโนธรรม แม้ต้องอดอาหารมิล้างหน้า ก็หาเป็นไรไม่"

พลันวิ่งตะบึงออกจากห้อง ตีลังกากลางลานตึกหลายทอด หัวร่อดังกังวานเอ่ยสืบต่อ

"เราขบคิดปรุโปร่งแล้ว ตอนแรกเราไฉนปลงไม่ตก ?"

เฮ้งต๋งและอี้ฉิกยิ้มพลางจ้องมองมัน คล้ายปลาบปลื้มปีติแทนลิ้มไท้เพ้งที่คลายความอัดอั้นกังวล

ก๊วยไต้โล่วกลับล้างตา ใช้ผ้าผืนนั้นเช็ดถูเสื้อผ้าและรองเท้า ตามร่างกาย

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไยไม่พานถอดรองเท้าออกมา ล้างเท้าให้สะอาดหมดจด"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเจตนาเช่นนั้น น่าเสียดายที่มิมีเวลาพอ"

พลันพุ่งปราดออกจากประตูห้อง ร่ำร้องว่า

"พวกนางคงตื่นแล้ว ข้าพเจ้าจะไปยังตึกหลัง"

ลิ้มไท้เพ้งก็ตามติดอยู่ด้านหลัง อากัปกิริยาล้วนเร่งร้อน ราวกับจะรุดไปดับไฟ

เฮ้งต๋งปรายตามายังอี้ฉิก กล่าวว่า

"ดรุณีริรัก วิญญูชนมากรัก ท่านไยไม่ติดตามไป?"

อี้ฉิกหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่วิญญูชน"

"ท่านคล้ายไม่ชมชอบซึงบ๊วยทึงโกวเนี้ยแม้แต่น้อย"

อี้ฉิกมิตอบคำ พลันถามว่า

"ในความเห็นของท่าน พวกนางประกอบอาชีพใด?"

"หรือพวกนางมิใช่คนเล่นปาหี่?"

"ท่านหากเข้าใจเช่นนั้น ก็เป็นตัวโง่งมด้วย"

"เห็นได้อย่างไร?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"วานรตัวนั้น สุนัขทั้งสองตัว ไม่เชื่อฟังคำสั่งพวกนางแม้สักคำเดียว แสดงว่าเสาะหามาเพื่อแสดงละครตบตา เสือดาวเหินนั้นก็จงใจแต่งกายด้วยอาภรณ์พิสดารแท้ที่จริงเป็นคนเรียบ ๆ ร้อย ๆ กระทั่งวาจายังมิกล้ากล่าวมากความ สองมือทั้งขาทั้งละเอียดอ่อน ไหนเลยละม้ายคล้ายคนเล่นปาหี่ ซึ่งต้องหิ้วหีบเครื่องมือการแสดงจูงสุนัขออกเดินทางตลอดทั้งวัน?"

เฮ้งต๋งรับฟังอย่างเงียบงัน สุดท้ายผงกศีรษะกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านกลับละเอียดรอบคอบปานนี้ แต่พวกนางหากมิใช่คนเล่นปาหี่ที่แท้มีอาชีพอะไร?"

"ผู้ใดทราบได้ อาจบางทีเป็นโจร"

"หากเป็นโจรจริง รับรองไม่ย่างกรายมาที่นี้ สถานที่นี้มีอันใดให้พวกนางหยิบฉวยได้?"

อี้ฉิกมิทันกล่าววาจา บริเวณตึกหลังบังเกิดเสียงอุทานอย่างดื่นตระหนกแว่วมาเป็นเสียงของก๊วยไต้โล่ว!

บุคคลเยี่ยงก๊วยไต้โล่ว ต่อให้พบเห็นภูตผีปิศาจก็ไม่แตกตื่นจนอุทานออกมา ที่แท้เป็นเรื่องใด ทำให้ก๊วยไต้โล่วส่งเสียงอุทาน?

อี้ฉิกพุ่งปราดออกจากห้องก่อน

เฮ้งต๋งก็เคลื่อนไหวแล้ว

ลานตึกหลังเพาะปลูกเต็มไปด้วยต้นไผ่ ห้องหับที่ปลูกเรียงรายติดต่อกันทั้งห้าหลังจึงถูกขนานนามว่าเทียเต็กฮึง (ตึกน้อยฟังเสียงไผ่)

แต่เมื่อเฮ้งต๋งเป็นเจ้าของเคหา ต้นไผ่ที่ลานตึกหลัง แทบถูกโค่นไปแลกเป็นเนื้องนหมดสิ้น

เมื่อคืนนี้ ซึงบ๊วยทึง เสือดาวเหิน และพวกพำนักอยู่ที่นี้ แต่ตอนนี้ทั้งคนทั้งวานร รวมทั้งสุนัข ล้วนผละจากจนหมดสิ้น เพียงหลงเหลือก๊วยโต้โล่วและลิ้มไท้เพ้งยืนตะลึงลานกับที่

แทบเท้าทั้งสอง จัดวางด้วยหีบใหม่เอี่ยมลออหลายใบ

เฮ้งต๋งกล่าวถามว่า

"อาคันตุกะของท่านจากไปโดยไม่ล่ำลาแล้ว ?"

ก๊วยโต้โล่วผงกศีรษะรับ

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชา

"จากไปก็จากไป ไยต้องร่ำร้องตะโกนก้อง ?"

ก๊วยโต้โล่วไม่กล่าวกระไร กลับยื่นส่งกระดาษมาแผ่นหนึ่ง เห็นใช้ดินสอถ่านขีดเขียนอักษรเป็นใจความว่า

"หีบทั้งห้าใบนับเป็นค่าเช่าห้องหับ ยังหวังให้รับไว้ โอกาสหน้าพบกันใหม่"

อี้ฉิกจึงกล่าว

"เมื่อพำนักห้องหับ สมควรจ่ายค่าเช่า มิมีใดน่าตื่นเต้นสงสัย"

ก๊วยโต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"เพียงแต่พวกนางจ่ายค่าเช่ามากมายไป"

ค่าเช่าคราวนี้มากมายมหาศาลจริง ๆ

สี่ในห้าหีบบรรจุแต่ทองคำใหญ่เล็กไม่เท่าเทียม ลักษณะผิดแผกแตกต่างขนาดเล็กที่สุดยังหนักถึงสิบตำลึง มูลค่ามหาศาลยิ่ง

อีกหีบหนึ่งสะสมแต่อัญมณีจินดา มีทั้งไข่มุกมรกตอำพัน โมราและเพชรหลากสีที่มิทราบนาม ประชันประกายจนแพรวพราย

มิว่าหีบใดใบหนึ่ง ล้วนเพียงพอต่อการซื้อเคหารุ่มรวยทั้งหลัง

เฮ้งต๋งและอี้ฉิกตะลึงลานกับที่

เนิ่นนานให้หลัง อี้ฉิกจึงกล่าว

"ตอนที่ท่านชักชวนพวกนางรุดมา พวกนางหอบหิ้วหีบใบนี้มาหรือไม่ ?"

ก๊วยโล้วตอบว่า

"หามีไม่"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"อย่างนั้นหีบเหล่านี้มาจากที่ใด ?"

อี้ฉิกแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากมิใช่ปล้นชิง คงขโมยมาจากบ้านเรือนต่าง ๆ"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"สามารถขโมยทองคำอัญมณีจากครอบครัวผู้คนมากมายปานนี้ในเวลาค่ำคืนเดียว นับว่ามีความสามารถไม่ต่ำทรามจริง ๆ"

"ความนี้มิมีใดน่าตื่นเต้นสงสัย จอมโจรฝีมือสูงเยี่ยมสามารถขโมยสมบัติผู้คนคืนละร้อยหลังคาเรือน"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"พวกนางลักขโมยมาอย่างลำบากยากเย็น กลับกำนัลแก่เรา โจรประเภทนี้นับว่ามีน้อยกว่าน้อยจริง ๆ"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกนางย่อมไม่กำนัลสมบัติมากมายปานนี้แก่พวกเราโดยปราศจากสาเหตุ ความนี้ย่อมมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"อาจบางทีพวกนางคิดซุกซ่อนของโจรอยู่ที่นี้ พวกเราหากรับไว้ ไยมิให้กลับกลายเป็นโจรไป ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ในความเห็นของเรา ยังคงมอบของเหล่านี้คืนแก่บุคคลอื่น"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"คืนแก่ผู้ใด ? ผู้ใดทราบว่าของเหล่านี้ขโมยจากบ้านเรือนใด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มาตรแม้นมิทราบ แต่สามารถสืบเสาะดู"

"สืบเสาะจากที่ใด ?"

"จากภายในเมือง ของเหล่านี้เมื่อถูกพวกนางขโมยมาในเวลาเพียงคืนเดียว คงขโมยจากในเมืองน้อยใกล้เคียงนี้เอง"

ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองทองคำในหีบ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านกล่าวมิผิด เมืองน้อยนี้มิใช่สถานที่ยากจนจริง ๆ ไม่ว่าสถานที่ใด เมื่อมีทองคำมากมายปานนี้ ก็ไม่นับเป็นที่ยากจนข้นแค้น"

เขายิ้มพลางกล่าวอีกว่า

"ดังนั้นเคหารุ่มรวยอย่างน้อยเป็นเคหารุ่มรวยสมชื่อ"

ช่วงเวลาที่เคหารุ่มรวยรุ่มรวยสมชื่อ แม้ไม่ยาวนาน แต่พวกเขายังคงมีความสุข เนื่องเพราะพวกเขาเลือกทางที่ฉลาดที่สุด

พวกเขาละทิ้งความรุ่มรวย รักษาไว้ซึ่งมโนธรรม

นี่อาจเป็นช่วงเวลาที่พวกเขาอยู่ใกล้กับความรุ่มรวยที่สุด แต่พวกเขาไม่ละโมบความรุ่มรวย ไม่ต้องการใช้วิธีการอันต่ำช้า และฉ้อฉลหลอกลวงหยิบฉวยความรุ่มรวย ดังนั้นพวกเขามีความสุขสำราญตลอดกาล ดังราวกับไม้ดอกที่อาบไล้อยู่ใต้แสงอาทิตย์วสันตฤดู

พวกเขาทราบว่าความสุขสำราญ น่ารักกว่าความหรูหรารุ่มรวยมากนัก

๕

กระบี่และกระบอง

แบ๊ะเล่าก้วง (ชาวกวางตุ้งแซ่แบ๊ะ) เป็นทั้งนามบุคคล และยี่ห้อร้านขายอาหาร

เครื่องหอมของร้านแบ๊ะเล่าก้วงสามารถดึงดูดผู้คนและสุนัขในรัศมีสิบลี้มา แบ๊ะเล่าก้วงก็เป็นทั้งเจ้าของ พ่อครัว รวมทั้งผู้รับใช้ในร้านอาหารเล็ก ๆ หลังนี้

นอกจากจำหน่ายเป็ดย่างปรุงจากเครื่องหอมพิเศษ แบ๊ะเล่าก้วงเพียงจำหน่ายข้าวสวยและข้าวต้ม หากคิดดื่มสุรา ต้องไปซื้อจากร้านสุราง้งหมงง้วนที่ข้างเคียง

มีบ้างบางคนชักชวนแบ๊ะเล่าก้วงขายสุราผนวกด้วย กำไรเงินทองเพิ่มขึ้น แต่แบ๊ะเล่าก้วงเป็นคนดื้อรั้นยืนกราน ดังนั้นประกอบการค้าตามแบบฉบับแรกเริ่มตลอดมา

สำหรับกับก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต๋ง แบ๊ะเล่าก้วงหาได้ชิงชังรังเกียจ เนื่องเพราะมันทราบว่า คนเหล่านี้แม้ยากจนเข็ญใจ แต่มิเคยติดหนี้ค้างบัญชี คดโกงไม่ยอมจ่ายมาก่อน

ด้านตรงข้ามกับแบ๊ะเล่าก้วง เยื้องเฉียงเล็กน้อย เป็นโรงจำนำหลี่ง้วน ที่พึ่งของเฮ้งต๋งและพวก

ทุกครั้งเฮ้งต๋งและพวกต้องแวะเข้าแหล่งที่พึ่งก่อน เมื่อเขากลับออกมา จะกระดือ-รือร้นคึกคักขึ้น แสดงว่าจำนำข้าวของ ได้เงินทองมาแล้ว

แต่วันนี้กลับนอกเหนือกฎเกณฑ์

ก๊วยไต้โล่วและพวกทั้งสี่กลับมิได้หยุดยั้งที่โรงจำนำ หากแต่มุ่งตรงมา

แบ๊ะเล่าก้วงลอบพิศวงสงสัย สะอึกเข้ามาทักทายว่า

"วันนี้มาแต่เช้านัก"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิใช่คนมาเช้า หากแต่ได้เงินมามาก สับเป็ดย่างมาสองตัว หนังกรอบห้าชั่ง สุราอีกสิบชั่ง รอสักครู่จะจ่ายเงินให้โดยพร้อมเพรียง"

สำเนียงเสียงกล่าวก้องกังวาน เนื่องเพราะก๊วยโล่วพกทองคำหนักสิบตำลึงติดตัวมาแท่งหนึ่ง

พวกตนตกลงใจว่าจะใช้เงินที่ขโมยมาบำรุงกระเพาะก่อน ค่อยสืบเสาะข่าวคราวหาทางคืนทองคำอัญมณีแก่เจ้าของเดิม

เมื่อสุราในขวดค่อยพร่องลง ก๊วยโล่วจึงถามว่า

"แบ๊ะเล่าก้วง สองวันมานี้ ท่านได้ยินข่าวคราวน่าตื่นใจใดบ้าง ?"

"มิมีใด ข่าวคราวที่ตื่นเต้นที่สุด คือเฮ้งตั่วเนี้ยแห่งร้านค้าเบ็ดเตล็ด กำเนิดทารกฝาแฝดคู่หนึ่ง"

เฮ้งต๋งและพวกพิศวงสงสัยขึ้นมา รอจนแบ๊ะเล่าก้วงจากไป ก๊วยโล่วจึงกล่าว

"พวกนางคงมิได้ขโมยจากเมืองนี้ ไม่เช่นนั้นทั่วทั้งตัวเมืองคงโจษจันร่ำลือเกรกวนจนแทบถล่มทลายแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มิใช่ไม่ได้ถูกขโมย หากแต่มิกล้าบ่งบอกออกไป"

"ถูกโจรลักขโมยหาใช่เรื่องเสื่อมเสียหน้า ไฉนมิกล้าบ่งบอก ?"

ทรัพย์สินเงินทองของคนผู้หนึ่ง หากได้มาโดยทุจริต มาตรแม้นถูกขโมยก็เป็นเฉกเช่นคนใบ้อมบอระเพ็ด ซ่อนความขมขื่นไว้ในใจ

ก๊วยโล่วงงงันวูบ ยามนั้นนอกร้านพลันปรากฏผู้คนสามคนสาวเท้าเข้ามา

คนแรกสุดร่างสูงโปร่ง สวมใส่ชุดทองแพรวพราย คล้ายหรูหราทรงค่ายิ่ง คนที่สองยิ่งสูงกว่า ทั้งผอมซูบสะดุดตา แต่ที่แท้ทั้งสองมีรูปลักษณะอย่างไรก๊วยโล่วและพวกมิได้เห็นชัดตา

ประกายตาทุกคู่คล้ายถูกบุคคลที่สามดึงดูดไว้

คนที่สามสวมใส่เสื้อกางเกงสีดำ ถุงเท้าดำ สองมือสวมถุงมือดำ ศีรษะก็

สวมหมวกปีกกว้างสีดำหลุบต่ำถึงระดับคิ้ว

ซึ่งความจริง มันแม้ไม่สวมหมวกปีกกว้าง ก็มิมีผู้ใดสังเกตเห็นโฉมหน้ามัน ศีรษะมันใช้ถุงดำใบหนึ่งครอบคลุมไว้ เผยเห็นแต่ดวงตาคมวาวราวอาวุธคู่หนึ่ง

มันที่แท้มีรูปลักษณะใด เป็นบุคคลเยี่ยงไรมิมีผู้ใดทราบได้ ตลอดทั้งร่างมันไม่อนุญาตให้ผู้อื่นสังเกตเห็นได้แม้สักนิ้วเดียว

แต่มิทราบเพราะเหตุใด ทุกผู้คนล้วนรู้สึกว่า ตลอดทั้งร่างมันเปี่ยมอันตรายอยู่ทุกสัดส่วน

ส่วนที่อันตรายที่สุด ยังคงเป็นกระบี่ที่สะพายอยู่กลางหลัง เป็นกระบี่ฝักดำยาวสี่เชียะเจ็ดนิ้วเล่มหนึ่ง

น้อยคนนักที่ใช้กระบี่ชนิดนี้ เนื่องเพราะการชักกระบี่ยาวปานนี้ออกจากฝักเป็นเรื่องยากเย็นยิ่ง พึงอาศัยฝีมือพิเศษพิสดารและจังหวะอันประจวบเหมาะ

เจ้าของกระบี่ชนิดนี้ ในเมื่อชักกระบี่จากฝักอย่างยากเย็น ย่อมไม่สอดกลับคืนโดยง่ายดาย

ตอนที่กระบี่คืนสู่ฝัก มักแปดเปื้อนด้วยโลหิต...โลหิตของศัตรู!

ผู้คนทั้งสามพอเข้าร้านมา ก็ยึดครองโต๊ะที่มุมห้องด้านในสุด แสดงว่ามิต้องการรบกวนผู้คน ยิ่งไม่ต้องการถูกผู้อื่นรบกวน

อาหารที่พวกมันสั่งคือ

"มีอันใดรับประทานได้ก็ยกมา"

แสดงแน่ชัด พวกมันไม่พิถีพิถันการกิน ที่เข้าร้านมาเพราะมีจุดประสงค์อื่นเคลือบแฝง

ลิ้มไท้เพ้งเพ่งตามองกระบี่ของบุรุษชุดดำตลอดเวลา พึมพำว่า

"กระบี่มิทันหลุดจากฝัก ก็แผ่รังสีกระบี่ออก"

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"หาใช่รังสีจากกระบี่ หากแต่เป็นรังสีที่แผ่จากผู้คน!"

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่าคนผู้นี้เป็นใคร?"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจตอบแทนว่า

"มิทราบได้ เพียงทราบว่าข้าพเจ้าแม้ร่ำดื่มจนเมามายมิได้สติ ก็ไม่ระรา

ท้าต่อยตีกับคนผู้นี้"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับรู้จักผู้คนอีกสองคน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"แต่พวกมันมิรู้จักท่าน"

"บุคคลมีชื่อเสียงเลื่องลือเยี่ยงพวกมัน ไหนเลยถ่อมตัวลงมารู้จักข้าพเจ้า ?"

"พวกมันมีชื่อเสียงยิ่ง ?"

อี้ฉิกอธิบายว่า

"คนที่ทั้งผอมทั้งสูง เรียกว่าเกียบกุ้ง (กระบองหนีบ...เครื่องมือทรมานชนิดหนึ่ง) ทั้งเรียกว่ากุ้งจื้อ (กระบอง)"

"รูปลักษณะของมันกลับละม้ายคล้ายกระบองด้ามหนึ่ง แต่ฉายากระบองหนีบกลับพิเศษพิสดารยิ่ง"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"กระบองหนีบเป็นเครื่องมือลงทัณฑ์ชนิดหนึ่ง มิว่าเป็นโจรกลอกกลิ้งเพียงใด พอเผชิญพบกระบองหนีบผู้นี้ ก็มิอาจไม่สารภาพออกมา"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"ส่วนฉายากระบอง หมายความว่าพบพานคนเป็นหวดกระหน่ำ มิว่าผู้ใดพอตกอยู่ในเงื้อมมือของมัน ต้องถูกทุบตีจนใบหน้าฟกช้ำ ชาวมิจฉาชีพพอพบพานมัน คล้ายเผชิญพบปิศาจทวงวิญญาณก็ปาน"

เฮ้งต๋งกล่าวถามว่า

"มันประกอบอาชีพใด ?"

"มือปราบนักล่าของกรมเมืองเซ็งฮ้อ"

"เมืองเซ็งฮ้อมิใช่เมืองใหญ่ ทางกรมเมืองไยไม่ใช่ทอดทิ้งนักล่าฝีมือเยี่ยมปล่อยให้หมกกายโดยไร้ประโยชน์"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะฝีมือมันโหดเหี้ยมอำมหิตไป ดังนั้นมิได้เลื่อนยศย้ายตำแหน่ง แต่เมื่อใดหากเกิดคดีครึกโครมใหญ่โต คลี่คลายไม่สำเร็จ ล้วนต้องมาขอยืมตัวมัน

จากเมืองเซ็งฮ้อ"

ก๊วยได้โล่วถามว่า

"คนชุดทองแพรวพรายนั้นเล่า ?"

"คนผู้นี้แซ่กิม ทั้งชมชอบสวมใส่ชุดทอง ดังนั้นเรียกว่ากิมไซ (ราชสีห์ทอง) แต่ยามอยู่ลับหลัง ผู้อื่นล้วนเรียกหามันเป็นกิมม้อไซจื้อเก้า (สุนัขพันธุ์ปักกิ่งขนทอง)"

"คนผู้นี้ละม้ายคล้ายสุนัขพันธุ์ปักกิ่งในที่ใด ?"

"ส่วนหลังของสุนัขพันธุ์ปักกิ่ง องคาพยพใดใหญ่ที่สุด ?"

ลิ้มไท้เพ้งชิงตอบว่า

"จมูกใหญ่ที่สุด"

"องคาพยพใดเล็กที่สุด ?"

"ปาก...ข้าพเจ้าในวัยเด็กเคยเลี้ยงสุนัขพันธุ์ปักกิ่งหลายตัว ล่วงรู้ลักษณะของสุนัขพันธุ์นี้เป็นอย่างดี"

"พวกท่านลองดูใบหน้ามัน"

ยามเพ่งมองจากด้านนี้ พอดีเหลือบเห็นส่วนใบหน้าของ "สุนัขพันธุ์ปักกิ่ง" นั้น แลเห็นจมูกของมันยึดครองส่วนใบหน้าไปเศษหนึ่งส่วนสาม

มิว่าปากของผู้ใด ล้วนกว้างกว่าจมูก แต่จมูกของมันกลับกว้างกว่าปาก หากมองลงจากเบื้องบน รับรองไม่เห็นปากของมัน เนื่องเพราะปากของมันถูกจมูกบดบังไว้

ก๊วยได้โล่วกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ กล่าวว่า

"เป็นจมูกขนาดใหญ่พิเศษจริง ๆ"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ดวงตามันคงไม่ปราดเปรียวกระไร"

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"เนื่องเพราะดวงตาทั้งคู่ของมันถูกจมูกแบ่งกลาง ดังนั้นตาซ้ายเพียงเห็นข้าวของด้านซ้าย ตาขวาเห็นได้แต่สิ่งของด้านขวา"

มิทันขาดคำ แม้แต่อี้ฉิกก็หัวร่อออกมา

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่เห็นปากของมัน"

อี้ฉิกกลั้นหัวร่อกล่าวว่า

"รูที่อยู่ใต้จมูกของมันคือปาก"

"นั่นหรือคือปาก ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าเป็นรูจมูกเสียอีก!"

ทั้งหมดมิอาจกลั้นหัวร่อสืบต่อ ก๊วยได้โล่วถึงกับหัวร่อจนแทบลื่นไถลลงจากเก้าอี้

ราชสีห์ทองเหลียวหน้ามองมาแวบหนึ่ง

เพียงแวบเดียวก็เกินพอ!

ก๊วยได้โล่วและพวกพลันพบว่าดวงตามันสาดประกายเจิดจ้าสยบขวัญ กลับละม้ายคล้ายดวงตาราชสีห์จริง ๆ กระทั่งแก้วตายังเป็นสีเหลือง

ซุ่มเสียงสนทนาของก๊วยได้โล่วและพวก ความจริงแผ่วเบายิ่ง ยามนี้ยิ่งแผ่วเบากว่าเดิม

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"แล้วคนผู้นี้ประกอบอาชีพใด?"

อี้ฉิกตอบว่า

"เป็นมือปราบนักล่าเช่นกัน เมื่อสองปีก่อนเป็นมือปราบประจำนครหลวง ฟังว่าระหว่างนี้เลื่อนเป็นหัวหน้ามือปราบเก้ามณฑลภาคเหนือแล้ว"

ลิ้มไท้เพ้งถามว่า

"มันมีความสามารถในที่ใด?"

"ที่จมูก!"

"จมูก?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ตามคำร่ำลือ จมูกมันยังปราดเปรียวกว่าสุนัข มิว่ากลิ่นอายผู้ใด ขอเพียงมันเคยสูดดมมา ต่อให้ตกแต่งปลอมแปลงโฉมอย่างไร ยังคงถูกมันจดจำออก"

หยุดเล็กน้อยจึงสรุปว่า

"ผู้คนทั้งสองนับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของกรมเมือง หากไม่เกิดคดีคริกโครมใหญ่โต รับรองไม่ชักชวนกันรุดมา ดังนั้น..."

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นท่านเข้าใจว่า มันสองเดินทางมาสืบสวนคลี่คลายคดีลักขโมยเมื่อคืน"

อี้ฉิกขณะจะกล่าวกระไร บนท้องถนนพลันบังเกิดเสียงกรีดร้องดังแหลมเล็ก สตรีผมเผ้ายุ่งเหยิงสยายนางหนึ่ง ถาโถมออกจากห้องหับด้านตรงข้าม ปรากฏบุรุษอ้วนเตี้ยผู้หนึ่งฉุดรั้งไว้อย่างมิคิดชีวิต

สุดท้าย สตรีนางนั้นพานกระแทกนั่งกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา คร่ำครวญว่า

"ทองคำสามพันตำลึง รวมทั้งเครื่องประดับของเรา ล้วนถูกขโมยไป ไฉนยังบอกไม่ได้ เจ้าโจรร้ายอำมหิตนัก หากมีผู้เมตตาใดทวงถามของที่ถูกขโมยไปกลับมาให้กับเรา เรายินดีแบ่งปันให้ครึ่งหนึ่ง"

บุรุษอ้วนเตี้ยหน้าบัดเดี๋ยวแดงฉาน บัดเดี๋ยวซีดขาว รวบรวมเรี่ยวแรงตั้งแต่ตอนดูดนมมารดา ฉุดรั้งนางกลับเข้าบ้าน ค่อยเหลียวหน้ามาฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ภรรยาเราเป็นโรควิกลจริต บ้านเราไหนเลยมีทองคำสามพันตำลึงให้ผู้คนขโมย ?"

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกสบตากันวูบ ขณะจะสอบถามแบ๊ะเล่าก้วงว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร ?"

กระบองหนืบกลับชิงสอบถามก่อน ซุ่มเสียงมันแผ่วทุ้มแช่มช้าเนินนาบ ทำให้ผู้รับฟังต้องรับฟังอย่างจดจ่อเป็นพิเศษ

แบ๊ะเล่าก้วงตอบว่า

"ฟังว่าสามีภรรยาคู่นี้มาจากเมืองไคฮง ตอนแรกประกอบการค้าขายผ้า สะสมเงินทองได้พันกว่าตำลึง คิดจับจ่ายใช้สอยอย่างมัธยัสถ์ในที่นี้ หากมีทองคำสามพันตำลึงให้ขโมย นับว่าประหลาดจริง ๆ"

กระบองหนืบรับฟังตลอดเวลา คำพูดมันแช่มช้า ยามรับฟังยิ่งละเอียดถี่ถ้วน คล้ายกับจะขบเคี้ยวทุกถ้อยคำของท่านจนเปื่อย ค่อยกลืนลงท้องไป

และแล้วถามอีกว่า

"พวกมันแซ่ใด ?"

"บุรุษแซ่กอ สตรีคล้ายแซ่ล้อ..."

กระบองหนืบพลันผุดลุกขึ้น ก้าวยาว ๆ ออกจากร้านไป

บุรุษชุดดำสงบปากคำตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"มอบมา"

ราชสีห์ทองที่ด้านตรงข้ามมันกล่าวอย่างลังเล

"ที่นี้เกรงว่าไม่เหมาะสม"

"เหมาะสมยิ่ง"

ราชสีห์ทองจึงล้วงทองคำหนักประมาณยี่สิบตำลึงจากอกเสื้อแท่งหนึ่ง วางลงบนโต๊ะ ผลักไสไปเบา ๆ

บุรุษชุดดำรับทองคำมาซุกเก็บไว้ มิกล่าวกระไรอีกแม้สักคำเดียว

หรือมันเป็นมือสังหารที่ราชสีห์ทองใช้เงินว่าจ้างมา ?

.....

หนึ่งชั่วยามผ่านพ้นไป

ราชสีห์ทองและบุรุษชุดดำยังนั่งอยู่ตำแหน่งเดิม ก๊วยไต้โล่วและพวกก็ไม่ลุกจากโต๊ะ เนื่องเพราะพวกตนมิอาจไป

หากแม้นก๊วยไต้โล่วล้วงทองแท่งนั้นออกมาชำระบัญชี ไยมิใช่บอกต่อผู้อื่นว่าตนเองเป็นโจรลักขโมย ?

ในที่สุด กระบองหนืบกลับมาแล้ว ก๊วยไต้โล่วจึงเห็นโฉมหน้ามันชัดตา

ใบหน้ามันมีแต่หนังหุ้มกระดูก ไม่มีเนื้อและปราศจากความรู้สึกใด ๆ

ราชสีห์ทองถามว่า

"เป็นอย่างไร ?"

กระบองหนืบกล่าวว่า

"คนอ้วนเตี้ยแท้ที่จริงแซ่ซ่ง เป็นเสมียนร้านค้าเนื้อวัวเนื้อแพะแถบเลี่ยวตังที่เขียนออกเงินทองผู้เป็นนายมาจำนวนหนึ่ง ดังนั้นทองคำแม้ถูกขโมย จึงมิกล้าแพร่งพรายออก"

"เฮอะ ดูท่านี่เป็นฝีมือของมันจริง ๆ ยังมุ่งลงมือต่อผู้คนที่ได้เงินทองมาโดยไม่สุจริตตลอดมา เพียงมิทราบเกิดเหตุขึ้นเมื่อใด ?"

"เมื่อคืนนี้"

"มันขอเพียงลงมือ ต้องประกอบคดีไม่ต่ำกว่าสิบสามราย เมื่อคืนลักขโมย

กี่ราย ?"

"นอกจากผู้แซ่ซ่ง จนบัดนี้เรายังสืบทราบได้อีกห้าราย"

ราชสีห์ทองกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ดูท่าข่าวกรองที่พวกเราได้รับมิผิดพลาด วันเวลาที่ผ่านมา มันหลบซ่อนกา
ในที่นี้จริง ๆ"

"ผู้แพร่งพรายข่าวแก่เราย่อมเชื่อถือได้ ไม่เช่นนั้นเราไหนเลยให้ท่านจ่า
รางวัลแก่มันหนึ่งหมื่นตำลึง ?"

"แต่มันเมื่อซุกซ่อนเร้นกายอยู่ที่นี้เจ็ดแปดปี ไฉนพลันประกอบคดีอีก ?"

"คาดว่าคงสะกดใจไม่ได้"

ก๊วยไต้โล่วได้ยินคำสนทนาทั้งสองอย่างชัดเจนทุกถ้อยกระทงความ แ
"มัน" ที่ทั้งสองเอ่ยอ้างถึงเป็นใคร ?

กระบองหนึบกล่าวอีกว่า

"มันเมื่อเพิ่งประกอบคดีเมื่อคืน ตอนนี้คงยังหลบซ่อนกายอยู่ภายในเมือ
เราสอบถามบุคคลที่ออกจากเมืองเมื่อเช้าวันนี้แล้ว มีเพียงคนเล่นปาที่คณะหนึ่
สะดุดตา ที่หลงเหลือล้วนเป็นสามัญชนคนธรรมดา"

ราชสีห์ทองกล่าวว่า

"เป็นไปได้หรือไม่ว่า มันใช้คณะเล่นปาที่ลำเลียงของโจรออกจากเมือง ?"

"เป็นไปมิได้ เราสังเกตจากฝุ่นละอองที่ตลบขึ้นตอนคณะเล่นปาที่เดินผ่า
แสดงว่าพวกมันไม่ได้พกเงินทองเกินสิบตำลึง"

"เช่นนี้เป็นว่ามันยังอยู่ในเมืองแน่นอน"

ก๊วยไต้โล่วรับฟังถึงตอนนี้ แทบคิดถามไถ่ว่า "ท่านทราบได้อย่างไรว่ามั
มิได้หลบหนีออกไปตามทางสายนอกเมือง"

ก๊วยไต้โล่วย่อมไม่อาจไต่ถาม ดีที่กระบองหนึบบ่งบอกออกมาเองว่า

"เรากระจายหูตาอยู่รอบเมือง มันอย่าคิดหมายเคลื่อนย้ายทองคำที่ขโม
มาจากไป"

"แต่คนผู้นี้กลอกกลิ้งมากเล่ห์ ทั้งแตกฉานวิชาปลอมแปลงโฉม เรียนรู้วิ
ย่อกระดูก สามารถแปรเปลี่ยนส่วนสัด พวกเรามิแน่นักว่าจะเสาะพบรังที่ซ่อ

ของมันได้"

กระบองหนีบพลันตบโต๊ะกล่าวว่า

"เราจะสอบถามผู้คนทีละคน สืบสาวถึงรังต้นตอของมัน"

"หรือท่านคิดสอบถามผู้คนภายในเมืองทุกคน ?"

"เราทราบว่านี่เป็นวิธีการโง่เขลา แต่วิธีโง่เขลามักประสบผล"

"ท่านตระเตรียมเริ่มสอบถามจากที่ใด ?"

กระบองหนีบเค้นเสียงว่า

"จากที่นี้ !"

ขาดคำ พลันกวาดตามายังก๊วยไต้โล่ว

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นรู้เห็นต่อเรื่องราวที่เกิดขึ้น พอถูกมันเขม้นมองเช่นนี้ แม้ไม่แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ก็อดหน้าเปลี่ยนสีมิได้

แต่สีหน้าก๊วยไต้โล่วยังคงยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่นำพาปรารมภ์

ก๊วยไต้โล่วไม่นำพาปรารมภ์กับทุกเรื่องราวอยู่แล้ว อย่าว่าแต่กระเพาะตอนนี้บรรจุเต็มไปด้วยสุราใบไผ่เขียวของร้านงั้งหมงง้วน

กระบองหนีบเพ่งมองจ้องหน้าก๊วยไต้โล่วตลอดเวลา ผุดลุกขึ้นอย่างแช่มช้า ก้าวเนิบนาบเข้าหา

ใบหน้ามันเขียวคล้ำ ดวงตาเขียวปัดเรืองรอง หากเป็นคนขวัญอ่อน พอพบเห็นมันยามค่ำคืน มิเพียงสารภาพความจริงทุกกระทงความ อาจบางทีกระทั่งปัสสาวะยังทะลักออกมา

ลิ้มไท้เพ้งที่ด้านข้างกลับเขม้นมองกระบองหนีบแน่วนิ่ง

ดูจากสภาพการณ์ มิว่าก๊วยไต้โล่วตอบผิดประโยคหนึ่ง หรือกระบองหนีบถามผิดคำ การต่อยตีครานี้จะเปิดฉากขึ้นทันที

มิคาดราชสีห์ทองพลันกล่าวว่า

"หลายคนนี้มิต้องสอบถาม"

กระบองหนีบกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"พวกมันหากมีความลับไม่อาจบอกต่อผู้คน ไหนเลยกล้าวิจารณ์ถึงจมูกเรา ?"

ที่แท้คนผู้นี้มิเพียงจมูกปราดเปรียว โสตประสาทก็ว่องไวยิ่ง

ก๊วยโล้วอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ท่านได้ยินคำสนทนาของพวกเรา ?"

ราชสีห์ทองกล่าวว่า

"ผู้ที่ประกอบอาชีพเยี่ยงพวกเรา ไม่เพียงต้องสอดสายตาทั่วสี่ทิศ ยังต้องสดับฟังทั้งแปดทาง"

"ท่านมิมีโทสะ ?"

"ไยต้องมีโทสะ จมูกใหญ่หาใช่เรื่องเสื่อมเสียหน้า จมูกของท่านก็ไม่เล็กนัก"

ก๊วยโล้วยกมือลูบคลำจมูกตนเอง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นับว่าพอกล้อม ๆ แกล้ม ๆ ไปได้"

"พวกท่านพำนักภายในเมืองหรือ ?"

"ไม่ พวกเราอยู่บนเขา"

"บนภูเขาพำนักได้สักกี่คน ?"

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างกลอกกลิ้ง

"คนเป็นมีเพียงพวกเราสี่คน คนตายกลับมีอยู่มิน้อย"

"คนตาย ?"

"ที่พำนักของพวกเราอยู่ข้างสุสานอนาถา เรียกว่าเคหารุ่มรวย หากมีเวลาว่าง ขอเชิญท่านไปดื่มสักจอกสองจอก"

ราชสีห์ทองกล่าวว่า

"ต้องไปเยี่ยมเยือนแน่นอน"

พลันผุดลุกขึ้น ร่ำร้องว่า

"คิดบัญชี รวมทั้งบัญชีของหลายท่านนี้ด้วย"

ก๊วยโล้วกระโดดปราดขึ้นกล่าวว่า

"นี่เป็นวาจาใดกัน พวกเราเป็นเจ้าถิ่น ท่านสมควรให้พวกเราแสดงน้ำใจของเจ้าถิ่นบ้าง"

ตนมิเพียงชมชอบคบหาสหาย ยิ่งชมชอบเลี้ยงดูผู้คน

แต่ทว่าคราครั้งนี้ ก๊วยโล้วพอสอดมือไปในอกเสื้อ กลับไม่อาจดึงกลับ

ออกมา ตนไหนเลยล้วงทองแท่งนั้นออกมาต่อหน้าทุกผู้คนได้?

มิคาดราชสีห์ทองกลับไม่ชิงจ่ายเงินทองอีก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างนั้นเคารพมิสู้ทำตามคำสั่ง"

กระบองหนีบพลันตบไหล่ก๊วยได้โล่ว กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ระหว่างนี้ภายในเมืองต้องสับสนวุ่นวาย หากไม่มีเรื่องราวใด ยังคงอย่าได้ออกจากบ้านมาตอแยหาความยุ่งยาก"

มิรอรับฟังวาจาก๊วยได้โล่ว กดมือลงบนหัวไหล่ฝ่ายตรงข้าม เอ่ยสืบต่อ

"ท่านมิต้องติดตามส่ง เชิญนั่ง"

ก๊วยได้โล่วกลับหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านั่งจนก้นชา คิดยืนเสียบ้าง"

กระบองหนีบเห็นไม่อาจกดร่างก๊วยได้โล่วนั่งลง พลันแผ่พุ่งพลังถึงแปดส่วนหมายกดก๊วยได้โล่วทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ให้จงได้

ต่อให้เป็นผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ หากแม้นถูกกดเยี่ยงนี้ มิเพียงต้องกระแทกนั่งลงแม้แต่เก้าอี้ที่นั่ง คงต้องถูกกระแสพลังที่แฝงมากดกระแทกจนแหลกสลาย

หาคาดไม่ว่า ก๊วยได้โล่วยังคงยืนยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ขยับเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

หากปราศจากพลังการฝึกปรืออันหนักแน่นเข้มแข็ง ไหนเลยคลี่คลายสลายพลังกดคุกคามปานพะเนินเหล็กของกระบองหนีบได้?

กระบองหนีบสำรวจมองก๊วยได้โล่วตลบหนึ่ง พลันหันกายออกจากร้านไป

ได้ยินราชสีห์ทองกล่าวว่า

"ทุกท่านรู้จักคนที่ด้านตรงข้ามหรือไม่?"

ยามนั้นประตูร้านฝั่งตรงข้าม ปรากฏชายชราผมหงอกขาวเรือนร่างงองุ้มผู้หนึ่งถือน้ำสกปรกถังหนึ่งสาวเท้าออกมา

ก๊วยได้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ย่อมรู้จัก มันคือเจ้าของโรงจำนำหลีง้วน พวกเราเรียกหาเป็นอัวะปักพ้วย (จอมถลกหนัง)"

ราชสีห์ทองกล่าวคำขอบคุณ สาวเท้าติดตามกระบองหนีบออกจากร้าน

บุรุษชุดดำค่อยยืดกายขึ้น ก้าวเนิบนาบผ่านโต๊ะของก๊วยได้โล่ว ก๊วยได้โล่ว

และพวกต่างก้มศีรษะดื่มสุรา มิว่าผู้ใดก็ไม่คิดเหลือบแลมัน

บุรุษชุดดำพลันส่งเสียงว่า

"อึ้งเง็กยู้ ท่านสบาย ?"

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ มิทราบมันกล่าววาจากับผู้ใด

ชั่วพริบตา บุรุษชุดดำก็ออกจากร้านแล้ว ก๊วยโล่วจึงพึมพำว่า

"หรือคนผู้นี้สติไม่สมบูรณ์"

ลิ้มไท้เพ้งเพ่งตามองกระบี่ยาวที่สะพายอยู่กลางหลังบุรุษชุดดำอีกครา กล่าวว่า

"กระบี่เล่มนี้อย่างน้อยต้องยาวสี่เชียะเจ็ดนิ้ว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"สายตาของท่านไม่เลว คงรู้จักผู้ใช้กระบี่นี้กระมัง ?"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ผู้ใช้กระบี่ชนิดนี้มีเพียงสามคน คนแรกเรียกว่าเต็งอิ้วนึ้ง ฟังว่าเป็นลูกชู้ของคนพเนจรแห่งแดนพู้ซึง (ญี่ปุ่น) กับมือกระบี่สตรีสำนักอึ้งซัวเต็งหลี เพลงกระบี่ของเต็งอิ้วนึ้งจึงหล่อหลอมรวมปมเด่นของเพลงดาบซามูไรแห่งญี่ปุ่นกับเพลงกระบี่อึ้งซัว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"คิดมิถึง ท่านกลับล่วงรู้ตำนานเร้นลับของบู๊ลิ้มมากกว่าข้าพเจ้าอีก"

ความหมายในวาจาคือ ลิ้มไท้เพ้งต้องเป็นทายาทตระกูลบู๊ลิ้มเลื่องชื่อจึงรอบรู้กว้างขวางปานนี้

ก๊วยโล่วซักถามลิ้มไท้เพ้งว่า

"อีกสองคนเล่า ?"

"คนที่สองเป็นทายาทเพลงกระบี่ของเก็งเซี่ยงฮ้ง นามเก็งอั้งฮุ้ง (เก็งฝุ่นหอม)"

"เก็งอั้งฮุ้ง ? นี่นับเป็นนามอิสตรีชัด ๆ"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"นางเป็นอิสตรีจริง ๆ หรือท่านเห็นว่าอิสตรีไม่อาจใช้กระบี่ที่ยาวปานนี้ ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเห็นว่า คนชุดดำนั้นมิใช่อิสตรีเด็ดขาด"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ฟังว่าเต็งอิ้วนึ้งเดินทางสู่ประเทศญี่ปุ่น เสาะหาบิดามัน ดังนั้นคนชุดดำมิใช่เต็งอิ้วนึ้งเช่นกัน"

ก๊วยไต้โล่วถามสอดขึ้น

"คนที่สามเล่า ?"

"คนที่สามคือเกี่ยมเต้ยอิ้วฮุ้น (วิญญาณใต้กระบี่) น่ำเก็งชิ้ว"

"วิญญาณใต้กระบี่ ? นี่เป็นคำหยามหยันคน มันไฉนขนานฉายานามเช่นนี้ ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นวงนักเลงปรากฏตัวประหลาดผู้หนึ่ง ฉายาฮวงค้วงจับยี่เกี่ยม (กระบี่คลุ้มคลั่งกากบาท) ผู้ใดเผชิญพบมัน ล้วนไม่อาจรอดพ้นจากคมกระบี่ แม้แต่ไซซัวซาอิ้ว (สามสหายไซซัว) และกังน้ำเต่ยอิดเกี่ยม (กระบี่ที่หนึ่งแห่งกังหน่ำ) ยังถูกมันฆ่าทิ้ง มีแต่น่ำเก็งชิ้วหนึรอดจากคมกระบี่มัน จึงยึดถือเป็นเรื่องน่าภาคภูมิขนานฉายาตนเองเป็นวิญญาณใต้กระบี่"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ผู้อื่น ยังยึดถือเป็นเรื่องน่าภาคภูมิ คนผู้นี้กลับน่าสนใจนัก"

"น่ำเก็งชิ้วไม่น่าสนใจแม้แต่น้อย ฟังว่ามันชมชอบฆ่าคนที่สุด บางครั้งฆ่าตามอารมณ์ บางคราฆ่าเพราะรับว่าจ้าง เพียงแต่มันแม้รอดชีวิตจากกระบี่คลุ้มคลั่งกากบาท ใบหน้ายังถูกกรีดเป็นรูปกากบาท ดังนั้นปกปิดรูปโฉมตลอดมา"

"เช่นนี้เป็นว่าบุรุษชุดดำคงเป็นน่ำเก็งชิ้วแน่นอน"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"นั่นกลับมิแน่นัก ก่อนที่พวกเราสามารถเห็นโฉมหน้ามัน ล้วนไม่อาจระบุมั่น"

ก๊วยไต้โล่วเบือนหน้ามายังเฮ้งต๋ง กล่าวว่า

"ท่านคิดเห็นอย่างไร ?"

เฮ้งต๋งอ้าปากหาวคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ไม่ครุ่นคิดอันใด เราเพียงนึกถึงเตียง"

.....

ทองคำอัญมณีทั้งห้าหีบจัดวางอยู่ที่ใต้เตียง

ต่อให้เป็นผู้ร่ำรวยที่สุดในโลก ก็ไม่ผลักไสหีบที่มีมูลค่านับร้อยหมื่นอยู่ใต้เตียงอย่างลวก ๆ ชักชวนกันออกจากห้องโดยไม่ปิดประตูลงกลอน

แต่เฮ้งต๋งและพวกกลับทำเช่นนี้

เนื่องเพราะนอกจากตน มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่าใต้เตียงสกปรกใบนี้ กลับซุกซ่อนขุมทรัพย์มหาศาลปานนี้

"ไฉนไม่กลบฝังอยู่ในดิน ?"

อี้ฉิกเคยเสนอแนะเช่นนี้ เฮ้งต๋งกลับคัดค้านปฏิเสธเป็นบุคคลแรก

"พวกเราหากฝังอย่างลำบากยากเย็น สองวันให้หลังก็ต้องขุดขึ้นมาอย่างลำบากแสนเข็ญ ไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงโดยใช่เหตุ ?"

คนเกียจคร้านย่อมมีเหตุผลข้ออ้างอย่างเปี่ยมล้น

เหตุผลของเฮ้งต๋งย่อมเปี่ยมล้น ตอนนี้ตนย่อมกลับมานอนทอดกายอยู่บนเตียง

ก๊วยได้โล่วยังคงคร่ำเคร่งฝึกฝนวิธีดื่มสุราในท่าห้อยหัวกลับ ในใต้หล้าหากมีคนสามารถใช้ดวงตาดื่มสุรา ต่อให้มีเพียงคนเดียว ก๊วยได้โล่วก็ต้องฝึกฝนจนกระทำได้ จึงยินยอมเลิกรา

ลิ้มไท้เพ้งนั่งอยู่บนบันไดหน้าประตู ยกมือโอบศีรษะ มิทราบครุ่นคิดถึงเรื่องใด

อายุขัยลิ้มไท้เพ้งอ่อนเยาว์กว่าทุกผู้คน แต่มีความในใจหนักอึ้งกว่าทั้งหมด

อี้ฉิกกลับไม่อยู่ภายในห้อง ร่องรอยคนผู้นี้ค่อนข้างลี้ลับ มักเร้นกายออกไปเพียงลำพัง มิทราบไปกระทำเรื่องราวใด

ม่านวิกาลเริ่มคลี่กางลง ลิ้มไท้เพ้งพลันผุดลุกขึ้น สีหน้าท่าทีมันกระตือรือร้นคล้ายแม่ทัพแห่งชัยชนะกำลังจะประกาศแผนการรบต่อนายทัพนายกองในสังกัด กล่าวว่า

"เรามีวาจาคิดใคร่กล่าว"

ก๊วยได้โล่วกล่าวโดยทั้งที่อยู่ในท่วงท่าห้อยหัวกลับ

"ข้าพเจ้าสังเกตออก"

"เมืองชนบทนี้ มีคนผู้หนึ่งเร้นกายอยู่ มันมิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังแตกฉาน

วิชาปลอมแปลงโฉม ย่นย่อกระดูก เคยประกอบคดีที่สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ทางกรมเมืองมากมายหลายคดี"

"ข้าพเจ้าคำนวณข้อความเหล่านี้ได้จากคำสนทนาของราชสีห์ทองกับกระบองหนีบแล้ว"

"มิเพียงท่านทราบเรื่องเหล่านี้ ซึงบ๊วยทึงก็ทราบ มิหนำซ้ำนางอาจมีความแค้นกับคนผู้นั้น"

ก๊วยได้โล่วทวนคำว่า

"มีความแค้น ?"

"อืมม์ เพียงแต่นางมิทราบว่าจอมโจรนั้นซุกซ่อนอยู่ที่ใดในตัวเมือง ปรกติปลอมแปลงเป็นผู้ใด มาตรแม้นคิดไล่ล่าล้างแค้น กลับเสาะหาไม่พบ ดังนั้น..."

ก๊วยได้โล่วตีลังกาลงจากขื่อคาน ซักถามอย่างกระตือรือร้น

"ดังนั้นเป็นอย่างไร ?"

"ดังนั้นนางคิดยืมมือบุคคลอื่นสืบเสาะหาโจรร้ายแก่นาง"

"นางย่อมทราบว่าบุคคลที่เชี่ยวชาญชำนาญในการสืบเสาะหาคนที่สุด คือกระบองหนีบและราชสีห์ทอง"

ลิ้มไท้เพ้งเอ่ยสืบต่อ

"นางยังทราบว่าพวกมันเดินทางถึงละแวกใกล้เคียง ดังนั้นแพร่งพรายข่าวคราวต่อพวกมันว่า จอมโจรนั้นซุกซ่อนอยู่ภายในเมือง"

"จากนั้นนางเข้าเมืองไปประกอบคดีลักขโมยทองคำอัญมณีสิบเจ็ดสิบแปดคดีในค่ำคืนเดียว โดยลอกเลียนเยี่ยงอย่างของจอมโจรนั้น ให้ราชสีห์ทองเข้าใจว่าเป็นการลักขโมยของจอมโจรนั้น"

"แต่นางประสบปัญหาประการหนึ่ง"

ก๊วยได้โล่วเสริมขึ้น

"ปัญหาของนางคือ ไม่อาจโยกย้ายของที่ขโมยมาออกจากเมือง"

"มิผิด ข้าวของเหล่านั้นทั้งสะดุดตา ทั้งยังลวกมือ แม้คิดซุกซ่อนไว้ก็ยากเย็นยิ่ง"

"นางทราบว่าข้าพเจ้าพำนักอยู่ที่นี้ ทั้งล่วงรู้ว่าสถานที่นี้กระทั่งปิศาจยังไม่แวะ

กรายมา ดังนั้นมุ่งเป้าหมายมายังข้าพเจ้า"

เฮ้งต๋งพลันสอดคำขึ้น

"เนื่องเพราะนางทราบว่าเป้าหมายนี้เป็นตัวหนอนโง่เขลาบัดซบ กระทำเรื่องกล้อม ๆ แกล้ม ๆ ปราศจากความนึกคิดไตร่ตรอง แม้พบพานแมวสุนัขก็คิดคบหาเป็นสหาย"

เฮ้งต๋งมิเพียงปุกต๋ง (ไม่เคลื่อนไหว) ยังน้อยครั้งจะกล่าววาจา คำพูดของตนมักเป็นข้อสรุป

ซึ่งความจริงก๊วยไต้โล่วกลับมิโง่เขลางมงายจริง ๆ เพียงแต่คร้านที่จะขบคิดใคร่ครวญเรื่องราวอย่างจริง ๆ จัง ๆ ขอเพียงตนครุ่นคิดใคร่ครวญ รับรองซึ้งกระจ่างกว่าทุกผู้คน

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอีกว่า

"ท่านยังกระทำพลาดผิดอีกประการหนึ่ง เมื่อครู่ท่านไม่สมควรจ่ายทองคำแท่งนั้นชำระบัญชี"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่จ่ายทองคำแท่งนั้นชำระบัญชี หรือจะให้ข้าพเจ้าตัดนิ้วตนเองชำระค่าอาหาร ?"

"กระบองหนืบกับราชสีห์ทองหากทราบว่าพวกเราจ่ายทองคำชำระบัญชีย่อมระแวงสงสัยว่าพวกเราเหล่าปิศาจยากไร้ได้ทองคำจากที่ใด"

"ข้าพเจ้าจะบ่งบอกต่อท่านสักหลายประการ ประการแรกพวกมันรับรองมิทราบ เนื่องเพราะแบ๊ะเล่าก้วงไม่ใช่คนปากมาก มิป่าวประกาศรายได้ของมันต่อผู้คน"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"เมื่อมีประการแรก คงมีประการที่สองกระมัง ?"

"ประการที่สอง ทองคำแท่งนั้นมิได้สลักรหัสว่าเป็นของร้านใด ข้าพเจ้าจึงพกนำไปเป็นค่าอาหาร หากแม้นมีคนกล่าวหาว่าเป็นของขโมยมา ข้าพเจ้าจะต่อยมันสักหมัดหนึ่ง"

ได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่แท้เป้าหมายของซึงบ๊วยทึงมิเพียงเป็นปิศาจราคะ ยังเป็นคนบ้าคลั่งที่คิดต่อยตีกับผู้คน"

.....

นี่ก็เป็นข้อสรุป

เพียงแต่ผู้สรุปครานี้มิใช่เฮ้งต๋ง หากแต่เป็นอี้ฉิก

ทุกครั้งที่อี้ฉิกปรากฏกาย ล้วนฉับพลันกะทันหันเฉกเช่นกับตอนที่มันหายสาบสูญ

ก๊วยโล่วเดินออกไปตบไหล่อี้ฉิก กล่าวว่า

"คราครั้งนี้ท่านออกไปที่ใด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าออกไปเที่ยวเตร็ดเตร่"

มันคล้ายไม่ชมชอบให้ผู้อื่นกระทบกระทั่งถูก ทุกครั้งที่ก๊วยโล่วกระทบถูกมัน มันคล้ายขัดเขินเล็กน้อย

เพียงแต่ผู้อื่นพอเห็นอาภรณ์ซอมซ่อมัน ล้วนคิดหลีกลี้ห่าง ไหนเลยคิดหมายกระทบกระทั่ง

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ท่านเตร็ดเตร่ถึงที่ใด ?"

"ภายในเมืองที่เชิงเขา"

"สถานที่นั้นมีอันใดน่าเตร็ดเตร่ ?"

"ไฉนไม่มี เมื่อคืนท่านมิได้พบพานซึงบ๊วยทึงภายในเมืองหรือ ?"

"อย่างนั้นค่ำคืนนี้ท่านพบเห็นอันใด ?"

"พบเห็นเรื่องฆ่าคน !"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนก

"ผู้ใดลงมือฆ่าคน ?"

"กระบองหนืบ"

"กระบองหนืบฆ่าผู้ใด ?"

"ผู้คนที่ต้องสงสัย"

"ผู้ใดต้องสงสัย ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"บุคคลที่กระบองหนีบและราชสีห์ทองสืบเสาะหาเป็นบุรุษอายุห้าสิบเศ
เร้นกายอยู่ในที่นี้ตั้งแต่สิบปีก่อน ดังนั้นบุรุษเพศที่โยกย้ายมายังเมืองนี้เมื่อสิบปีก่อน
ล้วนถูกต้องสงสัยว่าเป็นหงชีง้อ"

"หงชีง้อเป็นใคร"

"หงชีง้อคือบุคคลที่กระบองหนีบและพวกสืบเสาะหา"

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"หงชีง้อที่ว่า หมายถึงโกยเคี่ยงปุกลิ้ว (ไม่หลงเหลือแม้สัตว์เลี้ยง) หงชี
กระมัง ?"

อี้ฉิกผงกศีรษะรับ

ก๊วยโต้วโล่วกล่าวว่า

"ฉายามันไฉนระคายหูปานนี้ ?"

"เนื่องเพราะมันพอลงมือต้องขโมยเงินทองผู้อื่นจนหมดสิ้น บางครั้งไม่ห
เหลือให้แม้สักหุนเดียว มีบ้างบางคนถูกมันขโมยจนบ้านช่องพินาศย่อยยับ ได้
ผูกคอตาย ดังนั้นมันแม้มิได้ฆ่าเจ้าทรัพย์ แต่ผู้ที่ถูกมันคุกคามจนตายกลับมีไม่น้อย"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสริมขึ้น

"ฟังว่าไม่หลงเหลือแม้สัตว์เลี้ยง หงชีง้อมิเพียงโหดเหี้ยมอำมหิต ทั้งยังรั
เงินทองยิ่งชีวิต เงินทองที่ขโมยมาได้ก็ไม่ยอมจับจ่ายใช้สอย"

ก๊วยโต้วโล่วกล่าวถามว่า

"อย่างนั้นเงินทองของมันใช้ออกทางใด ?"

"ไม่ว่าผู้ใดก็มิทราบ"

"ภายในเมืองมีผู้ต้องสงสัยทั้งสิ้นเท่าใด ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"ความจริงมีไม่มาก ตอนนี้ยิ่งถูกลิดรอนน้อยกว่าเดิม"

"กระบองหนีบฆ่าผู้คนไปอีกกี่คน ?"

"ห้าหกคน"

ก๊วยได้โล่วถลึงตากล่าวว่า

"ตอนที่มันฆ่าคน ท่านกลับเบิกตาดูอยู่ด้านข้าง ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้ากระทั่งดู ก็คร้านที่จะชมดูแล้ว"

ก๊วยได้โล่วกระโดดปราดขึ้น ถาโถมออกจากห้อง

เฮ้งต๋งทอดถอนใจ พึมพำว่า

"นับแต่รู้จักมัน เรามักมิอาจไม่เคลื่อนไหว"

ก๊วยได้โล่วแม้ไม่โง่งมงาย แต่พลุ่งพล่านใจได้โดยง่าย ตนความจริงสมควรถามอี้ฉิกว่า

"กระบองหนืบที่แท้ฆ่าผู้ใดบ้าง ?"

ก๊วยได้โล่วมิได้ไต่ถาม เนื่องเพราะตนทราบดีว่าผู้ที่ถูกกระบองหนืบเข่นฆ่าคงเป็นชาวมิจฉาชีพซึ่งหลบซ่อนกายภายในเมือง

ก๊วยได้โล่วแม้สำนึกทราบเช่นนั้น ยังอดพลุ่งพล่านใจมิได้ นี่แม้ไม่ใช่นิสัยงามเพียบพร้อม อย่างน้อยก็ประเสริฐเลิศกว่าบุคคลที่ตายด้านไร้น้ำใจ

.....

บุรุษชุดดำก็มีนิสัยประการหนึ่ง...มันไม่ยอมเดินนำหน้าผู้ใดทั้งสิ้น

นี่ย่อมมิใช่สืบเนื่องจากมันถ่อมตนให้เกียรติ เพียงแต่มันไม่ต้องการหันหลังให้กับทุกผู้คน

นิสัยนี้แม้ไม่ดีเลิศนัก แต่อย่างน้อยก็ช่วยให้มันมีอายุขัยยืนยาวอีกหลายปี

ตอนนี้มันเดินอยู่ด้านหลังกระบองหนืบและราชสีห์ทอง

ท้องถนนสงบสงัด มีแต่หน้าต่างของบ้านช่องสองสามหลัง ปรากฏแสงไฟเลือนลางแล้วสาดลอดออกมา

ครั้นเมื่อบรรลุถึงบ้านช่องหลังที่สี่ด้านซ้ายมือ ทั้งหมดพลันหยุดยั้งชะงัก

ประตูหน้าต่างของบ้านหลังนี้ล้วนปิดสนิท

ราชสีห์ทองกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เป็นบ้านหลังนี้ ?"

กระบองหนืบผงกศีรษะรับ

ราชสีห์ทองพลันลอยตัวขึ้น เรือนร่างมันแม้กำยำสูงใหญ่อากัปกิริยากลับคล่องแคล่วว่องไว ปลายเท้าเพียงแตะสัมผัสชายคาตึก ก็พลิ้วข้ามสันหลังคาไปซุ่มซ่อนกายไว้

กระบองหนีบเหลียวหน้ามาบอกใบ้ต่อบุรุษชุดดำแวบหนึ่ง จึงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ทางกรมเมืองกำลังสะสางคดี ทุกผู้คนอย่าได้ออกจากบ้านช่อง มิเช่นนั้นจะประหารฆ่าโดยไม่ละเว้น"

มิทันขาดคำ แสงโคมไฟภายในห้องพลันดับวูบ แว่วเสียงดังโครม แสดงว่ามีคนกระแทกทลายหน้าต่างหลัง ทะยานขึ้นหลังคาตึกหมายหลบหนี

น่าเสียดายที่ราชสีห์ทองดักรออยู่ทางด้านนั้นแล้ว

คนในห้องเพิ่งขึ้นถึงบนหลังคา ก็อุทานอย่างแตกตื่น พลันหักเหทิศทางพลิ้วข้ามสันหลังคามา

บุรุษชุดดำคล้ายมิได้เคลื่อนไหว

แต่แล้วร่างมันกลับขึ้นถึงบนสันหลังคาตึก สกัดขวางทางเงาร่างนั้นไว้ ความรวดเร็วของท่าร่างว่องไวเหลือประมาณ

เงาร่างนั้นยามแตกตื่นตระหนก พลันพุ่งหมัดทั้งสองออก

บุรุษชุดดำคล้ายไม่ได้ลงมือ

ทันใด ผู้ที่ลงมือต่อยคนกลับเกลือกกลิ้งลงจากสันหลังคา ร่วงฟาดลงที่กลางถนน

กระบองหนีบค่อยก้าวเนิบนาบเข้าหา พลันกระชากร่างคนผู้นั้นขึ้น สะบัดมือตบฉาด ๆ ใส่สองข้างแก้มมันสิบกว่าครั้งซ้อน ๆ

โลหิตเริ่มไหลซึมจากมุมปากคนผู้นั้น แต่มันยังขบกรามกรอด ไม่ส่งเสียงครวญคราง

กระบองหนีบแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านคือหงชีง้อ ?"

คนผู้นั้นกล่าวเสียงแหบโหยว่า

"ท่านก็ทราบว่าเรามิใช่"

"คราครั้งนี้ เราเพียงรุดมาจับกุมหงชีง้อคนเดียว ท่านหากบ่งบอกความเป็นมาแท้จริงออกมา เราจะปลดปล่อยท่าน"

คนผู้นั้นขบคิดแล้วกล่าว

"เราแซ่ฮั่ง ฉายาเจ่กติ่งฮวง (ลมสลาตัน)"

"ท่านหรือเป็นฆาตกรที่สังหารครอบครัวอึ้งอ้วนงั่วที่เมืองเตียงแกเค้า จากนั้นหลบหนีหายสาบสูญ ?"

"ท่านบอกแล้วว่าขอเพียงเรามิใช่หงชีง้อ จะปลดปล่อยเรา ยังสอบถามเรื่องเหล่านี้ไยกัน ?"

กระบองหนีบกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ฟังว่าอึ้งอ้วนงั่วถูกคนใช้กระบี่ทิ่มแทงเสียชีวิต"

"เราไม่เคยใช้กระบี่มาก่อน หากแต่ใช้พิษปลิดชีวิตมัน จากนั้นโยนซากศพลงในบ่อ"

กระบองหนีบพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"อึ้งอ้วนงั่วเสียชีวิตในลักษณะนี้จริง ๆ แสดงว่าท่านเป็นลมสลาตันมิผิดเพี้ยน นับว่าประเสริฐมาก"

พลันพุ่งสันมือออก ฟันลงยังก้านคอลมสลาตัน

แว่วเสียงดังกร๊อบ กระดูกก้านคอลมสลาตันหักสะบั้น ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย มันแม้เสียชีวิต ดวงตากลับถลนออกนอกเบ้า คล้ายกำลังถามว่า

"ท่านเมื่อรับปากปลดปล่อยเรา ไฉนยังลงมือ ?"

ปากของกระบองหนีบแม้ไม่กล่าววาจา กลับใช้ดวงตาตอบแทน ดวงตามันทอประกายภาคภูมิคล้ายกำลังตอบว่า

"นี่คือฝีมือของเรา !"

๖

ขบวนพู่ถนนที่น่าชัง

นับแต่ราชสีห์ทองทะยานขึ้นบนหลังคาตึก ก๊วยไต้โล่วก็จับตาชมดูอยู่มุมถนน

แต่ก๊วยไต้โล่วเพียงชมดู เนื่องเพราะลมสลาตันประกอบความผิดอุกฤษฎ์สมควรตายจริง ๆ

ได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่แท้ตอนที่มันฆ่าคน ท่านก็เบิกตาดูอยู่ด้านข้างเช่นกัน"

ก๊วยไต้โล่วมิต้องเหลียวหน้ากลับ ก็ทราบว่าผู้กล่าววาจาเป็นใคร

อี้ฉิกเมื่อติดตามมา เฮ้งต๋งและลิ้มไท้เพ้งย่อมร่วมทางมาด้วย

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้ายังคงชมดูสืบต่อ จวบจนกระบองหนีบฆ่าคนผิด"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เมื่อถึงเวลานั้นข้าพเจ้าค่อยมีเหตุผลฆ่ามัน"

ขณะเดียวกัน ราชสีห์ทองละลิ่วลงจากหลังคาตึกตบไหล่กระบองหนีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ขอแสดงความยินดีด้วย คดีฆาตกรรมอึ้งอ้วนงั่ว ถูกท่านคลี่คลายแล้ว นับเป็นคดีที่เจ็ดในคืนนี้ นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนี้ ?"

"ยังมีท่าน"

"เราใช้การไม่ได้ เนื่องเพราะเราไม่อำมหิตพอ"

กระบองหนืบหน้าแปรเปลี่ยนไป แต่แล้วสะกดข่มเป็นปรกติ

ราชสีห์ทองถามว่า

"หลังต่อไปเป็นใคร ?"

กระบองหนืบเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองป้ายยี่ห้อพื้นดำที่ฝังตรงข้าม อักษรสีทองบนแผ่นป้ายจารึกว่า

"โรงจำนำหลีง้วน"

เจ้าของโรงจำนำหลีง้วน แม้ขูดรีดถลกหนังผู้คน แต่ไม่แทะกระดูก ยังเป็นที่พึ่งของคนยากจนข้นแค้นอยู่

ก๊วยไต้โล่วมีความทรงจำต่อคนผู้นี้ไม่เลว ยามเมื่อเห็นกระบองหนืบและราชสีห์ทองมุ่งตรงสู่โรงจำนำ ถึงกับคิดใคร่ติดตามไป

เฮ้งต๋งยืนสงบอยู่ด้านหลังก๊วยไต้โล่วตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"อย่าเพิ่งเคลื่อนไหว"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่เฮ้งต๋งผู้เกียจคร้าน ไฉนเคลื่อนไหวไม่ได้ อย่าลืมว่าจอมถลกหนังเป็นที่พึ่งของพวกเราในยามยาก"

"สูญเสียที่พึ่งในยามยากกลับมิเป็นไร เพียงอย่าให้เสื่อมเสียหน้าบรรพบุรุษเท่านั้น"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบ ทวนคำว่า

"เสื่อมเสียหน้าบรรพบุรุษ ?"

"พื้นเพดั้งเดิมของที่พึ่งในยามยาก หากว่าเป็นโจร พวกเรากลับช่วยเหลือมันไยมิใช่กระทั่งบรรพบุรุษผู้ล่วงลับของพวกเรายังเสื่อมเสียหน้า ?"

"ท่านไม่จำเป็นต้องไป ข้าพเจ้าจะไปเอง"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราหากปล่อยให้ท่านไปเพียงลำพัง ไยไม่นอนหลับอยู่บนเตียง ?"

ก๊วยไต้โล่วเหลียวหน้ามา จับจ้องมองดูดวงตาอันเยือกเย็น ใบหน้าที่เย็นชาเกระด้างของเฮ้งต๋ง พลันบังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจขึ้น

ก๊วยไต้โล่วหากคิดกระทำเรื่องราวหนึ่ง ก็มิมีผู้ใดเหนี่ยวรั้งตนได้

สิ่งที่สามารถฉุดรั้งก๊วยไต้โล่วมีแต่สหายของตน

ยามนั้น ราชสีห์ทองและกระบองหนีบสาวเท้าก้าวถึงหน้าประตูโรงจำนำแล้

ประตูความจริงปิดอยู่ แต่พวกมันมิทันตบประตู ประตูพลันเปิดออก เจ้าข

โรงรับจำนำจอมถลกหนังชะโงกศีรษะออกมากล่าวว่า

"เราทราบแต่แรกว่าท่านทั้งสามต้องแวะมาอีก เชิญเข้า"

ราชสีห์ทองและกระบองหนีบสบตากันวูบ เข้าโรงจำนำไป

บุรุษชุดดำกลับเฝ้ารักษาประตูไว้

ก๊วยไต้โล่วขบกรามกรอด พึมพำว่า

"มิทราบกระบองหนีบคิดจัดการมันอย่างไร เราสมควรติดตามไปชมดู"

ก๊วยไต้โล่วมิต้องเร่งรุดไป เนื่องเพราะราชสีห์ทองและกระบองหนีบสาวเ

ออกจากร้านมาแล้ว

แว่วเสียงจอมถลกหนังดังจากหลังประตูว่า

"อภัยที่ไม่ส่ง"

ราชสีห์ทองประสานมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิต้องเกรงใจ รบกวนมากแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วตะลึงลานวูบ พึมพำว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใด พวกมันไฉนแปรเปลี่ยนเป็นเกรงอกเกรงใจขึ้นมา ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"กระบองมิใช่หวดคนโดยหุนหันวู่วาม มิเช่นนั้นกระบองคงหักสะบั้น

แรกแล้ว"

"จอมถลกหนังเป็นใคร พวกมันไฉนให้ความเกรงอกเกรงใจปานนี้ ?"

"อาจบางทีจอมถลกหนังมิใช่ผู้ใดทั้งสิ้น ผู้อื่นจึงเกรงอกเกรงใจมันปานนี้

ก๊วยไต้โล่วขบคิดเล็กน้อย ยังไม่ทันเข้าใจความหมายในวาจานี้ ราชสีห์ท

และกระบองหนีบก็มุ่งตรงสู่ร้านค้าเป็ดย่างของแบ๊ะเล่าก้วง

ก๊วยไต้โล่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"คิดมิถึง พวกมันกลับระแวงสงสัยกระทั่งแบ๊ะเล่าก้วง"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ครานี้ท่านไม่ต้องห่วงใยกังวล แบ๊ะเล่าก้วงย่อมมิมีพิรุธใดให้พวกมันค้นพบ"

"ข้าพเจ้าเพียงไม่เข้าใจ หากปราศจากแบ๊ะเล่าก้วง พรุ่งนี้พวกมันจะรับประทานอันใด ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"รับประทานลมที่ผายจากก้น"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อออกมา แต่รอยยิ้มเพิ่งปรากฏขึ้นบนใบหน้า พลันสลายคลายไป

ภายในร้านค้าเป็ดย่าง บังเกิดเสียงอุทานของแบ๊ะเล่าก้วงดังแว่วมา

ได้ยินกระบองหนืบกล่าวว่า

"ทองแท่งนี้ได้จากที่ใด รีบบอก"

พอฟังคำ "ทองแท่ง" ก๊วยได้โล่วก็พุ่งปราดไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแล่ง

คราครั้งนี้เฮ้งต๋งมิได้เหนี่ยวรั้งไว้อีก

แลเห็นกระบองหนืบหิ้วร่างแบ๊ะเล่าก้วงลอยขึ้นจากพื้น คล้ายกับกาลก่อนแบ๊ะเล่าก้วงหิ้วเป็ดย่างตัวหนึ่ง

เป็ดย่างย่อมมีคราบน้ำมัน ใบหน้าแบ๊ะเล่าก้วงกลับเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อร่างมันสั่นระริกมิหยุดยั้ง กระทั่งวาจายังไม่อาจเปล่งออกมา

กระบองหนืบกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านจะบอกหรือไม่ ?"

ก๊วยได้โล่วกลับตอบแทน ร่างพอโถมปราดเข้าร้าน ก็ร้องดัง ๆ ว่า

"ทองคำเป็นข้าพเจ้าจ่ายให้ เนื่องเพราะข้าพเจ้าดื่มสุราสี่สิบชั่ง รับประทานเนื้อสามสิบชั่ง ไก่อบแปดตัว เป็ดย่างของมันเจ็ดตัว"

กระบองหนืบค่อย ๆ วางร่างแบ๊ะเล่าก้วงลง หันกายกลับมาถลึงจ้องมองก๊วยได้โล่ว

คำนวณจากรูปลักษณ์ซอมซ่อของก๊วยได้โล่ว มิคล้ายเป็นคนจ่ายทองคำเป็นค่าอาหารได้

กระบองหนืบกล่าวว่า

"ท่านได้ทองคำจากที่ใด ?"

ก๊วยโล่วสวนคำว่า

"คนผู้หนึ่งหากมีเงินทองก็ผิดกฎหมาย ในใต้หล้าคงมีผู้ผิดกฎหมายมากมายก่ายกอง แม้แต่สองท่านก็ไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์"

สีหน้ากระบองหนีบเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก ดวงตากลับทอประกายวูบขึ้น

ทันใด มือของมันยื่นปราดออก

กระบองหนีบมิเพียงผอมสูงกว่าผู้อื่น มือก็เหยียดยาวกว่าทุกผู้คน นิ้วมือทั้งสิบทั้งผอมซูบทั้งแห้งกรัง ดูเผิน ๆ คล้ายตาขอเหล็กคู่หนึ่ง

เป็นตาขอคร่าชีวิต

ก๊วยโล่วกลับไม่หลบเลี่ยงตาขอเหล็กคู่นี้

ก๊วยโล่วทั้งมิถลันหลบ ทั้งไม่ปิดป้องปัดป่าย พุ่งหมัดทั้งสองต่อยฉาดออกเข้าปะทะกับตาขอเหล็กทั้งคู่อย่างหักโหม

หมัดนี้พอต่อยออก มิเพียงสะท้านใจกระบองหนีบจนระริก แม้แต่ราชสีห์ทองก็อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้

นิ้วมือทั้งสิบของกระบองหนีบแข็งแกร่งดุจตาขอเหล็กจริง ๆ เนื่องเพราะมันฝึกปรือวิชาเอ็งเยี้ยวกง (กรงเล็บเหยี่ยว) มา ต่อให้เป็นคนตาบอดก็คำนวณความเกรี้ยวกราดรุนแรงของกระบวนท่านี้ได้

หากแม้นฝ่ายตรงข้ามปราศจากกำลังภายในอันลึกล้ำน่าแดกดื่น ไหนเลยกล้าปะทะกับหลักวิชากรงเล็บเหยี่ยวอย่างหักโหม

ซึ่งความจริงพลังการฝึกปรือของก๊วยโล่วหาได้น่าสะพรึงกลัวดังที่พวกมันคาดคิดไว้ เพียงแต่ก๊วยโล่วเป็นคนโอ่อ่าผ่าเผย มีเพียงใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย กระทำเรื่องราวตามอารมณ์ แนววิชาฝีมือก็เปิดเผยหมดจด

หมัดของก๊วยโล่วครานี้จะกระแทกกรงเล็บเหยี่ยวของฝ่ายตรงข้ามเบนเบือนหรือกรงเล็บเหยี่ยวกระบองหนีบสามารถทะลวงหมัดของตนทะลุ ก๊วยโล่วกระทั่งครุ่นคิดยังไม่ใคร่ครวญ

ขอเพียงก๊วยโล่วคิดลงมือ มิว่ากระบวนท่าใดล้วนใช้ออกได้

แต่ผู้อื่นกลับไม่รวบรัดเปิดเผยเยี่ยงนี้ อย่าว่าแต่หลักวิชาฝีมือเน้นหนักที่ความ

พลิกแพลงของกระบวนท่า ความพิสดารของการใช้ หากมิถึงคราจำเป็น ไม่ว่าผู้ใดก็มิยอมปะทะหักล้างกับฝ่ายตรงข้ามอย่างหักโหม

หมัดของก๊วยโล่วพอต่อยออก กระบองหนืบก็พลิกแพลงกระบวนท่าแตะข้อศอกวูบ พลิกกรงเล็บขึ้น งอนิ้วทั้งสิบดุจตาขอ คล้ายตะกุยคล้ายสกัดจู่โจมมายังปีพจรข้อมือก๊วยโล่ว

ก๊วยโล่วคล้ายมองมิเห็นก็ปาน ไม่แปรเปลี่ยนกลับกลายกระบวนท่วงท่าแม้แต่น้อย

"ไม่พลิกแพลงเท่ากับพลิกแพลง อาศัยความเยือกเย็นสยบสรรพพลิกแพลง"

เหล่านี้ล้วนเป็นเคล็ดวิชาสุดสูง

กระบองหนืบแตกตื่นตระหนกจนขวัญสะท้าน พลันหงายร่างตีลังกากลางอากาศถอยห่างจากวง ส่วนหลังถึงกับแทบปะทะกับผนัง

ก๊วยโล่วกล่าวได้ว่าไม่ทันใช้กระบวนท่าจนสุดล้า ก็คุกคามยอดฝีมืออันดับหนึ่งของกรมเมืองล่าถอยไป

ตนภาคภูมิพึงพอใจต่อผลที่ปรากฏขึ้นอย่างยิ่ง มิได้ไล่ล่าซ้ำเติม

ก๊วยโล่วมิใช่ไม่ทราบหลักการที่ว่า "พึงฉกฉวยชัยชนะตะลุยรุกไล่" แต่ผู้อื่นเมื่อยินยอมพ่ายแพ้ล่าถอยไปแล้ว ไยต้องรุกไล่ซ้ำเติม ?

ก๊วยโล่วไม่เคยกระทำเรื่องไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซากมาก่อน

ราชสีห์ทองกระแอมไอ สาวเท้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"น้องเรา มีวาจาก็ว่ากล่าวกัน ไยต้องมีโทสะรุนแรงปานนี้ ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"เป็นมันมีโทสะรุนแรงคิดต่อยตีข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยมีโทสะ ?"

"นี่ล้วนเป็นการเข้าใจผิดกัน"

"แต่มันสอบปากคำข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้ากลับคิดถามมันประโยคหนึ่ง"

"เชิญถามมา"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งใช้ทองคำซื้อสุราอาหาร มิทราบผิดกฎหมายหรือไม่ ?"

"ย่อมไม่ผิดกฎหมาย เราก็ใช้ทองคำชำระบัญชีเสมอ"

"เมื่อไม่ผิดกฎหมาย พวกท่านคงยินยอมปลดปล่อยแบ๊ะเล่าก้วงกับข้าพเจ้าขี้กระมัง ?"

ราชสีห์ทองกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นั่นย่อมแน่นอน"

ปรายตามองเฮ้งต๋ง อี้ฉิก และลิ้มไท้เพ้งที่หน้าประตูแวบหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"เที่ยงวันนี้รบกวนทุกท่านมื้อหนึ่ง ค่ำคืนนี้ขอให้เราเป็นเจ้ามือเลี้ยงสุราทุกท่านสักหลายจอกเป็นไร ?"

ก๊วยไต้โล่วลังเลเล็กน้อย ตนน้อยครั้งจะปฏิเสธผู้อื่น ดังนั้นมิทราบสมควรกล่าวอย่างไร

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"ตอนนี้เราเพียงคิดขึ้นเตียงหลับไหลแต่เนิ่น ๆ"

ราชสีห์ทองฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"นั่นก็ประเสริฐ พวกเราคิดไปเยี่ยมเยือนทุกท่านแต่แรกแล้ว มิสู้ฉกฉวยโอกาสในคืนนี้ไปร่ำดื่มสุราที่คฤหาสน์ทุกท่านให้สมใจ"

เมื่อเป็นเช่นนี้ เฮ้งต๋งก็ไม่สามารถบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ คนของกรมเมืองหากจะไป "เยี่ยมเยือน" บ้านท่าน หรือท่านสามารถบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ?

อย่าว่าแต่หากพวกมันไปยังเคหารุ่มรวย ก็ไม่สามารถฆ่าคนในที่นี้แล้ว

ดังนั้นทั้งหมดไปยังเคหารุ่มรวย

.....

มิว่าผู้ใด หากรับฟังนามเคหารุ่มรวยก่อนแล้วค่อยเหยียบย่างเข้ามา ล้วนต้องแตกตื่นตกใจ

เนื่องเพราะเคหาที่ "รุ่มรวย" เช่นนี้ มีน้อยกว่าน้อยจริง ๆ

ก๊วยไต้โล่วที่นำหน้าราชสีห์ทองและพวกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ที่นี้ความจริงมิเพียงไม่มีโคมไฟ ทั้งปราศจากน้ำมัน ดีที่วันนี้ข้าพเจ้าซื้อทียนไขมาจากภายในเมือง มิเช่นนั้นทั้งหมดได้แต่รับประทานในความมืด"

ส่วนเฮ้งต๋งปรกติพอกลับมาถึงจะถอดรองเท้าขึ้นเตียง วันนี้กลับมิได้กรายใกล้เตียง ทรุดนั่งลงกับพื้นหลังประตู กล่าวว่า

"ทุกท่านหากไม่รังเกียจว่าสกปรก ขอเชิญนั่งกับพื้น"

ราชสีห์ทองกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่คือแบบฉบับโบราณ บรรพบุรุษดั้งเดิมของพวกเราล้วนนั่งกับพื้น"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ค่านิยมกลับคืนสู่โบราณกาลของพวกเรา รับรองเคร่งครัดกว่าผู้ใด กระทั่งหลับนอนยังนอนกับพื้น"

"อย่างนั้นเตียงใบนั้นเล่า ?"

ก๊วยโล่วและพวกล้วนมิต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามมุ่งความสนใจมายังเตียง แต่ไม่ว่าผู้ใดพอเหยียบย่างเข้ามา ล้วนต้องสังเกตเตียงใบนั้น

เนื่องเพราะเตียงใบนั้นคือเครื่องประดับเพียงหนึ่งเดียวภายในห้อง

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"มีแต่เราหลับไหลอยู่บนเตียง"

ก๊วยโล่วกล่าวเสริมขึ้น

"นั่นมิใช่มันคิดเอารัดเอาเปรียบ เพียงแต่พวกเรารังเกียจมันสกปรก"

ภายในห้องมีเพียงผู้คนสามคนกล่าววาจา ลิ้มไท้เพ้ง อี้ฉิก กระบองหนึบล้วนสงบปากคำ บุรุษชุดดำยิ่งมิได้ก้าวเข้าประตูมา ยืนมือไพล่หลังอยู่กลางลานตีกคล้ายหล่อหลอมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับม่านวิกาล

ราชสีห์ทองกล่าวว่า

"น้องเราพลังฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ มิทราบได้รับถ่ายทอดวิชาฝีมือจากยอดคนท่านใด ?"

มันหันเหหัวเรื่องจาก "เตียง" เอง ก๊วยโล่วและพวกย่อมชื่นชมยิ่ง ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"อาจารย์ของเรามีอยู่ไม่น้อย แต่เพียงอบรมศิษย์เยี่ยงข้าพเจ้าได้คนเดียว"

"มิทราบเป็นท่านใดบ้าง"

"อาจารย์คนแรกคือซิ้งคุ้งไท้เต้า (หมัดสะท้านบรรพต) เล้าโฮ้ว ถัดมาเป็นบ้อเต็กตอ (ดาบไร้เทียมทาน) เอี้ยปิง เจ่กเซียซิ่งเก้าเล้ง (ทวนเดียวแทงเก้ามังกร) เตียก้วง ซิ้งตอทิลกพก (ดาบเทพยดาแขนเหล็ก) โอ้วติกเอี้ยง..."

ราชสีห์ทองรับฟังด้วยดวงตาเบิกโพลง ก๊วยโล่วยิ่งบรรยายยิ่งมาก ดวงตาของมันยิ่งเบิ่งยิ่งโปนโต

ชื่อฉายาเหล่านี้ราชสีห์ทองไม่เคยได้ยินมาแม้สักนามเดียว!

วงนักเลงมีเรื่องประหลาดพิสดารประการหนึ่ง กล่าวคือ ฉายานามยิ่งข่มขู่ขวัญผู้คน พลังฝีมือยิ่งพื้นเพธรรมดา โดยเฉพาะฉายาทวนเดียวแทงเก้ามังกร ดาบเทพยดาแขนเหล็ก ยิ่งละม้ายคล้ายคนเล่นปาหี่ในวงนักเลง ปรมาจารย์วิชาบู๊ไหนเลยจะใช้ชื่อฉายาเหล่านี้?

ก๊วยโล่วบอกเล่าครึ่งค่อนวัน จึงพรรณนานามอาจารย์หมดสิ้น กล่าวว่า

"ท่านคงเคยได้ยินนามอาจารย์เราเหล่านี้มา?"

ราชสีห์ทองกระแอมไอสองคราค่อยกล่าวว่า

"นับถือเลื่อมใสมานานแล้ว"

พลันยกเท้าขึ้น ร่างดีดพุ่งออก สะอึกถึงข้างเตียง ยื่นมือยึดจับขอบเตียง ลอยตัวขึ้นจากพื้น เตียงใบนั้นพลอยถูกยกขึ้นมา

หัวใจก๊วยโล่ว เฮ้งต๋ง อี้ฉิก ลิ้มไท้เพ้ง คล้ายพลอยถูกยกขึ้นด้วย

หากแม้นหีบสมบัติได้เตียงทั้งห้าใบถูกผู้คนพบเห็น ต่อให้พวกตนสามารถต้านทานดาบของราชสีห์ทอง กรงเล็บกระบองหนีบ กระบี่ยาวของบุรุษชุดดำ ก็ไม่อาจชำระมลทินได้

พวกตนล้วนมีอายุยังเยาว์ หากต้องแบกหม้อดำถูกปรักปรำว่าเป็นโจร เมื่อใดจึงบริสุทธิ์ได้?

.....

มิคาด ใต้เตียงไม่มีหีบสมบัติแม้สักใบเดียว

ก๊วยโล่วถึงกับแทบร้องโพล่งออกมา

ราชสีห์ทองคล้ายงงงันวูบ ค่อย ๆ วางเตียงลงกับพื้น ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราเห็นใต้เตียงมีมุสิกตัวหนึ่งชัด ๆ ไฉนสาบสูญไป?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เป็นมุสิกขาวหรือมุสิกดำ?"

"นี่...เรามิได้เห็นถนัดชัดตา"

"มุสิกขาวคือตัวโชคลาภ ที่ซึ่งซ่อนขุมทองมักมีมุสิกขาวปรากฏขึ้น พรุ่งนี้พวกเราจะลองขุดดู มิแน่นักว่าเบื้องล่างจะฝังทองคำอยู่หลายหีบ"

ขณะว่ากล่าวสีหน้าตนยังคงเย็นชากระด้าง ปราศจากความรู้สึกใด ๆ ให้จับเค้า

ก๊วยได้โล่วปรายตามองเฮ้งต๋งแวบหนึ่งจึงกล่าว

"พี่ท่านหากยินยอมอยู่ที่นี้ อาจจะได้เป็นเศรษฐีคนหนึ่ง"

ราชสีห์ทองฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มิต้องแล้ว เราเป็นคนอับโชคมาแต่กำเนิด"

ห้องหับนี้แม้ซอมซ่อ โครงสร้างดั้งเดิมกลับภูมิฐานยิ่ง พื้นดินปูไว้ด้วยหินเขียวเป็นระเบียบเรียบร้อย ตามร่องศิลามีตะไคร่งอกเงย

มิว่าผู้ใดก็ดูออกว่าแผ่นศิลาเหล่านี้ไม่ได้ถูกกระทบกระทั่งงัดแงะกว่าสิบปี

กระบองหนีบพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เราเมามายแล้ว ขออำลา"

มันมิได้ดื่มสุราสักหยด ดวงตายังเบิกโพลงชัด ๆ แต่ก๊วยโล่วและพวกล้วนไม่กล่าวเปิดโปง

ทั้งหมดรู้สึกว่าคำโป้ปดนี้กล่าวในช่วงเวลาพอดีเป็นที่สุด

.....

กระบองหนีบ ราชสีห์ทอง และพวกจากไปครู่ใหญ่ ก๊วยโล่วค่อยระบายลมหายใจ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังคงเป็นเฮ้งเล่าตั่ว (พี่ใหญ่แซ่เฮ้ง) ของพวกเรายอดเยี่ยม ซุกซ่อนหีบสมบัติไว้แห่งอื่น มิเช่นนั้นพวกเราคงต้องแบกหม้อดำกัน"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เฮ้งเล่าตั่วเป็นใคร ?"

"ย่อมเป็นท่าน"

"ท่านเข้าใจว่าเราจะลอบโยกย้ายหีบสมบัติทั้งห้าใบไปซุกซ่อนยังสถานที่อื่นเพียงคนเดียว ?"

ก๊วยโล่วตะลึงลานกับที่

หากให้เฮ้งต๋งโยกย้ายหีบสมบัติ มิสู้ให้หีบโยกย้ายเฮ้งต๋งยังง่ายดายกว่า

ก๊วยได้โล่วเกาศีรษะแกรกกราก กล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านโยกย้าย จะเป็นผู้ใด ?"

พลางเบือนหน้ามายังอี้ฉิก

อี้ฉิกชิงกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องจับจ้องมองข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิได้ขยันขันแข็งกว่าเฮ้งเล่าตั่วเท่าใด"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวบ้างว่า

"ชั่วชีวิตเราไม่เคยโยกย้ายหีบมาก่อน"

มือของมันทั้งขาวผุดผ่องทั้งละเอียดเกลี้ยงเกลา ยังเปราะบางกว่าใบหน้าดรุณีน้อย นับว่าไม่เคยยกของหนักมาจริง ๆ

ก๊วยได้โล่วเกาศีรษะจนหนังหัวแทบหลุดติดมือลงมา กล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อมิได้โยกย้ายหีบ หรือตัวหีบมีเท้างอกเงยวิ่งออกไปได้เอง ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"หีบแม้ไม่มีเท้า ซึงบ๊วยทึงกลับมีเท้า มิหนำซ้ายังเป็นเท้าที่สวยงามคู่หนึ่ง"

คำพูดของเฮ้งต๋งมักเป็นข้อสรุป

นอกจากซึงบ๊วยทึงแล้ว พวกตนขบคิดไม่ออกว่ายังมีผู้ใดล่วงรู้ว่าใต้เตียงมีหีบสมบัติ เคลื่อนย้ายจากไปได้

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ตอนนี้นางบรรลุถึงจุดหมายแล้ว ย่อมมิจำเป็นต้องมอบทองคำอัญมณีทั้งห้าหีบแก่พวกเรา"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นนางพอเห็นพวกเราลงจากเขา ก็ฉกฉวยโอกาสเคลื่อนย้ายลำเลียงหีบสมบัติจากไป"

เฮ้งต๋งบิดขี้เกียจคราหนึ่ง ล้มกายลงบนเตียง กล่าวว่า

"ลำเลียงจากไปก็ประเสริฐ มิเช่นนั้นเราไม่อาจหลับใหลอยู่บนเตียงอย่างสบายใจได้"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"เราเพียงสงสัยใจว่า พวกเรามิได้ชำเลืองแลเตียงนอนแม้สักแวบเดียว ราชสีห์ทองไฉนมุ่งความสงสัยไปยังใต้เตียง ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"อาจบางทีเนื่องเพราะพวกเราล้วนไม่ชำเลืองแลเตียงนอนแม้สักคราเดียว มันจึงระแวงสงสัย"

นี่ก็เป็นข้อสรุป

ท่านยิ่งแสร้งเป็นไม่แยแสสนใจต่อเรื่องราวหนึ่ง ยิ่งแสดงว่าท่านผูกพันกังวลมันเป็นพิเศษ

โดยเฉพาะอิสตรี

อิสตรีนางหนึ่งหากสนิทสนมกับบุคคลอื่น เพียงไม่แยแสสนใจท่านคนเดียว อาจบางทีหมายความว่าจิตใจนางมิได้จดจ่อกับบุคคลอื่น เพียงผูกพันต่อท่าน

.....

ลิ้มไท้เพ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าราชสีห์ทองเป็นบุคคลอันร้ายกาจจริง ๆ"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"คนผู้นี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ซ่อนดาบในรอยยิ้ม ยังร้ายกาจกว่ากระบองหนีบมากมายนัก"

ก๊วยไต้โล่วหมกมุ่นครุ่นคิดเป็นเวลานาน พลันกล่าวว่า

"หีบสมบัติมิใช่ถูกซึงบ๊วยทึงโยกย้ายไปเด็ดขาด"

อี้ฉิกสวนคำว่า

"มิใช่นางจะเป็นผู้ใดได้ ?"

"นางหากคิดโยกย้ายลำเลียงหีบสมบัติจากที่นี้ เมื่อคืนก็ไม่จำเป็นต้องทิ้งหีบไว้"

"เพราะเหตุใด ?"

"หากคิดลำเลียงหีบสมบัติออกจากเมืองในวันนี้ ต้องเผชิญการตรวจค้นจากทูตาของราชสีห์ทองมากกว่าเมื่อคืนเสียอีก นางไยไม่ลำเลียงจากไปตั้งแต่เมื่อคืน หรือนางเป็นตัวโง่เขลา ?"

"เฮอะ นางมิใช่ตัวโง่เขลาเด็ดขาด"

ก๊วยไต้โล่วพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอเอ่ยอ้างถึงซึงบ๊วยทึง ท่านไฉนต้องมีโทสะ หรือท่านก็ชมชอบนาง อย่างนั้นข้าพเจ้ายกแก่ท่านเป็นไร ?"

"ไยต้องให้ท่านยกแก่ข้าพเจ้า นางเป็นของท่านหรือ ?"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกท่านยังมิทันได้ดื่มซึงบ๊วยทึง (นามนี้แปลว่าน้ำแกงบ๊วยเปรี้ยว) กลับดื่มน้ำส้มสายชูเข้าไปหลายชาม (หมายความว่าหึงหวงริษยา)"

อี้ฉิกต้องแย้มยิ้มอย่างมิอาจข่มกลั้น

รอยยิ้มของมันพิสดารทั้งน่าดู ผู้อื่นตอนแย้มยิ้ม บ้างดวงตายิ้มก่อน บ้างคนปากยิ้มก่อน

ตอนที่อี้ฉิกแย้มยิ้ม จมูกกลับยิ้มก่อน ย่นจมูกเข้าหากันเล็กน้อย จากนั้นสองข้างแก้มปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น

ก๊วยไต้โล่วเพ่งตามองอี้ฉิก พึมพำว่า

"หากแม้นท่านไม่มีสารรูปเช่นนี้ ข้าพเจ้าต้องเข้าใจว่าท่านเป็นอิสตรีแน่นอน"

อี้ฉิกถลึงตากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากเป็นอิสตรี ท่านคงเป็นมนุษย์บัณเฑาะก์"

"ข้าพเจ้าย่อมทราบว่าท่านมิใช่อิสตรี เพียงแต่รอยลักยิ้มของท่าน..."

"รอยลักยิ้มหมายความว่าดื่มสุราเป็น ท่านเข้าใจหรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วพลันฉุดรั้งมือมัน กล่าวว่า

"พวกเราไปดื่มสุรากัน"

"ไปดื่มสุราที่ใด ?"

"ภายในเมือง"

"สุราที่นี้ยังดื่มมิหมดสิ้น ไยต้องไปดื่มในเมือง ?"

ก๊วยไต้โล่วกลอกกลิ้งดวงตาแล้วกล่าว

"ฟังว่าแป๊ะเล่าก้วงปิ้งเป็ดย่างในยามเที่ยงคืน ข้าพเจ้าคิดรับประทานเป็ดย่างที่เพิ่งย่างเสร็จของมันสักครึ่งตัว"

"ข้าพเจ้ามิได้ตะกลามเยี่ยงท่าน ท่านไปเพียงคนเดียว"

อี้ฉิกกล่าวต่อ

"มิเช่นนั้นก็ชักชวนเฮ้งเล่าตั่วร่วมทางด้วย"

"ตอนนี้ต่อให้พาดดาบอยู่เหนือคอมัน มันก็ไม่ยอมลงจากเตียง"

"มันไม่ไป ข้าพเจ้าก็ไม่ไปด้วย"

"ท่านมิใช่ดรุณีน้อย ไฉนกริ่งเกรงว่าต้องติดตามข้าพเจ้าไปเพียงสองต่อสอง ?"

ใบหน้าอี้ฉิกคล้ายแดงวูบ กล่าวว่า

"บอกว่าไม่ไปเป็นไม่ไป ท่านฉุดรั้งข้าพเจ้าไว้ไยกัน ?"

"ข้าพเจ้าพานจะชักชวนท่านร่วมทางด้วย"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในความเห็นเรา ท่านยังคงร่วมทางกับมัน เมื่อเผชิญพบบุคคลเยี่ยงมัน ได้แต่ตำหนิว่าท่านคบหาสหายโดยมิระวัง ท่านหากไม่ไป เราคงนอนมิหลับ"

.....

เมื่อพบพานบุคคลเยี่ยงก๊วยไต้โล่ว นับว่าอับจนปัญญาจริง ๆ

ในที่สุด อี้ฉิกยังคงถูกก๊วยไต้โล่วฉุดลากออกมา เพิ่งออกพ้นจากประตูใหญ่ ทั้งสองตะลึงลานกับที่

ตอนนี้เป็นยามดึกดื่นค่อนคืน ผู้คนภายในเมืองสมควรหลับสนิท มิคาดภายในเมืองกลับจุดโคมไฟสว่างไสว

ก๊วยไต้โล่วมายังที่นี้เป็นเวลาสามเดือนแล้ว ยังไม่เคยเห็นโคมไฟภายในเมืองจุดสว่างไสวปานนี้มาก่อน ต้องกล่าวว่า

"ยังมิถึงเทศกาลตรุษจีน ไฉนครึกครื้นปานนี้ ?"

"ต่อให้เป็นตอนตรุษจีน ที่นี้คงไม่ครึกครื้นปานนี้"

ก๊วยไต้โล่วยึดกุมมืออี้ฉิกอีกครา กล่าวว่า

"พวกเราไปร่วมความครึกครื้นสนุกสนานกัน"

"ข้าพเจ้าเดินเหินได้เอง ท่านไยต้องฉุดรั้งมือของข้าพเจ้าร่ำไป ?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ท่านหากมิต้องการให้ข้าพเจ้าฉุดรั้งมือท่าน ก็เปลี่ยนเป็นฉุดรั้งมือข้าพเจ้าแทนเถอะ"

"อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้าต้องเปลี่ยนนามเป็นอี้โป๋ย (นางแอ่นแปด) แล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"เมื่อพบพานคนเยี่ยงท่าน ข้าพเจ้ามิอาจไม่ตายอีกครั้งเป็นการหลบเลี่ยง"

๗

แม่นาคกับเปรต

ภายในเมืองมีผู้คนเพียงสามร้อยกว่าหลังคาเรือน ตอนนี้ทุกบ้านช่องจุดไฟ เปิดประตูกว้างออกคล้ายกำลังต้อนรับเทพประทานโชคก็ปาน

เพียงแต่พวกมันพบพานแต่มารตามล้างผลาญ

เจ้าหน้าที่กรมเมืองสวมใส่หมวกพู่แดง สวมอาภรณ์ชุดดำ หว่างเอวสะพายดาบจำนวนหลายสิบคน มือถือคบไฟชูขึ้นสูง กำลังตรวจค้นบ้านเรือนต่าง ๆ ตามสำเภับ

ก๊วยได้โล่วและอี้ฉิกพอย่างเข้าเขตตัวเมือง เหลือบเห็นราชสีห์ทองยืนมือไพล่หลังอยู่หัวถนน ตวาดสั่งบงการราวกับแม่ทัพบัญชาการศึกกลางสนามรบ

ก๊วยได้โล่วสะอึกเข้าหา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านแม่ทัพตระเตรียมสร้างสนามรบในที่นี้หรือ ?"

ใบหน้าราชสีห์ทองความจริงเย็นชากระด้างราวเคลือบคลุมด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง พอพบเห็นก๊วยได้โล่วค่อยแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"นี่เป็นความจำเป็น หาไม่พวกเราไม่รบกวนชาวประมงผู้สมถะ"

อี้ฉิกสวนคำว่า

"เมื่อทราบว่าเป็นชาวประชาผู้สมถะ ไยต้องรบกวน ?"

"พวกเราเพียงทราบว่าของโจรยังอยู่ภายในเมือง ไม่ได้ลำเลียงจากไป เพียงมิทราบว่าซุกซ่อนอยู่บ้านใด ดังนั้นเรียกระดมนักล่าจับกุมในละแวกใกล้เคียงสิบแปดเมืองมา ตรวจค้นทีละหลัง"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ขอเพียงค้นพบว่าของโจรอยู่ที่ใด หงชีง้อก็ไม่มีทางหนีรอดได้"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าพวกเรามิอาจเข้าเมืองไป ?"

ราชสีห์ทองตาทอประกายวูบ กล่าวว่า

"ดึกดื่นค่อนคืนปานนี้ สองท่านยังคิดเข้าเมืองไยกัน ?"

"เพื่อดื่มสุรา"

"ดื่มภายในร้านแบ๊ะเล่าก้วง ?"

"อืมม์ พวกเราดื่มสุราบนภูเขาหมดสิ้นแล้ว ยังไม่สมอยาก"

"สำหรับแถบร้านแบ๊ะเล่าก้วง ผ่านการตรวจค้นแล้ว เชิญได้"

พลางโบกมือบอกใบ้ต่อนักล่าจับกุมที่ลาดตระเวนตามท้องถนน ตนเอ
เบี่ยงกายเปิดทาง

ก๊วยโล้วชักชวนอี๊ฉิกเดินเหินมาได้ช่วงหนึ่ง อี๊ฉิกจึงกล่าว

"ดูท่าทีมันกลับให้เกียรติแก่ท่าน"

"นั่นเนื่องเพราะมันคำนวณความเป็นมาข้าพเจ้าไม่ออก"

"ชื่อฉายาผู้คนที่ท่านเอ่ยอ้างพาดพิงถึง ล้วนเป็นอาจารย์ของท่านจริง ๆ ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"มิผิดแม้แต่น้อย"

"พลังฝีมือของท่านแม้ไม่สูงเยี่ยมกระไร แต่อาศัยพวกมันเกรงว่ามิอาจอบ
ศิษย์เยี่ยงท่านได้"

"ข้าพเจ้ามิได้ร่ำเรียนปมเด่นของวิชาฝีมือพวกมัน หากแต่ศึกษาจุดอ่อนในวิ
ฝีมือพวกมัน"

อี๊ฉิกทวนคำว่า

"จุดอ่อน ?"

"มิผิด ข้าพเจ้าพอเห็นวิชาฝีมือพวกมันมีจุดอ่อนข้อบกพร่องใด ตนเอง
พยายามหาทางหลีกเลี่ยง นับว่าพวกมันเป็นกระจกเงาสะท้อนเห็นถึงจุดอ่อนข
วิชาฝีมือ"

อี้ฉิกปรายตามองมา กล่าวว่า

"ดูไม่ออกว่าท่านกลับมีความรู้อยู่เล็กน้อย"

"ยามอยู่เบื้องหน้าท่าน ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องถ่อมตน ความรู้ของข้าพเจ้าความจริงสูงเยี่ยมยิ่ง"

อี้ฉิกอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"อย่างนั้นปมเด่นในวิชาฝีมือของท่าน ศึกษาจากที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าเคยเค้นถามถึงสาเหตุที่ท่านผ่านการตายเจ็ดครั้งหรือไม่ ?"

"ไม่เคย"

"อย่างนั้นท่านไยต้องสอบถามข้าพเจ้า ?"

.....

แบ๊ะเล่าก้วงอยู่ตัวคนเดียว ร้านเป็ดย่างของมันมีห้องหับทั้งสิ้นเพียงสี่หลัง หลังหนึ่งเป็นหน้าร้าน หลังหนึ่งเป็นห้องครัว หลังหนึ่งเป็นห้องนอน หลังสุดท้ายเป็นห้องปิ้งย่างของมัน

ประตูห้องหลังสุดท้ายมักปิดสนิท เนื่องเพราะการผสมเครื่องหอมปิ้งเป็ดย่างแบบแบ๊ะเล่าก้วงก็เป็น ตำรับลับเฉพาะ" หากถูกบุคคลอื่นขโมยลอกเลียนไป มันก็ยังต้องทำมาหากินสืบต่อ

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกพอบรรลุถึง แบ๊ะเล่าก้วงกำลังอยู่ในห้องปิ้งย่าง ประตูแม้ปิดสนิท แต่กลิ่นหอมของเป็ดย่างกลับระเหยออกมาทางร่องประตู

ก๊วยไต้โล่วกลืนน้ำลายลงคอ ร่ำร้องว่า

"เล่าก้วง ลูกค้ามาแล้ว ยังมิรีบออกมา ?"

รอคอยชั่วขณะ แบ๊ะเล่าก้วงจึงออกมาเปิดประตู ตลอดทั้งร่างแปดเปื้อนคราบน้ำมัน คล้ายเพิ่งคลุกเคล้าน้ำมันหมูมา

ยามเมื่อเห็นก๊วยไต้โล่ว สีหน้าอันขุ่นข้องรำคาญของมันค่อยปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"คืนนี้ทั้งหมดต่างนอนไม่หลับ ตอนฟ้าสางสว่างการค้าคงคึกคักยิ่ง ดังนั้นเราจึงเปิดเพิ่มขึ้นหลายสิบตัว จึงวุ่นวายกว่าปรกติ"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"เล่าก้วง ท่านไม่มีบุตรภรรยา ตนเองก็มัธยัสถ์ ไม่ยอมตัดเย็บอาภรณ์ชุดใหม่ คิดกำไรเงินทองมากมายปานนี้ไยกัน ?"

"เราคลุกคราบน้ำมันตลอดทั้งวัน จะตัดเย็บอาภรณ์ชุดใหม่ไยกัน มิหนำซ้ำ ไม่กลัวมีเงินทองมาก ยิ่งมากยิ่งประเสริฐ"

อี้ฉิกหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านกลับกล่าวความจริง"

"คนสัตย์ซื่อย่อมกล่าวความจริง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวเสริมขึ้น

"แบ๊ะเล่าก้วงเป็นคนสัตย์ซื่อจริง ๆ ฟังว่ามันอยู่ที่นี่สิบกว่าปี กลับไม่เคยแวะกรายไปยังเจี๊ยะเท้าฮั่ง (ตรอกศิลาแลง) สักครา"

"ตรอกศิลาแลงเป็นสถานที่เยี่ยงไร ?"

"เป็นสรวงสวรรค์ชั้นเจ็ด มิเพียงมีหญิงงามเมืองคับคั่ง ทุกนวลนางล้วนนุ่มนวลเอาใจ"

อี้ฉิกถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านเคยแวะกรายไป ?"

"ข้าพเจ้าเพียงแวะไปเมื่อยามเมามาย ตอนที่สติแจ่มใสกลับไม่กล้าไป"

"เฮอะ ท่านไม่กล้า ?"

"อืมม์ ข้าพเจ้ากริ่งเกรงว่าหญิงงามเมืองเหล่านั้นพอพบพานบุรุษล่มเมือง เยี่ยงเรา มิยอมปล่อยให้ข้าพเจ้าจากมา"

อี้ฉิกอดหัวร่ออีกครามิได้

แบ๊ะเล่าก้วงพลันกล่าวว่า

"ดีกดื่นปานนี้ สองท่านยังคิดดื่มสุรา ?"

อี้ฉิกตอบแทนว่า

"มันเพียงต้องการรับประทานเป็ดที่เพิ่งย่างเสร็จของท่าน"

"ตกลง เราจะเลือกตัวที่อ้วนพีที่สุดมา"

พลางหันกายไป ก๊วยไต้โล่วกลับตามติดอยู่ด้านหลัง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดติดตามไปชมดูอยู่ห้องด้านหลัง"

แบ๊ะเล่าก้วงชะงักเท้าลง กล่าวว่า

"ห้องด้านหลังสกปรกเลอะเทอะ มีอันใดน่าดู ?"

"ข้าพเจ้าไม่กลัวสกปรก จะอย่างไรข้าพเจ้าสกปรกพอแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"มันหากต้องการไปชมดู ท่านยังคงอนุญาตปล่อยให้มันเข้าไปเถอะ มิเช่นนั้นมันคงรบเร้าพัวพันถึงตอนฟ้าสางสว่าง"

แบ๊ะเล่าก้วงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ทางด้านหลังมืดมิด ท่านตอนเดินเหินพึงระวัง"

.....

ลานตึกหลังมืดมิดจริง ๆ

ห้องปิ้งย่างปลูกสร้างอยู่สุดลานตึก เป็นห้องมืดครึ้มเลือนสลัวเช่นกัน

แบ๊ะเล่าก้วงฝีเท้าโซซัดโซเซ เดินเหินเชื่องช้ายิ่ง

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูจากท่าเดินเหินของท่าน คล้ายร่ำดื่มสุรามาด้วย"

แบ๊ะเล่าก้วงกล่าวว่า

"วันนี้อากาศหนาวเหน็บ เราเพียงดื่มสุราสองจอก คล้ายรู้สึกมึนเมาเล็กน้อย"

ฝีเท้าพลันซวนเซ คล้ายกับจะสะดุดล้มลง

ก๊วยไต้โล่วเพิ่งยื่นมือออกหมายประคับประคอง แบ๊ะเล่าก้วงพลันพลิกกายกลับมา ด้วยท่วงท่าเอี้ยวจื้อฮวงซิง (เหยี่ยวรุ้งพลิกตัว) ความคล่องแคล่วปราดเปรียวของอากัปกิริยาสุดที่จะบรรยายเปรียบเปรยจริง ๆ

ก๊วยไต้โล่วเพิ่งยื่นมือออก ชีพจรข้อมือก็ถูกแบ๊ะเล่าก้วงคว่ำกุมไว้

อี้ฉิกคิดไม่ถึงว่าชายชราที่ปรกติกระทั่งเดินเหินยังแทบสะดุดล้ม กลับแปรเปลี่ยนเป็นยอดฝีมืออันดับสูง ยามแตกฉื่นตระหนก ขยับกายหมายถาโถมเข้าหา

แบ๊ะเล่าก้วงตวาดเสียงทุ้มหนักว่า

"หยุดไว้ หากขยับเคลื่อนไหว เราจะปลิดชีวิตมัน"

สำเนียงเสียงกล่าวชัดเจนเยี่ยงชาวนครหลวงทั่วไป ปราศจากสำเนียงชาวเมืองกวางตุ้งแม้แต่น้อย

อี้ฉิกตะลึงลานกับที่ ร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"ท่าน...ท่านคือ..."

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มันคือจอมโจรหงชีง้อ เป็นผู้ลำเลียงหีบสมบัติจากใต้เตียงพวกเรา หรือท่านยังนึกไม่ออกอีก ?"

ตนถูกฝ่ายตรงข้ามสยบไว้ ความเป็นตายแขวนอยู่บนเส้นด้าย สีหน้ายังยิ้มแย้มแจ่มใสดุจเดิม

แบ๊ะเล่าก้วงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มิผิด เราคือหงชีง้อ ท่านทราบได้อย่างไร ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคำนวณเปะปะ เนื่องเพราะนอกจากกระบองหนืบ ราชสีห์ทอง บุรุษชุดดำ และพวกเราทั้งสี่แล้ว ภายในเมืองมีแต่ท่านทราบว่าพวกเรามีทองคำ มีแต่ท่านจึงฉกฉวยโอกาสที่พวกเราค่อย ๆ เดินทางกลับเคหารุ่มรวย ล่วงหน้าไปลำเลียงหีบสมบัติออกมา"

หงชีง้อเพียงแค่นหัวร่ออย่างเย็นชาคราหนึ่ง

ก๊วยได้โล่วกล่าวอีกว่า

"ยังมี ท่านเมื่อถูกกระบองหนืบและพวก 'ปรักปรำ' มาแล้ว พวกมันตอนนี้ย่อมไม่ระแวงสงสัยท่าน รุดมาตรวจค้นร้านขายเป็ดย่างนี้อีก อย่าว่าแต่ห้องปิ้งย่างของท่านสกปรกเลอะเทอะ มิว่าผู้ใดก็ไม่คิดเข้าไปซุกซ่อนหีบสมบัติไว้ในที่นั้น นับว่าแนบเนียนปลอดภัยจริง ๆ"

หงชีง้อเค้นเสียงว่า

"ยังมีอีกหรือไม่?"

"จมูกของราชสีห์ทองปราดเปรียวที่สุด ครั้งกระโน้นมันเคยพบพานท่านย่อมสูดกลิ่นอายบนร่างท่านก่อน ดังนั้นท่านพอหลบหนีมายังเมืองน้อยนี้ จึงจงใจประกอบอาชีพนี้"

ย่นจมูกสูดลมหายใจลึก ๆ เอ่ยสืบต่อ

"เนื่องเพราะกลิ่นอายของทุกผู้คนย่อมมิรุนแรงเท่ากลิ่นเป็ดย่าง แม้แต่สตรีที่

มีกลิ่นตัว ก็ไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์ ตลอดทั้งร่างเมื่อคละเคล้ากลิ่นน้ำมัน ราชสีห์ทองไหนเลยจดจำกลิ่นอายดั้งเดิมของท่านออก ?"

หงชีง้อกล่าวว่า

"ยังมีอีกหรือไม่ ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ยังมี ฟังว่าหงชีง้อเป็นปิศาจตระหนี่ กระทั่งเงินทองที่ขโมยมาได้ยังมิยอมจับจ่ายใช้สอย แม้แต่ภรรยาก็ไม่ตกแต่ง และผู้คนที่ข้าพเจ้าเคยพบพาน มิมีผู้ใดตระหนี่กว่าท่านอีก"

หัวร่อออกมาแล้วเอ่ยสืบต่อ

"จนบัดนี้เราเพิ่งพบว่าท่านขนานตั้งนามหงชีง้อได้วิเศษยิ่ง ที่แท้หมายความว่าไม่งอนง้อขอมีภรรยา"

ตนคล้ายชื่นชมต่ออารมณ์ขันของตนเองยิ่ง หัวร่อจนน้ำตาไหลหลั่งออกมา

บุคคลอื่นกลับหัวร่อไม่ออก

หงชีง้อจับจ้องมองก๊วยโล่วอย่างเยือกเย็น รอจนฝ่ายตรงข้ามหัวร่อจบความจึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ยังมีอันใดอีกหรือไม่ ?"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ไม่มีแล้ว แต่นี่ก็เพียงพอแล้ว ทั้งสามประการพอบวกเข้าด้วยกัน เท่ากับพิสูจน์ว่าหงชีง้อคือแบ๊ะเล่าก้วง แบ๊ะเล่าก้วงคือหงชีง้อ"

"คิดมิถึงว่าเด็กน้อยโง่บัดซบเยี่ยงท่านกลับรู้จักฉลาดปราดเปรื่อง"

ก๊วยโล่วหัวร่อฮิฮิ กล่าวว่า

"ต่อให้เป็นคนโง่บัดซบที่สุด ชั่วชีวิตอาจชาญฉลาดครั้งสองครั้ง อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าเป็นอัจฉริยะมาแต่กำเนิด เพียงแต่บางครั้งแสร้งเป็นโง่งมเท่านั้น"

หงชีง้อกล่าวว่า

"ท่านต้องการเข้าสู่ห้องปิ้งย่างของเรากระมัง ?"

"ความจริงต้องการเข้าไป"

"ประเสริฐมาก เข้ามาเถอะ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ความจริงคิดเข้าไป แต่ตอนนี้กลับเปลี่ยนความตั้งใจ เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิคิดถูกจับปิ้งอยู่บนแคร่เยี่ยงเป็ดย่าง"

"เฮอะ น่าเสียดายที่ดอนนี้คิดเข้าห้องปิ้งย่างหรือไม่ มิอาจตามใจท่านได้"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"ท่านแม้ฆ่าปิดปากมันก็ไม่มีประโยชน์ ยังมีข้าพเจ้าหลงเหลืออยู่ ข้าพเจ้าจะเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงของท่านออกไป"

หงชีง้อเค้นเสียงว่า

"มันหากเข้าห้องปิ้งย่าง ท่านย่อมต้องติดตามเข้าไป เนื่องเพราะท่านมิยอมปล่อยปละละเว้นโอกาสช่วยเหลือสหายท่าน เรามีอายุห้าหกสิบปี อย่างน้อยต้องสังเกตความนี้ออก"

อี้ฉิกขบกรามกรอด ตาแดงฉานด้วยสายเลือด อย่าว่าแต่นักเลงเก่าอายุห้าหกสิบปีเยี่ยงหงชีง้อ ต่อให้เป็นทารกอายุสามขวบ ก็ดูออกว่ามันห่วงใยกังวลก๊วยไต้โล่วถึงเพียงไหน

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อดัง ๆ กล่าวว่า

"ชั่วชีวิตผู้คน พบพานผู้รู้ใจคนหนึ่ง แม้ตายก็ไม่อาลัย มีสหายประเสริฐเลิศเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าจะเป็นจะตายหามีความสำคัญไม่ เพียงแต่..."

หงชีง้อกล่าวว่า

"เพียงแต่อันใด ?"

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่ฆ่าพวกเราเด็ดขาด"

หงชีง้อส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

ก๊วยไต้โล่วจึงกล่าว

"เนื่องเพราะท่านแม้สังหารพวกเราทั้งสองจนสิ้นซากก็ไม่มีประโยชน์"

"อ้อ ?"

"มิเพียงแต่เฮ้งเล่าตั๋วทราบว่าพวกเรามายังร้านท่าน ราชสีห์ทองก็ล่วงรู้พวกเราหากหายสาบสูญอย่างกะทันหัน พวกมันย่อมระแวงสงสัย"

หงชีง้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นั่นเป็นเรื่องของภายหลัง"

"ท่านเมื่อไม่นำพาปรารมภ์ ไฉนจนบัดนี้ยังไม่ลงมือปลิดชีวิตข้าพเจ้า ?"

"จะอย่างไรที่นี้ไม่มีผู้คนแวะกรายมา เรามิต้องกระวนกระวายใจไป"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ท่านที่ยังไม่ลงมือ เนื่องเพราะท่านมิอาจตกลงใจแน่นอน ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนระมัดระวังจนรอบคอบ หากปราศจากความมั่นใจเปี่ยมล้น รับรองไม่ลงมือ"

อี๊ฉิกพลันกล่าวว่า

"ขอเพียงท่านปลดปล่อยมัน พวกเราอาจปกปิดความลับให้กับท่าน"

หงชีง้อตาเป็นประกาย ดูเผิน ๆ คล้ายจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ตัวหนึ่ง

จุดอ่อนของจิ้งจอกเจ้าเล่ห์คือหวาดระแวงมากไป มิเพียงระแวงสงสัยผู้อื่นทั้งยังระแวงแม้กระทั่งตนเอง

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอีกว่า

"ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้ามิมีความกระตือรือร้นต่อการจับโจร เพียงไม่ชมชอบถูกคนหลอกลวงเท่านั้น"

ได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งสอดคำขึ้นอย่างยิ้มแย้ม

"มิว่าผู้ใดก็ไม่ชมชอบถูกหลอกลวง"

นั่นกลับเป็นซุ่มเสียงราชสีห์ทอง !

พร้อมกับเสียงดัง ราชสีห์ทอง กระบองหนืบ บุรุษชุดดำก้าวเนิบนาบเข้าลานตีกมา

แทบเป็นวินาทีเดียวกัน กำแพงรอบข้างปรากฏแสงชุดไฟสว่างวูบวาบ มือปราบหลายสิบคนปรากฏกายขึ้น บ้างน้าวเกาทัณฑ์พาดสาย บ้างชักดาบจากฝัก รายล้อมลานตีกนี้ไว้อย่างแน่นหนา

ภายใต้แสงชุดไฟสาดส่อง ใบหน้าหงชีง้อเป็นประกายมันมะเมื่อม มิทราบเป็นคราบน้ำมันหรือหยาดเหงื่อ พลันสะบัดมือวูบ

ร่างที่หนักนับร้อยชั่งของก๊วยไต้โล่วกลับถูกสลัดเหวี่ยงออก พุ่งเข้าหาราชสีห์ทองและบุรุษชุดดำ

ร่างของหงชีง้อคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นเกาทัณฑ์ดอกหนึ่งพุ่งควับขึ้นจากพื้น

ชั่วพริบตาก็พลิ้วขึ้นบนสันหลังคาตึก

หงชีง้อยื่นมือปราดออกช่วงชิงดาบยาวจากนักล่าจับกุมสองเล่ม สะบัดปาดด้วยท่าหงฮ้วงเตี้ยงเอ็ก (หงส์ลายขยายปีก)

ประกายดาบแปลบปลาบคราเดียว ปรากฏมือปราบสองคนถูกทิ่มแทงทำร้ายร่างหล่นลงจากหลังคาตึก เงาคนวูบวาบแวบหนึ่ง หงชีง้อก็ล้ำหน้าไปสามวา

จอมโจรที่อาละวาดเป็นเวลาหลายสิบปี ประกอบคดีครึกโครมนับมิถ้วนผู้นี้มีความสามารถเหนือธรรมดาจริง ๆ

มันมิเพียงมีท่าร่างรวดเร็ว ฝีมือว่องไว ทั้งยังถนัดจัดเจนการฉกฉวยโอกาส

นี่เป็นโอกาสหลบหนีเพียงคราเดียว ทั้งยังเป็นโอกาสครั้งสุดท้าย

ต่อให้ตัวเบาของบุรุษชุดดำ ราชสีห์ทองสูงเยี่ยมกว่ามัน กลับถูกก๊วยไต้โล่วที่ลอยลิ่วมา สกัดขัดขวางไว้ มิมีทางติดตามทัน

พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งตวาดเบา ๆ ว่า

"ลงไป"

หลังสันหลังคาตึกปรากฏเงาร่างสองสายวูบขึ้นสกัดขวางทางหงชีง้อไว้

หนึ่งในสองคล้ายสะบัดฝ่ามือออก หงชีง้อก็ถูกกระแทกกระเด็นออกมาโซซัดโซเซล่าถอย ร่างละลิ่วลงยังกลางลานตึก พอดีถมทับลงบนร่างมือปราบที่ถูกมันทำร้ายสองคน

ผู้คนบนสันหลังคาตึกทั้งสองขยับกายวูบ คล้ายเมฆพลิ้วละลิ่วล่องติดตามลงยังกลางลานตึก

หนึ่งในสองเป็นบุรุษหนุ่มเค้าหน้าเย็นชากระด้าง ไม่แสดงความปีติหรือเดือดดาลออกทางสีหน้า อีกผู้หนึ่งกลับเป็นบุรุษหนุ่มท่วงท่าเรียบร้อยสำรวมหล่อเหลาราวอิสตรี

เฮ้งต๋งกับลิ้มไท้เพ้งก็มาแล้ว

ก๊วยไต้โล่วเพิ่งยืนหยัดมั่น ก็ปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เฮ้งเล่าตั๋วของพวกเรามีฝีมืออยู่ท่าสองท่าจริง ๆ"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"มีไฟเราถงมือ"

อย่างนั้นผู้ลงมือย่อมเป็นลิ้มไท้เพ้ง

บุรุษหนุ่มที่มีรูปลักษณะราวอิสตรี กลับมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนี้ ?

มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออก แต่กลับมิอาจไม่เชื่อถือ

ขณะนั้น หงชีง้อถูกคนพันธนาการไว้ราวกับห่อหุ้มขนมจ้าง

ราชสีห์ทองแหงนหน้าระบายลมหายใจ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไล่ล่าสืบเสาะเป็นเวลาสิบกว่าปี วันนี้นับว่าคร่ากุมจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ตัวนี้ได้แล้ว"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ของโจรย่อมอยู่ในห้องปิ้งย่าง สามารถเคลื่อนย้ายออกมา"

"นี่เรียกว่าจับกุมได้ทั้งโจรและของกลาง นับว่าประสบความสำเร็จอย่างงดงาม"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านก็มิต้องขอบพระคุณข้าพเจ้า หากยีนกรานต้องการขอบคุณ ก็ขอบคุณมันเถอะ"

ชี้มือมายังลิ้มไท้เพ้ง เอ่ยสืบต่ออย่างยิ้มแย้ม

"สหายข้าพเจ้าผู้นี้ แม้เค้าหน้าคมคายราวอิสตรี ตอนดื่มสุรากลับละม้ายคล้ายอ่างน้ำใบใหญ่"

ราชสีห์ทองปรายตามายังกระบองหนืบ กล่าวว่า

"พวกเราสมควรขอบคุณมันจริง ๆ ท่านว่าพึงขอบคุณอย่างไร"

กระบองหนืบหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"คร่ากุมไว้ให้หมดสิ้น !"

ก๊วยไต้โล่วแทบกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร ?"

กระบองหนืบกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ผู้คนสี่คนนี้ซุกซ่อนของโจร แม้มิใช่พวกพ้องเดียวกับหงชีง้อ ก็ต้องเป็นโจรมืจฉาชีพ ให้คร่ากุมตัวไว้ เคี่ยวเข็ญสอบปากคำ จวบจนรับสารภาพ"

ก๊วยไต้โล่วขุ่นแค้นแทบอกระเบิด ต้องตะเบ็งเสียงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับคิดใคร่ดูว่าผู้ใดกล้ากระทบกระทั่งข้าพเจ้า"

กระบองหนืบกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้ากล้าขัดขืนการจับกุม ?"

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"มิกล้า"

กระบองหนืบกล่าวว่า

"ในเมื่อมิกล้า ยังไม่รามือรับการจับกุม ?"

"พวกเราแม้มิกล้าเคลื่อนไหว น่าเสียดายที่ท่านไม่ใช่มือปราบ หากแต่เป็นโจรร้าย"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ทั้งยังดุร้ายกว่าโจรอีก"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกท่านที่ไล่ล่าร่องรอยหงชีง้อ หาใช่ต้องการตัวมัน หากแต่คิดใคร่ยึดครองเงินทองมัน"

"มือปราบคนหนึ่งจะได้เงินเดือนเท่าใด ? เพียงเสื้อผ้าชุดที่ราชสีห์ทองสวมใส่เกรงว่ากระทั่งแม่ทัพยังมิมีปัญญาสวมใส่"

"อย่าว่าแต่คิดว่าจ้างมือเพชฌฆาตอาชีพเยี่ยงสหายชุดดำนี้ต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายมิน้อย ทางกรมเมืองย่อมไม่มีปัญญาจ่ายเงินทองจำนวนถึงเพียงนี้"

อี้ฉิกกล่าวสอดคล้องว่า

"แต่ของโจรกลับมีมากมายก่ายกอง ในใต้หล้ามีโจรร้ายอยู่ทุกแห่งหน ดังนั้นของโจรหยิบฉวยได้ไม่หมดสิ้น"

"สำหรับโจรลักเล็กขโมยน้อยก็คร่ากุมกลับไปรับสินบนนำจับ แต่จอมโจรเยี่ยงหงชีง้อมิสู้รั้งเอาไว้"

"หากคร่ากุมจอมโจรเยี่ยงนี้ได้คนเดียว อย่างน้อยสามารถเสพย์สุขสองสามปี"

เฮ้งต๋งเอ่ยสืบต่อ

"แต่หากปล่อยปละละเว้นพวกเรา สักวันหนึ่งอาจแพร่งพรายความจริงออกไป ดังนั้นมิสู้ฆ่าปิดปากเสีย"

"เรื่องที่พวกมันกระทำ แม้ยังดุร้ายกว่าโจรมิจฉาชีพ แต่ไม่ผิดกฎหมาย นับว่า

เศษแท้"

ทั้งสองหนึ่งขานหนึ่งรับ แม้แต่ก๊วยไต้โล่วและลิ้มไท้เพ้งล้วนรับฟังจนตะลึงลาน นพวกตนไม่มีผู้ใดเข้าใจลวดลายอันลึกซึ้งชั่วร้ายมากกว่าเฮ้งต๋งและอี้ฉิกจริง ๆ

กระบองหนืบคิดอาละวาด กลับถูกราชสีห์ทองเหนี่ยวรั้งไว้ รอจนเฮ้งต๋งกับฉิกกล่าวจบสิ้น ราชสีห์ทองจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกท่านกล่าวได้มิผิด เรายอมรับทุกประการ"

ชี้มือมายังกระบองหนืบ เอ่ยสืบต่อ

"มันมีบ้านอยู่ที่เมืองไคฮง ลกเอี๊ยง ฉิ้นน๋ำ เทียนลุก ทุก ๆ บ้านล้วนมีภรรยาหนึ่ง เพียงอาศัยเงินเดือนของมือปราบ สามารถเลี้ยงดูได้หรือ ?"

กระบองหนืบหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"ภรรยาของท่านก็ไม่น้อยกว่าเรา"

ก๊วยไต้โล่วกระชากเสียงว่า

"น่าเสียดายที่ภรรยาของพวกท่านทั้งหมด กำลังจะเป็นหญิงหม้าย"

ราชสีห์ทองกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนบ่งบอกเรื่องเหล่านี้ต่อพวกท่าน ?"

ชี้มือไปยังกำแพงตึก เอ่ยสืบต่อ

"ที่นี้มีเกาทัณฑ์สามสิบอัน ดาบไวสี่สิบเล่ม ผู้คนเหล่านี้ล้วนเป็นพี่น้องร่วมนร่วมตายกับเรา พวกมันรับรองไม่ปล่อยปละละเว้นพวกท่าน"

กระบองหนืบกล่าวเสียงเย็นชา

"รสชาติของการถูกหมื่นเกาทัณฑ์ทะลวงใจ นับว่าทารุณทรมานจริง ๆ"

ราชสีห์ทองกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่ยังมีสหายชุดดำที่ทุ่มเทเงินทองเชื้อเชิญมา กระบี่ของมันอย่างน้อยมารถจัดการกับพวกท่านสองสามคน ในความเห็นของเรา พวกท่านยังคงอยู่ในวาท อย่างน้อยมีโอกาสตายอย่างรวบรัดหมดจด"

ก๊วยไต้โล่วกระชากเสียงว่า

"ผายลมของมารดาท่าน"

ราชสีห์ทองหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดว่า

"ฆ่ามันก่อน สยบขวัญบุคคลอื่น!"

บุรุษชุดดำยืนมือไพล่หลังอยู่ด้านข้างตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ผู้ใดลงมือฆ่ามัน?"

"ย่อมเป็นท่าน"

กระบองหนึบกล่าวเสริมขึ้น

"ฆ่าคนผู้หนึ่ง จะเพิ่มทองคำให้สามร้อยตำลึง"

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"ตกลง"

มันพลันชักกระบี่ออก ประกายกระบี่แปลบปลาบคราเดียวก็ทิ่มแทงใส่หัวไหล่ราชสีห์ทอง!

กระบี่ที่ชักออก กลับเป็นกระบี่สั้น

ในฝักกระบี่ยาวกว่าสี่เชียะ กลับบรรจุกระบี่สั้นยาวหนึ่งเชียะเจ็ดนิ้วเล่มหนึ่ง

ราชสีห์ทองความจริงมิใช่มือชั้นธรรมดา แต่มันคิดไม่ถึงว่าบุรุษชุดดำจะลงมือต่อมัน ยิ่งคิดมิถึงว่ากระบี่จะสั้นปานนี้

กระบองหนึบตื่นตระหนกยิ่ง ตวาดว่า

"ยิงเกาทัณฑ์"

ในเสียงตวาด ร่างพลันพลิ้วปราดขึ้น

แต่บุคคลอื่นไหนเลยยินยอมปลดปล่อยมันไป

เฮ้งต๋งผู้เกียจคร้านพลันเคลื่อนไหว เพียงเคลื่อนไหวคราเดียว

ความรวดเร็วฉับไวแม่นยำแน่นอนของความเคลื่อนไหวครานี้ สุดที่จะบรรยายเปรียบเปรยจริง ๆ

กระบองหนึบรู้สึกละลานตาวูบ เฮ้งต๋งไหวูบมาสกัดขวางหน้า ยังมิทันความคิดหลบเลี่ยง จุดเส้นบนร่างกายก็ถูกจี้สกัดไว้ล้มฟุบลงกับพื้น

มือปราบบนกำแพงอุทานดังระงม บ้างเหวี่ยงคันเกาทัณฑ์ บ้างเหวี่ยงดาบชั่วพริบตาหลบลี้หนีหายจนหมดสิ้น

พวกมันตอนแบ่งปันผลประโยชน์ก็เสนอหน้ามา เมื่อถึงคราเสี่ยงชีวิต ต่างหลบหนีผละจาก ไม่หลงเหลือแม้สักคนเดียว

ผู้คนกลางลานตีกล้วนจับตามายังบุรุษชุดดำ มิว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจว่ามันไฉนเหมือเช่นนี้

ดวงตาราชสีห์ทองยิ่งคล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ขบกรามกล่าวว่า

"ท่านรับทองคำของเรา กลับแว้งกัดเราเข้ยวหนึ่ง บุคคลเยี่ยงท่าน นับว่าเป็นชาติกว่าสุนัข"

บุรุษชุดดำกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เราความจริงมิใช่สุนัขอยู่แล้ว"

"รับทราบมาว่าวิญญาณใต้กระบี่น่ำเก็งชิ้ว เป็นชายชาติชาตรียึดมั่นสัจจะ พวกเราจึงทุ่มเทเงินทองว่าจ้างมา มิคาดพวกเรากลับตาบอด ดูคนผิดไป"

"พวกท่านตาบอดจริง ๆ ท่านเข้าใจว่าเราคือน่ำเก็งชิ้วตัวจริง?"

ราชสีห์ทองร้องโพล่งอย่างแตกตื่นว่า

"ท่านมิใช่น่ำเก็งชิ้วจะเป็นผู้ใดได้?"

"เป็นผู้รังควานหาเรื่องคน คราครั้งนี้จงใจรังควานพวกท่านเป็นพิเศษ"

"ท่านที่แท้เป็นใคร?"

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"ท่านผู้ตรวจการซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาท่าน ล่วงรู้สันดานของพวกท่านแต่แรก ต่งนั้นเชื้อเชิญเรามาสอบสวนหาข้อเท็จจริง"

แค่นหัวร่อแล้วเอ่ยสืบต่อ

"บัดนี้พวกท่านสารภาพความผิดออกมาเอง ทั้งยังระบุสถานที่ยืนยัน ดังนั้นเปรียบว่าจับกุมได้ทั้งโจรและของกลาง ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม!"

ราชสีห์ทองถลึงจ้องมองฝ่ายตรงข้าม ไม่อาจกล่าววาจาใดได้

บุรุษชุดดำจึงประสานมือต่อเฮ้งต๋งและพวก กล่าวว่า

"มิว่าหน่วยงานใดล้วนมีบุคคลต่ำช้าปะปนอยู่ หน่วยมือปราบของทางการเมืองย่อมไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์ เพียงหวังว่าคราหน้าท่านทั้งสี่หากพบพานมือปราบ อย่าได้เข้าใจว่าเป็นเช่นราชสีห์ทองทุกคน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราเข้าใจ"

"เรื่องในวันนี้ ล้วนพึ่งพาท่านทั้งสี่ยื่นมือช่วยด้วยธัมมะ บัดนี้เราจะควบคุมตัว
ผู้คนทั้งสามกลับไป"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"เชิญตามสะดวก"

ก๊วยไต้โล่วพลันดบไหล่หงชีง้อ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซึ่งความจริงท่านหากเข้าสู่คุกคุมขัง รับรองสบายใจกว่านี้ ที่นั้นท่านมิต้อง
ไช้จ่ายเงินทองแม้สักหุนเดียว"

หงชีง้อเหลือกตาดลบหนึ่ง นอกจากเหลือกตาแล้ว ตอนนี้มันยังกระทำอันใด
ได้อีก

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"สำหรับของกลาง..."

ก๊วยไต้โล่วสอดคำขึ้น

"ของกลางย่อมผลักดันเข้าสู่ท้องพระคลัง"

"วิจารณ์ตามเหตุผล ท่านทั้งสี่เป็นผู้คลี่คลายคดีนี้ สมควรแบ่งปันเงินของกลาง
เป็นค่าตอบแทนทุกท่านสักสามส่วน ขอเพียงทุกท่านติดตามเราเข้าเมืองกุยเซี้ย
สักครา..."

มิทันขาดคำ เฮ้งต๋งชิงกล่าวว่า

"ไม่ต้องหรอก"

เพียงเพราะรางวัลทองคำจำนวนหนึ่ง ก็ให้ตนเดินทางไกล ต่อให้ตัดศีรษะ
เฮ้งต๋งก็มิยอมกระทำ

ก๊วยไต้โล่ว อี๊ฉิก ลิ้มไท้เพ้งก็ไม่กระทำ

ในสายตาพวกตน ต่ำใต้ยังมีเรื่องราวมากมายหลายหลาก สำคัญกว่าทรัพย์
ศฤงคารอีก

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านขอเพียงยินยอมแบ่งปันเป็ดในห้องปิ้งย่างแก่พวกเรา ก็นับเป็นการ
ตอบแทนพวกเราแล้ว"

๓

ก้าวหลังในเส้นทางลัด

ฤรุณรางใกล้สาง

เมืองชนบทกลับคืนสู่ความสงบ ลมยังกรรโชก หิมะยังโปรยปราย

ต่ำใต้มีบางประการที่ไม่ผันแปรตลอดกาล ผู้คนบางคนก็เช่นเดียวกัน

บุรุษชุดดำควบคุมตัวหงชีง้อ ราชสีห์ทอง กระบองหนึบ รวมทั้งของกลางที่ซุกซ่อนอยู่ในห้องปิ้งย่างจากไปแล้ว

เป็ดบนแคร่ก็ปิ้งย่างสุกแล้ว

ก๊วยได้โล่วฉีกเป็ดย่างตัวหนึ่ง ตระเตรียมรับประทานให้สมอยาก

ทันได แว่วเสียงเกรียวกราว มรกตโตเท่าปลายนิ้วเจ็ดแปดชิ้นร่วงหล่นลงจากห้องเป็ดมา

ดวงตาเฮ้งต๋งและพวกล้วนเบิกจนกลมกว้าง

เมื่อฉีกเป็ดย่างอีกตัวหนึ่ง ในท้องเป็ดกลับบรรจุเต็มไปด้วยอำพัน

เป็ดย่างสามสี่สิบตัว กลับมีอยู่สิบกว่าตัวที่บรรจุด้วยอัญมณีจินดา

อี้ฉิกกะพริบตาคราหนึ่ง พลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจแล้ว ?"

"หงชีง้อความจริงคิดซุกซ่อนอัญมณีมีค่าอยู่ในท้องเป็ด เป็นการตบตาอำพรางผู้คน เคลื่อนย้ายออกจากเมือง มิคาด พวกเราบุกรุกมาถึง มันเพียงจัดการบรรจุ

เพียงจำนวนหนึ่ง"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"มีเหตุผล"

"สหายชุดดำนั้นก็มิทราบว่าของกลางมีจำนวนเท่าใด ต่อให้ตรวจนับ ก็นับไม่ออก"

"มีเหตุผล"

อี้ฉิกหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านยังแสร้งเป็นโง่งมงายไยกัน สำหรับเหตุผลเหล่านี้ ท่านทราบแต่แรกแล้ว"

ก๊วยได้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ?"

"ท่านหากมิทราบ ไฉนให้ผู้อื่นแบ่งปันเป็ดย่างแก่ท่าน?"

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านหากคาดคิดเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็อับจนปัญญา"

พลันหัวร่อออกมา เอ่ยสืบต่อ

"วิจารณ์ตามเหตุผล สหายชุดดำสมควรแบ่งปันของกลางแก่พวกเราสักส่วนจริง ๆ พวกเราพึงจับจ่ายใช้สอยกัน"

อี้ฉิกเพ่งตามองก๊วยได้โล่ว ส่ายหน้ากล่าวว่า

"บางครั้งข้าพเจ้าคำนวณท่านไม่เข้าใจจริง ๆ"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจว่า ท่านฉลาดปราดเปรื่องจริง ๆ หรือโง่งมงายจริง ๆ"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ตอนที่ท่านโง่งมงาย มันพานฉลาดปราดเปรื่อง ท่านหากบอกว่ามันชาญฉลาดปราดเปรื่อง มันกลับโง่งมงายขึ้นมา"

นี่ก็คือข้อสรุป

.....

เงินทองคือแก้วสารพัดนึก สตรีคือสิ่งประดับหล้า

คนผู้หนึ่งหากปราศจากเงินทอง คล้ายกับกระสอบป่านว่างเปล่าใบหนึ่ง มิมีวิ

ที่นหยัดมั่น

สตรีคือต้นเหตุแห่งเภทภัย แต่ในบุรุษเพศหนึ่งหมื่นคน อย่างน้อยมีอยู่เก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบคน ยินยอมอายุสั้นสิบปีเพื่อแลกมาซึ่งอิสตรี

เงินทองสามารถชักนำเภทภัย เภทภัยที่สืบเนื่องจากอิสตรียิ่งมากมาย

นอกจากนี้ เงินทองยังมีส่วนละม้ายเหมือนกับอิสตรีประการหนึ่ง

ทั้งสองสิ่งได้มาง่ายดาย ยามเสื่อมสูญก็รวดเร็วยิ่ง...

อัญมณีในท้องเป็ดถูกแบ่งปันเป็นสี่ส่วนแล้ว

สุราและเป็ดย่างเมื่อบรรจุไปในกระเพาะก๊วยไต้โล่ว อัญมณีอัดแน่นในกระเป๋าของก๊วยไต้โล่วก็ฉุกคิดถึงอิสตรีขึ้นมา

ก๊วยไต้โล่วพลันกล่าวว่า

"พวกท่านมีความคิดใดหรือไม่ ?"

อี้ฉิกถลึงตากล่าวว่า

"หรือท่านมีความคิดใด ?"

"พวกเรายากจนข้นแค้นมาเป็นเวลานาน วันนี้สมควรออกไปท่องเที่ยว มิเช่นนั้นกระดูกจะขึ้นสนิม"

"กระดูกของพวกเรามิคล้ายท่าน พอมีเงินทองติดตัวก็คันขึ้นมา"

ก๊วยไต้โล่วถูมือไปมา กล่าวว่า

"แบ๊ะเล่าก้วงเมื่อถูกคร่ากุมตัว ที่นี้ก็ไม่มีร้านอาหารโอชะอีก ข้าพเจ้าทราบว่าเมืองกุ่ยเซี้ยมีร้านกุยง้วนก้วง สุราอาหารปรุงได้ไม่เลว ข้าพเจ้าจะล่วงหน้าไปก่อน วันพรุ่งนี้พวกเราพบกันในที่นั้นเป็นไร ?"

ข้อเสนอนี้กลับมิมีผู้ใดแยแสสนใจ

ก๊วยไต้โล่วเร่งรัดเฮ้งต๋งว่า

"วันพรุ่งนี้ท่านจะรุดไปหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"หรือท่านไม่อาจซื้อสุราอาหารกลับมาเลี้ยงดูพวกเรา ?"

"วิงวอนท่านอย่าได้เกียจคร้านปานนี้ ท่านสมควรซื้อหาอาภรณ์ชุดใหม่และเปลี่ยนสักหลายชุด หากสวมใส่เสื้อผ้าชุดนี้สืบต่อ กระทั่งตัวท่านยังต้อง

เหม็นสาบ"

เฮ้งต๋งพลันผุดลุกขึ้น สาวเท้าออกจากห้องปิ้งย่าง

ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"ท่านคิดทำอะไร ?"

"ขึ้นเตียงของแบ๊ะเล่าก้วง"

"ขึ้นเตียงไยกัน ?"

"ย่อมไปหลับนอน หรือท่านคิดขึ้นเตียงประกอบเรื่องราวอื่น ?"

ก๊วยโล่วหัวร่อออกมา ตนคิดขึ้นเตียงประกอบเรื่องราวอื่นจริง ๆ

ก๊วยโล่วยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"ท่านหลับไหลในที่นี้สักตื่นหนึ่งก็ประเสริฐ จะอย่างไรวันพรุ่งนี้ต้องเข้าเมืองใหญ่ ระยะทางจากที่นี้ถึงเมืองใหญ่ ยังใกล้กว่าเดินทางจากเคหารุ่มรวยสู่เมืองใหญ่อีก"

ปรายตามายังอี้ฉิก ถามว่า

"พวกท่านคิดรอถึงวันพรุ่งนี้ ค่อยติดตามเฮ้งเล่าตั่วไปกระมัง ?"

ลิ้มไท้เพ้งผงกศีรษะ อี้ฉิกกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป"

ก๊วยโล่วงงงันวูบ กล่าวว่า

"แต่ทว่า...ข้าพเจ้า..."

อี้ฉิกถลึงตากล่าวว่า

"หรือท่านพอมีเงินทอง ก็ไม่ต้องการสหายจริง ๆ"

.....

ก๊วยโล่วเดินเหินพลางทอดถอนใจพลาง หน้านิ่วคิ้วขมวดตลอดเวลา

อี้ฉิกปรายตาเหลือบแลมา กล่าวว่า

"ท่านมีที่ใดไม่สบาย ?"

"คล้ายกับรับประทานมากไป รู้สึกปวดท้องขึ้นมา"

"ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านคงขุ่นข้องใจที่ข้าพเจ้าสอดแทรกเข้ามา ขัดกับหลักการ 'เที่ยวซ่องพึงเดียวดาย พนันพึงเคียงคู่' ของท่านกระมัง ?"

ก๊วยโล่วอึ้งไปวูบจึงกล่าว

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าที่สลัดหลุดจากพวกท่าน เพราะต้องการปลีกตัวไปเสาะหาอิสตรีเพียงลำพัง ?"

"หรือท่านมิมีจิตเจตนาเช่นนั้น ?"

ก๊วยได้โล่วอับจนถ้อยคำ

อี้ฉิกกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ซึ่งความจริงนี่หาใช่เรื่องเสื่อมเสียหน้า บุรุษเพศพอมีเงินทอง ผู้ใดไม่คิดเสาะหาอิสตรี ?"

ก๊วยได้โล่วความจริงก็รู้สึกว่า การเสาะหาอิสตรีหาใช่เรื่องเสื่อมเสียหน้าไม่เสาะหาอิสตรีไม่พบจึงเสื่อมเสียหน้า

ก๊วยได้โล่วที่คิดล่วงหน้าเข้าเมืองก่อน เนื่องเพราะมิทราบว่าจะเสาะพบหญิงงามเมืองจากที่ใด

ก๊วยได้โล่วยังมิเคยเสาะหาอิสตรีมาก่อน

ชั่วพริบตา บรรลุถึงเมืองกุ่ยเซี้ยอันครึกครื้นใหญ่โต

เมื่อย่างเข้าตัวเมือง อี้ฉิกก็ถามว่า

"พวกเราสมควรไปยังเส้นทางสายใด ?"

ก๊วยได้โล่วกระแอมไอแล้วกล่าว

"ทุกเส้นทางล้วนมีอิสตรี สู่เส้นทางสายใดล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

"แต่อิสตรีมีมากมายหลายประเภท ปัญหาอยู่ที่เส้นทางใดจึงมีอิสตรีที่ท่านต้องการหา"

ก๊วยได้โล่วก็มิทราบเช่นกัน กลอกกลิ้งดวงตาตลบหนึ่ง พลันนึกได้อุบายหนึ่งที่มือไปยังร้านน้ำชาข้างทาง กล่าวว่า

"ท่านไปรอคอยในที่นั้น ข้าพเจ้าจะเสาะหามาให้ท่าน"

"หรือพวกเราไม่อาจร่วมทางไป ?"

"ท่านยังไม่เข้าใจ สถานที่เยี่ยงนั้นเป็นที่เร้นลับสุดยอด หากพบพานคนแปลกหน้า พวกนางก็มิยอมออกมาต้อนรับ"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ก็ได้ ท่านเมื่อเป็นนักเที่ยวเจนจัด ข้าพเจ้าสมควรคล้อยตามท่าน"

ก๊วยไต้โล่วจับตามองอี้ฉิกสาวเท้าเข้าร้านน้ำชา ค่อยระบายลมหายใจออกมา

มิคาดอี้ฉิกพลันเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะรอคอยท่านในที่นี้ ท่านอย่าได้หลบลี้หนีหน้าไป"

ก๊วยไต้โล่วร้องดัง ๆ ว่า

"ย่อมไม่"

ตนมิคิดเที่ยวซ่องเพียงลำพังจริง ๆ หากแต่ต้องการสืบเสาะที่ตั้งของซ่องคณิกาก่อน ค่อยกลับมาอวดโอ่ต่ออี้ฉิก ให้ฝ่ายตรงข้ามบังเกิดความนิยมเลื่อมใสตน

เมื่อเดินผ่านถนนสายหนึ่ง พบเห็นร้านรวง บุรุษและสตรีมากหลาย แต่ดูไม่ออกว่าสตรีนางใดเป็นประเภทที่ตนต้องการหา

ก๊วยไต้โล่วตะลึงลานอยู่ข้างทางชั่วขณะ ค่อยย่างเข้าสู่ท้องถนนอีกสายหนึ่ง

พลันเห็นคนผู้หนึ่งมือถือกรงนก สาวเท้าออกจากร้านน้ำชาอย่างแช่มช้า

คนผู้นี้อายุไม่สูงวัย แต่สองตาหมองมัวไร้ประกาย ใบหน้าเหลืองซีดอิดโรย ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่ามันอิดโรยเพราะทำอะไร

ก๊วยไต้โล่วฉุกใจคิด สาวเท้าเข้าหาประสานมือ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ก๊วย ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมิรู้จักเรา เราก็ไม่รู้จักท่าน แต่ตอนนี้พวกเรานับว่ารู้จักกันแล้ว"

ตนชมชอบใช้วิธีโดยตรงตลอดมา

ดีที่คนผู้นั้นคลุกคลีอยู่ภายนอกจนเจนจัด งงงันวูบจึงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"สหายแซ่ก๊วยมีคำแนะนำใดจะสั่งสอน ?"

"ชีวิตวัยฉกรรจ์พึงเสพย์สุขสำราญ เพียงแค่นที่หาบันไดสวรรค์ไม่พบ"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สหายแซ่ก๊วยหาคนได้ถูกต้อง แต่หากคิดหาความสำราญพึงมีเงินทอง หากมิมีเงินทอง ต้องถูกตบออกมา"

.....

ในที่สุดก๊วยไต้โล่วก็ถูกตบออกมา

ผู้ลงมือคืออิสตรี ต้นแขนของก๊วยไต้โล่วยังถูกกัดใส่สองคำ ตอนนี้มือหนึ่งยุบคค่ำรอยกัดที่ต้นแขน อีกมือหนึ่งยังสอดเข้าอกเสื้อควานหาไปมา

อกเสื้อของตนเวิ้งว้างว่างเปล่า ยังว่างเปล่ากว่าท้องตน ตนซุกเก็บอัญมณีส่วนที่รับแบ่งมาอยู่ในอกเสื้อชัด ๆ ตอนนี้กลับหายสาบสูญไป

คนผู้นั้นพอชักนำก๋วยได้โล่วเข้าซ่องคณิกาเรียกหาอิสตรี ก๋วยได้โล่วจึงคิดอวดโอ่เงินทอง กลับพบว่าอัญมณีเหล่านั้นมิทราบหายสาบสูญตั้งแต่เมื่อใด

หญิงงามเมืองทั้งมวลเพียงต้องการเงินทอง เมื่อไม่มีเงินทอง ก๋วยได้โล่วย่อมถูกตบออกมา

เป็ดย่างที่รับประทานเมื่อเช้า ตอนนี้ย่อยจนหมดสิ้น สุราก็กลับกลายเป็นหยาดเหงื่อ

รอจนท้องฟ้าพลบค่ำลง หยาดเหงื่อก็ไหลหลั่งเหือดแห้ง

ก๋วยได้โล่วเสาะหาศาลเจ้ารกร้างแห่งหนึ่ง สาวเท้าเข้าไป ทรุดนั่งลงที่หน้าโต๊ะบูชา จับจ้องมองรูปปั้นเทพเจ้าที่ประดิษฐานอยู่อย่างตะลึงลาน

ก๋วยได้โล่วความจริงวางแผนไว้อย่างมั่นเหมาะ ตระเตรียมรับประทานจนอิ่มหนำ อาบน้ำชำระกายให้สบาย ให้มือขาวผ่องคู่หนึ่งเช็ดหลังแก่ตน

แต่ที่ช่วยเช็ดหลังตนขณะนี้ กลับเป็นตัวหมัดที่มีจำนวนกว่าหนึ่งตัว เบาะกลมที่ตนนั่งอยู่ คล้ายเป็นคลังแห่งตัวหมัด ตอนนี้กำลังเคลื่อนขบวนราวกองทัพ ชอนไชเข้าเสื้อผ้าของตน ตระเตรียมดูดโลหิตที่แผ่นหลัง

ก๋วยได้โล่วตบฝ่ามือลง ปรารถนาใคร่ตบตัวเองให้ตกตาย

"หรือเรามีชะตาข้นแค้นมาแต่กำเนิด ต้องอดอาหารทนหิวโหยทุกวี่วัน"

จากนั้นพลันฉุกคิดถึงคุณค่าของสหายขึ้นมา

"เราไฉนคิดเคลื่อนไหวเพียงลำพัง เหตุใดจึงผละจากอี้ฉิกมา ?"

หวนนึกถึงอี้ฉิกและพวก ตอนนี้คงดื่มกินเป็นการเป็นใหญ่ ก๋วยได้โล่วยิ่งหิวโหยจนคิดใคร่กลืนกินตัวหมัดลงไป

"คนผู้หนึ่งไม่สมควรสลัดทอดทิ้งสหายจริง ๆ มิว่าคิดกระทำเรื่องราวใดสมควรอยู่ร่วมกับสหาย"

ก๋วยได้โล่วพลันคิดถึงสหายขึ้นมา ดีที่วันพรุ่งนี้ก็สามารถพบพานเฮ้งต๋งและพวกอีก ตนเพียงภาวนาว่า กาลเวลายิ่งผ่านพ้นโดยเร็วยิ่งประเสริฐ

ในที่สุดก๋วยได้โล่วเคลิ้มหลับไป

.....

เช้าวันที่สอง ก๊วยโล่วพอตื่นขึ้นมา ก็ตรงไปยังร้านกุยง้วนก้วงรอพบสหาย ตนตกลงใจดื่มกินเป็นการใหญ่ จากนั้นให้สหายของตนชำระบัญชีแทน

น่าเสียดายที่เจ้าของร้านกุยง้วนก้วงมิได้คิดเห็นเป็นใจด้วย มิเพียงยังไม่เปิดประตูร้าน กระทั่งหน้าต่างยังปิดสนิท

ขณะจะยกมือเคาะประตู เบื้องหลังพลันปรากฏคนผู้หนึ่งตบหัวไหล่ก๊วยโล่วทักทายว่า

"ท่านตื่นเช้านัก"

ก๊วยโล่วพอหันกายกลับ เหลือบเห็นอี๊ฉิกสวมอาภรณ์ใหม่เอี่ยมลออ ยืนเด่นเป็นสง่า จึงกล่าว

"เมื่อวานท่านไปที่ใด ?"

"ท่านยังมีกะใจไต่ถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารอคอยในร้านน้ำชาจนตาลาย ไม่พบพานแม้แต่เงาของท่าน ได้แต่เตร็ดเตร่ตามที่ต่าง ๆ ดุจวิญญาณพเนจรแทบเสาะหาที่หลับนอนไม่ได้"

ก๊วยโล่วแทบจำแนกมิออกว่าคำบรรยายของอี๊ฉิกหมายถึงมันเอง หรือเหน็บแนมตนกันแน่

อี๊ฉิกทอดถอนใจเอ่ยสืบต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าหิวโหยแทบตาย ต้องเสาะหาสถานที่ดื่มกิน"

ยามนั้น ประตูร้านกุยง้วนก้วงพลันเปิดแง้มออกเป็นช่อง คนผู้หนึ่งชะโงกศีรษะออกมา ลืมตาง้วเงียที่คล้ายหลับไม่ตื่นชั่วนาตาปี กลอกกลิ้งมองมา กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"ร้านเรามีอาหารให้ดื่มกิน ไยต้องสละไกล้หาที่ไกล ?"

อี๊ฉิกและก๊วยโล่วหัวร่อออกมา

ผู้มาเปิดประตูกลับเป็นเฮ้งต๋ง

ก๊วยโล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พฤติการณ์ของท่านกลับเร้นลับพิสดาร ภูตเทพยากหยั่งคาด ที่แท้มาถึงที่นี้ตั้งแต่เมื่อใด เป็นผู้รับใช้ของกุยง้วนก้วงในเวลาไหน ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ยากนักที่นายแซ่ก๊วยจะเป็นเจ้ามือ ดังนั้นเราล่วงหน้ามาก่อนคืนหนึ่ง นอนรออยู่ที่นี้ เพื่อมิต้องคลาดโอกาสรับประทานฟรี"

อี้ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ความคิดอันประเสริฐ เฮ้งเล่าตั๋วนับเป็นอาคันตุกะรับเชิญที่ให้เกียรติแก่เจ้ามือจริง ๆ ผู้เป็นเจ้ามือคงตื้นตันยิ่ง"

ก๊วยไต้โล่วอมน้ำขมเต็มอก กลับสำรอกไม่ออก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตื้นตันจริง ๆ ตื้นตันจนน้ำตาแทบหลั่งไหลแล้ว"

.....

ร้านกุยง้วนก้วงโอ่โถงมิน้อย แบ่งเป็นชั้นบนและชั้นล่าง ชั้นล่างจัดตั้งโต๊ะอยู่สิบเจ็ดสิบแปดตัว

ยามค่ำคืนโต๊ะเหล่านี้จะต่อเข้าด้วยกัน ผู้รับใช้ภายในร้านปูเสื่อหลับไหลอยู่บนโต๊ะ

ภายในร้านมีผู้รับใช้ทั้งสิ้นเจ็ดแปดคน ตอนนี้พากันลืมตาง้วเงียลุกขึ้น เข้ามาต้อนรับขับสู้เฮ้งต๋ง กล่าวอย่างนอบน้อม

"คนที่เฮ้งตั่วกอ (พี่ใหญ่แซ่เฮ้ง) รอคอยมาแล้วหรือ ?"

"ยังมิรีบมาต้อนรับแขกเหรื่อของเฮ้งตั่วกอ ?"

ก๊วยไต้โล่วเบิกตาค้าง คิดไต่ถามเฮ้งต๋งว่า ฝ่ายตรงข้ามเป็นตั่วกอของผู้คนเหล่านี้ตั้งแต่เมื่อใด ?

ก๊วยไต้โล่วพลันพบว่า พฤติการณ์เฮ้งต๋งมิเพียงเร้นลับพิสดาร ทั้งยังมีความสามารถในการคบหาสหาย หากเปลี่ยนเป็นตน คงมิมีวันคบหาผู้รับใช้ในร้านอาหารเหล่านี้เป็นสหายได้

อี้ฉิกอดถามมิได้ว่า

"ท่านมายังสถานที่นี้เสมอหรือ ?"

เฮ้งต๋งตอบว่า

"เพิ่งมาเป็นคราแรก"

อี้ฉิกตาเบิ่งค้างอีกผู้หนึ่ง ชั่วเวลาค่ำคืนเดียว ก็ทำให้ผู้รับใช้ในร้านอาหาร

ให้ความเคารพนบนอบ มิใช่เรื่องง่ายดายจริง ๆ

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกท่านต้องการรับประทานอันใด เราจะสั่งผู้รับใช้ก่อไฟ"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"นำหมี่ซุปไก่มาชามหนึ่ง ต่อยไข่ลงไปสามใบ ทอดปลาและเนื้อมาสองจาน"

"ผนวกของเราอีกชุดหนึ่ง นายแซ่ก๊วยเล่า ?"

ก๊วยไต้โล่วกลืนน้ำลายลงคอ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้า..."

อี้ฉิกชิงกล่าวว่า

"มันไม่ต้องการ เมื่อวานมันมิเพียงเสพย์สุขกับสตรี คงรับปรนเปรออาหารจนอิ่มหนำแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นแค้น ปรารถนาใคร่ยัดหมัดเข้าปากจอมสอดแทรกผู้นี้

อี้ฉิกกลอกกลิ้งดวงตาดลบหนึ่ง พลันถามว่า

"เฮ้งเล่าตั๋ว ลิ้มไท้เพ้งเล่า ?"

"มันก็มาแล้ว ยังหลับใหลอยู่ชั้นบน"

"คิดมิถึง ความสามารถในการหลับใหลของมันหาเป็นรองท่านไม่"

.....

ชั้นบนของร้านกุยง้วนก้วง มิเพียงปราศจากผู้คน กระทั่งเงาภูตผีก็ไม่มี

ที่มุมห้องมีโต๊ะหลายตัวต่อรวมกัน บนโต๊ะปูผ้าห่ม แต่บนผ้าห่มเว้งว้างว่างเปล่าไร้ผู้หลับนอน

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"คนเล่า ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ตอนที่เราลงไปชั้นล่าง มันยังหลับใหลอยู่ที่นี้ชัด ๆ ไฉนหายสาบสูญไป ?"

"มันมิได้ติดตามท่านลงจากเหลา ?"

เฮ้งต๋งส่ายหน้าปฏิเสธ ดวงตากลับจ้องจับอยู่ที่หน้าต่างบานนั้น

อี้ฉิกหัวร่อพลางกล่าว

"ดูท่าพฤติการณ์คนผู้นี้ มิเพียงเร้นลับพิสดาร ภูตเทพยากหยั่งคาดอยู่บ้างจริง ๆ"

ขณะว่ากล่าว กวาดตามองตามสายตาเฮ้งต๋ง จ้องจับไปยังบานหน้าต่างที่ชั้นบนมีหน้าต่างทั้งสิ้นแปดบาน มีแต่หน้าต่างบานนี้จึงเปิดอ้าออก

อี้ฉิกถามอีกว่า

"เมื่อครู่หน้าต่างบานนี้เปิดอยู่หรือไม่ ?"

"ไม่ เราไม่ชมชอบหลับนอนโดยเปิดหน้าต่าง เนื่องเพราะกลัวเป็นหวัด"

พลางสาวเท้าถึงริมหน้าต่าง

ใต้หน้าต่างคือประตูหลังของร้านกุยง้วนก้วง ประตูหลังหันหาแม่น้ำเล็ก ๆ สายหนึ่ง เหนือแม่น้ำสร้างสะพานน้อยทอดข้าม

น้ำในแม่น้ำทั้งสกปรกทั้งเหม็นคลุ้ง สะพานน้อยทั้งชำรุดซอมซ่อ หมอกอรุณยามเช้ายังมิสลายคลาย ด้านตรงข้ามของสะพานน้อย มีสตรีนางหนึ่งแบกเด็กทารกก่อกายอยู่ริมแม่น้ำล้างถังปัสสาวะอยู่

อี้ฉิกย่อจมูกร้องถามว่า

"ตั่วซ้อ (น้าสาว) ท่านนี้ เมื่อครู่มีคนผู้หนึ่งกระโดดลงจากหน้าต่างบานนี้มิทราบท่านเห็นหรือไม่ ?"

สตรีนางนั้นเงยหน้าขึ้น ถลึงจ้องมองมา จากนั้นก้มศีรษะลงพึมพำว่า

"เช้าตรู่ปานนี้ หรือคนผู้นี้เผชิญพบปิศาจแล้ว ?"

อี้ฉิกถูกยันกลับมา ได้แต่ฝืนยิ้มแย้มพึมพำว่า

"ลิ้มไท้เพ้งไปที่ใด หรือจมน้ำตายแล้ว ?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ผู้รับใช้พอดียกหมี่น้ำสองชามขึ้นเหลามา

กลิ่นหอมของหมี่น้ำพอชอนไชเข้าจมูกก๊วยไต้โล่ว ไหนเลยทนทานรับได้

ก๊วยไต้โล่วพลันเพ่งตาจ้องมองพื้นใต้โต๊ะอย่างจดจ่อ คล้ายกับใต้โต๊ะกำลังมีปิศาจน้อยหลายตนกำลังเล่นละครก็ปาน

อี้ฉิกและเฮ้งต๋งแม้ปากรับประทานหมี่ ดวงตาอดมองตามสายตาก๊วยไต้โล่วจ้องมองมายังใต้โต๊ะมิได้

ก๊วยได้โล่วพอเห็นตนดึงดูดความสนใจของเฮ้งต๋งและพวกสำเร็จ พลันฉกฉวยโอกาสนั้นยื่นมือปราดออกตะปบคว้าเนื้อไก่ชิ้นโตที่สุดบนชามหมี่น้ำ

มิคาด มือไม่ทันสัมผัสถูกเนื้อไก่ ปรากฏตะเกียบคู่หนึ่งยื่นปราดมา เคาะลงบนหลังมือก๊วยได้โล่วคราหนึ่ง

ผู้ลงมือคืออี้ฉิก ยามนั้นชม้ายตามองมา กล่าวว่า

"เพิ่งรับประทานมาจนอิ่มหนำ ยังคิดขโมยเนื้อไก่ผู้อื่นอีก หรือถูกปิศาจหิวโหยสิงสู่ร่าง ?"

ก๊วยได้โล่วหน้าแดงฉาน หดมือกลับอย่างกระอักกระอ่วน พึมพำว่า

"ช่างมิรู้จักดีชั่ว ช่วยปัดแมลงวันให้ กลับมาแว้งกัดเราเข้ยวหนึ่ง"

"อากาศหนาวเหน็บปานนี้ ไหนเลยมีแมลงวัน ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"แม้ไม่มีแมลงวัน คงมีตัวหมัดหลายตัว"

วันนี้มิทราบเพราะเหตุใด ทั้งสองกลับกระทบกระเทียบเหน็บแนมก๊วยได้โล่วตลอดเวลา

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน จึงครุ่นคิดอุบายใหม่ กล่าวว่า

"รสชาติของหมี่ชามนี้คงไม่เลว"

อี้ฉิกกลืนหมี่คำใหญ่ลงท้อง ค่อยกล่าวว่า

"มิผิด พวกเราน้อยครั้งจะรับประทานหมี่น้ำที่เอร็ดอร่อยปานนี้มา"

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า หมี่ชามนี้ไฉนมีรสพิเศษ ?"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"มิทราบเป็นเพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะหมี่ชามนี้ปรุงจากน้ำในแม่น้ำหลังร้าน รสของน้ำปัสสาวะที่เจือปนในน้ำหมี่ ย่อมผิดแผกจากน้ำหมี่ธรรมดา"

อี้ฉิกกลับไม่มีท่าทีสะอิดสะเอียนดังที่ก๊วยได้โล่วมุ่งหวังไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"ต่อให้ใช้น้ำล้างเท้ามาปรุงหมี่น้ำ ยังประเสริฐเลิศกว่าไม่มีหมี่รับประทาน"

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานอีกครู่ใหญ่ พลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"ข้าพเจ้าก็ต้องการรับประทาน ผู้ใดไม่ให้เรารับประทาน ข้าพเจ้าจะเสี่ยงชีวิตกับมัน"

.....

หมี่น้ำทั้งชามพอตกถึงท้องก๊วยไต้โล่ว ลิ้มไท้เพ้งค่อยกลับมา

ลิ้มไท้เพ้งเมื่อกลับมาถึง ก็นั่งเซื่องซึมเซา คล้ายรอคอยให้บุคคลอื่นสอบถามว่า

"ท่านไฉนหายสาบสูญ ? เมื่อครู่ออกไปที่ใด ? ทำอะไรบ้าง ?"

แต่แล้วเฮ้งต๋งและพวกกลับไม่ได่ถาม...คล้ายกับลิ้มไท้เพ้งไม่ได้จากไปมาก่อน

ลิ้มไท้เพ้งได้แต่บ่งบอกออกมาเอง กล่าวว่า

"เมื่อครู่เราพบพานคนผู้หนึ่ง พวกท่านรับรองคิดไม่ถึงว่ามันเป็นใคร"

ก๊วยไต้โล่วอดถามมิได้ว่า

"ข้าพเจ้ารู้จักคนผู้นั้นหรือไม่ ?"

"มาตรแม้นมิรู้จัก อย่างน้อยก็เคยพบพานมา"

"ที่แท้มันเป็นใคร ?"

"เราก็มิทราบว่ามันเป็นใคร"

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านกำลังใช้ภาษาประเทศไหนกันแน่ ?"

"เราแม้ไม่รู้จักมัน แต่จดจำอาภรณ์การแต่งกายของมันออก"

"มันแต่งกายเยี่ยงไร ?"

"คนผู้นั้นสวมใส่ชุดดำ สะพายกระบี่ยาวเพียงหนึ่งเชียะเจ็ดนิ้ว แต่ประดับในฝักยาวสี่เชียะเศษ"

ก๊วยไต้โล่วระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านพบเห็นมันในเวลาใด ?"

"ตอนที่พวกท่านมาถึง"

"บุรุษชุดดำความจริงต้องควบคุมตัวผู้ต้องหามายังเมืองกุ่ยเซี้ย ท่านที่พบพานมัน ไม่นับเป็นเรื่องประหลาด หากมิพบเห็นมัน จึงแปลกไปแล้ว"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"มันความจริงสมควรควบคุมตัวหงชีง้อ ราชสีห์ทอง กระบองหนีบ และของโจร

มาส่งมอบต่อทางกรมเมือง ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกต้อง"

"ทางกรมเมืองบอกว่า สองวันมานี้มิมีผู้ใดควบคุมเชลยมาส่งมอบตัวแม้สักคนเดียว"

ก๊วยโล่วแตกตื่นตกใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"เราสอบถามต่อทางกรมเมืองแล้ว"

"อาจบางทีบุรุษชุดดำตระเตรียมตัวควบคุมเชลยไปยังเมืองอื่น"

"ไม่ หงชีง้อ กระบองหนีบ ราชสีห์ทองล้วนหายสาบสูญแล้ว ของกลางทั้งหมดก็อันตรธานไป เราสะกดรอยตามบุรุษชุดดำถึงที่หมายปลายทาง เพียงพบพานมันคนเดียว"

ก๊วยโล่ว อี๊ฉิก และเฮ้งต๋งคล้ายตะลึงลานกับที่

ลิ้มไท้เพ้งหยิบฉวยจอกสุราเบื้องหน้าก๊วยโล่ว ดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านเห็นว่าเรื่องนี้น่าประหลาดหรือไม่ ?"

ก๊วยโล่วเพียงกล่าวว่า

"ประหลาดแท้"

ผู้คนทั้งสี่นั่งแน่วนิ่งกับที่ ราวกับเป็นมนุษย์ท่อนไม้สี่ตน

เป็นมนุษย์ท่อนไม้ที่สามารถดื่มสุรา

สุราในป้านบนโต๊ะคล้ายช่วงเวลาตอนน้ำลด ลดสลายอย่างรวดเร็ว ท่านดื่มจอกหนึ่ง เรารินจอกหนึ่ง มิต้องให้ผู้ใดชักชวนร้องเชิญ

จากนั้นก๊วยโล่ว อี๊ฉิก เฮ้งต๋ง ส่งเสียงหัวร่อสนั่นหวั่นไหวราวกับนัดแนะกันไว้

ต่อให้พวกตนเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญา ยังคงนึกออกว่าพวกตนหลงกลผู้อื่นไปคราหนึ่ง

บุรุษชุดดำนั้น แท้ที่จริงมิใช่คนของกรมเมือง และไม่ใช่ตัวแทนที่ผู้ตรวจการะไรนั่นส่งมาสืบสวนพฤติการณ์ของราชสีห์ทองและกระบองหนีบ

มันเป็นโจรปล้นโจร ดำเนินแผนซ้อนแผน จุดประสงค์ที่แปรพักตร์เข้าหา

าชสีห์ทอง ควบคุมตัวหงชีง้อและพวกทั้งสามจากไป เพราะต้องการฮุบของกลาง มูลค่ามหาศาลไว้เพียงลำพัง

เฮ้งต๋งและพวกถูกหลอกลวงสาหัสปานนี้ ความจริงเป็นเรื่องขุ่นแค้นคลั่งใจนัก แต่พวกตนกลับเห็นว่าน่าหัวร่อยิ่ง

อี้ฉิกชี้มือมายังก๊วยได้โล่ว หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เฮ้งเล่าตั๋วกล่าวได้มิผิด ตอนที่สมควรชาญฉลาดปราดเปรื่อง ท่านกลับโง่งมงายขึ้นมา มิเพียงโง่งมงาย ทั้งยังโง่เขลาเบาปัญญา"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อพลางสวนคำว่า

"ท่านเล่า ? ท่านหาได้ชาญฉลาดกว่าข้าพเจ้าเท่าใด"

ลิ้มไท้เพ้งจับตาชมดูอย่างเงียบงันตลอดเวลา รอจนเสียงหัวร่อทั้งหมดชะงักลง จึงถามว่า

"พวกท่านหัวร่อเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

ก๊วยได้โล่วหอบหายใจพลันกล่าว

"ยังหัวร่อไม่เสร็จสิ้น เพียงแต่มิมีเรี่ยวแรงหัวร่ออีก"

"พวกท่านเห็นว่าเรื่องนี้น่าหัวร่อยิ่ง ?"

เฮ้งต๋งพลันเหลือกตาขึ้น กล่าวว่า

"ไม่หัวร่อจะทำอย่างไร ? ร่ำไห้หรือ ?"

นี่คือหลักปรัชญาชีวิตของพวกตน

พวกตนรู้จักหัวร่อ และเข้าใจหัวร่อ !

หัวร่อมิเพียงสร้างความรื่นเริงหฤหรรษ์แก่ผู้คน ยังเพิ่มพูนความกล้าและความเชื่อมั่นในชีวิตแก่ท่าน

ลิ้มไท้เพ้งกลับหัวร่อไม่ออก

ก๊วยได้โล่วจึงถามว่า

"ท่านไฉนไม่หัวร่อเยี่ยงพวกเรา ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"หากแม้นการหัวร่อสามารถคลี่คลายปัญหา เราย่อมต้องหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกว่าพวกท่าน"

"การหัวร่อแม้มิอาจคลี่คลายปัญหา อย่างน้อยก็ไม่เพิ่มความยุ่งยากลำบากใจให้"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"อย่าว่าแต่ท่านหากรู้จักใช้รอยยิ้มประจันกับชีวิตมนุษย์ จะค่อย ๆ พบว่าในใต้หล้ามิมีปัญหาที่คลี่คลายไม่ได้"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"มิว่าท่านหัวร่ออย่างเบิกบานใจเพียงใด ยังคงถูกคนหลอกลวง"

"ท่านแม้ไม่หัวร่อ ยังคงถูกคนหลอกลวง ในเมื่อถูกหลอกลวงแล้ว ไยไม่หัวร่อ ?"

ลิ้มไท้เพ้งอับจนถ้อยคำ

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านที่แท้มีปัญหาใด ?"

อี้ฉิกถามบ้างว่า

"ท่านไฉนหมกมุ่นสนใจเรื่องนี้เพียงนี้ ?"

ลิ้มไท้เพ้งเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"เนื่องเพราะเราคิดฆ่ามัน"

ก๊วยไต้โล่วเบือนหน้ามากล่าวว่า

"พวกท่านได้ยินหรือไม่ เด็กน้อยนี้บอกว่ามันจะฆ่าคน"

เฮ้งต๋งมิเคลื่อนไหว อี้ฉิกกลับผงกศีรษะรับ

ก๊วยไต้โล่วเหลียวหน้ากลับมาจับจ้องมองลิ้มไท้เพ้ง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านพบเห็นบุรุษชุดดำแล้ว ?"

"ถูกต้อง"

"อย่างนั้นท่านเมื่อครู่ไยไม่ฆ่ามัน ?"

สีหน้าลิ้มไท้เพ้งปราศจากความรู้สึกใด ๆ ให้จับเค้า เน้นเสียงทีละคำว่า

"เราฆ่ามันแล้ว !"

.....

สุราในป้านถูกเติมจนเต็มอีกครา เนื่องเพราะเฮ้งต๋งเคยสั่งไว้ว่า "หากเห็น

ป้านสุราของพวกเราว่างเปล่า ก็นำไปเติมจนเต็ม"

แต่ทุกผู้คนกลับเบิกตาจนกลมกว้าง เพียงจับจ้องมองป้านสุรา หาได้ยื่นมือหยิบฉวยไม่

ก๊วยได้โล่วพลันกล่าวว่า

"สุราไม่ได้ใช้มองดู"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"แต่ปากของเรากำลังกล้ำกลืนวาจาที่ข้าพเจ้าคิดใคร่กล่าวลงท้อง มิมีเวลาดื่มสุรา"

ยามนั้น ปรากฏผู้มาดื่มกินทยอยขึ้นสู่เบื้องบน สถานที่นี้ไม่บังควรยืดเป็นที่สนทนาอีก

อี้ฉิกจึงกล่าว

"พวกเราไปกันเถอะ"

ลิ้มไท้เพ้งยืดกายขึ้นเป็นบุคคลแรก เฮ้งต๋งก็ผุดลุกขึ้นบ้าง

ก๊วยได้โล่วพลันยื่นมือถึงเบื้องหน้าเฮ้งต๋ง

เฮ้งต๋งก้มศีรษะลงมองดู กล่าวว่า

"ท่านคิดทำอะไร ต้องการดูลายมือเราหรือ ?"

ก๊วยได้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีชะตายากจนข้นแค้นมาแต่กำเนิด พอลั่นปากว่าจะเป็นเจ้ามือเลี้ยงอาหาร เงินในกระเป๋าก็โบยบินจากไป"

"ท่านคิดหยิบยืมเงินทองเราจ่ายค่าอาหาร ?"

ก๊วยได้โล่วกระแอมไอ ฝืนใจกล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่าเมื่อคืนเราต้องใช้เงินทองมากมายยิ่ง"

"เราก็เช่นกัน"

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านก็ใช้จ่ายเงินทองจนหมดสิ้น ?"

"อืมม์"

"ท่านใช้จ่ายอย่างไร ?"

"ในใต้หล้ามีเพียงเรื่องประการหนึ่งที่ต้องใช้เงินทองมากกว่าเสาะหาอิสตรี คือเล่นพนัน"

"ท่านเสียพนันจนหมดสิ้น ? เสียแก่ผู้ใด ?"

"แก่ผู้รับใช้ในร้านอาหารนี้"

ก๊วยโล่วตะลึงลานวูบ ค่อยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"มิน่าเล่า ผู้รับใช้จึงนอบน้อมเอาใจท่านปานนี้ ที่แท้ท่านเป็นตัวโชคลาภของพวกมัน"

"ตัวโชคลาภของเหล่าผู้รับใช้มิเพียงมีเราคนเดียว"

"ยังมีผู้ใด ?"

เฮ้งต๋งเบือนหน้ามายังลิ้มไท้เพ้งและอี้ฉิก

ก๊วยโล่วกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"หรือเงินทองของพวกท่านล้วนเสียพนันจนหมดสิ้น ?"

มิมีผู้ใดตอบคำ ความเงียบคือการยอมรับโดยดุษณี

ก๊วยโล่วกระแทกกายนั่งลง กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าผู้รับใช้เหล่านี้คงร่ำรวยมหาศาลแล้ว ?"

"พวกมันไม่มีวันร่ำรวย จะช้าเร็วพวกมันต้องเสียพนันแก่บุคคลอื่นเช่นกัน"

ก๊วยโล่วผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"มิผิด เมื่อได้มาโดยง่ายย่อมสูญไปโดยง่ายดาย"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"แต่พวกเรานับว่ามีส่วนช่วยต่อมนุษยชาติอยู่บ้าง"

"มีส่วนช่วยอย่างไร ?"

"ช่วยให้การเงินหมุนเวียนสะพัด ตลาดการค้าคึกคักครึกครื้น โลกมนุษย์จึงเจริญก้าวหน้า"

ก๊วยโล่วเอียงหน้าขบคิด ค่อยฝืนยิ้มกล่าวว่า

"วาจาของท่านคล้ายมีเหตุผล"

"พวกเราต้องขออภัยที่เสียเงินพนันส่วนของท่านไปด้วย"

ก๊วยโล่วตะลึงลานกับที่ ยามกะทันหันยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"จะอย่างไรก็ตาม รูปปั้นเทพเจ้าในศาลเจ้ารกร้างไม่ทวงถามค่าเช่าทืนอนหรอก"

ก๊วยไต้โล่วฉุกใจได้คิด เบิกตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"พวกท่านล่วงรู้เรื่องของข้าพเจ้าแล้ว นักล้วงที่ลักขโมยเงินทองข้าพเจ้าคือ..."

พลันทิ่มปลายนิ้วใส่ปลายจมูกอี้ฉิก กล่าวว่า

"คือท่าน ?"

อี้ฉิกผงกศีรษะรับ

ก๊วยไต้โล่วเพิ่งทราบว่าตนเมื่อวานถูกอี้ฉิกและพวกกลั่นแกล้งก่อกวน พลันรวบคว้าปกเสื้ออี้ฉิก กล่าวว่า

"ท่านไฉนทำเช่นนี้ ?"

ปกเสื้ออี้ฉิกพอถูกรวบคว้า ใบหน้าคล้ายแดงวูบ ไม่ส่งเสียงตอบคำ

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"มันกระทำเพื่อท่าน เนื่องเพราะมันไม่ต้องการให้สหายติดโรคเรื้อนมา"

ก๊วยไต้โล่วค่อย ๆ คลายมือออก กระแทกก้นลงบนเก้าอี้ พึมพำว่า

"สวรรค์เอย ท่านไฉนดลบันดาลให้เราคบหาสหายประเสริฐเลิศปานนี้ ?"

พลันกระโดดปราดขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อทราบว่าเราทั้งสี่ล้วนกระเป๋าว่างเปล่า ไฉนยังมาดื่มกินในที่นี้ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เพราะเพื่อให้ท่านที่เป็นเจ้ามือได้ปลื้มปีติ สามารถเลี้ยงดูผู้คนได้สมดังปรารถนา"

ก๊วยไต้โล่วยกมือโอบศีรษะคร่ำครวญว่า

"เราปลื้มปีติจริง ๆ ปลื้มปีติแทบตายแล้ว"

พลันปรากฏผู้รับใช้คนหนึ่งสาวเท้ามา กล่าวว่า

"เฮ้งตั่วกอมิต้องกังวลเรื่องบัญชีอาหาร บัญชีของท่านสะสางเรียบร้อยแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วระบายลมหายใจกล่าวว่า

"คิดไม่ถึง ที่นี้ยังมีคนมีมโนธรรมอยู่"

ผู้รับใช้หน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"เราความจริงคิดชำระบัญชีแทนเฮ้งตั่วกอจริง ๆ น่าเสียดายที่มีคนชิงชำระก่อน"

เฮ้งต๋งกล่าวถามว่า

"เป็นผู้ใด ?"

"เป็นผู้มาดื่มกินที่นั่งอยู่ทางมุมด้านนั้น"

พลางหันกายกลับ คิดชี้บ่งบอกที่นั่ง กลับตะลึงลานกับที่

บนโต๊ะที่มุมห้องยังจัดวางสุราอาหาร คนกลับอันตรธานไป

.....

ก๊วยได้โล่วเดินลงจากเหลาเป็นคนสุดท้าย เดินไปได้หลายก้าว พลันเหลียวหน้ามาตบไหล่ผู้รับใช้คนหนึ่ง กล่าวว่า

"เรามีเรื่องประการหนึ่งคิดไต่ถาม"

ผู้รับใช้นั้นกล่าวว่า

"เชิญบอกมา"

"ท่านพนันได้เงินทองมากมายปานนี้ คิดจับจ่ายใช้สอยอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าไม่คิดใช้สอย"

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองมัน คล้ายพลันพบเห็นปราชญ์ผู้ลุโสดาท่านหนึ่งก็ปาน

ผู้รับใช้แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าตระเตรียมใช้เป็นเงินทุนชนะเงินทองเพิ่มเติมอีก"

ก๊วยได้โล่วยังคงจับจ้องมองมัน พลันหัวร่อจนตัวงอแทบกลิ้งตกจากบันไดไป

ก๊วยได้โล่วหัวร่อพลางตบไหล่ผู้รับใช้ กล่าวว่า

"ความคิดอันประเสริฐ เพราะเหตุนี้ตลาดการค้าจึงคึกคักครึกครื้น โลกมนุษย์จึงเจริญก้าวหน้า เราขอขอบใจท่านแทนมนุษยชาติในโลกนี้"

เฮ้งต๋งกล่าวได้มิผิด เหล่าผู้รับใช้ไม่มีวันร่ำรวยแน่นอน จะช้าเร็วต้องเสียพนันแก่บุคคลอื่น พวกมันเมื่อมิยอมเลิกเล่นพนัน เพียงช่วยให้การเงินหมุนเวียนสะพัดเท่านั้น

ผู้รับใช้คิดถามว่า "ขอบใจเราอันใด ?" ก๊วยได้โล่วก็ลงจากเหลาแล้ว

ผู้รับใช้ทอดถอนใจพึมพำว่า

"ดูท่าคนเหล่านี้มิเพียงเป็นตัวโชคลาภ ยังเป็นคนวิกลจริต"

กาลก่อน มีบุคคลชาญฉลาดปราดเปรื่องผู้หนึ่งกล่าววลีอันหลักแหลมประโยคหนึ่งว่า

"ถูกคนเข้าใจว่าเป็นตัวโชคลาภหรือคนวิกลจริต ยังสนุกสนานน่าสนใจกว่าถูกเทิดทูนเป็นวีรบุรุษผู้กล้า เป็นปราชญ์ผู้ลุโสดา"

ในใต้หล้ามีผู้คนสองประเภท

ประเภทหนึ่งคือกระทำเรื่องเรียบ ๆ ร้อย ๆ สมเหตุสมผล มิว่ากระทำเรื่องราวใด ผู้คนล้วนคาดเดาได้ ครุ่นคิดปรุโปร่งได้

คนอีกประเภทหนึ่งกลับกระทำเรื่องลี้ลับพิสดาร ภูตเทพสุดหยั่งคาด มิว่าผู้ใดก็คำนวณพฤติการณ์มันไม่ออก

เฮ้งต๋งเป็นคนประเภทนี้

ลิ้มไท้เพ้งก็เช่นกัน

แต่ในใต้หล้ายังมีของที่ลี้ลับพิสดารยิ่งกว่าคนประเภทนี้

นั่นคือเงินทอง

ตอนที่ท่านไม่ต้องการเงินทอง มันมักพรั่งพรูมาโดยไร้สาเหตุ

หากแม้นท่านต้องการใช้มัน มันกลับสาบสูญจนไม่เห็นแม้แต่เงา

๑

ฆ่าคนและถูกฆ่า

ฆ่าคนเป็นรสชาติเยี่ยงไร น้อยคนนักที่ทราบได้

มีบ้างบอกว่า "มิว่าฆ่าคนเป็นรสชาติอย่างไร อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าถูกคนฆ่า"

ผู้ที่กล่าววาจาเยี่ยงนี้แสดงว่าไม่เคยฆ่าคนมาก่อน

มีบ้างบางคนบอกว่า "รสชาติของการฆ่าคนยังกัดกร่อนใจกว่าถูกฆ่าเสียอีก"

ผู้ที่ว่ากล่าวเช่นนี้ ต่อให้ตนเองมิได้ฆ่าคน ก็ชิดใกล้เข้าไปมากแล้ว จึงล่วงรู้รสชาตินั้นเป็นอย่างดี...

"ท่านเคยฆ่าคนมาหรือไม่ ?"

"ท่านฆ่าบุรุษชุดดำได้อย่างไร ?"

"ท่านฆ่ามันด้วยสาเหตุใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งเฝ้ารอให้ก๊วยโล่วและพวกไต่ถามปัญหาสามข้อนี้ต่อมัน

แต่เฮ้งต๋ง ก๊วยโล่ว อึ้งฉิกคล้ายนัดแนะกันไว้ มิได้ไต่ถามแม้สักคำเดียว

ตลอดรายทางผู้คนทั้งสามมิได้เอ่ยปากกล่าววาจา

ก๊วยโล่วครวญเพลงเบา ๆ ทำนองเพลงนี้ฮิตมาเป็นเวลานาน คำร้องกลับเป็นดนร้อยกรองเอง

นอกจากก๊วยโล่วแล้ว เกรงว่ามิมีผู้ใดประพันธ์คำร้องเหล่านี้ได้

"ยามมางามสง่า ขากลับตัวเปล่าต้านลม

ยามมาโดยสารรถรา ขากลับตัวเบาสบาย

ยามมากระเป๋าหนัก ขากลับเหลือแต่ว่างเปล่า..."

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ท่านร้องเพลงอันใด ?"

"นี่เรียกว่าเพลงไป ๆ มา ๆ บัดเดี๋ยวไปบัดเดี๋ยวมา"

อี้ฉิกพลอยเอื้อนตามทำนองเพลงก๊วยไต้โล่วว่า

"ยามผายติดขัด ยามปล่อยไม่สะดวก บัดเดี๋ยวผายบัดเดี๋ยวปล่อย"

ก๊วยไต้โล่วถามว่า

"ผายอันใด ?"

"นี่เป็นเพลงสุนัขผายลม"

ก๊วยไต้โล่วปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เหน็บแนมข้าพเจ้า กาลก่อนมีคนขอร้องให้ข้าพเจ้าร้องเพลง ข้าพเจ้ายังคร้านจะร้องรำ"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะสอดคำขึ้น

"เราทราบว่าคนประดานั้นเป็นใคร"

อี้ฉิกกะพริบตาถามว่า

"เป็นผู้ใด ?"

"คนหูหนวก"

ก๊วยไต้โล่วคิดปั้นสีหน้าเคร่งเครียด แต่แล้วอดหัวร่อมิได้

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"คนหูหนวกอย่างน้อยยังประเสริฐกว่าผู้คนที่แสร้งเป็นหนวกใบ้"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตาบ้าง ถามว่า

"ผู้ใดแสร้งเป็นหนวกใบ้ ?"

"พวกท่าน! พวกท่านมีวาจาคิดไต่ถามชัด ๆ ไฉนไม่ไต่ถาม ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"มิใช่ไม่ไต่ถาม หากแต่มิจำเป็นต้องไต่ถาม"

"ไฉนไม่จำเป็น ?"

"คนเยี่ยงนั้นตายไปคนหนึ่ง พสุธาจะสูงขึ้นนิ้วหนึ่ง"

ก๊วยโล่วส่งเสียงสนับสนุน ตบไหล่ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเมื่อมิได้ฆ่าคนผิด พวกเราไยต้องโต่ถาม ?"

"พวกท่านเคยฆ่าคนมาหรือไม่ ?"

ก๊วยโล่วกวาดตามายังเฮ้งต๋งเป็นเชิงโต่ถาม เฮ้งต๋งกลับเบือนหน้ามายังอี้ฉิก

อี้ฉิกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเคยถูกไล่ล่าฆ่า"

ลิ้มไท้เพ้งพลันพุ่งปราดไปยังข้างทางหลวง พอละลิ่วลงที่หลังต้นไม้ ก็เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

อี้ฉิกกวาดตามายังก๊วยโล่ว ก๊วยโล่วเบือนหน้ามองเฮ้งต๋ง

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"กาลก่อนมันไม่เคยฆ่าคนมาก่อน"

ก๊วยโล่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"นี่เป็นครั้งแรกที่มันลงมือฆ่าคน"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ที่แท้รสชาติของการฆ่าคนยังเคี่ยวเข็ญจิตใจยิ่งกว่าถูกฆ่าอีก"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"บุรุษชุดดำพอพบว่าลิ้มไท้เพ้งสะกดรอยตาม คงเข้าใจว่ามันล่วงรู้ความลับโจรปล้นโจรของตนแล้ว ดังนั้นลงมือหมายฆ่าปิดปากมัน"

ก๊วยโล่วกล่าวเสริมขึ้น

"มิคาด ผู้ที่คิดฆ่าคน กลับถูกคนฆ่า พลังฝีมือลิ้มไท้เพ้งยังเหนือล้ำกว่าที่พวกเราคาดคำนวณไว้ นับว่าทะเลยากจะวัด คนยากหยั่งคำนวณ ตอนที่ข้าพเจ้าแรกพบมัน ยังเข้าใจว่ามันไม่เคยยึดจับไก่เสียอีก"

เสียงร่ำไห้ยังไม่หยุดยั้งชะงัก

ก๊วยโล่วจึงกล่าว

"พวกเราไปปลอบประโลมมัน ดีหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ไม่ดี"

"เพราะเหตุใด ?"

"การร่ำไห้แม้มิประเสริฐเฉกเช่นหัวร่อ แต่คนผู้หนึ่งหากสามารถร่ำไห้สักคราก็ไม่เลวอยู่"

"ข้าพเจ้ายังยินยอมหัวร่อ คนผู้หนึ่งตอนหัวร่ออย่างน้อยมิต้องหลบซ่อนอยู่หลังต้นไม้"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวเสริมขึ้น

"มิหนำซ้ำไม่ว่าท่านหัวร่ออย่างไร ก็มิต้องกริ่งเกรงผู้อื่นห้อมล้อมมาชมดู"

ตอนนี้ยังไม่พลบค่ำ ตามรายทางยังมีผู้คนสัญจรคับคั่ง มีบ้างชะงักเท้าลงเหลือบมองมายังด้านนี้ มีบ้างบางคนถึงกับสาวเท้ามาชมดู

ก๊วยไต้โล่วฝืนแย้มยิ้มกล่าวเบา ๆ

"ข้าพเจ้าเพียงมุ่งหวังผู้อื่นอย่าได้ระแวงสงสัยว่ามันถูกพวกเราข่มเหงจนร่ำไห้"

"มิมีผู้ใดระแวงสงสัย หากแต่ล้วนเข้าใจเช่นนั้น"

อี้ฉิกพอสังเกตเห็นเช่นนั้น กล่าวว่า

"ท่านรีบครุ่นคิดหาทางเกลี้ยกล่อมมันเดินทางสืบต่อเถอะ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนั้น อย่างมากเพียงได้แต่ขุดหลุมแห่งหนึ่ง มุดลงไปหลบซ่อนกาย"

"อย่างนั้นขุดขยายกว้างขึ้นสำหรับข้าพเจ้าด้วย"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"หากแม้นพวกท่านมิได้เสียพันจนหมดสิ้น อย่างน้อยพวกเรายังสามารถฆ่าเจ้างรถคันหนึ่งให้มันร่ำไห้ภายในรถจนสมใจ"

เพิ่งขาดคำ กลับปรากฏรถม้าโอ่อ่าตระการคันหนึ่งควบขับมา มิหนำซ้ำหยุดยั้งที่เบื้องหน้าพวกตน

สารถีควบขับรถพลันกระโดดลงมา สาวเท้ามาแย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

"ท่านใดคือก๊วยตั่วเอี้ย (นายแซ่ก๊วย) ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ผู้ใดต้องการพบเรา ?"

สารถีนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ขอเชิญก๊วยตั่วเอี้ยขึ้นรถ"

"เราชมชอบเดิน ไม่ชมชอบนั่งรถ"

"รถคันนี้เป็นสหายของก๊วยตั่วเอี้ยว่าจ้างมาเป็นพิเศษ ชำระค่าโดยสารล่วงหน้าแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"ผู้ใดว่าจ้างมา ?"

"นั่นเป็นสหายของก๊วยตั่วเอี้ย ก๊วยตั่วเอี้ยเมื่อไม่รู้จัก ผู้ต่ำต้อยไหนเลยรู้จักได้ ?"

ก๊วยไต้โล่วเอียงหน้าขบคิดค่อยผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เรานึกออกแล้ว คนผู้นั้นเป็นบุตรบุญธรรมเราเอง"

.....

เมื่อขึ้นรถม้า ลิ้มไท้เพ้งกลับไม่ร่ำไห้ เพียงนั่งเซื่องซึมตะลึงลาน

ก๊วยไต้โล่วพลอยตะลึงลานอีกผู้หนึ่ง

อี้ฉิกอดถามมิได้ว่า

"ท่านมีบุตรบุญธรรมจริง ๆ ?"

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าคิดเป็นบุตรบุญธรรมผู้อื่น ผู้อื่นยังตำหนิข้าพเจ้ายากจนข้นแค้นไป ไหนเลยมีคนยินยอมเป็นบุตรบุญธรรมเรา ?"

"อย่างนั้นผู้ว่าจ้างเป็นใคร ?"

"คงเป็นคนเดียวกับที่ชำระบัญชีแทนพวกเราในร้านกุยง้วนก้วงเสียแปดส่วน"

"ท่านแลเห็นคนผู้นั้นหรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนั้นผู้อื่นไม่จ้องมองข้าพเจ้า ก็ขอขอบคุณฟ้าดินแล้ว ข้าพเจ้าไหนเลยกล้าเหลือบแลผู้อื่นอีก ?"

คนผู้หนึ่งหากมิได้พกเงินทองตระเตรียมชำระบัญชี กระทั่งศีรษะยังไม่กล้าเง

ที่นจริง ๆ

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"ท่านเล่า ?"

ตนมิได้สอบถามลิ้มไท้เพ้ง หากแต่ไต่ถามเฮ้งต๋ง เนื่องเพราะตอนนั้นลิ้มไท้เพ้งไม่มีกะใจสังเกตผู้อื่นเช่นกัน

เฮ้งต๋งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราเพียงจับตาดูสีหน้านายแซ่ก๊วย เรามิเคยเห็นมันน่ารักปานนั้นมาก่อน"

ก๊วยได้โล่วถลึงตากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงแค้นที่ไม่ได้เห็นสีหน้าตอนที่ท่านเสียพนันหมดสิ้น ตอนนั้นท่านคงน่ารักยิ่งเช่นกัน"

อี้ฉิกพลอยตะลึงลานบ้าง ตนก็ไม่ทันสังเกตว่าผู้ที่ชำระบัญชีให้กับพวกตนเป็นใคร

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"สารถีนั้นสอบถามถึงนายแซ่ก๊วย คนผู้นั้นคงเป็นสหายของนายแซ่ก๊วยแน่นอน"

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับมีสหายใจกว้างปานนั้น ในบรรดาสหายเรา ผู้ที่ใจกว้างที่สุดคือท่าน"

"เราใจกว้างที่สุด ?"

"อย่างน้อยท่านยังมีบ้านที่ผู้คนรังเกียจ ปิศาจไม่ต้องการ ให้ข้าพเจ้าหลับนอนกู่หวังหนึ่ง"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านหากชื่นชอบ เราก็ขอยกให้กับท่าน"

"ข้าพเจ้ามิต้องการ"

"ไฉนไม่ต้องการ ?"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าปราศจากของนอกกาย มิมีห่วงใดต้องห่วงกังวล ไม่คล้ายพวก

ท่านยังต้องห่วงใยกังวลเรื่องอื่น"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"เฮ้งเล่าตั๋วมีบ้านคอยเป็นห่วงกังวล ข้าพเจ้ายังมีอันใดต้องห่วงพะวง ?"

ก๊วยไต้โล่วสำรวจมองฝ่ายตรงข้ามตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างน้อย ท่านยังมีอาภรณ์ใหม่เอี่ยมชุดหนึ่ง หากคิดกระทำเรื่องราวใด ต้องใคร่ครวญว่าจะทำให้เสื้อผ้ายับย่นหรือไม่ ตอนนั่งลงต้องตรวจดูว่าบนพื้นดินโคลนหรือไม่ ไหนเลยปลอดโปร่งสบายเยี่ยงข้าพเจ้า ?"

"หรือในใต้หล้าไม่มีบุคคลที่ท่านผูกพันกังวลเรื่องที่สร้างความกังวลแก่ท่าน ?"

ก๊วยไต้โล่วนิ่งเงียบงัน ดวงตาคล้ายทอประกายรันทดหดหู่ขึ้นวูบ

อี้ฉิกพลันพบว่าคนผู้นี้อาจไม่ปลอดโปร่งเบิกบานเช่นเปลือกนอก มิแน่นักว่าความหลังอันเจ็บช้ำรันทด เพียงแต่ก๊วยไต้โล่วซุกง่ำซ่อนเร้นไว้อย่างมิดชิด ไม่เคยให้บุคคลอื่นล่วงรู้

ก๊วยไต้โล่วเพียงให้บุคคลอื่นรับรู้ความสำราญรมย์ของตน แบ่งปันความสุขสำราญจากตน มิต้องการให้บุคคลอื่นแบ่งปันความเจ็บปวดรวดร้าวและกลัดกลุ้มกังวลจากตน

อี้ฉิกเพ่งตามองก๊วยไต้โล่ว ดวงตาพลันแปรเปลี่ยนเป็นสุกใสวาววับ

มันยิ่งคบหากับก๊วยไต้โล่วเนิ่นนานเข้า ยิ่งพบคนผู้นี้เป็นบุคคลน่ารักจริง ๆ

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด เฮ้งต๋งพลันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ใกล้ถึงบ้านแล้ว"

ในเสียงทอดถอนรำพัน เปี่ยมความปลาบปลื้มประโลมใจ

เมื่อมองลอดหน้าต่างรถออกไป สามารถเห็นเนินดินอันเป็นที่ตั้งของเคหรุ่มรวยนั้น

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจบ้าง กล่าวว่า

"ดูท่ามิว่าเป็นขุมทองคลังเงิน ก็ไม่อาจเทียบเท่ารังสุนัขของท่าน"

เฮ้งต๋งถลึงตากล่าวว่า

"รังสุนัขของเรา ?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สมควรเรียกเป็นรังสุนัขของพวกเรา"

.....

ยามสนธยา

ภายใต้อาทิตย์สนธยา ใบหญ้าที่เหลืองซีดแปรเปลี่ยนเป็นเรื่อเหลืองดุจทองคำ ทางน้อยที่ปูลาดด้วยแผ่นศิลา ทอดเฉียง ๆ สู่เคหารุ่มรวย คล้ายหยกขาวในกองทองคำ

ลมพัดกรรโชก สกุณาร้องเริงร่า หนอนแมลงพร่ำกระซิบบอก ผสมผสานเป็นดนตรีระรื่นหู เสนาะโสตราวกับเสียงพร่ำพรอดของคนรัก

ทั่วทั้งป่าเขาอบอวลด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้ใบหญ้าสายลม แม้แต่อาทิตย์ผ่านแสงก็กลับกลายเป็นหอมจรุง หอมจรุงดุจผมเผ้าที่จอนหูของคนรัก

ที่แท้ชีวิตมนุษย์หอมจรุงปานนี้ บรรเจิดเพริศแพร้วปานนี้

ก๊วยได้โล่วสูดลมหายใจลึก ๆ หัวร่อดังกังวาน กล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่า ความยากจนข้นแค้นก็เป็นเรื่องสำราญรมย์ประการหนึ่ง"

"สำราญรมย์?"

"หากเป็นผู้รุ่มรวย ไหนเลยดื่มด่ำกับทิวทัศน์งามตระการปานนี้ สูดกลิ่นหอมหวนเยี่ยงนี้ได้ พวกมันเพียงสูดกลิ่นเหม็นคลุ้งของตะกั่วทองแดงเท่านั้น"

อี้ฉิกหัวร่อออกมา

ก๊วยได้โล่วพลันพบว่า รอยยิ้มของมันบรรเจิดเพริศแพร้วดุจอาทิตย์สนธยา ต่างกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพิ่งพบว่าท่านไม่อัปลักษณ์แม้แต่น้อย เพียงแต่บางครั้งออกจะแปลกไป"

คราครั้งนี้อี้ฉิกแทนที่จะประคารม กลับก้มศีรษะต่ำลง มันความจริงเป็นบุคคลร้ายกาจ ไฉนแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นเช่นนี้?

เป็นเพราะความงามของอาทิตย์สนธยา? หรือความอ่อนละมุนของสายลม? หรือว่ารอยยิ้มอันเบิกบานบนใบหน้าก๊วยได้โล่ว ซึ่งสามารถสร้างความหวั่นไหวใจแก่เพศตรงข้าม?

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"ความรุ่มรวยก็มิใช่เรื่องไม่ดี"

ก๊วยโล่วถามว่า

"อย่างนั้นความยากจนข้นแค้นเล่า ?"

"นั่นก็เช่นกัน"

"แล้วเยี่ยงไรจึงไม่ดี ?"

"ปัญหาที่ว่าดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าท่านเรียนรู้ถึงการเสพย์สุขหาความสำราญประการใด"

ก๊วยโล่วใคร่ครวญวาจาประโยคนี้อย่างลึกซึ้ง จิตใจพลันเปี่ยมความอบอุ่นเป็นสุข และพึงพอใจ

ตนพึงพอใจที่ตนสามารถมีชีวิตอยู่ ได้เสพย์สุขกับชีวิตนี้

ท่านทั้งหลาย ท่านมิต้องกลัดกลุ้มกังวลต่อความรุ่มรวย ยิ่งไม่ต้องคับแค้นกลัดกลุ้มต่อความยากจน

ขอเพียงท่านรู้จักแสวงหาความสุขที่สมควรได้ใส่ตัว ก็ไม่เสียดายที่ถือกำเนิดมา

.....

รถม้าไม่อาจแล่นขึ้นเขา ก๊วยโล่วและพวกจึงลงจากรถสาวเท้าขึ้นเขา

ทั้งหมดเดินเหินอย่างแช่มช้า

เนื่องเพราะพวกตนทราบว่า มิว่าเดินเหินเชื่องช้าปานใด ในที่สุดยังต้องบรรลุถึง

ท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย

พวกตนก็ไม่ห่วงใยกังวล

เนื่องเพราะกาลเวลาข้างหน้า อรุณยังจะเบิกฟ้า

ดังนั้นจิตใจทั้งหมดเปี่ยมความปีติหฤหรรษ์ แม้แต่ดวงดาลิ้มไท้เพ้งยังสว่างสุกใส

ในที่สุด ทั้งหมดเหลือบเห็นตึกรามของเฮ้งต๋ง มาตรแม้นนั่นเป็นตึกรามที่ทั้งทรุดโทรมทั้งซอมซ่อ แต่ภายใต้อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ กลับงามตระการราววังวิมาน

เป็นวังวิมานประดับใจพวกตน

ใบหน้าอันเคร่งขรึมเย็นชาของเฮ้งต๋ง แปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล พลันส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"พวกท่านลองคาดเดาว่า เราเมื่อกลับถึงบ้านจะทำประการใด ?"

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ขึ้นเตียงไปหลับใหล"

"ตอบได้ถูกต้อง"

.....

แต่ชั่วชีวิตของคน มักเกิดเหตุไม่คาดหมาย

ก๊วยไต้โล่วและพวกยังมิทันบรรลุถึงเคหารุ่มรวย หลังหน้าต่างพลันปรากฏแสงไฟวูบวาบขึ้น

เป็นแสงสว่างจากโคมหลายดวง

ก๊วยไต้โล่วและพวกชะงักงันวูบ

อี้ฉิกร้องโพล่งว่า

"ภายในห้องมีคน"

"หรือมีสหายมาเยี่ยมเยียนท่าน ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ความจริงเรามีสหายอยู่ แต่นับแต่เราขายเก้าอี้ตัวสุดท้ายทิ้ง สหายก็อันตรธานไป"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"อาจบางทีพวกมันล้วนเกียจคร้านเฉกเช่นกับเรา กริ่งเกรงว่ามาแล้วไม่มีที่นั่ง"

จากรอยยิ้มอันเฉื่อยชา แสดงว่าเฮ้งต๋งไม่เคยคำนึงถึงบุญคุณที่มีต่อสหายตอนที่ตนหยิบยื่นพระคุณให้ หาได้มุ่งหวังว่าจะได้รับการตอบแทน

นี่อาจบางทีเป็นสาเหตุประการหนึ่ง ที่เฮ้งต๋งมีชีวิตอย่างสุขสำราญกว่าบุคคลอื่น

อี้ฉิกขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อย่างนั้นเป็นผู้ใดจุดโคมไฟขึ้น ?"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราไยต้องคาดเดา ขอเพียงเข้าไปชมดูย่อมทราบเอง"

นี่ความจริงเป็นหลักการอันถูกต้อง คราครั้งนี้กลับพลาดผิดไป

ทั้งหมดพอย่างเข้าเคหารุ่มรวย ยังคงมิทราบ

.....

ภายในห้องหามีคนไม่

แสงโคมไฟคล้ายสว่างขึ้นเอง

ดวงโคมจัดทำจากทองเหลือง ทุกดวงใหม่เอี่ยมลออ วาววับราวทองคำ

โคมทองเหลืองอันใหม่เอี่ยมลออ จัดวางอยู่บนโต๊ะไม้เนื้อดี โต๊ะไม้เนื้อดีจัดวางอยู่บนพรมเปอร์เซียอันอ่อนนุ่ม ข้างโคมทองเหลืองยังมีดอกไม้สด

ขอเพียงเป็นเครื่องประดับที่พึงตกแต่งภายในห้อง ห้องหับนี้ล้วนมีอยู่ครบครัน ของทั้งมวลคล้ายอุบัติขึ้นราวปาฏิหาริย์!

ที่ยังไม่ได้แปรเปลี่ยน คือเตียงใหญ่ของเฮ้งต๋ง

แต่ทว่าบนเตียงก็ผลัดเปลี่ยนผ้าห่มหมอนหนุนใหม่เอี่ยมลออ บนผ้าห่มยังปักลายดอกไม้

ก๊วยโล่วยืนหยัดอยู่หน้าประตู เบิกตาจนกลมกว้าง พึมพำว่า

"หรือพวกเรามาผิดสถานที่?"

อี้ฉิกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มิได้มาผิด สถานที่อื่นรับรองไม่มีเตียงใหญ่ปานนี้"

"ดูท่าสถานที่นี้ปรากฏเซียนผู้วิเศษแวะกรายมา เพียงมิทราบเป็นเทพธิดาหรือไม่?"

"อาจบางทีเฮ้งเล่าตั๋วเป็นบุตรกตัญญูเฉกเช่นตั้งย่ง สร้างความหวั่นไหวแก่เทพธิดาบนฟากฟ้า เนรมิตข้าวของให้"

(ตั้งย่งเป็นหนึ่งในยี่สิบสี่บุตรกตัญญูของจีน ชาติกำเนิดยากจนข้นแค้น จึงขายตัวเองเป็นบ่าวทาส แลกมาซึ่งเงินทอง ใช้บรรจุฝังผู้ให้กำเนิด สร้างความตื้นตันแก่เทพธิดาสวรรค์ จำแลงแปลงกายลงมาช่วยเหลือ)

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"อาจบางทีเทพธิดาจุติลงมาหาเรา ข้าพเจ้าก็เป็นบุตรกตัญญูผู้หนึ่ง"

อี้ฉิกสวนคำว่า

"ท่านเป็นตัวโง่งมต่างหาก"

ปากแม้กล่าววาจา ทั้งหมดกลับทราบกระจ่างว่า ต้องมีคนส่งข้าวของเหล่านี้มา คนผู้นั้นอาจเป็นผู้ที่ชำระบัญชีแทนพวกตนในร้านกุยง้วนก้วง

ทั้งหมดที่สนทนาเช่นนี้ เพียงเพื่อปกปิดความตื่นเต้นคลางแคลง พิศวงสงสัยในใจเท่านั้น

ก๊วยโล่วและพวกขบคิดไม่ออกว่าคนผู้นี้เป็นใคร ยิ่งมิทราบว่าฝ่ายตรงข้ามไฉนกระทำเช่นนี้ ?

เฮ้งต๋งก้าวเนิบนาบถึงข้างเตียง ค่อย ๆ ถอดรองเท้าออก ล้มกายลงนอน

มิว่ากระทำเรื่องราวใด เฮ้งต๋งล้วนแช่มช้าเนิบนาบ มีแต่ตอนล้มกายลงนอนจึงรวดเร็วยิ่ง

ก๊วยโล่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านคิดหลับใหลในลักษณะนี้ ?"

เฮ้งต๋งอ้าปากหาวคราหนึ่ง การหาวคือคำตอบของตน

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าวของเหล่านี้เป็นผู้ใดจัดส่งมา ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"มิทราบได้ เราเพียงทราบว่าพอเหน็ดเหนื่อย ต้องหลับใหล"

ข้าวของเหล่านี้เป็นเทพธิดาเนรมิตก็ดี เป็นภูตกาลีส่งมาก็ดี เฮ้งต๋งล้วนไม่แยแสเนใจ ต่อให้เทพธิดาและภูตกาลีในใต้หล้าล้วนเร่งรุดมา ก็มิอาจห้ามไม่ให้ตนหลับใหล

ขอเพียงเฮ้งต๋งหลับตาลง คล้ายสามารถหลับใหลทันที

อี้ฉิกขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปตรวจตราลานตึกหลัง อาจบางทีมีคนอยู่ที่นั้น"

ลานตึกหลังยังมีห้องหับอีกแถวหนึ่ง เป็นสถานที่ซึ่งซึงบ๊วยทึงและพวกเคยพำนักอยู่

ก่อนจะบรรลุถึงเขตตึกหลัง ยังมีห้องโถงใหญ่ ห้องโถงจำลอง และห้องหับอีกเจ็ดแปดหลัง นอกจากห้องที่ซึ่งเฮ้งต๋งหลับไหลอยู่ ยังมีอีกสามหลังจัดวางเตียงอันสะดวกสบาย

ก๊วยโล้วพึมพำว่า

"คนผู้นั้นกลับทราบว่าพวกเราพำนักอยู่ที่นี้สี่คน อำนวยความสะดวกสบายให้อย่างรอบคอบนัก"

พลันแว่วเสียงอี้ฉิกดังจากลานตึกหลังว่า

"พวกท่านรีบมา ที่นี้มี..."

ที่แท้มีอันใด มันคล้ายเปล่งไม่ออก!

ก๊วยโล้วถาโถมไปเป็นบุคคลแรก ลิ้มไท้เพ้งตามติดอยู่ด้านหลัง

ลานตึกหลังก็ปัดกวาดจนสะอาดสะอ้าน กลับมิทราบเคลื่อนย้ายต้นไผ่หลายต้นและดอกเบญจมาศพุ่มหนึ่งมาเพาะปลูกไว้ตั้งแต่เมื่อใด

อี้ฉิกยืนหยัดอยู่กลางพงเบญจมาศ จับจ้องมองของสิ่งหนึ่งอย่างเซื่องซึมเซา ของสิ่งนั้นกลับเป็นโลงใบหนึ่ง!

.....

โลงใหม่เอี่ยมลออโลงหนึ่ง

ที่หัวโลงคล้ายสลักอักษรอยู่แถวหนึ่ง พอเพ่งตาพิจารณา กลับเป็นข้อความว่า

"โลงบรรจุศพน่ำเก็งชิ้ว"

น่ำเก็งชิ้วที่ว่า ย่อมหมายถึงบุรุษชุดดำที่ฮุบเงินของโจร ถูกลิ้มไท้เพ้งฆ่าทิ้งนั้น ตลอดทั้งร่างลิ้มไท้เพ้งพลันเย็นเฉียบ แม้แต่สีเลือดบนริมฝีปากก็ซีดเซียวไป

ก๊วยโล้วขนลุกเกรียว อดถามมิได้

"ท่านฆ่ามันในที่ใด?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ที่...ที่เบื้องนอก"

"เบื้องนอกใดกัน?"

"นอกห้องพักของมัน"

"ท่านหลังจากฆ่ามันกลับไม่กลบฝังซากศพมัน?"

ลิ้มไท้เพ้งขบริมฝีปาก ส่ายหน้าปฏิเสธ

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านกลับฆ่าแล้วไม่กลบฝังจริง ๆ"

ท่าทีของลิ้มไท้เพ้งคล้ายกับจะร่ำไห้ออกมา

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"มิว่าผู้ใดหากฆ่าคนเป็นครั้งแรก อดประหวั่นลนลานมิได้ หลังจากฆ่าคนแล้ว แม้กระทั่งเหลือบแลซากศพยังไม่กล้าชำเลืองแล ไหนเลยคำนึงถึงเรื่องอื่นอีก ?"

"ท่านกลับคล้ายมีประสบการณ์ช่ำชองยิ่ง"

"อย่าลืมว่าข้าพเจ้าแม้มิเคยฆ่าคน อย่างน้อยเคยถูกคนฆ่ามา"

ก๊วยโล่วเบือนหน้ามากล่าวว่า

"ตอนที่ท่านฆ่ามัน ในละแวกใกล้เคียงมีบุคคลอื่นชมดูอยู่หรือไม่ ?"

ลิ้มไท้เพ้งส่ายหน้าอีกครา

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"หากมิมีบุคคลอื่นรู้เห็นเหตุการณ์ เป็นผู้ใดบรรจุซากศพมันลงในโลง โลงใบนี้เป็นผู้ใดส่งมา ?"

พลันหัวร่อแล้วเอ่ยสืบต่อ

คงมิใช่มันกระโดดลงในโลงเอง ค่อยส่งโลงมา"

ก๊วยโล่วมีนิสัยประการหนึ่ง ไม่ว่าอยู่ในเวลาและสถานการณ์ใด อดกล่าวล้อเล่นมิได้

แต่การล้อเล่นครานี้ไม่ประเสริฐเลิศนัก

สีหน้าลิ้มไท้เพ้งยิ่งซีดสลดกว่าเดิม ตะกุกตะกักว่า

"เรา...เราความจริง..."

มิทันขาดคำ ภายในโลงบังเกิดเสียงดังใหญ่

สีหน้าก๊วยโล่วและอี๊ฉิกพลอยแปรเปลี่ยนไปด้วย

หรือคนตายในโลงศพคืนวิญญาณฟื้นคืนชีวิตแล้ว ?!

ก๊วยโล่วตบไหล่ลิ้มไท้เพ้ง ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"มิต้องเกรงกลัว ตอนที่มันมีชีวิต พวกเรายังไม่กลัว เมื่อตายไปยังเกรงกลัว

อันใด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ในเมื่อไม่กลัว พานเปิดโลงปล่อยให้มันออกมาเถอะ"

พลางคิดเปิดโลงจริง ๆ ก๊วยโล่วต้องร้องโพล่งว่า

"รอสักครู่"

"ท่านมิใช่ไม่เกรงกลัวหรือ ?"

"ข้าพเจ้าย่อมมิกลัว เพียงแต่..."

ภายในโลงพลันบังเกิดเสียงตึงตังดังระรัว ซุ่มเสียงยังดังกว่าเมื่อครู่ คล้ายกับคนตายร้อนรุ่มใคร่ออกมา

หากเป็นคนขวัญอ่อนหาความกล้ามิได้ ตอนนี้คงแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อเตลิดหลบหนีแล้ว

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"ให้เราเปิดโลงเถอะ จะอย่างไรเป้าหมายของฝ่ายตรงข้ามคือเรา"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจไป ข้าพเจ้าจะกระทำแทน"

ปากกล่าววาจา ร่างพุ่งปราดไป

ซึ่งความจริงจิตใจก๊วยโล่วก็ประหวั่นพรั่นพรึง หากเป็นเรื่องของตน มิแน่นักว่าจะหลบลี้หนีหาย

แต่ลิ้มไท้เพ้งเป็นสหายของตน ขอเพียงเป็นเรื่องของสหาย ก๊วยโล่วแม้ต้องสละชีวิต ก็ขอทะยานเข้ารับแทน

อี้ฉิกจับจ้องมองมา ประกายตาพลันแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล กล่าวว่า

"ท่านมิกลัวถูกปิศาจคร่ากุมไป ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่กลัว ?"

ปากกล่าววาจา มือกลับแตะฝาโลง แผ่พุ่งพลังยกขึ้น

แว่วเสียงดังควับ สิ่งมีชีวิตสิ่งหนึ่งพุ่งปราดออกจากโลงดุจประกายไฟ!

ก๊วยโล่วต่อให้มีขวัญกล้าเทียมฟ้า ยังอดส่งเสียงร้องออกมามิได้

สิ่งมีชีวิตที่โจนทะยานออกจากโลง ก็ส่งเสียงเห่าดังสนั่นหวั่นไหว

นั่นกลับเป็นสุนัขดำตัวหนึ่ง สุนัขดำที่มีชีวิตตัวหนึ่ง

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานวูบ ยกมือปาดเช็ดเหงื่อ คิดหัวร่อกลับหัวร่อมิออก เนิ่นนานให้หลัง ค่อยระบายลมหายใจยาว ๆ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"การล้อเล่นครานี้ไม่สวยงามจริง ๆ"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"นี่หาใช่การล้อเล่นไม่"

"มิใช่ล้อเล่นจะเป็นอะไร ?"

"ผู้ที่ส่งโลงมาซุกซ่อนสุนัขดำอยู่ในโลง มิเพียงทราบว่าลิ้มไท้เพ้งสังหารบุรุษชุดดำ ทั้งยังทราบว่าลิ้มไท้เพ้งพำนักอยู่ที่นี้"

"อ้อ มันกลับทราบเรื่องมิน้อย แต่มันไฉนทำเช่นนี้ ?"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"อาจบางทีมันมีจิดเจดนาลึกล้ำเคลือบแฝง แต่มิว่าสืบเนื่องจากสาเหตุใดมันเมื่อกระทำแล้ว ย่อมไม่ยุติแต่เพียงนี้"

"ท่านเห็นว่ามันยังคิดดำเนินการอื่นอีก ?"

อี้ฉิกผงกศีรษะกล่าวว่า

"ขอเพียงพวกเราสะกดกลั้นใจได้ ก็สามารถพบพานมันแน่นอน"

ตบไหล่ลิ้มไท้เพ้ง เอ่ยสืบต่ออย่างยิ้มแย้ม

"ดังนั้น พวกเราตอนนี้ยังคงแยกย้ายไปหลับใหล ทอดทิ้งเตียงนุ่มนิ่มเยี่ยงนั้นโดยไม่หลับใหล นับเป็นตัวโง่งม"

แว่วเสียงเฮ้งต๋งดังมาจากห้องหับด้านหน้าว่า

"กล่าวถูกต้อง"

10

นักศึกษาลึกลับ

เช้าวันที่สอง ก๊วยไต้โล่วถูกเสียงย่ำกระดิ่งก่อกวนตื่นขึ้น

ก๊วยไต้โล่วพอตื่นขึ้นมา เสียงกระดิ่งยังคงดังติงติงตังตัง คล้ายแว่วมาจากห้องโถงจำลอง

มิว่าผู้ใดพอถูกก่อกวนตื่นขึ้น ล้วนต้องมีโทสะ ก๊วยไต้โล่วถึงกับคำรามว่า

"เป็นผู้ใดสั่นกระดิ่ง รู้สึกคันมือหรือไร ?"

ขณะร่ำร้องคล้ายได้ยินเฮ้งต๋งกำลังร่ำร้องเช่นกัน

แต่เสียงกระดิ่งยังไม่หยุดยั้ง

ก๊วยไต้โล่วกระโดดปราดขึ้น ถาโถมออกไปทั้งที่สองเท้าเปลือยเปล่า พึมพำว่า

"คงเป็นเจ้าเด็กน้อยอี้ฉิก มันคล้ายคันมืออยู่ทุกวินาที"

ได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งสอดขึ้น

"ตอนที่ข้าพเจ้าคันมือ เพียงคิดต่อยตีคน ไม่สั่นกระดิ่งเด็ดขาด"

อี้ฉิกก็รุดมาสมทบ อาภรณ์ชุดใหม่เอี่ยมลออของมันยังคงเรียบร้อย ปราศจากรอยยับย่น

ก๊วยไต้โล่วขยี้ตางัวเงียกล่าวว่า

"คงมิใช่ลิ้มไท้เพ้งถูกปิศาจสิงสู่กระมัง ?"

เสียงกระดิ่งยังคงดังกังวาน ยามนี้จำแนกได้อย่างชัดแจ้งว่าดังมาจากห้องโถงจำลองจริง ๆ

ทั้งสองสบตากันวูบ พุ่งปราดไปยังทิศทางต้นเสียงโดยพร้อมเพรียง

ลิ้มไท้เพ้งอยู่ในห้องโถงจำลองจริง ๆ แต่มันกลับยืนเซื่องซึมตะลึงลาน

ผู้ที่สั่นกระดิ่ง เป็นแมวตัวหนึ่ง

แมวดำสนิทตัวหนึ่ง!

กระดิ่งอันหนึ่งใช้เชือกห้อยอยู่ใต้แคร่จัดตั้งกระถางดอกไม้ อีกปลายหนึ่งของเส้นเชือกมัดติดกับเท้าของแมวดำ

แมวดำกระโดดโลดเต้นตลอดเวลา เสียงกระดิ่งจึงดังติงตังไม่หยุดยั้ง

บนโต๊ะกลางห้องโถงจำลองจัดเรียงรายด้วยอาหาร มีทั้งไก่ย่าง เป็ดตุ๋น สาละเปาสอดไส้ ยังมีสุราไหใหญ่

แมวดำที่สั่นกระดิ่ง ที่แท้ปลุกเรียกทั้งหมดตื่นขึ้นมารับประทานอาหารเช้า

ก๊วยไต้โล่วอดขยี้ตามิได้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ตาลายดูผิดไปกระมัง?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มีแต่ตอนที่ท่านชมดูอิสตรีจึงตาลาย"

"อาจบางทีนี่เป็นแมวตัวเมียตัวหนึ่ง"

"เป็นตัวผู้"

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"เนื่องเพราะมันมิใคร่ชมชอบท่าน หากเป็นตัวเมียคงชมชอบท่าน"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"ต่อให้เป็นตัวเมีย ก็ไม่ชมชอบข้าพเจ้า คงชมชอบเฮ้งเล่าตั่ว"

อี้ฉิกอดถามมิได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะแมวตัวเมียชมชอบเกียจคร้าน"

แว่วเสียงเฮ้งต๋งกระทบโสตว่า

"ในความเห็นของเรา แมวตัวนี้ต้องเป็นตัวเมีย"

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกพากันเหลียวหน้ามาถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันปรุงอาหารได้"

.....

แมวย่อมปรุงอาหารไม่ได้

ก๊วยได้โล่วฉีกขาไก่ข้างหนึ่งส่งเข้าปากตนเอง ไม่ทันขบเคี้ยวกลับดึงกลับออกมา กล่าวว่า

"ไก่ย่างยังร้อนกรุ่นอยู่"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ซาละเปาก็ยังร้อนกรุ่น"

"ดูท่าทีอาหารเหล่านี้ส่งมาไม่นานนัก"

"กล่าวได้มิผิด"

"เป็นผู้ใดส่งอาหารมา ? หรือเป็นผู้ที่ชำระบัญชีแทนพวกเราในร้านกุยง้วนก้วนั้นอีก ?"

"กล่าวถูกต้อง"

"มันไฉนประจบเอาใจพวกเราปานนี้ หรือเป็นบุตรบุญธรรมข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

อี้ฉิกพลันส่งเสียงเมี้ยวเมี้ยวออกมา

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ท่านกลับกลายเป็นแมวตั้งแต่เมื่อใด ? ข้าพเจ้ากลับไม่เข้าใจภาษาแมว"

อี้ฉิกหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังหาบุตรบุญธรรมของท่านต่างหาก"

พลางฉีกอาหารในจานต่าง ๆ มาส่วนหนึ่ง เรียงรายบนถาดเปล่า วางลงบนพื้น

แมวดำตัวนั้นกระโจนมาทันที อี้ฉิกลูบคลำขนคอมันเบา ๆ กล่าวว่า

"อาหารเหล่านี้เมื่อเป็นเจ้าส่งมา เจ้าก็ลิ้มชิมรสชาติก่อนเถอะ"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้กตัญญูกตเวทีนัก กลับคล้ายเป็นบุตรบุญธรรมของแมวตัวนี้"

ซึ่งความจริงตนย่อมทราบว่า อี้ฉิกที่ทำเช่นนี้เพราะเพื่อทดสอบว่าอาหารเหล่านี้มีพิษหรือไม่

อี้ฉิกคล้ายละเอียดรอบคอบเป็นพิเศษ เพียงมิทราบไฉนไม่ยอมอาบน้ำปล่อย

ให้ร่างกายสกปรกมอมแมม...

ในอาหารหาได้ผสมพิษไม่

แมวดำหลังจากรับประทานอาหารในถาด ยังคงเป็นปรกติไร้เรื่องราว

ดังนั้นขาไก่ในมือก๊วยได้โล่วจึงถูกกลืนกินลงท้อง

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ดูท่าคนผู้นี้มิมีมือกุศลจิตต่อพวกเรา เพียงมีโรคประหลาดประการหนึ่ง"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"มิเพียงมีโรคประหลาด ทั้งยังหนักหนาสาหัสยิ่ง จึงกระทำเรื่องเช่นนี้"

กลืนกินซาละเปาใบหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"คนผู้นี้ย่อมเป็นอิสตรี"

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"มีแต่อิสตรีจึงกระทำเรื่องคลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ เช่นนี้"

อี้ฉิกขบริมฝีปาก กลับผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า

"นางที่ทำเช่นนี้ อาจบางทีสืบเนื่องจากนางชมชอบท่าน เนื่องเพราะ..."

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีธาตุแท้ของบุรุษเพศ หรือว่าข้าพเจ้าคมคายสง่างาม ?"

"ล้วนมิใช่ หากแต่สืบเนื่องจากแมวตัวเมียนี้ก็คลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ ดังนั้นจึงชมชอบท่าน"

ก๊วยได้โล่วคิดปั้นสีหน้าเคร่งเครียด แต่แล้วอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"สตรีคลุ้มคลั่งย่อมประเสริฐเลิศกว่าไม่มีสตรี"

แสงอาทิตย์นอกหน้าต่างสาดส่องหล้า ในดินฟ้าอากาศเช่นนี้ ไม่ว่าผู้อื่นกล่าวว่ากระไร ก๊วยได้โล่วล้วนไม่มีโทสะ โดยเฉพาะสำหรับกับอี้ฉิก

ก๊วยได้โล่วเริ่มพบว่าในมวลหมู่สหาย ตนชมชอบอี้ฉิกที่สุด

ที่น่าประหลาดคือ อี้ฉิกพานชมชอบรังควานหาเรื่องตน แดกดันเหน็บแนมตน

ที่ประหลาดพิสดารกว่าคือ อี้ฉิกยิ่งเหน็บแนมตน ตนยิ่งชมชอบอี้ฉิก

เฮ้งต๋งมักจับตาชมดูอยู่ด้านข้างตลอดเวลา ดวงตาเฮ้งต๋งตอนนี้ คล้ายปรากฏความเอ็นดูเยี่ยมอันพิเศษพิสดารขึ้น

ก๊วยได้โล่วเพิ่งส่งซาละเปาเข้าปาก ก็ยื่นมือหยิบฉวยจอกสุรา

อี้ฉิกถลึงตากล่าวว่า

"ปิศาจสุรา หรือท่านไม่อาจรอจนท้องฟ้ามืดค่ำลงค่อยดื่มสุรา ?"

ก๊วยโล่วยิ้มเล็กน้อย กลับวางจอกสุราลง พึมพำว่า

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าคิดดื่มสุรา ข้าพเจ้าเพียงคิดใช้สุราบ้วนปากเท่านั้น"

ยามนั้น เบื้องนอกบังเกิดเสียงเอื้อนดังกังวานมาว่า

"ขุนเขาไกลตาตัดทางศิลา ส่วนลึกเมฆามีเคหสถาน หยุดรถอยู่กลางดงป่าปัง ใบปังแดงราวบุปผาเดือนสอง...เป็นทิวทัศน์ที่งดงาม สถานที่งามตระการนัก"

ก๊วยโล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"มีหนอนตำรามาคนหนึ่ง"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"มิใช่คนหนึ่ง หากแต่เป็นสามคน"

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

เฮ้งต๋งมิทันกล่าววาจา เบื้องนอกบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"กงจื้อ (คำยกย่องนายอายุเยาว์) เมื่อชมชอบสถานที่นี้ พวกเราก็พักผ่อนในที่นี้ ข้าพเจ้าเดินจนเมื่อยขาแล้ว"

ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"เพียงมิทราบเจ้าของที่นี้เป็นใคร ยินยอมให้พวกเราเข้าไปนั่งพักผ่อนหรือไม่ ?"

ฟังจากซุ่มเสียงสองคนนี้ แสดงว่าเป็นทารกรับใช้ ผู้มามีจำนวนสามคนจริง ๆ

อี้ฉิกพึมพำว่า

"แมวเกียจคร้านตัวนี้กลับมีโสตประสาทปราดเปรียวกว่าผู้คนอีก"

แว่วเสียงดังเมี้ยว แมวดำที่ได้รับการแก้เชือกเป็นอิสระ พลันพุ่งกระโจนออกจากห้อง

ได้ยินกงจื้อนั้นกล่าวว่า

"ประตูตึกเพียงปิดแง้มไว้ สัตว์เลี้ยงแสนรู้ออกมาต้อนรับแล้ว ดูท่าทีเจ้าของสถานที่นี้ไม่เพียงชมชอบอาคันตุกะ ทั้งยังมีรสนิยมสูงส่งยิ่ง"

ก๊วยโล่วส่งเสียงว่า

"รสนิยมกลับมิแน่นัก เพียงแต่ชมชอบอาคันตุกะจริง ๆ"

จบคำ เดินออกไปเป็นบุคคลแรก

.....

อรุโณทัยทอแสงอบอุ่น เป็นวันอันสดชื่นแจ่มใส

ใบหน้าก๊วยไต้โล่วประดับด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร จับจ้องมองผู้คนที่หน้าประตูทั้งสาม

สองในสามเป็นทารกชายเกล้ามวยผมสองมวย หนึ่งสะพายหีบตำรา หนึ่งคอนหาบ ยืนหยัดอยู่ด้านหลังจู้ยิ้น (นาย) หน้าน้อย ๆ ทั้งสองถูกแดดแผดเผาจนคล้ายผลแอปเปิลสุกหง่อม

จู้ยิ้นมันสองเป็นนักศึกษาอายุเยาว์ เค้าหน้าคมคายสง่า บุคลิกเด่นล้ำนอบน้อมมีมารยาท

มิว่าผู้ใดพอพบพานผู้คนสามคนนี้ ล้วนไม่บังเกิดความชิงชังรังเกียจ

นักศึกษาประสานมือกล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยบุกรุกอย่างอุกอาจ รบกวนความสุขสงบของผู้เหย้า ยังหวังให้อโหสิ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มิใช่ผู้เหย้า หากแต่เป็นแขกเหรื่อ ดังนั้นทราบว่าผู้เหย้าชมชอบอาคันตุกะ"

"เพียงมิทราบผู้เหย้าอยู่ที่ใด อนุญาตผู้ต่ำต้อยพบพานสักคราหรือไม่?"

"ผู้เหย้าที่นี้แม้ชมชอบอาคันตุกะ แต่มีโรคเกียจคร้าน ท่านหากต้องการพบมันได้แต่เข้าไปเอง"

นักศึกษานั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"อย่างนั้นเคารพมิสู้ทำตามคำสั่ง"

ท่าเดินเหินของมันแช่มช้าเนิบนาบ แทบถึงกับอ่อนแอจนมิอาจต้านแรงลม แต่หีบตำราและหาบที่ทารกรับใช้ทั้งสองแบกอยู่ คล้ายหนักมิน้อย

ทารกรับใช้ที่คอนหาบเดินอยู่ท้ายสุด ตลอดรายทางภายในหาบบังเกิดเสียงดังเก๋งเต้ง

ก๊วยไต้โล่วลูบคลำศีรษะทารกรับใช้นั้น กล่าวว่า

"หาบของเจ้าบรรจุสิ่งใด รู้สึกหนักหรือไม่?"

ทารกรับใช้กะพริบตากลมโต กล่าวว่า

"ไม่หนักเท่าใด บรรจุแต่ขวดสุรา ภายในขวดเป็นสุราเหมาไถ กงจื้อเรา ชมชอบดื่มสุรารจนากลอน แต่ข้าพเจ้าแต่งโคลงกลอนไม่เป็น รู้จักแต่ดื่มสุรา"

ก๊วยโล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เจ้าก็รู้จักดื่มสุรา เจ้าอายุเท่าใด ?"

"ข้าพเจ้าอายุสิบสี่ เรียกว่าเกาซี (เบ็ดตกกวี) มันเรียกว่าเซ่าซก (กวาม ความพื้นเพ) กงจื้อเราแซ่ฮ่อ มาจากเมืองตั๋วเมี่ย ชมชอบท่องเที่ยวปูชนียสถาน ต่าง ๆ"

ก๊วยโล่วพอถามคำหนึ่ง ทารกต้องตอบเจ็ดแปดประโยค ก๊วยโล่วยิ่งมอง ยิ่งรู้สึกว่า ทารกนี้น่าสนใจยิ่ง จงใจถามว่า

"ท่านไฉนเรียกว่าเบ็ดตกกวี กวีหาใช่ปลา ไหนเลยตกขึ้นมาได้ ?"

เกาซี (เบ็ดตกกวี) เชิดปากกล่าวว่า

"นี่เป็นคำคมของผู้ทรงความรู้ ท่านไฉนไม่เข้าใจ ? หรือมิเคยเรียนหนังสือมา ?"

"ฮาฮา เด็กร้ายกาจ เราแม้เรียนหนังสือไม่มาก แต่ดื่มสุรามิน้อย เจ้ากล้าดื่ม สุรากับเราหลายจอกหรือไม่ ?"

"ท่านหากมีความสามารถในเชิงสุราจริง ไยไม่ไปดื่มสุรากับกงจื้อเรา ?"

ก๊วยโล่วจึงพบว่าฮ่อกงจื้อนั้นเข้าห้องโถงจำลองแล้ว กำลังสนทนาวิสาสะกับ เฮ้งต๋งและพวก ยามมองลอดหน้าต่างเข้าไป ดูออกว่าเฮ้งต๋งและลิ้มไท้เพ้งก็บังเกิด ความปรารถนาดีต่อมัน

อี้ฉิกกลับมีท่าทีคล้ายจิตใจไม่อยู่กับตัว เหลียวมองมายังนอกหน้าต่างตลอด เวลา พอพบเห็นก๊วยโล่ว ก็ผุดลุกขึ้น ลอบโบกมือบอกใบ้ สาวเท้าออกจากห้อง

ก๊วยโล่วเดินเข้าหา กล่าวว่า

"ท่านต้องการพบข้าพเจ้าด้วยเรื่องใด ?"

อี้ฉิกค้อนควักใส่ กล่าวว่า

"ท่านไฉนมิมีวันเติบใหญ่ กลับสนทนากับเด็กทารก"

"ปากของทารกนั้นยังร้ายกาจกว่าผู้ใหญ่ บางครั้งท่านหากสนทนากับเหล่า ทารก จะพบว่าตนเองคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นหนุ่มขึ้น"

อี้ฉิกไม่กล่าวกระไร สาวเท้าไปตามทางระเบียงมุ่งสู่เขตตึกหลัง

ก๊วยได้โล่วได้แต่ตามติดอยู่ด้านหลัง ปากกล่าวว่า

"ท่านมีวาจาใดคิดกล่าวต่อข้าพเจ้า ?"

อี้ฉิกเดินเหินอีกระยะทางหนึ่ง พลันเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ในความเห็นของท่าน ฮ่อกงจื้อผู้นี้เป็นอย่างไร ?"

"มันคล้ายเป็นคนมีรสนิยม ฟังว่ายังรู้จักดื่มสุรา"

"ท่านคาดว่ามันเป็น..."

ก๊วยได้โล่วตากระจ่างวูบ ชิงกล่าวว่า

"เป็นบุคคลที่ชำระบัญชีแทนพวกเราในร้านกุยง้วนก้วง ?"

"อืมม์ ท่านเห็นว่าเป็นไปได้หรือไม่ ?"

"ความจริงข้าพเจ้ามิได้ฉุกคิดถึงข้อนี้ ตอนนี้ยิ่งครุ่นคิดยิ่งรู้สึกเป็นไปได้"

อี้ฉิกกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"สถานที่นี้ไม่มีปูชนียสถานเลื่องชื่อใด หากเป็นนักท่องเที่ยวธรรมดา ไหนเลยท่องถึงที่นี้ มิหนำซ้ำเวลาอื่นไม่มา กลับรุดมาในเช้าวันนี้"

"ในใต้หล้าความจริงมีเรื่องประจวบเหมาะอยู่ แต่เรื่องนี้ประจวบบังเอิญเกินไปหน่อย ๆ"

อี้ฉิกเพ่งตาถามว่า

"กาลก่อนท่านเคยพบพานมันมาหรือไม่ ?"

"ไม่เคย"

"ท่านลองขบคิดทบทวนโดยละเอียด"

"มิต้องขบคิดมากความ ข้าพเจ้าหากเคยพบพานคนเยี่ยงนี้ รับรองไม่ลืมเลือนเด็ดขาด"

อี้ฉิกขบริมฝีปาก กล่าวว่า

"ดูจากท่าทีของเฮ้งเล่าตั๋วและลิ้มไท้เพ้ง คล้ายมิรู้จักมันเช่นกัน"

"มันเรียกว่าอะไร ?"

"มันบ่งระบุว่านามฮ่อเง่ยฮวง (ผู้มีรสนิยมแซ่ฮ่อ) แต่คาดว่าคงเป็นนามปลอม"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"มันไยต้องใช้นามปลอม หรือท่านเข้าใจว่ามันมีอกุศลจิตคิดร้ายพวกเรา ?"

"จนบัดนี้กลับสังเกตอกุศลจิตของมันไม่ออก"

"ฝ่ายตรงข้ามมิเพียงไม่แสดงอกุศลจิตออกมา ทั้งยังกล่าวได้ว่าดีต่อพวกเราไ

"เนื่องเพราะดีต่อพวกเราไป ข้าพเจ้าจึงยิ่งระแวงสงสัย... *คนผู้หนึ่งหากดีต่อบุค*
อื่นเกินไป อย่างน้อยคงมีจุดประสงค์เคลือบแฝง"

ก๊วยโล้วขบคิดแล้วกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าคิดเข้าไปกรอกสุรามันจนเมามาย"

"แล้วจะเป็นไร ?"

"ขอเพียงมันร่ำดื่มจนเมามาย ย่อมต้องบ่งบอกความจริงออกมา"

อี้ฉิกพลันหัวร่อออกมา

ก๊วยโล้วกล่าวถามว่า

"ท่านหัวร่ออันใด ?"

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดว่า บุคคลเยี่ยงท่านอย่างน้อยมีความสามารถที่ผู้
ไม่อาจทัดเทียมเปรียบติด"

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ความสามารถพิเศษของข้าพเจ้ามีกว่าสามร้อยประการ มิทราบท่
หมายถึงอันใด ?"

"ท่านนับเป็นนักฉกฉวยโอกาสคนหนึ่ง"

"โอกาสอันใด ?"

อี้ฉิกเหน็บแนมว่า

"มิว่าแผนการของท่านประสบผลหรือไม่ อย่างน้อยท่านสามารถฉกฉวยโอก
นี้ดื่มสุรา"

.....

ก๊วยโล้วคำนวณผิดไปเรื่องหนึ่ง

คนตอนที่สติแจ่มใสมีมากมายหลายประเภท ดังนั้นหลังจากดื่มสุราจนเมาม
ก็มิได้เป็นเฉกเช่นกับก๊วยโล้ว ที่พอเมามายก็บ่งบอกความในใจออกมา

มีบ้างบางคนพอดื่มสุราจนเมามาย ชมชอบกล่าวเหลวไหล กระทั่งตัวเอ
มิทราบว่าตนกล่าวอะไรออกไป

มีบ้างกลับคร่ำครวญหวนไห้ ยิ่งร่ำไห้ยิ่งโศกสลด ร่ำไห้ถึงตอนท้าย คล้ายกับในโลกหลงเหลือมันเพียงคนเดียว

ต่อให้ท่านคุกเข่าลงวิงวอน หยิบยื่นเงินแก่มันสองร้อยหมื่น มันกลับยิ่งร่ำไห้โศกเศร้ากว่าเดิม

ผู้คนบางคนกลับหัวร่อ ราวกับว่าปรากฏเงินทองร่วงหล่นลงจากฟ้า เกลื่อนกลาดทั่วพสุธา นอกจากมันแล้ว บุคคลอื่นล้วนไม่สามารถเก็บได้

ต่อให้บ้านของมันเกิดเพลิงไหม้ มันยังคงหัวร่อ มาตรแม้นท่านตบหน้ามันเข็บกว่าฉาด มันอาจหัวร่อสนั่นหวั่นไหวกว่าเดิม

ผู้คนบางคนพอเมามาย กลับม่อยหลับไป มิกล่าววาจาแม้สักคำเดียว ต่อให้ผู้คนทั่วทั้งโลกเตะมันคนละฉาด มันยังคงไม่ตื่น มาตรแม้นโยนมันลงแม่น้ำ มันยังคงหลับสนิท

ย่อเงี่ยฮวงประจวบกับเป็นคนประเภทท้ายสุด!

ตอนแรกมันดื่มสุราวดเร็วยิ่ง กรอกสุราลงไปทีละจอกโดยไม่หยุดยั้ง แต่แล้วกลับล้มฟุบกับโต๊ะม่อยหลับไป

มันพอหลับไหล ก๊วยโต้โล่วก็หัวร่อออกมา

อี๊ฉิกกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ท่านก็ดื่มสุราจนเมามายด้วยหรือ?"

"ผิดแล้ว ข้าพเจ้าตอนนี้แจ่มใสราวกับขงจื๊อผู้ลุโสดา"

"แต่ท่านหัวร่อราวกับสุนัขตัวหนึ่ง"

ก๊วยโต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงหัวร่อมันที่ถูกข้าพเจ้ากรอกจนเมามายแล้ว"

"ท่านจดจำได้หรือไม่ว่า ไฉนคิดกรอกสุรามันจนเมามาย?"

"ย่อมจดจำได้ ข้าพเจ้าต้องการให้มันบ่งบอกความจริงออกมา"

"แล้วมันบ่งบอกหรือ?"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวโดยมิขบคิดว่า

"บ่งบอกแล้ว"

"มันบ่งบอกว่ากระไร?"

"มันบอกว่ามันหากบังเกิดอกุศลจิตคิดร้ายพวกเรา ย่อมต้องสำรวมตนควบคุมสติแน่วแน่ ไม่ร่ำดื่มจนเมามายเช่นนี้

อี้ฉิกสำรวจมองก๊วยโล่วตลบหนึ่ง สายหน้า กล่าวว่า

"บางครั้งข้าพเจ้าดูไม่ออกว่า ท่านร่ำดื่มจนเมามาย หรือมีสติแจ่มใสกันแน่"

ก๊วยโล่วหัวร่อฮิฮะ กวาดตามายังเฮ้งต๋ง

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านจับจ้องมองเราไยกัน ?"

"ตอนนี้ถึงเวลากล่าววาจาของท่านแล้ว"

"ท่านต้องการให้เรากล่าวว่ากระไร ?"

"บอกว่าข้าพเจ้าตอนแจ่มใสกลับเมามาย ตอนที่เมามายกลับแจ่มใส"

เฮ้งต๋งอดหัวร่อมิได้ นี่นับเป็นสำนวนของตนจริง ๆ

ห้องหับที่ลานตึกหลังก็จัดวางเตียงนอน ฮ่อเง่ยฮวงถูกหามมายังเตียงใบนี้

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"จะอย่างไรก็ตาม วันนี้มันมาได้พอดีจริง ๆ หากรุดมาเมื่อสองวันก่อน เกรงว่าต้องนอนหลับกับพื้น"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราเพียงมุ่งหวังว่ามันสามารถหลับไหลถึงพรุ่งนี้เช้า"

ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เพื่อมิต้องให้พวกเราจำนำข้าวของ ซื้อหาอาหารค่ำมาเลี้ยงดูแขกเหรื่อ"

"อาจบางทีพวกเราไม่ต้องจำนำข้าวของ เพียงรอคอยแมวสั่นกระดิ่งเท่านั้น"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"ท่านเข้าใจว่าจะมีคนส่งอาหารค่ำมา ?"

"มิผิด"

"ท่านคล้ายคิดพึ่งมันเจือจุนอาหารให้แน่นอน"

ก๊วยโล่วหัวร่อดังสนั่น กล่าวว่า

"ถูกต้อง ข้าพเจ้าตระเตรียมให้มันเลี้ยงดูเราไปชั่วชีวิต"

ซุ่มเสียงของตนกังวานเป็นพิเศษ คล้ายจงใจให้คนผู้นั้นได้ยิน

หรือคนผู้นั้นลอบซุ่มซ่อนสังเกตพวกตนตลอดเวลา ?

คนผู้นั้นคือฮ่อเงี่ยฮวงหรือไม่ ? ฮ่อเงี่ยฮวงร่ำดื่มจนเมามายจริงหรือ ?

ผู้ที่มึนเมาโดยเร็ว มักสร่างเมาอย่างรวดเร็ว

มิถึงยามสนธยา ทารกทั้งสองพลันวิ่งมาถึงตึกด้านหน้า ยื่นส่งเทียบเชิญแผ่นหนึ่งต่อก๊วยโล่วและพวกอย่างนอบน้อม

เบ็ดตกกวีกล่าวว่า

"กงจื้อเราบอกว่า เช้าวันนี้รบกวนทุกท่านไปมื้อหนึ่ง ค่ำคืนนี้ขอเชิญพวกท่านมาประทานอาหารค่ำบ้าง ยังหวังให้เกียรติด้วย"

ก๊วยโล่วเบือนหน้ามายังเฮ้งต๋ง หลิ่วตาคราหนึ่ง

เฮ้งต๋งพึมพำว่า

"ดูท่ามิต้องรอให้แมวสั่นกระดิ่งแล้ว"

เบ็ดตกกวีมิทราบฝ่ายตรงข้ามกล่าวกระไร ต่อให้ได้ยินก็ไม่เข้าใจ อดถามมิได้

"เฮ้งตั่วเอี้ยบอกว่าอะไร ?"

ก๊วยโล่วชิงกล่าวว่า

"มันบอกว่าพวกเราต้องให้เกียรติไปแน่นอน"

อี้ฉิกทอดถอนใจพึมพำว่า

"คนผู้นี้หน้าหนาจริง ๆ"

กวาดความพิ้นเพกะพริบตาถามบ้างว่า

"ตั่วเอี้ย (นาย) ท่านนี้กล่าวกระไร ?"

ก๊วยโล่วชิงกล่าวอีกครา

"มันบอกว่าพวกเราจะรุดไปในบัดดล"

เบ็ดตกกวีกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างนั้นพวกเราจะกลับไปจัดเตรียมกัน"

จบคำ ฉุดลากพวกพ้องวิ่งตะบึงกลับสู่ตึกหลัง

11

หมัดของก๊วยไต้โล่ว

อาหารค่ำมื้อนี้ แม้มีผักไม่มากนัก สุรากลับมีมิน้อย

ผักแม้มีไม่มาก กลับพิถีพิถันยิ่ง เรียงรายอยู่ในสำรับกับข้าวช่องต่าง ๆ แม้แ
สีสันก็สอดคล้องกลมกลืนกัน

ย่อเง่ียฮวงกล่าวว่า

"ผักเหล่านี้แม้ปรุงตั้งแต่เมื่อคืน แต่ผู้น้องท่องเที่ยวอยู่เบื้องนอกชั่วนาตา
ดังนั้นเรียนรู้วิธีเก็บรักษาอาหาร รับรองไม่เสียรสชาติ"

ก๊วยไต้โล่วพลันกล่าวว่า

"ท่านจัดเตรียมอาหารมากมายปานนี้ตั้งแต่เมื่อคืน หรือคำนวณแน่ว่าวันนี้
เลี้ยงดูแขกเหรื่อ"

เบ็ดตกกวีกำลังรินสุรา ชิงกล่าวว่า

"กงจื้อเราชมชอบคบหาอาคันตุกะ ตลอดรายทางมิว่าพบพานผู้ใด ต้องชุ
ลากมันดื่มสุราด้วยสักสองจอก ดังนั้นมิว่าไปถึงที่ใด ล้วนจัดสุราอาหารไว้อย่
เหลือเฟือ"

ก๊วยไต้โล่วส่งเสียงดังอ้อ ชูจอกที่เบื้องหน้าขึ้นสูดดมคราหนึ่งแล้วกล่าว

"สุราอันประเสริฐ ขอยืมดอกไม้บูชาพระ คารวะต่อเจ้าภาพจอกหนึ่ง"

ขณะจะดื่มสุรา ย่อเง่ียฮวงก็กดมือก๊วยไต้โล่วไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ก๊วยเฮียรอสักครู่ สุราจอกแรกนี้สมควรให้เราคารวะต่อทุกท่าน ขอเชิญท่
ทั้งสี่ยกจอกขึ้น..."

มิทันขาดคำ ปรากฏสุนัขดำตัวหนึ่ง แมวขนดำตัวหนึ่ง พุ่งกระโจนเข้าห้องมา
นั่นเป็นสุนัขดำในโลงไม้ และแมวดำที่สั่นกระดิ่ง
สัตว์สี่เท้าทั้งสองตัวล้วนทะยานขึ้นบนโต๊ะ สุราที่เพิ่งรินล้นปรี่หลายจอกถูกแหล้มระเนระนาดจนหมดสิ้น
ฮ่อเงี่ยฮวงหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันพุ่งมือออก
มือทั้งสองข้างของมัน ทั้งขาวเกลี้ยงเกลา ทั้งสวยเรียวงาม คล้ายไม่เคยกระทบกระทั่งของสกปรกมาก่อน
แต่มันพอลงมือ กลับคว้าคอสุนัขและแมวดำได้อย่างแม่นยำ สะบัดมือซัดข้ามหลังออกจากห้อง
พลันปรากฏมือสองข้างยื่นปราดมารับสุนัขดำและแมวดำไว้อย่างสวยงาม
เป็นก๊วยไต้โล่วรับแมวดำ อี้ฉิกรับสุนัขดำไว้
ก๊วยไต้โล่วลูบคลำคอแมว หัวร่อพลางกล่าว
"เจ้าเข้ามาทำอะไร ? หรือคิดชิงเป็นเจ้ามือเลี้ยงอาหารแข่งกับฮ่อกงจื้อ ?"
อี้ฉิกตบหัวสุนัข กล่าวว่า
"เจ้ามาทำอะไร ? หรือร้อนรุ่มใคร่ดื่มสุราเฉกเช่นนายแซ่ก๊วย ?"
ฮ่อเงี่ยฮวงขมวดคิ้ว ฝืนยิ้มกล่าวว่า
"สองท่านไฉนโอบอุ้มเดียรัจฉานสกปรกเยี่ยงนี้ไว้ ?"
ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าชมชอบแมว โดยเฉพาะแมวที่ชอบเลี้ยงดูแขกเหรื่อ"
อี้ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม
"ข้าพเจ้าชมชอบสุนัข โดยเฉพาะสุนัขที่ชมชอบดื่มสุรา"
ตอนที่สุราบนโต๊ะหกล้มลง สุนัขดำตัวนี้แลบลิ้นเลียหยาดสุราจริง ๆ
เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า
"น่าเสียดายที่มิใช่สุนัขพันธุ์ปักกิ่ง (หมายถึงราชสีห์ทอง)"
ลิ้มไท้เพ้งคีบเนื้อไก่ทอดกรอบมาชิ้นหนึ่ง แต่แล้ววางลงดังเดิม กล่าวว่า
"น่าเสียดายที่มิใช่เป็ดย่างอันเอร็ดอร่อย"
สีหน้าฮ่อเงี่ยฮวงยังคงเป็นปรกติมิเปลี่ยนแปร ยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำพูดของท่านทั้งสี่ เราล้วนไม่เข้าใจ"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อาจบางทีพวกเรากำลังกล่าวละเมอ"

สุนัขที่อี้ฉิกโอบอุ้มอยู่พลันหอนเสียงโหยหวน กระโดดปราดจากอ้อมอกมันร่วงฟาดลงบนโต๊ะดังโครม คล้ายถูกคนตัดคอขาดสะบั้น กระทั่งเสียงเห่าหอนยังชะงักขาดหาย

สุนัขที่ยังกระโดดโลดเต้นอยู่เมื่อครู่ พลันกลับกลายเป็นสุนัขตายตัวหนึ่ง!

อี้ฉิกเพ่งมองซากสุนัข เงยหน้าขึ้นจับจ้องมองก๊วยโต้โล่ว กล่าวว่า

"ท่านเห็นแล้วกระมัง นี่คือตัวอย่างของการร้อนรุ่มใคร่ดื่มสุรา"

ฮ่อเง่ยฮวงที่ทัดทานมิให้ก๊วยโต้โล่วดื่มสุราก่อน เนื่องเพราะต้องการแพร่ปลิดชีวิตก๊วยโต้โล่ว เฮ้งต๋งและพวกทั้งสี่ในคราเดียว

ก๊วยโต้โล่วก็เพ่งตามองฮ่อเง่ยฮวง กล่าวว่า

"พวกเรามิใช่ชาวกวางตุ้งที่ชมชอบรับประทานเนื้อสุนัข ท่านไฉนเชิญพวกเรารับประทานเนื้อสุนัข ?"

สีหน้าเฮ้งต๋งยังคงเฉื่อยชา ปราศจากความรู้สึกใด ๆ ให้จับเค้า กล่าวเสริม

"ฟังว่าเนื้อสุนัขดำมีสรรพคุณในการบำรุงร่างกายที่สุด"

ลิ้มไท้เพ้งแค่นหัวร่อ กล่าวบ้างว่า

"แต่เนื้อของคนที่สวมใส่ชุดดำ ยิ่งมีสรรพคุณกว่า"

ฮ่อเง่ยฮวงกลับปราศจากท่าทีแตกตื่นลนลาน ค่อย ๆ ยืดกายขึ้น ปัดคราบสุราบนร่างกาย กล่าวว่า

"ทุกท่านเชิญนั่งสักครู่ เราขอตัวไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจะกลับมา"

ก๊วยโต้โล่วเบือนหน้ามายังเฮ้งต๋ง กล่าวว่า

"มันบอกว่าแล้วมันจะกลับมา"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราได้ยินแล้ว"

"ท่านเชื่อหรือ ?"

"เราเชื่อ"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมันมิต้องไปยังสถานที่อื่น หลังม่านผืนนั้นใช้เป็นที่ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าได้"

ฮ่อเงี่ยฮวงจับจ้องมองก๊วยโล่วและพวกอย่างเงียบงัน ชั่วครู่ให้หลังจึงหันกายกลับ หิ้วหีบบนโต๊ะเตี้ยขึ้น สาวเท้าไปยังหลังม่าน

ม่านผืนนี้จัดทำจากแพรต่วนสีทอง แขวนอยู่หว่างกลางห้องโถงจำลอง

ผู้อื่นเบิ่งตามองผ้าม่าน ก๊วยโล่วกลับจับจ้องมองเบ็ดตกกวี

หน้าน้อย ๆ ของเบ็ดตกกวีแปรเปลี่ยนเป็นซีดขาว

ก๊วยโล่วพลันหลิ่วตาให้ กล่าวว่า

"พวกเจ้าไฉนไม่ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ?"

เบ็ดตกกวีตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...มิได้พกนำเสื้อผ้ามาผลัดเปลี่ยน"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ที่นี้ไม่มีเสื้อผ้า หรือมิรู้จักกลับบ้านไปผลัดเปลี่ยน ?"

สีหน้าเบ็ดตกกวีปรากฏแววปีติลิงโลด ฉุดลากกวาดความพิ้นเพวิ่งตะบึงออกจากห้อง

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ใบหน้าคนผู้นี้แม้หนังหนา จิตใจกลับไม่อำมหิต"

มันทราบว่าก๊วยโล่วเห็นว่าทารกทั้งสองไม่มีส่วนรู้เห็นเรื่องราว จึงปล่อยปละละเว้นพวกมัน

ยามนั้น มันจับจ้องมองก๊วยโล่วด้วยประกายตานุ่มนวล ครั้นเมื่อเหลียวหน้ามา ดวงตาพลันเย็นยะเยียบลง

ฮ่อเงี่ยฮวงหมุนคว้างออกจากหลังม่านแล้ว

มันผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่จริง ๆ อาภรณ์ที่มันสวมใส่ตอนนี้ เป็นสีดำสนิท!

ฮ่อเงี่ยฮวงสวมชุดดำ ใส่ถุงมือดำ ใบหน้าคลุมผ้าดำ แม้แต่ฝักกระบี่ที่สะพายอยู่กลางหลังก็เป็นสีดำมะเมื่อม

ฝักกระบี่มีความยาวสี่เชียะเจ็ดนิ้ว

ลิ้มไท้เพ้งร้องโพล่งอย่างแตกตื่นว่า

"ที่แท้เป็นท่าน ท่านยังไม่ตาย ?"

บุรุษชุดดำกล่าวเสียงเย็นชา

"เราที่ไม่ตาย เนื่องเพราะท่านยังมิเข้าใจวิธีการฆ่าคน และไม่รู้จักฆ่าคน"

ลิ้มไท้เพ้งหน้าบัดเดี๋ยวเขียวคล้ำ บัดเดี๋ยวแดงฉาน

มันยังไม่รู้จักฆ่าคนจริง ๆ หลังจากฆ่าคนก็ประหวั่นวิ้าวุ่นใจ มิตรวจตราดูว่าคนผู้นั้นเสียชีวิตจริงหรือไม่

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"ท่านหากรู้จักฆ่าคน ต่อให้เราเสียชีวิตจริง ๆ ท่านก็สมควรทิ่มแทงใส่เราสักหลายดาบจึงแน่ใจได้"

ลิ้มไท้เพ้งขบกรามกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านับว่าเรียนรู้แล้ว"

"เป็นไปไม่ได้ ผู้ที่ไม่รู้จักฆ่าคน มิมีวันเรียนรู้ได้ การฆ่าคนพึงมีความสามารถเป็นพิเศษ"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านมีความสามารถในการฆ่าคนเป็นพิเศษ ?"

"นับว่าพอใช้การได้"

อี้ฉิกกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากแม้นท่านมีความสามารถในการฆ่าคนจริง ๆ ตอนนี้พวกเราคงเสียชีวิตหมดสิ้นแล้ว"

"พวกท่านที่มีชีวิตสืบต่อ สมควรขอบคุณสุนัขตัวนั้น"

อี้ฉิกเบือนหน้ามายังก๊วยไต้โล่ว กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพบเห็นเรื่องประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"อย่างน้อยมันมีความสามารถในการฆ่าสุนัข เนื่องเพราะมันฆ่าสุนัขไปตัวหนึ่งแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็สังเกตพบเรื่องประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"มันหาใช่น่ำเก็งชิ้ว (อัปลักษณ์แซ่น่ำเก็ง) ไม่"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมันไม่ขี้ริ้วอัปลักษณ์"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"นามบุคคลเรียกว่าน่ำเก็งชิ้ว คนมิแน่นักว่าจะขี้ริ้วอัปลักษณ์จริง ๆ"

ก๊วยโต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ถูกต้อง เฉกเช่นกับนามเฮ้งต๋ง (เฮ้งเคลื่อนไหว) ไม่แน่นักว่าจะชมชอบเคลื่อนไหว"

"กล่าวได้มิผิด"

"แต่ตอนที่มันปรากฏกายในรูปโฉมฮ่อเง่ียฮวง บนใบหน้าหามีรอยแผลกระบี่ไม่"

ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนทราบว่าวิญญาณใต้กระบี่น่ำเก็งชิ้ว แม้รอดชีวิตจากกระบี่คลุ้มคลั่งกากบาทด้วยโชคช่วย ใบหน้ายังถูกกรีดเป็นรูปกากบาท ดังนั้นไม่ยอมเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงต่อผู้คน

แต่ตอนที่บุรุษชุดดำรุดมาด้วยรูปโฉมฮ่อเง่ียฮวง บนใบหน้าหามีรอยแผลเป็นไม่

บุรุษชุดดำจับตาชมดูอยู่ด้านข้างอย่างเย็นชาตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"พวกท่านเพียงกล่าวถูกต้องประการหนึ่ง"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวถามว่า

"ประการใด ?"

"เราไม่สามารถฆ่าคน เพียงฆ่าสุนัขได้"

"ที่แท้ท่านก็เปิดเผยสัตย์ซื่อยิ่ง"

บุรุษชุดดำเค้นเสียงว่า

"เมื่อครู่เราฆ่าไปตัวหนึ่ง บัดนี้จะฆ่าเจ้าเป็นตัวที่สอง"

.....

วิกาลสงบสงัด พ้องกับค่ำเดือนมืดมิด ลมรุนแรง ราตรีฆ่าคน

นอกจากก๊วยไต้โล่วและพวกแล้ว คนมีชีวิตบนภูเขาลูกนี้ ความจริงมีไม่มากนัก ค่ำคืนนี้อาจลดทอนไปคนหนึ่ง

หรืออาจถูกลิดรอนไปทั้งสี่คน

กลางลานตีกเพาะปลูกต้นไม้ ลมยามกรรโชก ต้นไม้ก็ไหวโอนเอน

บุรุษชุดดำพอพลิ้วกายออกจากห้อง หยุดยั้งที่กลางลานตีก ก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว แม้แต่น้อย

มันยืนสงบกับที่ คล้ายหล่อหลอมร่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับราตรีอำมหิตนี้

มิว่าผู้ใดต้องยอมรับว่า บุรุษชุดดำมีความสามารถในการ "ฆ่าคน" จริง ๆ

เรือนร่างมันคล้ายแฝงรังสีการฆ่าฟันประการหนึ่ง

กระบี่ไม่ทันหลุดจากฝัก รังสีการฆ่าฟันก็แผ่พุ่งออก

ก๊วยไต้โล่วยังคงเปลื้องอาภรณ์ชุดนอกอยู่ภายในห้องอย่างแช่มช้า

บุรุษชุดดำก็เฝ้ารอคอยอยู่เบื้องนอก คล้ายมิร้อนรุ่มใจแม้แต่น้อย

ก๊วยไต้โล่วพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คนผู้นี้กลับมีความสะกดกลั้นนัก"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"หากคิดฆ่าคน สมควรมีตบะอดกลั้น"

"อาศัยตบะอดกลั้น ไหนเลยฆ่าคนได้?"

"ท่านคิดกระตุ้นให้มันร้อนรุ่ม มันกลับไม่ร้อนรุ่ม ท่านจึงกระวนกระวายขึ้นเอง ท่านพอกระวนกระวาย มันก็มีโอกาสฆ่าท่าน"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ร้อนรุ่มกระวนกระวาย"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ท่านมิเพียงไม่ต้องร้อนรุ่ม ทั้งมิจำเป็นต้องออกไปเพียงลำพัง"

"ข้าพเจ้าแม้หน้าหนา แต่หาใช่ปิศาจขวัญอ่อนไม่"

"ยามจัดการคนโฉดชั่วที่แพร่พิษหมายฆ่าคนเยี่ยงนี้ พวกเรามิต้องคำนึงถึงคุณธรรมในวงนักเลง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านคิดใช้สี่กลุ้มรุมหนึ่ง ?"

"หรือว่าทำไม่ได้ ?"

"หากแม้นข้าพเจ้าเป็นสตรี คงกระทำเช่นนั้น"

อี้ฉิกก้มศีรษะกล่าวว่า

"หรือท่านมีความมั่นใจว่าสามารถจัดการมัน ?"

"หามีไม่"

"อย่างนั้นท่าน..."

ก๊วยได้โล่วสอดคำอย่างยิ้มแย้ม

"แม้มั่นใจก็ต้องออกไป ต่อให้มิมั่นใจ ยังคงออกไป เฉกเช่นกับแม้มีเงินทองต่องดื่มสุรา ไม่มีเงินทองก็ขอดื่มสุรา"

เฮ้งต๋งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้อสมมุตินี้แม้ใช้ไม่ได้ แต่เท่ากับยืนยันเรื่องประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"มีเรื่องบางประการมิอาจไม่กระทำ"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ตกลง ท่านออกไป มันหากฆ่าท่าน เราจะล้างแค้นแทนท่าน"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อออกมา ตบไหล่ลิ้มไท้เพ้ง กล่าวว่า

"อย่างน้อยท่านนับว่ามีคุณธรรมอยู่"

อี้ฉิกพลันฉุดรั้งก๊วยได้โล่วไว้ กล่าวเบา ๆ

"มันใช้กระบี่ ท่านสมควรอยู่ห่างจากมัน"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็น

"ข้าพเจ้าทราบดี ท่านวางใจเถอะ"

จบคำ สาวเท้าออกจากห้อง

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจ ผู้คนบางคนไฉนประพฤติตนเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"อาจบางทีความจริงเป็นวีรบุรุษผู้กล้า มีบ้างบางคนเป็นวีรบุรุษมาแต่กำเนิด"

ลิ้มไท้เพ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิผิด ไม่ว่ามันเป็นปิศาจสุรา หรือจอมหุนหัน แต่นับเป็นวีรบุรุษอันสมบูรณ์แบบผู้หนึ่ง"

อี้ฉิกทอดถอนใจพึมพำว่า

"น่าเสียดายที่มันห้าวหาญไป"

ก๊วยโต้โล่วบรรลุถึงกลางลานตีกแล้ว ขณะห่างจากบุรุษชุดดำช่วงใหญ่ก็หยุดยั้งชะงักลง

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"กระบี่ของท่านเล่า ?"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กระบี่ของข้าพเจ้าส่งเข้าโรงจำนำแล้ว"

บุรุษชุดดำแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านกล้าประจัญกับเราด้วยมือเปล่า หรือกริ่งเกรงมิอาจตายเร็วขึ้น ?"

"ในเมื่อต้องตาย มิสู้ตายเร็วขึ้น ไม่ต้องมีชีวิตอย่างทนทุกข์ทรมาน"

บุรุษชุดดำเค้นเสียงว่า

"ตกลง เราจะส่งเสริมท่าน"

คำ "ตกลง" พอเปล่งจากปาก ก็พลิกข้อมือกระชากกระบี่ออก

นิ้วมือมันเพิ่งแตะสัมผัสถูกด้ามกระบี่ ก๊วยโต้โล่วก็โถมตรงเข้าหา

หัวใจอี้ฉิกเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก

หรือก๊วยโต้โล่วคิดใคร่ตายเร็วขึ้นจริง ๆ ทราบดีว่าฝ่ายตรงข้ามใช้กระบี่สั้นเป็นอาวุธ ไฉนยังเสนอตัวเข้าประชิดใกล้ ?

ประกายกระบี่กระจายวูบ กระบี่บุรุษชุดดำหลุดจากฝักแล้ว

อาวุธมันในตอนนี้กลับเป็นกระบี่ยาว

ประกายกระบี่เจิดจ้าดุจรุ้งยาวพาดขอบฟ้า แปลบปลาบจนผู้คนตาละลานพร่าพราย

น่าเสียดายที่ก๊วยโต้โล่วโถมถึงเบื้องหน้ามันแล้วมองไม่เห็นประกายกระบี่ ดวงตาของตนจึงมิได้ละลานพร่าพราย

ก๊วยไต้โล่วแม้มองไม่เห็นกระบี่ของบุรุษชุดดำ กลับซอกซอนสังเกตพบจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม

ดังนั้นก๊วยไต้โล่วต่อยหมัดออกอย่างหักโหม พลังหมัดแกร่งกร้าวดุจพะเนินเหล็ก กระทุ้งใส่ทรวงอกบุรุษชุดดำ

แว่วเสียงดังโครม หมัดนี้จู่โจมถูกเป้าหมายอย่างถนัดถนี่ ร่างของบุรุษชุดดำปลิวละลิ่วไป

ร่างมันปลิวละลิ่วไปด้านหลัง ประกายกระบี่กลับแหวกพุ่งมาเบื้องหน้า แผ่นหลังมันปะทะกับผนังด้านหลัง กระบี่ยาวกลับตรึงติดกับต้นไม้เบื้องหน้า

ร่างบุรุษชุดดำล้มครืนลง มันพอล้มลง ก็ไม่ขยับเคลื่อนไหวอีก

ก๊วยไต้โล่วก้มลงมองดูหมัดของตนเอง คล้ายตื่นเต้นสงสัย พิศวงคลางแคลงยิ่ง

ก๊วยไต้โล่วเองคล้ายคิดมิถึงว่า หมัดของตนนี้สามารถโค่นฝ่ายตรงข้ามล้มลง

อี้ฉิกยิ่งคิดไม่ถึง ตะลึงลานวูบใหญ่ จึงพุ่งปราดออกจากห้อง คล้ายตื่นเต้นมิงโลด คล้ายตัดพ้อตำหนิ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกท่านอยู่ห่างจากมัน ท่านไฉนพานถาโถมเข้าหา ?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าว

"อาจบางทีข้าพเจ้าเป็นตัวโง่งม"

รอยยิ้มของตนรู้สึกโง่งมอยู่หลายส่วนจริง ๆ

แต่ก๊วยไต้โล่วไม่โง่เขลาแม้แต่น้อย...ตอนที่ท่านเห็นว่ามันโง่เขลา มันกลับมาญฉลาดปราดเปรื่องหลักแหลมเลิศล้ำกว่าผู้คนส่วนใหญ่มากมายนัก

อี้ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้ใดว่าท่านโง่งม ข้าพเจ้าเพียงมิเข้าใจว่าท่านดูออกได้อย่างไรว่า คราครั้งนี้มันไม่ใช้กระบี่สั้นอีก ?"

"ข้าพเจ้าดูมิออก เพียงแต่คาดคำนวณได้"

อี้ฉิกงงงันวูบจึงกล่าว

"หากแม้นคาดเดาผิดเล่า ?"

"ข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิดแน่นอน"

"เพราะเหตุใด ?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อฮิฮิ กล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าโชคดียิ่ง"

อี๊ฉิกงงงันวูบใหญ่ พลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านแม้ไม่โง่งม แต่ไม่สัตย์ซื่อแม้แต่น้อย"

ก๊วยไต้โล่วไม่สัตย์ซื่อจริง ๆ เนื่องเพราะตนรู้จักแสร้งเป็นโง่งม

ซึ่งความจริงก๊วยไต้โล่วดูออกแต่แรกว่า คราครั้งนี้บุรุษชุดดำมิได้ใช้กระบี่สั้น

เนื่องเพราะครานี้ ด้ามกระบี่ของบุรุษชุดดำอยู่เหนือไหล่ซ้าย กลับใช้มือขวาชักกระบี่ ตอนที่ชักกระบี่ ทรวงอกท้องน้อยยุบเข้าไป แสดงว่าทุ่มเทพลังทั้งมวลมายังข้อมือ

ดังนั้นบริเวณทรวงอกท้องน้อยของมันจึงปรากฏเป็นจุดอ่อน

ก๊วยไต้โล่วสังเกตพบจุดอ่อนข้อนี้ จึงต่อยหมัดจู่โจมใส่

ขอเพียงเล็งได้แม่นยำ คำนวณได้มั่นเหมาะ เพียงหมัดเดียวก็พอแล้ว ไม่ต้องจู่โจมหมัดที่สองอีก

ยอดฝีมือยามชิงชัย ที่ประสบผลที่สุดคือหมัดพิฆาตนี้

หากแม้นหมัดนี้ท่านไม่สามารถโค่นผู้อื่นล้มลง ตนเองอาจถูกจู่โจมล้มลง

ผลแพ้ชนะมักพิสูจน์ชัดในวินาทีชั่ววูบ จังหวะเวลาชั่วพริบตา

อี๊ฉิกกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้ายังมีข้อสงสัยใจอีกประการหนึ่ง"

"อ้อ ?"

"มือของมันสั้นกว่ากระบี่มากนัก ไฉนพอยื่นมือก็ดึงกระบี่ออกมาได้ ?"

เฮ้งด๋งสอดคำขึ้น

"เราเข้าใจ"

พลางสาวเท้ามาปลดฝักกระบี่ของบุรุษชุดดำออกมา

อี๊ฉิกรับฝักกระบี่มาก้มลงมองดูแวบหนึ่งจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าก็เข้าใจแล้ว"

มิว่าผู้ใดขอเพียงได้เห็นฝักกระบี่นี้ ล้วนเข้าใจดี

ฝักกระบี่ความจริงบรรจุกระบี่สองเล่ม หนึ่งยาว หนึ่งสั้น สำหรับความนี้อี๊ฉิก

บุกคิดได้แต่แรก

เพียงแต่มันคิดไม่ถึงว่าฝักกระบี่นี่หาใช่ฝักกระบี่แท้จริง เพียงแต่ใช้โลหะสองแผ่นประกบกัน ทิ้งช่องกลวงอยู่หว่างกลาง

กระบี่เล่มนี้หาได้ "ชัก" ออกจากเบื้องบน หากแต่ "สลัด" หลุดจากด้านข้าง

.....

กลางลานตึกเพิ่มหลุมฝังศพหลังหนึ่ง

เป็นหลุมฝังศพสุนัข

อี้ฉิกบรรจุสุนัขดำตัวนั้นลงในโลงกับมือเอง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เจ้าออกมาจากโลง บัดนี้ต้องกลับลงไปในโลงอีก หากทราบเช่นนี้แต่แรกเจ้าไยต้องออกมา ?"

ก๊วยโต้โล่วฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"มันหากไม่มา พวกเราคงต้องเข้าไปนอนในโลงกัน"

ลิ้มไท้เพ้งถอนใจกล่าวว่า

"ตอนที่มันกระโจนออกจากโลง เรายังเตะใส่มันเท้าหนึ่ง มิคาดมันกลับช่วยป้องกันพวกเรา"

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"สุนัขมิใช่คน มันไม่จดจำความแค้น เพียงจารึกพระคุณที่ผู้คนหยิบยื่นให้ไม่ใช่"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวเสริมขึ้น

"มิผิด *ขอเพียงท่านโยนกระดูกแก่สุนัขท่อนหนึ่ง คราหน้ามันพอพบพานท่านคงแกว่งกระดิกหางให้ แต่มีคนทรยศเนรคุณบางคน ไม่ว่าท่านหยิบยื่นผลประโยชน์แก่มันเพียงใหน มันกลับแว้งกัดท่านเขี้ยวหนึ่ง* ดังนั้น..."

ลิ้มไท้เพ้งสอดคำขึ้น

"ดังนั้นสุนัขยึดมั่นคุณธรรมกว่าผู้คน อย่างน้อยยังประเสริฐเลิศกว่าผู้คนบางคน"

"เพราะเหตุนี้พวกเราพึงปักตั้งป้ายจารึกข้อความแก่มัน"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ป้ายศิลาสามารถปักตั้งภายหลัง ข้อความสดุดีพึงท่องอ่านก่อน"

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ท่านประพันธ์ข้อความสดุดีได้ ?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะ เอื้อนเสียงกังวาน

"ในโลงบรรจุสุนัข เป็นสหายถือคุณธรรม เจ้าหากไม่สอดแทรกมา พวกเ
คงตายสิ้น ทุกวันแรมและขึ้นสิบห้าค่ำ จะเซ่นดอกไม้ราดรดสุรา"

.....

โบราณมีคำพังเพยว่าไว้ สุกรมิอาจอ้วนพีไป คนไม่อาจฉลาดปราดเปรื่องไป

*สุกรที่อ้วนพีมักถูกฆ่าก่อน คนหากต้องการมีชีวิตอย่างสุขสำราญ สมควรแ
ความโง่งมอยู่หลายส่วน*

นั่นหาใช่แสดงว่าพวกตนเป็นคนโง่งม

ก๊วยโล้วและพวกย่อมทราบว่าแมวปรุงอาหารไม่เป็น สุนัขก็มิอาจบร
ตัวเองภายในโลง

แมวและสุนัขตัวนี้ย่อมมีเจ้าของ และเป็นบุคคลเดียวกับที่จัดเครื่องเรือน ตกแ
สถานที่นี้

เพียงแต่คนผู้นี้เป็นใคร ?

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"คนผู้นี้ตอนส่งโลงมา ย่อมทราบว่าบุรุษชุดดำยังไม่เสียชีวิต"

ก๊วยโล้วสนับสนุนว่า

"มิผิด มันที่ส่งโลงมา เพราะเพื่อบอกต่อพวกเราว่า บุรุษชุดดำยังไม่เสียชีว

อี้ฉิกผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันคงล่วงรู้แผนโจรปล้นโจรของบุรุษชุดดำแต่แรก"

"แต่มันไยไม่บ่งบอกต่อพวกเราอย่างตรง ๆ ?"

"เนื่องเพราะมันยังมิต้องการพบหน้าพวกเรา"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวบ้างว่า

"มันเมื่อไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายพวกเรา ไฉนกระทำเรื่องลับ ๆ ล่อ ๆ ปานนี้

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า คนผู้นี้ต้องเป็นอิสตรี"

อี้ฉิกถลึงตากล่าวว่า

"เห็นได้อย่างไร ?"

"มีแต่อิสตรีจึงกระทำเรื่องลับ ๆ ล่อ ๆ พิสดารสุดหยั่งคาดเช่นนี้"

"แต่บุรุษยังพิสดารสุดหยั่งคาดกว่า"

"ท่านก็เป็นบุรุษ ไฉนแก้ต่างแทนอิสตรี ?"

"ท่านถือกำเนิดจากครรภ์อิสตรี ไฉนกล่าวหาสตรีร่ำไป ?"

เฮ้งต๋งปรายตามองอี้ฉิกแวบหนึ่ง พลันกล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาลมา บุรุษดูแคลนอิสตรี สตรีก็เหยียดหยามบุรุษ เรื่องนี้มิมีใดต้องทุ่มเถียงเกี่ยงงอน เราไม่เข้าใจว่าพวกท่านไฉนกระตือรือร้นสนใจปัญหาแค่นี้เป็นพิเศษ"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ปัญหาพวกเราความจริงมีมากมายยิ่ง ตอนนี้กลับเพิ่มพูนอีกประการหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"เพิ่มพูนปัญหาอันใด ?"

"ปัญหาเกี่ยวกับบุรุษชุดดำ"

ที่แท้บุรุษชุดดำยังไม่ตาย เนื่องเพราะก๊วยไต้โล่วและพวกมิต้องการฆ่ามัน พวกตนล้วนไม่ต้องการฆ่าคน โดยเฉพาะคนที่ถูกโค่นพ่ายแพ้ ได้รับบาดเจ็บอย่างน้อยบุรุษชุดดำกล่าวถูกต้องประการหนึ่ง

"มีบ้างบางคนไม่มีความสามารถในการฆ่าคน และมิมีวันเรียนรู้ได้"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"การที่จะจัดการมันอย่างไรนับเป็นปัญหาจริง ๆ"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"มันมิใช่ถูกพวกเราคุมขังไว้หรือ?"

"ถูกต้อง"

"ท่านกริ่งเกรงมันหลบหนี?"

"มันหนีไม่รอดหรอก"

ที่แท้บุรุษชุดดำถูกพันธนาการไว้ดุจขนมจ้าง มิมีทางหนีรอดได้

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ในเมื่อหนีไม่รอด ยังมีปัญหาอันใด?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่นี้เอง มันเมื่อหนีไม่รอด พวกเราก็ต้องอุปการะเลี้ยงดูมัน แต่พวกเรากระทั่งตนเองยังเลี้ยงดูมิได้ ไหนเลยสามารถชุบเลี้ยงบุคคลอื่น"

"อย่างนั้นพวกเราปลดปล่อยมันเถอะ"

"คนประเภทนี้ปลดปล่อยไม่ได้"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"พวกเราไยไม่ให้มันเลี้ยงดูด้วยตัวเอง?"

ก๊วยโล้วดากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"มันเพิ่งฮุบเงินของกลางจากคดีหงชีง้อ ย่อมมีเงินทองมากมายกว่าพวกเรา"

ยืดกายขึ้นแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าจะไปสอบถามมันว่ามันซุกซ่อนอัญมณีจินดาเหล่านั้นอยู่ที่ใด"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"ท่านเข้าใจว่าสอบถามได้?"

"ข้าพเจ้าแม้มิใช่กระบองหนีบ แต่ก็มีวิธีของข้าพเจ้าอยู่"

12

บุรุษก๊บแมว

แดนหลังของเคหารุ่มรวยมีห้องเก็บฟืนหลังหนึ่ง

ไม่ว่าครอบครัวใด หากจับกุมโจรบุกรุกได้มักคุมขังอยู่ในห้องเก็บฟืน

ห้องเก็บฟืนหลังนี้มีทั้งแมงมุม มุสิก ปัสสาวะแมว มูลสุนัข เขม่าไฟ เพียงไม่มีฟืนแม้สักดุ้นเดียว

ทั้งยังไม่มีคน!

บุรุษชุดดำที่ถูกพันธนาการดุจขนมจ้างกลับสาบสูญจนไร้ร่องรอย

บนพื้นเพียงหลงเหลือเชือกกองหนึ่ง...เชือกที่ถูกตัดขาดสะบั้น

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน จึงหยิบฉวยเชือกขาดส่วนหนึ่งขึ้นมา มองดูแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เชือกเส้นนี้ถูกดาบตัดขาด"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ทั้งยังเป็นดาบไวเล่มหนึ่ง"

มีแต่ใช้ดาบไวตัดเส้นเชือก รอยขาดจึงเรียบร้อย เกลียวเชือกที่ม้วนพันไว้จึงไม่หมุดลุ่ยกระจาย

ลิ้มไท้เพ้งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า บุรุษชุดดำมิได้หลบหนีออกไปเอง หากแต่มีคนรุดมาช่วยมัน"

ก๊วยได้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงว่าบุคคลเยี่ยงมันยังมีสหายอยู่"

"หรือเป็นการช่วยเหลือของเบ็ดตกกวีและกวาดความพิ้นเพสองปิศาจน้อย ?"

"เป็นไปมิได้ พวกมันทั้งไม่มีกำลังขวัญและความสามารถยิ่งใหญ่ปานนี้ อย่าว่าแต่...เด็กทารกมีส่วนละม้ายเหมือนสตรีประการหนึ่ง"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"ประการใด ?"

"เด็กทารกไม่รู้จักคำคุณธรรม"

อี้ฉิกถลึงตาใส่ มิทันกล่าววาจา ลิ้มไท้เพ้งชิงกล่าวว่า

"หรือเป็นการช่วยเหลือของราชสีห์ทอง ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"ท่านไฉนฉุกคิดถึงมัน ?"

"วันที่อยู่ในเมืองกุ่ยเซี้ย เราไม่พบเห็นราชสีห์ทอง อาจบางทีบุรุษชุดดำปลดปล่อยมันแล้ว ?"

ก๊วยไต้โล่วส่ายหน้ากล่าวว่า

"บุคคลเยี่ยงบุรุษชุดดำ รับรองมิแบ่งปันเงินของกลางกับผู้อื่น"

แย้มยิ้มแล้วอธิบายว่า

"บนโต๊ะหากมีข้าวสามชาม ต่อให้มันรับประทานไม่ลง ก็มิแบ่งปันชามหนึ่งแก่ผู้อื่น ต่อให้ต้องท้องแตกตาย ก็ขอรับประทานจนหมดสิ้น"

"ท่านเข้าใจว่าราชสีห์ทองและกระบองหนีบล้วนถูกมันฆ่าทิ้ง ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหิวแล้ว"

วาจาประโยคนี้ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหัวข้อสนทนาตอนนี้แม้แต่น้อย

ลิ้มไท้เพ้งเบิกตาจนกลมกว้าง จับจ้องมองมา เฮ้งต๋งและอี้ฉิกก็จับตามองก๊วยไต้โล่ว คล้ายคิดวิเคราะห์ว่า โครงสร้างของคนผู้นี้ผิดแผกจากบุคคลอื่นหรือไม่

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอเอ่ยถึงข้าวสามชาม ก็พบว่าตนเองหิวโหย พอเอ่ยถึงเรื่องรับประทาน จึงฉุกคิดว่าพวกเรามิได้รับประทานอาหารมาครึ่งค่อนวัน"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านพอกล่าวถึงเรื่องใด ก็ฉุกคิดถึงเรื่องนั้น ?"

"คล้ายกับใช่"

"ท่านหากเอ่ยอ้างถึงปัสสาวะสุนัข หรือฉุกคิดถึง ?"

มิทันขาดคำ ก๊วยไต้โล่วก็ฉุกคิดว่าตนไม่ได้ปัสสาวะเป็นเวลานาน พลันหันกายไปยังห้องปัสสาวะ

เย้งต๋งจับจ้องมองจนตาเบิกค้าง คล้ายตะลึงลานกับที่

อี้ฉิกอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นตัวประหลาดจริง ๆ"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตัวประหลาดเยี่ยงนี้มีไม่มากนัก"

"มิเพียงมีไม่มาก เกรงว่ามีเพียงคนเดียว"

บุคคลที่มีอารมณ์ขันเยี่ยงก๊วยไต้โล่ว หากมีมากขึ้นอีกหลายคน โลกนี้อาจหวานชื่นบานกว่านี้

.....

สัตว์เดียรัจฉานที่สนิทสนมกับผู้คนที่สุด อาจเป็นแมวและสุนัข มีบ้างชมชอบเลี้ยงแมว มีบ้างบางคนชมชอบเลี้ยงสุนัข

ซึ่งความจริงแมวกับสุนัขมีข้อผิดแผกแตกต่างกัน

แมวมิคล้ายเป็นสุนัข มันไม่ชมชอบออกไปวิ่งเพ่นพ่านที่เบื้องนอก

แมวชมชอบอยู่ภายในบ้าน อยู่ที่ข้างเตาไฟ มันชมชอบรับประทานปลาโดยเฉพาะหัวปลา

แมวก็ชมชอบนอนขดกายในอ้อมอกคน ให้คนลูบคลำลำคอและใบหูมัน

ทุกวี่วัน ท่านหากป้อนอาหารให้ตามกำหนดเวลา โอบอุ้มมันในอ้อมอก ดูแลมันอย่างแผ่วเบา มันต้องชมชอบท่าน ยึดถือท่านเป็นเพื่อนที่ดี

แต่ท่านอย่าได้เข้าใจว่า มันเพียงชมชอบท่าน เป็นของท่านเพียงลำพัง

แมวมิได้จงรักภักดีเฉกเช่นสุนัข ในถาดของท่านหากไม่มีปลา มันมักเตร็ดเตร่ไปยังบ้านท่องผู้อื่น กลับกลายเป็นเพื่อนที่ดีของคนผู้นั้นโดยเร็ว

คราหน้าท่านหากพบพานมัน มันอาจมิรู้จักท่าน ลืมเลือนท่านไปแล้ว

ดูเผิน ๆ แมวมิได้ดุร้ายเช่นสุนัข แต่อำมหิตกว่าสุนัขมากมายนัก ตอนที่มันมุสิกได้ตัวหนึ่ง ต่อให้หิวโหยปานใด ก็ไม่กลืนมุสิกลงไปในคำเดียว

มันต้องก่อกวนมุสิกตัวนั้นจนสมใจ ค่อยกัดกินมุสิกทีละคำ

เล็บเท้าของแมวแผ่วเบายิ่ง ตอนเดินเหินปราศจากซุ่มเสียงผิดปรกติ แต่ท่าหากตอแยมัน เล็บเท้าอันอ่อนนุ่มของมันจะปรากฏกรงเล็บอันแหลมคมขึ้น ตะกุยที่ผิวหนังปริแตกโลหิตหลั่งไหล

นี่เฉกเช่นกับอิสตรี บางครั้งนางอาจทอดกายในอ้อมอกของสามีและคนแต่บางคราวตะกุยเล็บใส่ใบหน้าบุรุษ

แมวตัวนี้เป็นสีดำสนิท ขนมันมะเมื่อมเป็นประกาย

ภายใต้อรุโณทัยสาดส่อง ก๊วยได้โล่วกำลังเพ่งพิจารณาแมวตัวนี้อย่างละเอี

เช้าวันนี้เป็นเฉกเช่นกับเมื่อวาน สุราอาหารจัดวางอยู่บนโต๊ะในห้องโจำลองอีกครา ทั้งหมดได้ยินแมวสั่นกระดิ่งเรียกอีกครั้ง

ก๊วยได้โล่วและพวกจึงรับประทานจนอิ่มหนำอีกมื้อหนึ่ง

ก๊วยได้โล่วพลันกล่าวว่า

"แมวตัวนี้คงรับประทานอิ่มหนำตลอดมา แมวที่มักอดโซ ย่อมไม่มีขนมะเมื่อมปานนี้"

อี้ฉิกหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านวิเคราะห์อยู่ครึ่งค่อนวัน เพียงวิเคราะห์ความนี้ ?"

ก๊วยได้โล่วเอ่ยสืบต่อ

"หากแม้นเครื่องเรือน สุราอาหาร รวมทั้งโลงใบนั้น เป็นคนผู้นั้นส่งอย่างนั้นแมวตัวนี้คงเป็นมันเลี้ยงไว้ ดังนั้น..."

"ดังนั้นเป็นไร ?"

"ดังนั้นแสดงว่าคนผู้นั้นต้องเป็นคนใจกว้าง จึงเลี้ยงดูแมวตัวนั้นจนอ้วและแข็งแรงปานนี้"

อี้ฉิกกะพริบตา กล่าวว่า

"แล้วจะเป็นไร ?"

"ข้าพเจ้าหากเป็นแมว เมื่อมีจู้ยิ้น (นาย) ที่ใจกว้างปานนี้ รับรองไม่ติดด

บุคคลอื่นไป"

"ดังนั้น..."

"ดังนั้นพวกเราหากปลดปล่อยแมวตัวนี้ มันจะกลับไปหาจู้ยิ้นโดยเร็ว"

อี้ฉิกตากระจ่างวูบกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านยังโอบอุ้มมันไยกัน ?"

ก๊วยไต้โล่วตบคอแมว กล่าวว่า

"พี่แมวเอย เจ้าหากช่วยเหลือพวกเราสืบเสาะจู้ยิ้นเจ้าจนพบ เราจะเลี้ยงปลาเจ้าทุกวัน"

จบคำปล่อยมือ ส่งแมวออกจากประตู

มิคาด แมวตัวนั้นร้องเมี้ยวคำหนึ่ง กระโดดกลับมาบนร่างก๊วยไต้โล่ว ทั้งยังแลบลิ้นเลียมือของตน

อี้ฉิกหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คิดมิถึงแมวตัวนี้กลับชมชอบท่าน"

ก๊วยไต้โล่วคว้าคอแมว วางลงกับพื้น แมวยังคงเดินวนอยู่รอบกายของตน

ก๊วยไต้โล่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เจ้าไฉนยังไม่ไป หรือมิคิดถึงจูยิ้นของเจ้า ?"

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"มันเมื่อทราบว่าที่นี้มีปลารับประทาน ไฉนยังวิ่งไปที่อื่น ?"

"แต่ข้าพเจ้ามิใช่นายของมัน มันไฉนรบเร้าพัวพันข้าพเจ้าไว้ ?"

"เมื่อครู่ท่านป้อนปลาแก่มันตัวหนึ่งใช่หรือไม่ ?"

"อืมม์"

"ผู้ใดป้อนปลาแก่มัน ผู้นั้นก็เป็นนายของมัน"

ก๊วยไต้โล่วนิ่งอึ้งไป

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"หากแม้นที่นี้มิมีปลารับประทานเล่า ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"อย่างนั้นมันอาจจะกลับไป"

ก๊วยได้โล่วฉุกใจได้คิด กล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราได้แต่รอคอย"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสริมขึ้น

"เราเพียงมุ่งหวังว่าแมวตัวนี้จำทางได้"

.....

แมวจำทางได้จริง ๆ

มันหากหาอาหารที่เบื้องนอกไม่ได้ มิว่าอยู่ที่ใดก็สามารถสืบเสาะหาทางกลับถึงบ้าน

หลังเที่ยง...

นับแต่เช้าจวบจนหลังเที่ยง หากมิได้รับประทานอาหาร ไม่ว่าผู้คนหรือแมวล้วนหิวโหยจนสุดทนทาน

ตอนนี้ ต่อให้ก๊วยได้โล่วแม้คิดโอบอุ้มแมวตัวนี้ แมวก็ไม่ยินยอมให้โอบอุ้ม

มันกระโจนออกจากเคหารุ่มรวยดุจหมอกควันสายหนึ่ง

ก๊วยได้โล่วตามติดอยู่ด้านหลังอย่างกระชั้นชิด

อี้ฉิกติดตามอยู่ด้านหลังก๊วยได้โล่ว ลิ้มไท้เพ้งติดตามอี้ฉิกอีกต่อหนึ่ง

เฮ้งต๋งกำชับว่า

"ทางที่ประเสริฐ พวกท่านอย่าได้ติดตามประชิดใกล้ไป"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ท่านเล่า ?"

เฮ้งต๋งมิตอบคำ เพียงทอดถอนใจ คล้ายรู้สึกว่าคำถามของลิ้มไท้เพ้งถามอย่างโง่เขลายิ่ง

เฮ้งต๋งทอดกายลงนอน คนเกียจคร้านเยี่ยงตนไหนเลยยินยอมเคลื่อนไหว

.....

ซ้ายมือของเคหารุ่มรวย เป็นสุสานรกร้างแถบใหญ่ ต่อให้เป็นวันสารทเช็งเหม็ง (วันเซ่นไหว้บรรพบุรุษผู้ล่วงลับ) ก็น้อยครั้งจะมีคนมาทำความสะอาดสุสานเซ่นไหว้ผู้ล่วงลับ

ผู้ที่ถูกบรรจุฝังอยู่ในที่นี้ ยามมีชีวิตไม่ได้รับการเหลือบแลจากผู้คนอยู่แล้ว

พอตกตายยิ่งถูกหลงลืมโดยง่ายดาย

ญาติสหายของคนยากไร้ ความจริงมีน้อยกว่าน้อยอยู่แล้ว อย่าว่าแต่เป็นคนยากไร้ที่ตกตายไป

ทุกครั้งที่ก๊วยไต้โล่วมายังที่นี้ มักบังเกิดความสะทกสะท้อนยิ่ง

แต่ตอนนี้ก๊วยไต้โล่วมิมีเวลาสะทกสะท้อน

แมวดำพุ่งปราด ๆ อย่างรวดเร็ว

มันกระโจนเข้าเขตสุสาน ผ่านหลุมฝังศพต่าง ๆ อย่างรวดเร็ว มองแต่ไกลคล้ายควันดำสายหนึ่ง

มิว่าผู้ใดคิดติดตามแมวตัวหนึ่งจนทัน ล้วนไม่ใช่เรื่องง่ายดาย มีแต่ทุ่มเทสมาธิทั้งมวลไล่ติดตาม ไม่มีเวลาครุ่นคิดคำนึงถึงเรื่องอื่นอีก

ตอนที่ติดพันอิสตรีก็เฉกเช่นกัน

อาจบางทีเนื่องเพราะมิมีเวลาขบคิดใคร่ครวญ จึงเผ้าติดพันนาง

หากมีเวลาใคร่ครวญผลได้เสียโดยละเอียด อาจจะถอนตัวผละจากนางในบัดดล

ข้างสุสานอนาถามีดงต้นจ้อ (พุทราจีน) อยู่แถบหนึ่ง

ในดงจ้อปลูกสร้างห้องไม้เล็ก ๆ หลังหนึ่ง เนื้อไม้ล้วนเป็นไม้จ้อ

กาลก่อนก๊วยไต้โล่วเคยท่องเที่ยวถึงดงจ้อนี้ แต่ไม่พบเห็นห้องไม้หลังนี้มาก่อน

ห้องไม้คล้ายเพิ่งก่อร่างสร้างขึ้นเมื่อสองวันมานี้ แมวดำพอมุดปราดเข้าดงไม้พลันหายสาบสูญ กลับปรากฏกลิ่นหอมโชยออกจากในห้องไม้

เป็นกลิ่นหอมของเนื้อย่างไฟแดง

ก๊วยไต้โล่วย่นจมูกคราหนึ่ง บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น

.....

ในห้องไม้ก่อไฟโชติช่วง เหนือเปลวไฟย่างเนื้ออยู่

ชายชราผู้หนึ่งนั่งยอง ๆ โบกพัดกระพือไฟ สตรีชรานางหนึ่งกำลังเทเต้าเจี้ยวแดงในหม้อ เพิ่มรสชาติของอาหาร

ยังมีดรุณีสาวผมยาวสยายประบ่านางหนึ่ง กำลังเร่งรัดผู้ชราทั้งสองตลอดเวลา

แมวดำพอกระโจนเข้าห้อง ก็พุ่งปราดมายังอ้อมอกนาง

แสดงแน่ชัด นางคือนายของแมวตัวนี้

ในที่สุด ก๊วยได้โล่วนับว่าเสาะพบบุคคลที่ต้องการหาแล้ว

ยามนั้น เพิ่งติดตามถึงหน้าประตู นางพอดีเหลียวหน้ามามอง

ประกายตาทั้งสองพอประสานสบ ล้วนใจสะท้านหวั่นไหว

ก๊วยได้โล่วร้องโพล่งว่า

"ซึงบ๊วยทึง ที่แท้เป็นท่าน"

ผู้ที่ชำระบัญชีแทนก๊วยได้โล่วที่ร้านกุยง้วนก้วง ว่าจ้างรถม้ารับพวกตนระหว่างทาง เพิ่มเติมเครื่องเรือนในเคหารุ่มรวย จัดส่งโลงไม้และอาหารเช้ามากลับเป็นดรุณีที่แรกพบก๊วยได้โล่วในเมืองชนบท ภายหลังพำนักที่เคหารุ่มรวยพร้อมกับคณะเล่นปาหี่ วันรุ่งขึ้นจากไปโดยไม่อำลา ทอดทิ้งหีบสมบัติห้าหีบไว้ นามซึงบ๊วยทึง

.....

เนื้อย่างไฟแดงตุ๋นจนเปื่อยแล้วถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ แต่ละชิ้นหนักไม่ต่ำกว่าสี่ชั่งถูกลำเลียงมายังห้องโถงจำลองเคหารุ่มรวย

ก๊วยได้โล่วพอดีรับประทานได้คำละหนึ่งชิ้น

แมวดำหมอบฟุบกายที่แทบเท้าซึงบ๊วยทึงอย่างเกียจคร้าน มันมิได้ปฏิเสธเนื้อย่างไฟแดง ไม่เจาะจงว่าต้องการรับประทานปลา

มิว่าเป็นผู้คนหรือแมว ตอนที่หิวโหยล้วนไม่ปฏิเสธเนื้อย่างไฟแดง

เมื่อรับประทานเนื้อเจ็ดแปดชิ้น ก๊วยได้โล่วจึงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดมิถึงมาก่อนว่าคนผู้นั้นจะเป็นท่าน"

ซึงบ๊วยทึงเม้มปากหัวร่อ มิกล่าวว่ากระไร

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ท่านกระทำเรื่องราวใดล้วนลี้ลับสุดหยั่งคาดปานนี้หรือ ?"

ซึงบ๊วยทึงก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงคิดส่งของมาด้วยตนเอง แต่กริ่งเกรงพวกท่านไม่ยอมรับไว้"

อี้ฉิกสอดคำเสียงเย็นชาว่า

"ท่านมิจำเป็นต้องส่งเครื่องเรือนเหล่านั้นมา"

"พวกท่านช่วยเหลือข้าพเจ้ามากมาย ข้าพเจ้าสมควรแสดงน้ำใจตอบแทนสักเล็กน้อยจึงถูกต้อง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"แต่พวกเรายังไม่อาจรับเครื่องเรือนเหล่านั้นไว้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะ...ท่านเป็นอิสตรี"

ซึงบ๊วยทึงกล่าวว่า

"อิสตรีก็เป็นคน"

ก๊วยไต้โล่วปรายตามายังอี้ฉิก กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สำนวนของนางกลับละม้ายเหมือนท่าน"

อี้ฉิกหน้าเคร่งเครียดเย็นชา หาได้แย้มยิ้มด้วย กล่าวว่า

"พวกเรารับประทานอาหารท่านหลายมื้อ ได้รับน้ำใจของท่านมากพอแล้ว มิอาจรับเครื่องเรือนเหล่านั้นเด็ดขาด"

ซึงบ๊วยทึงกะพริบตากล่าวว่า

"อย่างนั้นนับว่าข้าพเจ้าขอฝากเครื่องเรือนอยู่ในสถานที่นี้"

เฮ้งต๋งที่ด้านข้าง พลันกล่าวว่า

"อย่างนั้นต้องจ่ายค่าเช่าที่และค่าบำรุงรักษาวันละสิบตำลึง"

ซึงบ๊วยทึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตกลง"

"ทั้งยังต้องจ่ายก่อน ไม่อาจติดค้างไว้"

"ข้าพเจ้าขอจ่ายล่วงหน้าสิบวัน"

พลางล้วงเงินออกมาหนึ่งร้อยตำลึงจริง ๆ

เฮ้งต๋งมิได้เคลื่อนไหว เพียงจับจ้องมองเงินแท่งนั้น คล้ายจ้องมองจนตะลึงลาน

ก๊วยไต้โล่วและพวกกลับเขม้นมองเฮ้งต๋ง รู้สึกเฮ้งต๋งเป็นบุคคลประหลาดพิสดารจริง ๆ

ผู้อื่นซื้อสุราปรุงอาหารกำนัลโต๊ะเตียงให้ ตกแต่งประดับประดาตึกรามซอมซ่อแทน เฮ้งต๋งกลับทวงถามค่าเช่าสถานที่ ทั้งยังให้ชำระก่อน ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้

เฮ้งต๋งเบือนสายตาจากเงินแท่ง เพ่งมองซึงบ๊วยทึงแน่วนิ่ง พลันกล่าวว่า

"ท่านมีโรคหนักหนาสาหัสยิ่ง"

ซึงบ๊วยทึงหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ากินได้นอนหลับ ไหนเลยมีโรค"

"อาจบางทีโรคของท่านสืบเนื่องจากกินจุไป"

เอ่ยสืบต่ออย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านจ่ายเงินทองซื้อหาเครื่องเรือนมากมาย ว่าจ้างลำเลียงมายังที่นี้ กลับยินยอมจ่ายค่าเช่าสถานที่ต่อเรา คนผู้หนึ่งหากไม่มีโรค ไหนเลยกระทำเรื่องเช่นนี้ ?"

ก๊วยโต้ล่วหัวร่อออกมา เริ่มพบว่าซึงบ๊วยทึงมีโรคประหลาดติดตัวจริง ๆ

ซึงบ๊วยทึงกลอกกลิ้งดวงตาแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าหากบอกว่า ที่ทำเช่นนี้เพียงเพื่อตอบแทนน้ำใจของพวกท่าน มิทราบพวกท่านเชื่อถือหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งเบือนหน้ามายังก๊วยโต้ล่ว ถามว่า

"ท่านเชื่อหรือไม่ ?"

"ไม่เชื่อ"

"หากกระทั่งมันยังมิเชื่อถือ คงไม่มีบุคคลอื่นยินยอมเชื่อถือ"

ซึงบ๊วยทึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมิได้กล่าวเช่นนั้น"

ก๊วยโต้ล่วกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านคิดกล่าวว่ากระไร ?"

"บุรุษเพศหากพึงตาต้องใจสตรีนางหนึ่ง คิดรับนางเป็นภรรยา จะกระทำเรื่องพิสดารสุดหยั่งคาดหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะรับเป็นบุคคลแรก

เพราะเพื่อสตรีที่ตนรัก ไม่ว่าเรื่องราวใด บุรุษเพศล้วนกระทำได้

ซึงบ๊วยทึงขบริมฝีปากกล่าวว่า

"สตรีก็เป็นเฉกเช่นกัน"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เฉกเช่นกันอย่างไร ?"

"สตรีหากพึงดาต้องใจบุรุษเพศ คิดแต่งงานกับมัน ก็กระทำเรื่องพิสดารสุดหยั่งคาดได้เช่นกัน"

ใบหน้านางพลันแดงระเรื่อ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าพเจ้า...ปีนี้อายุสิบแปดแล้ว"

ดรุณีอายุสิบแปดใดไม่ริรัก ?

นี่นับเป็นเรื่องธรรมดาสามัญยิ่ง

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"บุรุษเดิบใหญ่พึงวิวาห์ สตรีเดิบใหญ่พึงแต่งงาน ท่านมิได้ป่วยเป็นโรคเลย"

เชิดหน้ายืดอกเอ่ยสืบต่อ

"เพียงมิทราบท่านชมชอบผู้ใด "

อี้ฉิกถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ย่อมชมชอบท่าน"

ก๊วยไต้โล่วแย้มยิ้มออกมา สีหน้าก็ปรากฏแววมั่นใจเปี่ยมล้น

ชายชาติชาตรีเยี่ยงก๊วยไต้โล่ว ยากพบพานโดยง่ายดายจริง ๆ ซึงบ๊วยทึงหากไม่ชมชอบก๊วยไต้โล่ว ยังจะชื่นชมผู้ใด ?

ซึงบ๊วยทึงเพ่งตามองก๊วยไต้โล่วจริง ๆ แต่แล้วเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นท่าน อาจบางทีมิใช่ ข้าพเจ้าตอนนี้ไม่อาจบอกได้"

ก๊วยไต้โล่วถามโพล่งว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะตอนนี้ยังมิถึงเวลา"

"เมื่อใดจึงถึงเวลา ?"

ซึงบ๊วยทึงกลอกตาไปมา แต่แล้วก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรพิสูจน์ดูก่อนว่าเขาเป็นคนดีจริงหรือไม่ นี่เป็นเรื่องสำคัญในชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสมควรเลือกเฟ้นโดยรอบคอบ ต้องค่อย ๆ ดูไปก่อน"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชา

"ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านยังคงรีบ ๆ ดูเถอะ มีบ้างบางคนร้อนรุ่มใจแทบตายแล้ว"

บุคคลที่ว่าย่อมหมายถึงก๊วยไต้โล่ว ก๊วยไต้โล่วกลับยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวอย่างเชื่อมั่นในตนเองว่า

"มิเป็นไร ท่านค่อย ๆ ดูเถอะ คนดีย่อมเป็นคนดี ยิ่งดูนานยิ่งล้ำเลิศ"

ซีงบ๊วยทึงกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ข้าพเจ้าหากดูออก ต้องบอกต่อท่านเป็นบุคคลแรก"

อี้ฉิกพลันผุดลุกขึ้น สะบัดหน้าออกจากห้อง

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านคิดไปที่ใด ไยไม่สนทนาร่วมกัน ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงมีวาจาประโยคหนึ่งคิดใคร่กล่าว"

ซุ่มเสียงมันเย็นชายะเยียบลง เอ่ยสืบต่อทั้งที่ไม่เหลียวหน้ากลับมาว่า

"ดรุณียุคนี้ ใบหน้ายิ่งมายิ่งหนาขึ้น"

ก๊วยไต้โล่วมองตามเงาหลังอี้ฉิกจนลับตา ค่อยส่ายหน้ากล่าวว่า

"อารมณ์คนผู้นี้แม้ประหลาดพิกล แต่เป็นคนดีงาม ขอซีงโกวเนี้ยอย่าได้มีโทสะ"

ซีงบ๊วยทึงกล่าวเสียงหยาดเยิ้ม

"ข้าพเจ้าแท้ที่จริงมิได้แซ่ซีง หากแต่แซ่บ๊วยเรียกว่าลื่อน้ำ (แปลว่าละม้ายบุรุษ)"

"บ๊วยลื่อน้ำ นามนี้กลับประหลาดพิสดารมิน้อย"

ซีงบ๊วยทึง หรือแท้ที่จริงนามบ๊วยลื่อน้ำ กล่าวว่า

"บิดาผู้ล่วงลับที่ขนานนามข้าพเจ้าเช่นนี้ เพราะต้องการให้ข้าพเจ้าเป็นเช่นบุรุษเพศ อย่าได้อิด ๆ เอื้อน ๆ คิดทำอะไร คิดกล่าวกระไร ก็กระทำตามนั้น"

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"บิดาท่านหากมีญาณวิถีรับรู้ คงปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง ที่ท่านมิได้สร้างความผิดหวังแก่มัน"

บ๊วยลื่อน้ำหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่า...พฤติการณ์ข้าพเจ้าละม้ายคล้ายบุรุษ ?"

"ท่านคาดคิดว่าตนเองประพฤติเช่นสตรีทั่วไป ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวเสริมขึ้น

"พฤติการณ์ที่ท่านแสดงออก ยังสมชายชาติกว่าบุรุษมากหลายเสียอีก สมมุติแท้น..."

ลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง เอ่ยสืบต่อ

"อี้ฉิกสหายพวกเรา บางครั้งละม้ายคล้ายอิสตรียิ่ง มิเพียงกระบิดกระบวนท่ามักขุ่นเคืองใจโดยไร้สาเหตุ"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงบุรุษเพศหากกระบิดกระบวนเสียบ้างก็ไม่เลวอยู่"

"เพราะเหตุใด ?"

"แสดงว่าเขาย่อมไม่ป่าเถื่อนดุร้าย หุนหันหยาบคาย ค่อนข้างนุ่มนวลเอาใจ"

ก๊วยได้โล่วพอฟัง พลันผุดลุกขึ้น ทดลองบิดกายไปมา เพื่อสอดคล้องกับวาเนียมของบ๊วยลื่อน้ำ

ในความเข้าใจของตน บุคคลที่นางชมชอบต้องเป็นดนแน่นอน

ขบคิดถึงตอนนี้ ก๊วยได้โล่วถึงกับหัวร่อจนแทบหุบปากไม่ลง

ลิ้มไท้เพ้งก็กำลังหัวร่อ

หรือมันก็คาดคิดว่า บ๊วยลื่อน้ำชมชอบมัน ?

ผู้คนที่ผิดแผกจากเดียรัจฉาน เนื่องเพราะคนรู้จักเข้าข้างตัวเอง วาดมโนภาพขนเคลิบเคลิ้ม

13

ความลับของน้ำเก๊กชั้ว

ค่ำคืนนี้แสงจันทร์สกาวสุกใส
เดือนเพ็ญอันกลมเกลี้ยงประดับอยู่เหนือยอดไม้
อี้ฉิกทรุดนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ ขบคิดจนเซื่องซึมเพียงลำพัง
ก๊วยโล่วพลันสาวเท้ามา ทรุดนั่งลงที่ข้างกายของมัน
อี้ฉิกถลึงตาใส่ กล่าวว่า
"ท่านมาไยกัน ?"
"มาโอภาปราศรัย"
อี้ฉิกปั้นสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า
"ท่านไยไม่ไปโอภาปราศรัยกับบ๊วยโกวเนี้ยนางนั้น ?"
"ท่านคล้ายมิใคร่ชมชอบนาง"
"ผู้ที่ชมชอบนางมีมากพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าไปสมทบ"
ก๊วยโล่วนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา
อี้ฉิกค้อนควักใส่ กล่าวว่า
"เที่ยงวันนี้พวกท่านคล้ายโอภาปราศรัยกันอย่างถูกคอยิ่ง"
"อืมม์"
"ในเมื่อสนทนาอย่างถูกคอปานนั้น ไยต้องมาหาข้าพเจ้า ?"
ก๊วยโล่วพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า
"ท่านกำลังหึงหวง"

ใบหน้าอี้ฉิกคล้ายแดงวูบ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหึงหวงผู้ใด ?"

"ท่านชมชอบนาง แต่ก็ทราบว่าบุคคลที่นางชมชอบคือข้าพเจ้า ดังนั้น..."

อี้ฉิกมิรอรับฟังจบความ ผุดลุกขึ้นหมายจากไป

ก๊วยไต้โล่วฉุดรั้งอี้ฉิกไว้ อี้ฉิกสะบัดดิ้นหลุด ก๊วยไต้โล่วจึงยึดกุมมือมันอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาหาท่าน เพื่อสนทนาเรื่องสำคัญกัน ?"

"นี่หรือคือเรื่องสำคัญของท่าน ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างจริงจัง

"ท่านคล้ายเคยบอกว่า ละแวกใกล้เคียงนี้มีตระกูลบู๊ลิ้มอยู่สองสามแห่ง หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นตระกูลบ๊วย นายเล็กประจำตระกูล เรียกว่ามนุษย์ศิลา บ๊วยลื่อกะ"

"ข้าพเจ้าเคยบ่งบอกเช่นนั้น"

"ในความคาดคิดของท่าน บ๊วยลื่อน้ำเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) ของมนุษย์ศิลา บ๊วยลื่อกะหรือไม่ ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ใช่หรือไม่ล้วนมิมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า"

"ยังมี ตระกูลบ๊วยมีข้ออาฆาตแค้นกับจอมโจรเป็ดย่างหงชีง้อหรือไม่ ?"

"ความนี้มิทราบชัด"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดว่าต้องมีความแค้นกัน ดังนั้นบ๊วยลื่อน้ำจึงสวมรอยเป็นหงชีง้อ แทงโมยอัญมณีมีค่าจากครอบครัวภายในเมืองสิบกว่าคดีในคืนเดียว ส่งข่าวชักนำวาสีห์ทองและกระบองหนืบมา ยืมมือพวกมันกำจัดหงชีง้อ เพียงแต่นางมีความแค้นกับบุรุษชุดดำหรือไม่ ? บุรุษชุดดำที่ถูกพวกเราพันธนาการไว้ เป็นนางช่วยเหลือจากไปหรือ ? นางที่ช่วยเหลือบุรุษชุดดำ เพราะต้องการครอบครองอัญมณีจินดาจำนวนนั้นหรือไร ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านไยไม่ไปไต่ถามนางเอง ?"

"นางเมื่อมิบ่งบอก ข้าพเจ้าแม้สอบถาม ก็ไม่ได้ความนัยใด"

"ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านคงมิกล้าไต่ถาม"

"มิกล้า ?"

"ท่านกริ่งเกรงนางมีโทสะ ดังนั้น..."

มิทันขาดคำ พลันปิดปากลง สีหน้าปรากฏแววบูดบึ้งขุ่นเคืองขึ้น

ก๊วยโล่วเหลียวหน้ามอง ก็เหลือบเห็นบ๊วยลื่อน้ำสาวเท้ามา

ใบหน้านางประดับด้วยรอยแย้มยิ้ม ดวงตาทั้งกลมโตทั้งสุกใส กล่าวว่า

"พวกท่านสมควรถามเรื่องเหล่านี้จึงถูกต้อง ข้าพเจ้าไหนเลยมีโทสะได้ ?"

อี้ฉิกปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านล้วนได้ยินคำสนทนาของพวกเรา ?"

บ๊วยลื่อน้ำก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาลอบรับฟัง เพียงคิดมาบ่งบอกว่า อาหารค่ำจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว"

"เฮอะ ท่านมาได้ประจวบเหมาะนัก"

กล่าวจบ สะบัดหน้าผละจากไปทันที

บ๊วยลื่อน้ำมองตามเงาหลังอี้ฉิก ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้ตอแยเขา เขาไฉนพอพบหน้าข้าพเจ้าก็ผละจาก ?"

ก๊วยโล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีสืบเนื่องจากมันชมชอบท่าน"

"ชมชอบข้าพเจ้า ? อย่างนั้นไฉนกลับหลีกเลี่ยงข้าพเจ้าตลอดเวลา ?"

"อาจบางทีมันดูออกว่าบุคคลที่ท่านชมชอบมิใช่มัน"

บ๊วยลื่อน้ำเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"พวกท่านเหล่าบุรุษเพศมักไม่ได้ถามเรื่องที่สมควรถาม ไม่กล่าวเรื่องที่สมควรกล่าว ช่างน่าหัวร่อนัก"

ยืดกุมมือก๊วยโล่ว เอ่ยสืบต่อ

"พวกเราไปรับประทานอาหารกัน จวบจนอิ่มหนำข้าพเจ้าค่อยบ่งบอกความ

จริงเกี่ยวกับข้าพเจ้าให้ทราบ"

"ไยไม่บ่งบอกในตอนนี้ ?"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ากริ่งเกรงว่า ท่านหลังจากรับฟัง จะรับประทานอาหารไม่ลง"

พลางฉุดรั้งก๊วยได้โล่วสาวเท้าเข้าห้อง จวบจนทรุดนั่งลง คล้ายยังมิอาจตัดใจผ่อนคลาย

เฮ้งต๋ง ลิ้มไท้เพ้ง จับจ้องมือของนางเขม็งนิ่ง อี้ฉิกก็อดชำเลืองแลมามิได้

ก๊วยได้โล่วภาคภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก อาหารมื้อนี้จึงรับประทานได้มากเป็นพิเศษ

ก๊วยได้โล่วเพิ่งเช็ดปาก บ๊วยลื่อน้ำพลันกล่าวว่า

"พวกท่านคาดเดามิผิด ข้าพเจ้าเป็นม่วยม่วยของมนุษย์ศิลาบ๊วยลื่อกะครอบครัวเรามีความแค้นกับหงชีง้อจริง น่าเสียดายที่สืบเสาะหามันไม่พบ จึงวางแผนดำเนินการเช่นนี้ พวกเราคำนวณแน่ว่า ราชสีห์ทองและกระบองหนีบต้องไล่ล่าสืบเสาะหงชีง้อจนพบ พวกมันเป็นคนของกรมเมือง การหาคนย่อมสะดวกกว่าพวกเรามากนัก"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"เรื่องเหล่านี้พวกท่านคำนวณได้ถูกต้อง แต่นับจากนี้พวกท่านล้วนคาดเดาพลาดผิด"

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบ กล่าวว่า

"พวกเราเดาเรื่องใดพลาดผิด ?"

"ประการแรก บุรุษชุดดำนั้นหามีความแค้นกับข้าพเจ้าไม่"

"อย่างนั้นมันมีความสัมพันธ์ใดกับท่าน ?"

บ๊วยลื่อน้ำขบริมฝีปาก ตัดใจกล่าวว่า

"มันเป็นกอกอ (พี่ชาย) ข้าพเจ้า !"

วาจาพอกล่าวออก ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ ก๊วยได้โล่วถึงกับอุทานออกมา

บุรุษชุดดำที่ประพฤติเป็นโจรปล้นโจร กลับเป็นมนุษย์ศิลาบ๊วยลื่อกะมันเป็นเรื่องผิดคาดหมายอย่างใหญ่หลวง

ลิ้มไท้เพ้งร้องโพล่งว่า

"กอกอท่าน ? มันไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้ ?"

บ๊วยลื่อน้ำก้มศีรษะกล่าวว่า

"ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนเข้าใจว่าตระกูลบ๊วยเรามีทรัพย์นับอนันต์ เปลือกนอกพวกเรา จึงโอ่อ่าภูมิฐานยิ่ง ขอเพียงเป็นสหายร่วมแนวรุดมาขอความช่วยเหลือ ล้วนไม่เคยรับความผิดหวังมาก่อน"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ซึ่งความจริงนับแต่บิดาผู้ล่วงลับเสียชีวิต ครอบครัวเราก็แปรเปลี่ยนเป็นกลวงว่างเปล่า มิเพียงไม่อาจช่วยเหลือเจือจุนผู้อื่น กระทั่งตนเองยังแทบมิมีปัญญาเลี้ยงดู ดังนั้น..."

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นพวกท่านสองพี่น้องไม่เพียงต้องการชีวิตหงชีง้อ ยังต้องการเงินทองที่มีได้จากการลักขโมย ?"

"มิผิด พวกเราดำเนินแผนโดยพร้อมเพรียง ตอนที่ข้าพเจ้าลอกเลียนหงชีง้อประกอบคดีในที่นี้ กอกอเราก็สืบเสาะจนพบราชสีห์ทองและกระบองหนืบแอบอ้างเป็นวิญญาณใต้กระบี่น่ำเก็งชิ้ว ได้เป็นผู้คุ้มครองพวกมัน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"เฒ่าเจ้าเล่ห์เยี่ยงราชสีห์ทอง ไฉนยินยอมเชื่อถือว่ากอกอท่านคือน่ำเก็งชิ้วรับมันเป็นผู้คุ้มครองโดยง่ายดาย ?"

"ประการแรก เนื่องเพราะพวกมันไม่เคยพบพานน่ำเก็งชิ้วมาก่อน ประการที่สอง กอกอข้าพเจ้าพกนำสัญลักษณ์ของน่ำเก็งชิ้วสิ่งหนึ่งติดตัว ประการที่สาม พวกมันมิได้คาดคิดว่าจะมีคนปลอมแปลงเป็นน่ำเก็งชิ้ว"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวเสริมขึ้น

"ประการที่สี่ เนื่องเพราะโชคเข้าข้างพวกท่าน...เพียงมิทราบ กอกอท่านได้สัญลักษณ์ของน่ำเก็งชิ้วจากที่ใด ?"

"กอกอข้าพเจ้าเป็นสหายกับมัน"

"อืมม์ กอกอท่านกลับมีความสามารถพิเศษ สามารถคบหาสหายเยี่ย

ท่าเก็งชิ้วได้"

บ๊วยลื่อน้ำหน้าแดงวูบ อธิบายว่า

"กอกอข้าพเจ้าชมชอบคบหาสหาย และช่วยเหลือเจือจุนผู้อื่น เนื่องเพราะมันใจกว้างไป ครอบครัวเราจึงยากจนลงทุกวี่วัน"

"อ้อ หากทราบแต่แรกว่ากอกอท่านเป็นบุคคลเยี่ยงนี้ หมัดของข้าพเจ้าสมควรผ่อนเบาลงบ้าง"

บ๊วยลื่อน้ำหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอบ่งบอกต่อท่านสองประการ"

"ลองบอกมาฟังดู"

"ประการแรก ข้าพเจ้าไม่ชมชอบให้ผู้อื่นหยามหยันกอกอเราต่อหน้าข้าพเจ้า ประการที่สอง หากแม้นคราก่อนมันใช้อาวุธถนัดมือ ผู้ที่ล้มลงต้องเป็นท่าน"

ก๊วยได้โล่วก็รับทราบมาว่า อาวุธถนัดมือของมนุษย์ศิลาบ๊วยลื่อกะคืออาวุธหิน แต่ตนยังมั่นใจว่าสามารถเอาชัยอาวุธหินของบ๊วยลื่อกะ ดังนั้นเพียงแย้มยิ้มมิหุ่มเถียงเกี่ยงงอน

บ๊วยลื่อน้ำเอ่ยสืบต่อ

"แผนการของพวกเราล้วนดำเนินไปตามที่มุ่งหวัง จวบจนกระทั่ง..."

ปรายตามองลิ้มไท้เพ้ง เอ่ยสืบต่อ

"ท่านบังเอิญพบพานกอกอข้าพเจ้าภายในเมืองกุ่ยเซี้ย"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"กอกอท่านกริ่งเกรงพวกเราล่วงรู้ความลับของมัน ดังนั้นรุดมาหมายฆ่าปิดปากพวกเรา ?"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวอย่างหดหู่

"ตระกูลบ๊วยเรารักษาชื่อเสียงไม่ด่างพร้อยมาหลายสิบปี กอกอเรามิยอมให้เสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ถูกตราหน้าว่าเป็นโจรปล้นโจร"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นไม่ยอมบ่งบอกความเป็นมาแท้จริง มาตรแม้นถูกพวกเราคร่ากุมไว้ก็ไม่ยอมตาย มิขอสร้างความมัวหมองแก่วงศ์ตระกูล ?"

บ๊วยลื่อน้ำผงกศีรษะ ขอบตาแดงก่ำขึ้น

เฮ้งต๋งทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ที่แท้การถือกำเนิดเป็นทายาทตระกูลบู๊ลิ้มเลื่องชื่อ ก็มีความคับแค้นที่ไม่อาบอกต่อผู้คน"

ก๊วยไต้โล่วสอดคำขึ้น

"ในใต้หล้ายังมีคนอีกประเภทหนึ่งที่คับแค้นใจยิ่งกว่า"

"ประเภทใด ?"

"ม่วยม่วย (น้องสาว) ของมัน"

บ๊วยลื่อน้ำปรายตามองมาแวบหนึ่ง คล้ายแย้มยิ้มคล้ายแง่งอน แต่ก็คล้ายตัดพ้อ เป็นเสน่ห์ชวนหวั่นไหวเหลือประมาณ

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"บ๊วยโกวเนี้ยเป็นผู้ที่ส่งโลงใบนั้นมากระมัง ?"

"อืมม์"

"ท่านไฉนทำเช่นนั้น ?"

บ๊วยลื่อน้ำทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านหลังจากฆ่าคน คงว้าวุ่นใจยิ่ง ที่ส่งโลงเปล่ามา เพื่อบอกต่อท่านว่าคนที่ท่านฆ่ายังไม่ตาย"

ลิ้มไท้เพ้งรับฟังจนเคลิบเคลิ้มงมงาย พึมพำว่า

"อย่างนั้นเราสมควรขอบคุณท่าน"

อี้ฉิกสงบปากคำตลอดเวลา พลันกล่าวเสียงเย็นชา

"แต่โลงเปล่าใบนั้นยังจารึกนามน่ำเก็งชิ้ว"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวอย่างสะทกสะท้าน

"กอกอข้าพเจ้าแม้กระทำไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าก็มิอาจทรยศมัน ไหนเลยอธิษข้อเท็จจริงต่อพวกท่านได้ ?"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นท่านมิกล้าเสนอหน้าออกมา"

"แต่ข้าพเจ้าทุ่มเทความสามารถทั้งมวลปรนนิบัติพวกท่าน เพียงหวังให้ท

ท่านเห็นแก่หน้าข้าพเจ้าให้อภัยมัน"

"มันเล่า ?"

"กลับบ้านไปแล้ว"

อี้ฉิกถามอีกว่า

"เป็นท่านช่วยเหลือมันจากห้องเก็บฟืนกระมัง ?"

"ย่อมเป็นข้าพเจ้า มันเป็นกอกอร่วมสายโลหิตเรา ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจปล่อยให้มันทุกข์ทรมาน"

พลันเงยหน้าขึ้น เอ่ยสืบต่อ

"หากแม้นพวกท่านยังมิยอมให้อภัยเขา ข้าพเจ้ายินดีรับผิดแทนเอง"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ผู้คน เรายังไม่เคยพบพานผู้คนที่มีกำลังขวัญเข้มแข็งปานนี้มาก่อน"

ก๊วยไต้โล่วปรบมือกล่าวว่า

"มิผิดแม้แต่น้อย นางความจริงไม่ต้องบ่งบอกเรื่องเหล่านี้ต่อพวกเรา แต่นางกลับบอกออกมาโดยมิปกปิดอำพราง นับเป็นกำลังขวัญอันเข้มแข็งนัก"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวเสียงสั่นเครือ

"พวกท่าน...ไม่โทษว่าตำหนิข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

ลิ้มไท้เพ้งร้องดัง ๆ ว่า

"ย่อมไม่โทษว่าตำหนิท่าน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงห่วงใยกังวลว่า กอกอท่านหากทราบว่าท่านอยู่ฝ่ายพวกเราให้ความช่วยเหลือพวกเรา คงขุ่นแค้นจนแทบคลั่งใจตาย"

บ๊วยลื่อน้ำฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ตอนนี้มันทราบเรื่องแล้ว"

"อย่างนั้นมันคิดเห็นอย่างไร ?"

"มันขุ่นแค้นจนแทบคลั่งใจตาย"

"แล้วท่านทำอย่างไร ?"

"ปลีกตัวผละจากมา"

ก๊วยไต้โล่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แต่นั่นเป็นบ้านของท่าน จะช้าเร็วท่านต้องกลับไป"

บ๊วยลื่อน้ำก้มศีรษะต่ำ เงียบงันไร้วาจา

เฮ้งต๋งพลันแย้มยิ้มกล่าวว่า

"นางหากกลับไป ย่อมต้องถูกลงโทษ แต่นางสามารถหลีกเลี่ยงมิต้องกลับบ้าน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"อิสตรีนางหนึ่งหากแต่งงานไป ก็ไม่จำเป็นต้องกลับมาตุภูมิ"

ก๊วยไต้โล่วเข้าใจในบัดดล กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิผิด นางหากแต่งงานก็ไม่ใช่คนของตระกูลบ๊วยอีก กอกอนางมิอาจควบคุมนางสืบไป"

"ดังนั้นนางจำต้องแต่งงานโดยรีบด่วน"

"แต่จะแต่งกับผู้ใด ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ย่อมแต่งกับบุคคลที่นางชมชอบ อาจจะเป็นท่านหรืออาจเป็นเรา"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบ สายตายามเหลือบแล พลันพบว่าบ๊วยลื่อน้ำลอบแย้มยิ้ม

นางก้มศีรษะต่ำ นั่งสงบแน่วนิ่ง แต่มุมปากปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น แย้มยิ้มราวกับเป็นสุนัขจิ้งจอกน้อยที่เพิ่งขโมยไก่ได้แปดตัว

ก๊วยไต้โล่วฉุกใจได้คิด เพิ่งพบว่าพวกตนสี่บุรุษเพศล้วนหลงกลนาง

ในภาวการณ์เช่นนี้ ไม่ว่าบุคคลที่นางชมชอบเป็นใคร ล้วนมิอาจไม่รับนางเป็นภรรยา

นางสุนัขจิ้งจอกตัวนี้ลอบคล้องบ่วงบาศใส่พวกตนแล้ว ขอเพียงนางกระดุก-มือวูบ จะมีคนถูกนางชักรอกขึ้น ชักรอกอยู่ชั่วชีวิต

ก๊วยไต้โล่วลอบทอดถอนใจ อิสตรีกลับชาญฉลาดกว่าบุรุษเพศมากมายนัก

เพียงมิทราบบุคคลที่นางคิดชักรอกเป็นใคร ?

เฮ้งต๋งก็แย้มยิ้ม แย้มยิ้มราวกับเซียนสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง

เฮ้งต๋งคล้ายยังล่วงรู้เรื่องที่ก๊วยได้โล่วไม่ทราบพลันกล่าวว่า

"พวกเราแม้มิใช่วีรบุรุษผู้เปี่ยมความเสียสละ แต่ก็เป็นลูกผู้ชายชาตรี บ๊วยโกวเนี้ยหากมีปัญหายุ่งยากใจใด พวกเราต้องหาทางคลี่คลายแก่นาง ใช่หรือไม่?"

ลิ้มไท้เพ้งชิงกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

ก๊วยได้โล่วลอบทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น

"จะอย่างไรจิตใจบุรุษหนุ่มอายุเยาว์ออกจะร้อนระอุไป กลับเสนอคอตัวเองเข้าหาบ่วงบาศ พาตัวเข้าสู่หลุมพรางผู้อื่น"

มิคาดเฮ้งต๋งกลับจับจ้องมองมา กล่าวว่า

"ท่านคิดเห็นอย่างไร?"

ก๊วยได้โล่วคิดบอกว่ามิถูกต้องก็ไม่ได้ ถึงกับคิดใคร่ยัดไข่ไก่ใบหนึ่งเข้าปากเฮ้งต๋ง

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"ท่านมิจำเป็นต้องไต่ถามมัน ผู้ที่รักถนอมบุปผาเทิดทูนบูชาธรรมะ ยังมีผู้ใดเทียบเทียมนายแซ่ก๊วยได้"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"บ๊วยโกวเนี้ยได้ยินคำรับรองของพวกเราแล้วกระมัง?"

"อืมม์"

"อย่างนั้นท่านหากมีปัญหายุ่งยากใจใด ก็บ่งบอกมาอย่างเต็มที่"

บ๊วยลือน้ำหน้าแดงฉานสดใส ทั้งขวยเขินเอียงอาย ทั้งลำบากยากใจ ตะกุกตะกักว่า

"กอกอเราเค้นถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าไฉนช่วยเหลือคนนอก ข้าพเจ้านึกหาคำตอบไม่ได้ จำต้องบอก..."

ก๊วยได้โล่วอดถามมิได้ว่า

"บอกว่าอะไร?"

"บอกว่าผู้ที่ข้าพเจ้าช่วยเหลือหาใช่คนนอก กอกอเราจึงถามว่าเป็นใคร

ข้าพเจ้าได้แต่บอกว่า...บอกว่าเป็นม่วยฮู (น้องเขย) มัน เนื่องเพราะข้าพเจ้าหมั้นหมายกับคนผู้นั้นแล้ว"

กล่าวจบคำ ตลอดทั้งร่างถึงกับอ่อนระทวยแทบร่วงหล่นลงไปใต้โต๊ะ

ก๊วยโล้วก็แทบลิ่นไถลลงใต้โต๊ะเช่นกัน

เฮ้งต๋งกะพริบตาถามว่า

"กอกอท่านพอฟังคำบ่งบอกของท่าน มิทราบกล่าวว่าอะไร ?"

"กอกอเราพอฟัง โทสะค่อยผ่อนคลายลง แต่คุกคามข้าพเจ้า...นำพาคนกลับบ้านไป ?"

"นำพาผู้ใด ?"

"ม่วยฮู...ของกอกอเรา"

เฮ้งต๋งระบายลมหายใจยาว ๆ คล้ายจนบัดนี้เพิ่งเข้าใจจิตเจตนาของนาง

ซึ่งความจริง หากคิดสะสางวาจาของอิสตรีนางหนึ่งจนเข้าใจซึ้งกระจ่างนับเป็นเรื่องยากเย็นจริง ๆ

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้เพียงหลงเหลือปัญหาข้อหนึ่ง"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ปัญหาใด ?"

"พวกเราทั้งสี่ ผู้ใดเป็นม่วยฮู (น้องเขย) ของมนุษย์ศิลาบ๊วยลื่อกะมันยินยอมติดตามบ๊วยโกวเนี้ยกลับไปหรือไม่ ?"

"หรือมันยินยอมตัดใจ ปล่อยให้บ๊วยโกวเนี้ยถูกกอกอนางลงโทษ ?"

เฮ้งต๋งถามย้ำว่า

"หากแม้นมีคนไม่ยินยอมเล่า ?"

"อย่างนั้นมันไม่อาจนับเป็นสหายพวกเรา พวกเรามิต้องเกรงใจมัน"

"มิผิด หากแม้นมีคนไม่ยอมไป อีกสามคนจะบีบคั้นคุกคามมัน พวกท่านเห็นพ้องด้วยหรือไม่ ?"

"ย่อมเห็นพ้องด้วย"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บัดนี้ปัญหาทั้งมวลล้วนคลี่คลายแล้ว บ๊วยโกวเนี้ยยังรอคอยอันใด ?"

บ๊วยลื่อน้ำพานต้องการให้ทั้งหมดรอคอยสืบต่ออิสตรีคล้ายชมชอบให้บุรุษเพศร้อนรุ่มกระวนกระวายมาแต่กำเนิด

ดวงตานางกลอกกลิ้งไปมา วนเวียนผ่านหน้าผู้คนทั้งสี่ตลอดเวลา

ก๊วยโล่วเพียงภาวนาว่า ดวงตาคู่นี้อย่าได้หยุดยั้งบนใบหน้าตน

ซึ่งความจริง ก๊วยโล่วหาได้ชิงชังรังเกียจบ๊วยลื่อน้ำ หากแม้นเช้าวันนี้นางบอกว่าบุคคลที่นางชมชอบ หาใช่ตนไม่ หากแต่เป็นผู้อื่น ตนคงขุ่นแค้นแทบคลั่งใจตาย

แต่ชมชอบเป็นเรื่องหนึ่ง รับนางเป็นภรรยาอีกเรื่องหนึ่ง

โดยเฉพาะหากเป็นการบีบคั้นคุกคาม ก๊วยโล่วยิ่งมิยินยอม เฉกเช่นกับตนแม้ชมชอบดื่มสุรา แต่ไม่ต้องการถูกคนบีบจมูกกรอกสุราเข้าปาก

แต่ดวงตาบ๊วยลื่อน้ำพานจ้องจับมาที่ตน

มิเพียงจับจ้องมอง ทั้งยังแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน แย้มยิ้มเพราะตกได้ปลาตัวใหญ่

ก๊วยโล่วก็คิดหัวร่อแก่นาง กลับหัวร่อไม่ออก ได้แต่ทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น

"นี่นับเป็นเคราะห์กรรมของเรา ผู้ใดเรียกเราหล่อเหลากว่าบุคคลอื่น ?"

บ๊วยลื่อน้ำพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยรับปากท่านว่า เราหากตกลงใจ จะบ่งบอกต่อท่านเป็นคนแรก"

ก๊วยโล่วรีบกล่าวว่า

"ท่านหากมิยอมรักษาสัจจะก็หาเป็นไรไม่ อิสตรีมักลืมเลือนเรื่องที่รับปากผู้คนอยู่เสมอ"

"แต่ข้าพเจ้ามิได้ลืมเลือน ท่านติดตามข้าพเจ้าออกมา ข้าพเจ้าจะบอกต่อท่าน"

พลันยืดกายขึ้น สาวเท้าออกจากห้อง ฝีเท้าละลิ่วแผ่วพลิ้วดุจนางแอ่นตัวหนึ่ง

นางแอ่นที่เพิ่งจิกจับหนอนใหญ่ได้

14

ทูตพ้นตับแต้น

เมื่อบรรลุถึงหน้าประตู บ๊วยลื่อน้ำเหลียวหน้ามากวักมือชักชวนก๊วยไต้โล่ว มือของนางทั้งขาวละลานทั้งละเอียดอ่อนนุ่ม

แต่ลำคอของท่านหากถูกมือข้างหนึ่งบีบไว้ มิว่าเป็นมือขาวเกลี้ยงเกลาปานใดรสชาตินั้นยังคงไม่ประเสริฐเลิศนัก

ก๊วยไต้โล่วผุดลุกขึ้น กวาดตามายังพวกพ้อง เป็นเชิงขอความช่วยเหลือ

อี้ฉิกกลับไม่ชำเลืองแลมา

เฮ้งต๋งกำลังดื่มสุรา ใช้จอกสุราบดบังใบหน้าไว้

ก๊วยไต้โล่วอับจนปัญญา สาวเท้าตามติดออกจากห้อง

ก๊วยไต้โล่วกลับหน้านิ่วคิ้วขมวด ท้อแท้จนรันทด คล้ายกำลังถูกควบคุมตัวสู่สุสานประหาร

ลิ้มไท้เพ้งพึมพำว่า

"คิดมิถึงคนผู้นี้กลับรู้จักเสแสร้ง จิตใจลิงโลดจนคึกคัก กลับหน้านิ่วคิ้วขมวด"

เฮ้งต๋งแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ผิดแล้ว จิตใจมันหาได้ลิงโลดไม่"

"หรือบ๊วยโกวเนี้ยยังมิคู่ควรกับมัน ?"

"คู่ควรหรือไม่เป็นเรื่องหนึ่ง ชมชอบหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันมิชมชอบนาง ?"

เฮ้งต๋งอธิบายว่า

"เคยมีคนฉลาดปราดเปรื่องผู้หนึ่งกล่าวไว้ว่า ไม่ว่าเป็นบุรุษปราดเปรื่องปานใด หากชมชอบสตรีนางหนึ่งจริง ๆ ยามอยู่เบื้องหน้านาง มันจะแปรเปลี่ยนเป็นตัวโง่งม กระทั่งวาจาก็เปล่งไม่ออก"

คล้ายจงใจคล้ายไร้เจตนา ปรายตามายังอี้ฉิกแวบหนึ่งค่อยเอ่ยสืบต่อ

"แต่ยามอยู่เบื้องหน้าบ๊วยโกวเนี้ย มันกลับพร่ำพรรณนามากกว่าบุคคลอื่น"

ลิ้มไท้เพ้งยังมิเข้าใจซึ้งกระจ่าง แต่กลับสงสัยใจเรื่องประการหนึ่ง

เฮ้งด๋งผู้เกียจคร้าน วันนี้คล้ายกล่าววาจามากเป็นพิเศษ วาจาประดานี้ที่แท้กล่าวต่อผู้ใด ?

.....

แสงจันทร์สกาวนวลใย

แสงจันทร์ในฤดูหนาว มิใช่ไม่อาจสร้างความวาบหวามดื่มด่ำแก่ผู้คนเฉกเช่นจันทราฤดูใบไม้ผลิ เพียงแต่ผู้คนน้อยครั้งจะสังเกตพบเท่านั้น

จันทร์นวลใยสาดส่องต้องใบหน้า และดวงตาบ๊วยลื่อน้ำ...ดวงตานางยังสุกสกาวกว่าแสงจันทร์เสียอีก

แม้แต่ก๊วยไต้โล่วยังยอมรับว่านางเป็นดรุณีที่สวยสะคราญนางหนึ่ง

นางคล้ายยังผุดผาดละลานกว่าครั้งแรกที่ก๊วยไต้โล่วพบพานนาง นี่อาจมางทีสืบเนื่องจากเสื้อผ้าอาภรณ์นาง รอยแย้มยิ้มของนาง

วันนี้นางมิได้สวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบ หากแต่สวมกระโปรงยาวระพื้น บุคลิกท่วงท่างามรัดรึงใจ รอยแย้มยิ้มยิ่งหยาดเยิ้มอ่อนหวาน

ก๊วยไต้โล่วความจริงชื่นชอบรอยยิ้มของนางยิ่ง แต่ตอนนี้แทบไม่กล้าเหลือบแลนางแม้สักแวบเดียว

รอยแย้มยิ้มของอิสตรี ก็เฉกเช่นกับอาภรณ์เครื่องประดับ ฝุ่นหอมประทินโฉมแห่งนาง ล้วนใช้เป็นเหยื่อล่อบุรุษเพศมาติดเบ็ด บุรุษที่ชาญฉลาด ทางที่ประเสริฐกระทั่งเหลือบแลยังอย่าได้ชำเลืองนาง

วันก่อนก๊วยไต้โล่วหากเข้าใจซึ้งถึงเหตุผลข้อนี้ วันนี้ไหนเลยตอแยเรื่องยุ่งยากมากมายปานนี้ ?

ก๊วยไต้โล่วลอบทอดถอนใจ สาวเท้าเข้าหา พลันกล่าวว่า

"เมื่อวานกอกอท่านดื่มสุรามากมายยิ่ง หรือมันชมชอบดื่มสุรา ?"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ปรกติมันน้อยครั้งจะดื่มสุรา"

"โอ อย่างนั้นนับว่าสิ้นหวังแล้ว ข้าพเจ้าความจริงตั้งใจว่าหากพบพานมันก็หาทางกรอกมันเมามายก่อน มิให้มันหวนนึกถึงเรื่องผิดพ้องหมองใจเมื่อวาน"

"ท่านหากกริ่งเกรงมันรังควานหาเรื่องท่าน ก็หลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้ามันก็แล้วกัน"

"ท่านมิใช่ร้อนรุ่มใคร่นำพาข้าพเจ้ากลับไปพบมันหรือ ?"

บ๊วยลื่อน้ำเบิกตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่า..."

นางพลันหัวร่อออกมาจนงอหงาย

ดวงตาก๊วยไต้โล่วพลอยเบิกจนกลมกว้าง ตะกุกตะกักว่า

"คนผู้นั้นมิใช่ข้าพเจ้า ?"

บ๊วยลื่อน้ำหัวร่อจนกล่าวไม่ออก เพียงสั่นศีรษะตลอดเวลา

ก๊วยไต้โล่วอดกล่าวมิได้ว่า

"ไม่ใช่ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ใด ?"

บ๊วยลื่อน้ำชะงักเสียงหัวร่ออย่างยากเย็น หอบหายใจกล่าวว่า

"อี๊ฉิก !"

"อะไร ? ท่านชมชอบอี๊ฉิก ?!"

"อืมม์"

ก๊วยไต้โล่วตะลึงลานกับที่

ก๊วยไต้โล่วความจริงมิคิดแต่งงานกับบ๊วยลื่อน้ำ นางเมื่อไม่ชมชอบตนตนสมควรปลอดโปร่งคลายใจจึงถูกต้อง

แต่มิทราบเพราะเหตุใด ก๊วยไต้โล่วกลับรู้สึกผิดหวัง ทั้งหึงหวงเล็กน้อยเนิ่นนานให้หลังจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจจริง ๆ ท่านไฉนชมชอบมัน ?"

บ๊วยลื่อน้ำกลอกตาไปมากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันงามเพียบพร้อมทุกประการ"

"กระทั่งไม่อาบน้ำก็เป็นความงามเพียบพร้อม ?"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวว่า

"มีบุรุษประเภทหนึ่ง ตอนที่ยังมิแต่งงาน มักปล่อยตัวไม่สนใจ แต่รอจนมีภรรยาคอยดูแล มันก็แปรเปลี่ยนกลับกลาย"

ดวงตานางเป็นประกาย พึมพำราวละเมอว่า

"ข้าพเจ้าชมชอบบุรุษที่ปล่อยตัวตามสบายตั้งแต่เล็ก บุรุษประเภทนั้นจึงเป็นชายชาติชาตรีที่แท้จริง หากเป็นประดาบุรุษที่ตกแต่งกายจนแพรวพราย ข้าพเจ้าพอพบพาน ก็สะอิดสะเอียนแทบอาเจียน"

ก๊วยไต้โล่วเพ่งมองดวงตานาง พลันพบว่าดวงตาคู่นี้ไม่สุกสกาวแม้แต่น้อย คล้ายกับตาบอดก็ปาน

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่า เขามักหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้ากับข้าพเจ้า นับว่าเป็นบุรุษที่เที่ยงธรรม หากเป็นบุรุษที่พอพบพานอิสตรี ก็คล้ายแมลงวันเห็นอาจม ข้าพเจ้ายิ่งชิงชังรังเกียจ"

ก๊วยไต้โล่วกระแอมไอกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าท่านชมชอบมันจริง ๆ ?"

"หรือท่านดูมิออก ?"

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกว่า ท่านคล้ายสนิทสนมกับข้าพเจ้าเป็นพิเศษ"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"นั่นเป็นเพราะข้าพเจ้าจงใจกระตุ้นเขาให้มีโทสะ"

"ท่านเมื่อชมชอบมัน ไฉนกลับกระตุ้นโทสะมัน ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าชมชอบเขา จึงกระตุ้นโทสะเขา หรือท่านไม่เข้าใจเหตุนี้ ?"

ส่วนนางที่รับปากว่าจะบ่งบอกนามชายในดวงใจต่อก๊วยไต้โล่วเป็นบุคคลแรก เพราะคิดใช้ก๊วยไต้โล่วเป็นทูตถ่ายทอดความในใจนางต่ออี๊ฉิก

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่าที บุรุษยังคงอย่าได้ตกเป็นที่พึงตาต้องใจของสตรี หากแม้นมิมีสต
ชมชอบมันตลอดกาล มันอาจมีชีวิตอย่างเบิกบานสำราญขึ้น"

บ๊วยลื่อน้ำกะพริบตากล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านเบิกบานใจนักหรือ ?"

"ย่อมเบิกบานใจยิ่ง"

.....

ตอนที่ก๊วยไต้โล่วกลับเข้าห้องหับ แม้แต่คนตาบอดก็ดูออกว่า ก๊วยไต้โล่วไ
เบิกบานใจแม้แต่น้อย

หากแม้นตอนที่ออกไป ก๊วยไต้โล่วคล้ายนักโทษถูกควบคุมตัวสู่ลานประห
อย่างนั้น เมื่อขากลับตอนนี้กลับคล้ายคนตายผู้หนึ่ง

สภาพภายในห้องยังเป็นเฉกเช่นเมื่อครู่ เฮ้งต๋งกำลังดื่มสุรา อี้ฉิกแสร้งเป็
มองมิเห็นตน

ก๊วยไต้โล่วช่วงชิงจอกสุราจากมือเฮ้งต๋ง ร่ำร้องว่า

ท่านคิดแปรเปลี่ยนเป็นไหสุราหรือ ?"

เฮ้งต๋งยิ้มพลางกล่าวว่า

"สุรามงคลของสหาย ย่อมสมควรดื่มให้มากไว้ หรือเจ้าบ่าวไม่อาจดัดใ
เลี้ยงดู ?"

"ที่นี้กลับมีเจ้าบ่าวคนหนึ่งจริง แต่หาใช่ข้าพเจ้าไม่"

เฮ้งต๋งคล้ายมิรู้สึกเหนือความคาดหมาย ถามอย่างเฉื่อยชาว่า

"ไม่ใช่ท่านจะเป็นผู้ใด ?"

ก๊วยไต้โล่วมิตอบคำ หันกายมาจับจ้องมองอี้ฉิกเขม็งนิ่ง

อี้ฉิกอดถามมิได้ว่า

"ท่านมองดูอันใด ?"

"มองดูท่าน"

"ข้าพเจ้ามีอันใดน่าดู เกรงว่าท่านดูผิดไปแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังตรวจดูว่าท่านมีอันใดน่าดู จึงมีคนชมชอบท่าน"

"ผู้ใดชมชอบข้าพเจ้า ?"

"เจ้าสาว"

อี้ฉิกเริ่มแตกตื่นตระหนกขึ้นมา กล่าวว่า

"เจ้าสาวมีความสัมพันธ์ใดกับข้าพเจ้า ?"

"ย่อมมี เนื่องเพราะท่านเป็นเจ้าบ่าว"

อี้ฉิกตะลึงลานกับที่

ตอนแรกมันตื่นตระหนก ภายหลังพลันแปรเปลี่ยนเป็นยินดี ในที่สุดอดหัวร่อไ
ได้ คล้ายปรากฏเงินทองร่วงหล่นลงจากฟากฟ้าตกหล่นที่เบื้องหน้าก็ปาน

ก๊วยได้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"ที่แท้ท่านก็ชมชอบนาง"

อี้ฉิกไม่ตอบคำ แย้มยิ้มพลางย้อนถามว่า

"นางเล่า ?"

"กำลังรอคอยเจ้าบ่าวอยู่กลางลานตึก ทางที่ประเสริฐ ท่านไม่ควรปล่อยให้
นางรอนานไป"

อี้ฉิกมิได้ปล่อยให้นางรอนาน ก๊วยได้โล่วไม่ทันกล่าวจบคำ มันก็ผุดลุกขึ้น
ก้าวโถมออกจากห้อง

ก๊วยได้โล่วส่ายหน้าพึมพำว่า

"ดูท่าเจ้าบ่าวยังร้อนรุ่มกว่าเจ้าสาวอีก"

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"ท่านคงมิยินยอมพร้อมใจกระมัง ?"

"ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกว่า อิสตรีล้วนตาบอด"

"ท่านเห็นว่าบ๊วยโกวเนี้ยไม่ควรชมชอบอี้ฉิก ? รู้สึกว่าอี้ฉิกขี้ริ้วอัปลักษณ์ ?"

ก๊วยได้โล่วขบคิดแล้วกล่าว

"ซึ่งความจริง มันมิอัปลักษณ์เท่าใด อย่างน้อยดวงตามันไม่ขี้ริ้วอัปลักษณ์"

ดวงตาอี้ฉิกมิเพียงไม่อัปลักษณ์ ทั้งยังสวยงามยิ่ง โดยเฉพาะตอนที่ดวงตา
ปรากฏรอยยิ้ม รู้สึกสุกใสราวน้ำค้างกลางหาว

เฮ้งต๋งถามอีกว่า

"จมูกมันอัปลักษณ์นักหรือ ?"

"มินับว่าอัปลักษณ์ เพียงแต่ตอนแย้มยิ้มคล้ายเปลือกนอกของซาละเปาสอดไส้เนื้อ"

อี้ฉิกตอนหัวร่อมักย่นจมูกก่อน รูปลักษณะนั้นทั้งซุกซนทั้งน่าดู

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ปากมันอัปลักษณ์นักหรือ ?"

ก๊วยโล้วพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าน้อยครั้งจะเห็นปากมัน ปากมันคล้ายยังเล็กกว่าสุนัขพันธุ์ปักกิ่งอีก"

"หรือปากเล็กไม่น่าดู ?"

ก๊วยโล้วได้แต่ส่ายหน้าปฏิเสธ ริมฝีปากอี้ฉิกกลับคล้ายรูปกระจับ

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"มันมีอันใดไม่น่าดู ?"

ก๊วยโล้วขบคิดเป็นเวลานาน พลันพบว่าส่วนสัดนับแต่ศีรษะจดปลายเท้าอี้ฉิก ล้วนเหมาะสมกลมกลืนยิ่ง กระทั่งมือสกปรกมอมแมมของมัน ก็เรียวงามยิ่งนัก

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"มันหากอาบน้ำชำระกายเสมอ อาจน่าดูขึ้น"

มุมปากเฮ้งต๋งปรากฏรอยยิ้มลี้ลับแฝงเลศนัยขึ้น กล่าวว่า

"มันหากอาบน้ำชำระกายจริง ๆ ท่านอาจแตกตื่นจนขวัญสะท้าน"

ก๊วยโล้วยามกะทันหัน มิได้ขบคิดใคร่ครวญความหมายในวาจาฝ่ายตรงข้ามอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับมุ่งหวังขอให้มันสร้างความแตกตื่นแก่ข้าพเจ้าได้"

"ท่านเมื่อเห็นว่าอี้ฉิกไม่เลวอยู่ บ๊วยโกวเนี้ยเมื่อชมชอบนาง มีอันใดไม่ถูกต้อง ?"

"อืมม์ ถูกต้องอย่างยิ่ง"

เพิ่งขาดคำ ในลานตึกบังเกิดเสียงกรีดร้องดังขึ้น

นั่นกลับเป็นซุ่มเสียงบ๊วยลื่อน้ำ กรีดร้องราวกับเป็นแมวถูกเหยียบหาง

ก๊วยโล้วผุดลุกขึ้น หมายออกไปชมดู แต่แล้วทรุดกายนั่งลง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คิดมิถึงอี้ฉิกจะร้อนรุ่มใจปานนี้"

มิทันขาดคำ เหลือบเห็นอี้ฉิกสาวเท้าเข้ามา กลับเข้ามาเพียงลำพังคนเดียว ก๊วยได้โล่วกล่าวถามว่า

"เจ้าสาวเล่า ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"ไม่มีเจ้าสาว"

"เมื่อมีเจ้าบ่าวก็มีเจ้าสาว"

"ไม่มีเจ้าบ่าวเช่นกัน"

ก๊วยได้โล่วเพ่งมองฝ่ายตรงข้าม พลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"หรือเจ้าสาวถูกเจ้าบ่าวข่มขู่จนเตลิดหนี ?"

ตนพลันพบว่า บนใบหน้าอี้ฉิกปรากฏรอยเล็บมือสามสาย คล้ายถูกแมวข่วนมา

อี้ฉิกกลับไม่นำพาปรารมภ์ กะพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"นางจากไปจริง แต่หาใช่ถูกข้าพเจ้าข่มขู่จนเตลิดหนี"

"ท่านหากมิได้ลงมือลงไม้ นางไหนเลยส่งเสียงกรีดร้อง ?"

"ข้าพเจ้าหากลงมือลงไม้จริง หรือนางยังจะผละจากไป ?"

ก๊วยได้โล่วได้แต่สายหน้าปฏิเสธ ตนทราบดีว่าอิสตรีหากชมชอบบุรุษเพศผู้อื่นเพียงกริ่งเกรงฝ่ายตรงข้ามไม่ลงมือลงไม้เท่านั้น ดังนั้นถามว่า

"แต่นางไฉนผละจากไป ?"

"เนื่องเพราะนางพลันเปลี่ยนความตั้งใจ มิคิดแต่งงานกับข้าพเจ้าอีก"

"นั่นเป็นไปได้อย่างไร ?"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้ากล่าววาจาต่อนางประโยคหนึ่ง"

"ข้าพเจ้ามิเชื่อ อิสตรีหากตกลงใจแต่งงานกับท่าน ต่อให้ท่านพร่ำพรรณนาถ้อยคำพันหกร้อยคำ นางยังไม่ยอมเปลี่ยนความตั้งใจ"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ท่านไหนเลยเคยเห็นคนปล่อยให้ปลาที่ติดเบ็ดหลุดมือไป ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อาจบางทีนางพลันพบว่าปลาตัวนี้มีก้างมากไป อาจบางทีนางไม่ชมชอบรับประทานปลา"

"ในใต้หล้าไหนเลยมีแมวที่มิชมชอบรับประทานปลา"

"นางหาใช่แมวไม่"

ก๊วยโล่วเพ่งมองหน้าอี้ฉิก หัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากมิใช่แมว ไฉนรู้จักข่วนคน ?"

ก๊วยโล่วย่อมทราบว่า อิสตรีมิเพียงรู้จักตะปบข่วนคน ทั้งยังตะปบข่วนดุร้ายกว่าแมวอีก

แมวตอนข่วนคนยังมีเหตุผล อิสตรีกลับผิดแผกแตกต่าง นางหากคิดข่วนท่านก็ตะปบข่วน

ก๊วยโล่วเพียงไม่เข้าใจเรื่องราวประการหนึ่ง ถามว่า

"ท่านที่แท้ทำให้นางเปลี่ยนความตั้งใจได้อย่างไร ?"

"นั่นเป็นเรื่องของข้าพเจ้า ท่านไยต้องซักไซ้ไต่ถาม ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดร่ำเรียนบ้าง เพื่อใช้ในอนาคต"

อี้ฉิกแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ามิอาจบอกต่อท่าน นี่นับเป็นความลับของข้าพเจ้า หากถูกท่านเรียนรู้ ข้าพเจ้ายังมีละครใดเล่นได้ ?"

ก๊วยโล่วทอดถอนใจพึมพำว่า

"ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านเป็นสหายเรา มิคาด ท่านกระทั่ง..."

เฮ้งต๋งพลันตัดบทว่า

"ระหว่างสหาย หรือไม่อาจมีความลับกัน ?"

"นั่นต้องดูว่าเป็นความลับเยี่ยงไร"

"ความลับคือความลับ ล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

"เช่นนี้เป็นว่าท่านก็มีความลับ ?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะ ย้อนถามว่า

"ท่านเล่า ?"

ก๊วยโล่วขบคิดแล้วผงกศีรษะรับ

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"หากแม้นบุคคลอื่นสอบถามความลับของท่าน ท่านยินยอมบอกหรือ ?"

ก๊วยโล้วส่ายหน้าไปมา

เฮ้งต๋งจึงกล่าว

"อย่างนั้นท่านก็อย่าได้ไต่ถามผู้อื่น"

จบคำล้มกายลงนอน ทุกครั้งที่มันทอดกายลงนอน แสดงว่าการสนทนายุติลงแล้ว

มีแต่ข้อสรุปอันเที่ยงแท้ จึงยุติการสนทนาได้

ข้อสรุปของเฮ้งต๋งมักเที่ยงแท้

ทุกผู้คนล้วนมีความลับ ต่างก็มีสิทธิ์ปกปิดความลับของตนเอง

15

ความลับของก๊วยไต้โล่ว

ความลับคืออะไร ?

ความลับคือสิ่งที่ท่านเสพย์รับเพียงลำพัง

มันอาจบันดาลความสุขสันต์หรรษา อาจนำมาซึ่งความเจ็บปวดรวดร้าวแก่ท่าน มิว่ามันคืออะไร ล้วนเป็นของท่านคนเดียว

มันหากเป็นความรวดร้าวขมขื่น ท่านมีแต่แบกรับเพียงลำพัง หากเป็นความสุขสันต์หฤหรรษ์ ก็อย่าได้แบ่งปันแก่บุคคลอื่น แม้กระทั่งกับสหาย

เนื่องเพราะหากมีบุคคลที่สองล่วงรู้ความลับของท่าน ก็ไม่อาจนับเป็นความลับแล

ก๊วยไต้โล่วนั่งอยู่ใต้ชายคาตึกเป็นเวลานาน หากยังมีเรื่องให้กระทำได้ ต รับรองไม่นั่งจับเจ่าอยู่ที่นี้

มีบ้างบางคนยินยอมท่องเตร็ดเตร่ มองดูผู้อื่นเดินไปเดินมา หรือชมดูสุนัขกัดกั ที่เชิงกำแพง แต่มิยอมกักตัวเองอยู่ภายในห้อง

ก๊วยไต้โล่วคือคนประเภทนี้

แต่ที่ก๊วยไต้โล่วสามารถกระทำได้ในตอนนี้ คือนั่งจับเจ่าอย่างหงอยเหงา

ใต้ชายคาตึกปรากฏสายน้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็งห้อยย้อย เฉกเช่นแท่งหินย้อ จำนวนมาก บ้างยาวบ้างสั้นมิทราบมีทั้งสิ้นเท่าใด

ก๊วยไต้โล่วกลับทราบว่ามีทั้งสิ้นหกสิบสามซี่ ยี่สิบหกซี่ค่อนข้างยาว สามสิ เจ็ดซี่ค่อนข้างสั้นกว่า

เนื่องเพราะก๊วยไต้โล่วนับมาสิบเจ็ดสิบแปดครั้งแล้ว

ดินฟ้าอากาศระหว่างนี้หนาวเหน็บยิ่ง ตามท้องถนนมิเพียงปราศจากผู้คนสัญจร กระทั่งสุนัขก็มิทราบหลบซ่อนอยู่ที่ใด

ก๊วยโต้โล่วมีชีวิตมายี่สิบกว่าปี ผ่านฤดูหนาวมายี่สิบกว่าครั้ง แต่ไม่มีคราใดหนาวเหน็บกว่าหลายวันมานี้

คนผู้หนึ่งหากอับโชคขาดเงินทอง แม้แต่ดินฟ้าอากาศก็คล้ายตั้งตัวเป็นศัตรูด้วย

เคราะห์กรรมคล้ายเป็นโรคระบาดประการหนึ่ง คนผู้หนึ่งหากอับโชคจริง ๆ ผู้ที่อยู่ร่วมด้วยพลอยโชคไม่ดี

ดังนั้นใต้ชายคาตึก ยังมีเฮ้งต๋ง อี๊ฉิก ลิ้มไท้เพ้งนั่งร่วมด้วย

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"พวกท่านลองคาดเดาว่า ชายคาตึกมีสายน้ำแข็งกี่ซี่ ?"

อี๊ฉิกชิงกล่าวว่า

"หกสิบสามซี่"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"ซี่ยาวยี่สิบหกซี่ ซี่สั้นสามสิบเจ็ดซี่"

ก๊วยโต้โล่วอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ที่แท้พวกท่านนับมาแล้ว"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้านับมาสี่สิบเที่ยว"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เรานับเพียงสามเที่ยว เนื่องเพราะเราไม่อาจตัดใจนับมากครั้งไป"

"ไม่อาจตัดใจ ?"

"เราจะหลงเหลือไว้ค่อย ๆ นับ"

ก๊วยโต้โล่วคิดหัวร่อกลับหัวร่อไม่ออก วาจานี้แม้ตลกขบขัน แต่น่าสมเพชเวทนากระไรปานนั้น

ก๊วยโต้โล่วพลันผุดลุกขึ้น หันกายมาจับจ้องมองโต๊ะที่จัดตั้งอยู่กึ่งกลางห้อง

ตัวโต๊ะจัดทำจากไม้แก่นจันทน์ ฝังหินอ่อนทั้งแผ่น มีราคาสูงล้ำยิ่ง

ก๊วยโต้โล่วพึมพำว่า

"มิทราบตอนนี้ ข้าพเจ้ายังมีเรี่ยวแรงยกโต๊ะตัวนี้ไปยังที่พึงในยามยากหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"ท่านไม่มีเรี่ยวแรงพอ"

"ต้องการให้ข้าพเจ้าทดลองหรือไม่ ?"

"ท่านมิต้องทดลอง เราทราบว่าท่านสามารถยกโต๊ะเปล่าตัวหนึ่ง แต่บนโต๊ะหากกดทับวัตถุอันหนักอึ้ง ก็ผิดแผกแตกต่างไป"

"โต๊ะตัวนี้หามีอันใดไม่"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ผู้ใดว่ามิมี โต๊ะตัวนี้ล้วนมีเกียรติของพวกเรากดทับอยู่ !"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"นี่เป็นเครื่องเรือนที่บุคคลอื่นฝากไว้ พวกเรารับค่าเช่าสถานที่และค่าดูแลรักษาแล้ว ตอนนี้หากยกข้าวของของผู้อื่นไปจำนำ ภายหลังยังมีหน้าพบพานผู้คนหรือ ?"

ก๊วยโต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้ายกโต๊ะตัวนี้ไม่ขึ้นจริง ๆ"

สิ้มไท้เพ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งหากรักหน้าตนเอง บางครั้งก็ต้องทรมานท้องของตน จะอย่างไรเกียรติบนใบหน้ายังสำคัญกว่าท้องมากนัก"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"เนื่องเพราะคนมิใช่สุกร มีแต่สุกรจึงเห็นว่าท้องสำคัญกว่าหน้า"

"ดังนั้นมีบ้างบางคนยินยอมอดตาย ไม่ขอกระทำเรื่องเสื่อมเสียหน้า"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"แต่พวกเรายังไม่อดตาย พวกเราแม้มิได้รับประทานอิ่มหนำมาหลายวันยังคงกล้ำกลืนถึงบัดนี้"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวอย่างภาคภูมิ

"มิว่าผู้ใดก็ต้องยอมรับว่า กระดูกของพวกเราแข็งแกร่งกว่าผู้คนส่วนใหญ่"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"ขอเพียงพวกเราสามารถกล้ำกลืนสืบต่อ ยังคงเชิดหน้าขึ้นประสานสู้กับผู้คนได้ เนื่องเพราะพวกเราทั้งมิได้กระทำเรื่องละอายต่อผู้อื่น ทั้งยังไม่ละอายต่อตนเอง"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวด้วยความยินดีว่า

"พวกเราสามารถกล้ำกลืนสืบต่อหรือ ?"

ก๊วยไต้โล่วชิงกล่าวว่า

"ย่อมได้"

สาวเท้ามาโอบไหล่ลิ้มไท้เพ้ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เนื่องเพราะพวกเราแม้มิมีใดอื่น อย่างน้อยยังมีสหาย"

ลิ้มไท้เพ้งจับจ้องมองก๊วยไต้โล่ว พลันบังเกิดความอุ่นซึ้งใจขึ้น รู้สึกมีกำลังวังวัญเปี่ยมล้น

มิว่าเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงปานใด อากาศหนาวเหน็บเพียงไหน มันล้วนไม่น่าพามาปรารมภ์

ลิ้มไท้เพ้งพลันวิ่งตะบึงออกจากเคหา

จวบจนยามพลบค่ำ ลิ้มไท้เพ้งค่อยกลับมา ในมือเพิ่มถุงกระดาษใบหนึ่ง ชูถุงกระดาษขึ้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกท่านลองคาดเดาว่า ข้าพเจ้านำของใดกลับมา ?"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"หรือว่าเป็นซาละเปา ?"

"กล่าวได้ถูกต้อง"

ในห่อกระดาษบรรจุซาละเปาจริง ๆ เป็นซาละเปาขนาดใหญ่ ภายในสอดใส่เนื้อจำนวนสี่ใบ

ก๊วยไต้โล่วโห่ร้องอย่างลิงโลด

"ลิ้มไท้เพ้งจงเจริญ"

หยิบฉวยซาละเปาใบหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเลื่อมใสท่านนัก หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า มิมีทางเนรมิตซาละเปาได้แม้สักครึ่งใบ"

อี้ฉิกเพ่งตาถามลิ้มไท้เพ้งว่า

"ซาละเปานี้ย่อมมิใช่เนรมิตได้กระมัง ?"

ลิ้มไท้เพ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีเป็นของที่ร่วงหล่นจากฟ้า"

พลางยื่นส่งซาละเปาแก่เฮ้งต๋งใบหนึ่ง

เฮ้งต๋งกลับส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ขอรับประทาน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเรามิอาจตัดใจรับประทานเสื้อผ้าของท่าน"

ก๊วยโล่วเพิ่งกัดซาละเปาคำหนึ่ง พลันชะงักงันวูบ

ก๊วยโล่วพลันพบว่า อาภรณ์ชุดที่หนาหนักที่สุดของลิ้มไท้เพ้งอันตรธานไปแล้ว

อาภรณ์ของลิ้มไท้เพ้งความจริงมีไม่มาก ยามนี้หนาวเหน็บจนริมฝีปากซีดขาว แต่มุมปากยังประดับด้วยรอยยิ้มอันเบิกบานหรรษา กล่าวว่า

"เราจำนำเสื้อผ้าไป แลกซื้อซาละเปาสี่ใบเนื่องเพราะเราหิวโหย คนผู้หนึ่งยามหิวโหย จึงจำนำเสื้อผ้าของตน มีอันใดไม่ถูกต้อง ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"อย่างนั้น ท่านสมควรรับประทานซาละเปาหมดสิ้น ค่อยกลับมา มิต้องให้..."

"เรามิได้ขโมยรับประทานเพียงลำพัง เนื่องเพราะรู้สึกว่าหากรับประทานร่วมกันทั้งสี่คน ยังเบิกบานใจกว่าขโมยรับประทานเพียงคนเดียว"

นี่คือสหาย

พวกตนมีสุขร่วมเสพย์ มีภัยร่วมต้าน

คนผู้หนึ่งหากคบหาได้สหายเยี่ยงนี้ ยากจนข้นแค้นบ้าง หนาวเย็นยะเยียบบ้าง จะนับเป็นอย่างไรได้ ?

ก๊วยโล่วกัดกินซาละเปาอย่างแช่มช้า พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บอกตามความสัตย์ ชั่วชีวิตข้าพเจ้าไม่เคยรับประทานของที่เอร็ดอร่อยปานนี้มาก่อน"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ท่านมิมีความสัตย์จริงแม้แต่น้อย นี่เป็นซาละเปาเย็นชืดใบหนึ่งเท่านั้น"

"มาตรแม้นเป็นซาละเปาเย็นชืดใบหนึ่ง แต่ต่อให้มีคนเสนอเนื้อโอชะและปลาตัวใหญ่มาขอแลกเปลี่ยนซาละเปาใบนี้ ข้าพเจ้ายังไม่ยอมแลกด้วย"

ขอบตาลิ้มไท้เพ้งแดงระเรื่อ ยืดกุมมือก๊วยไต้โล่วไว้ กล่าวว่า

"พอฟังวาจาของท่าน เราก็รู้สึกว่าซาละเปาใบนี้ชวนรับประทานขึ้นมา"

มีวาจาบางประโยค คล้ายเป็นมนต์ขลังอันศักดิ์สิทธิ์ มิเพียงสามารถบันดาลให้ซาละเปาเย็นชืดเป็นอาหารโอชะ ผันแปรฤดูหนาวเป็นอบอุ่น ยังเปลี่ยนแปรชีวิตอันแห้งแล้งกับเฉาเป็นบรรเจิดเพริศแพร้ว

ท่านหากคิดฝึกเปล่งวาจาประดานี้ สมควรให้ความจริงใจต่อสหายท่านก่อน

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เสื้อผ้าข้าพเจ้าขาดวิ่นไป"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"เสื้อผ้าขาดวิ่น หาใช่เรื่องเสื่อมเสียหน้าไม่"

"น่าเสียดายที่จอมถลกหนังแห่งโรงจำนำหลีง้วนมิได้คาดคิดเช่นนั้น ไม่เช่นนั้น..."

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ไม่เช่นนั้น ท่านคงปลดเปลื้องไปแลกเป็นสุรามาใช่หรือไม่?"

"ถูกต้อง"

อี้ฉิกพลันยืดกายขึ้น สาวเท้าออกจากห้อง และแล้วกลับมาโดยเร็ว ในมือเพิ่มกาน้ำใบหนึ่ง

อี้ฉิกกล่าวว่า

"หากมีแขกเหรื่อแวะกรายยามวิกาลหนาวเหน็บพึงใช้น้ำชาต้อนรับแทนสุรา เมื่อสามารถใช้น้ำชาแทนสุรา ไฉนไม่อาจใช้น้ำแทน?"

นี่คืออุดมการณ์การดำรงชีวิตของพวกตน

ตอนที่มีสุรา พวกตนจะร่ำดื่มมากกว่าผู้อื่น ตอนที่มิมีสุรา พวกตนก็สามารถดื่มน้ำ

ขณะดื่มสุรา พวกตนเบิกบานใจ ตอนดื่มน้ำก็เช่นกัน

ดังนั้นก๊วยไต้โล่วและพวกจึงมีชีวิตสุขสำราญกว่าผู้อื่น

แต่การดื่มสุราและดื่มน้ำมีข้อผิดแผกประการหนึ่ง

สุรายิ่งดื่มยิ่งร้อนระอุ น้ำยิ่งดื่มยิ่งหนาวเหน็บ โดยเฉพาะดื่มน้ำเย็นในดินฟ้าอากาศเช่นนี้

ก๊วยไต้โล่วพลันผุดลุกขึ้น ตีลังกากลางอากาศอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว

อี้ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านกำลังทำอะไร ?"

"ข้าพเจ้ามีประสบการณ์อยู่ว่า พอขยับเคลื่อนไหว จะอบอุ่นขึ้น พวกท่านไม่ไม่ลอกเลียนเยี่ยงข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้ามีประสบการณ์อยู่ว่า ยิ่งขยับเคลื่อนไหว ยิ่งหิวโหยเร็วขึ้น"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านครุ่นคิดมากความไปแล้ว"

มิทันขาดคำ พลันปรากฏของสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงที่เบื้องหน้าตน

นั่นกลับเป็นทองคำสุกปลั่ง

ทองคำหาได้ร่วงหล่นลงจากฟ้า... หากแต่ร่วงหล่นจากอกเสื้อก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วเพิ่งตีลังกาทอดที่หก ศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ทองคำนี้ก็ปลิวละลิ่วออกจากอกเสื้อตน ตกหล่นลงที่เบื้องหน้าตึกใหญ่

ทองคำพอร่วงหล่นลงสู่พื้น บังเกิดเสียงดังตึง แสดงว่าทองคำนี้มีน้ำหนักยิ่ง

แลเห็นเป็นสร้อยคอทองคำเส้นใหญ่ คล้องหงอนไก่ทองคำอันหนึ่ง

คนที่ยากจนข้นแค้น มิได้รับประทานอาหารมาหลายวัน กลับมีทองคำมูลค่ามหาศาลปานนี้ นับเป็นเรื่องยากยิ่งจะเชื่อถือได้จริง ๆ

แต่เฮ้งต๋งและพวกมิอาจไม่เชื่อถือ เนื่องเพราะทั้งสามเห็นได้อย่างถนัดชัดเจน

พวกตนแทบภาวนาว่าขออย่าได้เห็น

พวกตนมิเชื่อว่านี่เป็นความจริง

ลิ้มไท้เพ้งกระทั่งเสื้อผ้านำไปจำนำ ก๊วยไต้โล่วกลับซุกซ่อนสร้อยคอทองคำปานนี้เส้นหนึ่ง

คนผู้หนึ่งซุกซ่อนสร้อยคอทองคำติดตัว กลับแสร้งเป็นยากจนข้นแค้นต่อหน้า

สหาย ทั้งยังเสแสร้งได้แนบเนียนยิ่ง

นี่นับเป็นสหายใดได้?

เฮ้งต๋งพลันอ้าปากหาว พึมพำว่า

"คนผู้หนึ่งพออิ่มหนำสมควรหลับนอนสักตื่นหนึ่ง"

จบคำ สาวเท้าผ่านหน้าก๊วยโล่วไปหลับใหล คล้ายมองไม่เห็นสร้อยคอทองคำ มองมิเห็นก๊วยโล่วก็ปาน

ลิ้มไท้เพ้งพึมพำบ้างว่า

"ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บเช่นนี้ ยังมีที่ใดอบอุ่นสบายกว่าในผ้าห่ม?"

พลางแยกทางไปอีก ผู้อื่นคล้ายมองไม่เห็นอันใดเช่นกัน

มีแต่อี้ฉิกยังนั่งกับที่ เซื่องซึมเซาไปแล้ว

เนิ่นนานให้หลัง ก๊วยโล่วจึงค่อย ๆ ยืดกายขึ้น แต่ตนคล้ายมิอาจยืดตัวตรงอีก

ราตรีนี้ไร้เดือนไร้ดาว ภายในห้องมีแต่โคมดวงหนึ่ง

แสงโคมริบหรี่ยิ่ง เนื่องเพราะน้ำมันหลงเหลืออยู่ไม่มากนัก

แต่ภายใต้แสงโคมไฟสาดส่อง สร้อยคอทองคำเส้นนี้ยังคงสุกใสเรืองรอง

ก๊วยโล่วก้มศีรษะลงมองสร้อยคอทองคำ พึมพำว่า

"ประหลาดแท้ มิว่าอยู่ในสถานที่มืดมนอนธการใด ทองคำยังคงสุกใสเป็นประกาย"

อี้ฉิกกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"นี่อาจบางทีเป็นคุณค่าของทองคำ ไม่เช่นนั้นไหนเลยมีคนเห็นทองคำมีคุณค่าสำคัญกว่าสหาย?"

ก๊วยโล่วพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"ท่านไฉนยังไม่ไปหลับนอน?"

"ข้าพเจ้ากำลังรอคอย"

"รอคอยอันใด?"

"รอคอยคำอธิบายจากท่าน"

ก๊วยโล่วร้องดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้ามิมีวาจาจะกล่าว พวกท่านหากคิดเห็นข้าพเจ้าเป็นคนเยี่ยงไร

ข้าพเจ้าคือคนเยี่ยงนั้น"

อี้ฉิกเพ่งมองก๊วยไต้โล่วนิ่งนาน จึงค่อย ๆ ยืดกายขึ้น สาวเท้าจากไป

ลมหนาวที่เบื้องนอกกรรโชกอื้ออึง อุณหภูมิหนาวเหน็บจับจิต

ทันใด ลมยะเยียบหอบหนึ่งกรรโชกเข้ามา จนแสงโคมริบหรี่ดับวูบ แต่สร้อยคอทองคำยังคงเปล่งประกายเรืองรอง

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด ก๊วยไต้โล่วจึงค่อย ๆ ก้มกายลง เก็บสร้อยคอทองคำเส้นนั้นขึ้น ประคองอยู่ใจกลางฝ่ามือ

น้ำตาก๊วยไต้โล่วพลันทะลักจากเบ้า หยดหยาดลงที่ใจกลางฝ่ามือทีละหยด

สร้อยทองคำเย็นเฉียบ น้ำตากลับร้อนระอุ!

ก๊วยไต้โล่วพลันคุกเข่าลง ร่ำไห้ออกมา พยายามร่ำไห้โดยปราศจากซุ่มเสียง

เนื่องเพราะตนไม่อาจให้บุคคลอื่นได้ยินเสียงร่ำไห้ของตน

นี่เป็นความลับของก๊วยไต้โล่ว และเป็นเรื่องรวดร้าวใจที่สุด ตนมิต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้ความลับนี้ แบ่งปันความเจ็บปวดรวดร้าวนี้จากตน

ดังนั้นไม่มีผู้ใดทราบว่าความรวดร้าวขมขื่นของก๊วยไต้โล่วลึกล้ำเพียงไหน? กัดกร่อนจิตใจปานใด?

นั่นแม้เป็นความหลังเมื่อเนิ่นนานปี แต่ตอนนี้พอประหวัดหวนนึก จิตใจยังแทบแหลกสลาย

เหตุการณ์เมื่อครู่ก็สร้างความรวดร้าวใจแก่ตนยิ่ง

ก๊วยไต้โล่วความจริงยินยอมตาย ไม่ขอสูญเสียสหายเหล่านี้

แต่ก๊วยไต้โล่วมิได้อธิบาย เนื่องเพราะทราบว่าเฮ้งต๋งและพวกคงไม่ยอมอภัยต่อตน

อาจบางทีในใต้หล้ามีเรื่องเจ็บปวดรวดร้าวเพียงประการเดียว คือความรวดร้าวใจที่ไม่อาจอธิบายต่อผู้อื่น

...เราไม่อาจบอก เราไหนเลยบอกออกไปได้?

...เราไหนเลยสามารถบากหน้าอยู่ที่นี้สืบต่อ?

.....

ลมเบื้องนอกยิ่งรุนแรง อากาศยิ่งหนาวเหน็บ

ก๊วยโล่วขบกรามกรอด เช็ดคราบน้ำตา ผุดลุกขึ้น โลกภายนอกมิว่าเหน็บหนาวทารุณปานใด ตนตระเตรียมเผชิญรับเพียงลำพัง

ก๊วยโล่วเมื่อกระทำพลาดผิด ก็สมควรแบกรับ ทั้งมิยินยอมอธิบาย ยิ่งไม่แลมขอความเห็นใจจากสหาย

มีแต่สวรรค์เบื้องบนจึงทราบ ก๊วยโล่วเคารพเทิดทูนสหายยิ่งกว่าชีวิตตนเอง

"ลาก่อนสหายทั้งหลาย สักวันหนึ่งพวกท่านจะเข้าใจเรา เมื่อถึงเวลานั้นพวกเรายังเป็นสหายกัน แต่ตอนนี้..."

น้ำตาก๊วยโล่วไหลหลั่งอีกครา

ก๊วยโล่วเพิ่งยกมือขึ้นปาดเช็ด ก็เหลือบเห็นอี้ฉิก เฮ้งต๋ง และลิ้มไท้เพ้งทั้งสามมิทราบกลับเข้าห้องมาตั้งแต่เมื่อใด พากันยืนสงบแน่วนิ่ง จับจ้องมองแลมอย่างเงียบงัน

ในความมืดมิด ก๊วยโล่วไม่อาจสังเกตเห็นสีหน้าฝ่ายตรงข้าม เพียงเห็นดวงตาสุกใสวาววับสามคู่

ก๊วยโล่วก็ภาวนาว่า เฮ้งต๋งและพวกอย่าได้เห็นใบหน้าตน คราบน้ำตาบนใบหน้าตน

ก๊วยโล่วกระแอมไอกล่าวว่า

"พวกท่านมิใช่หลับนอนแล้วหรือ ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"พวกเรานอนมิหลับ"

"นอนไม่หลับก็สมควรทอดกายในผ้าห่ม ท่ามกลางดินฟ้าอากาศหนาวเหน็บแลมนี้ ยังมีที่ใดอบอุ่นสบายกว่าในผ้าห่ม ?"

"ยังมีที่นี้"

"ที่นี้มีอันใดประเสริฐเลิศ ?"

"มีเพียงประการเดียว"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ที่นี้มีสหาย แต่ในผ้าห่มไม่มี !"

ก๊วยโล่วรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านระอุ คอหอยคล้ายตีบตัน เนิ่นนานให้หลัง

จึงสามารถกล่าววาจาได้ ก๊วยไต้โล่วก้มศีรษะกล่าวว่า

"ที่นี้ก็มิมีสหาย ข้าพเจ้าก็ไม่คู่ควรเป็นสหายของพวกท่าน"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ผู้ใดว่ากัน ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้บอก"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสริมขึ้น

"ข้าพเจ้าไม่ได้บ่งบอก"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกเรามายังที่นี้ เพียงเพื่อกล่าววาจาประโยคหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วกำหมัดแนบแน่น กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านบอก"

"พวกเราเข้าใจท่าน และเชื่อถือท่าน มิว่าเกิดเรื่องใดขึ้น ท่านยังคงเป็นส[illegible]พวกเรา"

นี่คือสหาย

สหายสามารถแบ่งปันความสุขของท่าน และแบกรับความทุกข์ของท่านได้

ท่านหากมีความยุ่งยากลำบาก สหายล้วนยินยอมช่วยเหลือท่าน หากป[illegible]ภยันตราย สหายยินยอมทะยานออกรับแทน

ต่อให้ท่านกระทำผิดจริง สหายก็อภัยให้ได้

ยามอยู่เบื้องหน้าสหายเยี่ยงนี้ ท่านยังมีความลับอันใด ไม่อาจบ่ง[illegible]จากปาก ?

ลมเบื้องนอกยังคงหนาวเหน็บทารุณ ภายในห้องยังคงมืดมนอนธกา[illegible]

แต่ในเวลาขณะนี้ พวกตนกลับรู้สึกอบอุ่นเจิดจ้า เนื่องเพราะแต่ละบุคคลต[illegible]สหายที่เปี่ยมความจริงใจ

ที่ซึ่งมีมิตรแท้ จักอบอุ่นและเจิดจ้า

"...มิว่าเกิดเรื่องใดขึ้น ท่านยังคงเป็นสหายพวกเรา..."

กระแสเสียงนี้ก้องกังวานอยู่สองหูก๊วยไต้โล่ว เลือดลมก๊วยไต้โล่วถ[illegible]

พลุ่งพล่านราวน้ำเดือด

ก๊วยได้โล่วความจริงไม่ยอมหลั่งน้ำตาต่อหน้าบุคคลอื่น แต่ตอนนี้น้ำตากลับไหลรินพรั่งพรู

ตนความจริงยินยอมตาย มิยอมบอกความลับและความคับแค้นใจออกไปในได้หล้าไม่มีผู้ใดทำให้ตนบอกได้

มีแต่สหายเท่านั้น

ในที่สุด ก๊วยได้โล่วก็บ่งบอกความลับของตนออกมา

.....

มาตุภูมิถิ่นเกิดของก๊วยได้โล่ว มีดรุณีสวยสะคราญมากหลาย ที่งามรัดริงที่สุดเรียกว่า จูจู (ไข่มุกแดง)

ก๊วยได้โล่วรักผูกพันจูจู จูจูก็รักตน

ก๊วยได้โล่วทุ่มเทจิตใจทั้งมวลต่อจูจู บอกต่อนางว่าตนยินยอมมอบชีวิตและทุกสรรพสิ่งแก่นาง

ตนมิคล้ายกับบุรุษเพศอื่นที่เพียงกล่าวแต่ลมปาก หากแต่ตนกระทำจริง ๆ

จูจูยากจนข้นแค้นยิ่ง จวบจนบิดาของก๊วยได้โล่วเสียชีวิต นางกลับไม่ยากจน

เพราะเพื่อให้นางเชื่อถือตน ก๊วยได้โล่วกลับช่วยเหลือเจือจุนเงินทองแก่นาง

จากนั้นก๊วยได้โล่วพบเห็นเรื่องประการหนึ่ง

จูจูหาได้รักตนไม่

นางก็เป็นเฉกเช่นกับสตรีทั่วไป ถ้อยร้อยวาจาเปล่งจากปาก เป็นเพียงคำหวานระรื่นหู เลื่อนลอยไร้ความจริง

นางเคยบอกว่านางเป็นของก๊วยได้โล่ว นอกจากก๊วยได้โล่วแล้ว มิขอแต่งงานกับผู้ใด

ทั้งสองถึงกับกำหนดวันวิวาห์กัน

แต่ก่อนวันวิวาห์หนึ่งวัน นางกลับแต่งงานก่อน แต่งงานกับบุคคลอื่น

นางขายทุกสรรพสิ่งที่ก๊วยได้โล่วให้แก่นาง หลบหนีตามบุรุษผู้หนึ่งไป

สร้อยคอทองคำเส้นนี้ คือของหมั้นหมายที่นางให้แก่ก๊วยได้โล่ว และเป็นของสิ่งเดียวที่นางให้แก่ตน...

จวบจนเล่าจบความ ยังมิมีผู้ใดกล่าววาจา ไม่ว่าผู้ใดก็มิทราบว่าสมควรกล่าวกระไรดี

ยังคงเป็นก๊วยไต้โล่วกล่าวทำลายความสงัดงันว่า

"พวกท่านไม่มีวันเดาออกว่า นางหลบหนีตามผู้ใดไป"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวถามว่า

"ผู้ใด ?"

"คนดูแลคอกม้าของตระกูลเรา !"

หัวร่อดังสนั่นแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าเทิดทูนนางเป็นบุคคลสูงส่งที่สุด ยกย่องเป็นเช่นเทพธิดา แต่นางกลับหนีตามคนดูแลคอกม้าอันต่ำทรามไป พวกท่านว่าน่าหัวร่อหรือไม่ ?"

ไม่น่าหัวร่อ

มิมีผู้ใดรู้สึกว่าเรื่องนี้น่าหัวร่อ

มีแต่ก๊วยไต้โล่วหัวร่อเพียงลำพัง เนื่องเพราะกริ่งเกรงว่าตนหากไม่หัวร่อจะต้องร่ำไห้

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อเป็นเวลานาน พลันกล่าวว่า

"เรื่องนี้นับเป็นบทเรียนประการหนึ่ง"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"บทเรียนอันใด ?"

มันมิต้องการไต่ถามจริง ๆ เพียงรู้สึกว่าไม่สมควรให้ก๊วยไต้โล่วกล่าววาจาเพียงลำพัง เห็นว่าตนเองสมควรแสดงออกซึ่งความห่วงใยกังวล

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"บทเรียนนี้คือบุรุษไม่อาจยกย่องเทิดทูนอิสตรีไป ท่านหากเทิดทูนนางนางจะเห็นว่าท่านเป็นตัวโง่งม ปราศจากคุณค่าความหมาย"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ผิดแล้ว"

"ข้าพเจ้าผิดในที่ใด ?"

"นางที่ทำเช่นนี้ หาใช่สืบเนื่องจากท่านยกย่องเทิดทูนนางไม่"

"อย่างนั้นเป็นเพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะนางเป็นสตรีเลวทราม มีนิสัยไฝ่ต่ำมาแต่กำเนิด"

ก๊วยไต้โล่วเงียบงันชั่วขณะ จึงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าไม่โทษว่านาง เพียงตำหนิตนเองที่ดูคนผิดไป"

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"ท่านไม่ควรคาดคิดเช่นนั้น *เรื่องประการหนึ่งมักมีอยู่หลายด้าน ท่านหากครุ่นคิดไปในทางดีงาม จะมีชีวิตอย่างสุขสำราญ*"

อี๊ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"น่าเสียดายที่มีบ้างบางคนพลางครุ่นคิดไปในทางเลวร้าย"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"คนประเภทนี้มิเพียงโง่เขลา ทั้งยังทรมานตนเอง ท่านคงมิใช่คนประเภทนี้กระมัง ?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อออกมา ร่ำร้องว่า

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าเป็นคนประเภทนั้น ข้าพเจ้าจะต่อยจมูกมันจนบี้แบน"

ท่านหากมีความลับที่สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวใจใด ทางที่ประเสริฐ ขอให้บ่งบอกต่อมิตรแท้

เนื่องเพราะสหายที่แท้จริง มิเพียงแบ่งปันความสุขของท่าน ทั้งยังสามารถคลี่คลายความเจ็บปวดรวดร้าวของท่าน

ก๊วยไต้โล่วพลันรู้สึกปลอดโปร่งใจยิ่ง เนื่องเพราะตนไม่มีความลับคับอกใดอีก

"พวกท่านแม้แยกทางกัน แต่เยี่ยงนี้อาจประเสริฐเลิศกว่า"

"ท่านหาก...ไม่เกิดเหตุแปรเปลี่ยนเช่นนี้ ตอนนี้อาจต้องโอบอุ้มทารก เปลี่ยนผ้าอ้อมอยู่ทุกวี่วัน ทุ่มเถียงวิวาทกับนางเพราะเรื่องปัญหาการครองชีพประจำวันอยู่ทุกเช้าค่ำ"

"แต่ตอนนี้พวกท่านสามารถครุ่นคิดถึงกันและกัน หวนนึกถึงความหลังอันงามหวามดื่มด่ำ ภายหน้าหากสามารถพบพานกัน อาจแย้มยิ้มแก่กันได้"

"ต่อให้ภายหน้าไม่อาจพบพานกัน แต่อย่างน้อยวันชื่นคืนสุขที่ผ่านมา ก็เพียงพอต่อการประโลมใจท่าน"

"แต่ละบุคคลล้วนมีวิถีชีวิตของตน มิสามารถแก้ไขกลับกลาย ดังนั้นท่านมิจำเป็นต้องรวดร้าวใจ"

นี่คือข้อสรุปของเฮ้งต๋งและพวก

นับแต่นั้นเฮ้งต๋งและพวกไม่ได้เอ่ยอ้างพาดพิงถึงเรื่องนี้ หรือรื้อฟื้นถึงสร้อยคอทองคำเส้นนั้นอีก

เนื่องเพราะพวกตนเข้าใจความรู้สึกของก๊วยไต้โล่ว ล่วงรู้คุณค่าของสร้อยทองในจิตใจก๊วยไต้โล่วเป็นอย่างดี

คุณค่าของวัตถุบางประการ สุดที่บุคคลอื่นจะประเมินได้

.....

วันนี้ เฮ้งต๋งยังทอดกายบนเตียง พลันแว่วเสียงก๊วยไต้โล่วร่ำร้องที่เบื้องนอกว่า

"ที่พึ่งในยามยากมาแล้ว"

ที่พึ่งในยามยากคือเจ้าของโรงจำนำหลีง้วน ฉายาจอมถลกหนัง

จอมถลกหนังมิถึงกับถลกหนัง อย่างมากเพียงขูดรีดไขมันบนร่างท่านเท่านั้น

ที่น่าประหลาดคือ บุคคลที่ยิ่งขูดรีดคน ยิ่งไม่อ้วนพี

จอมถลกหนังดูเผิน ๆ คล้ายกระต่ายป่าตากแห้งตัวหนึ่ง มักค้อมกายหยีตาตอนที่กล่าววาจา จะใช้หางตาชำเลืองแลท่าน คล้ายสำรวจดูว่า ข้าวของบนร่างท่านมีราคาค่างวดสักกี่ตำลึง

เฮ้งต๋งและพวกแม้มักไปเยี่ยมเยียนมัน แต่นับเป็นครั้งแรกที่มันมายังที่นี้

ดังนั้นเฮ้งต๋งผู้เกียจคร้านจำต้องลงจากเตียง

บุคคลเยี่ยงจอมถลกหนัง หากยินยอมเสียเวลาครึ่งชั่วยามปีนภูเขามา "เยี่ยม-เยียน" คนผู้หนึ่ง แสดงว่าต้องมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง มีผลประโยชน์ให้มันตักตวง

เฮ้งต๋งสาวเท้าเข้าห้องรับแขก ได้ยินก๊วยไต้โล่วถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เป็นลมอันใดหอบท่านมาที่นี้ หรือท่านต้องการซื้อตึกของเฮ้งต๋งหลังนี้?"

ก๊วยไต้โล่วทราบว่าเฮ้งต๋งเคยดำเนินวิธีการยี่สิบกว่าชนิด คิดขายตึกหลังนี้ออกไป น่าเสียดายที่ต่อให้ยกแก่ผู้อื่นฟรี ๆ ผู้อื่นยังไม่ต้องการ

ศีรษะของจอมถลกหนังสั่นระรัวราวกับจะหลุดจากบ่า ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"ตึกใหญ่โตปานนี้ เราไหนเลยมีปัญญาซื้อได้?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"หากแม้นมันยินยอมขายในราคาถูกเล่า ?"

"เราจะซื้อไปไยกัน ?"

"ท่านสามารถขายทอดแก่ผู้อื่น หรือโยกย้ายเข้ามาพำนักเอง"

"หากเป็นคนมิมีโรคประหลาดติดตัว รับรองไม่โยกย้ายเข้ามายังที่นี้"

ก๊วยได้โล่วยังคิดเกลี้ยกล่อมหว่านล้อม จอมถลกหนังชิงกล่าวว่า

"พวกท่านตอนนี้ขาดแคลนเงินทองหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งพลางกล่าวว่า

"พวกเราขาดแคลนเงินทองอยู่ทุกวี่วัน"

"อย่างนั้นพวกท่านต้องการกำไรเงินห้าร้อยตำลึงหรือไม่ ?"

ย่อมต้องการ แต่มิว่าผู้ใดก็ทราบว่า เงินของจอมถลกหนังกำไรยากพอคิดถอนขนบนหัวพยัคฆ์สักเส้น อาจยังง่ายดายกว่า

เพียงแต่เงินห้าร้อยตำลึงเย้ายวนใจจริง ๆ ก๊วยได้โล่วต้องกะพริบตาถามว่า

"ท่านมิได้ดื่มสุราจนเมามายกระมัง ?"

"เราสติแจ่มใสยิ่ง ขอเพียงพวกท่านรับปาก เรายินดีวางเงินล่วงหน้าครึ่งหนึ่ง"

มันเชื่อถือคนเหล่านี้ตลอดมา เนื่องเพราะทราบว่าคนเหล่านี้แม้ขาดแคลนเงินทอง แต่วาจาที่ลั่นจากปาก ยังล้ำค่ากว่าพันตำลึงทอง

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"เงินจำนวนนี้จะกำไรได้อย่างไร ?"

จอมถลกหนังกล่าวว่า

"ง่ายดายยิ่ง ขอเพียงพวกท่านติดตามเราเข้าเมืองกุ่ยเซี้ยสักครา เงินจะเป็นของท่าน"

"ติดตามไปอย่างไร ?"

"ย่อมใช้เท้าเดิน"

ก๊วยได้โล่วทดลองเดินสองก้าว กล่าวว่า

"เดินเยี่ยงนี้หรือ ?"

"อืมม์"

"จากนั้นเล่า ?"

"จากนั้นพวกท่านก็รับเงินห้าร้อยตำลึงกลับมาได้"

ก๊วยได้โล่วเบือนหน้ามายังเฮ้งต๋ง ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"เดินเที่ยวเดียวก็กำไรได้เงินห้าร้อยตำลึง ท่านเคยได้ยินมาหรือไม่ ?"

"ไม่เคย"

จอมถลกหนังกล่าวเสริมขึ้น

"มีเรื่องมากมายหลายประการที่พวกท่านมิเคยได้ยินมา แต่นั่นล้วนเป็นความจริง"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านกำลังจะขาดทุนก็เป็นความจริง"

จอมถลกหนังทอดถอนใจ กล่าวว่า

"การค้าระหว่างนี้ ยิ่งมายิ่งฝืดเคืองจริง ๆ คนจำนำมีมากมาย คนไถ่ถอนกลับน้อยยิ่ง ของที่ขาดอายุก็ขายไม่ออก ดอกเบี้ยของเราก็คิดถูกยิ่ง"

"อย่างนั้นท่านยังคงรักษาเงินห้าร้อยตำลึงไว้ค่อย ๆ จับจ่ายใช้สอยเถอะ"

"นั่นผิดแผกกัน เป็นเรายินยอมให้พวกท่านกำไรเอง"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เงินทองของท่านได้มาอย่างยากเย็น พวกเราเดินเพียงเที่ยวเดียว ก็เรียกห้าร้อยตำลึง นั่นจะได้อย่างไร ?"

จอมถลกหนังถูกแดกดันจนหน้าแดงวูบ กระแอมไอ กล่าวว่า

"ไฉนไม่ได้ อย่าว่าแต่เราที่ให้พวกท่านติดตามเราไป ย่อมมีจิตเจตเคลือบแฝง"

"จิตเจตนาใด ?"

"ท่านวางใจได้ จะอย่างไรมิใช่ใช้พวกท่านไปปล้นชิง หรือฆ่าคนแต่ประการใ

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"ท่านก็เบาใจได้ จะอย่างไรเราไม่ไปแน่นอน"

"เหตุใดท่านจึงไม่ต้องการเงินห้าร้อยตำลึง ?"

"มิมีเหตุผลใดทั้งสิ้น"

จอมถลกหนังตะลึงลานชั่วขณะ พลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านไม่ไปคนเดียวก็มิเป็นไร เรา..."

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"มิใช่มันเพียงคนเดียว"

"ท่านก็ไม่ไป ?"

"มิผิด มิหนำซ้ำไม่มีเหตุผลใดเช่นกัน"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราความจริงเข้าใจว่า มิเพียงเราไม่ยอมไปคนเดียว มิคาด ทั้งหมดล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

จอมถลกหนังร้อนรุ่มใจขึ้นมา ร้องว่า

"เงินทองเรามีอันใดไม่ดี? หรือพวกท่านมิเคยรับเงินทองของเรามา ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"พวกเราหากต้องการเงินทองของท่าน ย่อมรู้จักนำข้าวของไปจำนำ"

"เราไม่ต้องการข้าวของพวกท่าน เพียงให้พวกท่านติดตามเราไปสักคราจะจ่ายให้ห้าร้อยตำลึง พวกท่านกลับมิยอมรับปาก ?"

"ถูกแล้ว"

จอมถลกหนังกระโดดปราดขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"พวกท่านที่แท้มีโรคใด ในความเห็นของเรา สักวันหนึ่งพวกท่านต้องอดตายคนเยี่ยงพวกท่าน หากไม่ยากจน จึงเป็นเรื่องประหลาด"

เฮ้งต๋งและพวกมีโรคประหลาดจริง ๆ

พวกตนยินยอมยากจนข้นแค้น หิวโหยจนตาย แต่มิยอมรับเงินทองที่ต้นตอไม่กระจ่างชัด

การนำข้าวของไปจำนำ หาใช่เรื่องเสื่อมเสียหน้า พวกตนแทบเคยจำนำข้าวของทุกประการ

แต่พวกตนเพียงจำนำข้าวของ ไม่จำนำคน!

ก๊วยโต้โล่วและพวกยินยอมจำนำกางเกงตนเอง แต่ต้องรักษาศักดิ์ศรีประจำตัวและมโนธรรมตนเองไว้

พวกตนเพียงกระทำเรื่องที่ยินยอมกระทำ เห็นว่าสมควรกระทำ

.....

ทุกผู้คนล้วนต้องไปปัสสาวะ วันละอย่างน้อยเจ็ดแปดครั้ง

เรื่องนี้ทั้งไม่สกปรกโสมมและมิตลกขบขัน เพียงเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ

เฮ้งต๋งเพิ่งออกจากส้วม ทุกวี่วันตนพอลุกจากเตียง สิ่งแรกที่กระทำคือเข้าส้วม

เฮ้งต๋งพอกลับถึงห้องรับแขก พบว่าสีหน้าอี้ฉิกและลิ้มไท้เพ้งพิเศษพิสดารผิดธรรมดา คล้ายมีความในใจคิดบ่งบอก แต่ไม่ต้องการบอกออกมา

ดังนั้นเฮ้งต๋งจึงไม่ไต่ถาม ตนสุขุมเยือกเย็นตลอดมา มิหนำซ้ำทราบดีว่าในภาวการณ์เช่นนี้ หากคิดไต่ถาม มิสู้รอให้อี้ฉิกและพวกบ่งบอกออกมาเอง

จริงดังคาดหมาย อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ท่านไยไม่ไต่ถาม?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ไต่ถามอันใด?"

"ท่านสังเกตหรือไม่ว่า ที่นี้ขาดแคลนผู้คนไปคนหนึ่ง"

"อืมม์ คล้ายขาดไปคนหนึ่ง"

ผู้ที่ขาดไปคือก๊วยโต้โล่ว!

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านไยไม่ถามว่ามันไปที่ใด?"

เฮ้งต๋งทรุดกายนั่งลงอย่างแช่มช้า ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไต่ถามก็ได้ เซี่ยวก๊วย (ก๊วยน้อย) ไปที่ใด?"

"เฮอะ ท่านมิมีวันคาดเดาออกแน่นอน"

"เนื่องเพราะเดาไม่ออก เราจึงไต่ถาม"

อี้ฉิกขบริมฝีปากกล่าวว่า

"มันติดตามจอมถลกหนังไป จอมถลกหนังพอออกจากห้อง มันก็สะกดตามติดอยู่ด้านหลัง"

"ติดตามจอมถลกหนังไปไย?"

อี้ฉิกปิดปากสนิท หน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เฮ้งต๋งเหลือบแลมันแวบหนึ่ง พึมพำว่า

"หรือเซี่ยวก๊วยต้องการเงินห้าร้อยตำลึง จึงติดตามจอมถลกหนังไป"

ส่ายหน้าแล้วเอ่ยสืบต่อ

"เราไม่เชื่อถือ เซี่ยวก๊วยมิใช่บุคคลเช่นนั้น"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมเชื่อถือ แต่มิอาจไม่เชื่อถือ"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเห็นมันสนทนากับจอมถลกหนังอยู่ครึ่งค่อนวัน จอมถลกหนังล้วงเงินแท่งหนึ่งยื่นส่งให้ มันจึงติดตามฝ่ายตรงข้ามไป"

เฮ้งต๋งงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านมิได้ติดตามไปไต่ถาม ?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นผู้ติดตามของจอมถลกหนัง ยังจะตามไปไยกัน ?"

ลิ้มไท้เพ้งพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากแม้นเพียงติดตามเข้าเมืองไปคราหนึ่ง กลับมิเป็นไร แต่ในความเห็นของเรา เรื่องราวย่อมไม่รวบรัดปานนี้

หากแม้นจอมถลกหนังเพียงต้องการหาผู้ติดตาม ก็เสาะหาได้จากผู้คนตามท้องถนน ด้วยเงินเพียงห้าหุน ไยต้องมาหาพวกตนในที่นี้ ?

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เรื่องที่บันดาลให้คนเยี่ยงจอมถลกหนังยินยอมจ่ายเงินให้ห้าร้อยตำลึง มีเพียงประการเดียว"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

"เรื่องที่ได้กำไรห้าพันตำลึง"

"มิผิด หากไม่มีกำไรสิบเท่าตัว จอมถลกหนังรับรองมิยอมกระทำ"

"เรื่องที่ได้กำไรสิบเท่าตัว มีแต่เรื่องประเภทที่ไม่อาจบอกต่อผู้คน"

ลิ้มไท้เพ้งสนับสนุนว่า

"มิผิด จอมถลกหนังหากไม่ไปขโมย คงโป้ปดหลอกลวง ทั้งกริ่งเกรงผู้อื่นรังควานหาเรื่องมันในภายหลัง จึงเสาะหาพวกเรามาเป็นผู้คุ้มครอง"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"หรือก๊วยไต้โล่วมิเข้าใจเหตุผลเหล่านี้ ?"

เฮ้งต๋งพลันสอดคำขึ้น

"อี้ฉิกเมื่อพบเห็นเซี่ยวก๊วยติดตามจอมถลกหนังไป ไยไม่เหนี่ยวรั้งมันไว้ ?"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชา

"คนผู้หนึ่งหากคิดพาตัวเองกระโดดลงสู่หลุมพรางผู้อื่น แม้คิดฉุดรั้งก็ฉุดไม่อยู่"

"ดังนั้นท่านจึงเบิ่งตาดูมันกระโดดลงไป ?"

"ข้าพเจ้า..."

มิทันขาดคำ พลันถาโถมออกจากห้อง พริบตาที่หันกายไป ดวงตาถึงกับเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ คล้ายขุ่นแค้นจนแทบร่ำไห้ออกมา

เฮ้งต๋งนั่งสงบชั่วขณะ พลันทอดถอนใจพึมพำว่า

"รักลึกล้ำจึงตำหนิรุนแรง นับเป็นวาจาที่ถูกต้องสมจริง"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ท่านว่าอะไร ?"

"เราบอกว่าจนบัดนี้เรายังไม่เชื่อว่าเซี่ยวก๊วยจะทำเรื่องเช่นนี้ ท่านเล่า ?"

"เรา...ก็มิเชื่อถือ"

"หมายความว่าท่านยังคลางแคลงสงสัยอยู่ แต่อี้ฉิกกลับเชื่อมั่นว่าเซี่ยวก๊วยกระทำเรื่องเช่นนั้น ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งขบคิดแล้วกล่าว

"เรารู้สึกสงสัยใจว่า มันกับเซี่ยวก๊วยคล้ายสนิทสนมเป็นพิเศษ"

"เนื่องเพราะสนิทสนมเป็นพิเศษ จึงเป็นเช่นนี้"

"เพราะเหตุใด ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"จูจูพลันหายสาบสูญก่อนแต่งงานหนึ่งวัน เซี่ยวก๊วยกลับครุ่นคิดไปในทางเลวร้าย นั่นเป็นเพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมันรักใคร่จูจูอย่างลึกล้ำ ดังนั้น..."

"ดังนั้นมันสมองจึงมิแจ่มใส ใช่หรือไม่?"

"ถูกต้อง"

ความรักสามารถทำให้คนตาบอด นับเป็นเหตุผลที่ผู้คนส่วนใหญ่ซาบซึ้งกระจ่าง

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านหากรักผูกพันคนผู้หนึ่งอย่างลึกซึ้ง ก็จะวินิจฉัยมันไม่ถ่องแท้ เนื่องเพราะปรกติท่านเพียงเห็นถึงคุณความดีของมัน แต่หากเกิดเหตุผันแปรเพียงเล็กน้อย รักแท้ประสบอุปสรรคเพียงผิวเผิน ท่านจะตัดพ้อต่ำหนิอดครุ่นคิดไปในทางเลวร้ายมิได้"

"เราเข้าใจความหมายในวาจาท่าน แต่ข้อสมมุตินี้ไม่ถูกต้องนัก"

"อ้อ?"

ลิ้มไท้เพ็งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไฉนยกเรื่องของจูจูกับเซี่ยวก๊วยมาเปรียบเทียบ ความรักที่เซี่ยวก๊วยมีต่อจูจู เป็นความรักฉันชายหญิง ไหนเลยเป็นเฉกเช่นกับความผูกพันที่อี้ฉิกมีต่อเซี่ยวก๊วย?"

เฮ้งต๋งยิ้มแย้มออกมา คล้ายพบว่าตนกล่าวพลาดผิด เสมือนกับพบว่าตนเองกล่าวมากความไป

ดังนั้นเฮ้งต๋งมิกล่าวกระไรอีก เพียงแย้มยิ้มอย่างลี้ลับแฝงเลศนัย คล้ายกับตนล่วงรู้ความลับที่ผู้อื่นไม่ทันสังเกตพบก็ปาน

จวบจนอี้ฉิกปรากฏขึ้นที่กลางลานตึก คัดสาวเท้าสู่ภายนอก เฮ้งต๋งจึงกล่าว

"ท่านคิดออกไป?"

ขอบตาอี้ฉิกยังแดงก่ำ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"วันนี้อากาศดีขึ้น ข้าพเจ้าคิดออกไปล่าสัตว์"

"เซี่ยวก๊วยเมื่อมีเงินทอง ย่อมมิปล่อยให้พวกเราอดตาย ท่านไยไม่รอจนมันกลับมา?"

อี้ฉิกหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องรอจนมันกลับมา?"

"นับว่าเพราะเพื่อเราเถอะ"

อี้ฉิกก้มศีรษะต่ำ ยืนตะลึงลานอยู่กลางลานตึก ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"มันหากไม่กลับมาเล่า ?"

เฮ้งต๋งยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้น เราจะเชิญพวกท่านรับประทานเนื้อสุนัขกัน"

ลิ้มไท้เพ้งอดถามมิได้

"ดินฟ้าอากาศเช่นนี้ จะหาสุนัขได้จากที่ใด ?"

"มิต้องเสาะหา ที่นี้มีอยู่ตัวหนึ่ง"

"อยู่ที่ใด ?"

เฮ้งต๋งชี้ที่ปลายจมูกตนเอง กล่าวว่า

"ที่นี้เอง !"

ลิ้มไท้เพ้งถึงกับหัวร่อออกมา

เฮ้งต๋งกลับกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งหากกระทั่งอุปนิสัยใจคอของสหายยังจำแนกไม่ออก มิใช่สุนัข นับเป็นอย่างไรได้ ?"

16

พลองการเข้าใจผิด

เฮ้งต๋งมิใช่สุนัข

ในที่สุดก๊วยไต้โล่วหวนกลับมา มิหน่ำซ้ำหอบห่อกระดาษใหญ่น้อยมาจำนวนหนึ่ง

ในห่อกระดาษมีทั้งเนื้อ ซาละเปา ถั่วลิสง

เมื่อมีถั่วลิสง ย่อมมีสุรา

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเริ่มคิดถึงแบ๊ะเล่าก้วงแล้ว นับแต่มันจากไป ที่นี้คล้ายไม่มีคนปรุงอาหารได้ยอดเยี่ยมอีก"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"อย่างน้อยยังมีอีกคนหนึ่ง"

"ผู้ใด"

"ท่านเอง หากแม้นท่านเปิดร้านอาหาร การค้าคงไม่เลว"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ความคิดอันประเสริฐ แต่ต่อให้การค้าครึกครื้นปานใด เปิดมิถึงสามวันยังต้องปิดร้าน"

"เพราะเหตุใด ?"

"ต่อให้ข้าพเจ้ามิได้รับประทานเองจนล่มจม พวกท่านคงต้องรับประทานข้าพเจ้าจนล่มจม"

อี้ฉิกพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"โปรดวางใจ ข้าพเจ้าไม่รับประทานของท่านหรอก"

ก๊วยโล่วความจริงยิ้มแย้มแจ่มใส แต่พอเห็นสีหน้าอันเย็นชากระด้างของอี้ฉิก ต้องงงงันวูบ กล่าวว่า

"ท่านมีโทสะ? ข้าพเจ้าล่วงเกินท่านในที่ใด?"

"ท่านย่อมทราบกระจ่างแก่ใจ"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

อี้ฉิกมิแยแสสนใจ พลันสาวเท้าถึงเบื้องหน้าเฮ้งต๋ง กล่าวว่า

"ท่านแม้มิใช่สุนัข แต่ที่นี้กลับมีสุนัขรับใช้อยู่ตัวหนึ่ง"

ก๊วยโล่วเบิกตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"ผู้ใดเป็นสุนัขรับใช้?"

อี้ฉิกยังคงไม่เหลือบแล สาวเท้าหมายออกจากห้อง

ก๊วยโล่วกลอกตาตลบหนึ่ง พลันเข้าใจในบัดดล ถลันวูบไปสกัดขวางหน้า กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นสุนัขรับใช้ของจอมถลกหนัง ของเหล่านี้เป็นข้าพเจ้าใช้เงินมัดจำล่วงหน้าของมันซื้อหามา?"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชา

"หรือของเหล่านี้สามารถร่วงหล่นจากฟ้า?"

ก๊วยโล่วเพ่งมองอี้ฉิกนิ่งนาน พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านว่าข้าพเจ้าเป็นสุนัขรับใช้ ข้าพเจ้าก็เป็นสุนัขรับใช้ ท่านไม่ต้องการเรา ข้าพเจ้าก็จะจากไป"

จบคำ สาวเท้าออกจากห้อง ยามเมื่อผ่านหน้าเฮ้งต๋ง เฮ้งต๋งพลันยืดกายขึ้นคล้ายคิดเหนี่ยวรั้งทัดทาน แต่แล้วทรุดนั่งลงดังเดิม

ก๊วยโล่วสาวเท้าถึงกลางลานตึก เงยหน้าขึ้นหิมะที่กองสุมอยู่บนยอดไม้พอดีถูกสายลมกรรโชกพร่างพรูลงมา โปรยปรายใส่ใบหน้าและร่างกาย

ก๊วยโล่วกลับไม่เคลื่อนไหว

ความจริงก๊วยโล่วคิดผละจากไป แต่แล้วกลับมิอาจเคลื่อนไหว

ภายในห้อง ขอบตาอี้ฉิกแดงก่ำอีกครา พลันขยี้เท้า วิ่งตะบึงสู่ประตูอีกบานหนึ่ง

เฮ้งต๋งพลันยื่นมือปราดออกขวางหน้า กล่าวว่า

"ท่านชมดูของสิ่งนี้ก่อนว่าเป็นอะไร ?"

ใจกลางฝ่ามือเฮ้งต๋งเพิ่มของสิ่งหนึ่ง เป็นกระดาษลายพร้อยแผ่นหนึ่ง

อี้ฉิกย่อมทราบดีว่าเป็นอะไร อกเสื้อมันก็มีกระดาษเยี่ยงนี้อยู่หลายแผ่น ต่างนั้นตอบว่า

"นี่คือตั๋วจำนำ"

"ท่านลองดูว่าของที่จำนำคืออะไร ?"

อักษรบนตั๋วจำนำเป็นเฉกเช่นกับใบสั่งยาของนายแพทย์ คล้ายดั่งยันต์ป้องกันปิศาจ หากมิใช่เป็นบุคคลมีประสบการณ์ กระทั่งอักษรตัวเดียวก็แยกแยะไม่ออก

อี้ฉิกมีประสบการณ์ช่ำชองยิ่ง มันเห็นตั๋วจำนำของจอมถลกหนังมามากหลาย ต่างจำนำใบนี้มีใจความว่า

"ใบสำคัญฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า ได้รับจำนำสร้อยคอทองคำเก่าชำรุด หนึ่งคนไก่ทองคำชำรุด หนักเจ็ดตำลึงเก้าหุน เป็นจำนวนเงินมูลค่าห้าสิบตำลึง"

แม้เป็นข้าวของใหม่เอี่ยม พอเข้าสู่โรงจำนำ ก็แปรเปลี่ยนเป็นทั้งเก่าแก่ทั้งชำรุด

นี่คือกฎระเบียบของโรงจำนำทั้งแผ่นดิน ทั้งหมดเห็นจนชาชิน แต่กระทั่งแม่คอทองคำยังมีส่วน "ชำรุด" ออกจะเกินเลยไป

อี้ฉิกคิดหัวร่อ น่าเสียดายที่หัวร่อมิออก

มันคล้ายถูกคนดบหน้าฉาดหนึ่ง ยืนตะลึงลานกับที่

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ตั๋วจำนำนี้ เราเพิ่งล้วงมาจากร่างเซี่ยวก๊วย เราบอกต่อพวกท่านแต่แรกแล้วว่า หากแม้นเราคิดเป็นโจรลักเล็กขโมยน้อย ตอนนี้คงร่ำรวยมหาศาล น่าเสียดายที่เราคร้านจะเคลื่อนไหวจริง ๆ"

อี้ฉิกก็มิได้เคลื่อนไหว แต่น้ำตาค่อย ๆ ไหลรินลงอาบแก้ม...

ต่อให้เป็นสหายที่สนิทสนมที่สุด บางครั้งยังจะเกิดเรื่องเข้าใจผิด ดังนั้นท่านหากเกิด

การเข้าใจผิดกับสหาย สมควรเปิดโอกาสให้มันอธิบาย

เรื่องประการหนึ่งมักมีอยู่หลายด้าน ท่านหากครุ่นคิดไปในทางเลวร้าย เท่ากับทรมานตนเอง ดังนั้นท่านหากประสบเรื่องผิดพ้องหมองใจ สมควรปลงให้ตก หาทางสืบสาวด้านที่สว่างไสว

มิว่าผู้ใดก็ไม่มีสิทธิ์ทรมานผู้อื่น ทั้งมิบังควรทรมานตนเอง

นี่คือข้อสรุปของเฮ้งต๋ง

ข้อสรุปของเฮ้งต๋งมักเที่ยงตรง

ข้อสรุปอันเที่ยงตรง สมควรจดจำให้ขึ้นใจ...

ในใต้หล้าไม่มีเรื่องงามเพียบพร้อม และก็มิมีเรื่องชั่วร้ายสุดยอด

ความล้มเหลวแม้ไม่ดีงาม แต่ความล้มเหลวคือรากฐานของความสำเร็จ

ความสำเร็จแม้เลอเลิศ แต่มักทำให้ผู้คนกลับกลายเป็นยโสถือดี อย่างนั้นความล้มเหลวก็อุบัติตามมา

ท่านหากคบหาสหายผู้หนึ่ง ย่อมมุ่งหวังว่ามันเป็นสหายที่สนิทสนมที่สุด

แต่หากแม้นสนิทสนมไป ย่อมเกิดการเข้าใจผิดโดยง่าย

การเข้าใจผิดแม้ไม่ดีนัก แต่หากสามารถปรับความเข้าใจกัน จะเข้าใจกัน และกันลึกซึ้งยิ่งขึ้น ความสัมพันธ์ก็เพิ่มพูนลึกล้ำกว่าเดิม

จะอย่างไรก็ตาม รสชาติของการถูกปรักปรำยากกล้ำกลืนรับได้

อี้ฉิกก็เคยถูกปรักปรำมา ดังนั้นเข้าใจความรู้สึกของก๊วยไต้โล่วตอนนี้เป็นอย่างดี

จิตใจอี้ฉิกยังรวดร้าวยิ่งกว่าก๊วยไต้โล่วอีก บังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูก ปรารถนาใคร่ร่ำไห้สักครา

อี้ฉิกมิได้ร่ำไห้เป็นเวลานานแล้ว เนื่องเพราะลูกผู้ชายชาตรีไม่บังควรร่ำไห้

โอ คิดประพฤติเป็นลูกผู้ชายชาตรี มิใช่เรื่องง่ายดายจริง ๆ

อี้ฉิกย่อมทราบว่าตอนนี้สมควรไปพบก๊วยไต้โล่ว แต่หากเผชิญหน้าแล้ว สมควรกล่าวกระไร

มีวาจาบางประการ มันไม่ต้องการบอก มีเรื่องบางประการมันมิอาจบอก

ยังมีข้อเท็จจริงบางประการ มันไม่กล้าบ่งบอก

ขณะสับสนวุ่นวายใจ มิทราบสมควรทำอย่างไร พลันเหลือบเห็นมือข้างหนึ่งยื่นมา ในมือถือสุราจอกหนึ่ง

เจ้าของมือข้างนั้นกล่าวว่า

"ดื่มสุราจอกนี้ลงไป พวกเราคืนดีกันดังเดิมดีหรือไม่?"

อี้ฉิกใจเต้นระทึก เงยหน้าขึ้นก็พบเห็นก๊วยไต้โล่ว

สีหน้าก๊วยไต้โล่วปราศจากแววขุ่นเคืองหรือรวดร้าวใจ ยังคงยิ้มแย้มแจ่มใสเฉกเช่นปรกติ

ท่าทีอันตลกคึกคะนองนี้ ปรกติอี้ฉิกมิใคร่ชมชอบ มันรู้สึกว่าคนผู้หนึ่งบางครั้งสมควรเคร่งขรึมสำรวมอยู่ในกรอบระเบียบกว่านี้

แต่ตอนนี้ มิทราบเพราะเหตุใด อี้ฉิกพลันพบว่าลักษณะนี้น่ารักยิ่ง ขอให้ก๊วยไต้โล่วเป็นเช่นนี้ตลอดกาล

เนื่องเพราะอี้ฉิกเพิ่งรู้สำนึกว่า เยี่ยงนี้จึงเป็นก๊วยไต้โล่วที่ตนชมชอบ ก๊วยไต้โล่วเฉกบานสำราญไร้ทุกข์โศกกังวล ต่อให้ผู้อื่นก้าวร้าวล่วงเกิน ก๊วยไต้โล่วก็ไม่นำพาปรารมภ์

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยินยอมคืนดีหรือไม่?"

อี้ฉิกก้มศีรษะกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านมิมีโทสะแล้ว?"

"ข้าพเจ้าความจริงขุ่นเคืองยิ่ง ภายหลังพอขบคิดใคร่ครวญ มิเพียงไม่มีโทสะกลับเบิกบานใจยิ่ง"

"เบิกบานใจ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านหากมิห่วงใยกังวลข้าพเจ้า ต่อให้ข้าพเจ้าประพฤติต่ำช้าสามานย์ปานใดก็ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับท่าน ท่านไยต้องมีโทสะ เนื่องจากท่านเป็นสหายข้าพเจ้าจึงขุ่นเคืองใจ"

"แต่ข้าพเจ้า...ความจริงไม่ควรปรักปรำท่าน พึงเชื่อถือท่านจึงถูกต้อง"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านปรักปรำข้าพเจ้าหรือต่อยข้าพเจ้าสักสองหมัดก็มิเป็นไร ขอเพียงเป็นสหายเรา คิดทำอย่างไรก็ได้"

อี้ฉิกหัวร่อแล้ว

ตอนที่อี้ฉิกหัวร่อ จมูกจะย่นเข้าหากันก่อน ดวงตาปรากฏรอยยิ้มแผ่ซ่านขึ้นใบหน้าอี้ฉิก ความจริงทั้งดำคล้ำทั้งมอมแมม คราบน้ำตาพอไหลรินผ่านก็ปรากฏริ้วรอยสีขาวขึ้นหลายสาย คล้ายแสงอาทิตย์ท่ามกลางเมฆดำทั่วท้องฟ้า

ก๊วยไต้โล่วถึงกับจับจ้องมองจนตะลึงลาน

อี้ฉิกก้มศีรษะลงอีกครา กล่าวว่า

"ท่านจ้องมองข้าพเจ้าไยกัน ?"

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดว่า สายตาบ๊วยลื่อน้ำแหลมคมมิน้อย ท่านหากยินยอมล้างหน้า คงเป็นบุรุษหนุ่มอันคมคาย อาจหล่อเหลากว่าข้าพเจ้าอีก"

อี้ฉิกคิดปั้นสีหน้าเคร่งเครียด แต่อดหัวร่อคิกมิได้ รับจอกสุราจากมือก๊วยไต้โล่วมาเฮ้งต๋งเบือนหน้ามายังลิ้มไท้เพ้ง ทั้งสองพอประสานสบตากัน ต่างหัวร่อออกมา

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราความจริงไม่ชมชอบดื่มสุราในตอนเช้า แต่วันนี้กลับคิดใคร่เมามายสักครา"

ชั่วชีวิตของคน มีโอกาสเมามายสักกี่ครั้ง ?

สามารถคบหาสหายเยี่ยงนี้ หากยังไม่เมามาย จะรอถึงเวลาใด ?

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าวันนี้มิอาจเมามายกับท่าน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีเรื่องต้องลงจากเขา"

อี้ฉิกขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ลงจากเขาไปไย ?"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"ไปพบพานจอมถลกหนัง"

"ท่านนัดแนะกับมันแล้ว ?"

"มันมิได้นัดแนะข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะไปพบมัน"

"พบมันไยกัน ?"

"มันยินยอมจ่ายเงินห้าร้อยตำลึง ย่อมไม่มีกุศลเจตนาเคลือบแฝง ดังนั้นข้าพเจ้าต้องการสืบเสาะดูว่ามันที่แท้คิดถลกหนังผู้ใด ?"

.....

หิมะเริ่มละลาย ทางภูเขาที่กองสุมหิมะ เนืองนองด้วยโคลนเลน

แต่อี้ฉิกไม่นำพาปรารมภ์ เท้ามันยามเหยียบย่ำอยู่ท่ามกลางโคลนเลนหล้ายเหยาะย่างอยู่บนปุยเมฆ

นั่นเนื่องเพราะก๊วยไต้โล่วอยู่ข้างกายมัน มันแทบสัมผัสกับลมหายใจของก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วพลันกล่าวว่า

"วันนี้ข้าพเจ้าสังเกตพบเรื่องประการหนึ่ง"

อี้ฉิกส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพบว่า เฮ้งเล่าตั่ว (พี่ใหญ่แซ่เฮ้ง) เข้าใจข้าพเจ้าอย่างลึกซึ้ง ในใต้หล้าคงมิมีผู้ใดเข้าใจข้าพเจ้าซึ้งกระจ่างกว่ามัน"

"มันเข้าใจผู้อื่นได้ลึกซึ้งจริง ๆ"

"แต่ผู้ที่เห็นอกเห็นใจข้าพเจ้าที่สุด กลับเป็นลิ้มไท้เพ้ง"

อี้ฉิกลังเลเล็กน้อย ในที่สุดอดถามมิได้ว่า

"ข้าพเจ้าเล่า ?"

"ท่านทั้งไม่เข้าใจข้าพเจ้า มิเห็นอกเห็นใจข้าพเจ้า ท่านไม่เพียงดุร้ายต่อข้าพเจ้าที่สุด ทั้งยังประคารมรังควานหาเรื่องข้าพเจ้าตลอดเวลา"

อี้ฉิกก้มศีรษะต่ำลง

ก๊วยไต้โล่วแย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"แต่มิทราบเพราะเหตุใด ข้าพเจ้ายังรู้สึกว่าบุคคลที่ดีต่อข้าพเจ้าที่สุดคือท่าน"

อี้ฉิกคล้ายหน้าแดงวูบ เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านเองเล่า ?"

"บางครั้งข้าพเจ้าขุ่นแค้นท่านจนแทบคลั่งใจตาย สมมุติเช่นวันนี้ เฮ้งเล่าตั๋ว หากแสดงท่าทีเช่นนั้นต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีโทสะปานนั้น อาจจะอธิบายต่อมัน..."

"หมายความว่าท่านเพียงขุ่นเคืองข้าพเจ้าคนเดียว ?"

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้าดีต่อท่านเป็นพิเศษ"

อี้ฉิกกะพริบตาสุกใส กล่าวว่า

"ดีปานใด ?"

"ที่แท้ดีปานใด กระทั่งข้าพเจ้าก็อธิบายไม่ได้"

"หากอธิบายมิได้ เท่ากับเป็นวาจาหลอกลวง"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าสามารถเปรียบเทียบให้ฟัง"

"เปรียบเทียบอย่างไร ?"

"เพราะเพื่อเฮ้งเล่าตั๋ว ข้าพเจ้าจะจำนำเสื้อผ้าทั้งมวล เพียงสวมกางเกงตัวเดียว กลับมา"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"แต่หากเพื่อท่าน ข้าพเจ้ายินยอมจำนำกระทั่งกางเกงตัวนี้"

อี้ฉิกกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ผู้ใดต้องการกางเกงก้นขาดของท่าน ?"

ประกายตามันตอนนี้เปี่ยมรอยยิ้มอันอบอุ่นนุ่มนวล ชวนวาบหวามดื่มด่ำ แฝงความขวยเขินเอียงอาย

ก๊วยโล่วเพ่งมองดวงตาอี้ฉิก พลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังมีข้อสมมุติประการหนึ่ง"

"ลองบอกมา"

"ข้าพเจ้าแม้สาบานว่าจะไม่แต่งงาน แต่ท่านหากเป็นสตรี ข้าพเจ้าต้องรับท่านเป็นภรรยา"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ผู้ใดเป็นภรรยาของท่าน คงเป็นคราเคราะห์สาหัสนัก"

ซุ่มเสียงมันคล้ายผิดปรกติวิสัย พลันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นนำหน้าไปก่อน

ก็วยได้โล่วมิได้ติดตามไป เพียงจับจ้องมองตามเงาหลังอี้ฉิกอย่างตะลึงลาน

ยามนั้นท้องฟ้าพลันแจ่มใส แสงอาทิตย์สีทองสาดทะลุผ่านเมฆหนาทึบ
ครอบคลุมทั่วพสุธา ส่องต้องร่างอี้ฉิกและก็วยได้โล่ว

อาทิตย์คล้ายส่องแสงเพื่อทั้งสองเป็นพิเศษ

17

ถลกหนังผู้ใด ?

โรงจำนำของจอมถลกหนังเรียกว่าโรงจำนำหลีง้วน

โรงจำนำหลีง้วนอยู่ตรงข้ามกับร้านเป็ดย่างของแบ๊ะเล่าก้วง เยื้องเฉียงกั[illegible] เล็กน้อย

ตอนนี้ ป้ายยี่ห้อของแบ๊ะเล่าก้วงถูกปลดลงมาแล้ว มีผู้คนหลายคนกำลังจั[illegible] ตกแต่งหน้าร้านใหม่

พอหวนนึกถึงแบ๊ะเล่าก้วง ก๊วยโล่วและอี้ฉิกอดสะทกสะท้อนใจมิได้

จะอย่างไรก็ตาม พวกตนเคยดื่มกินอย่างรื่นเริงในที่นี้มา

ยามนั้น หน้าโรงจำนำหลีง้วนจอดไว้ด้วยรถม้าคันหนึ่ง

ประตูโรงจำนำยังไม่เปิด วันนี้คล้ายวันหยุดกิจการค้า

ก๊วยโล่วและอี้ฉิกสบตากันวูบ เพิ่งสาวเท้าเข้าตรอกเล็ก ๆ ข้างเคีย[illegible] ก็เหลือบเห็นจอมถลกหนังเดินออกจากประตูบานเล็ก

มันเหลียวซ้ายแลขวา โอบห่อผ้าใบหนึ่งกับอ้อมอกแนบแน่น จวบจนแน่ใจว่[illegible] รอบบริเวณปราศจากผู้คน จึงกระโดดขึ้นรถม้า

ประตูรถปิดสนิททันที กระทั่งม่านหน้าต่างรถก็ถูกปล่อยลง

ภายในโรงจำนำปรากฏสตรีชรานางหนึ่ง ก้าวเนิบนาบออกมา ในมือถื[illegible] สิ่งปฏิกูลถังหนึ่ง

ก๊วยโล่วจดจำออกว่า สตรีชรานี้เป็นผู้หุงหาอาหาร ปัดกวาดบ้านเรือนให้กั[illegible] จอมถลกหนัง เนื่องเพราะอายุสูงวัย จอมถลกหนังจึงไม่ยอมจ่ายค่าแรงงานให้แ[illegible]

สักหุนเดียว เพียงให้รับประทานข้าววันละสามมื้อเท่านั้น

ก๊วยไต้โล่วมักสงสัยใจ สตรีชรานี้ไฉนยินยอมทำงานให้กับจอมถลกหนัง ?

การทำงานให้กับบุคคลเยี่ยงจอมถลกหนัง หากเสียชีวิตด้วยโรคชรา อาจบางทีกระทั่งโลงบรรจุศพก็ไม่ได้รับการเจือจาน

แว่วเสียงจอมถลกหนังร่ำร้องภายในรถว่า

"ปิดประตูลง อย่าปล่อยให้ผู้คนเข้าไป พรุ่งนี้เช้าเราค่อยกลับมา"

สารถีตวัดแส้ม้าขึ้น รถม้าห้อตะบึงสู่ทางหลวง

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกพลันทะยานออกจากตรอก ละลิ่วลงยังที่นั่งสารถีอย่างสวยงาม

หน้าต่างรถถูกเปิดออก จอมถลกหนังชะโงกศีรษะออกมาอย่างแตกตื่น พอเห็นเป็นก๊วยไต้โล่วและพวก ยิ่งตื่นตระหนกกว่า กล่าวว่า

"พวกท่านคิดทำอะไร ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิมีใด เพียงคิดโดยสารรถของท่านเข้าเมือง"

"ไม่ได้ รถคันนี้มิรับผู้โดยสาร"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ไม่ได้ก็ต้องได้ พวกเราเมื่อขึ้นรถมา หรือท่านยังคิดผลักไสพวกเราลงไป ?"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"จะอย่างไร ท่านความจริงคิดเชื้อเชิญพวกเราติดตามท่านไปสักคราอยู่แล้ว"

"คนที่เราต้องการหามิใช่พวกท่าน..."

คล้ายพบว่าพลั้งปากไป พลันกล้ำกลืนวาจาไว้

อี้ฉิกทวนคำว่า

"มิใช่พวกเรา ? หรือท่านเปลี่ยนความตั้งใจแล้ว ?"

จอมถลกหนังหน้าซีดเผือดลง พลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านคิดโดยสารรถก็ได้ เพียงแต่ต้องจ่ายค่าโดยสาร รถคันนี้ว่าจ้างด้วยเงินสามหุน พอดีจ่ายคนละหนึ่งหุน"

มือซ้ายมันพอได้เงินทองมา มือขวาก็เปิดประตูรถออก

บุคคลเยี่ยงจอมถลกหนัง ขอเพียงท่านให้เงินทองแก่มัน เรื่องราวก็ตกลงกันได้ มันถึงกับแบ่งที่นั่งอันอ่อนนุ่มสบายสองที่แก่ท่าน

ก๊วยโล้วพอขึ้นรถม้า ก็ครุ่นคิดหาวิธีการอย่างว่องไว

จอมถลกหนังยังคงโอบห่อผ้าใบนั้นอย่างแนบแน่น

ก๊วยโล้วพลันกล่าวว่า

"อี้ฉิก พวกเราพนันกันสักตาเป็นไร ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ตกลง พนันอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าพนันว่าในห่อผ้ามีมุสิกตัวหนึ่ง ท่านเชื่อหรือไม่ ?"

"ไม่เชื่อ"

"ตกลง ข้าพเจ้าพนันกับท่านสิบตำลึง"

จอมถลกหนังพลันกล่าวว่า

"พวกท่านมิต้องพนันหรอก เราทราบว่าพวกท่านเพียงต้องการชมดูห่อผ้าของเราใบนี้ ใช่หรือไม่ ?"

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คล้ายมีเจตนาเช่นนั้นอยู่บ้าง"

"หากต้องการดู ก็จ่ายมาสิบตำลึง"

ก๊วยโล้วกลับคิดมิถึงว่าจอมถลกหนังจะรับปากง่ายดายปานนี้ ตนความจริงเข้าใจว่าในห่อผ้าคงซุกซ่อนข้าวของที่ไม่อาจให้ผู้อื่นพบพาน

จอมถลกหนังมือซ้ายพอรับเงินทอง มือขวาก็แก้ห่อผ้าออก

ในห่อผ้าเพียงมีเสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่ามิกี่ชุดเท่านั้น

ก๊วยโล้วเบือนหน้ามายังอี้ฉิก ทั้งสองได้แต่ฝืนยิ้มออกมา

จอมถลกหนังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกท่านคงรู้สึกว่าเงินสิบตำลึงจับจ่ายอย่างน่าเสียดายไปกระมัง จนใจที่ดอนนี้มิอาจทวงถามกลับคืน"

ขณะจะผูกมัดห่อผ้าดังเดิม อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ในห่อผ้าคล้ายมีเสื้อผ้าชุดหนึ่ง เป็นของลิ้มไท้เพ้งใช่หรือไม่ ?"

จอมถลกหนังกระแอมไอ กล่าวว่า

"คล้ายกับใช่ จะอย่างไรมันจำนำแก่เราแล้ว"

"ตั๋วจำนำยังไม่ขาดอายุ ลิ้มไท้เพ้งอาจมาไถ่คืน ท่านไหนเลยหยิบฉวยไปได้?"

จอมถลกหนังเริ่มยิ้มไม่ออก กล่าวว่า

"มันหากคิดไถ่คืน เราย่อมมีเสื้อผ้าชดใช้แก่มัน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"มันจำนำเสื้อผ้าชุดนี้ด้วยเงินกี่ตำลึง?"

"หนึ่งตำลึงห้าหุน"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าขอไถ่คืนให้กับมัน"

จอมถลกหนังร่ำร้องว่า

"ไม่ได้!"

"มีเงินทองก็ไถ่ไม่ได้?"

"มีเงินทองยังต้องมีตั๋วจำนำฉบับนั้นกำกับมา นี่เป็นกฎระเบียบของโรงจำนำ พวกท่านนำตั๋วจำนำฉบับนั้นมาหรือไม่?"

ก๊วยไต้โล่วเหลียวหน้ามองอี้ฉิกอีกครา นิ่งอึ้งอับจนถ้อยคำ ในใจกลับพิศวงสงสัยกว่าเดิม

จอมถลกหนังนำเสื้อผ้าของลิ้มไท้เพ้งเข้าเมืองกุ่ยเซี้ยไยกัน?

เสื้อผ้าชุดนี้แม้เนื้อผ้าไม่เลว แต่เก่าคร่ำคร่ายิ่ง มันไยต้องโอบไว้อย่างแนบแน่น คล้ายเห็นเป็นของวิเศษก็ปาน?

.....

รถม้าพอแล่นเข้าตัวเมืองกุ่ยเซี้ย จอมถลกหนังก็กล่าวว่า

"ถึงที่หมายแล้ว พวกท่านลงจากรถเถอะ"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"คราก่อนท่านมิใช่ต้องการให้พวกเราติดตามท่านไปท่องเที่ยวหรือ?"

"ตอนนี้มิต้องแล้ว ต่อให้สนิทสนมปานใดก็มิมีค่าเท่าเงินในกระเป๋า ผู้ท่องเที่ยวสามารถลดน้อยยิ่งประเสริฐ"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราลงจากรถเถอะ"

จอมถลกหนังกล่าวว่า

"อภัยที่ไม่ส่ง"

อี้ฉิก ก๊วยไต้โล่วเพิ่งลงจากรถ จอมถลกหนังก็ปิดประตูรถเข้าหากันดังโครม

ก๊วยไต้โล่วมองดูรถม้าควบขับไป พลอยทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นเฒ่าเจ้าเล่ห์จริง ๆ ข้าพเจ้าดูไม่ออกว่า มันกำลังดำเนินแผนปิศาจใด"

อี้ฉิกกล่าวอย่างครุ่นคิด

"เมื่อครู่มันพลั้งปากกล่าวว่า คนที่มันต้องการหามิใช่พวกเรา..."

"ข้าพเจ้าก็ได้ยิน"

"หรือมันต้องการหาลิ้มไท้เพ้งคนเดียว พวกเราเป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มันสืบเสาะหาลิ้มไท้เพ้งไยกัน ?"

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ลิ้มไท้เพ้งก็มีความลับด้วย เพียงมิทราบเป็นความลับเยี่ยงไร ?"

ก๊วยไต้โล่วก็มิทราบเช่นกัน ได้แต่สงบปากคำไว้

รอจนรถม้าลดเลี้ยวไปกับมุมถนน ทั้งสองพลันเร่งฝีเท้าขึ้น ติดตามไปอย่างว่องไว

รถม้าจอดอยู่หน้าโรงเตี๊ยมโอ่โถงหลังหนึ่ง

บุคคลเยี่ยงจอมถลกหนังกลับยินยอมจ่ายเงินพำนักโรงเตี๊ยมประเภทนี้ นับเป็นเรื่องประหลาดอีกประการหนึ่ง

ดีที่ท้องฟ้าพลบค่ำลงแล้ว อำนวยความสะดวกในการสืบสาวความลับ... ราตรีในฤดูหนาวมักมาเร็วเป็นพิเศษ

ทั้งสองอ้อมมายังด้านหลังของโรงเตี๊ยม ถีบเท้าโผพุ่งกายโดยพร้อมเพียงพลิ้วข้ามกำแพงโรงเตี๊ยมเข้าไปอย่างปราดเปรียว

คราครั้งนี้ทั้งสองโชคดีเป็นพิเศษ เพิ่งละลิ่วลงบนยอดไม้ ก็เหลือเห็นจอมถลกหนังสาวเท้าเข้าห้องข้างทางตึกหลัง

อากาศวันนี้ยังคงหนาวเหน็บยิ่ง กลางลานตึกจึงปราศจากเงาร่างผู้คน

ก๊วยได้โล่วและอี้ฉิกใช้วิชาตัวเบาพุ่งปราดตามยอดไม้ดุจปุยนุ่นไร้น้ำหนัก ถลันวูบวาบสามสี่คราก็ละลิ่วลงบนหลังคาห้องข้างนั้น

ทั้งสองพลันพบว่าวิชาตัวเบาของกันและกันล้วนไม่เลว คล้ายเป็นส่วนสัดที่เหมาะสำหรับฝึกปรือวิชาบู๊มาแต่กำเนิด

ทั้งสองลอบตกลงใจว่า ภายหลังต้องครุ่นคิดหาสอบถามฝ่ายตรงข้ามว่าวิชาตัวเบานี้ฝึกปรือได้อย่างไร

ทั้งสองคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคิดใคร่ทราบความลับของฝ่ายตรงข้าม

.....

ใต้ชายคาตึกก็มีสายน้ำแข็งผนึกตัว หน้าต่างทุกบานย่อมปิดสนิท

ดีที่ภายในห้องก่อไฟ ดังนั้นต้องเปิดช่องระบายลมบนเพดานเป็นการถ่ายเทอากาศ

ยามมองลอดช่องระบายลมเข้าไป สามารถเห็นสภาพภายในห้องอย่างชัดเจน

ในห้องนอกจากจอมถลกหนังแล้ว ยังมีบุรุษอาภรณ์หรูหราทรงค่า ท่วงท่าวางก้ามเขื่องโขสองคน สีหน้าพวกมันล้วนเยือกเย็นยะเยียบ คล้ายกับผู้คนทั่วทั้งโลกล้วนติดค้างเงินทองพวกมัน ยังไม่ชำระชดใช้

อี้ฉิกมองปราดเดียวก็ดูออกว่าทั้งสองมิเพียงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน หนึ่งในสองใบหน้ามีรอยแผลเป็นสายยาวเหยียด ขับเน้นจนน่าสะพรึงกลัว

อีกผู้หนึ่งใบหน้าแม้ไม่มีรอยแผลเป็น แขนกลับขาดสะบั้นไปข้างหนึ่ง สอดแขนเสื้อข้างที่ว่างเปล่ากับสายรัดเอว ทั้งยังสะพายดาบโค้งเล่มหนึ่ง

ดาบโค้งประเภทนี้ มิใคร่พบพานในวงนักเลง คนที่หลงเหลือแขนข้างเดียวยังสามารถใช้ดาบโค้งนี้ แสดงว่าฝีมือมิใช่ชั่ว

มิหนำซ้ำ หากไม่ใช่เป็นคนคลุกคลีอยู่ท่ามกลางความเป็นตาย คงไม่ได้รับบาดเจ็บจนพิการเช่นนี้

ผู้ที่ตกอยู่ท่ามกลางความเป็นตาย ยังมีชีวิตถึงบัดนี้ ย่อมมีความสามารถใหญ่หลวงจริง ๆ ก๊วยโล่วมิเข้าใจว่าจอมถลกหนังไฉนติดต่อการค้ากับบุคคลเยี่ยงนี้?

ยามนั้นจอมถลกหนังแก้ห่อผ้าออก เลือกเสื้อผ้าของลิ้มไท้เพ้งออกมา เสนอส่งถึงหน้าโต๊ะคนทั้งสอง สีหน้าเปี่ยมแววภาคภูมิ คล้ายกำลังเสนอของวิเศษก็ปาน

เสื้อผ้าขาดคร่ำคร่าของลิ้มไท้เพ้ง ที่แท้เป็นของวิเศษเยี่ยงไร ?

คนหน้ามีรอยแผลเป็นหยิบฉวยเสื้อผ้าขึ้น พลิกดูอย่างละเอียดตลบหนึ่ง จากนั้นยื่นส่งแก่บุรุษแขนเดียว

ตอนที่มันพลิกดูเสื้อ ก๊วยได้โล่วเหลือบเห็นชายเสื้อชั้นในคล้ายปักทอของสิ่งหนึ่ง แต่เห็นไม่ชัดตาว่าปักทออักษรหรือลายดอกไม้ ?

บุรุษแขนเดียวก็พลิกชายเสื้อด้านนั้นขึ้น มองดูแวบหนึ่ง ผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"มิผิด เป็นเสื้อผ้าของมัน"

จอมถลกหนังกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ย่อมไม่ผิดพลาด การค้าของข้าพเจ้าเชื่อถือได้เสมอมา"

บุรุษแขนเดียวกล่าวว่า

"มันอยู่ที่ใด ?"

จอมถลกหนังมิตอบคำ ยื่นมือซ้ายออก

บุรุษแขนเดียวเค้นเสียงว่า

"ท่านต้องการรับในบัดดล ?"

"สองท่านย่อมทราบว่า ผู้ประกอบการค้าโรงจำนำ ล้วนซื้อขายเงินสด"

บุรุษแขนเดียวกล่าวเสียงเย็นชา

"มอบแก่มัน"

คนหน้ามีรอยแผลเป็นหิ้วห่อผ้ามาใบหนึ่ง วางลงบนพื้นดังโครมใหญ่

ห่อผ้าอันหนักอึ้งนัก

"เรื่องที่ทำให้จอมถลกหนังยินยอมจ่ายก่อนห้าร้อยตำลึง มีแต่เรื่องที่ได้กำไรห้าพันตำลึง"

วาจาอึ้งกิมกล่าวได้มิผิด เงินในห่อผ้าอย่างน้อยต้องมีมูลค่าห้าพันตำลึง

ก๊วยได้โล่วปรายตามองอึ้งกิม พลันเข้าใจในบัดดล

บุรุษแขนเดียวและคนหน้ามีรอยแผลเป็นคงกำลังสืบเสาะหาลิ้มไท้เพ้งด้วยจุดมุ่งหมายอันลึกล้ำ จึงเสนอเงินรางวัลนำจับถึงห้าพันตำลึง

จอมถลกหนังล่วงรู้เรื่องเหล่านี้แต่แรก แต่จวบจนพบเห็นเสื้อผ้าของลิ้มไท้เพ้ง จึงพบว่าลิ้มไท้เพ้งเป็นบุคคลที่พวกมันสืบเสาะหา

ดังนั้นมันชักชวนลิ้มไท้เพ้งมายังเมืองกุ่ยเซี้ย เพื่อส่งมอบตัวลิ้มไท้เพ้งต่อคนทั้งสอง หากสามารถควบคุมคนมา เงินรางวัลย่อมได้มากขึ้น

แต่ลิ้มไท้เพ้งที่แท้กระทำเรื่องราวใด กลับคู่ควรให้บุคคลอื่นทุ่มเทเงินทองมากมายปานนี้เพื่อสืบเสาะหามัน ?

พอพบเห็นเงินทอง จอมถลกหนังถึงกับแย้มยิ้มจนดวงตาเล็กหยีแทบมองไม่เห็น

คนหน้ามีรอยแผลเป็นกล่าวว่า

"มันอยู่ที่ใด ตอนนี้ท่านสามารถบอกแล้วกระมัง ?"

มิว่าลิ้มไท้เพ้งกระทำเรื่องราวใด มันเมื่อหลบเลี่ยงจากการไล่ล่าของคนทั้งสอง ก็ไม่อาจให้คนทั้งสองสืบเสาะพบมัน

ก๊วยไต้โล่วขยับกายวูบ หมายละล่ิวเข้าห้องขัดขวางมิให้จอมถลกหนังบ่งบอก

มิคาด ในยามนั้นรอยยิ้มบนใบหน้าจอมถลกหนังพลันชะงักค้าง

มันเบิกตาจ้องมองปากประตู อ้าปากกว้างออกกลับปราศจากซุ่มเสียงเปล่งออกมา คล้ายถูกคนยัดดินโคลนใส่ปากก็ปาน

ก๊วยไต้โล่วพอกวาดตามองตามสายตามัน ถึงกับใจสะท้านหวั่นไหว

หน้าประตู มิทราบปรากฏคนผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด

คนผู้นี้เป็นเพียงสตรีชราธรรมดานางหนึ่ง ไม่มีที่ใดสะดุดตา แต่ก๊วยไต้โล่วคิดมิถึงว่าจะพบพานนางในเวลาและสถานที่นี้

เมื่อครู่นางยังหิ้วถังปฏิกูลใบหนึ่งยืนอยู่หน้าประตูโรงจำนำหลีง้วนชัด ๆ

จากนั้นก๊วยไต้โล่วและพวกก็โดยสารรถของจอมถลกหนังมายังที่นี้ ตามรายทางมิได้หยุดยั้งแวะที่ใด รถม้าก็ควบขับอย่างรวดเร็ว สตรีชรานี้ติดตามมาได้อย่างไรหรือเหาะเหินเวหามา ?

จอมถลกหนังยิ่งคล้ายพบเห็นปิศาจ กล่าวเสียงแหบแห้ง

"ท่าน...ท่านมาได้อย่างไร ?"

สตรีชรามือถือชามคร่ำคร่าใบหนึ่ง ก้าวเนิบนาบเข้ามา โคลงศีรษะกล่าวว่า

"ถึงเวลารับประทานยาของท่านแล้ว ไฉนมักลืมเลือน เราส่งยามาให้กับท่าน

เป็นพิเศษ รีบดื่มลงไปเถอะ"

จอมถลกหนังรับชามมา ฝาครอบบนชามถึงกับสั่นระริกดังเกรียวกราว

มันมิเพียงมือสั่นระริก แม้แต่หยาดเหงื่อก็ไหลรินพรั่งพรู

สีหน้าบุรุษแขนเดียวและคนหน้ามีรอยแผลเป็นยังคงเย็นชากระด้างไร้ความรู้สึกยามนั้นพลันลงมือ ปรากฏประกายสีดำสองจุดพุ่งวาบเข้าหาชามใบนั้น

ปฏิกิริยาของพวกมันว่องไวยิ่ง ประกายอาวุธลับแหวกพุ่งดุจประกายไฟมิคาด ประกายสีดำเพิ่งซัดพุ่งถึงเบื้องหน้าสตรีชรา พลันสลายสาบสูญไป!

ดูเผิน ๆ สตรีชรานางกระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่ได้เคลื่อนไหวชัด ๆ

สีหน้าคนหน้ามีรอยแผลเป็นเริ่มแปรเปลี่ยนไป

บุรุษแขนเดียวยังคงข่มสีหน้าเป็นปรกติ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คิดมิถึงท่านกลับเป็นยอดคนท่านหนึ่ง ประเสริฐ ประเสริฐแท้"

สตรีชราพลันหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ไม่ประเสริฐ ไม่ประเสริฐแม้แต่น้อย"

"เห็นได้อย่างไร ?"

"พวกท่านพอพบพานเรา ก็ต้องเคราะห์ร้าย มีอันใดประเสริฐด้วย ?"

บุรุษแขนเดียวพลันผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านที่แท้เป็นใคร บังอาจกล้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพวกเรา ?"

สตรีชรากล่าวว่า

"เรื่องของพวกท่านยังมิคู่ควรให้เรายุ่งเกี่ยว ต่อให้ขอร้องเรา คุกเข่าลงวิงวอนเรา เรายังไม่ยุ่งเกี่ยว"

สำนวนของสตรีชรามักพิรี้พิไรอยู่บ้าง

บุรุษแขนเดียวกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านมาไยกัน ?"

"เราให้มันรับประทานยา รีบรับประทานเถอะ รับประทานแล้วก็สมควรหลับนอน"

จอมถลกหนังหน้านิ่วคิ้วขมวด บีบจมูกตนเองดื่มยาในชามลงไป

สตรีชรากล่าวว่า

"ประเสริฐมาก กลับไปหลับนอนเถอะ"

จากนั้นยืดกุมมือจอมถลกหนัง ราวกับฉุดลากบุตรชายลากพาออกจากห้อง

ทันใด ประกายดาบกระจายวูบ บุรุษแขนเดียวทะยานขึ้นกลางอากาศ ดาบโค้งฟาดฟันลงอย่างหักโหม

ผู้ที่กล้าลงมือกลางอากาศ ปราศจากที่หยั่งเท้าทรงกายอย่างมั่นเหมาะ ย่อมมีเพลงดาบไม่ต่ำทราม

แต่ประกายดาบเพิ่งวูบขึ้น แว่วเสียงดังเปรื่อง ดาบโค้งอันวาววับ พลันหักกะบั้นเป็นสองท่อน ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ร่วงหล่นลงที่ข้างกายบุรุษแขนเดียว

บุรุษแขนเดียวมิทราบเพราะเหตุใด กลับงอเข่าคุกลงที่เบื้องหน้าสตรีชรา เหงื่อหลั่งชุ่มโชกโซมหน้า รวบรวมเรี่ยวแรงคิดหมายลุกขึ้น กลับกระทำมิได้

สตรีชราทอดถอนใจพึมพำว่า

"เราบอกแล้วว่าเรื่องของพวกท่านต่อให้คุกเข่าลงวิงวอนเรา เรายังไม่ยุ่งเกี่ยว คนผู้นี้กลับมิได้ยิน หรือใบหูยังหนวกกว่าเราอีก ?"

ปากพร่ำพิไร ลากฝีเท้าซวนเซออกไป

จอมถลกหนังตามติดอยู่ด้านหลังอย่างเชื่องเชื่อ กระทั่งลมหายใจก็ไม่กล้าระบายออกโดยแรง

คนหน้ามีรอยแผลเป็นพลันกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสโปรดรอสักครู่"

สตรีชรากล่าวว่า

"ยังรออันใด หรือท่านก็คิดคุกเข่าคำนับเรา ?"

"ผู้อาวุโสเมื่อสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าย่อมมิมีวาจาจะกล่าว เพียงหวังให้ผู้อาวุโสระบุชื่อฉายา เพื่อพวกเราสามารถรายงานต่อนายเหนือ"

สตรีชรากล่าวว่า

"ท่านยังไม่คู่ควรรับทราบนามเรา เราแม้บอกไปท่านก็มิรู้จัก"

หยุดเล็กน้อยพลันเอ่ยสืบต่อ

"แต่ท่านบอกต่อนายเหนือท่านว่า มีสหายเก่าผู้หนึ่งตักเตือนมันว่า เด็กทารก

น่าสมเพชเวทนานัก ทางที่ประเสริฐ อย่าได้บีบคั้นคุกคามมันเกินไป มิเช่นนั้นแม้แต่
บุคคลอื่นก็ไม่อาจทนดูได้"

จบคำ ก้าวเนิบนาบออกจากประตู

คนหน้ามีรอยแผลเป็นถลันตามติดถึงหน้าประตู คล้ายมีวาจาคิดไต่ถามนางอี

แต่นอกประตูปราศจากผู้คนแม้แต่เงา สตรีชราและจอมถลกหนังล้วนสาบสูญ
จนไร้ร่องรอย!

18

ความลับของลิ้มไท้เพ้ง

ที่แท้สตรีชรานางนี้กลับเป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง ความสูงส่งของพลังฝีมือเหนือความคาดหมายทุกผู้คน

มิน่าเล่า วันที่ราชสีห์ทองและกระบองหนีบไปตรวจค้นโรงจำนำ ขากลับออกมาจึงแสดงท่าทีเคารพนบนอบ คาดว่าคงรับทราบความร้ายกาจของสตรีชรานางนี้หรือล่วงรู้ว่านางเป็นใคร

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกนับว่าเข้าใจแล้ว

แต่ทั้งสองยังมีปมปัญหาขบคิดไม่เข้าใจ ต้องวิเคราะห์ค้นคว้ากัน สบตากันวูบแล้วล่าถอยมาด้านหลัง

หลังห้องมีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง กองสุมด้วยหิมะ ทั้งสองได้แต่นั่งยอง ๆ อยู่บนคาคบ

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"สตรีชรานั้นเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ไฉนยินยอมทำงานในโรงจำนำของจอมเลกหนัง ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างครุ่นคิด

"อาจบางทีนางก็เป็นเฉกเช่นกับหงชีง้อ กำลังหลบเลี่ยงการไล่ล่าของบุคคลอื่น"

"เหตุผลนี้ฟังเผิน ๆ เพียบพร้อมยิ่ง แต่หากครุ่นคิดใคร่ครวญ จะพบปมปัญหาหลายประการ"

"อ้อ ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ต่ำใต้กว้างใหญ่ไพศาล มีสถานที่หลบเลี่ยงจากการไล่ล่าของบุคคลอื่นมากหลาย โดยเฉพาะยอดฝีมือเยี่ยงนาง ไยต้องเป็นคนงานของบุคคลอื่น คอยรับฟังคำบงการ ?"

ส่ายหน้าแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ต่อให้นางคิดเป็นคนงาน สมควรเสาะหาบุคคลที่มีมโนธรรม เลือกเฟ้นสถานที่อันเหมาะสม ไฉนฝากตัวกับจอมถลกหนัง ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านขบคิดไม่เข้าใจ ?"

"ไม่เข้าใจจริง ๆ"

"อาจบางทีนางต้องการให้บุคคลอื่นขบคิดมิเข้าใจ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"แต่เรื่องที่ขบคิดมิเข้าใจ ยังมีอีกมากนัก"

"ลองบอกมาฟังดู"

"คำนวณจากพลังฝีมือของนาง ในใต้หล้าน้อยคนนักที่เป็นคู่มือของนาง"

อี้ฉิกพลอยทอดถอนใจกล่าวว่า

"พลังฝีมือของนางสูงเยี่ยมจริง ข้าพเจ้ามิเพียงไม่เคยพบพานยอดฝีมือเยี่ยงกระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา"

"ดังนั้นข้าพเจ้าเห็นว่านางมิจำเป็นต้องกริ่งเกรงผู้อื่น ไม่จำเป็นต้องหลบซ่อน"

"อย่าลืมว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน"

"นี่เป็นเพียงคำพังเพยที่เก่าจนใช้การมิได้แล้ว"

"คำพังเพยยิ่งเก่ายิ่งมีเหตุผล เนื่องเพราะกาลเวลาได้พิสูจน์คุณค่าความจริงของมัน"

ก๊วยไต้โล่วหันเหหัวเรื่องว่า

"หากแม้นนางหลบเลี่ยงจากการไล่ล่าของบุคคลอื่นจริง สมควรปกปิดร่องรอยเร้นลับกว่านี้ แต่ทุกครั้งที่พวกเราเข้าโรงจำนำ ล้วนเห็นนางเข้า ๆ ออก ๆ มิมีท่าไม่กล้าพบพานผู้คนแม้แต่น้อย"

"ตอนที่ท่านเข้าโรงจำนำ ท่านดูออกหรือไม่ว่านางเป็นบุคคลเยี่ยงไร ?"

"ดูไม่ออก"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"บุคคลอื่นเมื่อดูมิออกว่านางมีความเป็นมาอย่างไร นางย่อมกล้าพบพานผู้คน"

"อย่างนั้นราชสีห์ทองและกระบองหนีบไฉนมองปราดเดียว ก็ดูออกว่านางเป็นใคร ?"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกมันดูออก ?"

"พวกมันหากสังเกตไม่ออก ภายหลังไฉนแสดงท่าที่เคารพนบนอบจอมถลกหนัง ?"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"ในความเห็นของท่าน นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ?"

"ในความเห็นข้าพเจ้า นางกับจอมถลกหนังต้องมีความสัมพันธ์พิเศษพิสดารผูกพันกัน อาจเป็นสหายเก่า หรือเป็นเครือญาติกัน"

"มีเหตุผล"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าว

"คิดมิถึงท่านกลับยอมรับว่าข้าพเจ้ามีเหตุผล"

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้าก็คิดเห็นเช่นเดียวกับท่าน"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบ กล่าวว่า

"ท่านเมื่อคิดเห็นเช่นเดียวกับข้าพเจ้า เมื่อครู่ไฉนขัดแย้งกับข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าชมชอบขัดแย้งกับท่าน"

มิว่าท่านฉลาดปราดเปรื่องปรีชาสามารถปานใด บางครั้งยังคงพบพานผู้สะกดข่มคนหนึ่ง

อี้ฉิกคล้ายเป็นผู้สะกดข่มก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วเมื่อเผชิญพบมัน นับว่าอับจนปัญญาจริง ๆ

ส่วนลิ้มไท้เพ้งที่แท้เป็นบุคคลเยี่ยงไร ?

ไฉนมีคนยินยอมจ่ายเงินหลายพันตำลึงเพื่อสืบเสาะหามัน ?

พวกมันสืบเสาะหาลิ้มไท้เพ้งด้วยจุดประสงค์ใด ?

ก๊วยไต้โล่วเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ในความเห็นของท่าน คนเหล่านี้สิบเสาะหาลิ้มไท้เพ้งไยกัน ?"

คราวนี้ตนกลับไม่แสดงความเห็นก่อน เพราะกริ่งเกรงอี้ฉิกจงใจขัดแย้งอีก

อี้ฉิกกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ท่านหากยินยอมจ่ายเงินห้าพันตำลึงเพื่อเสาะหาคนผู้หนึ่ง มิทราบมีจุดมุ่งหมายใด ?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่กระทำเช่นนั้น"

อี้ฉิกค้อนควักใส่ กล่าวว่า

"หากแม้นข้าพเจ้าพลันหายสาบสูญ ท่านต้องจ่ายเงินห้าพันตำลึง เพื่อเสาะหาข้าพเจ้า มิทราบท่านยินยอมหรือไม่ ?"

"ย่อมยินยอม หากเพราะเพื่อท่าน ข้าพเจ้ากระทั่งศีรษะตัวเองยังยอมจำนำ"

อี้ฉิกตาสุกใสเป็นประกายทันที

มีแต่ตอนปลาบปลื้มปีติ ภาคภูมิลำพอง ดวงตาคนผู้หนึ่งจึงเปล่งประกาย

ก๊วยโต้โล่วกล่าวอีกว่า

"นั่นเนื่องเพราะพวกเราเป็นสหายสนิทกัน ข้าพเจ้าจึงยินยอมกระทำ แต่ลิ้มไท้เพ้งรับรองมิใช่สหายสนิทของผู้คนสองคนนั้นเด็ดขาด"

อี้ฉิกผงกศีรษะเห็นพ้อง กล่าวว่า

"หากแม้นมีคนฆ่าข้าพเจ้า ท่านยินยอมจ่ายเงินห้าพันตำลึง เพื่อเสาะหาฆาตกรหรือไม่ ?"

"ย่อมยินยอม ต่อให้ข้าพเจ้าต้องสละชีวิต ก็ขอสืบเสาะฆาตกรจนพบ ล้างแค้นให้กับท่าน"

แต่แล้วสั่นศีรษะเอ่ยสืบต่อ

"แต่ลิ้มไท้เพ้งไม่เคยฆ่าคนมาก่อน มันพอเข้าใจว่าตนเองปลิดชีวิตบุรุษชุดดำบ๊วยลื่อกะนั้น ถึงกับรวดร้าวทรมานใจยิ่ง"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"หากแม้นมีคนช่วงชิงเงินท่านมาห้าหมื่นตำลึง ท่านคงยินยอมจ่ายเงินห้าพันตำลึงเพื่อแลกกับข่าวคราวคนผู้นั้นกระมัง ?"

"แต่ตอนที่พวกเราแรกพบลิ้มไท้เพ้ง มันมิมีเงินทองติดตัวแม้สักหุนเดียว

อย่าว่าแต่ลิ้มไท้เพ้งไม่ใช่คนละโมบเงินทองจนต้องช่วงชิง"

อี้ฉิกแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้มิใช่ข้าพเจ้าหาเหตุขัดแย้งกับท่าน หากแต่เป็นท่านมุ่งขัดแย้งกับข้าพเจ้า"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบว่า เรื่องที่ท่านเอ่ยอ้างถึงล้วนเป็นเพียงข้อสันนิษฐานใจจริงท่านหาได้คาดคิดเช่นนั้น"

อี้ฉิกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"บอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้านึกไม่ออกว่าพวกมันสืบเสาะลิ้มไท้เพ้งด้วยจุดประสงค์ใด"

"ข้าพเจ้าก็นึกไม่ออก แต่เชื่อมั่นว่าสามารถสอบถามได้"

ในห้องพักหลังนั้นยังคงจุดโคมไฟ ทั้งมิมีคนเข้าไป และไม่เห็นมีคนออกมา

ก๊วยโล่วขณะจะชักชวนอี้ฉิกเข้าไปสอบถามผู้คนภายในห้อง หน้าต่างห้องพักพลันเปิดออก

คนผู้หนึ่งยืนอยู่หน้าประตู กวักมือชักชวน

ก๊วยโล่วและอี้ฉิกมิทราบฝ่ายตรงข้ามกวักมือชักชวนผู้ใด คนผู้นั้นพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บนต้นไม้คงหนาวเหน็บยิ่ง สองท่านไยไม่เข้ามานั่งผิงไฟ?"

.....

ไฟในเตากลางห้องลุกโชติช่วง

ยามนั่งอยู่ข้างเตาไฟ นับว่าสบายกว่านั่งยอง ๆ บนต้นไม้จริง ๆ

คนซึ่งกวักมือชักชวนก๊วยโล่วและอี้ฉิกที่ริมหน้าต่างเมื่อครู่ ยามนี้ก็ทรุดนั่งลง

คนผู้นี้ทั้งมิใช่คนหน้ามีรอยแผลเป็น และไม่ใช่บุรุษแขนเดียวอันดุร้ายอำมหิตนั้น

เมื่อครู่คนผู้นี้มิได้อยู่ในห้องชัด ๆ!

ผู้คนที่อยู่ภายในห้องเมื่อครู่ ตอนนี้มิทราบไปที่ใดแล้ว ก๊วยโล่วทั้งไม่เห็นพวกมันออกจากห้องมา ทั้งมิเห็นคนผู้นี้สาวเท้าเข้าห้องพัก

ก๊วยโล่วเพียงปลาบปลื้มประโลมใจประการหนึ่ง

คนผู้นี้ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ชวนเพ่งพิศกว่าบุรุษแขนเดียวและคนหน้ามี

รอยแผลเป็นมากนัก

ประการสำคัญคือ คนผู้นี้เป็นสตรี

แต่ละบุคคลล้วนจัดแบ่งสตรีในโลกเป็นหลายประเภท แต่มิว่าท่านจัดแบ่งอย่างไร นางนับเป็นสตรีที่งามเพียบพร้อมไร้ตำหนิได้อย่างเต็มภาคภูมิ

นางแม้ผ่านวัยสาวมาแล้ว แต่ดูเผิน ๆ ยังคงงามรัดรึงแฝงเสน่ห์โน้มน้าวจิตใจคน ในใต้หล้ามีสตรีประเภทหนึ่งที่ทำให้ท่านไม่สังเกตสนใจอายุขัยของนาง นางคือสตรีประเภทนี้

สตรีที่งามสะคราญมักวางตนถือดี ปราศจากเหตุผล น้อยคนนักที่นอกเหนือกฎเกณฑ์นี้

นางกลับอยู่เหนือกฎเกณฑ์

ที่น่าประหลาดคือ สตรีเยี่ยงนี้ไฉนปรากฏขึ้นในห้องหับนี้ ?

นางมีความสัมพันธ์ใดกับบุรุษแขนเดียวและคนหน้ามีรอยแผลเป็นเมื่อครู่ มีส่วนผูกพันใดกับเรื่องนี้ ?

ก๊วยโล่วย่อมคิดถาม แต่ไม่มีโอกาสถามได้

นางแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราแซ่อ้วย สองท่านเล่า ?"

ภายใต้รอยแย้มยิ้มอันผุดผาดบาดใจ มิมีผู้ใดปฏิเสธการตอบคำถามนางได้

ก๊วยโล่วชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ก๊วย มันแซ่อี้ อี้ที่แปลว่านางแอ่น"

อี้ฉิกถึงกับถลึงตาใส่เป็นเชิงตำหนิ อ้วยฮูหยิน (สตรีสูงศักดิ์แซ่อ้วย) ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรารู้จักสหายของลิ้มไท้เพ้งเป็นอย่างดี ไฉนไม่เคยพบพานสองท่านมาก่อน ?"

ก๊วยโล่วคิดชิงตอบอีก พลันพบว่าดวงตาอี้ฉิกถลึงจ้องมองมา ได้แต่ก้มศีรษะลง แสร้งเป็นกระแอมไอ

อี้ฉิกค่อยเบือนสายตามายังอ้วยฮูหยิน กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกเราเป็นสหายของลิ้มไท้เพ้ง ?"

"สองท่านฝ่าลมหิมะมาจากที่ไกลโพ้น เฝ้ารอคอยอยู่เบื้องนอกเป็นเวลานาน

ย่อมมิใช่เพียงเพราะสืบเนื่องจากเจ้าของโรงจำนำนั้น"

อี้ฉิกกะพริบตา กล่าวว่า

"ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่ามิใช่ ?"

อ้วยฮูหยินกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"มังกรย่อมคบหามังกร มุสิกคบค้ามุสิก คนประเภทใดพึงคบหาสหายเยี่ยงไหน เราสามารถดูออก"

"เช่นนี้เป็นว่าท่านย่อมรู้จักลิ้มไท้เพ้งด้วย ?"

อ้วยฮูหยินผงกศีรษะรับ

อี้ฉิกแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าไม่ควรถามวาจาประโยคนี้ กระทั่งสหายเก่าก่อนของลิ้มไท้เพ้ง ท่านยังรู้จัก เช่นนี้แสดงว่าท่านย่อมคุ้นเคยกับมันยิ่ง"

"เป็นเช่นนั้นจริง"

อี้ฉิกจงใจกล่าวว่า

"คราหน้าท่านหากพบพานลิ้มไท้เพ้ง โปรดฝากความระลึกถึงต่อมัน บอกว่าพวกเราคิดถึงมันยิ่ง"

"เราก็ต้องการพบหน้ามันสักคราดังนั้นเรียนถามท่านเป็นพิเศษ"

"เรียนถามอันใด ?"

"เราคิดขอให้สองท่านบอกต่อเราว่า สองสามวันมานี้มันอยู่ที่ใด ?"

อี้ฉิกแสร้งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย

"ท่านคุ้นเคยกับมันยิ่งกว่าพวกเรา ไฉนยังมิทราบว่ามันอยู่ที่ใด ?"

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"ไม่ว่าเป็นสหายที่คุ้นเคยกันสักปานใด อาจมิได้พบหน้าเป็นเวลานาน"

"โอ ข้าพเจ้ายังคิดขอให้ท่านนำพาพวกเราไปพบมัน มิคาดกลับต้องผิดหวัง"

"หมายความว่าพวกท่านมิทราบว่ามันอยู่ที่ใด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"หากแม้นท่านยังมิทราบ พวกเราไหนเลยล่วงรู้ได้ พวกเรากระทั่งสหายเก่าก่อนของลิ้มไท้เพ้งยังไม่รู้จักแม้สักคนเดียว"

พลันผุดลุกขึ้นประสานมือเอ่ยสืบต่อ

"วิกาลดึกมากแล้ว พวกเราสมควรอำลา"

อ้วยฮูหยินกล่าวอย่างเฉื่อยช้า

"สองท่านคิดใคร่ไปแล้ว ? อภัยที่ไม่น้อมส่ง"

นางกลับมิมีท่าทีสกัดขัดขวาง มองดูอี้ฉิกและก๊วยไต้โล่วสาวเท้าออกจากห้อง พอออกจากเขตโรงเตี๊ยม ก๊วยไต้โล่วอดกล่าวมิได้ว่า

"ข้าพเจ้าช่างเลื่อมใสท่าน ท่านมีฝีมือจริง ๆ"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ฝีมืออันใด ?"

"ตอนที่ท่านกล่าวโป้ปดกลับแนบเนียนราวกับกำลังกล่าวความจริง"

อี้ฉิกถลึงตากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เลื่อมใสท่านยิ่ง"

"เลื่อมใสอันใด ?"

"บุคคลเยี่ยงท่านน้อยครั้งจะพบพาน ขอเพียงเห็นสตรีที่สะดุดตา ก็ลืมเลือนวันเกิดของตนเอง ปรารถนาใคร่ควักล้วงหัวใจออกไป"

ก๊วยไต้โล่วแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้าเห็นว่านางมิคล้ายเป็นคนชั่วร้าย"

"คนชั่วร้ายแขวนป้ายยี่ห้ออยู่บนใบหน้าหรือ ?"

"แต่หากมือกุศลจิตคิดร้ายจริง ไฉนยินยอมปล่อยให้พวกเราจากมาโดยง่ายดาย ?"

อี้ฉิกแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่ปลดปล่อยพวกเราจากมา จะทำอย่างไรได้ ? หรือนางสามารถรั้งพวกเราไว้ ?"

"ท่านหากเข้าใจว่านางเป็นสตรีธรรมดาสามัญนางหนึ่ง ก็พลาดผิดอย่างมหันต์แล้ว"

"อ้อ ?"

ก๊วยไต้โล่วอธิบายว่า

"อ้วยฮูหยินนางนั้น คล้ายล่วงรู้ร่องรอยความเคลื่อนไหวของพวกเราเป็นอย่างดี

เพียงคำนวณจากความนี้ แสดงว่านางมิใช่สตรีพื้นเพธรรมดาเด็ดขาด"

"นางล่วงรู้อันใด ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"นางทราบว่าพวกเรามาจากที่ไกลโพ้น ทั้งยังล่วงรู้ว่าพวกเราซุกซ่อนเร้นกายอยู่บนยอดไม้..."

ซุ่มเสียงพลันชะงักขาดหาย กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านลองเหลียวมองประตูร้านขายยานั้น"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ข้าพเจ้ามิต้องเหลียวมอง"

"หมายความว่าท่านก็ทราบว่ามีคนสะกดรอยตามพวกเราแล้ว ?"

"อืมม์"

ตอนนี้ ทั้งสองลดเลี้ยวเข้าถนนสายเล็ก ๆ ค่อนข้างเปล่าเปลี่ยวสายหนึ่ง ร้านรวงสองฟากข้างถนนสายนี้ปิดเร็วกว่าถนนใหญ่ ความจริงปราศจากผู้คนสัญจร

ร้านขายยาก็ปิดประตูร้านแต่แรก กลับปรากฏคนชุดดำร่างเตี้ยเล็กผู้หนึ่งยืนหยัดอยู่หลังเสาข้างประตู ชะโงกศีรษะมองมายังด้านนี้ตลอดเวลา

อี้ฉิกกล่าวว่า

"พอออกจากโรงเตี๊ยมนั้น ข้าพเจ้าก็พบเห็นมัน ดังนั้นจงใจลดเลี้ยวเข้าถนนสายนี้ หากแม้นมันติดตามเข้ามา ย่อมแสดงว่ามีเจตนาสะกดรอย"

แค่นหัวร่อแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ตอนนี้ท่านคงทราบแล้ว อ้วยฮูหยินนางนั้นไฉนยินยอมปล่อยให้พวกเราจากมาโดยง่ายดาย ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"หรือนางคำนวณแน่ว่าพวกเราพำนักร่วมกับลิ้มไท้เพ้ง ดังนั้นจงใจปลดปล่อยพวกเราจากมา จากนั้นใช้คนสะกดรอยตามอยู่ด้านหลัง ?"

"ถูกต้อง"

"นางดีดลูกคิดได้ไม่เลว น่าเสียดายที่ออกจะประเมินพวกเราต่ำทรามไป"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชา

"หรือท่านเข้าใจว่านางยกย่องเทิดทูนท่าน ?"

"อย่างน้อยที่สุด ผู้อื่นหากคิดสะกดรอยตามข้าพเจ้า กลับไม่ง่ายดายนัก"

อี๋ฉิกส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"คนที่คิดสะกดรอยตามข้าพเจ้า ต้องรับประทานลมหนาวก่อน"

ถนนสายนี้มีร้านที่ยังเปิดอยู่เพียงร้านเดียว

มิว่าถนนสายใด ร้านรวงที่ปิดช้าที่สุดต้องเป็นเหลาสุราร้านอาหาร

อี๋ฉิกอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านไม่คิดให้บุคคลอื่นรับประทานลมหนาว เพียงแต่ตัวเองต้องการดื่มสุรา"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าดื่มสุรา มันรับประทานลมหนาว จะอย่างไรต่างก็ได้ดื่มกิน"

.....

การดื่มสุราของก๊วยไต้โล่วมีนิสัยประการหนึ่ง

หากไม่ร่ำดื่มจนเมามาย หรือดื่มจนกระเป๋าเกลี้ยงเกลา รับรองมิยอมจากมา

ในใต้หล้าหากมีคนดัดนิสัยนี้ได้ มีแต่อี๋ฉิก

สร้อยคอทองคำของก๊วยไต้โล่วจำนำได้ห้าสิบตำลึง แบ่งปันครึ่งหนึ่งแก่เฮ้งต๋ง ส่วนที่เหลืออยู่ครึ่งหนึ่งกลับโชคดีไม่ถูกก๊วยไต้โล่วซื้อสุราดื่มจนหมดสิ้น

มิหนำซ้ำตอนที่เดินออกจากร้านสุรา ยังมีสติแจ่มใส เงาคนยังไม่เลอะเลือน สามารถเห็นได้ชัดตา

คนชุดดำนั้นยังคงรับประทานลมหนาวอยู่หลังเสาข้างร้านขายยานั้น

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าทีมันยังรับประทานลมหนาวไม่เพียงพอ ข้าพเจ้าสมควรให้มันรับประทานมากกว่านี้"

อี๋ฉิกสอดคำขึ้น

"แต่ท่านดื่มพอแล้ว หากยังดื่มสุราสืบไป ต่อให้ทารกอายุสามขวบ ก็สะกดรอยตามท่านได้"

ก๊วยไต้โล่วถลึงตากล่าวว่า

"ผู้ใดว่ากัน ต่อให้ข้าพเจ้าวิ่งด้วยเท้าข้างเดียว มันก็อย่าคิดหมายติดตามข้าพเจ้าทัน ท่านเชื่อหรือไม่?"

"ไม่เชื่อ"

ก๊วยไต้โล่วพลันยื่นมือโอบเท้าข้างหนึ่ง กระโดดปราดไปเบื้องหน้า

ท่วงท่านี้กลับกระโดดได้ไกลสองวา

อี้ฉิกส่ายหน้าพึมพำว่า

"คนผู้นี้ไฉนดื้อรั้นเยี่ยงทารก มิมีวันเติบใหญ่ตลอดกาล?"

.....

แผ่นฟ้ามืดทะมึน ทางเดินกลับขาวสล้าง

ซึ่งความจริงทางเดินหาได้ขาวสะอาด ที่ขาวสล้างเพราะหิมะสุมเคลือบคลุม

ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิกต่างใช้ตัวเบาโลดตะบึง ต้นไม้แห้งเหี่ยวสองฟากข้างทางเคลื่อนถอยไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว

ตอนนี้ก๊วยไต้โล่วมิได้กริ่งเกรงว่าสลัดหลุดจากการติดตามของคนชุดดำไม่สำเร็จ หากแต่เกรงว่ามิอาจติดตามอี้ฉิกทัน

อี้ฉิกพอทุ่มเทวิชาตัวเบา กลับแปรเปลี่ยนเป็นนางแอ่นตัวหนึ่งจริงๆ ในความว่องไวปราดเปรียว อิริยาบถยังสวยงามสะดุดตา

เร่งรุดถึงตอนท้าย ก๊วยไต้โล่วต้องหอบหายใจออกมา

อี้ฉิกค่อยชะลอท่าร่างลง ชำเลืองสายตามา กล่าวว่า

"ท่านไม่อาจเร่งรุดสืบต่อกระมัง?"

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากินจุกว่าท่าน ศีรษะใหญ่กว่าท่าน เป็นดุลคอยถ่วงน้ำหนัก ย่อมวิ่งสู้ท่านไม่ได้"

"ม้าก็กินจุ หัวมันใหญ่โต แต่ตอนวิ่งตะบึงยังรวดเร็วยิ่ง"

"ข้าพเจ้ามิใช่ม้า ข้าพเจ้ามีเท้าเพียงสองข้างเท่านั้น"

อี้ฉิกหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่าต่อให้ท่านวิ่งด้วยเท้าข้างเดียว ผู้อื่นก็อย่าคิดหมายติดตามทัน

หรอกหรือ ?"

"ผู้คนที่ข้าพเจ้าหมายถึง หาใช่ท่านไม่"

อี้ฉิกกลอกตาไปมากล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าหากเป็นบุคคลอื่น มิอาจติดตามท่านทัน ?"

"ย่อมแน่นอน"

"ท่านไยไม่เหลียวหน้าไปชมดูสักครา ?"

ก๊วยโล่วเหลียวหน้ามอง ต้องตะลึงลานกับที่บนทางหลวงด้านหลัง ยืนหยัดด้วยคนผู้หนึ่ง

ทางหลวงขาวสล้าง คนกลับดำสนิท

คนชุดดำที่เร้นกายอยู่หลังเสาข้างประตูร้านขายยาเมื่อครู่ กลับติดตามถึงที่นี้

ก๊วยโล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"คิดมิถึง เด็กผู้นี้ก็วิ่งได้รวดเร็วยิ่ง"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่ท่านใช้เพียงเท้าข้างเดียว ต่อให้ท่านวิ่งด้วยเท้าสามข้าง มันยังสามารถติดตามทัน เนื่องเพราะปมเด่นของคนผู้นี้คือวิชาตัวเบา ท่านเชื่อหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

อี้ฉิกเพ่งตามองมา ดวงตาปรากฏรอยยิ้มแผ่ขยาย

ก๊วยโล่วเป็นคนที่น่ารักจริง ๆ มิว่าก๊วยโล่วมีนิสัยประหลาดพิกลอย่างไร กลับยอมรับสภาพความจริง

อี้ฉิกกล่าวว่า

"พวกเราเมื่อไม่อาจสลัดหลุดจากมัน ก็มิสามารถกลับเคหารุ่มรวย จนชักนำเภทภัยแก่ลิ้มไท้เพ้ง"

"มิผิด"

"เมื่อไม่กลับเคหารุ่มรวย จะไปยังที่ใด ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"พวกเรามิมีทิศทางไป"

กะพริบตาแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าแม้ไม่อาจสลัดหลุดจากมัน แต่สามารถเป่ามันไป"

"ท่านคิดเป่าอย่างไร ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ใช้หมัดเป่า"

พลันหันกายกลับ สาวเท้าเข้าหาคนชุดดำ

คนชุดดำยืนสงบอยู่กลางทางหลวงเพ่งตามองมา

ก๊วยโล่วคำนึง คนผู้นี้กลับเยือกเย็นยิ่ง ตนจึงสาวเท้าเข้าหาอย่างแช่มช้าเยือกเย็นเช่นกัน เพียงมิทราบจะเคลื่อนไหวด้วยปากก่อน หรือเคลื่อนไหวด้วยหมัดก่อน ?

มิคาด ขณะจะคุกคามถึงเบื้องหน้าฝ่ายตรงข้าม คนชุดดำพลันหันกายวิ่งตะบึงไป

ก๊วยโล่วร้องดัง ๆ ว่า

"หยุดไว้"

คนชุดดำแทนที่จะหยุดยั้ง กลับพุ่งปราดรวดเร็วกว่าเดิม

ก๊วยโล่วโทสะประดัง ร่ำร้องว่า

"หรือท่านเป็นคนหูหนวก ?"

คนชุดดำพลันเหลียวหน้ามา กล่าวว่า

"มิผิด เราหนวกจนสาหัสนัก ไม่ได้ยินวาจาของท่านแม้สักคำเดียว"

มันคล้ายจงใจกระตุ้นโทสะก๊วยโล่ว

ก๊วยโล่วความจริงมีโทสะง่ายดายอยู่แล้ว ยามขุ่นแค้นคลั่งใจจึงถีบเท้าไล่ล่าตามไป

ความจริง บุรุษชุดดำสะกดรอยตามก๊วยโล่ว ตอนนี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นก๊วยโล่วติดตามมัน

อึ้งฉิกได้แต่เร่งรุดตามติด

ข้างทางหลวงมีป่าโปร่งกองสุมด้วยหิมะอยู่แถบหนึ่ง ส่วนลึกของดงไม้กลับปรากฏแสงโคมไฟ

คนชุดดำพลันหักเหทิศทาง ถลันวูบเข้าในดงไม้ จากนั้นหายสาบสูญไป

แสงโคมไฟยังคงจุดสว่างไสว

แสงโคมไฟที่ว่าสาดลอดจากห้องหับหลังหนึ่ง คนชุดดำคงถลันเข้าห้องหับไป

ก๊วยโล่วขบกรามกรอด เบือนหน้ามากล่าวว่า

"ท่านรอคอยอยู่ริมดง ข้าพเจ้าจะติดตามเข้าไป"

อี๊ฉิกมิกล่าวกระไร ทั้งไม่ฉุดรั้งฝ่ายตรงข้าม

ก๊วยโล่วหากตกลงใจกระทำเรื่องราวหนึ่ง รับรองมิมีผู้ใดฉุดรั้งตนไว้ได้

ต่อให้ก๊วยโล่วคิดกระโดดลงแม่น้ำ อี๊ฉิกได้แต่กระโดดตามติดลงไป

ห้องหับที่จุดโคมไฟกลับเปิดประตูอ้ากว้าง แสงโคมไฟสาดลอดออกจากประตูเอง

ก๊วยโล่วถาโถมเข้าไป เพิ่งพุ่งผ่านธรณีประตู ต้องชะงักงันกับที่

ภายในห้องก่อไฟให้ความอบอุ่นเตาหนึ่ง ข้างเตาไฟนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

ไฟลุกช่วงโชติ คนงดงามตราตรึงใจ

คนกลับเป็นอ้วยฮูหยิน!

นางพอพบเห็นก๊วยโล่ว สีหน้าปราศจากแววตื่นเต้นสงสัยแม้แต่น้อย แย้มยิ้มพลางกล่าว

"เบื้องนอกหนาวเหน็บยิ่ง สองท่านไยไม่เข้ามานั่งผิงไฟ?"

ถ้อยร้อยวาจากลับเป็นเช่นตอนอยู่ในโรงเตี๊ยม นางคล้ายรอคอยทั้งสองอยู่ตลอดเวลาก็ปาน

นอกจากนางแล้ว ภายในห้องยังนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

เป็นคนชุดดำผู้หนึ่ง

ก๊วยโล่วพอพบเห็นฝ่ายตรงข้าม โทสะพลันประดังอีกคราถาโถมเข้าห้องร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านไฉนสะกดรอยตามข้าพเจ้า?"

คนชุดดำกะพริบตากล่าวว่า

"เป็นเราสะกดรอยตามท่าน หรือท่านติดตามเรา?"

ดวงตามันกลับสุกใสดุจดาวประดับฟ้า

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ย่อมเป็นท่านสะกดรอยตามข้าพเจ้า"

"ท่านทราบหรือไม่ว่านี่เป็นสถานที่ใด ?"

"มิทราบได้"

"อย่างนั้นบอกต่อท่วน นี่เป็นบ้านของเรา !"

"บ้านของท่าน ?"

คนชุดดำหัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากเป็นเราสะกดรอยตามท่าน ไหนเลยจะสะกดมายังบ้านของเราเอง ?"

ก๊วยโล่วตะลึงลานอีกครา ตนพลันพบว่าคนชุดดำมิเพียงมีดวงตาสุกใสกระจ่าง รอยแย้มยิ้มก็อ่อนหวานหยาดเยิ้ม

ฝ่ายตรงข้ามกลับเป็นดรุณีสวมอาภรณ์ดำ คำนวณจากเค้าหน้า มีอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีนางหนึ่ง

ต่อให้ก๊วยโล่วมีเหตุผลข้ออ้างอีกมากมายหลายหลาก ก็ไม่อาจบ่งบอกได้

อ้วยฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สองท่านเมื่อมาแล้ว ขอเชิญนั่งลง"

ข้างเตาไฟยังจัดตั้งเก้าอี้อยู่สองตัว

อี้ฉิกทรุดกายนั่งลง พลันกล่าวว่า

"ท่านคล้ายทราบแต่แรกว่าพวกเราจะเร่งรุดมา จึงรอคอยล่วงหน้า"

อ้วยฮูหยินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พวกท่านคิดใคร่ไป เราไม่อาจเหนี่ยวรั้งไว้ หากคิดรุดมา เราก็มิสามารถขัดทาน"

"หากแม้นพวกเราคิดใคร่ไปอีกเล่า ?"

"เรายังคงกล่าววาจาประโยคหนึ่ง"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"วาจาใด ?"

"อภัยที่ไม่น้อมส่ง"

"แต่ท่านยังคงใช้ม่วยม่วย (น้องสาว) นางนี้สะกดรอยตามพวกเรา"

ดรุณีชุดดำถลึงตากล่าวว่า

"ผู้ใดสะกดรอยตามพวกท่าน พวกท่านสามารถเดินทางสายนั้น เราไฉนเดินไม่ได้? พวกท่านสามารถบุกรุกบ้านเรา หรือเรามิอาจเดินทางสายเดียวกับพวกท่าน?"

อี้ฉิกแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านเพียงร่วมทางสายเดียวกับพวกเราอย่างประจวบเหมาะ ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

"นั่นกลับประจวบบังเอิญจริง ๆ"

อ้วยฮูหยินสอดคำอย่างเฉื่อยชาว่า

"รอจนท่านอายุสูงวัยกว่านี้ จะพบว่าในใต้หล้ามีเรื่องประจวบเหมาะมากมายยิ่ง"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ดูจากสภาพการณ์ ท่านตกลงใจสืบเสาะร่องรอยลิ้มไท้เพ้งจากพวกเราให้จงได้?"

"ขอเพียงพวกท่านล่วงรู้ร่องรอยของลิ้มไท้เพ้ง จะช้าจะเร็วเราต้องทราบได้"

อี้ฉิกพลันเบือนหน้ามายังก๊วยโล่ว กล่าวว่า

"เท้าของคนผู้หนึ่ง หากถูกพันธนาการไว้ ยังสะกดติดตามผู้คนได้หรือไม่ได้?"

"คล้ายกับไม่ได้"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"กล่าวได้ถูกต้อง"

พลันตวัดมือวูบ ในแขนเสื้อปรากฏเชือกเส้นหนึ่งพุ่งวาบออก ม้วนพันใส่ข้อเท้าดรุณีชุดดำ

เชือกเส้นนี้คล้ายอสรพิษ ทั้งว่องไวทั้งแม่นยำ มิหนำซ้ำคล้ายมีดวงตางอกเพื่อคำนวณตำแหน่งได้อย่างมั่นเหมาะ

ขอเพียงอี้ฉิกพุ่งเส้นเชือกออก น้อยคนนักที่หลบเลี่ยงพ้นได้

ดรุณีชุดดำมิได้หลบเลี่ยง เนื่องเพราะเส้นเชือกตกอยู่ในเงื้อมมืออ้วยฮูหยิน

นางค่อย ๆ ยื่นมือออก เส้นเชือกแม้พุ่งวาบออกอย่างว่องไว แต่มิทราบเพราะเหตุใด เส้นเชือกกลับถูกนางยึดจับไว้

อี้ฉิกรวบรวมเรี่ยวแรงฉุดกระชาก หมายกระตุกเส้นเชือกกลับมา

อ้วยฮูหยินมิได้ใช้เรี่ยวแรง แต่มิทราบทำอย่างไร เส้นเชือกกลับตกอยู่ใน

เงื้อมมือนาง

อี้ฉิกหน้าแปรเปลี่ยนไป มีแต่มันจึงรู้สึกได้ว่าบนเส้นเชือกปรากฏกระแสพลังประหลาดพิสดารขุมหนึ่งถ่ายทะลักมา กระแทกใส่ครึ่งซีกร่างมัน จนไม่อาจยืดกุมเส้นเชือกสืบต่อ กระทั่งตอนนี้ยังชาวูบวาบ

อี้ฉิกแทบมิเชื่อว่าในใต้หล้ามีกำลังภายในลึกล้ำน่าสะพรึงกลัวปานนี้

ตอนนี้มันกลับเชื่อถือ!

อ้วยฮูหยินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ต่อให้ท่านพันธนาการสองเท้านาง ก็ไม่มีประโยชน์"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิมีประโยชน์จริง"

"อย่างนั้นท่านสมควรพันธนาการสองเท้าเราก่อน"

"ข้าพเจ้าสมควรทำเช่นนั้นจริง"

"แต่เราประกันได้ ในใต้หล้าไม่มีผู้ใดสามารถพันธนาการเท้าเรา"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

พลันยิ้มเล็กน้อยเอ่ยสืบต่อ

"แต่ข้าพเจ้ารับประกันเรื่องราวหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิอาจพันธนาการเท้าท่าน แต่สามารถพันธนาการเท้าของผู้คนอีกคนหนึ่ง ขอเพียงพันธนาการคนผู้นั้นได้ ต่อให้พวกท่านมีความสามารถยิ่งใหญ่เทียมฟ้า ก็อย่าคิดหมายสืบเสาะทราบร่องรอยของลิ้มไท้เพ้ง"

อ้วยฮูหยินยิ้มแย้มพลางกล่าววา

"ท่านตระเตรียมพันธนาการเท้าผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าเอง!"

อี้ฉิกพันธนาการสองเท้าตนเองจริง ๆ

อี้ฉิกยังมีเชือกอีกขดหนึ่ง มันคล้ายชมชอบใช้เชือกเป็นอาวุธ จึงล้วงเชือกอีก

ขดหนึ่งมาพันธนาการสองเท้าตนเองอย่างว่องไว

อ้วยฮูหยินก็งงงันวูบ ชั่วครู่ให้หลังจึงแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"มิผิด นี่เป็นความคิดอันประเสริฐ แม้แต่เราก็มิอาจไม่ยอมรับ"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"ชมเชยไปแล้ว"

"ท่านหากผูกมัดพันธนาการตนเองอยู่ที่นี้ เราก็ไม่สามารถสืบเสาะทราบร่องรอยของลิ้มไท้เพ้ง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวเสริมขึ้น

"ข้าพเจ้ามิต้องพันธนาการเท้าตนเอง เท้าของมันเฉกเช่นกับเท้าของข้าพเจ้า"

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านก็ตกลงใจไม่จากไป ?"

"คล้ายดั่งใช่"

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"เราความจริงก็ตระเตรียมใช้เชือกพันธนาการพวกท่าน คุกคามให้บ่งบอกร่องรอยลิ้มไท้เพ้งออกมา พวกท่านหากมิบ่งบอก ก็ไม่ยอมปลดปล่อยจากไป"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"มิคาด พวกท่านกลับพันธนาการตัวเอง"

ก๊วยไต้โล่วแย้มยิ้มพลางกล่าว

"นี่เรียกว่าชิงลงมือก่อนเข้มแข็งกว่า"

"ลงมือภายหลังก็มิแน่นักว่าจะต้องประสบภัย ผู้ประสบภัยอาจเป็นพวกท่านเอง"

ก๊วยไต้โล่วส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"พวกท่านคงไม่อาจพำนักอยู่ที่นี่ชั่วชีวิตกระมัง ?"

"นั่นกลับมิแน่นัก"

กวาดตามองรอบข้าง กล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ที่นี้ทั้งอบอุ่นทั้งสบาย ยังน่าอยู่อาศัยกว่าห้องทรุดโทรมซอมซ่อของพวกเรามากนัก"

อ้วยฮูหยินตาทอประกายวูบ กล่าวว่า

"พวกท่านพำนักในห้องทรุดโทรมซอมซ่อ ?"

"ท่านมิต้องและเล็มล้วงถาม ห้องทรุดโทรมซอมซ่อในใต้หล้ามีมากมายนัก ท่านหากสืบเสาะค้นหาทีละหลัง ต่อให้ท่านเสาะหาจนเข้าโลงก็หาไม่หมดสิ้น"

อ้วยฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเพียงรู้สึกสงสัยใจเท่านั้น"

"ท่านสงสัยใจอันใด ?"

"ลิ้มไท้เพ้งได้รับการเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม มีความเป็นอยู่เลอเลิศตั้งแต่เล็กไหนเลยยินยอมหมกกายในตึกทรุดโทรมซอมซ่อหลังหนึ่ง ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"เนื่องเพราะในห้องซอมซ่อของพวกเรา มีสิ่งที่มิอาจหาจากที่อื่นได้อยู่ประการหนึ่ง"

"ในที่นั้นมีอันใด ?"

"มีสหาย !"

...ขอเพียงมีสหาย ต่อให้ห้องหับทรุดโทรมซอมซ่อกว่านี้ ก็หาเป็นไรไม่

เนื่องเพราะที่ซึ่งมีสหาย เปี่ยมความอบอุ่น เพียบพูนด้วยความสุข

ที่ซึ่งปราศจากสหาย ต่อให้สะสมเต็มไปด้วยทองคำ ในสายตาพวกตนนั่นเป็นเพียงคุกคุมขังที่ก่อสร้างจากทองคำหลังหนึ่ง

อ้วยฮูหยินเงียบงันนิ่งนานจึงกล่าว

"พวกท่านแม้ประหลาดพิกล แต่กลับเป็นมิตรแท้"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"อย่างน้อยพวกเราก็ไม่ขาดสหาย"

"มิว่ารอถึงเวลาใด ล้วนไม่ยอมขายสหาย ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะรับ

อ้วยฮูหยินแย้มยิ้มออกมา

"ตกลง เรากลับต้องการพิสูจน์ดูว่าพวกท่านสามารถรอคอยถึงเวลาใด ?"

๑๙

นราอันฆ์ตฆ์ต

ฟ้าสางสว่างแล้ว

บนโต๊ะกลางห้องจัดวางอาหารว่างหลายจาน ทุกชนิดล้วนน่ารับประทานยิ่ง

การรับประทานมิเพียงเป็นการเสพย์สุข ทั้งยังเป็นศิลปะประการหนึ่ง

อ้วยฮูหยินรู้จักเสพย์สุข ทั้งยังเรียนรู้ศิลปะแขนงนี้

นางรับประทานอย่างแช่มช้า อิริยาบถชดช้อยงดงามยิ่ง

ไม่ว่านางรับประทานอันใด ล้วนชวนให้ผู้พบเห็นรู้สึกว่าอาหารที่นางรับประทานโอชะยิ่ง

อย่าว่าแต่อาหารว่างเหล่านี้ล้วนมีรสโอชะอยู่แล้ว

อาหารอันโอชะเอร็ดอร่อย เพียงสูดดมก็หอมหวนยิ่ง

ก๊วยไต้โล่วอดกลืนน้ำลายมิได้ ฤทธิ์สุราเมื่อคืนพอสร่างซา ท้องคล้ายหิวโหยเป็นพิเศษ

ตอนที่หิวโหย กลับเบิ่งตาดูผู้อื่นรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย รสชาติเยี่ยงนี้นับว่าเคี่ยวเข็ญทารุณกว่าทัณฑ์ทรมานใด ๆ ทั้งสิ้น

ก๊วยไต้โล่วพลันร่ำร้องว่า

"ผู้เหย้านั่งรับประทาน กลับปล่อยให้อาคันตุกะเบิ่งตาดูอยู่ด้านข้าง คล้ายมิใช่มารยาทอันควรของผู้เหย้า"

อ้วยฮูหยินผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่มารยาทอันควรจริง ๆ แต่พวกท่านนับเป็นอาคันตุกะของเราหรือ ?"

ก๊วยโล่วขบคิดแล้วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไม่ใช่"

"พวกท่านคิดใคร่เป็นอาคันตุกะของเราหรือไม่ ?"

"มิคิด"

"เพราะเหตุใด ? เพราะลิ้มไท้เพ้ง ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง"

"พวกท่านแม้มีน้ำมิตรหนักแน่น กลับโง่เขลานัก"

"อ้อ ?"

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"จนบัดนี้ท่านยังมิได้ไต่ถามว่าเราสืบเสาะหาลิ้มไท้เพ้งไยกัน ?"

"พวกเราไม่จำเป็นต้องไต่ถาม"

"ไฉนไม่จำเป็น ? พวกท่านทราบว่าเราสืบเสาะหาลิ้มไท้เพ้งด้วยกุศลเจตนาหรืออกุศลจิต ? อาจบางทีเราเพียงคิดกำนัลของสิ่งหนึ่งแก่มัน"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า มันมิต้องการพบท่าน ดังนั้นพวกเราไม่อาจให้ท่านเสาะพบมัน มิว่าท่านมีกุศลเจตนาหรืออกุศลจิต ล้วนเป็นเฉกเช่นกัน"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่ามันไม่ต้องการพบเรา ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านเสาะหามันอย่างร้อนรุ่ม คล้ายมือกุศลจิตเคลือบแฝง มิเช่นนั้นท่านสมควรปล่อยให้พวกเรากลับไปบอกต่อมัน ค่อยเรียกมันมาหาท่าน"

"ดูท่าทีพวกท่านยังไม่โง่เขลาไป เพียงรู้สึกโง่งมงายเล็กน้อย"

ก๊วยโล่วส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

อ้วยฮูหยินจึงกล่าว

"พวกท่านแม้กริ่งเกรงพวกเราจะสะกดรอยตาม ก็สามารถรุดสู่สถานที่อื่นก่อนค่ำได้กลับที่พัก ไยต้องพันธนาการตนเองอยู่ที่นี้ ?"

ก๊วยโล่วขบคิดแล้วเบือนหน้ามายังอึ้งฉิก กล่าวว่า

"วาจาของนางคล้ายมีเหตุผล พวกเราไยไม่จากไปเล่า ?"

อ้วยฮูหยินชิงกล่าวว่า

"เนื่องเพราะตอนนี้เรามิปล่อยให้พวกท่านจากไปแล้ว"

"ท่านบ่งบอกเองว่าพวกเราสามารถจากไปทุกขณะจิต"

"ตอนนี้เราเปลี่ยนความตั้งใจแล้ว"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ท่านก็ทราบสตรีมักเปลี่ยนความตั้งใจเสมอ"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านหากมิใช่สตรี ก็ประเสริฐแท้"

"มีอันใดประเสริฐ ?"

ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองขนมเปี๊ยะและเก๊กวนึ่งที่เบื้องหน้านาง กล่าวว่า

"ท่านหากเป็นบุรุษ อย่างน้อยข้าพเจ้าอาจบากหน้าช่วงชิงอาหารจากท่าน"

"ท่านไยไม่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นบุรุษ ทดลองดูสักคราเล่า ?"

ก๊วยไต้โล่วเบือนหน้ามายังอี้ฉิก อี้ฉิกกะพริบตาคราหนึ่ง

อ้วยฮูหยินกล่าวอีกว่า

"พวกท่านลองเข้ามาช่วงชิงทั้งสองคน"

อี้ฉิกแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใบหน้าข้าพเจ้ายังไม่หนาเฉกเช่นมัน ยังคงให้มันลงมือเพียงลำพังเถอะ"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งตอนหิวโหย ใบหน้าย่อมหนาขึ้น"

ขาดคำ ร่างพลันลอยขึ้น โถมปราดเข้าหาโต๊ะที่จัดวางอาหารว่าง กางมือทั้งสิบงองุ้มดุจตาขอ กลับใช้ออกด้วยกระบวนท่าอันร้ายกาจ ในวิชาเอ็งเยี้ยวกง (กรงเล็บอินทรี) นามปวยเอ็งผักโท่ว (อินทรีโฉบกระต่าย)

ใช้กระบวนท่าอินทรีโฉบกระต่ายเพื่อช่วงชิงเก๊กวนึ่ง ออกจะน่าหัวร่อไป

แต่คนผู้หนึ่งยามหิวโหยต่อให้เรื่องน่าหัวร่อกว่านี้ก็กระทำได้

อ้วยฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วิชากรงเล็บอินทรีของท่านกลับไม่เลวอยู่"

ปากกล่าวเฉื่อยชา ตะเกียบในมือพลันจี้สกัดไปเบื้องหน้าอย่างแผ่วเบา

ตะเกียบในมือของนางเป็นมรกตขลิบเงินคู่หนึ่ง ตะเกียบชนิดนี้พอกระทบถูกจะหักสะบั้น

ตะเกียบคู่นั้นคล้ายมีดวงตางอกเงย จี้ใส่นิ้วกลางข้างขวาของก๊วยไต้โล่วเบา ๆ

ตะเกียบนั้นมิได้หักสะบั้น

ร่างของก๊วยไต้โล่วคล้ายหักเป็นสองท่อน ร่างละลิ่วลงจากกลางอากาศอย่างกะทันหัน เห็นแน่ชัดว่าต้องร่วงฟาดลงบนโต๊ะที่จัดเรียงรายด้านอาหารว่างแน่แล้ว

ตะเกียบในมืออ้วยฮูหยินพลันแยกออกเล็กน้อย คีบจับสายรัดเอวก๊วยไต้โล่วไว้ น้ำหนักตัวของก๊วยไต้โล่วจึงทิ้งอยู่บนตะเกียบคู่ที่พอกระทบถูกจะหักสะบั้น

แต่ตะเกียบยังคงไม่หักสะบั้น!

มือของอ้วยฮูหยินชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ใช้ตะเกียบคีบจับก๊วยไต้โล่วไว้คล้ายกำลังคีบกุ้งทอดขนาดใหญ่ตัวหนึ่งก็ปาน

อี้ฉิกจับจ้องมองจนตะลึงลาน

หากปราศจากพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำสุดยอด ไหนเลยสามารถใช้ตะเกียบเปราะบางคู่เดียวคีบร่างที่หนักหลายสิบชั่งของก๊วยไต้โล่วชะงักค้างอยู่กลางอากาศได้?

พลังการฝึกปรือของอ้วยฮูหยินบรรลุถึงขั้นแตกตื่นสะท้านโลกแล้ว

อ้วยฮูหยินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เกี๊ยวขนาดใหญ่อันนี้คงเพียงพอให้ท่านรับประทาน"

ขาดคำ สะบัดตะเกียบเบา ๆ ร่างของก๊วยไต้โล่วพลันลอยละลิ่วเข้าหาอี้ฉิกดุจเหินบิน

อี้ฉิกคิดยื่นมือรับไว้ กลับไม่อาจทานรับกระแสพลังที่แฝงมากับสภาวะก๊วยไต้โล่ว ผู้คนทั้งสองปะทะกันเอง ล้มหงายลงกับพื้น

ชั่วครู่ให้หลัง ก๊วยไต้โล่วยังไม่ตะเกียกตะกายลุกขึ้น เพียงเบิกตาจ้องมองอ้วยฮูหยิน คล้ายจับจ้องมองจนตะลึงลาน

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ กระบวนท่าที่นางใช้ออกเรียกว่าอะไร?"

ก๊วยไต้โล่วส่ายหน้าปฏิเสธ

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านเมื่อรู้จักวิชากรงเล็บอินทรี คงทราบว่าวิชาที่ว่ามีกระบวนท่าหนึ่งนามเล่าเอ็งเกาโกย (อินทรีตะปบไก่) กระมัง ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะรับ

อี้ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กระบวนท่าของนางนี้ดัดแปลงจากท่าอินทรีตะปบไก่ เรียกตื่อจื้อเกียบโกย (ตะเกียบคีบไก่)"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าที่แท้เป็นไก่หรือเกี๊ยวกันแน่ ?"

"เป็นเกี๊ยวสอดไส้เนื้อไก่"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงท่านกลับล่วงรู้เรื่องราวมิน้อย"

ขาดคำ ร่างพลันดีดพุ่งไปเบื้องหน้า ดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแล่ง

คราครั้งนี้ก๊วยไต้โล่วมิได้ยื่นมือไปบนโต๊ะ หากแต่มุดปราดเข้าใต้โต๊ะ

อ้วยฮูหยินกำลังรับฟังคำสนทนาของทั้งสองอย่างยิ้มแย้ม คล้ายรับฟังจนจดจ่อ

นางทั้งมิได้คาดคิดว่า ก๊วยไต้โล่วจะพุ่งกายมาเป็นคำรบสอง ยิ่งคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามกลับมุดปราดมายังใต้โต๊ะ

ใต้โต๊ะหามีอาหารว่างไม่ ก๊วยไต้โล่วมุดเข้าไปไยกัน หรือคิดเก็บเศษกระดูก ?

เกี๊ยวนึ่งก็มิมีกระดูก

อ้วยฮูหยินต้องสงสัยใจขึ้นมา ยามนั้นอาหารว่างบนโต๊ะพลันดีดกระดอนขึ้นกลางอากาศ

ที่แท้ก๊วยไต้โล่วสะพัดฝ่ามือฟาดใส่โต๊ะคราหนึ่ง ถ่ายทอดกำลังภายในข้ามตัวโต๊ะ กระแทกอาหารว่างบนโต๊ะ ดีดกระดอนขึ้นสูงเจ็ดแปดเชียะ

อี้ฉิกสะบัดมือวูบ เส้นเชือกที่พันธนาการเท้ามันเมื่อครู่พลันพุ่งวาบออกดุจรุ้งยาวสายหนึ่ง ม้วนวูบดุจอสรพิษ ม้วนกวาดอาหารว่างได้เจ็ดแปดชนิด!

ขณะเดียวกันก๊วยไต้โล่วก็ดีดกายออกจากใต้โต๊ะ

อี๋ฉิกคลายมือเล็กน้อย ปรากฏอาหารว่างร่วงหล่นลงมาสามสี่ชิ้น ก๊วยไต้โล่วยื่นมือรับไว้สามชิ้น พร้อมกับอ้าปากออก แป้งทอดสอดไส้อันหนึ่งพอดีร่วงหล่นเข้าปากก๊วยไต้โล่วอย่างมั่นเหมาะ

วิชาฝีมือที่แสดงออก พลิกแพลงพิสดารเหนือคาดหมาย ผสมผสานกันอย่างเหมาะเจาะกลมกลืน นับเป็นที่น่าเลื่อมใสนัก

อ้วยฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูจากวิชาฝีมือของพวกท่าน เราแม้ให้พวกท่านรับประทานอาหารสักหลายชิ้นก็สมควรอยู่"

ก๊วยไต้โล่วขบเคี้ยวสองสามคำ ก็กลืนแป้งทอดอันนั้นลงไป หัวร่อพลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้นับว่ายังมีมโนธรรมอยู่"

ขณะที่ตนรับประทานแป้งทอดอันที่สอง อี๋ฉิกก็กลืนซาละเปาลงไปใบหนึ่ง

สามารถรับประทานซาละเปาใบนี้ นับว่าลำบากยากเย็นมิน้อย ดังนั้นตอนขบเคี้ยวในปาก รสชาติคล้ายเอร็ดอร่อยเป็นพิเศษ

อี๋ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซาละเปาใบนี้เอร็ดอร่อยยิ่ง มิทราบสอดไส้อันใด ?"

อ้วยฮูหยินยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ซาละเปาและแป้งทอดล้วนสอดไส้สองชนิด"

ก๊วยไต้โล่วถามบ้างว่า

"สองชนิดใด"

"ชนิดหนึ่งสอดไส้กุ้งและเนื้อสด"

"อีกชนิดหนึ่งสอดไส้อันใด ?"

อ้วยฮูหยินเน้นเสียงว่า

"เนื้อมุสิกมีพิษ !"

เนื้อมุสิกความจริงรับประทานได้ แต่หากรับประทานเนื้อมุสิกมีพิษลงไปผู้รับประทานต้องเสียชีวิต

ซาละเปาที่ก๊วยไต้โล่วกำลังกัดกิน คล้ายชะงักค้างอยู่บนลูกกระเดือก ไม่อาจ

กลืนลงคอ

ก๊วยไต้โล่วความจริงยังคิดไต่ถามว่าซาละเปาที่ตนกลืนกินสอดไส้ใด ตอนนี้กลับมิจำเป็นต้องไต่ถาม

ก๊วยไต้โล่วพลันรู้สึกศีรษะมึนงง แขนขาเมื่อยขบ จิตใจวาบหวิว สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ยามเบิกตาจ้องมอง เห็นใบหน้าอี้ฉิกแปรเปลี่ยนเป็นสีเทา มิหนำซ้ำดำคล้ำลงทุกขณะ

แสดงแน่ชัด ทั้งสองล้วนถูกพิษในอาหารว่างแทรกซึมทำร้าย

อ้วยฮูหยินยังคงแย้มยิ้ม

ก๊วยไต้โล่วคิดถาโถมเข้าหา พลันรู้สึกว่านางคล้ายอยู่ห่างสุดแสนไกล เค้าหน้าเริ่มเลอะเลือนสลัวเลือนรางไม่ชัดเจน สุดท้ายมองมิเห็นอีก

เพียงรู้สึกว่าอี้ฉิกโถมกายมา โอบกอดตนไว้ส่งเสียงที่ข้างหูว่า

"ก่อนตายข้าพเจ้ามี...ความลับส่วนตัวประการหนึ่งคิดบ่งบอกต่อท่าน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยากเย็นว่า

"ความลับอันใด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า..."

มิทันบ่งบอกความลับส่วนตัวออกมา ร่างก็ทรุดฮวบลงกับพื้น

ต่อให้อี้ฉิกบ่งบอก ก๊วยไต้โล่วก็ไม่ได้ยินอีก สติสัมปชัญญะของตนหลุดลอยจากร่างแล้ว

คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร

คำพังเพยประโยคนี้ไม่ถูกต้องกระไร

มีบ้างบางคน ไม่แยแสเหลือบแลทรัพย์ศฤงคาร มิยอมทุ่มเทชีวิตเข้าช่วงชิงเงินทอง แต่กลับเสียชีวิตเพราะละโมบรับประทาน

ท่านรู้สึกว่าการตายเช่นนี้ไร้คุณค่าไปกระมัง ?

รอจนท่านหิวโหยจนตาลาย มิแน่นักว่าจะรู้สึกว่ายังคงยุติชีวิตจะประเสริฐกว่า

แต่ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิก ไฉนยินยอมอดอาหารปล่อยให้ท้องหิวโหยเล่า ?

ย่อมเพราะเพื่อสหาย!

ผู้ที่ตายเพื่อสหาย รับรองไม่ถูกลงโทษ ผลักไสลงสู่ขุมนรก

แต่หากแม้นสหายล้วนอยู่ในขุมนรก ก็วยไต้โล่วและพวกกลับยินยอมติดตามลงสู่นรกอเวจี มิต้องการขึ้นสู่สรวงสวรรค์

.....

นับแต่โบราณกาลมา มนุษย์ทุกรูปนามยากรอดพ้นจากความตาย

ความตายนับเป็นเรื่องน่าหวาดหวั่นสะพรึงกลัวที่สุด

ความหมายของมันคือท่านเสียชีวิตแล้ว ดับสูญสิ้นแล้ว นับแต่นี้ปราศจากความรู้สึกสำนึก ไม่มีความหวังใดๆ สังขารเลือดเนื้อของท่านจะเน่าเปื่อยโดยเร็ว ชื่อแซ่ของท่านจะเลือนรางจากความทรงจำผู้คนภายในเวลาอันสั้น

ในใต้หล้ายังมีอันใดน่าสะพรึงกลัวกว่านี้อีก?

หากแม้ตายแล้วยังต้องลงนรก ย่อมน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่า

แต่ขุมนรกที่แท้มีรูปลักษณะอย่างไร มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจทราบได้

สถานที่นั้นคงมืดมิดสนิทยิ่ง

ความมืดมิดปกคลุมรอบบริเวณ

มืดมิดจนท่านมิเพียงไม่พบเห็นบุคคลอื่น ยังมิอาจเห็นตนเอง

ก็วยไต้โล่วมองไม่เห็นแม้กระทั่งตนเอง

ก็วยไต้โล่วเพียงรู้สึกว่า ดวงตาของตนลืมขึ้นแล้ว

แต่นี่ที่แท้เป็นสถานที่ใด ตนยังดำรงคงอยู่หรือไม่ ล้วนมิอาจทราบได้

ความหมายของคำ "มิทราบ" เป็นความน่าสะพรึงกลัวประการหนึ่ง อาจบางทีเป็นเรื่องน่าพรั่นพรึงสุดยอดของมนุษยชาติ

คนที่หวาดหวั่นพรั่นพรึงต่อความตาย เนื่องเพราะมันมิทราบว่าความตายที่แท้เป็นรูปลักษณะอย่างไร

ก็วยไต้โล่วบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงครอบคลุมจิตใจ กระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่อาจเคลื่อนไหว

ความสะพรึงกลัวนับเป็นความรู้สึกที่มนุษยชาติมิมีวันสะกดข่มได้

เนิ่นนานให้หลัง ก็วยไต้โล่วจึงได้ยินเสียงลมหายใจคนผู้หนึ่งดังขึ้นที่ข้างกาย

แต่นั่นเป็นเสียงลมหายใจของผู้ใด ตนยังคงมิทราบ

ในความมืดมนอนธการ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจสร้างความเชื่อมั่นต่อตนเองขึ้นอีก ดีที่ก๊วยโล่วเชื่อมั่นในเรื่องประการหนึ่ง

ตอนที่อี้ฉิกมีชีวิตอยู่ เมื่ออยู่ร่วมกับตน มาตรแม้นตายแล้วคงอยู่ร่วมด้วย มีสหายบางคนคล้ายมิมีวันพรากจากตลอดกาล ไม่ว่าเป็นหรือตาย ล้วนมิอาจแยกจากกัน

ดังนั้นก๊วยโล่วปลุกปลอบกำลังขวัญกล่าวว่า

"อี้ฉิก...เป็นท่านกระมัง"

รอคอยชั่วขณะ ในความมืดมิดจึงบังเกิดซุ่มเสียงแผ่วล้าเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นเซี่ยวก๊วย (ก๊วยน้อย) หรือ?"

ก๊วยโล่วระบายลมหายใจออกมา

ขอเพียงมีสหายอยู่ร่วมกับตน มิว่าเป็นหรือตายก็หาเป็นไรไม่

ก๊วยโล่วเริ่มขยับเคลื่อนกายไปยังทิศทางต้นเสียง ในที่สุดลูบคลำได้มือข้างหนึ่ง...มือที่เย็นเฉียบข้างหนึ่ง

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"นี่เป็นมือของท่าน?"

มือข้างนั้นขยับเคลื่อนไหว ยึดกุมมือก๊วยโล่วไว้อย่างแนบแน่น

จากนั้นได้ยินอี้ฉิกกล่าวเสียงแผ่วล้าว่า

"นี่เป็นสถานที่ใด?"

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิทราบได้"

"พวกเรายังมีชีวิตอยู่หรือไม่?"

"มิทราบได้"

อี้ฉิกพลอยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่ายามมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นคนเหลวไหล แม้ตายก็ต้องเป็นปิศาจงมงาย"

ก๊วยโล่วกลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ดูท่ายามมีชีวิตอยู่ ท่านมักเหน็บแนมข้าพเจ้า แม้ตายยังแดกดันข้าพเจ้า"

อี้ฉิกไม่กล่าวกระไร กลับยืดกุมมือก๊วยไต้โล่วแนบแน่นกว่าเดิม

ปรกติอี้ฉิกเป็นบุคคลเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ตอนนี้กลับคล้ายต้องพึ่งพิงก๊วยไต้โล่ว

อาจบางทีความจริงอี้ฉิกฝากฝังพึ่งพิงก๊วยไต้โล่วอยู่แล้ว เพียงแต่ปรกติพยายามควบคุมตนเอง..*คนผู้หนึ่งยามตกอยู่ท่ามกลางความประหวั่นพรั่นพรึง จึงตีแผ่ความรู้สึกแท้จริงออกมา*

ก๊วยไต้โล่วนิ่งเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า

"ท่านลองคาดเดาว่าตอนนี้ข้าพเจ้าคิดใคร่ทราบเรื่องอันใดที่สุด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"คิดใคร่ทราบว่านี่เป็นสถานที่ใด ?"

"ไม่ถูกต้อง"

"ต้องการทราบว่าพวกเราที่แท้ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ?"

"มิถูกต้องเช่นกัน"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตอนนี้ไม่มีกะใจคาดเดาความในใจของท่าน ท่านบ่งบอกออกมาเองเถอะ"

ก๊วยไต้โล่วจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าคิดใคร่ทราบความลับของท่านที่สุด"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามีความลับอันใด ?"

"ความลับส่วนตัวที่ท่านก่อนตายคิดบ่งบอกต่อข้าพเจ้า"

มือของอี้ฉิกพลันหดกลับคืน เงียบงันนิ่งนาน จึงกล่าว

"จนบัดนี้ท่านยังไม่ลืมเลือนเรื่องนี้ ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มิว่าเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าล้วนไม่ลืมเลือน"

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้ามิคิดบ่งบอกเรื่องนั้นต่อท่านแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เพราะเหตุใด ?"

"มิมีใด เพียงแต่..."

ไม่ทันขาดคำ ในความมืดมนอนธการอันไร้ขอบเขต พลันปรากฏประกายไฟสีเขียวปัดเรืองรอง เยือกเย็นยะเยียบขึ้นจุดหนึ่ง

เป็นไฟปิศาจ!

ใต้ประกายไฟสีเขียวเรืองรอง คล้ายปรากฏเงาคนขึ้นสายหนึ่ง

อาจบางทีมิใช่เงาร่างผู้คน หากแต่เป็นเงาปิศาจ

เงาร่างนั้นลอยพลิ้วละล่องอยู่ที่นั้น สองเท้าคล้ายไม่ได้แตะสัมผัสพื้น

ก๊วยโล่วอดตวาดมิได้

"ท่านเป็นผู้คนหรือภูตผี?"

เสียงขาดคำ ปราศจากซุ่มเสียงตอบมา เงาร่างที่มิทราบเป็นผู้คนหรือภูตผีพลันพลิ้วละลิ่วไปเบื้องหน้า

มิว่ามันเป็นผู้คนก็ดี เป็นภูตผีปิศาจก็ดี นับเป็นแสงสว่างเพียงจุดเดียว ในความมืดมนอนธการที่ไร้ขอบเขต

ขอเพียงมีแสงไฟจุดเดียว ก็ประเสริฐเลิศกว่าความมืดมิดสนิท

ก๊วยโล่วกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ท่านยังเดินเหินได้หรือไม่?"

อี้ฉิกตอบว่า

"ย่อมได้"

"พวกเราติดตามไปดีหรือไม่?"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่มีสถานการณ์เลวร้ายกว่าตอนนี้อีก"

๒๐

สุดล้ำเด็นด้อความตาย

ไฟปิศาจยังคงลอยพลิ้วอยู่เบื้องหน้า คล้ายจงใจรอคอยพวกตน

ก๊วยไต้โล่วคลำหาจนพบมือของอี้ฉิก ยึดกุมไว้อย่างแนบแน่น กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ผ่อนคลายมือเด็ดขาด มิว่าจะดีชั่วอย่างไร พวกเราต้องอยู่ร่วมกัน"

เรี่ยวแรงทั้งสองยังไม่ฟื้นฟู เรือนร่างยังชาวูบวาบ

แต่มิว่าอย่างไร ทั้งสองนับว่าดิ้นรนลุกขึ้นยืนหยัดได้ สาวเท้าเข้าหาไฟปิศาจขุดนั้น

ที่เบื้องหน้าคืออะไร?

เป็นสรวงสวรรค์ หรือขุมนรก?

ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิกล้วนมิทราบ และไม่นำพาปรารมภ์ เนื่องเพราะทั้งสองนับว่าสามารถกุมมือกันและกัน เดินไปเบื้องหน้าแล้ว

รอจนทั้งสองสามารถเดินเร็วขึ้น ไฟปิศาจที่เบื้องหน้าก็เร่งระดับความเร็วกว่าเดิม

ทันใด ไฟปิศาจคล้ายดาวหางกรีดผ่านบรรยากาศสลายวับอย่างกะทันหัน

รอบบริเวณกลับคืนสู่ความมืดมนอนธการอีกครา ทั้งไร้ประกาย ทั้งปราศจากซุ่มเสียง

ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิกเพียงได้ยินเสียงเต้นของหัวใจตนเองเต้นระทึกอย่างถี่เร็ว

ทั้งสองล้วนรู้สึกว่า ใจกลางฝ่ามือกันและกันปรากฏเหงื่อกาฬไหลซึม

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านมิต้องเกรงกลัว หากแม้นพวกเราเสียชีวิตจริง ยังมีอันใดน่าพรั่นพรึง หากแม้นพวกเรายังไม่ตาย ยิ่งมิต้องเกรงกลัว"

คนผู้หนึ่งตอนที่เรียกผู้อื่นอย่าได้เกรงกลัว จิตใจตนเองคงพรั่นพรึงยิ่ง

อี้ฉิกกล่าวว่า

"พวกเราจะมุ่งหน้าสืบต่อ หรือล่าถอยกลับไป ?"

"พวกเราเคยเป็นคนล่าถอยหรือ ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

"ตกลง มิว่าดีชั่วอย่างไร พวกเราก็ขอรุดหน้าสืบต่อ"

ทั้งสองกุมมือแนบแน่นกว่าเดิมสืบเท้าไปเบื้องหน้า

พลันแว่วเสียงตวาดดังว่า

"หยุดไว้!"

เสียงตวาดพอดัง ในความมืดปรากฏไฟปิศาจวูบขึ้นอีกเจ็ดแปดจุด

ประกายไฟทุกจุดล้วนลอยพลิ้วอยู่กลางอากาศ กะพริบแสงเยือกเย็นยะเยียบ

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง เห็นเบื้องหน้าจัดตั้งโต๊ะยาวกว้างใหญ่ตัวหนึ่ง

บนโต๊ะตั้งกระบอกพู่กัน กองสุมสมุดเล่มใหญ่ มิทราบเป็นตำรับตำราหรือสมุดบัญชี

คนผู้หนึ่งนั่งตระหง่านอยู่หลังโต๊ะ กำลังพลิกสมุดบัญชีเล่มหนึ่ง

ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิกล้วนมิอาจเห็นโฉมหน้าคนผู้นี้ชัดตา เพียงจำแนกได้ว่าฝ่ายตรงข้ามไว้เครายาวสีดำ ศีรษะยังสวมมงกุฎโบราณมงกุฎหนึ่ง

เงาปิศาจเมื่อครู่ก็อยู่ข้างโต๊ะยาว สองเท้ายังคงลอยสูงจากระดับพื้น ในมือคล้ายยังยึดถือป้ายไม้ขนาดใหญ่ป้ายหนึ่ง

หรือนี่คือป้ายกวักวิญญาณ ?

หรือสถานที่นี้คือตำหนักพญายม ?

บุคคลที่นั่งอยู่หลังโต๊ะคือพญายมราช ?

ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิกล้วนมิทราบได้ ไม่ว่าผู้ใดก็มิเคยมายังตำหนักพญายม มิว่าผู้ใดก็ไม่เคยพบพานพญายมราชมาก่อน

แต่ทั้งสองรู้สึกมีกลิ่นอายปิศาจอันเย็นยะเยือก ชวนให้ผู้คนขนลุกเกรียวกราวคุกคามถึงตัว

พญายมที่นั่งตระหง่านอยู่ กลับกล่าววาจาแล้ว

กระแสเสียงก็เยือกเย็นยะเยียบ เปี่ยมกลิ่นอายภูติผีปิศาจ กล่าวว่า

"อายุขัยบนโลกมนุษย์ของสองคนนี้ยังไม่สะบั้นสิ้นสุด ไฉนมายังที่นี้ ?"

เงาปิศาจนั้นตอบว่า

"เนื่องเพราะพวกมันกระทำผิดอุกฤษฎ์"

พญายมกล่าวว่า

"อุกฤษฎ์ถึงสถานใด ?"

"เป็นโทษฐานละโมบการกิน"

พญายมกล่าวว่า

"เป็นความผิดระดับใด ?"

เงาปิศาจกล่าวว่า

"บุรุษละโมบรับประทาน ย่อมประพฤติเป็นโจร สตรีละโมบรับประทานย่อมเป็นคณิกา พึงจัดอยู่ในโทษขั้นที่เจ็ด ต้องถูกคุมตัวสู่โลกันตร์ขั้นที่เจ็ด มิมีวันรับประทานอิ่มหน่ำชั่วกัลป์"

ก๊วยได้โล่วพลันร้องดัง ๆ ว่า

"โทษฐานโป้ปดหลอกลวงยิ่งใหญ่หลวง สมควรถูกคุมตัวสู่โลกันตร์ ตัดลิ้นอย่างทรมาน..."

พญายมตบโต๊ะตวาดว่า

"บังอาจนัก ยามอยู่ที่นี้ยังกล้าอุกอาจก้าวร้าว ?"

ก๊วยได้โล่วสวนคำว่า

"มิว่าท่านเป็นคนก็ดี เป็นปิศาจก็ดี ขอเพียงปรักปรำข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้วนต้องอุกอาจก้าวร้าว"

"ปรักปรำเจ้าอันใด ?"

ก๊วยได้โล่วร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านหากเป็นพญายมตัวจริง สมควรทราบกระจ่างดี"

อี้ฉิกร่ำร้องบ้างว่า

"อย่างน้อยท่านสมควรตระหนักในเรื่องประการหนึ่ง"

พญายมกล่าวว่า

"เรื่องอันใด ?"

"มิว่าท่านเป็นพญายมตัวจริง หรือพญายมตัวปลอม อย่าได้คิดหมายและเล็มสอบถามร่องรอยของลิ้มไท้เพ้งจากปากคำพวกเรา"

วาจาพอกล่าวออก พญายมคล้ายตื่นตระหนกเล็กน้อย ชั่วครู่ให้หลัง จึงกล่าวเสียงเย็นยะเยียบ

"ต่อให้เราเป็นพญายมตัวปลอม แต่พวกเจ้ากลับเสียชีวิตจริง ๆ"

อี้ฉิกส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

พญายมแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เมื่อบรรลุถึงที่นี้ หรือพวกเจ้ายังคิดหมายมีชีวิตสืบต่ออีก ?"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเนิบนาบ

"คิดมีชีวิตสืบต่อหรือไม่เป็นเรื่องหนึ่ง บอกหรือไม่บอกเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

พญายมกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หรือพวกเจ้ายินยอมตายแต่มิยอมบอก ?"

"ถูกต้อง มิยอมบอกเป็นมิยอมบอก"

พญายมหัวร่อแค่น ๆ กล่าวว่า

"ประเสริฐมาก"

วาจาพอหลุดจากปาก ประกายไฟทั้งมวลพลันดับวูบ แปรเปลี่ยนเป็นมืดมิดสนิทอีกครา

ก๊วยไต้โล่วฉุดรั้งอี้ฉิกถาโถมไปเบื้องหน้าทันที

ทั้งสองกลับปะทะกับอากาศธาตุอันว่างเปล่า เสียหลักการทรงตัว ซวนเซล้มลงกับพื้น

โต๊ะพิจารณาคดีที่เบื้องหน้าสลายวับ พญายมก็อันตรธาน ปิศาจน้อยก็หายสาบสูญไปด้วย

นอกจากความมืดมนอนธการ รอบบริเวณปราศจากสิ่งใดอีก

มีแต่ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกสองคน

ทั้งสองหากมิใช่ชาญฉลาดปราดเปรื่องไป ก็โง่เขลางมงายไป

จะอย่างไรก็ตาม พฤติการณ์ที่ยอมตายเพื่อสหายนับว่ามีน้อยกว่าน้อยจริง ๆ

.....

ซ้ายมือที่ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกยืนหยัดอยู่เป็นผนังศิลา ด้านขวาก็เป็นผนังศิลา ที่เบื้องหน้าเป็นผนังศิลา ทางด้านหลังก็เป็นผนังศิลา

ผนังศิลาที่แข็งแกร่งกว่าเหล็กไหล

ในที่สุด ก๊วยไต้โล่วพบว่าสถานที่นี้แปรเปลี่ยนเป็นถังศิลาขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

ดังนั้นทั้งสองพานทรุดกายนั่งลง

ผ่านไปเนิ่นนาน ก๊วยไต้โล่วกลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านก็สังเกตออกว่าพญายมนั้นเป็นตัวปลอม ?"

อี้ฉิกส่งเสียงดังอืมม์กล่าวว่า

"พญายมนั้นต้องเป็นอ้วยฮูหยินแน่นอน"

"แต่อ้วยฮูหยินหามีหนวดเคราไม่"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"หนวดเคราก็เป็นของปลอม ทุกสรรพสิ่งล้วนปลอมแปลงขึ้น"

ก๊วยไต้โล่วพลันส่งเสียงหัวร่อดังสนั่น กล่าวว่า

"นางกลับมีอารมณ์ขันนัก ถึงกับครุ่นคิดวิธีการโง่เขลาปานนี้ คิดหมายหลอกลวงพวกเราหลงกลติดกับ"

อี้ฉิกหัวร่อพลางกล่าว

"นับว่าตลกขบขันจริง ๆ"

ทั้งสองแม้หัวร่อ แต่เสียงหัวร่อกลับระคายหูยิ่ง ยังระคายหูกว่าร่ำไห้อีก

เนื่องเพราะเรื่องนี้ไม่ตลบขบขันแม้แต่น้อย

วิธีการเยี่ยงนี้ก็มิโง่เขลา

ท่านหากรับประทานซาละเปามีพิษใบหนึ่ง พลันพบว่าแขนขาไร้เรี่ยวแรง เห็นใบหน้าผู้เป็นสหายแปรเปลี่ยนเป็นดำคล้ำ จากนั้นสิ้นสติสมประดีไป

รอจนตื่นขึ้นมา พบว่าตนเองอยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้ เห็นเงาปิศาจลอยอยู่กลาง

อากาศตนหนึ่ง ประจันกับพญายมที่สวมมงกุฎไว้เครายาว ท่านจะรู้สึกว่าเรื่องนี้น่าตลกขบขันหรือ ?

ก๊วยโล้วหัวร่อไม่ออกแล้ว พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"พฤติการณ์ของนางแม้ตลกขบขัน คำพูดกลับไม่ขบขัน"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"คำพูดใด ?"

"พญายมแม้เป็นตัวปลอม แต่พวกเราเท่ากับเสียชีวิตแล้วจริง ๆ"

"ท่านกลัวตาย ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"เกรงกลัวอยู่บ้าง"

ทันใด แสงไฟสว่างวูบอีกครา สาดส่องต้องวัตถุสีทองอร่ามเปล่งประกายเจิดจ้ากองหนึ่ง

เป็นทองคำบริสุทธิ์!

ในใต้หล้า น้อยคนนักที่มีโอกาสพบเห็นเงินทองมากมายปานนี้

ในความมืด บังเกิดเสียงเยือกเย็นยะเยียบนั้นดังอีกว่า

"ขอเพียงพวกท่านบ่งบอกร่องรอยลิ้มไท้เพ้งออกมา เรามิเพียงปลดปล่อยสองท่านในบัดดล ทองคำเหล่านี้ก็เป็นสมบัติของพวกท่าน"

ก๊วยโล้วกระโดดปราดขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าไม่บอก ไม่บอกเด็ดขาด!"

ในความมืดบังเกิดเสียงทอดถอนใจดังขึ้น จากนั้นมองไม่เห็นทุกสรรพสิ่ง มิได้ยินสำเนียงใดอีก

เนิ่นนานให้หลัง อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านไม่กลัวตาย"

ก๊วยโล้วทอดถอนใจกล่าวว่า

"กลัวนั้นมิเกรงกลัวกระไร เพียงแต่พวกเราแม้ตายเพื่อลิ้มไท้เพ้ง มันกลับไม่ทราบเรื่อง อาจมิทราบตลอดกาล"

"ไม่ว่าท่านกระทำเรื่องราวใดเพื่อสหาย ล้วนเป็นเรื่องของท่าน มิจำเป็นต้องให้สหาย

ของท่านล่วงรู้"

ก๊วยโล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงกริ่งเกรงท่านจะรู้สึกว่าต้องตายอย่างไร้คุณค่าไป มิคาดท่านกลับมีน้ำมิตรลึกล้ำกว่าข้าพเจ้า"

อี้ฉิกเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าหาใช่มีน้ำมิตรลึกล้ำ เพียงแต่เข้าใจซึ้งกระจ่างเท่านั้น"

"เข้าใจอันใด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"อ้วยฮูหยินเพราะต้องการสืบเสาะลิ้มไท้เพ้ง ถึงกับยินยอมจ่ายค่าทดแทนทั้งมวล จากความนี้แสดงว่านางต้องมีความแค้นอันล้ำลึกกับลิ้มไท้เพ้ง"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ข้าพเจ้าอดสงสัยมิได้ ลิ้มไท้เพ้งเป็นเพียงบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง ไฉนมีความแค้นกับบุคคลเยี่ยงอ้วยฮูหยิน ?"

"อาจบางทีเป็นความแค้นผูกพันจากบรรพบุรุษรุ่นก่อน อ้วยฮูหยินต้องการแอนรากถอนโคน จึงคิดใคร่ฆ่าลิ้มไท้เพ้งให้จงได้"

ก๊วยโล่วเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"มีเหตุผล"

"อ้วยฮูหยินเมื่อทราบว่าพวกเราเป็นสหายกับลิ้มไท้เพ้ง ย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา ดังนั้นต่อให้พวกเราบ่งบอกร่องรอยลิ้มไท้เพ้ง สุดท้ายยังต้องตาย อาจตายเร็วกว่านี้อีก เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเราไยต้องบ่งบอกร่องรอยลิ้มไท้เพ้งออกไป"

ก๊วยโล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าคล้ายมิมีน้ำมิตรอันยิ่งใหญ่ดังที่ตนเองคาดคะเนไว้"

"วิจารณ์ตามความจริง ท่านยังยิ่งใหญ่กว่าบุคคลอื่น"

ก๊วยโล่วแทบกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้ายิ่งใหญ่ ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง มิมีผู้ใดเป็นวีรบุรุษมาแต่กำเนิด วีรบุรุษมักอุบัติขึ้นภายใต้

สภาพแวดล้อม แต่ทุกผู้คนกลับประโคมโหมตนว่าตัวเองเป็นวีรบุรุษผู้กล้ามาแต่กำเนิด มีแต่ท่าน..."

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"ท่านมิเพียงกล้ายอมรับ ยังกล้าบ่งบอกจากปาก"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"นี่...นี่อาจบางทีเป็นเพราะหนังบนใบหน้าข้าพเจ้าหนากว่าผู้อื่น"

"หาใช่ไม่ นี่คือความกล้า น้อยคนนักที่มีกำลังขวัญยอมรับสภาพความจริงเช่นนี้"

ก๊วยโล้วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คิดมิถึงท่านก็มีวันชมเชยข้าพเจ้า หรือจงใจปลอบประโลมเรา เพื่อให้ข้าพเจ้าสบายใจขึ้น ?"

อี้ฉิกมิตอบคำ เพียงยืดกุมมือก๊วยโล้วไว้อย่างแนบแน่น เป็นความหมายว่ามันเปล่งวาจาจากใจจริง

มือที่เย็นเฉียบคล้ายค่อย ๆ อบอุ่นขึ้น

เนิ่นนานให้หลัง ก๊วยโล้วจึงกล่าวอย่างแช่มช้า

"ซึ่งความจริงพวกเรารู้จักกันไม่นานนัก มาตรแม้นข้าพเจ้ายึดถือเฮ้งต๋งเป็นสหายสนิทที่สุด แต่ท่านกลับผิดแผกจากมัน ข้าพเจ้ามักรู้สึกว่าท่านเป็นสหายที่สนิทสนมกับข้าพเจ้าที่สุด"

อี้ฉิกถามเสียงแผ่วเบา

"มิทราบระหว่างข้าพเจ้ากับเฮ้งต๋งมีข้อผิดแผกอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูกเพียงแต่...หากแม้นเฮ้งต๋งกระทำผิดต่อเรา ข้าพเจ้าต้องให้อภัยมัน แต่ท่านหากกระทำพลาดผิดต่อเรา ข้าพเจ้าขุ่นแค้นยิ่ง"

นี่นับเป็นความรู้สึกอันพิเศษพิสดารจริง ๆ มิน่าเล่าก๊วยโล้วจึงอธิบายไม่ถูก

ปลายนิ้วอี้ฉิกคล้ายสั่นระริก จิตใจคล้ายพลุ่งพล่านยิ่ง น่าเสียดายที่ก๊วยโล้วมิอาจสังเกตเห็นสีหน้าฝ่ายตรงข้าม ไม่เช่นนั้นคงเข้าใจข้อเท็จจริงซึ้งกระจ่างกว่านี้

แต่มิเข้าใจก็ประเสริฐอยู่

ความรู้สึกอันเวิ้งว้างเลื่อนลอย คลุม ๆ เครือ ๆ นั้น บางครั้งกลับบรรเจิด

เพริศแพร้ว พิเศษพิสดารยิ่งกว่า

น่าเสียดายที่ทั้งสองมีเวลาดื่มด่ำกับความรู้สึกเช่นนี้ไม่มากนัก

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังคิดใคร่ทราบเรื่องประการหนึ่ง เพียงมิทราบสมควรถามหรือไม่ ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"ท่านบอก มิว่าเป็นวาจาใด ล้วนสามารถบอกต่อข้าพเจ้า"

"หากแม้นอ้วยฮูหยินยินยอมปลดปล่อยพวกเรา กำนัลทองคำมากมายปานนั้นแก่พวกเราจริง ๆ ท่านจะบ่งบอกร่องรอยของลิ้มไท้เพ้งต่อเราหรือไม่ ?"

ก๊วยโล้วมิตอบคำถามมันในบัดดล เพียงกล่าวอย่างแช่มช้า

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า *ทองคำต้องมีวันใช้หมดสิ้น สักวันหนึ่งคนต้องตาย แต่คุณธรรมและน้ำมิตรจะคงความเป็นอมตะตลอดกาลนาน*"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"เนื่องเพราะในใต้หล้ายังมีคุณธรรมและน้ำมิตรดำรงคงอยู่ คนจึงผิดแผกจากเดียรัจฉาน"

อี้ฉิกทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าน้อยครั้งจะได้ยินท่านกล่าววาจาเยี่ยงนี้ ทุกวี่วันท่านล้วนเฮ ๆ ฮา ๆ ตลกคึกคะนอง คิดมิถึงท่านสามารถบ่งบอกเหตุผลเยี่ยงนี้ออกมา"

"เหตุผลบางประการ ไม่จำเป็นต้องบ่งบอกจากปากมา"

"ท่านหากมิบ่งบอก บุคคลอื่นจะทราบได้อย่างไรว่า ท่านเป็นคนประเภทใด ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิต้องให้บุคคลอื่นล่วงรู้ ขอเพียงท่านทราบ สหายข้าพเจ้าทราบก็เพียงพอแล้ว"

พลันหัวร่อเบา ๆ เอ่ยสืบต่อ

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าคิดใคร่ทราบเรื่องหนึ่ง"

อี้ฉิกฉุกใจคิด กล่าวว่า

"หรือคิดใคร่ทราบความลับที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้บอกต่อท่าน ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

"จนบัดนี้...ท่านยังไม่ลืมเลือนเรื่องนี้ ?"

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามิว่าเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าล้วนไม่ลืมเลือน"

อี้ฉิกเงียบงันนิ่งนาน จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าคิดบ่งบอกความลับส่วนตัวออกไปหลายครา แต่เกรงว่าหากบ่งบอกจะสำนึกเสียใจ"

"ผู้ใดสำนึกเสียใจ ?"

"ข้าพเจ้าเอง"

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไยต้องสำนึกเสียใจ ?"

"เนื่องเพราะ...ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านหลังจากทราบเรื่องนี้ จะมิยินยอมคบหาเป็นสหายกับข้าพเจ้าอีก"

ก๊วยโล้วบีบมืออี้ฉิก กล่าวว่า

"โปรดวางใจ มิว่าท่านเป็นบุคคลเยี่ยงไร กาลก่อนท่านเคยกระทำเรื่องราวใดมา ข้าพเจ้าล้วนเป็นสหายของท่านตลอดกาล"

"เป็นความจริง ?"

ก๊วยโล้วร้องดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าหากโป้ปดแปลกปลอมขอให้ข้าพเจ้า..."

คำ "ตาย" มิทันเปล่งจากปาก อี้ฉิกก็ปิดปากฝ่ายตรงข้ามไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ตกลง ข้าพเจ้าบอกต่อท่าน ข้าพเจ้าที่แท้เป็น..."

ทันใด ในความมืดปรากฏแสงโคมไฟสว่างวูบสาดส่องต้องวัตถุประหลาดสิ่งหนึ่ง

ยามมองผิวเผิน เป็นกระบองเหล็กอันหนึ่ง จัดตั้งอยู่บนแคร่ไม้ เนื้อเหล็กเป็นสีดำมะเมื่อมปากกระบอกใหญ่เท่าปากชาม

จากนั้นแว่วเสียงอ้วยฮูหยินดังว่า

"พวกท่านรู้จักของสิ่งนี้หรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"มิรู้จัก"

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"ดูท่าทีท่านมิเพียงคร่ำครึงมงาย ทั้งยังรอบรู้น้อยนิด"

เพิ่งขาดคำ ในกระบอกเหล็กพลันบังเกิดเสียงระเบิดกึกก้อง ดุจฟ้าถล่มดินทลายดังขึ้น

แก้วหูก๊วยไต้โล่วถูกสั่นสะเทือนแทบหนวกไป ต้องยกมืออุดหู พริ้มตาแนบแน่น

ผ่านไปเนิ่นนาน ก๊วยไต้โล่วจึงสามารถลืมตาขึ้น เห็นฝุ่นละอองคละคลุ้งอบอวลอยู่รอบบริเวณ ผนังศิลาด้านตรงข้ามกับกระบอกเหล็กถูกเจาะทะลวงเป็นช่องใหญ่

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านคงทราบว่า นี่คืออะไรแล้วกระมัง ?"

ก๊วยไต้โล่วระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"หรือนี่เป็นปืนใหญ่ ?"

"ท่านนับว่าแปรเปลี่ยนเป็นชาญฉลาดขึ้นแล้ว"

ปากกระบอกปืนใหญ่ค่อย ๆ หันเหทิศทาง เล็งตรงมายังก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิก

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านคิดใคร่ลิ้มชิมรสชาติของระเบิดปืนใหญ่หรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ไม่คิด"

"อย่างนั้นบ่งบอกร่องรอยลิ้มไท้เพ้งมาเถอะ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวโดยมิขบคิด

"ข้าพเจ้าไม่บอก"

อ้วยฮูหยินกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"อาจบางทีท่านยังมิทราบความร้ายกาจของปืนใหญ่กระบอกนี้"

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านทราบอันใด ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ฟังว่าหากใช้ปืนใหญ่ถล่มกำแพงเมือง ต่อให้เป็นกำแพงศิลาแข็งแกร่งปานใดยังต้องพังทลาย"

"ในเมื่อกระทั่งกำแพงเมืองยังต้องพังทลาย หรือร่างที่กอปรขึ้นจากเลือดเนื้อของท่าน ยังสามารถต้านรับได้ ?"

ก๊วยโล่วพลันหัวร่อสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"ท่านยังมิเข้าใจ ใบหน้าข้าพเจ้ายังหนากว่ากำแพงเมืองอีก"

อ้วยฮูหยินกระซากเสียงว่า

"ท่านไม่บอกจริง ๆ ?"

ก๊วยโล่วคล้ายกระทั่งวาจายังคร้านจะกล่าว เพียงเบือนหน้ามาจับจ้องมองอี๊ฉิก

ประกายตาอี๊ฉิกอ่อนโยนนุ่มนวล ซุ่มเสียงกลับหนักแน่นเด็ดเดี่ยว มิมีวันโยกคลอนกลับกลาย

อี๊ฉิกเน้นเสียงว่า

"หากนับรวมทั้งเหตุการณ์ถูกพิษเมื่อวาน ข้าพเจ้านับว่าผ่านการตายมาแปดครั้งแล้ว แม้ตายอีกคราจะเป็นไร ?"

"ความตาย" ความจริงเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวที่สุด แต่ยามเปล่งจากปากก๊วยโล่วและอี๊ฉิก กลับรวบรัดจำกัด ปลอดโปร่งเฉื่อยชายิ่ง

ก๊วยโล่วพลันยึดกุมมืออี๊ฉิก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเสียใจต่อเรื่องประการหนึ่ง"

อี๊ฉิกกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าเข้าใจดี มิว่าเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าจะบ่งบอกเรื่องนั้นต่อท่าน"

ก๊วยโล่วหัวร่อออกมากล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้ายังมีอันใดปลงไม่ตกเล่า ?"

อ้วยฮูหยินกล่าวเสียงเย็นชา

"อย่างนั้นพวกท่านตายเถอะ !"

ปากกระบอกปืนใหญ่เล็งมายังร่างก๊วยโต้โล่วและอี้ฉิกพอดี

เสียงบึมก็กก้องกัมปนาทอีกครา

ท่ามกลางฝุ่นละอองตลบอบอวล สามารถเห็นก๊วยโต้โล่วและอี้ฉิกล้มครืนลงฟุบแน่นิ่งกับพื้น

มีบ้างบอกว่าความตายเป็นเรื่องลำบากยากเข็ญ บางคนบอกว่าความตายรวบรัดง่ายดายยิ่ง

ในความเห็นของท่านเล่า ?

๒๑

เรื่องพิศดารหมาย

สำหรับกับอี้ฉิก ความตายเป็นเรื่องง่ายดายยิ่ง มันผ่านการตายมาถึงเก้าครั้ง

บัดนี้อี้ฉิกกลับฟื้นคืนชีวิตอีกครา

อี้ฉิกพบว่าตนเองนอนอยู่บนเตียงอ่อนนุ่มสบายใบหนึ่ง เห็นแต่เครื่องประดับวิจิตรงดงาม ละเอียดประณีต คล้ายมิใช่สิ่งอันพึงมีในโลกมนุษย์

ที่ซึ่งมันฟื้นคืนสติมาเมื่อคราก่อนหากเป็นขุมนรก สถานที่นี้ต้องเป็นสรวงสวรรค์

แต่หากปราศจากก๊วยไต้โล่ว สรวงสวรรค์ยังมีคุณค่าความหมายใด ?

ก๊วยไต้โล่วเล่า ? หรือลงนรกแล้ว ?

อี้ฉิกดิ้นรนลุกขึ้น ก็เหลือบเห็นก๊วยไต้โล่ว

ภาพที่ปรากฏแก่สายตา ทำให้อี้ฉิกแทบมิเชื่อว่าเป็นความจริง

ภายในห้องจัดตั้งโต๊ะตัวหนึ่ง บนโต๊ะวางเรียงรายด้วยสุราอาหาร ก๊วยไต้โล่วกำลังนั่งดื่มกินเป็นการใหญ่

ก๊วยไต้โล่วพอเหลือบเห็นอี้ฉิก ค่อยวางตะเกียบลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าเห็นท่านกำลังหลับสนิท มิคิดปลุกท่านตื่นขึ้น จึงรับประทานเสียก่อน ดีที่อาหารในที่นี้มากมายยิ่ง ต่อให้เป็นคนสิบคนก็รับประทานไม่หมดสิ้น"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เป็นท่านนำพาข้าพเจ้ามายังที่นี่ ?"

ก้วยไต้โล่วส่ายหน้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่"

"นี่เป็นสถานที่ใด ?"

"มิทราบได้"

อี้ฉิกถลึงตาใส่ กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"อย่างนั้นท่านทราบอันใด ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าฝีมือของพ่อครัวในที่นี้ไม่เลว สุราก็เลิศรส ท่านยังรอคอยอันใด ?"

หัวร่อแล้วเอ่ยสืบต่อ

"อาหารฟรีพึงรับประทาน ท่านเรียนรู้วาจาประโยคนี้หรือไม่ ?"

อี้ฉิกอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"เรียนรู้แต่แรกแล้ว"

.....

ห้องหับนี้มิเพียงมีประตู ยังมีหน้าต่าง

นอกหน้าต่าง ปรากฏกลิ่นหอมซาบซ่านของดอกเหมยโชยเข้ามาตลอดเวลา

อี้ฉิกรับประทานถึงตอนนี้ พลันกล่าวว่า

"ท่านเคยออกจากห้องหรือไม่ ?"

"ไม่เคย"

อี้ฉิกขมวดคิ้วตำหนิว่า

"ท่านไยไม่ออกไปชมดู ?"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพะวงแต่บำรุงกระเพาะ จึงมิมีเวลาบำรุงสายตา จะอย่างไรตอนนี้กระเพาะสำคัญกว่าดวงตา"

"อย่างน้อยท่านสมควรสืบเสาะหาเจ้าของสถานที่นี้ก่อน"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"จะอย่างไรมันต้องมาหาพวกเรา พวกเราไยต้องร้อนรุ่มไปเสาะหามัน ?"

เพิ่งขาดคำ ประตูห้องถูกเคาะเบา ๆ

ก๊วยโล่วจึงกล่าว

"เชิญ"

ประตูห้องถูกผลักเปิดออก ดรุณีน้อยชุดขาวสะอาด ตาสุกใสกระจ่าง แย้มยิ้มหยาดเยิ้มนางหนึ่ง มือถือป้านสุราสองป้าน ก้าวชดช้อยเข้ามา ดูเผิน ๆ คลับคล้ายเทพธิดาจุติมา

ก๊วยโล่วถึงกับตาเบิกค้าง อี้ฉิกต้องถลึงตาใส่ ก๊วยโล่วจึงกระแอมไอนั่งตัวตรง แต่ยังอดกล่าวมิได้

"ข้าพเจ้ากำลังกังวลว่าสุราไม่พอ คิดมิถึง สุรากลับมาแล้ว"

ดรุณีชุดขาวเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านเมื่อมาถึงที่นี้ มิว่าต้องการอันใด ก็ได้สิ่งนั้น"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"พวกเราโฉนมาถึงที่นี้ ?"

ดรุณีชุดขาวกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมเป็นเจ้าของสถานที่นี้ช่วยเหลือพวกท่านมา"

ก๊วยโล่วถามบ้างว่า

"หรือท่านคือเจ้าของสถานที่นี้ ?"

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าคลับคล้ายหรือไม่ ?"

"ไม่คลับคล้าย"

ดรุณีชุดขาวกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ข้าพเจ้าก็สำนึกตัวว่ามิคลับคล้าย"

ก๊วยโล่วซักถามว่า

"อย่างนั้นเจ้าของสถานที่นี้เป็นใคร พวกเรารู้จักมันหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าเจ้าของสถานที่นี้รู้จักท่าน"

"เห็นได้อย่างไร ?"

ดรุณีชุดขาวแย้มยิ้มพลางกล่าว

"เนื่องเพราะมันบอกว่า ท่านคนเดียวรับประทานมากกว่าผู้คนห้าคน สั่งข้าพเจ้าจัดเตรียมสุราอาหารให้มากไว้ เจ้าของสถานที่นี้หากมิรู้จักท่าน ไหนเลย

เข้าใจท่านซึ้งกระจ่างปานนี้ ?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อดังสนั่น กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า มันมิเพียงรู้จักข้าพเจ้า ยังอาจเป็นสหายสนิทของข้าพเจ้า"

ดรุณีชุดขาวกะพริบตากล่าวว่า

"ผู้ใดเชื้อเชิญท่านดื่มสุรา ล้วนเป็นสหายสนิทของท่าน ?"

อี้ฉิกสอดคำเสียงเย็นชาว่า

"มิผิดแม้แต่น้อย"

สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก แม้แต่ตะเกียบยังวางลง

ก๊วยไต้โล่วชำเลืองแลมันแวบหนึ่ง ไม่กล้ากล่าววาจาอีก

ดรุณีชุดขาวกล่าวว่า

"รอจนสองท่านรับประทานอิ่มหนำ ข้าพเจ้าจะนำพวกท่านไปพบพานเจ้าของสถานที่นี้"

อี้ฉิกพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอิ่มหนำแล้ว"

ดรุณีชุดขาวกลอกตาไปมา กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ท่านไฉนพอพบเห็นข้าพเจ้าก็อิ่มหนำ ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เนื่องเพราะรูปโฉมท่านยังน่ารักกว่าตะโพกม้าข้างหนึ่ง"

.....

นอกห้องเป็นทางระเบียงคดเคี้ยว เสาหินสลักเสลาลวดลายงดงาม

ดรุณีชุดขาวปั้นสีหน้าเคร่งเครียดเดินนำหน้า ทั้งไม่กล่าววาจา ทั้งมิแย้มยิ้มอีก

นางงดงามสะคราญ อ่อนหวานน่ารัก แต่ค่อนข้างท้วมไปจริง ๆ

ก๊วยไต้โล่วต้องคำนึงขึ้น

อี้ฉิกกลับเปรียบเทียบส่วนสัดของนางเป็นตะโพกม้า นับว่าถูกต้องสมจริง

ยามนั้นคิดหัวร่อกลับมิกล้า เนื่องเพราะสีหน้าอี้ฉิกยังคงขุ่นเคืองไม่ผ่อนคลาย

มิทราบเพราะเหตุใด อี้ฉิกคล้ายรังเกียจเดียจฉันท์อิสตรียิ่ง โดยเฉพาะอิสตรีที่สวยพยอกหยอกเอินกับก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วคำนึง กาลก่อนอี้ฉิกคงเคยถูกอิสตรีหักหาญน้ำใจมา ดังนั้น ตกลงใจว่าภายหลังจะหาทางเกลี้ยกล่อมกลับกลายมัน บอกต่อมันว่าอิสตรีหาได้ปร รังเกียจทุกนาง

ยามนั้น บรรลุถึงทางระเบียงแล้ว

สุดทางเดินปล่อยม่านไข่มุกห้อยระพื้น ทั้งหมดพอสาวเท้าเข้าไป หลังม่านบ บังเกิดซุ่มเสียงดังว่า

"พวกท่านมาแล้วหรือ เชิญเข้า"

นั่นกลับเป็นซุ่มเสียงอ้วยฮูหยิน!

ที่แท้เจ้าของสถานที่นี้ยังเป็นนาง

นางแพร่พิษในอาหาร ปลอมเป็นพญายม สุดท้ายถึงกับเคลื่อนย้ายมาจัดกา ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิก บัดนี้กลับช่วยเหลือพวกตน จัดสุราเลิศรสอาหารโอชะม ต้อนรับ

ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิกหันมามองหน้ากัน ขบคิดไม่เข้าใจนางมีจิตเจตนาใดกันแ

รอยแย้มยิ้มของอ้วยฮูหยินยังคงสูงสง่า เปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจ เพ่งตามอ ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิก ปากกล่าวว่า

"พวกท่านมิจำเป็นต้องไต่ถามว่าเรามีจิตเจตนาใด ความคิดอ่านของเร ไม่เคยมีผู้คนคาดเดาออกได้"

ก๊วยไต้โล่วระบายลมหายใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อถือวาจาประโยคนี้"

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ท่านพึงเชื่อถือ"

"เรื่องอันใด ?"

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกท่านไปได้แล้ว มิว่าคิดไปที่ใด เรารับรองไม่ใช้คนสะกดรอยตา

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบกล่าวว่า

"ท่านมิคิดปลิดชีวิตพวกเรา ?"

"ไม่คิด"

"ท่านมิต้องการทราบร่องรอยของลิ้มไท้เพ้งอีก ?"

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"อย่างน้อยตอนนี้มิต้องการทราบ"

"ท่านสูญเสียความพวกเพียรพยายาม ดำเนินวิธีต่าง ๆ จัดการพวกเรา ตอนนี้กลับยินยอมปลดปล่อยพวกเราจากไป"

"มิผิด"

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไม่อาจเชื่อถือวาจาประโยคนี้จริง ๆ"

"กระทั่งวาจาเรา ท่านยังมิเชื่อถือ ?"

ก๊วยโล่วสวนคำว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องเชื่อถือวาจาของท่าน"

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร ?"

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนหรูหรารุ่มรวย ศักดิ์ศรีสูงส่ง พลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่วาจาของคนประเภทนี้มิแน่นักว่าจะเชื่อถือได้"

อ้วยฮูหยินเพ่งมองก๊วยโล่วเขม็งนิ่ง พลันแย้มยิ้มออกมากล่าวว่า

"พวกท่านคงคลางแคลงสงสัยต่อเรื่องที่เรากระทำ แต่พวกท่านหากทราบว่าเรามีศักดิ์ศรีอย่างไรจะไม่ประหลาดใจสงสัยอีก"

อี๊ฉิกอดถามมิได้

"ท่านที่แท้เป็นใคร ?"

อ้วยฮูหยินเน้นเสียงทีละคำว่า

"เราเป็นมารดาของลิ้มไท้เพ้ง !"

วาจาพอกล่าว ก๊วยโล่วและอี๊ฉิกล้วนสะท้านใจอย่างรุนแรง

พวกตนมิกล้าเชื่อถือ แต่ก็มิอาจไม่เชื่อ

ชั่วชีวิตอ้วยฮูหยินต่อให้เคยกล่าวโป้ปดมา แต่สีหน้าท่าทีของนางตอนนี้ไม่คล้ายเป็นการโป้ปดเด็ดขาด

ก๊วยโล่วข่มสติลงกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านเป็นมารดาของลิ้มไท้เพ้ง แต่ผู้เป็นมารดาไฉนมิทราบร่องรอยของลิ้มไท้เพ้ง ?"

อ้วยฮูหยินถอนใจเบา ๆ กล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"นี่คือความคับแค้นของผู้เป็นมารดา บุตรชายพอเติบใหญ่ เรื่องราวที่กระทำก็สุดที่มารดาจะเข้าใจได้"

ยิ้มเล็กน้อยแล้วเอ่ยสืบต่อ

"อาจบางทีเนื่องเพราะมันค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นบุรุษแล้ว"

ก๊วยโล่วอดถามมิได้

"มันที่แท้กระทำเรื่องราวใด ๆ"

"มันมิได้กระทำเรื่องราวใด เพียงหลบหนีออกจากบ้านเท่านั้น"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"หลบหนีออกจากบ้าน ? มันไยต้องหลบหนีมา ?"

"มันกำลังหลีกเลี่ยงการแต่งงาน !"

ก๊วยโล่วงงงันวูบใหญ่จึงกล่าว

"หลีกเลี่ยงการแต่งงาน ?"

อ้วยฮูหยินฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราเห็นอายุมันสูงวัยขึ้น จึงหมั้นหมายอิสตรีแก่มันนางหนึ่ง มิคาดก่อนกำหนดหมั้นหมายหนึ่งวัน มันกลับลอบหลบหนีออกไป"

ก๊วยโล่วอึ้งไปวูบ จึงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว มันคงไม่ชมชอบดรุณีนางนั้น"

"ดรุณีนางนั้นมันกระทั่งเห็นยังมิเคยเห็นมา"

ก๊วยโล่วอดสงสัยใจมิได้กล่าวว่า

"เมื่อไม่เคยพบเห็นมา มันทราบได้อย่างไรว่าดรุณีนั้นงามสะคราญหรือไม่ ?"

"มันมิทราบแม้แต่น้อย"

"เมื่อมิทราบว่านางงามสะคราญหรือไม่ ไยต้องหลบหนีจากบ้านมา ?"

อ้วยฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า

"เนื่องเพราะสื่อสัมพันธ์คราวนี้ เป็นเราหมั้นหมายแทนมัน ดังนั้นมันจึงไม่ชมชอบ"

ก๊วยโล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ภรรยาเป็นของมัน สมควรให้มันเลือกเฟ้นจึงถูกต้อง ท่านหากยินยอมให้มันเห็นดรุณีนางนั้นก่อน มันอาจมิหลบหนีจากไป"

สีหน้าเคร่งขรึมสำรวมลง เอ่ยสืบต่อ

"นี่หาใช่หมายความว่ามันไม่กตัญญูต่อท่าน แต่บุรุษผู้หนึ่งพอเติบใหญ่จะมากจะน้อยสมควรเป็นตัวของตัวเอง มิเช่นนั้นมันไหนเลยนับเป็นลูกผู้ชายชาตรีได้"

อ้วยฮูหยินผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"เราความจริงขุ่นแค้นยิ่ง ภายหลังพอขบคิดใคร่ครวญ กลับรู้สึกปลาบปลื้มปีติ"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ท่านสมควรปลาบปลื้มปีติจริง ๆ บุรุษเพศที่เป็นตัวของตัวเองเยี่ยงมันในใต้หล้ามีไม่มากนัก"

อ้วยฮูหยินแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ดังนั้นตอนนี้เราจึงเปลี่ยนความตั้งใจ มิคุกคามมันกลับมาประกอบพิธีวิวาห์"

สายตาเพ่งมองสุดแสนไกลเอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"เรารู้สึกว่า *บุรุษผู้หนึ่งพอเติบใหญ่ สามารถท่องเที่ยวที่เบื้องนอกเพียงลำพังเพาะพูนประสบการณ์แก่ตนเอง นับว่ามีคุณค่าต่ออนาคตมันยิ่ง*

ก๊วยโล่วฝินยิ้มกล่าวว่า

"ท่านหากบ่งบอกวาจาประดานี้แต่เนิ่น ๆ คงประเสริฐยิ่ง"

อ้วยฮูหยินกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ก่อนหน้านี้เราที่ไม่บ่งบอกออกมา เนื่องเพราะเรายังมิวางใจประการหนึ่ง"

"ไม่วางใจอันใด ?"

"มิวางใจในสหายมัน"

ก๊วยโล่วฉุกใจคิดกล่าวว่า

"ท่านที่ทำเช่นนั้น เพียงเพราะต้องการทดสอบน้ำมิตรที่พวกเรามีต่อมัน ?"

"อืมม์ พวกท่านเมื่อเป็นสหายสนิทของมัน คงไม่โทษว่าตำหนิเรากระมัง ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านวางใจแล้วหรือไม่ ?"

อ้วยฮูหยินกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ตอนนี้เราทราบแล้วว่าสหายของมันมิเพียงยอมอดอาหาร ยินยอมตายเพื่อมัน ยังปฏิเสธการเย้ายวนต่าง ๆ นานาเพื่อมัน ซึ่งในสายตาของเรา เหล่านั้นยังลำเค็ญกว่าความตายมากนัก"

ระบายลมหายใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ลิ้มไท้เพ้งสามารถคบหาสหายเยี่ยงนี้ นับเป็นโชควาสนาของมัน เรายังมีอันใดไม่วางใจ ?"

บุตรชายพอเติบใหญ่แม้ไม่เป็นของมารดาอีก แต่คุณค่าของมารดายังคงความเป็นมารดาอยู่

ดังนั้นไม่ว่ามันอยู่แห่งหนใด ล้วนเป็นบุตรชายของท่านตลอดกาล

ผู้เป็นมารดา หากสามารถเข้าใจเหตุผลเหล่านี้ ความคับแค้นรันทดของนางจะแปรเปลี่ยนเป็นปลาบปลื้มประโลมใจ

.....

เมืองชนบทยังคงสงบสงัด สมถะมิฟุ้งเฟ้อ สถานที่บางแห่งจะไม่แปรเปลี่ยนตลอดกาล มีแต่จิตใจคนจึงผันแปร

แต่มีบ้างบางคนก็มิแปรเปลี่ยน คงไว้ซึ่งบุคลิกดังเดิมทุกประการ

ยามเมื่อก๊วยโต้โล่วและอึ้งกงกลับถึงเคหารุ่มรวย เฮ้งต๋งยังคงนอนทอดกายอยู่บนเตียง กระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่เคลื่อนไหว

ก๊วยโต้โล่วกลับอดกล่าวมิได้ว่า

"ไม่พบพานหกเจ็ดวัน หรือท่านมิมีวาจาไต่ถามพวกเราแม้สักคำเดียว ?"

เฮ้งต๋งค่อยอ้าปากหาว กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"ไต่ถามอันใด ?"

"อย่างน้อยท่านสมควรถามว่า หลายวันมานี้พวกเรามีความเป็นอยู่อย่างไร ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราไม่จำเป็นต้องถาม"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"พวกท่านขอเพียงสามารถกลับมา ก็นับว่าไม่เลวแล้ว"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวบ้างว่า

"แต่ท่านสมควรถามว่าจอมถลกหนังที่แท้คิดถลกหนังผู้ใด ?"

"เรามิจำเป็นต้องถามเช่นกัน"

"เพราะเหตุใด ?"

เฮ้งต๋งยิ้มเล็กน้อยกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"บุคคลเยี่ยงมัน เพียงสามารถขูดรีดไขมันคน หากคิดถลกหนังผู้คน ตัวเองกลับต้องถูกถลกหนัง"

.....

นอกจากตอนที่ลงมือจัดการหงซีง้อที่ปลอมเป็นแบ๊ะเล่าก้วง มิว่ากระทำเรื่องราวใด ลิ้มไท้เพ้งล้วนเชื่องช้ากว่าบุคคลอื่น

มิว่ารับประทานข้าว กล่าววาจา หรือเดินเหินก็ดี มันล้วนแช่มช้าเนิบนาบปราศจากท่าทีรีบเร่งร้อนรุ่ม

บางครั้งก๊วยโล่วรู้สึกว่าลิ้มไท้เพ้งคล้ายกับเฒ่าชราคนหนึ่ง

ลิ้มไท้เพ้งมิคล้ายเฮ้งต๋ง มันไม่เกียจคร้าน เพียงแต่มีนิสัยเชื่องช้าเฉื่อยชา

ก๊วยโล่วและอี้ฉิกกลับมาครึ่งค่อนวัน ลิ้มไท้เพ้งค่อยเดินช้า ๆ เข้าห้องมาอาภรณ์ที่สวมใส่เรียบ ๆ ร้อย ๆ ทรงผมก็หวีสางเป็นระเบียบ

มิว่าเวลาและสถานที่ใด รูปลักษณะมันคล้ายผลไม้เปลือกแข็งที่เพิ่งปอกเปลือกออกผลหนึ่ง ทั้งสดใส ทั้งสะอาดสะอ้าน

ก๊วยโล่วกับอี้ฉิกสบตากันวูบ อดยิ้มแย้มมิได้ คำนึงขึ้น

"คนผู้นี้คล้ายเตรียมตัวเตรียมใจเข้าเฝ้าองค์กษัตริย์อยู่ทุกวินาทีก็ปาน"

ทั้งสองต้องประหวัดหวนนึกถึงอ้วยฮูหยิน มีแต่มารดาเยี่ยงอ้วยฮูหยินจึงสามารถกำเนิดบุตรชายเช่นลิ้มไท้เพ้ง

นี่นับว่าต้องกับคำ "ต้นไม้เจริญงอกงาม ย่อมไม่งอกเงยผลท้อเน่าเปื่อย"

ลิ้มไท้เพ้งจับจ้องมองทั้งสอง มิทราบทั้งสองยิ้มแย้มแจ่มใสอันใด พึมพำว่า

"ดูท่าหลายวันมานี้ พวกท่านคงท่องเที่ยวอย่างเบิกบานใจยิ่ง"

ก๊วยโล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เบิกบานใจจริง ๆ"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่าจอมถลกหนังหายสาบสูญ โรงจำน่าหลังวันเปลี่ยนเจ้าของแล้ว"

"ยังมิทราบ"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"กระทั่งเรื่องใหญ่ปานนี้ยังมิทราบ หลายวันมานี้พวกท่านที่แท้ไปที่ใด ?"

ก๊วยโล่วกับอี้ฉิกสบตากันอีกครา แย้มยิ้มออกมา พวกตนตกลงใจแต่แรกว่าจะไม่บ่งบอกประสบการณ์ในหลายวันมานี้ออกไป

เนื่องเพราะพวกตนรู้สึกลิ้มไท้เพ้งมิทราบเรื่องนี้จะประเสริฐกว่า พวกตนทั้งไม่ต้องการผันแปรการตกลงใจของลิ้มไท้เพ้ง และมิมุ่งหวังให้มันสำนึกตื้นตันพวกตน

พวกตนเพียงมุ่งหวังว่าลิ้มไท้เพ้งสามารถดำรงชีวิตอย่างอิสระช่วงหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้น มันต้องแปรเปลี่ยนเป็นเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ฉลาดปราดเปรื่อง และเจริญเติบใหญ่กว่านี้

นี่คือเจตนารมณ์ของอ้วยฮูหยิน

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หลายวันมานี้ พวกเราเพียงถูกแพร่พิษเสียชีวิตคราหนึ่ง เผชิญพบพานพญายมมา จากนั้นถูกปืนใหญ่ระเบิดใส่ สุดท้ายคนผู้นั้นเชื้อเชิญพวกเราดื่มกินสุราอาหารมื้อหนึ่ง พวกเราก็กลับมา"

ลิ้มไท้เพ้งเบิกตาจ้องมองอยู่ครู่ใหญ่ พลันส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านรู้จักประโคมโหม แต่คราวนี้ออกจะปั้นเรื่องโป้ปดเกินไปต่อให้เป็นทารกอายุสามขวบยังไม่เชื่อถือ"

ก๊วยโล่วล้มกายลงนอน ระบายลมหายใจยาว ๆ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่ามิมีผู้ใดยินยอมเชื่อเรื่องเช่นนี้"

๒๒

ความลับของเฮ้งต๋ง

แต่ละคนล้วนมีความลับ

เฮ้งต๋งเป็นคน

ดังนั้นเฮ้งต๋งก็มีความลับ

บุคคลเยี่ยงเฮ้งต๋ง กลับมีความลับส่วนตัว นับเป็นเรื่องที่ผู้คนยากยิ่งจะเชื่อถือจริง ๆ

เฮ้งต๋งไม่เคยเคลื่อนไหวเพียงลำพัง เวลาส่วนใหญ่ของเฮ้งต๋ง ล้วนนอนทอดกายอยู่บนเตียง

อี้ฉิกมิได้คาดคิดมาก่อนว่าเฮ้งต๋งก็มีความลับ

แต่ผู้ที่พบเห็นความลับส่วนตัวของเฮ้งต๋งกลับเป็นอี้ฉิก

.....

คำนวณตามฤดูกาล ตอนนี้สมควรเป็นฤดูใบไม้ผลิ แต่เหลียวซ้ายแลขวาเหลือบหน้ามองหลัง ยังไม่เห็นวี่แววของใบไม้ผลิ

อากาศยังคงหนาวเหน็บยิ่ง ลมยังกรรโชกรุนแรง หิมะที่กองสุมอยู่บนพื้นหนาถึงเจ็ดแปดนิ้ว

วันนี้กลับมีแสงอาทิตย์

ก๊วยไต้โล่ว เฮ้งต๋ง อี้ฉิก ลิ้มไท้เพ้งล้วนไม่ละเลยโอกาสอาบแดด พากันมารับแสงแดดอยู่กลางลานตึก

ในฤดูหนาวอันเย็นเยียบ การรับแสงแดดนับเป็นการเสพย์สุขประการหนึ่งของ

คนยากจน

เฮ้งต๋งเคลื่อนย้ายเก้าอี้นุ่มนิ่มมาตัวหนึ่ง ทอดกายอยู่ใต้ชายคาตึกอย่างเกียจคร้าน

ลิ้มไท้เพ้งนั่งอยู่บนบันไดศิลาข้างเคียง สองมือโอบศีรษะ ดวงตาเบิกค้าง มิทราบครุ่นคิดถึงเรื่องใด

ก๊วยไต้โล่วความจริงคลางแคลงสงสัย คนผู้นี้อายุยังเยาว์ ไฉนมีความในใจหนักอึ้ง คล้ายซุกซ่อนความลับที่ไม่อาจบอกต่อผู้คนมากหลาย

แต่ตอนนี้ก๊วยไต้โล่วมิรู้สึกพิศวงสงสัยอีก ดนทราบว่าลิ้มไท้เพ้งครุ่นคิดถึงเรื่องใด

แต่ทว่าความลับของอี้ฉิกเป็นฉันใด ?

ก๊วยไต้โล่วอดฉุดรั้งอี้ฉิกมาด้านข้างมิได้ กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านสามารถบ่งบอกความลับของท่านต่อข้าพเจ้ากระมัง ?"

นับแต่กลับมายังเคหารุ่มรวย ตนไต่ถามวาจาประโยคนี้ต่ออี้ฉิกมาเจ็ดสิบแปดสิบครั้งแล้ว

คำตอบของอี้ฉิกยังคงเป็นเฉกเช่นกับกาลก่อนว่า

"รออีกระยะหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ารอถึงเวลาใด ?"

"รอจนข้าพเจ้าคิดบ่งบอก"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"หรือท่านต้องรอจนข้าพเจ้าใกล้ตาย จึงยินยอมบอก ?"

อี้ฉิกปรายตามองมา ประกายตาคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิสดาร เนิ่นนานจึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านมิทราบว่าความลับที่ข้าพเจ้าคิดบอกต่อท่านคืออะไรจริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้าหากทราบได้ ไยต้องรบเร้าถามท่าน ?"

อี้ฉิกเพ่งมองก๊วยไต้โล่วนิ่งนาน พลันหัวร่อคิกออกมา ส่ายหน้ากล่าวว่า

"เฮ้งเล่าตั่ว (พี่ใหญ่แซ่เฮ้ง) กล่าวมิผิด คนผู้นี้ตอนที่สมควรโง่เขลา กลับฉลาด

ปราดเปรื่อง ตอนที่พึงฉลาดเฉลียว กลับโง่งมกว่าผู้ใดทั้งสิ้น"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหาใช่ตัวหนอนในท้องท่าน ไหนเลยล่วงรู้ความลับของท่าน ?"

อี้ฉิกพลันถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"อาจบางทีท่านมิทราบกลับประเสริฐกว่า"

"ประเสริฐที่ใด ?"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"มีอันใดไม่ประเสริฐ พวกเราตอนนี้มิใช่มีชีวิตอย่างสุขสำราญหรือ ?"

"หากแม้นข้าพเจ้าล่วงรู้ความลับของท่าน หรือจะแปรเปลี่ยนเป็นบูดบึ้งขุ่นเคือง ?"

อี้ฉิกกล่าวเสียงแผ่วเบา

"อาจบางที...เมื่อถึงเวลานั้น พวกเราจะแปรเปลี่ยนเป็นทุ่มเถียงวิวาท ปะทะคารมกันทุกวี่วัน"

ก๊วยโล่วถลึงจ้องมองฝ่ายตรงข้าม พลันกระทืบเท้า กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าช่างไม่เข้าใจจริง ๆ ท่านเป็นบุคคลโอ่อ่าเปิดเผยชัด ๆ บางครั้งกลับกระบิดกระบวนกว่าอิสตรีเสียอีก"

"ผู้ที่กระบิดกระบวนเป็นท่านต่างหาก"

"ข้าพเจ้ากระบิดกระบวนในที่ใด ?"

อี้ฉิกเชิดปากกล่าวว่า

"เรื่องที่ผู้อื่นไม่ยินยอมกระทำ ท่านไฉนบีบคั้นให้ผู้อื่นกระทำ ?"

"ผู้อื่นเป็นใคร ?"

"เป็นข้าพเจ้า"

ก๊วยโล่วยกมือกุมขมับ พึมพำว่า

"มันหมายถึงตัวเองชัด ๆ กลับบอกว่าเป็นผู้อื่น กระทั่งสำนวนของคนผู้นี้ก็ยิ่งมายิ่งคลับคล้ายอิสตรีแล้ว"

อี้ฉิกอดหัวร่อมิได้ จงใจหันเหหัวเรื่องว่า

"ในความเห็นของท่าน จอมถลกหนังไฉนจากไปอย่างกะทันหัน ?"

ก๊วยได้โล่วความจริงไม่คิดตอบคำถามข้อนี้ แต่อัดอั้นอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังอดกล่าวมิได้

"มิใช่มันคิดใคร่ไป หากแต่เป็นสตรีนั้นคุกคามมันไปจากเมืองน้อยนี้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะสตรีชรานั้นกริ่งเกรงพวกเราสืบสาวประวัติความเป็นมาของนาง"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าความเป็นมาของนางคงเร้นลับยิ่ง ทั้งมีความสัมพันธ์กับจอมถลกหนังอย่างพิเศษพิสดาร"

"อืมม์"

"ท่านไยไม่ติดตามสืบเสาะดูว่าพวกมันหลบซ่อนอยู่ที่ใด ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องสืบเสาะ ?"

"เพราะเพื่อขุดคุ้ยความลับพวกมัน"

"ข้าพเจ้าไยต้องขุดคุ้ยความลับของบุคคลอื่น ? *ความลับบางประการสุดที่ท่านจะขุดคุ้ยทราบได้ แต่เมื่อถึงเวลา ท่านแม้ไม่ขุดคุ้ยก็ทราบเอง*"

อี้ฉิกแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ท่านเมื่อเข้าใจเหตุผลข้อนี้ ไฉนยังคุกคามให้ข้าพเจ้าบ่งบอกเล่า ?"

"เนื่องเพราะบุคคลที่ข้าพเจ้าห่วงใยกังวล หาใช่สตรีชรานั้น ข้าพเจ้าเพียงห่วงใยกังวลท่าน"

อี้ฉิกผงกศีรษะช้า ๆ คล้ายมิกล้าประสานสู้สายตากับก๊วยได้โล่ว เบือนสายตาไปอีกทิศทางหนึ่ง

มันพอเบือนหน้าไป ก็เหลือบเห็นว่าวตัวหนึ่ง

ว่าวที่จัดทำเป็นรูปตะขาบใหญ่ตัวหนึ่ง ฝีมือประณีตพิสดาร สมจริงสมจังบินเวียนว่อนอยู่ท่ามกลางแผ่นฟ้าสีคราม ดูเผิน ๆ คล้ายมีชีวิต

อี้ฉิกปรบมือกล่าวว่า

"ท่านดู นั่นเป็นอะไร ?"

ก๊วยได้โล่วก็เหลือบแลเห็น รู้สึกสนุกสนานน่าสนใจ แต่จงใจปั้นสีหน้า

เคร่งเครียด กล่าวว่า

"นั่นเป็นเพียงว่าวตัวหนึ่ง มีอันใดน่าตื่นเต้นสงสัย หรือกระทั่งว่าวยังไม่เคยพบเห็นมา"

"แต่ในเวลาขณะนี้ ไฉนมีคนชักว่าว ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ขอเพียงผู้อื่นบังเกิดอารมณ์ มิว่าเวลาใดก็เล่นว่าวได้"

ซึ่งความจริงก๊วยไต้โล่วทราบดีว่าตอนนี้ยังมิถึงฤดูกาลชักว่าว ต่อมีคนคิดเล่นว่าว ก็ชักได้ไม่สูง หรืออาจชักไม่ขึ้น

แต่ว่าวตัวนี้กลับชักขึ้นสูง ลอยเด่นอยู่กลางอากาศ แสดงแน่ชัด ผู้ชักว่าวต้องเป็นยอดฝีมือในด้านนี้

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านทำว่าวเป็นหรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่เป็น ข้าพเจ้ารู้จักแต่รับประทานข้าว"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"เฮ้งเล่าตั่วย่อมทำว่าวเป็น...เฮ้งเล่าตั่ว พวกเราก็ทำว่าวสักตัว ทดลองชักดูดีหรือไม่ ?"

กล่าวพลางสะอึกถึงเบื้องหน้าเฮ้งต๋ง แต่แล้วชะงักงันกับที่

เฮ้งต๋งมิได้ยินวาจาของมันแต่น้อย เพียงเบิกตาจนกลมกว้างจับจ้องมองว่าวตะขาบตัวนั้น ประกายตาพิเศษพิสดารยิ่ง ราวกับไม่เคยเห็นมาก่อน

ดูจากสีหน้าเฮ้งต๋ง คล้ายดั่งยึดถือว่าวตัวนี้เป็นตะขาบจริง ๆ

ตะขาบที่สามารถกัดกินคน!

อี้ฉิกตะลึงลานกับที่ มันทราบว่าเฮ้งต๋งมีสติสมาธิหนักแน่นเยือกเย็น มิใช่บุคคลที่ถูกข่มขู่ให้หวั่นไหวได้โดยง่ายดาย

ต่อให้เห็นตะขาบมีชีวิตเจ็ดแปดสิบตัวเลื้อยคลานไปมาอยู่เบื้องหน้า สีหน้าเฮ้งต๋งรับรองไม่แปรเปลี่ยนกลับกลาย

สีหน้าเฮ้งต๋งตอนนี้กลับซีดขาวราวกระดาษเปล่าแผ่นหนึ่ง

ทันใด หางตาเฮ้งต๋งสั่นกระตุกคราหนึ่ง คล้ายถูกเข็มทิ่มแทงใส่ก็ปาน

อี้ฉิกเงยหน้าขึ้น ค่อยพบว่าบนท้องฟ้าปรากฏว่าวถูกชักขึ้นอีกสี่ตัว

ตัวหนึ่งจัดทำเป็นรูปอินทรี ตัวหนึ่งเป็นอสรพิษ ตัวหนึ่งเป็นแมงป่อง

ว่าวตัวใหญ่ที่สุดกลับเป็นรูปสี่เหลี่ยม พื้นว่าวสีเหลือง ใช้ดินสอชาดขีดวาดเป็นลายเส้นคดเคี้ยวเป็นรูปยันต์ที่ดูไม่ออก คล้ายกับยันต์ปิศาจ

เฮ้งต๋งพลันผุดลุกขึ้น โซซัดโซเซโถมกลับเข้าห้อง ดูเผิน ๆ คล้ายไม่อาจประคับประคองทรงกายมั่น สามารถล้มลงสิ้นสติทุกขณะจิต

ก๊วยโล่วก็สาวเท้ามาสมทบ สีหน้าปรากฏแววคลางแคลงสงสัย กล่าวว่า

"เฮ้งเล่าตั๋วเป็นไรแล้ว ?"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้ใดทราบได้ พอพบเห็นว่าวเหล่านั้น มันคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคนไป"

ก๊วยโล่วตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม กล่าวว่า

"พอพบเห็นว่าวเหล่านั้นท่าทีมันก็แปรเปลี่ยน ?"

"อืมม์"

ก๊วยโล่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หรือว่าวเหล่านี้มีอันใดพิเศษพิสดาร ?"

พลางเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองว่าวทั้งห้าตัวบนท้องฟ้านิ่งนาน ยังคงวิเคราะห์หาความนัยไม่ออก

มิว่าผู้ใดก็วิเคราะห์หาความนัยไม่ได้

ว่าวก็คือว่าว มิมีข้อผิดแผกจากว่าวตัวอื่น

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"พวกเราลองเข้าไปไต่ถามเฮ้งเล่าตั๋ว ว่าที่แท้เป็นเรื่องราวใด ?"

อี้ฉิกส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไต่ถามไปก็หามีประโยชน์ใดไม่ มันไม่ยอมบอกเด็ดขาด"

"แต่ว่าวเหล่านี้..."

อี้ฉิกตัดบทว่า

"หรือท่านมิได้ครุ่นคิดบ้างว่าปัญหาไม่อยู่ที่ตัวว่าว ?"

ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"ท่านเข้าใจว่าปัญหาอยู่ที่ใด ?"

"ผู้ที่ชักว่าว"

ก๊วยโล่วปรบมือฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"มิผิด เฮ้งเล่าตั๋วอาจทราบว่าเป็นผู้ใดชักว่าวเหล่านี้"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"คนเหล่านั้นอาจเป็นศัตรูคู่แค้นเมื่อกาลก่อนของเฮ้งเล่าตั๋ว"

ลิ้มไท้เพ้งรับฟังอยู่ด้านข้างตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"เราจะไปตรวจดู พวกท่านรอรับฟังข่าวคราวอยู่ที่นี้"

มิทันขาดคำ ร่างก็พลิ้วปราดออกนอกกำแพงตึก

ปรกติอากัปกิริยาลิ้มไท้เพ้งแช่มช้าเนิบนาบ แต่พอเกิดเรื่องขึ้น ปฏิกิริยามันกลับรวดเร็วกว่าทุกผู้คน

ก๊วยโล่วเบือนหน้ามายังอี้ฉิก กล่าวว่า

"พวกเราไยต้องรอรับฟังข่าวคราวอยู่ที่นี้ ?"

อี้ฉิกไม่รอรับฟังจบความ ก็พุ่งปราดติดตามลิ้มไท้เพ้งไป

สำหรับเรื่องของสหาย พวกตนล้วนมิยอมอยู่ล้าหลังบุคคลอื่น

.....

ว่าวชักขึ้นสูง ลอยเด่นสะดุดตา

อี้ฉิกสำรวจมองทิศทางกล่าวว่า

"ดูท่าทีว่าวเหล่านี้ชักขึ้นจากทางสุสาน"

ก๊วยโล่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเมื่ออายุยังเยาว์ ก็มักชักว่าวในเขตสุสาน"

เคหารุ่มรวยห่างจากสุสานอนาถาไม่ไกลนัก ชั่วพริบตาทั้งสองก็เร่งรุดถึงที่หมาย

ผู้ที่อยู่ในเขตสุสานมีเพียงบุคคลเดียว คือลิ้มไท้เพ้ง

ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"ท่านพบเห็นสิ่งใดหรือไม่ ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"หามีไม่ กระทั่งเงาปิศาจก็มิพบพาน"

อย่างนั้นเป็นผู้ใดชักว่าวขึ้นไป ?

เป็นหุ่นฟางห้าตัว !

หุ่นฟางจัดทำเป็นรูปลักษณะเท่าเทียมผู้คน สวมชุดปอไว้ทุกข์ห้าตัว มือยึดถือกระบองสวดวิญญาณ

เชือกป่านที่ผูกโยงว่าวผูกติดกับมืออีกข้างหนึ่งของหุ่นฟาง

หุ่นที่จัดทำจากหญ้าฟาง ย่อมชักว่าวไม่เป็น

หุ่นฟางเพียงใช้ข่มขู่นกกาที่โบยบินมาจิกกินพืชพันธุ์ธัญญาหาร มิเคยคลุมเสื้อปอไว้ทุกข์มาก่อน

คนเหล่านี้ไฉนจงใจแสร้งเป็นลี้ลับ แฝงเงื่อนงำยอกย้อน ?

ก๊วยโต้โล่วและพวกสบตากันวูบ พบว่าเรื่องนี้ยิ่งมายิ่งผิดปรกติวิสัย

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ว่าวเพิ่งชักขึ้นไม่นานนัก พวกมันอาจยังมิได้ไปไกล"

ก๊วยโต้โล่วสนับสนุนว่า

"ถูกต้อง พวกเราลองแยกย้ายกันค้นหาดู"

อี้ฉิกกล่าวอีกว่า

"ว่าวมีอยู่ห้าตัว ฝ่ายตรงข้ามคงมีห้าคน พวกเราพึงระมัดระวังให้มากไว้"

ทั้งสามพุ่งปราด วนเวียนเขตสุสานรอบหนึ่ง พลันพบเห็นห้องไม้เล็ก ๆ ในดงไม้หลังนั้น

คราก่อนพวกตนพบพานบ๊วยลื่อน้ำที่ปลอมนามเป็นซึงบ๊วยทึงในห้องไม้หลังนี้

"ผู้คนที่ชักว่าวขึ้นสู่ท้องฟ้าจะเร้นกายอยู่ในห้องไม้หรือไม่ ?"

ทั้งสามล้วนคิดเห็นเฉกเช่นกัน ราวกับนัดแนะกันไว้ ก๊วยโต้โล่วชิงถาโถมเข้าไปเป็นบุคคลแรก

อี้ฉิกร้องโพล่งว่า

"ระวัง"

ซุ่มเสียงพอดัง ก๊วยโต้โล่วก็ตวัดเท้าเตะประตูเปิดผางออก ถลันเข้าห้อง

ห้องไม้ยังคงเป็นห้องไม้ แต่สภาพภายในกลับแปรเปลี่ยนไป

หม้อเตาซึ่งบ๊วยลื่อน้ำเคยใช้หุงต้มอาหารในที่นี้ ล้วนอันตรธานไป ห้องหับที่ความจริงทั้งสกปรกทั้งยุ่งเหยิง ตอนนี้กลับปัดกวาดจนสะอาดสะอ้านปราศจากฝุ่นละอองแม้แต่น้อย

ที่กึ่งกลางห้องจัดตั้งโต๊ะไม้ตัวหนึ่ง

บนโต๊ะจัดวางตะเกียบห้าคู่ จอกสุราห้าใบ ยังมีมีดเล็ก ๆ สะท้อนประกายวาววับห้าเล่ม

ใบมีดเบาบางและคมกริบ ตัวมีดคดเคี้ยว ลักษณะพิเศษพิสดารยิ่ง

นอกจากนี้ภายในห้องหามีสิ่งอื่นไม่

ก๊วยไต้โล่วเพิ่งหยิบฉวยมีดขึ้นเล่มหนึ่ง อี้ฉิกก็ติดตามเข้ามา ขยี้เท้ากล่าวว่า

"ท่านไฉนหุนหันเลินเล่อปานนี้ บุกรุกเข้ามาโดยพลการ หากแม้นภายในห้องมีคน หรือท่านมิเกรงกลัวผู้อื่นประทุษร้ายท่าน ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าไม่เกรงกลัว"

"ท่านมิกลัว แต่ข้าพเจ้ากลัว"

วาจาพอกล่าวออก ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉานสดใส

ดีที่ผู้อื่นไม่ทันสังเกตสนใจ

ลิ้มไท้เพ้งวิเคราะห์มีดบนโต๊ะตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"มีดชนิดนี้ใช้สำหรับแล่เนื้อ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"เราเคยพบเห็นมา ชาวมองโกลนอกกำแพงใหญ่ชมชอบใช้มีดชนิดนี้แล่เนื้อ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามเป็นชาวมองโกล มาจากนอกกำแพงใหญ่ ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างครุ่นคิด

"อาจเป็นได้ แต่ชาวมองโกลเพียงใช้มีด ไม่ใช้ตะเกียบ"

ดวงตาอี้ฉิกทอประกายประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นวูบ กล่าวว่า

"ที่นี้มีแต่มีดมิมีเนื้อ พวกมันตระเตรียมแล่เนื้ออันใด ?"

ก๊วยโล่วแย้มยิ้มพลางกล่าวว่า

"คงมิใช่ตระเตรียมแล่เนื้อเฮ้งต๋งกระมัง ?"

มาตรแม้นกล่าวล้อเล่น แต่รอยยิ้มของตนเต็มฝืนยิ่ง

อี้ฉิกพลันสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"พวกเรารีบกลับกันเถอะ ทอดทิ้งเฮ้งเล่าตั่วอยู่ในบ้านเพียงลำพัง ข้าพเจ้า... รู้สึกไม่วางใจ"

ก๊วยโล่วหน้าแปรเปลี่ยนไปกล่าวว่า

"ถูกต้อง พวกเราอย่าได้หลงกลล่อเสือออกจากถ้ำของฝ่ายตรงข้าม"

พอฉุกคิดถึงความนี้ ทั้งสามพากันถาโถมออกจากห้อง

เงาร่างทั้งสามพุ่งผ่านเขตสุสานอย่างรวดเร็ว อี้ฉิกพลันชะงักท่วงท่าลง ร้องโพล่งว่า

"ไม่ถูกต้อง"

ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"มีอันใดไม่ถูกต้อง ?"

อี้ฉิกหน้าซีดสลดกล่าวว่า

"เมื่อครู่หุ่นฟางทั้งห้าตัวคล้ายอยู่ที่นี้"

ก๊วยโล่วฉุกใจคิด ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ

หุ่นฟางทั้งห้าตัวเมื่อครู่จัดเรียงรายอยู่ที่นี้ ตอนนี้กลับหายสาบสูญจนไร้ร่องรอย

ใต้แผ่นฟ้าสีครามเป็นเมฆขาวลอยฟ่อง แต่ว่าวที่ลอยอยู่ทั้งห้าตัวก็ปลาสนาการไปสิ้น

ก๊วยโล่ว อี้ฉิก ลิ้มไท้เพ้งตื่นตระหนกยิ่ง ทุ่มเททำร่างวิ่งตะบึงกลับเคหารุ่มรวย

เพิ่งบรรลุถึงหน้าประตูตึก ต่างชะงักงันกับที่

หุ่นฟางทั้งห้าตัวกลับยืนเรียงรายอยู่ หน้าประตู!

หุ่นฟางทุกตัวยังคลุมเสื้อปอไว้ทุกข์ ในมือยังถือกระบองอัญเชิญวิญญาณ เพียงแต่ทรวงอกเพิ่มเศษกระดาษแผ่นหนึ่ง บนแผ่นกระดาษคล้ายเขียนอักษรอยู่

อักษรเล็กละเอียดยิ่ง ยากจำแนกแยกแยะได้

สายลมยามโชยพัด เศษกระดาษถูกพัดพลิ้วดังพึบพับ คล้ายกับใช้เข็มร้อยด้ายเย็บติดกับเสื้อปอของหุ่นฟาง

ลิ้มไท้เพ้งเร่งรุดมาถึงเป็นบุคคลแรก จึงยื่นมือกระตุกเศษกระดาษ

เศษกระดาษกลับเย็บติดแนบแน่น ต้องใช้เรี่ยวแรง ค่อยกระชากดึงมาได้

แทบเป็นวินาทีเดียวกัน กระบองอัญเชิญวิญญาณในมือหุ่นฟาง พลันดีดกระดอนขึ้นหวดกระหน่ำมายังท้องน้อยลิ้มไท้เพ้ง

ที่แท้หุ่นฟางผู้นี้กลับจัดทำอย่างพิเศษพิสดาร ผู้ใดกระตุกเศษกระดาษจะชักนำให้กระบองอัญเชิญวิญญาณเคลื่อนไหว

ดีที่ประสบการณ์การต่อสู้ของลิ้มไท้เพ้งแม้จำกัด อากัปกิริยากลับคล่องแคล่วปราดเปรียว พลันหงายร่างตีลังกาตลบหนึ่ง หลบเลี่ยงจากสภาวะกระบอง

มิคาด กระบองอัญเชิญวิญญาณพอตวัดขึ้น หัวกระบองยังปรากฏประกายสีดำจุดหนึ่งพุ่งวาบออกมา

ลิ้มไท้เพ้งเพียงหลบรอดจากท่ากระบอง ไม่อาจเลี่ยงพ้นจากอาวุธลับที่บรรจุในกระบองอัญเชิญวิญญาณ

ลิ้มไท้เพ้งรู้สึกกระดูกข้อเท้าข้างขวาชาวูบ คล้ายถูกยุงกัดใส่คราหนึ่ง

รอจนมันละลิ่วร่างลงสู่พื้น ร่างกลับมิสามารถยืนหยัดมั่น

พริบตานั้น เท้าขวาทั้งข้างแปรเปลี่ยนเป็นชาด้านไร้ความรู้สึก ร่างมันทรุดฮวบลงกับพื้น

ก๊วยไต้โล่วหน้าแปรเปลี่ยนไป โพล่งว่า

"เข็มพิษ!"

เพิ่งร้องโพล่งได้สองคำ อี้ฉิกก็ลงมืออย่างว่องไวดุจสายลม พุ่งดรรชนีสกัดจุดรอบข้อเท้าขวาของลิ้มไท้เพ้งไว้ ยื่นมืออีกข้างหนึ่งดึงมีดสั้นคมกริบจากในรองเท้าออกมา

ประกายมีดกระจายวูบ ขากางเกงลิ้มไท้เพ้งก็ถูกกรีดขาด พอแปลบปลาบอีกครา ก็คว้านเนื้อบริเวณปากแผลของลิ้มไท้เพ้ง ปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกทันที

เป็นโลหิตสีดำคล้ำ!

ก๊วยได้โล่วถึงกับจับจ้องมองจนตะลึงลาน

ก๊วยได้โล่วคิดไม่ถึงว่าไหวพริบคลายสถานการณ์ของอี้ฉิกกลับรวดเร็วว่องไวปานนี้ อากัปกิริยาจะคล่องแคล่วปราดเปรียวเพียงนี้

"เราผ่านการตายมาเจ็ดครั้งแล้ว"

จนบัดนี้ก๊วยได้โล่วจึงเชื่อว่าวาจาอี้ฉิกประโยคนี้เป็นความจริงมิแปลกปลอม

มีแต่บุคคลที่ผ่านการตายเจ็ดครั้ง จึงมีไหวพริบคลายสถานการณ์ที่รวดเร็วประสบการณ์ที่ช่ำชองชำนาญปานนี้

ลิ้มไท้เพ้งเจ็บปวดจนเหงื่อกาฬไหลรินหลั่ง แต่ยังไม่ลืมเลือนเศษกระดาษที่ยึดถือในมือ

มันขบกรามกรอด หอบหายใจกล่าวว่า

"ลองดูว่าเศษกระดาษนี้เขียนข้อความใดบ้าง ?"

บนเศษกระดาษเขียนอักษรเล็กละเอียดถี่ยิบว่า

"ท่านหากมิใช่เฮ้งต๋ง ก็ต้องเป็นปิศาจตายแทนมัน!"

.....

ลมยังคงกรรโชก

หุ่นฟางถูกพัดกรรโชกจนส่ายโคลงเคลง คล้ายกำลังอวดโอ่อานุภาพต่อก๊วยได้โล่วและพวก

เพลิงโทสะก๊วยได้โล่วพลันประดัง รวบมือกำเป็นหมัด ต่อยใส่หุ่นฟางตัวที่พุ่งอาวุธลับทำร้ายลิ้มไท้เพ้ง

หุ่นฟางย่อมไม่อาจตีโต้ หรือถลันหลบเลี่ยง

สภาวะหมัดก๊วยได้โล่วพอต่อยออก อี้ฉิกพลันร่ำร้องว่า

"ทำไม่ได้"

พลางถาโถมมารวบเอวก๊วยได้โล่ว ตัวหมัดก๊วยได้โล่วจึงต่อยถูกเป้าหมายเพียงผิวเผิน

หมัดของก๊วยได้โล่ว พอต่อยถูกส่วนทรวงอกของหุ่นฟาง คล้ายกับถูกยุงกัดใส่คราหนึ่งเช่นกัน

ก๊วยได้โล่วรู้สึกหมัดของตนบังเกิดอาการคัน ทั้งชาวูบวาบ บนนิ้วกลางเพิ่ม

จุดดำขึ้นจุดหนึ่ง

ก๊วยได้โล่วก็ถูกเข็มพิษที่มแทงทำร้าย

อี้ฉิกตวัดมือวูบ ปลายมีดสั้นเขี่ยใส่จุดดำจุดนั้น โลหิตที่ไหลซึมออกมาก็แปรเปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำ

นั่นเป็นโลหิตพิษ ทั้งยังแฝงกลิ่นคาวคละคลุ้งชวนสะอิดสะเอียน

อี้ฉิกกลับไม่คำนึงถึงความสกปรก รังเกียจกลิ่นเหม็นคลุ้ง ก้มกายลงทาบริมฝีปากกับแผลก๊วยได้โล่ว ดูดโลหิตพิษออกมาบ้วนทิ้งทีละคำ

น้ำตาก๊วยได้โล่วแทบไหลหลั่งออกมา

ก๊วยได้โล่วพลันพบว่า สิ่งที่อี้ฉิกผูกพันต่อตนหาใช่น้ำใจฉันสหาย หากแต่เป็นความรู้สึกที่ล้ำลึกกว่าสนิทสนมกว่าน้ำใจฉันสหาย

ก๊วยได้โล่วก็บอกไม่ถูกว่าความรู้สึกผูกพันนั้นคืออะไร ?

จวบจนอี้ฉิกยืดกายขึ้น ก๊วยได้โล่วยังคงมิได้กล่าววาจา กระทั่งคำสำนึกตื้นตันสักคำก็ไม่บ่งบอก

ความสำนึกเต็มตื้นสะกดจิตใจตน สุดที่ถ้อยร้อยวาจาใดจะตีแผ่ได้

อี้ฉิกระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"ดอนนี้ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร ?"

ก๊วยได้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นตัวโง่งมอันสมบูรณ์แบบผู้หนึ่ง"

ลิ้มไท้เพ้งจับจ้องมองทั้งสองตลอดเวลา พลันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ท่านเป็นตัวโง่งมจริง ๆ"

สีหน้ามันดีขึ้นกว่าเมื่อครู่ แต่เท้าขวายังไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

อี้ฉิกมิได้ดูดโลหิตพิษจากปากแผลลิ้มไท้เพ้ง แต่มันไม่ตัดพ้อตำหนิแม้สักคำเดียว คล้ายรู้สึกว่าเยี่ยงนี้สมควรอยู่

ลิ้มไท้เพ้งสังเกตพบอันใด ล่วงรู้ความลับที่มีแต่ก๊วยได้โล่วดูไม่ออก ?

ใบหน้าอี้ฉิกคล้ายแดงวูบ หันกายไปตวัดมือวูบ ใช้ปลายมีดเขี่ยชุดปอที่ห่อหุ้มร่างหุ่นฟางปลิวกระเด็น

ก๊วยได้โล่วจึงเห็นบนหุ่นฟางปักเต็มไปด้วยเข็มแหลมคม ภายใต้แสงอาทิตย์

สาดส่อง ตัวเข็มดำคล้ำเป็นประกาย ต่อให้เป็นตัวโง่งมก็ดูออก พิษบนเข็มทุกเล่มเพียงพอต่อการปลิดชีวิตผู้คน

เมื่อครู่หากมิใช่อี้ฉิกฉุดรั้งก๊วยโล่วไว้ หมัดของก๊วยโล่วต่อยใส่เป้าหมายอย่างถนัดถนี่ ต่อให้สามารถรักษาชีวิตไว้ มือข้างนี้ยังต้องฟันทิ้ง ป้องกันมิให้พิษร้ายจู่โจมถึงหัวใจ

ลิ้มไท้เพ้งก็นึกออกว่าเส้นด้ายที่เย็บเศษกระดาษติดกับหุ่นฟาง เชื่อมโยงกับกลไกของกระบองอัญเชิญวิญญาณ มันพอกระตุกเศษกระดาษ ก็กระตุ้นกลไกเคลื่อนไหว

ตลอดทั้งลำตัวของหุ่นฟางตัวนี้ คล้ายซุกซ่อนแผนการฆ่าคนอันอำมหิต

ก๊วยโล่วทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"หุ่นฟางตัวหนึ่งกลับสามารถทำร้ายพวกเราที่มีชีวิตสองคน เรื่องเช่นนี้หากมิใช่ข้าพเจ้าประสบพบด้วยตนเอง แทบไม่ยอมเชื่อว่าเป็นความจริง"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"หุ่นฟางร้ายกาจถึงปานนี้ ผู้ที่จัดทำหุ่นฟางไยมิใช่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่า"

"หากมิใช่น่าสะพรึงกลัว เฮ้งเล่าตั่วไหนเลยแตกตื่นตระหนกปานนั้น"

อี้ฉิกหน้าซีดเผือดอีกครา กล่าวว่า

"ตอนนี้หุ่นฟางมาแล้ว มิทราบเจ้าของหุ่นฟางมาด้วยหรือไม่?"

ลิ้มไท้เพ้งร้องโพล่งว่า

"พวกท่านเข้าไปชมดูเฮ้งเล่าตั่ว ไม่ต้องพะวงถึงเรา มือของเรายังสามารถเคลื่อนไหว"

ก๊วยโล่วมิกล่าวว่ากระไร เพียงยื่นมือรวบร่างลิ้มไท้เพ้งขึ้น

อี้ฉิกถาโถมนำหน้า ร้องดัง ๆ ว่า

"เฮ้งเล่าตั่ว...เฮ้งต๋ง"

ภายในห้องปราศจากซุ่มเสียงขานตอบใด ๆ

เฮ้งต๋งหายสาบสูญไปแล้ว!

.....

ผ้าห่มบนเตียงสับสนยุ่งเหยิง เฮ้งต๋งกลับไม่อยู่บนเตียง ทั้งมิอยู่ภายในห้อง

ก๊วยไต้โล่วโอบอุ้มลิ้มไท้เพ้งติดตามอี้ฉิกตรวจค้นทั้งหน้าหลังของเคหารุ่มรวย แต่ยังเสาะหาเฮ้งต๋งไม่พบ

พวกตนเข้าใจเฮ้งต๋งเป็นอย่างดี

เรื่องที่บันดาลให้เฮ้งต๋งยินยอมลงจากเตียง มีมิมากนัก เรื่องที่ทำให้เฮ้งต๋งจากไปเพียงลำพัง ยิ่งมีน้อยกว่า

"หรือที่นี้เกิดเรื่องใดขึ้น เฮ้งต๋ง..."

ก๊วยไต้โล่วกระทั่งครุ่นคิดยังไม่กล้าขบคิด

ลิ้มไท้เพ้งถูกจัดวางลงบนเตียงของเฮ้งต๋ง หน้าซีดขาวร้อนรุ่มจนแดงฉาน ร้องดัง ๆ ว่า

"เราบอกต่อพวกท่านแต่แรกแล้ว มิต้องพะวงถึงเรา รีบไปเสาะหาเฮ้งเล่าตั่ว"

ก๊วยไต้โล่วร่ำร้องว่า

"ย่อมต้องเสาะหา แต่ท่านจะให้พวกเราไปเสาะหาที่ใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งงงงันวูบใหญ่

ยามเบือนหน้ามายังอี้ฉิก อี้ฉิกก็ตะลึงลานกับที่

ตอนนี้ ในพวกตนมีผู้คนสองคนได้รับบาดเจ็บ แต่กระทั่งฝ่ายตรงข้ามเป็นใครยังมิทราบ

เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ยังปราศจากเค้ามูลเบาะแสใด

ยามนี้พวกตนเพียงล่วงรู้เรื่องราวประการหนึ่ง

เจ้าของหุ่นฟางทั้งหมดมีข้ออาฆาตแค้นกับเฮ้งต๋ง มิหนำซ้ำความแค้นลึกล้ำยิ่ง

แต่ล่วงรู้ความนี้จะมีประโยชน์ใด ?

ยามนั้น บนทางระเบียงพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น

เสียงฝีเท้าแผ่วเบาเชื่องช้ายิ่ง

ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิก และพวกใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก

ผู้มาย่อมมิใช่หุ่นฟาง

หุ่นฟางไม่สามารถเดินเหินเอง

แสดงแน่ชัด ผู้มาต้องเป็นผู้คน เพียงมิทราบเป็นใคร ?

อี้ฉิกสบตากับก๊วยไต้โล่ว ทั้งสองขยับกายวูบ หลบซ่อนอยู่หลังประตู

เสียงฝีเท้ายิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้ ในที่สุดหยุดยั้งที่หน้าประตู

มือสั้นในมืออี้ฉิกตวัดขึ้น

ประตูห้องเพียงปิดแง้มไว้ ปรากฏมือข้างหนึ่งผลักดันประตู

อี้ฉิกพลิกข้อมือวูบ กรีดมือสั้นอย่างว่องไวออกดุจสายฟ้า จู่โจมใส่ชีพจรข้อมือข้างนั้น

ลิ้มไท้เพ้งบนเตียงพลันตวาดว่า

"หยุดมือ"

เสียงตวาดพอดัง มือของอี้ฉิกพลันชะงักค้าง คมมีดห่างจากชีพจรข้อมือข้างที่ยื่นมาผลักประตูมิถึงครึ่งนิ้ว

แต่มือข้างนั้นยังคงหนักแน่นมั่นคง ผลักประตูออกอย่างแช่มช้า

ประสาทมือข้างนั้นคล้ายหล่อหลอมจากเหล็กไหลก็ปาน

ประตูถูกผลักออก เฮ้งต๋งก้าวเนิบนาบเข้ามา มืออีกข้างหนึ่งถือไหสุราใบหนึ่ง

คมมีดในมือสะท้อนประกายวูบวาบวาววับ

ลิ้มไท้เพ้งนอนทอดกายอยู่บนเตียง มิว่าผู้ใดก็ดูออกว่ามันได้รับบาดเจ็บ

แต่เฮ้งต๋งคล้ายมองไม่เห็นก็ปาน สีหน้ายังคงปราศจากความรู้สึกใดๆ ประสาททั่วทั้งร่างของคนผู้นี้คล้ายหล่อหลอมจากเหล็กเช่นกัน

เฮ้งต๋งก้าวเนิบนาบเข้าห้อง วางไหสุราลงบนโต๊ะอย่างแช่มช้า

ผู้ที่มิอาจสะกดกลั้นใจได้เป็นบุคคลแรกคือก๊วยไต้โล่ว ถามว่า

"ท่านไปที่ใด?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ไปซื้อสุรา"

คำตอบมันเฉื่อยชาราบเรียบ คล้ายนี่เป็นเรื่องสมเหตุผล

ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ เฮ้งต๋งกลับไปซื้อสุรา

ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

เฮ้งต๋งสะบัดฝ่ามือ ปาดดินที่ปิดปากไหออกสูดดมเล็กน้อย คล้ายรู้สึกพึงพอใจ มุมปากปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

"สุรานี้ไม่เลว พวกเรามาร่ำดื่มสักสองจอกกัน"

ก๊วยไต้โล่วอดกล่าวมิได้

"ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่คิดดื่มสุรา"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ไม่ดื่มก็ต้องดื่ม"

"เพราะเหตุใด ?"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะนี่เป็นสุราที่เราใช้เลี้ยงส่งพวกท่าน"

ก๊วยไต้โล่วร้องโพล่งว่า

"ไยต้องเลี้ยงส่งพวกเรา ?"

"เนื่องเพราะพวกท่านสมควรไปแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"ผู้ใดว่าพวกเราสมควรไป ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราว่าเอง"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"แต่พวกเรายังมิคิดจากไป"

เฮ้งต๋งหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"มิคิดไปก็ต้องไป หรือพวกท่านคิดหมกกายในสถานที่ของเราไปชั่วชีวิต ?"

อี้ฉิกเบือนหน้ามายังก๊วยไต้โล่ว ก๊วยไต้โล่วกะพริบตาคราหนึ่ง พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กล่าวถูกต้อง พวกเรากำลังคิดหมกกายในสถานที่ของท่านชั่วชีวิต"

เฮ้งต๋งหน้าเขียวคล้ำ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกท่านพำนักในที่นี้ เคยจ่ายค่าเช่าห้องหรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่เคย"

"เป็นเราเชื้อเชิญพวกท่านมาพำนักหรือไร ?"

"ไม่ เป็นพวกเราเข้ามาเอง"

เฮ้งต๋งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านอาศัยอะไรหมกกายในที่นี้โดยมิยอมจากไป ?"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"ก็ได้ จากไปเป็นจากไป"

มันบอกไปเป็นไป เพียงแต่ตอนสาวเท้าผ่านหน้าก๊วยโต้โล่ว พลันหลิ่วตาบอกใบ้คราหนึ่ง

ก๊วยโต้โล่วกลอกกลิ้งดวงตาตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"ตกลง ไปก็ไป มิเห็นจะเป็นไร"

จบคำ สาวเท้าออกจากห้องจริง ๆ

ลิ้มไท้เพ้งงงงันวูบจึงกล่าว

"พวกท่านกระทั่งสุราก็ไม่ดื่มหรือ ?"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"ในเมื่อถูกคนขับไล่ที่อยู่ ไหนเลยมีหน้าดื่มสุราอีก ?"

ลิ้มไท้เพ้งเบือนหน้ามายังเฮ้งต๋ง

สีหน้าเฮ้งต๋งยังคงเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่ดื่มก็ไม่ดื่ม สุราปล่อยทิ้งไว้ในที่นี้ หรือจะขึ้นราด้วย ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"เราเดินเหินไม่ได้ ขอรั้งอยู่ที่นี้ได้หรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"เดินไม่ได้ก็คลานออกไป !"

ลิ้มไท้เพ้งงงงันวูบใหญ่ ในที่สุดทอดถอนใจเดินกะโผลกกะเผลกออกจากห้อง

เฮ้งต๋งยืนสงบแน่วนิ่ง จับจ้องมองก๊วยโต้โล่วและพวกทั้งสามออกพ้นจากประตูห้อง กระทั่งเคลื่อนไหวยังไม่ขยับเคลื่อนไหว

ได้ยินเสียงดังโครม มิทราบเป็นผู้ใดทางเบื้องนอกปิดประตูใหญ่ลง

เฮ้งต๋งพลันประคองไหสุราบนโต๊ะขึ้น ดื่มอึก ๆ ลงไปเจ็ดแปดคำ จึงวางไหสุราลง เช็ดคราบสุราที่มุมปาก พึมพำว่า

"สุราอันประเสริฐ กลับมีคนไม่ยอมดื่มสุราเยี่ยงนี้ นับเป็นตัวโง่งมจริง ๆ"

มิทันขาดคำ ดวงตาพลันแดงก่ำ คล้ายกับจะหลั่งน้ำตาได้ทุกเมื่อ

.....

อี้ฉิกกระทั่งศีรษะยังไม่เบือนกลับ สาวเท้าออกจากเขตติก พอออกพ้นประตูใหญ่ พลันชะงักร่างลง

ก๊วยไต้โล่วเมื่อเดินถึงข้างกายอี้ฉิก พลันหยุดยั้งชะงักอีกผู้หนึ่ง

ลิ้มไท้เพ้งพอตามติดออกมา ก็ปิดประตูใหญ่ลงดังโครม ถลึงจ้องมองทั้งสองกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงพวกท่านบอกไปเป็นไปจริง ๆ"

ก๊วยไต้โล่วเบือนหน้ามายังอี้ฉิก

อี้ฉิกมิกล่าวว่ากระไร กลับทรุดนั่งลงบนบันไดศิลาหน้าประตูใหญ่ หันหน้าหาหุ่นฟางทั้งห้าตัว

ก๊วยไต้โล่วทรุดกายนั่งลงบ้าง หันหน้าหาหุ่นฟางเช่นกัน พึมพำว่า

"เรื่องประหลาดมีอยู่ทุกปี แต่ไม่พิสดารเท่าปีนี้ หุ่นฟางมิเพียงสามารถชักว่าวยังรู้จักฆ่าคน ท่านว่าน่าประหลาดหรือไม่ ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสริมขึ้น

"น่าประหลาดนัก"

จบคำ ทรุดกายนั่งลงเช่นกัน มือข้างหนึ่งยังกดปากแผลแนบแน่น

ตอนนี้ ลิ้มไท้เพ้งเข้าใจจิตเจตนาของก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกแล้ว ดังนั้นมิกล่าวกระไรอีก

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด จึงแว่วเสียงฝีเท้าของเฮ้งต๋งก้าวช้า ๆ มา ผ่านลานกว้างหน้าตึกมุ่งตรงมายังประตูใหญ่ สอดใส่กลอนประตูอย่างหนักหน่วง

ทันใด กลอนประตูกลับถูกดึงออก ประตูใหญ่พลันเปิดอ้ากว้าง

เฮ้งต๋งยืนหยัดอยู่หน้าประตู เบิกตาจนกลมกว้างถลึงจ้องมองก๊วยไต้โล่วและพวก

อี้ฉิก ก๊วยไต้โล่ว ลิ้มไท้เพ้งนั่งเรียงรายอยู่หน้าประตู มิว่าผู้ใดก็ไม่เหลียวหน้ามองมา

เฮ้งต๋งร้องดัง ๆ ว่า

"พวกท่านไฉนยังไม่ไป นั่งอยู่ที่นี้ไยกัน ?"

ทั้งสามล้วนไม่แยแสเหลือบแลเฮ้งต๋ง

อี้ฉิกเพียงปรายตามายังก๊วยโต้โล่วแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเรานั่งอยู่ที่นี่ มิทราบผิดกฎหมายหรือไม่ ?"

ก๊วยโต้โล่วตอบว่า

"ไม่ผิดกฎหมาย"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสริมขึ้น

"แม้แต่หุ่นฟางยังอยู่ที่นี้ พวกเราไฉนอยู่ไม่ได้ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"นี่เป็นหน้าประตูใหญ่ของเรา พวกท่านนั่งอยู่ที่นี้ เท่ากับขวางทางเดินของเรา"

อี้ฉิกชำเลืองมองมายังก๊วยโต้โล่วอีกครา กล่าวว่า

"ผู้อื่นบอกว่าพวกเราขวางทางเดินของมัน"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราไปนั่งอยู่ห่างกว่านี้

ทั้งสามพากันยืดกายขึ้น สาวเท้าถึงด้านตรงข้าม ยังคงทรุดกายลงนั่งเรียงราย เพียงหันหน้ามายังประตูใหญ่

อี้ฉิกกล่าวว่า

"พวกเรานั่งอยู่ที่นี้ได้หรือไม่ ?"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"ไฉนมิได้ ? ที่นี้มิใช่เขตบ้านของผู้อื่น ทั้งไม่ขวางทางเดินเจ้าของบ้าน"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวบ้างว่า

"ถูกต้อง มิว่าผู้ใดพอใจนั่งอยู่ที่นี้ ล้วนนั่งอยู่ได้"

อี้ฉิกกล่าวอีกว่า

"มิหนำซ้ำต้องการนั่งนานเท่าใดก็ได้"

เฮ้งต๋งถลึงตาจ้องมองมาอย่างขุ่นเคือง

ก๊วยโต้โล่วและพวกกลับเหลียวซ้ายแลขวา ไม่ประสานสู้สายตากับเฮ้งต๋ง

เฮ้งต๋งร้องดัง ๆ ว่า

"พวกท่านนั่งจับเจ่าอยู่ที่นี้ ที่แท้คิดทำอะไร ?"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"ไม่ทำอะไร เพียงนั่งเล่นเท่านั้น"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราพอใจนั่งอยู่ที่ใด ก็นั่งอยู่ที่นั้น มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจควบคุมบังคับ"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ที่นี้เย็นสบายน่านั่งนัก"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอีกว่า

"มิหนำซ้ำรับรองไม่มีผู้คนทวงถามค่าเช่าจากพวกเรา"

เฮ้งต๋งพลันสะบัดหน้ากลับเข้าห้อง ปิดประตูเข้าหากันดังโครมใหญ่

อี้ฉิกเบือนหน้ามายังก๊วยไต้โล่ว ก๊วยไต้โล่วกวาดตามายังลิ้มไท้เพ้ง ทั้งสามล้วนแย้มยิ้มออกมา

มาตรแม้นแย้มยิ้ม แต่ในรอยยิ้มยังแฝงแววหม่นหมองกังวล

.....

อาทิตย์สนธยาลาลับฟ้าแล้ว

ทิวาระหว่างนี้ยังคงเป็นเฉกเช่นฤดูหนาวช่วงเวลาสั้นเป็นพิเศษ

อาทิตย์อัสดงพอลาลับฟ้า ท้องฟ้าคงมืดครึ้มเลือนสลัวลง

ยามค่ำมืดพอกรายมา ที่นี้จะเกิดเรื่องใดขึ้น มิว่าผู้ใดก็มิทราบ กระทั่งคำนวณยังไม่กล้าคำนวณ

อี้ฉิกยืดกุมมือก๊วยไต้โล่ว กล่าวว่า

"อาการบาดเจ็บของท่านเป็นอย่างไร ?"

"มิเป็นไร สามารถต่อยตีคนเช่นปรกติ"

อี้ฉิกค่อยเบือนหน้ามายังลิ้มไท้เพ้ง ถามว่า

"ท่านเล่า ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ปากแผลของเรารู้สึกปวดแปลบเล็กน้อย"

อี้ฉิกระบายลมหายใจกล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ไม่เป็นไรแล้ว"

ปากแผลที่ถูกอาวุธลับอาบยาพิษซัดใส่ หากรู้สึกเจ็บปวด แสดงว่าพิษร้ายถูกขจัดไปหมดสิ้นแล้ว มิเช่นนั้นจะบังเกิดอาการชาด้านตลอดเวลา

ก๊วยโล่วยังไม่วางใจ ถามอีกว่า

"เจ็บปวดสาหัสหรือไม่?"

ลิ้มไท้เพ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังกล้ำกลืนรับได้ แม้มิสามารถทะยานข้ามกำแพง แต่ยังต่อยตีคนได้"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"พวกท่านหิวโหยหรือไม่?"

ก๊วยโล่วชิงกล่าวว่า

"หิวโหยจนคิดใคร่กลืนกินท่านลงไป"

อี้ฉิกหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"แต่ตอนที่ท่านหิวโหย ยังสามารถต่อยคน ใช่หรือไม่?"

ก๊วยโล่วรับคำว่าถูกต้อง

ท้องฟ้ามืดครึ้มเลือนสลัวลงแล้ว

สีหน้าทั้งสามเริ่มเขม็งตึงเครียดขึ้น

แต่ทั้งสามล้วนตระเตรียมพรักพร้อม...ตระเตรียมต่อยคน

ก๊วยโล่วเบิกตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"ตอนนี้นับว่าทุกสรรพสิ่งพรักพร้อม เพียงแต่ผู้ถูกต่อยยังไม่มา"

ยามนั้น ทั้งสามพบเห็นคนผู้หนึ่ง

.....

คนที่โอบไหสุราผู้หนึ่ง

ประตูใหญ่พลันเปิดออก เฮ้งต๋งโอบไหสุราเดินออกมา

คราวนี้ เฮ้งต๋งก็มิได้แยแสสนใจก๊วยโล่วและพวก กลับทรุดกายลงบนบันไดศิลาหน้าประตูใหญ่

ทั้งสี่นั่งประจันหน้ากัน มิว่าผู้ใดก็ไม่กล่าววาจา

ผู้ที่มิอาจสะกดกลั้นใจได้เป็นบุคคลแรก ย่อมเป็นก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อครู่มีคนเชิญชวนพวกเราดื่มสุรา"

เฮ้งต๋งทั้งไม่ตอบคำ ทั้งมิเหลือบแลก๊วยไต้โล่ว พลันสะบัดเหวี่ยงไหสุราในมือมา

มิว่าท่านซัดเหวี่ยงของใดแก่ก๊วยไต้โล่ว ก๊วยไต้โล่วอาจรับไว้ไม่ได้ แต่ของที่ซัดมาหากเป็นไหสุรา แม้อยู่ในท่าหลับนอนยังสามารถรับไว้

ก๊วยไต้โล่วดื่มสุราในไหติดต่อกันหลายอึก ค่อยยื่นส่งต่ออี้ฉิก อี้ฉิกดื่มสุราหลายอึก จึงส่งให้กับลิ้มไท้เพ้ง

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"ผู้ที่รับบาดเจ็บ หากยังคิดดื่มสุรา คงรำคาญในการมีชีวิตสืบต่อแล้ว"

"ผู้ใดว่าเรารับบาดเจ็บ เราเพียงถูกหนอนแมลงตัวเล็ก ๆ ต่อยใส่เท่านั้น"

เฮ้งต๋งพลันถาโถมมา ช่วงชิงไหสุรากลับคืน กล่าวว่า

"พวกท่านที่แท้จะนั่งถึงเวลาใด ?"

ก๊วยไต้โล่วก็ไม่อาจสะกดกลั้นใจ ร่ำร้องดัง ๆ

"นั่งจนมีคนมาเสาะหาท่าน !"

"ผู้ใดว่ามีคนมาเสาะหาเรา ?"

"ข้าพเจ้าว่าเอง"

เฮ้งต๋งกล่าวถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"หุ่นฟางตัวนี้บอกต่อข้าพเจ้า"

หางตาชำเลืองแลมายังเฮ้งต๋ง เอ่ยสืบต่ออย่างยิ้มแย้ม

"หุ่นฟางมิเพียงชักว่าวได้ ยังสามารถกล่าววาจา ท่านว่าน่าประหลาดหรือไม่ ?"

สีหน้าเฮ้งต๋งพลันแปรเปลี่ยนไป ค่อย ๆ ล่าถอยกลับมา ทรุดนั่งลงบนบันไดศิลา

รอบบริเวณสงบสงัด มีแต่สุราในไหซัดกระฉอกบังเกิดเสียงดังเบา ๆ

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"สุราในไหกำลังกล่าววาจา ท่านได้ยินหรือไม่?"

ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"มันบอกว่าอะไร?"

"มันบอกว่ามีมือของคนผู้หนึ่งสั่นระริก โยกคลอนจนมันศีรษะมึนงง"

เฮ้งต๋งพลันผุดลุกขึ้น ถลึงจ้องมองอี้ฉิก

อี้ฉิกแสร้งเป็นเหลียวซ้ายแลขวา ยังคงไม่ประสานสบตากับฝ่ายตรงข้าม

ทันใด ประกายไฟจุดหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาซัดต้องลำตัวหุ่นฟางตัวซ้ายสุด

แว่วเสียงดังพืบ หุ่นฟางลุกไหม้เผาผลาญทันที

เปลวไฟเป็นสีเขียวปัดเรืองรอง ลี้ลับน่าสะพรึงกลัว ทั้งยังปรากฏควันจางเบาบางพวยพุ่งขึ้น

เฮ้งต๋งหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"รีบล่าถอยกลับเข้าห้อง"

สะบัดมือเหวี่ยงไหสุราแก่ก๊วยโล่ว หันกายโอบอุ้มลิ้มไท้เพ็ง พุ่งผ่านประตูใหญ่เข้าไป

ในที่สุดเฮ้งต๋งก็เคลื่อนไหวแล้ว

มันไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป พอเคลื่อนไหวต้องรวดเร็วว่องไวกว่าทุกผู้คน

ก๊วยโล่วก็เคลื่อนไหว วางไหสุราลงแล้วค่อยเคลื่อนไหว

เนื่องเพราะก๊วยโล่วมิได้ล่าถอยกลับเข้าห้อง หากแต่ดีดกายปราดไปยังทิศทางที่ปรากฏประกายไฟซัดพุ่งมา

ด้วยความห่วงใยกังวล อี้ฉิกย่อมตามติดอยู่ด้านหลัง

เฮ้งต๋งตวาดก้องว่า

"รีบถอยกลับมา ที่นั้นไปไม่ได้"

ก๊วยโล่วกลับมิได้ยิน คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนหูหนวกอย่างกะทันหัน

ก๊วยโล่วเมื่อไม่ได้ยิน อี้ฉิกก็มิได้ยินเช่นกัน

ลิ้มไท้เพ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนผู้นี้ชมชอบไปยังที่ซึ่งไปไม่ได้ หรือท่านยังไม่ล่วงรู้นิสัยของมัน?"

ตึกรามหลังหนึ่งหากถูกผู้คนเรียกเป็นเคหา อย่างน้อยต้องมีคุณสมบัติอยู่หลายประการ

ตึกรามนั้นต้องไม่เล็กนัก

ประตูใหญ่หน้าตัวตึกพึงเพาะปลูกต้นไม้แถบหนึ่ง

เคหารุ่มรวยแม้มิร่ำรวย อย่างน้อยยังนับเป็น "เคหา" หลังหนึ่ง

ดังนั้นนอกประตูใหญ่จึงมีดงไม้แถบหนึ่ง ประกายไฟเมื่อครู่จุดนั้น คล้ายซัดพุ่งออกจากในดงไม้

ก๊วยได้โล่วกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ประกายไฟจุดนั้นซัดพุ่งมาจากหลังต้นไม้นั้นกระมัง ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้เห็นชัดตา ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นถนัดชัดตา"

ท้องฟ้าความจริงมืดมิด ในดงไม้ยิ่งมืดสนิททั้งมิเห็นผู้คนและไม่ได้ยินซุ่มเสียง

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า พวกเรายังคงล่าถอยกลับไปหารือกับเฮ้งเล่าตั๋วก่อน"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ผู้อื่นไม่ต้องการหารือกับพวกเรา พวกเราหารือกันเอง จะมีประโยชน์ของมารดามันอันใด ?"

ตอนที่ตนกล่าวคำหยาบคายออกมา แสดงว่าโทสะประดังจริง ๆ

อี้ฉิกกล่าวว่า

"พบเห็นดงไม้อย่าล่วงล้ำ หรือท่านกระทั่งกฎระเบียบในวงนักเลงยังไม่เข้าใจ ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าความจริงมิใช่นักเลงเก่า ไม่เข้าใจกฎระเบียบโสโครกในวงนักเลงแม้สักประการเดียว"

ขาดคำขยับกายวูบ ถาโถมเข้าดงไม้ทันที

ในดงไม้ คล้ายปรากฏประกายเย็นยะเยียบไหววูบวาบ

ก๊วยได้โล่วพอเหลือบเห็นเช่นนั้น จึงถลันตรงไป

ดังนั้น จึงเห็นมีดคดเคี้ยวเล่มหนึ่ง

เป็นมีดที่ใช้แล่เนื้อ ซึ่งเคยปรากฏขึ้นในห้องไม้นอกเขตสุสาน

ตัวมีดตรึงติดกับลำต้นไม้ เสียบกระดาษอยู่แผ่นหนึ่ง

บนแผ่นกระดาษย่อมมีอักษร ตัวอักษรเล็กละเอียดยิ่ง ต่อให้เป็นตอนกลางวันก็มิแน่นักว่าจะเห็นชัดตา

ก๊วยได้โล่วคิดยื่นมือถอนมีดออก อี้ฉิกก็ติดตามเข้าดงไม้มา ฉุดรั้งฝ่ายตรงข้ามไว้

อี้ฉิกหน้าซีดเผือด ถลึงตากล่าวว่า

"คราก่อนท่านหลงกลยังไม่เพียงพอ หรือคิดหลงกลเป็นคำรบสอง ?"

มันทั้งร้อนรุ่มทั้งขุ่นแค้น ก๊วยได้โล่วกลับหัวร่อออกมา

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านหัวร่ออันใด ?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่าน"

อี้ฉิกอดกล่าวมิได้ว่า

"หัวร่อมารดาท่าน"

มันกลับกล่าวคำหยาบคายออกมา แสดงว่าขุ่นแค้นยิ่ง

ก๊วยได้โล่วพลันกล่าวอย่างจริงจัง

"ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามคิดหลอกล่อข้าพเจ้าหลงกล ก็สมควรเปลี่ยนวิธีการใหม่ไหนเลยยังคงใช้วิธีการดั้งเดิม หรือเห็นพวกเราเป็นตัวโง่งมจริง ๆ ?"

อี้ฉิกปั้นสีหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ามิใช่ตัวโง่งม ?"

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ก็ได้ ท่านเรียกข้าพเจ้าอย่าได้ลงมือ ข้าพเจ้าก็ไม่ลงมือ แต่เข้าไปชมดูคงมิเป็นไรกระมัง ?"

จบคำ ยกมือไพล่หลังจริง ๆ สาวเท้าเข้าหา

มือไม่เคลื่อนไหว เพียงใช้ดวงตาจ้องมอง คล้ายมิเป็นไรจริง ๆ

แต่อักษรบนแผ่นกระดาษเล็กละเอียด มิอาจไม่สาวเท้าเข้าใกล้

ในที่สุด สามารถจำแนกอักษรบนแผ่นกระดาษได้ว่า

"ระวังเท้าของท่าน..."

พอเห็นถนัดชัดตา พื้นใต้เท้าพลันอ่อนร่วน ร่างร่วงละลิ่วลงอย่างเสียหลัก

พื้นใต้ต้นไม้กลับเป็นหลุมพรางแห่งหนึ่ง

อี้ฉิกร้องโพล่งว่า

"ระวัง..."

ในเสียงร่ำร้อง ร่างโถมตรงเข้าหา ฉุดรั้งข้อมือของก๊วยไต้โล่วไว้

ก๊วยไต้โล่วฉกฉวยโอกาสนั้นทะยานปราดขึ้นตามสภาวะ

วิชาตัวเบาก๊วยไต้โล่วยังไม่เลว เรือนร่างทะยานได้สูงยิ่ง

น่าเสียดายที่ยิ่งกระโดดขึ้นสูง สถานการณ์ยิ่งเลวร้าย

ได้ยินใบไม้สั่นไหวดังเกรียวกราว บนยอดไม้พลันปรากฏแหขนาดใหญ่ผืนหนึ่งคลี่คลุมลงมา

ต่อให้ก๊วยไต้โล่วมีปีกงอกเงยเป็นนกตัวหนึ่งจริง ๆ ยังคงต้องถูกคลี่คลุมไว้

อย่าว่าแต่ร่างของก๊วยไต้โล่วลอยอยู่กลางอากาศคล้ายพาตัวเข้าม่านแหเอง ไม่ว่าถลันหลบเลี่ยงไปทั่วสารทิศใด ก็มิอาจหลบหลีกเลี่ยงพ้น

มิเพียงก๊วยไต้โล่วไม่อาจหลบพ้น อี้ฉิกก็มิสามารถหลบรอดได้

เห็นแน่ชัดว่าทั้งสองต้องถูกครอบคลุมอยู่ในม่านแห พลันปรากฏเงาดำสายหนึ่งพุ่งฝ่าอากาศมาดุจกระสุนที่ถูกยิง ด้วยระดับความเร็วสุดแสน

เงาดำสายนั้นพุ่งผ่านศีรษะก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิก ยื่นมือปราดออก กวาดรวบร่างแหผืนนั้นไว้

เงาดำสายนั้นหาใช่กระสุน หากแต่เป็นคน

เป็นลิ้มไท้เพ้ง

ลิ้มไท้เพ้งพอยื่นมือกวาดรวบร่างแหไว้ ร่างยังคงดีดพุ่งไปเบื้องหน้าดุจเกาทัณฑ์ล่ำหน้าอีกสองสามวา สภาวะค่อยชะลอชักช้าลง

ยามนั้น ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกก็ล่าถอยจากมา เห็นลิ้มไท้เพ้ง มือหนึ่งยึดเหนี่ยวกิ่งไม้หยาบกร้านท่อนหนึ่ง อีกมือหนึ่งรวบจับแหใหญ่ผืนนั้น ห้อยแขวนอยู่กลาง

อากาศ ร่างยังคงส่ายโคลงเคลงไปมา

หัวใจก๊วยโล่วยังเต้นระทึก จับจ้องมองลิ้มไท้เพ้ง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ครานี้หากมิใช่ท่าน ข้าพเจ้าคงพาตัวเข้าหากับดักจริง ๆ"

ลิ้มไท้เพ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องขอบคุณเรา"

"มิต้องขอบคุณท่านจะของคุณผู้ใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ขอบคุณผู้ที่อยู่ด้านหลังท่าน"

ก๊วยโล่วเหลียวหน้ามอง จึงเห็นเฮ้งต๋งยืนหยัดอยู่ด้านหลัง ด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอีกว่า

"เราบอกแล้วไม่สามารถทะยานข้ามกำแพงมา"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"อย่างนั้นท่านเมื่อครู่..."

"เมื่อครู่เป็นเฮ้งเล่าตั่วทุ่มเหวี่ยงร่างเรามา มิเช่นนั้นท่าร่างเราไหนเลยรวดเร็วปานนี้ ?"

ในใต้หล้าไม่มีคนมีท่าร่างรวดเร็วปานนั้นจริง ๆ หากมิใช่หยิบยืมพลังเฮ้งต๋งทุ่มเหวี่ยงมา ย่อมไม่รวดเร็วว่องไวเช่นนี้

ก๊วยโล่วชำเลืองมองเฮ้งต๋งแวบหนึ่ง ปากกล่าวว่า

"ดูท่าทีเรี่ยวแรงของเฮ้งเล่าตั่วกลับมีไม่น้อย"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"แต่เฮ้งเล่าตั่วกลับนับถือเลื่อมใสท่านยิ่ง"

"นับถือเลื่อมใสข้าพเจ้า ?"

"เรี่ยวแรงเฮ้งเล่าตั่วแม้มหาศาล กำลังขวัญท่านกลับเข้มแข็งกว่า"

ก๊วยโล่วทราบว่าฝ่ายตรงข้ามจงใจกล่าวเช่นนี้ ต้องถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"หรือท่านคิดเป็นเช่นวานร กล่าววาจาทั้งที่ห้อยแขวนอยู่บนต้นไม้ ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราคิดลงไปแต่แรก น่าเสียดายที่เท้าของเราไม่ยอมให้ความร่วมมือ"

.....

ภายในห้องจุดโคมไฟขึ้น

บนโต๊ะนอกจากจัดตั้งโคมไฟ ยังมีกระดาษแผ่นหนึ่ง มีดคดเคี้ยวเล่มหนึ่ง และสุราไหหนึ่ง

ที่แท้ก๊วยโต้โล่วยังคงถอนมีดจากลำต้นไม้ ค่อยนำพาลิ้มโท้เพ้งกลับมาพร้อมกับนำไหสุราที่จัดวางอยู่หน้าประตูตึก กลับเข้าเคหารุ่มรวยด้วย

รูปลักษณะก๊วยโต้โล่วแม้ไม่ละม้ายคล้ายโคตัวหนึ่ง กลับมีนิสัยดื้อรั้นเยี่ยงโคถึก

ก๊วยโต้โล่วยังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าหากโถมเข้าถอนมีดเยี่ยงตอนที่ถาโถมเข้าต่อยหุ่นฟาง คงสามารถถอนมีดออกมาแต่แรกแล้ว"

อี้ฉิกหยิบฉวยมีดบนโต๊ะขึ้น กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่ามีดเล่มนี้ตระเตรียมแล่เนื้อของผู้ใด ?"

ก๊วยโต้โล่วกะพริบตาถามว่า

"หรือเป็นเนื้อข้าพเจ้า ?"

"ถูกต้อง หากมิใช่ลิ้มโท้เพ้งโถมทะยานเข้ามา ท่านคงกลับกลายเป็นปลาในร่างแหแล้ว"

ก๊วยโต้โล่วมิแยแสคำแดกดันฝ่ายตรงข้าม ยื่นมือโอบไหสุรา พึมพำว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าพานเป็นปลามีนเมาตัวหนึ่งเถอะ"

แต่มิทันจ่อไหสุรากับปาก เฮ้งต๋งพลันยื่นมือปราดออก ช่วงชิงไหสุราไป

ก๊วยโต้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านคิดใคร่เป็นปิศาจมีนเมาแข่งกับข้าพเจ้าด้วย ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"สุราไหนี้ดื่มไม่ได้!"

"เมื่อครู่ยังดื่มได้ ตอนนี้ไฉนดื่มไม่ได้ ?"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะเมื่อครู่คือเมื่อครู่ ตอนนี้เป็นตอนนี้"

อี้ฉิกกลอกกลิ้งดวงตาดลบหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านวางสุราไหนี้อยู่ตำแหน่งใด?"

ก๊วยโล้วตอบว่า

"ที่หน้าประตู"

"เมื่อครู่พวกเราล้วนอยู่ในดงไม้ ที่หน้าประตูคงมิมีคนกระมัง ?"

"ถูกต้อง"

อี้ฉิกตาทอประกายวูบ กล่าวว่า

"อย่างนั้นสุราไหนี้ดีมไม่ได้จริง ๆ"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"หรือช่วงเวลาเมื่อครู่ กลับมีคนแพร่พิษในสุรา ?"

"ช่วงเวลาเมื่อครู่นั้น เพียงพอต่อการแพร่พิษในสุราแปดสิบไหแล้ว"

ก๊วยโล้วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พวกท่านออกจะประโคมโหมศัตรูจนน่าสะพรึงกลัวไปแล้ว หรือพวกมันกลับแทรกซึมเข้ามาทุกแห่งหน กระทั่งโอกาสทำร้ายคนแม้สักส่วนเดียว ก็ไม่ยอมปล่อยปละเลิกรา"

เฮ้งต๋งมิกล่าวว่ากระไร พลันสาวเท้าออกนอกประตู ทุ่มเหวี่ยงไหสุราในมือกับพื้น

แว่วเสียงดังเปรื่อง ไหสุราแตกสลายเป็นผุยผง หยาดสุราเนืองทั่วพสุธา

ก๊วยโล้วทอดถอนใจพึมพำว่า

"น่าเสียดายนัก สุรา..."

ซุ่มเสียงพลันชะงักขาดหาย ยืนตะลึงกับที่

ในเศษไหที่แตกละเอียด ปรากฏอสรพิษลำตัวเรียวเล็กตัวหนึ่งเลื้อยคลานออกมาอย่างแช่มช้า

อสรพิษตัวนี้เล็กผิดธรรมดา แต่อสรพิษยิ่งเล็กยิ่งมีพิษร้ายแรง

สีหน้าก๊วยโล้วแปรเปลี่ยนไป พึมพำว่า

"ดูท่าคนเหล่านี้แทรกซึมเข้ามาทุกแห่งหนจริง ๆ"

อี้ฉิกพลันร้องโพล่งว่า

"บ้อคงปุกยิกเชียะเลี่ยงจั้ว (อสรพิษด้ายแดงแทรกซึมทุกแห่งหน)"

เหลียวควับมายังเฮ้งต๋ง กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เป็นอสรพิษด้ายแดงแทรกซึมทุกแห่งหนหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งหน้าเขียวคล้ำ ค่อย ๆ หันกายกลับเข้าห้อง ทรุดกายนั่งลงที่ข้างโต๊ะริมโคมไฟ

คราครั้งนี้เฮ้งต๋งกลับมิได้ล้มกายลงบนเตียง แสดงแน่ชัด เหตุการณ์ผิดปรกติวิสัยยิ่ง

อี้ฉิกติดตามเข้ามา ซักถามว่า

"ที่แท้เป็นมัน ใช่หรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งนิ่งเงียบงันชั่วขณะ จึงผงกศีรษะช้า ๆ

อี้ฉิกระบายลมหายใจยาว ๆ ถดถอยกายทีละก้าว พลันล้มกายลงนอน

คราครั้งนี้เป็นมันทอดกายบนเตียงแทน

ก๊วยโล่วก็ติดตามเข้าห้อง ถามว่า

"อสรพิษด้ายแดงแทรกซึมทุกแห่งหนเป็นของเล่นเยี่ยงไร ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เป็นคนผู้หนึ่ง"

มันมิเพียงร่างอ่อนระทวย แม้แต่ซุ่มเสียงกล่าววาจาก็แปรเปลี่ยนเป็นอ่อนล้าระโหย!

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"เป็นคนเยี่ยงไร ท่านรู้จักมัน ?"

อี้ฉิกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากรู้จักมัน ไหนเลยสามารถมีชีวิตถึงบัดนี้ ?"

พลันกระโดดปราดขึ้น ถาโถมถึงเบื้องหน้าเฮ้งต๋ง กล่าวว่า

"แต่ท่านคงรู้จักมันแน่นอน"

เฮ้งต๋งเงียบงันอีกชั่วขณะ พลันแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"แต่จนบัดนี้เรายังมีชีวิตอยู่"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้ที่รู้จักมันกลับสามารถมีชีวิตอยู่ นับว่ายากเย็นจริง ๆ"

รอยยิ้มบนใบหน้าเฮ้งต๋งค่อย ๆ สลายคลาย ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยากเย็นจริง ๆ"

ก๊วยโล้วร่ำร้องว่า

"พวกท่านหมายถึงผู้คนหรืออสรพิษกันแน่ ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"เป็นผู้คน"

"ฉายาคนผู้นี้ไฉนเรียกว่าอสรพิษด้ายแดง ?"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ทั้งยังแทรกซึมเข้ามาทุกแห่งหน เป็นความหมายว่าขอเพียงท่านชะล่าเลินเล่อชั่ววูบ มันจะแพร่พิษปลิดชีวิตท่าน !"

"ชะล่าเลินเล่อชั่ววูบ ? มิว่าผู้ใดอาจชะล่าเลินเล่อชั่ววูบได้"

อี้ฉิกกล่าวอย่างท้อแท้

"ดังนั้นมันหากคิดแพร่พิษปลิดชีวิตท่าน ท่านมีเพียงหนทางสายเดียว"

"ทางสายใด ?"

อี้ฉิกเน้นเสียงว่า

"ถูกมันแพร่พิษเสียชีวิต"

ก๊วยโล้วสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"ลวดลายทำร้ายคนที่ผ่านมาเมื่อครู่ ล้วนเป็นอุบายความคิดของมัน ?"

"คาดว่ามิใช่ คนผู้นี้เพียงถนัดจัดเจนในการแพร่พิษ แต่ความสามารถอื่นไม่สูงเยี่ยมกระไร"

ก๊วยโล้วระบายลมหายใจกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าวางใจได้"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"น่าเสียดายที่นอกจากมัน ยังมีบุคคลอื่นอีก"

"ยังมีผู้ใด"

"โชยชิ่วโชยงั่วโง้วกังชิ้ง (จ้าวตะขาบพันกรพันตา)"

"พันกรพันตา ?"

อี้ฉิกอธิบายว่า

"หมายความว่าคนผู้นี้ตอนซัดอาวุธลับ คล้ายมีมือหนึ่งพันข้าง ดวงตาหนึ่งพันดวง ตามคำร่ำลือตลอดทั้งร่างมันซุกซ่อนเต็มไปด้วยอาวุธลับ ต่อให้จมูกยังสามารถพุ่งอาวุธลับออก"

ก๊วยไต้โล่วปรายตามองเฮ้งต๋งแวบหนึ่ง พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าขอเพียงพบหน้าคนผู้นี้ จะต่อยจมูกมันบี้แบนก่อน"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"แต่ท่านหากพบพานกิ่วโค้วกิ่วลั่งอั้งเนี้ยจื้อ (นางพญาแดงสลายทุกข์) ก็ไม่อาจตัดใจทุบตี"

"นางพญาแดงสลายทุกข์ ? ฟังจากชื่อฉายาคล้ายเป็นคนดีงามผู้หนึ่ง"

อี้ฉิกเน้นเสียงว่า

"นางนับเป็นคนดีงามจริง ๆ ทราบดีว่าชนชาวโลกเวียนว่ายอยู่ในทะเลทุกข์ ดังนั้นมุ่งส่งเสริมทุกผู้คนไปเกิดใหม่แต่เนิ่น ๆ

ก๊วยไต้โล่วพอฟัง เพิ่งทราบว่านางพญาแดงสลายทุกข์ชมชอบประหารฆ่าคน ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ นางมิคล้ายเป็นคนดีงามแล้ว"

"ต่อให้ท่านเลือกเฟ้นกลั่นกรองจากผู้คนแปดร้อยหมื่นคน ก็ไม่อาจแสวงหาผู้ใดมีพฤติการณ์ทัดเทียมนางได้"

"มิทราบนางมีความสามารถพิเศษพิสดารใด ?"

อี้ฉิกหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ทางที่ประเสริฐ ท่านยังอย่าได้รับทราบความสามารถพิเศษพิสดารของนาง"

ก๊วยไต้โล่วฉุกใจคิด กะพริบตากล่าวว่า

"นางเป็นอิสตรีโสภาสะคราญกระมัง ?"

"มาตรแม้นใช่ แต่ตอนนี้คงเป็นสตรีชรานางหนึ่งแล้ว"

"นางอายุเจ็ดแปดสิบปี ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"นั่นกลับมิชราภาพปานนั้น"

"อย่างนั้นห้าหกสิบปี ?"

"คล้ายยังไม่ถึง"

ก๊วยโล่วถามอีกว่า

"สามสี่สิบปีหรือ ?"

"คาดว่าอยู่ในวัยนั้น"

ก๊วยโล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นั่นเป็นวัยเปี่ยมเสน่ห์ร้อนแรง ไหนเลยนับเป็นสตรีชราได้ ?"

อี้ฉิกถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"นางอายุเท่าใด มีความสัมพันธ์ใดกับท่าน ท่านเบิกบานใจไยกัน ?"

"ข้าพเจ้าเบิกบานใจเมื่อใด ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"หากไม่เบิกบานใจ ไฉนหัวร่อราวกับสุนัขตัวหนึ่ง"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าความจริงเป็นสุนัขตัวหนึ่ง"

อี้ฉิกถลึงตาใส่อีกครา แต่ตนเองอดหัวร่อมิได้

ก๊วยโล่วฉกฉวยโอกาสถามอีกว่า

"ฟังจากคำบอกของท่าน ความสามารถของนางคงมุ่งสยบบุรุษเพศ ?"

อี้ฉิกปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียดอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็มิทราบว่านางที่แท้มีความสามารถใด เพียงล่วงรู้ว่ามีบุรุษเพศเสียชีวิตในเงื้อมมือนางมิน้อย"

ลิ้มไท้เพ้งนั่งพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้ข้างเคียงตลอดเวลา ยามนั้นพลันกล่าวว่า

"หุ่นฟางเหล่านั้นเป็นนางจัดทำขึ้นหรือ ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"ไม่ใช่ !"

"มิใช่นางจะเป็นผู้ใดได้"

"เป็นเจ่กเกี่ยงซังจงชุยเมี่ยฮู้ (ยันต์คร่าวิญญาณ พบพานชีวันดับสูญ)"

ลิ้มไท้เพ้งขมวดคิ้วทวนคำว่า

"ยันต์คร่าวิญญาณ พบพานชีวันดับสูญ ?"

"คนผู้นี้เปี่ยมแผนอุบายลึกซึ้งชั่วร้าย ทั้งยังมีมือพิสดารคู่หนึ่ง แตกฉานวิชาปลอมแปลงโฉม กลไกกับดัก เชี่ยวชาญการประดิษฐ์อาวุธลับ ชำนาญในการใช้ศาสตราวุธนอกสารบบ"

ก๊วยไต้โล่วตาทอประกายวูบ พึมพำว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"ท่านเข้าใจอันใด ?"

"พวกเรานับว่ารู้จักอสรพิษตัวหนึ่ง ตะขาบตัวหนึ่ง ยันต์คร่าวิญญาณใบหนึ่งแล้ว ส่วนสัญลักษณ์แมงป่อง คงหมายถึงนางพญาแดงสลายทุกข์ เพียงขาดอินทรีตัวเดียวเท่านั้น"

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"เมื่อครู่ตอนที่เราติดตามเฮ้งเล่าตั๋วเข้าดงไม้ คล้ายเห็นเงาร่างสายหนึ่งลอยขึ้นจากยอดไม้ ซึ่งปรากฏร่างแหว่วงหล่นลงมา"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ร่างแหย่อมไม่ร่วงหล่นลงจากยอดไม้เอง บนต้นไม้ต้องมีคนแฝงกายอยู่"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"คนผู้นั้นไปที่ใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ตอนนั้น เราถูกเฮ้งเล่าตั๋วทุ่มเหวี่ยงแหวกฝ่าอากาศไปแล้ว ไหนเลยสังเกตเรื่องนอกกายได้ อย่าว่าแต่วิชาตัวเบาคนผู้นั้นสูงเยี่ยมยิ่ง คล้ายกับอินทรีตัวหนึ่ง"

อี้ฉิกร้องโพล่งว่า

"อย่างนั้นคงเป็นเจ่กปวยชงเทียนป่าอ้วงเอ็ง (พญาอินทรีเหินฟ้า)!"

ก๊วยไต้โล่วปรบมือกล่าวว่า

"ที่แท้ว่าวห้าตัวเป็นสัญลักษณ์ผู้คนห้าคน ตอนนี้นับว่ารู้จักครบถ้วนแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวอย่างจริงจัง

"ในผู้คนทั้งห้า มีเพียงพญาอินทรีเหินฟ้ามีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมที่สุด พลังฝีมือมันก็เลิศล้ำที่สุด"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า คนทั้งห้าผู้ที่ยากจัดการที่สุด ยังคงเป็นนางพญาแดงสลายทุกข์"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะพวกเราล้วนเป็นบุรุษ"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"บุรุษหากไม่งมงายในราคะ ต่อให้นางมีความสามารถยิ่งใหญ่เทียมฟ้าก็มิอาจทำอย่างไรได้"

ก๊วยโล้วทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่บุรุษในใต้หล้า มีสักกี่คนไม่งมงายในราคะ ?"

.....

เฮ้งต๋งหน้าเคร่งเครียดจริงจัง นั่งแน่วนิ่งตลอดเวลา กระทั่งเคลื่อนไหวยังมิเคลื่อนไหว

ในช่วงเวลาที่ไม่จำเป็นต้องเคลื่อนไหว มันรับรองมิเคลื่อนไหว

อี้ฉิกเคลื่อนย้ายเก้าอี้ตัวหนึ่ง ทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับเฮ้งต๋ง กล่าวว่า

"ท่านพอพบเห็นว่าวเหล่านั้น ก็ทราบว่ายันต์คร่าวิญญาณและพวกรุดมารังควานท่าน"

ก๊วยโล้วก็เคลื่อนย้ายเก้าอี้มาตัวหนึ่ง กล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นท่านจึงเอ่ยปากขับไล่พวกเราออกจากเคหารุ่มรวย เนื่องเพราะท่านทราบว่าผู้คนห้าคนนั้นไม่ว่าไปถึงที่ใด ล้วนสร้างความวิบัติหายนะแก่ที่นั้น"

อี้ฉิกเอ่ยสืบต่อ

"ท่านมิต้องการฉุดลากพวกเราประสบความวิบัติหายนะ จึงแสร้งเป็นฉีกหน้าขับไล่พวกเราจากไป"

"แต่ท่านหาทราบไม่ว่าพวกเราลากพาตนเองมาร่วมด้วยแต่แรกแล้ว"

"นับแต่วันที่รู้จักกับท่าน พวกเราก็ตกลงใจอยู่ที่นี้"

ก๊วยโล้วกล่าวเสริมว่า

"เนื่องเพราะพวกเราเป็นสหายกัน"

อี้ฉิกกล่าวบ้างว่า

"ดังนั้นมิว่าท่านอยู่ที่ใด พวกเราต้องอยู่ที่นั้น"

"ตอนนี้ท่านคิดขับไล่พวกเราจากไป นับว่าสายเกินการแล้ว"

เฮ้งต๋งจับจ้องมองก๊วยโล้วและพวก สงบปากคำตลอดเวลา

เฮ้งต๋งทราบดีว่าตอนนี้ตนมิต้องกล่าวกระไรอีก

ตนกริ่งเกรงว่า ตัวเองหากเอ่ยปาก น้ำตาระอุอุ่นจะทะลักจากเบ้ามา

สหาย !

วลีสองคำนี้รวบรัดกระชับและบริสุทธิ์สูงค่ากระไรปานนั้น

เฮ้งต๋งกำหมัดแนบแน่น เน้นเสียงทีละคำว่า

"พวกท่านนับเป็นสหายของเราอย่างแท้จริง"

เพียงวาจาประโยคนี้ก็เพียงพอแล้ว

อี้ฉิก ลิ้มไท้เพ้งล้วนแย้มยิ้มออกมา

ก๊วยโล้วยึดกุมมือเฮ้งต๋งแนบแน่น พวกตนเพียงได้ยินวาจาประโยคนี้ก็เหลือเฟือเกินพอ

ก๊วยโล้วและพวกทั้งมิได้สอบถามว่าจอมมิจฉาชีพทั้งห้าเพาะอริบาดหมางกับเฮ้งต๋งอย่างไร ทั้งมิได้ถามว่าด้นตอแห่งเภทภัยสืบเนื่องจากสาเหตุใด

เฮ้งต๋งหากมิบ่งบอก พวกตนก็ไม่ซักไซ้ไต่ถาม

ปัญหาเพียงประการเดียวในตอนนี้คือ "จะขับไล่ความยุ่งยากนี้พ้นจากตัวอย่างไร ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอพบเห็นว่าวห้าตัวนั้น ก็ทราบว่าต้องเกิดเรื่องยุ่งยากแล้ว"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ว่าวเหล่านั้นเป็นประกาศเตือนภัยของพวกมัน"

"พวกมันเมื่อรุดมารังควานท่าน ไยต้องตักเตือนภัยล่วงหน้า ให้ท่านระแวด-

ระวังตระเตรียมตัว ?"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะพวกมันมิต้องการให้เราตายเร็วไป"

สีหน้าตนแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"พวกมันทราบดีว่าความประหวั่นพรั่นพรึงของการรอคอยความตาย ยังเคี่ยวเข็ญทรมานกว่าการประหัตประหารในฉับพลันทันใดมากนัก"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าความยุ่งยากนี้วุ่นวายมิน้อยจริง ๆ"

"ไม่น้อยจริง ๆ"

ก๊วยไต้โล่วพลันแย้มยิ้มกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่พวกมันคำนวณพลาดผิดไปประการหนึ่ง"

อี้ฉิกส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

ก๊วยไต้โล่วจึงกล่าว

"พวกมันแม้มีจำนวนห้าคน แต่พวกเราก็มีถึงสี่คน พวกเราไยต้องประหวั่นพรั่นพรึง ? ไยต้องถูกเคี่ยวเข็ญทรมาน ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"แต่พวกมันอย่างน้อยมีเปรียบกว่าพวกเราประการหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วส่งเสียงดังอ้อบ้าง

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ทวนเปิดเผยหลบหลีกง่าย เกาทัณฑ์ลับยากระวัง หรือท่านมิเข้าใจวาจาประโยคนี้ ?"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ แต่ข้าพเจ้าไม่กลัว"

อี้ฉิกถลึงตาใส่กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเกรงกลัวอันใด ?"

"กลัวท่าน"

อี้ฉิกอดแย้มยิ้มมิได้ แต่แล้วปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียด เบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง

มันย่อมเข้าใจจิตเจตนาก๊วยไต้โล่ว เนื่องเพราะอี้ฉิกเองก็เป็นเฉกเช่นกัน

บุคคลเยี่ยงพวกตน เพียงกริ่งเกรงผู้อื่นดีต่อพวกตน เกรงว่าถูกผู้อื่นสร้างความหวั่นไหวตื้นตัน

ท่านหากสามารถสร้างความหวั่นไหวตื้นตันได้จริง ๆ ต่อให้สั่งพวกตนปลิดศีรษะลงมา พวกตนก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอีกว่า

"ทหารมาตั้งทัพสู้ น้ำมาก่อทำนบกั้น คนประดานั้นนอกจากลับ ๆ ล่อ ๆ คอยประทุษร้ายคน ในความเห็นข้าพเจ้า พลังฝีมือแท้จริงของพวกมันคงจำกัดยิ่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"ปัญหาเฉพาะหน้าคือ พวกมันจะรุดมาในเวลาใด ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"มิทราบได้"

"กระทั่งตัวท่านก็มิทราบ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราเพียงทราบว่าพวกมันหากยังไม่ส่งเสริมเราสู่ปรภพ รับรองมิยอมเลิกราจากไป"

ก๊วยไต้โล่วแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ตอนนี้ยากยิ่งจะบอกว่าผู้ใดคิดส่งเสริมฝ่ายใดลงสู่ปรภพ"

นี่คือความน่ารักของก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วเปี่ยมความเชื่อมั่น ไม่อนาทรกังวลตลอดกาล

บุคคลเยี่ยงนี้ต่อให้ทราบว่าฟ้ากำลังจะถล่มลง ก็ไม่กลัดกลุ้มกังวล เนื่องเพราะก๊วยไต้โล่วเข้าใจว่า *คนผู้หนึ่งขอเพียงมีความเชื่อมั่น มิว่าเป็นอุปสรรคขวากหนามใด ล้วนสามารถคลี่คลายได้*

ก๊วยไต้โล่วมิเพียงบังเกิดความเชื่อมั่นในตัวเอง พร้อมกันนั้นยังแบ่งปันความเชื่อมั่นนี้ต่อบุคคลอื่น

สีหน้าเฮ้งต๋งค่อย ๆ เบิกบานแจ่มใสขึ้น พลันกล่าวว่า

"พวกมันแม้มีเปรียบประการหนึ่ง แต่พวกเราก็มีหนทางจัดการพวกมัน"

ก๊วยไต้โล่วชิงถามว่า

"หนทางอันใด ?"

"หลับนอน !"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบจึงหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"วิธีการเช่นนี้คงมีแต่ท่านจึงครุ่นคิดออกได้"

เฮ้งต๋งย้อนถามว่า

"วิธีการนี้มีอันใดไม่ดี ? นี่เรียกว่าสงบรอการเคลื่อนไหว"

ก๊วยไต้โล่วปรบมือกล่าวว่า

"ถูกต้อง จะหลับนอนก็หลับตั้งแต่ตอนนี้ พักผ่อนรวมสมาธิเพื่อต้านทานรับมือพวกมัน"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"แต่หากคิดหลับนอน พึงผลัดกันหลับไหล"

ก๊วยไต้โล่วสนับสนุนว่า

"มิผิด ข้าพเจ้ากับท่านเฝ้าเวรครึ่งคืน จวบจนถึงยามสาม ค่อยปลุกเรียกเฮ้งเล่าตั๋วและลิ้มไท้เพ้งขึ้นมา"

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"เยี่ยงนี้ไม่เหมาะสม ยังคงให้เราเฝ้าเวรร่วมกับท่าน"

"เพราะเหตุใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งปรายตามองอี้ฉิกแวบหนึ่ง จึงกล่าว

"พวกท่านทั้งสองมีเรื่องสนทนามากไป หากโอภาปราศรัยจนเคลิบเคลิ้มเกรงว่ากระทั่งบุคคลอื่นเข้าห้องยังมิทราบ"

อี้ฉิกพลันผุดลุกขึ้น สาวเท้าออกจากห้อง เนื่องเพราะใบหน้ามันคงแดงระเรื่อขึ้นมา

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ยังคงให้ข้าพเจ้าเฝ้าเวรร่วมกับอี้ฉิกจะประเสริฐกว่า ผู้คนสองคนสนทนาปราศรัยกัน จึงไม่ม่อยหลับไป"

ปากกล่าววาจา สาวเท้าตามติดออกจากห้อง

มิว่าบุคคลอื่นกล่าวว่ากระไร ก๊วยไต้โล่วยังคงเฝ้าเวรร่วมกับอี้ฉิก

ผู้คนทั้งสองคล้ายมีด้ายเส้นหนึ่งร้อยโยงเข้าด้วยกัน ไม่ยอมแยกจากแม้ชั่วยาม
ลิ้มไท้เพ้งมองตามเงาหลังทั้งสองจนลับตา พลันหัวร่อออกมาพึมพำว่า
"บางครั้งเราอดสงสัยใจมิได้ เซี่ยวก๊วย (ก๊วยน้อย) ไฉนโง่เขลาปานนี้?"
เฮ้งต๋งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า
"ท่านวางใจ มันไม่โง่เขลานานไปหรอก"
"ซึ่งความจริง เรากลับมุ่งหวังให้มันโง่เขลาสืบไป"
"เพราะเหตุใด ?"
ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างแย้มยิ้มว่า
"เนื่องเพราะเรารู้สึกว่า ท่าทีของทั้งสองนี้มีความหมายยิ่ง"

.....

ในห้องรับแขกมืดมิดสนิทยิ่ง
อึ้ฉิกสาวเท้าเข้าห้องรับแขก ก็ทรุดกายนั่งลง
ก๊วยโล่วติดตามเข้ามา ทรุดกายลงบ้าง
แสงดาวสอดลอดหน้าต่างเข้ามาส่องต้องใบหน้าและดวงตาของอึ้ฉิก
ดวงตาอึ้ฉิกสุกใสกระจ่างยิ่ง
ก๊วยโล่วเพ่งตามอง พลันกล่าวอย่างแย้มยิ้ม
"ท่านทราบหรือไม่ว่าดวงตาของท่านบางครั้งคลับคล้ายอิสตรียิ่ง"
อึ้ฉิกปั้นสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า
"ข้าพเจ้ายังมีที่ใดละม้ายคล้ายอิสตรีอีก ?"
"ตอนแย้มยิ้มก็ละม้ายยิ่ง"
อึ้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชาว่า
"ข้าพเจ้าเมื่อละม้ายคล้ายอิสตรี ท่านไฉนติดตามข้าพเจ้าตลอดเวลา?"
ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า
"ท่านหากเป็นอิสตรี ข้าพเจ้ายิ่งต้องติดตามท่าน"
อึ้ฉิกพลันสะบัดหน้าไป ผุดลุกขึ้นสืบเสาะจนพบหินเหล็กไฟ จุดไฟขึ้นจ่อกับโคมไฟบนโต๊ะ
อึ้ฉิกคล้ายมิกล้านั่งอยู่ในความมืดกับก๊วยโล่วเพียงสองต่อสอง

แสงโคมไฟพอสว่างวูบ ก็ทอทาบเงาของมันกับบานหน้าต่าง

ก๊วยได้โล่วพลันฉุดรั้งอี้ฉิกมา แสดงท่าทีคล้ายโอบกอดฝ่ายตรงข้ามไว้

อี้ฉิกร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านคิดทำอะไร ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ท่านหากยืนหยัดอยู่ที่นั้น ไยมิใช่พอดีเป็นเป้านิ่งของจ้าวตะขาบพันกรพันตา ?"

กลอกกลิ้งดวงตาตลบหนึ่ง สายตาพลันกระจ่างวูบ พึมพำว่า

"นี่กลับเป็นความคิดอันประเสริฐประการหนึ่ง"

อี้ฉิกถลึงตากล่าวว่า

"ท่านยังมีความคิดอันประเสริฐใดอีก ?"

"จ้าวตะขาบตัวนั้นเมื่อชมชอบใช้อาวุธลับทำร้ายคน พวกเรามิสู้จัดหาเป้านิ่งแก่มันสักหลายเป้า"

อี้ฉิกขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านคิดสืบเสาะหาผู้ใดเป็นเป้านิ่งของมัน ?"

"ใช้หุ่นฟาง"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"พวกเราจัดการลำเลียงหุ่นฟางเข้ามาให้นั่งอยู่ที่นี้ ยามมองจากนอกหน้าต่างไยมิใช่ละม้ายคล้ายคนมีชีวิต"

คิ้วที่ขมวดมุ่นของอี้ฉิกเริ่มคลายออก

ก๊วยได้ไล่วกล่าวว่า

"จ้าวตะขาบตัวนั้นพอพบเห็น 'เงาคน' ที่ริมหน้าต่าง ย่อมต้องคันมือขึ้นมา"

"จากนั้นเล่า ?"

"พวกเราซุ่มซ่อนรอคอยอยู่เบื้องนอก ขอเพียงมันคันมือชัดอาวุธลับออก พวกเราจะจัดการมัน"

อี้ฉิกกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านเข้าใจว่าความคิดนี้วิเศษยิ่ง ?"

"มาตรแม้นไม่ดีนัก ก็สมควรทดสอบดู พวกเราย่อมมิอาจรอคอยความตาย

ในที่นี้ พึงครุ่นคิดหาทางกระตุ้นฝ่ายตรงข้ามปรากฏกายขึ้น"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าหุ่นฟางเหล่านั้นก็รู้จักทำร้ายคน พวกเราหากกระทบกระทั่งโดยพลการ อาจประสบเภทภัย"

"หุ่นฟางเป็นของมิมีชีวิต พวกเราขอเพียงระมัดระวัง ไหนเลยถูกทำร้ายได้?"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"เอาเถอะ คราครั้งนี้ข้าพเจ้าจะคล้อยตามท่าน ดูว่าแผนการท่านประสบผลหรือไม่"

ก๊วยไต้ไล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แผนโง่เขลา อย่างน้อยยังประเสริฐเลิศกว่าไม่มีความคิดใด?"

.....

หุ่นฟางพอจัดตั้งอยู่ภายในห้อง ทอทาบเงาอยู่บนหน้าต่างกระดาษ มองจากเบื้องนอกคลับคล้ายคนมีชีวิตจริง ๆ

เนื่องเพราะหุ่นฟางเหล่านี้มิเพียงสวมใส่เสื้อผ้า ยังสวมหมวกอยู่บนศีรษะ วิกาลดึกสงัด สายลมโชยต้องร่าง แปลบปลาบราวมีดกรีด

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกแม้ซุ่มซ่อนอยู่ใต้ชายคาตึกกำบังลม ยังหนาวเหน็บจนสั่นทะท้าน

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ตอนนี้หากมีสุราดื่มบ้าง คงไม่หนาวเหน็บปานนี้"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คิดมิถึงท่านก็คิดดื่มสุรา?"

"นี่เรียกว่าใกล้ชิดหมึกย่อมแปดเปื้อนจนดำ คนผู้หนึ่งหากอยู่ร่วมกับปิศาจสุราทุกวี่วัน จะช้าเร็วต้องแปรเปลี่ยนเป็นปิศาจสุราไปด้วย"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ดังนั้น ท่านจะช้าเร็วต้องไม่ชิงชังรังเกียจอิสตรีด้วย"

อี้ฉิกปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียด มิกล่าววาจาอีก

ชั่วครู่ให้หลัง ก๊วยไต้โล่วกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้ามักขบคิดไม่เข้าใจ บุคคลเยี่ยงเฮ้งเล่าตั๋วไฉนเพาะอริบาดหมางกับจ้าวตะขาบอสรพิษแดงเหล่านั้น ?"

"ขบคิดไม่เข้าใจก็อย่าได้ขบคิด"

"หรือท่านมิรู้สึกพิศวงสงสัย ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มิรู้สึก"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คิดและเล็มสอบถามความลับของผู้อื่น โดยเฉพาะความลับของสหาย"

ก๊วยไต้โล่วได้แต่สงบปากคำไว้

ผ่านไปเนิ่นนาน พลันแว่วเสียงโครกครากดังขึ้น

อี้ฉิกร้องโพล่งว่า

"นั่นเป็นเสียงใด ?"

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เป็นเสียงท้องข้าพเจ้าร่ำร้อง"

ที่แท้ตนหิวโหยจนสาหัสนัก

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเสียงกึกกักดังขึ้น

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ครานี้เป็นซุ่มเสียงใด ?"

อี้ฉิกขบริมฝีปากกล่าวว่า

"เป็นฟันในปากข้าพเจ้ากระทบกัน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านเมื่อกลัวความหนาว ไยไม่แอบอิงเข้ามา ?"

อี้ฉิกส่งเสียงซู่คำหนึ่ง

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"หมายความว่ากระไร ?"

"หมายความว่าท่านอย่าได้ส่งเสียง ท่านหากพร่ำพรรณนามิหยุดยั้ง ตะขาบ

ตัวนั้นไหนเลยจะปรากฏกาย ?"

ก๊วยโล่วไม่กล้าส่งเสียงจริง ๆ

ตนมิกริ่งเกรงทุกเรื่องราว ไม่พรั่นพรึงฝ่ายตรงข้าม เพียงเกรงว่าพวกมันไม่มาหากรอคอยในลักษณะนี้สืบต่อ นับว่าสุดที่จะทนทานรับได้จริง ๆ

ที่คุกคามจิตใจที่สุดคือ ไม่ว่าผู้ใดก็มิทราบว่าฝ่ายตรงข้ามจะปรากฏกายในเวลาใด อาจต้องรอคอยอีกหลายวัน อาจอุบัติขึ้นในบัดดล

ยานนั้นก๊วยโล่วคิดคลี่คลุมแหขนาดใหญ่ที่ยึดถือในมือลงบนร่างอี้ฉิก

ร่างแหนี้ทั้งแผ่วเบาทั้งอ่อนนุ่ม แต่เหนียวแน่นยิ่ง มิทราบถักสานจากวัตถุใด ลิ้มไท้เพ้งได้นำกลับมาด้วย ก๊วยโล่วจึงตระเตรียมใช้สิ่งนี้จัดการกับจ้าวตะขาบพันกรพันตา เป็นระบบฟันต่อฟันตาต่อตา

ทันใด เงาร่างสายหนึ่งทะยานข้ามกำแพงตึกเข้ามา ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง ก็ปรากฏประกายเย็นยะเยียบกระจายเต็มท้องฟ้า คล้ายดารากะพริบแสงกลางเวหา

ประกายเย็นยะเยียบเหล่านั้นเป็นอาวุธลับสามสี่สิบชนิด ซัดพุ่งเข้าหน้าต่างกระดาษไปดุจห่าฝน

คนผู้นี้มาได้รวดเร็วยิ่ง

สภาวะอาวุธลับยิ่งเร่งร้อนกว่า

ก๊วยโล่วและอี้ฉิกล้วนดูไม่ออกว่าอาวุธลับเหล่านี้ซัดออกจากส่วนสัดใดบนร่างกายมัน

อาวุธลับพอพุ่งจู่โจมเข้าห้องหับ ปลายเท้าคนผู้นั้นก็แตะสัมผัสพื้น ฉกฉวยสภาวะลอยตัวขึ้น ตระเตรียมทะยานขึ้นบนสันหลังคาตึก

วินาทีนั้น ก๊วยโล่วและอี้ฉิกล้วนเคลื่อนไหว มือของก๊วยโล่วสะบัดวูบอย่างว่องไว

คนผู้นั้นเพิ่งลอยตัวขึ้น พลันปรากฏแหขนาดใหญ่ใบหนึ่งคลี่คลุมลงยังศีรษะร่างของมันกำลังทะยานขึ้นไป ดูเผิน ๆ คล้ายพาตัวเองเข้าหาดาข่ายก็ปาน

คนผู้นั้นแตกตื่นตกใจยิ่ง คิดสลัดดิ้นรน แต่ร่างแหคล้ายใยแมงมุม พัวพันร่างไว้อย่างแนบแน่นแล้ว

ก๊วยไต้โล่วลิงโลดยิ่ง โห่ร้องว่า

"คราครั้งนี้ท่านจะหลบหนีไปที่ใดอีก ?"

อี้ฉิกชิงถลันวูบเข้าหา ตวัดเท้าเตะใส่จุดฮ้วยไฮ้ที่หว่างเอวฝ่ายตรงข้าม

มิคาดยามนั้น ในร่างแหพลันปรากฏประกายเย็นเยียบสิบกว่าจุด ซัดพุ่งออกมาดุจประกายไฟ

คราวนี้ถึงวาระก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกแตกตื่นตกใจบ้าง

วินาทีเดียวกัน นอกกำแพงพลันปรากฏตาขอข้างหนึ่งลอยละลิ่วเข้ามาเกาะเกี่ยวร่างแหไว้

บนตาขอย่อมร้อยโยงเชือกเส้นหนึ่ง

เชือกเส้นนั้นย่อมมีมือข้างหนึ่งยึดจับไว้

มือข้างนั้นตวัดวูบ ร่างแหก็ถูกฉุดลากขึ้น

พริบตาที่ร่างแหถูกลากดึงขึ้น ก๊วยไต้โล่วก็ถาโถมเข้าหาอี้ฉิก

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกแม้ต่างแตกตื่นตระหนก แต่อาวุธลับหาได้ซัดใส่ทั้งสองโดยพร้อมเพรียง

อาวุธลับทั้งมวลล้วนซัดจู่โจมใส่อี้ฉิก

ดังนั้นก๊วยไต้โล่วจึงแตกตื่นร้อนรุ่มกว่าอี้ฉิก

ก๊วยไต้โล่วแม้มิทราบว่าสมควรทำอย่างไร ร่างกลับพุ่งเข้าชนใส่อี้ฉิก

เงาร่างทั้งสองล้มลงเกลือกกลิ้งอยู่บนพื้นดิน แต่ก๊วยไต้โล่วยังไม่ลืมเลือนบดบังร่างอี้ฉิกไว้

ก๊วยไต้โล่วกลับเสนอตัวเข้ารับอาวุธลับแทนอี้ฉิก

ก๊วยไต้โล่วรู้สึกเจ็บแปลบปลาบตามร่างกาย ทันใด ตลอดทั้งร่างล้วนชาด้านไร้ความรู้สึก

แม้แต่สติสัมปชัญญะก็ชาด้าน

ก๊วยไต้โล่วมิทันเห็นร่างแหถูกลากดึงขึ้น ทั้งไม่เห็นคนในร่างแหพลิกตัวหมายข้ามกำแพง

ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน ได้ยินเสียงอุทานดังขึ้นสองครา เสียงแผดร้องไหหวนครานึง

แต่ก๊วยโต่วจำแนกไม่ออกว่าเป็นผู้ใดส่งเสียงอุทาน เสียงแผดร้องเปล่งจากปากผู้ใด

ก๊วยโต่วเพียงทราบว่าตนมิได้ส่งเสียงร้องเด็ดขาด

เนื่องเพราะตนขบกรามแนบแน่น

มีบ้างบางคนปรกติอาจร่ำร้องตะโกนก้อง แต่ตอนที่ได้รับความเจ็บปวดรวดร้าวกลับไม่ส่งเสียงครวญครางแม้แต่น้อย

ก๊วยโต่วคือคนประเภทนี้!

มีบ้างบางคน พอเห็นสหายประสบภัย กลับลืมเลือนภยันตรายของตนเอง

ก๊วยโต่วเป็นคนประเภทนี้เช่นกัน

ขอเพียงก๊วยโต่วบังเกิดความพลุ่งพล่าน จะละเลยลืมเลือนความเป็นตายส่วนตัว

เสียงอุทานคล้ายเคลื่อนห่างไป จวบจนมิได้ยินอีก

.....

แต่นี่เป็นซุ่มเสียงใดกัน?

หรือมีคนกำลังสะอึกสะอื้นร่ำไห้?

ก๊วยโต่วลืมตาขึ้น ก็เหลือบเห็นคราบน้ำตาบนใบหน้าอี้ฉิก

อี้ฉิกพอเห็นดวงตาก๊วยโต่วลืมขึ้น พลันโห่ร้องอย่างลิงโลดว่า

"เขาฟื้นคืนสติแล้ว"

ที่ด้านข้างบังเกิดเสียงคนผู้หนึ่งสอดขึ้น

"คนดีอายุสั้น ตัวเภทภัยอายุยืนยาว เราทราบดีว่ามันต้องไม่ตายแน่นอน"

นั่นเป็นซุ่มเสียงเฮ้งต๋ง

กระแสเสียงเฮ้งต๋งความจริงเยือกเย็นเฉื่อยชา แต่ตอนนี้คล้ายสั่นระริกเล็กน้อย

จากนั้นก๊วยโต่วจึงเห็นใบหน้าเฮ้งต๋ง

สีหน้าที่เย็นชาไม่อนาทรของเฮ้งต๋ง ตอนนี้กลับเปี่ยมแววลิงโลดยินดีและพลุ่งพล่านปีติ

ก๊วยโต่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หรือพวกท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าตายแล้ว?"

รอยแย้มยิ้มยามปรากฏขึ้นบนใบหน้าดน กลับคล้ายกำลังร่ำไห้

เนื่องเพราะก๊วยโล่วพอแย้มยิ้ม ตลอดทั้งร่างก็ปวดแปลบปลาบขึ้นมา

อี้ฉิกลอบเช็ดคราบน้ำตา กล่าวว่า

"ท่านนอนทอดกายอย่างสงบ ไม่อนุญาตให้เดินเหิน ไม่อนุญาตให้กล่าววาจา"

ก๊วยโล่วรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

"กระทั่งวาจาคำเดียว ก็ห้ามมิให้บ่งบอก"

ก๊วยโล่วผงกศีรษะรับ

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ห้ามมิให้ผงกศีรษะด้วย กระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่อนุญาตให้เคลื่อนไหว"

ก๊วยโล่วไม่ขยับเคลื่อนไหวจริง ๆ เพียงเบิกตาจนกลมกว้าง จับจ้องมองอี้ฉิกเขม็งนิ่ง

อี้ฉิกถอนใจเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านถูกตะปูมรณะตัวหนึ่ง เกาทัณฑ์ในแขนเสื้อดอกหนึ่ง และเข็มพิษสองเล่มซัดทำร้าย ชีวิตนี้นับว่ารอดมาราวปาฏิหาริย์ ดังนั้นท่านสมควรรักถนอมเป็นพิเศษจึงถูกต้อง"

กล่าวไปกล่าวไป ขอบตามันถึงกับแดงก่ำ

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"ท่านมิอนุญาตมันกล่าววาจา มันอาจทรมานยิ่งกว่า"

ก๊วยโล่วพลันกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

อี้ฉิกถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ดูท่าข้าพเจ้าสมควรเย็บปากคนผู้นี้จริง ๆ"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากไม่กล่าววาจา จึงรู้สึกเจ็บปวด"

"มิมีเรื่องเช่นนั้น"

"มีเรื่องเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอเพียงกล่าววาจาก็ลืมเลือนความเจ็บปวดใด ๆ"

อี้ฉิกจับจ้องมองมา ประกายตานั้นมิทราบเป็นความรักเวทนา หรือตัดพ้อตำหนิ หรือเป็นความรู้สึกที่บ่งบอกบรรยายไม่ถูก ลึกล้ำสุดหยั่งคะเนอีกประการหนึ่ง

สีหน้าอี้ฉิกกลับซีดขาว คล้ายสีสันเดียวกับหน้าต่างกระดาษ

หน้าต่างกระดาษขาวโพลง ที่แท้ฟ้าสางสว่างแล้ว

ค่ำคืนนี้แม้ผ่านไปอย่างลำบากยากเย็น แต่นับว่าล่วงลับผ่านพ้นแล้ว

ก๊วยไต้โล่วอดถามมิได้ว่า

"ตะขาบตัวนั้นเล่า ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"ตอนนี้แปรเปลี่ยนเป็นตะขาบตายแล้ว"

ที่แท้เสียงแผดร้องซึ่งก๊วยไต้โล่วได้ยินเปล่งจากปากจ้าวตะขาบพันกรพันตาก่อนหน้านั้นเป็นเฮ้งต๋งและลิ้มไท้เพ้งส่งเสียงอุทานอย่างตื่นตระหนกขึ้น

แต่ตัวหนอนแม้เสียชีวิต ซากศพยังไม่แข็งทื่อ ดังนั้นก๊วยไต้โล่วยังมิวางใจถามอีกว่า

"มันตายแล้วจริง ๆ?"

อี้ฉิกไม่ตอบคำ ผู้ตอบวาจาคือลิ้มไท้เพ้ง

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

เราขอรับรองว่า มันตายแน่นอน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"เป็นท่านปลิดชีวิตมัน ?"

"ไม่ใช่ เป็นการลงมือของอี้ฉิก"

พลันแย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ท่านฉุกคิดบ้างหรือไม่ว่า ในสถานการณ์เช่นนั้น มันยังสามารถล้างแค้นแทนท่าน ?"

ก๊วยไต้โล่วคิดมิถึงจริง ๆ เนื่องเพราะตอนนั้นตนกดทับอยู่เหนือร่างอี้ฉิกชัด ๆ ขณะจะไต่ถามอี้ฉิก อี้ฉิกกลับเบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอีกว่า

"เราก็คิดไม่ถึง เรากับเฮ้งเล่าตั่วเพิ่งถาโถมออกจากห้อง กลับเห็นจ้าวตะขาบ

พันกรพันตาพอลอยขึ้น ก็ปรากฏมีดสั้นเล่มหนึ่งปักตรึงใส่คอหอยมัน ทิ้งคราบโลหิตบนพื้นหย่อมใหญ่"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"บนพื้นมีแต่คราบโลหิต ? คนเล่า ?"

"คนนำมีดสั้นจากไป"

"คนตายยังไปได้ ?"

"นั่นเนื่องเพราะจ้าวตะขาบพันกรพันตาถูกพวกพ้องใช้ตาขอเกาะเกี่ยวไป แต่พวกมันเพียงได้แต่ซากศพที่ปราศจากลมหายใจเท่านั้น"

ก๊วยโล้วคลายความขุ่นข้องใจ แย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าพวกเราหาได้เสียเปรียบไม่"

ลิ้มโท้เพ้งกล่าวว่า

"มิผิด ตอนนี้จำนวนคนทั้งสองฝ่ายเท่าเทียมพอดี เป็นสี่ต่อสี่"

ก๊วยโล้วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ เพียงนับเป็นครึ่งคนเท่านั้น"

เฮ้งต๋งเพียงกล่าวว่า

"พวกมันก็หลงเหลือเพียงสามคน"

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"ไฉนเพียงสามคน ?"

"เป็นนางพญาแดง อสรพิษด้ายแดง และยันต์คร่าวิญญาณ"

"อย่าลืมว่ายังมีพญาอินทรีเหินฟ้าอีกคนหนึ่ง"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราไม่ลืมเลือนเด็ดขาด"

สีหน้าดนพลันแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิสดารสายตาจ้องจับไปยังสุดแดนไกล

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"นางพญาแดง ยันต์คร่าวิญญาณ อสรพิษด้ายแดง บวกกับพญาอินทรีเหินฟ้า ไยมิใช่เป็นสี่คน ?"

เฮ้งต๋งเค้นเสียงว่า

"เป็นสามคน"

"สามคนบวกอีกหนึ่ง ไฉนยังเป็นสามคน?"

ดวงตาเฮ้งต๋งเวิ้งว้างว่างเปล่า มิทราบจ้องมองอันใด สีหน้าเคลิบเคลิ้มซึมเซา มิทราบครุ่นคิดถึงเรื่องใด

เนิ่นนานให้หลัง เฮ้งต๋งจึงเน้นเสียงทีละคำว่า

"เนื่องเพราะเราคือพญาอินทรีเหินฟ้า!"

วาจาพอกล่าวออก ก๊วยได้โล่ว อี๊ฉิก และพวกรู้สึกผิดคาดหมายอย่างใหญ่หลวง

แต่ยังคงไม่มีผู้ใดสอบถามถึงความหลังของเฮ้งต๋ง พวกตนล้วนเคารพต่อความลับของบุคคลอื่น

เฮ้งต๋งหากมิบ่งบอก พวกตนรับรองไม่ไต่ถาม

ความลับของเฮ้งต๋งยังคงเป็นเฮ้งต๋งบ่งบอกออกมาเอง

.....

เฮ้งต๋งหาใช่ไม่ชมชอบเคลื่อนไหวมาแต่กำเนิด

เมื่ออายุยังเยาว์ เฮ้งต๋งมิเพียงชมชอบเคลื่อนไหว ทั้งยังเคลื่อนไหวอย่างเหลือร้ายนัก

เมื่ออายุหกขวบ เฮ้งต๋งก็รู้จักปีนต้นไม้

เฮ้งต๋งเคยปีนต้นไม้ทุกชนิด และก็เคยพลัดตกลงจากต้นไม้ในท่าต่าง ๆ ผิดแผกแตกต่างกัน

มีอยู่คราหนึ่ง ศีรษะตกถึงพื้นก่อน ตอนนั้นศีรษะของตนแทบแตกแยกออกเป็นสองเสี่ยง

รอจนเฮ้งต๋งสามารถเกี่ยวปลายเท้ากับกิ่งไม้ ห้อยหัวกลับลงมาเยี่ยงวานรตนจึงไม่ปีนต้นไม้อีก

เนื่องเพราะการปีนต้นไม้แปรเปลี่ยนเป็นปลอดภัยราวกับหลับใหลในผ้าห่มปราศจากความตื่นเต้นเร้าใจอีก

นับแต่นั้นบิดามารดาเฮ้งต๋งจะระดมคนรับใช้ทั่วทั้งตระกูลออกสืบเสาะหาตน

เนื่องเพราะเฮ้งต๋งไม่ยอมอยู่อย่างสงบภายในบ้านแม้สักวันเดียว

ตอนนั้นครอบครัวของตนแม้เริ่มยากจนลง แต่ยังมีผู้รับใช้อยู่หลายคน พวกมันกว่าจะติดตามหาเฮ้งต๋งกลับมา ล้วนเหน็ดเหนื่อยจนสิ้นเรี่ยวแรง โครงกระดูกคล้ายกับจะแหลกสลายจากกัน

แต่เฮ้งต๋งยังคงกระปรี้กระเปร่า กระโดดโลดเต้นยิ่งกว่ากุ้งที่พ้นจากน้ำ

จวบจนถึงตอนท้าย มิว่าผู้ใดก็ไม่ยอมติดตามหาเฮ้งต๋ง ต่อให้ใช้ให้ผ่าฟืนแปดร้อยชั่งยังยินยอม

ดังนั้นบิดามารดาเฮ้งต๋งได้แต่ล้มเลิกความคิดติดตามหา ปล่อยให้ตนท่องเที่ยวอยู่เบื้องนอกตามอำเภอใจ

ดีที่ทุก ๆ สองสามวัน เฮ้งต๋งจะกลับมาคราหนึ่ง

กลับมาอาบน้ำชำระกาย รับประทานอาหาร ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ขอเงินทองใช้สอย

ตอนนั้นเฮ้งต๋งอายุเพียงสิบสามสิบสี่ปี รู้สึกว่าการขอเงินทองจากบิดามารดาเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล

รอจนเฮ้งต๋งเติบใหญ่ขึ้น รู้สึกว่าตนเองสมควรยืนหยัดด้วยความสามารถของตน บิดามารดาเฮ้งต๋งก็ยากยิ่งจะพบหน้าบุตรชายอีก ทั้งสองมิทราบตั้งสัตย์สาบานกี่ครั้งว่า

"คราหน้ามันหากกลับมา จะใช้โซ่เหล็กล่ามมันไว้ ใช้กระบองหวดขาทั้งสองหักสะบั้น ดูว่ามันออกไปท่องเที่ยวที่เบื้องนอกได้อีกหรือไม่?"

แต่รอจนเฮ้งต๋งกลับมา ได้เห็นใบหน้าที่ซูบซีด ร่างกายที่สกปรก ท่าทีที่อดโซ ผู้เป็นบิดาถึงกับใจอ่อน อย่างมากเพียงเรียกมาอบรมที่ห้องหนังสือพักใหญ่

ผู้เป็นมารดายิ่งกระวีกระวาดเข้าห้องครัว ต้มซุปไก่แต่แรก คำอบรมของสามีมิทันยุติ ขาไก่ก็ยัดเข้าปากบุตรชายแล้ว

ในใต้หล้าอาจมีแต่บิดามารดาที่มีบุตรโทนคนเดียว จึงเข้าใจความรู้สึกของบิดามารดาเฮ้งต๋งได้

ผู้ที่เป็นบุตรธิดา ยิ่งไม่มีวันเข้าใจ!

เฮ้งต๋งก็ไม่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

เฮ้งต๋งเพียงเข้าใจว่า ลูกผู้ชายชาตรีพอเติบใหญ่สมควรออกจากบ้านไปท่อง-

เที่ยวโลกภายนอก

ดังนั้นเฮ้งต๋งจึงออกท่องเที่ยว

ตอนนั้นเฮ้งต๋งเพิ่งมีอายุสิบเจ็ดปี

เฮ้งต๋งเป็นเฉกเช่นกับบุรุษหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีส่วนใหญ่ในใต้หล้า ตอนที่เพิ่งออกจากบ้าน จิตใจเปี่ยมความกระตือรือร้นจนคึกคัก วางปณิธานอันยิ่งใหญ่

แต่รอจนหิวโหยอยู่สองวัน ก็เริ่มนึกถึงบ้าน

จากนั้นเฮ้งต๋งรู้สึกว่าจิตใจเวิ้งว้างว่างเปล่า เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวยิ่ง

เฮ้งต๋งตกลงใจคบหาสหาย แน่นอน หากพบพานโฉมสะคราญผู้รู้ใจยิ่งประเสริฐ

มีบุรุษหนุ่มอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีใดไม่เพ้อหาความรัก ไม่วาดวิมานรักอย่างบรรเจิดเพริศแพร้ว ?

ขณะที่เฮ้งต๋งอ้างว้างเดียวดาย นางพญาแดงสลายทุกข์ก็ปรากฏกายขึ้น

นางเข้าใจความทะเยอทะยานของเฮ้งต๋ง และรู้ซึ้งถึงความหม่นหมองตรมตรอมของเฮ้งต๋งเป็นอย่างดี

นางปลอบประโลมตน กระตุ้นเตือนตน...กระตุ้นให้ตนกระทำเรื่องราวต่าง ๆ

"ลูกผู้ชายชาตรีพอกำเนิดขึ้น สมควรทดลองกระทำทุกเรื่องราว"

สำหรับกับเฮ้งต๋ง วาจาของนางคือพระเสาวนีย์ที่สมควรปฏิบัติตามทุกประการ

"คนผู้หนึ่งยามมีชีวิตต้องมีเงินทอง และมีชื่อเสียง เนื่องเพราะคนมีชีวิตอยู่เพื่อเสพย์สุข"

ตอนนั้นเฮ้งต๋งหาทราบไม่ว่า ในชีวิตคนนอกจากเสพย์สุขหาความสำราญ ยังมีเรื่องที่เปี่ยมคุณค่าความหมายกว่านี้มากนัก

เพราะเพื่อเสริมสร้างชื่อเสียง เฮ้งต๋งไม่คำนึงถึงการกระทำทุกเรื่องราว

ในที่สุด เฮ้งต๋งมีชื่อเสียงแล้ว

เฮ้งต๋งอายุยังมิถึงยี่สิบ ก็แปรเปลี่ยนเป็นพญาอินทรีเหินฟ้าอันเลื่องลือ

ชื่อเสียงเกียรติภูมินับเป็นเรื่องน่าปลาบปลื้มประโลมใจประการหนึ่งจริง ๆ

เฮ้งต๋งกระทำเรื่องเหลวแหลกมากหลาย และแล้วก็มีชื่อเสียงอย่างคาดไม่ถึง

ตอนนั้น เฮ้งต๋งสวมใส่แต่อาภรณ์หรูหราทรงค่า ดื่มแต่สุรามูลค่าชั่งละสาม

ตำลึง

เฮ้งต๋งรู้จักเลือกเฟ้นช่างตัดเย็บฝีมือเยี่ยม

หากแม้นหูฉลามต้มสุกไม่เด็มที่ เฮ้งต๋งจะสาดหูฉลามใส่ใบหน้าพ่อครัว

เฮ้งต๋งนับว่าเสพย์สุขมิน้อย ดนความจริงสมควรพึงพอใจจึงถูกต้อง

แต่มิทราบเพราะเหตุใด เฮ้งต๋งพลันบังเกิดความเจ็บปวดรวดร้าวใจ กลัดกลุ้มรำคาญขึ้น

เฮ้งต๋งความจริงศีรษะตกถึงหมอนจะหลับใหลแต่ตอนนั้นมักนอนไม่หลับ

ยามดึกดื่นค่อนคืน เฮ้งต๋งมันไต่ถามตนเอง

"...เรื่องที่เรากระทำมา ถูกต้องสมควรหรือไม่?"

"...สหายที่เราคบหา เป็นมิตรแท้หรือไม่?"

"...คนผู้หนึ่งนอกจากแสวงหาความสุขส่วนเอง มิทราบสมควรคำนึงถึงเรื่องอื่นหรือไม่?"

เฮ้งต๋งครุ่นคิดถึงบ้าน คำนึงถึงบิดามารดา

ต่อให้เป็นพ่อครัวฝีมือเยี่ยมที่สุด ก็ไม่อาจปรุงซุปไก่ได้เทียมเท่ามารดาเคยปรุงให้รับประทาน

คำยกย่องเยินยอที่กล่าวกรอกหู เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นไม่ประทับจิตเท่าคำอบรมของบิดา

ต่อให้เป็นคำหวานพร่ำพรอดรำพันของนางพญาแดง ก็มิอาจสร้างความหวั่นใจเยี่ยงกาลก่อนอีก

เหล่านี้ยังไม่มีความสำคัญ

ประการสำคัญที่สุดคือ เฮ้งต๋งพลันคิดใคร่เป็นบุคคลอันเที่ยงธรรม

บุคคลที่ยามค่ำคืนพอล้มกายลงหลับใหล ก็สามารถนอนตาหลับ มิต้องคอยหวาดหวั่นผวา

ดังนั้น เฮ้งต๋งเริ่มวางแผนสลัดหลุดจากความเป็นอยู่เช่นนี้ หลุดพ้นจากสหายเหล่านี้

เฮ้งต๋งย่อมทราบว่า พวกมันไม่ยอมปลดปล่อยตนจากมา

ประการแรก พวกมันยังต้องการพึ่งพาตน

ประการที่สอง ตนล่วงรู้ความลับมากเกินไป

ที่โชคดีคือ ยามอยู่เบื้องหน้าคนเหล่านี้ เฮ้งต๋งมิได้เอ่ยอ้างถึงบ้าน พาดพิงถึงบิดามารดาของตน

นี่หาใช่ตนกริ่งเกรงว่าบิดามารดาจะสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ตน หากแต่เกรงว่าตนจะสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่วงศ์ตระกูล

สหายของตนก็ไม่สอบถามกำพืดชาติกำเนิดเฮ้งต๋ง เพียงสอบถามว่า "พลังฝีมือท่านฝึกปรือจากที่ใด ?"

พลังฝีมือเฮ้งต๋งฝึกปรือจากตอนที่ท่องเที่ยวอยู่เบื้องนอกตั้งแต่เล็ก เป็นชายชราลึกลับท่านหนึ่ง รอคอยตนอยู่ในดงไม้มืดมิดทุกวี่วัน คุกคามให้ตนฝึกฝีมือ

เฮ้งต๋งมิทราบว่าชายชราท่านนี้เป็นใคร และมิทราบว่าหลักวิชาฝีมือที่ท่านถ่ายทอดแก่ตน สูงล้ำถึงระดับใด

จวบจนเฮ้งต๋งต่อยตีกับผู้คนครั้งแรก ประสบชัยอย่างง่ายดายจึงทราบได้

นี่คือประสบการณ์พิสดารของตน ทั้งประหลาดล้ำ ทั้งลี้ลับน่าตื่นใจ

ดังนั้นเฮ้งต๋งมิได้บ่งบอกผู้ใด เนื่องเพราะแม้บอกไป ก็ไม่มีคนยินยอมเชื่อถือ

บางครั้งแม้แต่เฮ้งต๋งเองยังมิเชื่อถือ

แต่ยามอยู่เบื้องหน้าสหาย เฮ้งต๋งต้องบ่งบอกความหลังออกมา

บางครั้งนั่นคล้ายเป็นการเล่าตำนาน

ตำนานเหล่านี้กลับเป็นความจริง แต่เป็นความจริงที่ประหลาดพิสดาร

อมตนิยายกะเทาะแก่นแท้คุณธรรมน้ำมิตร

ผู้รบผู้ชนะสำคัญ

ฉบับปรับปรุงใหม่

โก้วเล้ง
ประพันธ์
น.นพรัตน์
แปล

2

ความรักและมิตรภาพงดงาม
ท่ามกลางการทดสอบแสนสำคัญ

ชุดวรรณกรรมอมตะของโก้วเล้ง

วีรบุรุษสำราญ เล่ม 2

โก้วเล้ง ประพันธ์

น. นพรัตน์ แปล

พิมพ์ครั้งแรก (โดยสำนักพิมพ์) สิงหาคม 2534

พิมพ์ครั้งที่สอง กรกฎาคม 2535

พิมพ์ครั้งที่สาม มิถุนายน 2536

พิมพ์ครั้งที่สี่ ธันวาคม 2537

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2521

ISBN 974-601-641-5

แบบปกและรูปเล่มโดย

ดอกหญ้ากราฟิก

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

457/99-100 ถนนสมเด็จพระปิ่นเกล้า แขวงอรุณอมรินทร์

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ 434-0235 โทรสาร 433-9114

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสามัคคีสาร (ดอกหญ้า) จำกัด

71/12-19 ถนนเทศบาลสาย 2 แขวงวัดกัลยาณ์

เขตธนบุรี กรุงเทพฯ 10600 โทรศัพท์ 466-0519 โทรสาร 465-1391

ทำเพลตที่ ทีไทย ออฟเซท โทรศัพท์ 215-7818

พิมพ์ที่ บริษัทสารมวลชน จำกัด โทรศัพท์ 392-1569, 392-3119

คำนำ

"ที่ซึ่งมีมิตรแท้ จักอบอุ่นและเจิดจ้า"

มีแต่มิตรสหายผู้รู้ใจ ผู้สามารถแบ่งปันความสุขและแบกรับความทุกข์ของท่านได้ จึงควรคู่กับการทะนุถนอม

มีแต่ผู้ที่สูญมันไป จึงจักสำเหนียกว่า การจากพรากนี้ให้รสชาติเจ็บปวดรวดร้าวเพียงไหน

"ความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคนช่างพิเศษพิสดารล้ำ คนที่ยิ่งทำร้ายจิตใจกันและกัน เนื่องเพราะกาลก่อนพวกมันรักใคร่กันอย่างลึกล้ำ"

นี่ไยมิใช่เรื่องราวอันน่าเศร้า

เนื่องเพราะโก้วเล้งเคยพานพบประสบการณ์ทางอารมณ์เยี่ยงนี้ งานเขียนหลายเรื่องของเขา ด้านหนึ่งจึงสะท้อนคุณธรรมน้ำมิตร อีกด้านหนึ่งสะท้อนชีวิตเปลี่ยวเหงา

แม้กระทั่ง *วีรบุรุษสำราญ* ก็เฉกเดียวกัน

เพียงแต่ตัวเอกของเรื่องนี้มิได้มีชีวิตเปลี่ยวเหงา ตรงกันข้าม พวกเขากลับมีชีวิตอย่างสำราญรมย์ยิ่ง

พวกเขาด้านหนึ่งภูมิหลังบุคลิกผิดแผกกันโดยสิ้นเชิง อีกด้านหนึ่งกลับหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

เป็นเอกภาพแห่งความแตกต่างอันทรงพลานุภาพ จนแม้ศัตรูที่มีกำลังกล้าแข็งกว่าก็มิอาจไม่พรั่นพรึง

เนื่องเพราะเฮ้งต๋งและพวกมีสิ่งล้ำค่าที่ปรปักษ์แล้งไร้

นั่นคือน้ำใจ-น้ำใจสหาย

สิ่งนี้แม้ซื้อขายไม่ได้ กลับแลกเปลี่ยนได้

ท่านหากต้องการให้ผู้อื่นผูกมิตรไมตรีต่อท่าน มีแต่ต้องหยิบยื่นมิตรไมตรีให้ผู้นั้นก่อน

"ในใต้หล้าขอเพียงมีน้ำมิตรคงอยู่ จะเจิดจ้าเรืองรองตลอดกาล" !

ด้วยรัก

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

หมายเหตุผู้ประพันธ์

วีรบุรุษสำราญ นับเป็นการทดลองเปลี่ยนแนวครั้งใหม่ ทั้งนี้เพราะเรื่องจีนกำลังภายในถึงวาระเปลี่ยนแปลงแก้ไขแล้ว

ในสายตาของผู้คนจำนวนมาก เรื่องจีนกำลังภายในมิเพียงไม่ใช่วรรณกรรม ถึงกับไม่อาจนับเป็นนวนิยาย เฉกเช่นกับไส้เดือนแม้เคลื่อนไหวได้ แต่น้อยคนนักที่เห็นมันเป็นสัตว์เลื้อยคลาน

ข้อคิดเห็นเยี่ยงนี้ แม้สืบเนื่องจากผู้คนบางคนมือคติส่วนตัว แต่พวกเราเหล่าผู้เขียนเอง ก็มิอาจผลักไสพ้นจากความรับผิดชอบได้

เรื่องจีนกำลังภายในบางครั้งเขียนจนประโคมเกินเลยไป ละเลงโชกเลือดไปแทบลืมเลือนว่านวนิยายทุกเรื่องไม่ควรขาดแคลน "อารมณ์"

มนุษย์ปุถุชนมิเพียงมีอารมณ์เดือดดาล อาฆาตแค้น เจ็บช้ำรันทด หวาดหวั่นพรั่นพรึง ยังมีความรักและน้ำมิตร ความเสียสละและคุณธรรม อารมณ์ขันและความเห็นอกเห็นใจ พวกเราเหล่าผู้เขียนไฉนเน้นย้ำแต่ด้านความชั่วร้าย ?

ยังมีเรื่องจีนกำลังภายในยุคของพวกเรานี้ หากเริ่มนับตั้งแต่เรื่อง*กังโอ้วคี้เฮียบ-ตึ่ง*ของแพ้กังปุกเซี่ยวเซ็ง เมื่อถึงยุค*ทิเคี้ยงงิ่นปั้ง*ของเฮ้งโต่วโล้วก็เปลี่ยนแนวคราหนึ่ง ในยุคสมัย*มังกรหยก*ของกิมย้งแห่งฮ่องกงได้เปลี่ยนแนวอีกครั้งหนึ่ง จนบัดนี้ผ่านมาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว

สิบกว่าปีมานี้ เรื่องจีนกำลังภายในที่จัดพิมพ์จำหน่าย มิทราบมีจำนวนกี่ร้อยกี่พันเล่ม โครงเรื่องบางประการแทบยึดถือเป็นแบบฉบับ นักอ่านที่เจนจัดขอเพียง

อ่านตอนแรกเริ่ม ก็เดาเนื้อเรื่องตอนอวสานได้

ดังนั้นเรื่องจีนกำลังภายใน หากคิดยกระดับของตัวเองสูงขึ้น สมควรเปลี่ยนแนว หากคิดปลุกเร้าความสนใจของนักอ่าน ก็ต้องเปลี่ยนแนว

อย่างนั้นควรเปลี่ยนแปลงอย่างไร ?

บางคนบอกว่าสมควรเปลี่ยนจากบู๊ (การต่อสู้) เป็นเฮียบ (คุณธรรม) กล่าวคือ เขียนถึงแสงสว่างเพิ่มขึ้น ลดด้านที่มืดมิดลง เขียนถึงมโนธรรมผู้คนเพิ่มขึ้น บรรยายฉากโลหิตให้น้อยลง

และบางคนบอกว่าหากเปลี่ยนแนวเยี่ยงนั้น เรื่องจีนกำลังภายในเท่ากับแปรสภาพไป มิใช่เรื่องจีนกำลังภายในขนานแท้ นักอ่านบางท่านอาจไม่ยอมรับ

ข้อวิจารณ์ทั้งสองประการอาจล้วนไม่ผิด ดังนั้นพวกเราเหล่าผู้เขียนมีแต่ทดลอง ทดลองโดยมิหยุดยั้ง

พวกเราแม้มิกล้ามุ่งหวังให้ผู้อื่นยึดถือเรื่องจีนกำลังภายในเป็นวรรณกรรม อย่างน้อยก็ขอให้ได้รับการยึดถือเป็นนวนิยาย มีศักดิ์ฐานะเท่าเทียมกับนวนิยายประเภทอื่น สามารถปลุกเร้าจิตใจผู้คน สามารถสร้างความรู้สึกร่วมของผู้คนขึ้น

.....

เมื่อถัดจากปึงป้อเง็กแห่ง*นักสู้ผู้พิชิต* ซิมลั้งแห่ง*ราชายุทธจักร* ชอลิ่วเฮียงแห่ง*จอมโจรจอมใจ* ลี้คิ้มฮวง อาฮุยแห่ง*ฤทธิ์มีดสั้น* จวบจนถึงเฮียวจับอิดนึ้ง ท่านจะได้พบกับก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต๋งตัวเองใน*วีรบุรุษสำราญ*

ผู้ใดว่าวีรบุรุษเงียบเหงา วีรบุรุษของพวกเราล้วนสำราญ!

ก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต๋งแม้ยากจน แต่ยังสำราญรมย์ เนื่องเพราะพวกมันรู้ซึ้งถึงคุณค่าความหมายของชีวิต วีรกรรมของพวกมันจึงบรรเจิดเพริศแพร้ว เปล่งประกายเจิดจ้าจำรัส

หากแม้น*วีรบุรุษสำราญ*มีความสนุกสนานอยู่เพียงส่วนเสี้ยว การทดลองของ ข้าพเจ้าครานี้ ก็นับว่าไม่ประสบความล้มเหลวแล้ว

โก้วเล้ง

สารบัญ

บทที่ 23	นางพญาอสรพิษ	377
บทที่ 24	ความลับของหุ่นฟาง	419
บทที่ 25	การจู่โจมครั้งสุดท้าย	427
บทที่ 26	อรุณเบิกฟ้า	443
บทที่ 27	โลกของเงินทอง	470
บทที่ 28	ทองคำและหน้าตา	483
บทที่ 29	พบพานไม่คาดหมาย	492
บทที่ 30	บทเรียนอันล้ำค่า	503
บทที่ 31	คำถามของกิมได้ส่วย	516
บทที่ 32	กงจี้อปีศาจ	539
บทที่ 33	สตรีชุดม่วง	560
บทที่ 34	ผู้แอบอ้างต้องตาย	577
บทที่ 35	บุปผาริมทาง	589
บทที่ 36	ต่างเป็นผู้ระเหเร่ร่อน	605
บทที่ 37	ฝีดาษสะกดรอย	624
บทที่ 38	ศาลเจ้ามังกรสมุทร	634
บทที่ 39	ยอดคนในห้องลับ	652
บทที่ 40	วิวาห์พาฝัน	664
บทที่ 41	ศัตรูหรือคนรัก?	675
บทที่ 42	คนก็คือคน	692

๒๓

นางพญาอสรพิษ

ก๊วยไต้โล่ว อี้ฉิก และพวกล้วนเบิกตาจนกลมกว้างรับฟังอย่างจดจ่อ มิได้เอ่ยปากสอดคำ

ผู้ที่สอดคำเป็นคนแรก ย่อมเป็นก๊วยไต้โล่ว

ซึ่งความจริงก๊วยไต้โล่วอัดอั้นเป็นเวลานาน พอรับฟังถึงตอนนี้ ไม่อาจจะสะกดกลั้นสืบต่อ ถามว่า

"ชายชราท่านนั้นรอคอยท่านทุกวี่วัน ?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่ารอคอยอยู่ในดงไม้หลังสุสานข้างเคหารุ่มรวยทุกวี่วัน"

"ท่านก็รุดไปทุกวัน ?"

"ไม่ว่าเป็นยามฝนตกพายุกรรโชก เรามิเคยขาดไปแม้สักวันเดียว"

ก๊วยไต้โล่วถามว่า

"ไปทั้งสิ้นกี่ครั้ง ?"

"รวมทั้งสิ้นสามปีสี่เดือน"

ก๊วยไต้โล่วระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่ร่ำเรียนพันกว่าวัน ?"

"มิผิด"

"ท่านบอกว่าหากร่ำเรียนเชื่องช้าไป จะถูกทุบตีไม่เบา ?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ในปีแรกเราแทบถูกทุบตีตลอดเวลา"

"เมื่อถูกทุบตีทุกวี่วัน ไฉนยังรุดไป ?"

"เนื่องเพราะตอนนั้นเรารู้สึกว่าเรื่องนี้ไม่เพียงลี้ลับพิสดาร มิหนำซ้ำทั้งแปลกใหม่ทั้งเร้าใจ"

ก๊วยโล่วขบคิดแล้วกล่าว

"หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคงรุดไปเช่นกัน"

ลิ้มไท้เพ้งอดถามมิได้ว่า

"ท่านไม่เคยได้ถามชื่อฉายาชายชราท่านนั้น"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เรารบเร้าได่ถามหลายร้อยครั้ง ล้วนมิได้รับคำตอบ"

"ท่านทราบหรือไม่ ท่านผู้เฒ่ามาจากสถานที่ใด ?"

เฮ้งต๋งส่ายหน้ากล่าวว่า

"ทุกครั้งที่เราบรรลุถึงที่นั้น ท่านผู้เฒ่าก็รอคอยอยู่ก่อน"

"ท่านไยไม่ล่วงหน้าไป?"

"มิว่าเราไปเช้าปานใด ท่านผู้เฒ่าล้วนบรรลุถึงก่อน"

ก๊วยโล่วเลิกคิ้วกล่าวว่า

"ท่านไยไม่สะกดติดตามมัน ดูว่ามันกลับไปที่ใด ?"

เฮ้งต๋งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราย่อมเคยทดสอบมา"

"สุดท้ายเล่า ?"

"ทุกครั้งล้วนถูกทุบตี ได้แต่กลับบ้านเพียงลำพัง"

ก๊วยโล่วขมวดคิ้วพึมพำว่า

"มันรอคอยท่านอยู่ที่นั้น คุกคามท่านฝึกปรือฝีมือทุกวี่วัน แต่ไม่ยอมให้ท่านล่วงรู้ว่ามันเป็นใคร ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"ยังมีเรื่องประหลาดพิสดารกว่านี้คือ ท่านผู้เฒ่ามิเคยได่ถามว่าเราเป็นใคร ?"

"เรื่องประหลาดเยี่ยงนี้น้อยครั้งจะพบพานจริง ๆ ดูท่ามีแต่ตัวประหลาดเยี่ยง

ท่าน จึงเผชิญพบเรื่องประหลาดเช่นนี้"

อี้ฉิกพลันถามว่า

"ตอนที่ท่านตระเตรียมสลัดหลุดจากพวกท่าน แม้แต่นางพญาแดงก็มิทราบ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราไม่เคยบ่งบอกเรื่องนี้ต่อผู้ใดมาก่อน"

"แต่นางพญาแดง...มิใช่ดีต่อท่านหรอกหรือ ?"

เฮ้งต๋งหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก เงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นางเคยดีต่อผู้คนจำนวนมากมา"

อี้ฉิกพบว่าตนเองพลาดผิดไป หันเหหัวเรื่องว่า

"ภายหลังท่านผละจากมาได้อย่างไร ?"

"มีอยู่คราหนึ่ง พวกมันตระเตรียมขโมยคัมภีร์วิชาฝีมือของวัดเสียวลิ้มยี่ ให้เรารุดไปสืบเสาะดูลาดเลา เราจึงฉกฉวยโอกาสถอนตัวจากมา"

อี้ฉิกระบายลมหายใจกล่าวว่า

"คนเหล่านี้กลับกล้าและเล็มคัมภีร์เสียวลิ้มยี่ นับว่าขวัญกล้ามิน้อย"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวถามว่า

"ท่านพอจากมา พวกมันมิได้สืบเสาะพบท่านหรือ ?"

"พวกมันไม่"

พลันผุดลุกขึ้น สาวเท้าถึงริมหน้าต่าง

ยืนเซื่องซึมเซาครู่ใหญ่จึงเอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"เราเมื่อกลับมา ก็น้อยครั้งจะออกไปอีก"

ที่แท้บิดามารดาของเฮ้งต๋งเป็นเจ้าของเคหารุ่มรวย เมื่อตกทอดถึงเฮ้งต๋งมิเพียงปราศจากผู้รับใช้ กระทั่งนามเคหายังต้องแปรเปลี่ยนเป็นยากจน

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านคงแปรเปลี่ยนเป็นไม่คิดเคลื่อนไหวกระมัง ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราแปรเปลี่ยนไปจริง แปรเปลี่ยนไปมากนัก"

ซุ่มเสียงกลับกลายเป็นแหบเครือ เอ่ยสืบต่ออย่างหดหู่

"เนื่องเพราะเราพอกลับมาถึง จึงทราบว่าปีที่สองที่เราออกจากบ้าน มารดาเราก็..."

พลันรวบกำหมัดแนบแน่น เรือนร่างสั่นระริก มิอาจเอ่ยสืบต่อ

คราครั้งนี้ก๊วยโล่วมิได้ไต่ถามอีก ทั้งไม่อาจตัดใจสอบถาม และไม่จำเป็นต้องไต่ถาม

ทั้งหมดล่วงรู้ชะตากรรมของเฮ้งต๋ง และเข้าใจความรู้สึกของฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างดี

รอจนเฮ้งต๋งกลับมา คิดทดแทนพระคุณของบิดามารดา แสดงออกซึ่งความกตัญญูของผู้เป็นบุตร ก็สายเกินการณ์แล้ว

มารดาเฮ้งต๋งเสียชีวิตในปีที่สองที่เฮ้งต๋งหลบหนีจากบ้าน ส่วนผู้เป็นบิดาคงตรอมใจตายในปีต่อมา

เหตุไฉนผู้คนมักรอจนทุกสรรพสิ่งสายเกินการณ์ จึงรู้ซึ้งถึงความรักความผูกพันที่บิดามารดามีต่อตน ?

ลิ้มไท้เพ้งก้มศีรษะต่ำ ดวงตาคล้ายเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ

ก๊วยโล่วก็บังเกิดความรันทดหดหู่จู่โจมจับจิต จนบัดนี้ตนเพิ่งทราบว่าเฮ้งต๋งไฉนยากจนเพียงนี้ เกียจคร้านเช่นนี้ ประหลาดพิกลถึงเพียงนี้

ที่แท้จิตใจเฮ้งต๋งเปี่ยมความคับแค้นรันทดและสำนึกเสียใจ

เฮ้งต๋งกำลังลงโทษตัวเอง

หากแม้นเฮ้งต๋งกำลังหลบเลี่ยง ผู้ที่ตนหลบเลี่ยงหาใช่นางพญาแดง หรือยันต์คร่าวิญญาณ มิใช่ผู้ใดทั้งสิ้น

เฮ้งต๋งกำลังหลบเลี่ยงตนเอง

หวนนึกถึงคราแรกพบเฮ้งต๋ง ฝ่ายตรงข้ามนอนทอดกายบนเตียง กลืนอยู่ในความมืด ปล่อยให้มุสิกวิ่งเพ่นพ่านตามร่างกาย ก๊วยโล่วต้องทอดถอนใจยาวออกมา

คนผู้หนึ่ง หากมิใช่สูญเสียความกระตือรือร้นทั้งมวล ต่อให้สามารถกล้ำกลืนความหิวโหย ก็ไม่ยินยอมสะกดกลั้นมุสิก

ค่ำคืนนั้น หากมิใช่ก๊วยโล่วบุกรุกเข้ามาโดยบังเอิญ คบหาเป็นสหายกับ

เฮ้งต๋ง เฮ้งต๋งจะมีชีวิตรอดถึงบัดนี้หรือไม่ ?

ปัญหาเหล่านี้ ก๊วยโล่วกระทั่งครุ่นคิดยังมิกล้าขบคิด

ในที่สุดเฮ้งต๋งเหลียวหน้ากลับมากล่าวอย่างแช่มช้า

"เรากลับมาเกือบสามปีแล้ว สามปีมานี้พวกมั๋นย่อมสืบเสาะหาเราโดยมิหยุดยั้ง"

ก๊วยโล่วฝืนแย้มยิ้มกล่าวว่า

"พวกมันย่อมยากเสาะพบท่าน จะมีผู้ใดครุ่นคิดว่าพญาอินทรีเหินฟ้ากลับหมกกายในสถานที่เยี่ยงนี้ ผ่านวันเวลาเช่นนี้ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"แต่เราทราบแต่แรกว่า พวกมันจะช้าเร็วต้องมีวันหนึ่งสืบเสาะพบเรา"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"เมื่อสืบเสาะเนิ่นนานปีปานนี้ พวกมันไฉนยังไม่ยอมเลิกรา ?"

"เนื่องเพราะพวกเรายังมีบัญชีรายหนึ่งมิได้สะสางกัน"

"เป็นท่านติดค้างบัญชีพวกมัน หรือพวกมันติดค้างท่าน ?"

เฮ้งต๋งเงียบงันนิ่งนานจึงกล่าว

"มีบัญชีบางประการ สุดที่ผู้คนจะสะสางกระจ่างได้"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะทุกผู้คนล้วนมีวิธีสะสางของตน ผิดแผกแตกต่างกันไป"

สีหน้าตนยิ่งเคร่งขรึมจริงจัง เอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"ในความเห็นพวกมัน บัญชีรายนี้มีแต่สะสางกันชนิดเดียว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ชนิดใด ?"

"ท่านสมควรทราบดีว่าเป็นชนิดใด"

อี้ฉิกนิ่งเงียบงัน มันทราบกระจ่างจริง ๆ

มีบัญชีบางประการ มีแต่ใช้โลหิตชำระล้างจึงสะสางได้!

โลหิตเพียงหยดเดียวยังไม่เพียงพอ ต้องใช้โลหิตจำนวนมากของผู้คนจำนวนมาก

อี้ฉิกจับจ้องมองบาดแผลบนร่างกายก๊วยไต้โล่ว เนิ่นนานให้หลังจึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าบัญชีรายนี้ยิ่งมายิ่งยากสะสาง มิทราบเมื่อใดจึงสามารถสะสางเสร็จสิ้น ?"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านวางใจ มิต้องรอนานหรอก เนื่องเพราะ..."

มิทันขาดคำ ซุ่มเสียงพลันชะงักขาดหาย

ทุกคนล้วนปิดปากสนิท แม้แต่ลมหายใจก็ปิดกลั้นไว้

เนื่องเพราะทั้งหมดล้วนได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา

.....

เสียงฝีเท้าแผ่วเบายิ่ง กำลังเหยียบย่ำผ่านลานตีกที่กองสุมด้วยหิมะอย่างแผ่วเบา

"ผู้มาเป็นใคร ?"

"หรือตอนนี้ถึงเวลาสะสางบัญชีกันแล้ว ?"

ก๊วยไต้โล่วดิ้นรนหมายลุกขึ้น คิดถาโถมออกจากประตู แต่กล่ำกลืนไว้ ชี้มือไปยังริมหน้าต่าง

ความหมายครานี้คือ ให้ทะยานออกนอกหน้าต่างไป ตระเตรียมต้านรับฝ่ายตรงข้าม อี้ฉิกกลับส่ายหน้ามิเห็นพ้องด้วย

เสียงฝีเท้าที่ได้ยิน มีเพียงบุคคลเดียว

คนผู้นี้ขึ้นบันไดศิลามาอย่างแช่มช้า สาวเท้าถึงนอกประตูห้อง

เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น

คนผู้นี้กลับกล้าเคาะประตูอย่างเปิดเผย นับเป็นเรื่องที่พวกตนคาดคิดไม่ถึงมาก่อน

ในที่สุด เฮ้งต๋งถามว่า

"เป็นผู้ใด ?"

คนที่เบื้องนอกกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าพเจ้า"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร ?"

คนที่เบื้องนอกพลันส่งเสียงหัวร่อ เสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงิน แต่ยังสั่นไหวจิตใจผู้คนยิ่งกว่าระฆังเงินอีก

"กระทั่งซุ่มเสียงข้าพเจ้า ท่านยังฟังไม่ออก ช่างเป็นตัวชีดชาไร้มโนธรรมจริง ๆ"

ผู้มากลับเป็นอิสตรี !

กระแสเสียงนางหยาดเยิ้มเสนาะโสต คล้ายเป็นสตรีอายุเยาว์

ยามเมื่อเห็นสีหน้าเฮ้งต๋ง ทุกผู้คนล้วนคาดเดาออกว่าอิสตรีนี้เป็นใคร

สีหน้าเฮ้งต๋งซีดขาวดุจกระดาษ

อี้ฉิกตบไหล่เฮ้งต๋งคราหนึ่ง ชี้มือไปยังหน้าประตู จากนั้นชี้มายังด้านหลัง เป็นความหมายว่า

"ท่านหากมิต้องการพบนาง ก็หลบซ่อนอยู่ด้านหลัง ข้าพเจ้าจะต้านทานรับมือแทนท่าน"

เฮ้งต๋งย่อมเข้าใจจิตเจตนาอี้ฉิก กลับส่ายหน้าปฏิเสธ

สำหรับกับภาวการณ์เช่นนี้ เฮ้งต๋งเข้าใจซึ้งกระจ่างกว่าทุกผู้คน

เฮ้งต๋งนับว่าล่าถอยถึงก้าวสุดท้ายแล้ว

ซึ่งก็หมายความว่าเฮ้งต๋งไม่สามารถล่าถอยอีก มิหนำซ้ำไม่คิดล่าถอยอีกแล้ว

นอกประตูบังเกิดซุ่มเสียงดังอีกว่า

"ท่านไฉนยังไม่มาเปิดประตู ?"

ก๊วยไต้โล่วและพวกมิเคยพบพานนางพญาแดงมาก่อน แต่ขอเพียงได้ยินซุ่มเสียง ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคำนวณออกว่านางเป็นสตรีน่าลุ่มหลงเพียงไร

ซุ่มเสียงหยาดเยิ้มดังอีกว่า

"หรือในห้องหับท่านมีสตรีอื่นอีก มิกล้าให้ข้าพเจ้าพบเห็น ท่านสมควรทราบว่าข้าพเจ้าหาได้หึงหวงเยี่ยงท่านไม่"

เฮ้งต๋งพลันก้าวยาว ๆ ไป แต่แล้วหยุดยั้งชะงักแต่กลางคัน กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"ประตูมิได้ลงกลอน"

เพิ่งขาดคำ ประตูถูกผลักเปิดออกอย่างแผ่วเบา

คนผู้หนึ่งยืนหยัดอยู่หน้าประตู หันหน้าหาแสงโคมไฟที่สาดลอดออกจากห้อง

แสงโคมไฟทั้งมวลคล้ายรวมรั้งอยู่ที่เรือนร่างนางเพียงลำพัง ประกายตาทุกคู่ย่อมจ้องจับอยู่ที่เรือนร่างอันอวบอัดสล้างของนางเช่นกัน

เรือนร่างนางคล้ายเปล่งประกายด้วย

เป็นประกายสีแดงฉานบาดตา แดงฉานจนผู้คนใจเต้นระทึกหวั่นไหว

นางพญาแดงย่อมสวมใส่อาภรณ์สีแดง แต่ประกายหาใช่เปล่งจากอาภรณ์แพรพรรณของนางไม่

ซึ่งความจริง นอกจากเสื้อผ้าอาภรณ์แล้ว ทุกส่วนสัดในร่างกายนางคล้ายเปล่งประกาย

โดยเฉพาะดวงตาของนาง รอยแย้มยิ้มของนาง

ทุกผู้คนล้วนรู้สึกว่าดวงตานางจ้องจับอยู่ที่ตน รู้สึกว่านางกำลังแย้มยิ้มต่อตน

หากแม้นรอยยิ้มมีเสน่ห์พอล่มเมืองจริง ๆ ก็คือรอยแย้มยิ้มนี้!

นางพญาแดงอันอื้อฉาว กลับมีอายุยี่สิบเศษเท่านั้น

อี้ฉิกพลันขยับเคลื่อนกาย คล้ายจงใจคล้ายไร้เจตนาขวางร่างบดบังสายตาก๊วยไต้โล่วไว้

มิว่าอย่างไร หากสามารถขัดขวางไม่ให้สหายของตนได้เห็นรอยยิ้มหยาดเยิ้มยั่วยวนประเภทนี้ สมควรทัดทานไว้

ทุกผู้คนสมควรให้สหายของตนหลีกลี้ห่างจากความชั่วร้าย

นางพญาแดงกลอกตาไปมา พลันกล่าวว่า

"พวกท่านเหล่าบุรุษเพศ ไฉนล้วนมีลักษณะมารดามันเยี่ยงนี้..."

นี่คือวาจาประโยคแรกของนางที่เอื้อนเอ่ยตอนเผชิญหน้ากัน

เอ่ยถึงตอนนี้ นางพลันหยุดยั้งเล็กน้อย คล้ายจงใจให้คำ "มารดามัน" ประทับตราตรึงในห้วงสมองเหล่าบุรุษเพศลึกซึ้งกว่านี้

วาจาสามคำนี้ยามเปล่งจากปากนาง นับว่าแฝงความหมายพิเศษพิสดารจริง ๆ

พริบตาที่นางหยุดยั้งชะงัก ปรากฏคนผู้หนึ่งอดถามมิได้

"พวกเราเหล่าบุรุษมีลักษณะมารดาไยกัน?"

ซุ่มเสียงดังจากเบื้องหลังอี้ฉิก

อี้ฉิกสามารถบดบังสายตาก๊วยได้โล่ว แต่ไม่อาจอุดหู ทั้งมิอาจปิดปากก๊วยได้โล่ว

นางพญาแดงกล่าวว่า

"พวกท่านไฉนพอพบพานสตรีสวยงามน่ารัก ก็คล้ายพบพานปิศาจ กระทั่งลมยังผายไม่ออก ?"

นางย่นจมูกน้อย ๆ สีหน้าปรากฏรอยแย้มยิ้มที่อี้ฉิกมิต้องการให้ก๊วยได้โล่วชมดูอีกครา เอ่ยสืบต่ออย่างแผ่วเบาว่า

"อย่างน้อยในพวกท่าน สมควรมีคนเชื้อเชิญข้าพเจ้าก่อน"

ซึ่งความจริงวาจาประโยคนี้มิทันจบคำ นางก็เข้าห้องมาแล้ว

ผู้คนภายในห้องล้วนทราบว่านางเป็นใคร รุดมาด้วยจุดประสงค์ใด

การมาของนางครานี้ ทั้งหมดสมควรเดือดดาลคลั่งแค้น เขม็งตึงเครียด จึงถูกต้อง

แต่อี้ฉิกพลันพบว่า สายตาที่ก๊วยได้โล่วและลิ้มไท้เพ้งจับจ้องมองนาง มิเพียงปราศจากความอาฆาตแค้นและเขม็งตึงเครียด กลับปรากฏรอยยิ้มขึ้น

แม้แต่อี้ฉิกเอง จิตใจเริ่มโยกคลอน บังเกิดความระแวงคลางแคลงขึ้นมา

ในความคาดคิดของนาง นางพญาแดงไม่บังควรเป็นโฉมสะคราญที่อำมหิตดุจอสรพิษแมงป่อง

นับแต่นางกล่าวคำ "มารดามัน" บรรยากาศภายในห้องคล้ายแปรเปลี่ยนกลับกลาย ความรู้สึกที่บุคคลอื่นมีต่อนางล้วนแปรเปลี่ยนไป

จนบัดนี้อี้ฉิกเพิ่งพบว่า ในมือนางยังถือตะกร้าผลไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

นางวางตะกร้าลงบนโต๊ะ สลัดมือเบา ๆ ทอดถอดใจกล่าวว่า

"เพราะเพื่อส่งอาหารให้กับพวกท่าน อิสตรีนางหนึ่งต้องหิ้วตะกร้าหนักอึ้งปานนี้มาเป็นเวลาครึ่งชั่วยามเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนมือแทบหักไป หรือพวกท่านปราศจากความสำนึกดื้นตันต่อนางแม้สักน้อยนิด"

เฮ้งต๋งพลันกล่าวเสียงเย็นชา

"มิมีผู้ใดให้ท่านส่งอาหารมา ไม่มีผู้ใดให้ท่านรุดมา"

จนบัดนี้ นางพญาแดงค่อยปรายตาเหลือบแลเฮ้งต๋งแวบหนึ่ง คล้ายตัดพ้อคล้ายแย้มยิ้ม ขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามท่าน คนเหล่านี้เป็นสหายของท่านหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

นางพญาแดงทอดถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านสามารถเบิ่งตาดูสหายท่านอดอาหารทนหิวโหย ข้าพเจ้ากลับทำไม่ได้"

"พวกมันอดอาหารหรือไม่ ล้วนมิมีส่วนสัมพันธ์กับท่าน"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ไฉนมิมีความสัมพันธ์ สหายของท่านคือสหายข้าพเจ้า ผู้เป็นตั่วซ้อ (พี่สะใภ้คนโต) ไหนเลยเบิกตาดูน้องพี่ต้องประสบความหิวโหย ?"

อี้ฉิกอดถามมิได้ว่า

"ผู้ใดเป็นตั่วซ้อ ?"

นางพญาแดงแย้มยิ้มพลางกล่าว

"พวกท่านล้วนเป็นสหายสนิทของเฮ้งเล่าตั่ว ไฉนกระทั่งเฮ้งตั่วซ้อ (ภรรยาผู้แซ่เฮ้ง) เป็นใครยังมิทราบ"

พลางเลิกผ้าที่คลี่คลุมตะกร้าอาหารขึ้น กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"วันนี้ข้าพเจ้าผู้เป็นตั่วซ้อขอเป็นเจ้ามือ พวกท่านมิต้องเกรงใจ ให้ยึดถือว่าเป็นการรับประทานฟรี"

อี้ฉิกแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้ที่ชมชอบรับประทานฟรี ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว"

นางพญาแดงคล้ายถูกคนตบหน้าฉาดหนึ่ง สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายไปเนิ่นนานให้หลัง นางจึงหันกายมาประจันหน้ากับเฮ้งต๋ง กล่าวว่า

"พวกท่านเข้าใจว่าในอาหารที่ข้าพเจ้านำมามีพิษเจือปน ?"

เฮ้งต๋งกล่าวโดยมิขบคิดว่า

"ถูกต้อง"

"ท่านคาดคิดว่าข้าพเจ้ารุดมาครานี้ เพราะเพื่อแพร่พิษปลิดชีวิตพวกท่าน ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"มิผิด"

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่เพียงคิดแพร่พิษปลิดชีวิตบุคคลอื่น ยังคิดหมายแพร่พิษสังหารท่าน ?"

"ใช่แล้ว"

ขอบตานางพญาแดงแดงระเรื่อ พลันสะบัดหน้าไป หยิบฉวยขาไก่จากในตะกร้าข้างหนึ่ง กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"เช่นนี้เป็นว่าขาไก่ข้างนี้มีพิษอยู่ด้วย ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"อาจเป็นไปได้"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

นางกัดกินเนื้อไก่คำหนึ่ง หยิบฉวยสุราออกมาขวดหนึ่งเอ่ยสืบต่อ

"ในสุรามีพิษเจือปนอยู่ด้วยกระมัง ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เป็นไปได้เช่นกัน"

"ประเสริฐมาก"

นางดื่มสุราอีกคำหนึ่ง จากนั้นลิ้มชิมอาหารทุกชนิดในตะกร้า ค่อยเงยหน้าขึ้นจับจ้องมองเฮ้งต๋ง ถามว่า

"ตอนนี้ท่านคิดเห็นอย่างไร ?"

เฮ้งต๋งกล่าวโดยมิขบคิด

"ยังคงเป็นเฉกเช่นก้บเมื่อครู่"

"ท่านยังเข้าใจว่าในอาหารมีพิษ ?"

"ถูกต้อง"

น้ำตานางพญาแดงแทบไหลรินหลั่ง แต่พยายามกลั้นกลืนไว้ เนิ่นนานจึงผงกศีรษะ กล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"ข้าพเจ้าเข้าใจจิตเจตนาของท่านแล้ว"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเนิบนาบ

"ท่านสมควรเข้าใจแต่แรก"

"ท่านคาดคิดว่าข้าพเจ้ากลืนกินยาขจัดพิษมาก่อน จึงไม่กริ่งเกรงถูกพิษในจาหารแทรกซึม ?"

คราครั้งนี้ เฮ้งต๋งกระทั่งตอบยังคร้านจะตอบคำ เพียงแค่นเสียงดังเฮอะ

นางพญาแดงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านมักเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นอิสตรีที่จิตใจชั่วร้ายดุจอสรพิษ อำมหิตดุจแมงป่อง คิดเห็นว่าข้าพเจ้าที่ดีต่อท่าน เพียงเพราะต้องการใช้ท่านเป็นเครื่องมือ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำตานางต้องไหลรินหลั่งลงมา

ก๊วยโต้โล่วและลิ้มไท้เพ้งรับฟังถึงตอนนี้ ถึงกับใจอ่อนลง ปากแม้ไม่กล่าววาจา จิตใจกลับรู้สึกว่าเฮ้งต๋งที่ทำเช่นนี้ต่อนางออกจะเกินเลยไป

มิว่าอย่างไร กาลก่อนทั้งสองเคยมีความสัมพันธ์ผูกมั่นต่อกัน

หากเปลี่ยนเป็นก๊วยโต้โล่ว ตอนนี้อาจรั้งร่างนางเข้ามาในอ้อมอก โอบประโลมใจนาง

แต่สีหน้าเฮ้งต๋งยังคงปราศจากความรู้สึกใด ๆ ให้จับเค้า จิตใจคนผู้นี้คล้ายหล่อมหลอมจากเหล็กไหลก็ปาน

แลเห็นนางพญาแดงเคลื่อนย้ายอาหารที่หยิบฉวยออกมาวางกลับลงในตะกร้าทีละสิ่ง ขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ก็ได้ ท่านเมื่อเห็นว่ามีพิษ ข้าพเจ้าจะนำกลับไป"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"ทางที่ประเสริฐให้รีบนำจากไป"

ร่างอ้อนแอ้นของนางพญาแดงสั่นระริก กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ท่านหากเข้าใจว่าข้าพเจ้าปราศจากความจริงใจต่อท่าน นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะไม่มาพบท่านตลอดกาล"

"ท่านความจริงมิสมควรมาอยู่แล้ว"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...เพียงคิดถามท่านประโยคหนึ่ง..."

นางพลันถาโถมถึงเบื้องหน้าเฮ้งต๋ง กล่าวเสียงแหบแห้งว่า

"ข้าพเจ้าถามท่าน นับแต่ข้าพเจ้ารู้จักท่าน เคยกระทำเรื่องละอายต่อท่านหรือไม่?"

เฮ้งต๋งพลันปิดปากสนิท

นางพญาแดงกำหมัดแนบแน่น พยายามสะกดข่มอารมณ์ แต่ร่างยังคงสั่นระริก กล่าวเสียงแหบโหยว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่สตรีดีงามจริง เคยประทุษร้ายบุรุษเพศมาไม่น้อย แต่สำหรับกับท่าน ข้าพเจ้าไหนเลยเคยทำร้ายท่าน...ท่านลองบอกมา"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้พวกเรามิมีใดต้องว่ากล่าวกัน"

นางพญาแดงเงียบงันชั่วขณะ จึงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ก็ได้ ข้าพเจ้าจะจากไป...ท่านวางใจเถอะ ข้าพเจ้าจากไปคราวนี้ จะไม่กลับมาหาท่านตลอดกาล"

นางค่อย ๆ หันกายกลับ หยิบฉวยตะกร้าอาหาร สาวเท้าออกจากห้องอย่างแช่มช้า

ก๊วยโล่วมองตามเงาหลังอันซูบซีดแบบบางโดดเดี่ยวเดียวดายของนางจวบจนนางย่างเหยียบเข้าลานตึกอันมืดมิดสนิทและหนาวเย็นยะเยียบ

.....

ลมที่กลางลานตึกกรรโชกรุนแรง ม้วนเอาหิมะที่สะสมอยู่บนยอดไม้พัดพลิ้วขึ้น ชั่วพริบตากรรโชกสลายจนหมดสิ้น

นี่ไยมิใช่เฉกเช่นกับน้ำใจของคน?

น้ำใจที่สะสมพอกพูนเป็นเวลานานปี บางครั้งก็เฉกเช่นกับหิมะที่กองสุม ถูกพัดพาสลายสิ้นในชั่วพริบตา

ก๊วยโล่วบังเกิดความสลดหดหู่จู่โจมจับจิต เพียงมุ่งหวังให้เฮ้งต๋งใจอ่อนลงรั้งสตรีที่น่าสมเพชเวทนานี้ไว้

แต่จิตใจเฮ้งต๋งกลับแข็งกระด้างดุจเหล็กไหล มองดูนางสาวเท้าจากไป โดยปราศจากความรู้สึกใด ๆ

เห็นแน่ชัดว่านางพญาแดงกำลังจะก้าวข้ามธรณีประตูเคหาแล้ว ก๊วยโล่วถึงกับคิดเหนี่ยวรั้งนางไว้แทนเฮ้งต๋ง

ทันใด ร่างนางพญาแดงบิดกระตุกคราหนึ่ง คล้ายถูกแส้ฟาดโบยใส่อย่างกะทันหัน

จากนั้นร่างของนางล้มฟุบลง

ร่างนางพอล้มฟุบกับพื้น แขนขาก็บิดกระตุกเข้าหากัน ใบหน้าขาวผุดผาดเกลี้ยงเกลา แปรเปลี่ยนเป็นดำคล้ำ ดวงตาเหลือกขึ้น ในปากปรากฏฟองสีขาวทะลักออกมา

ในฟองขาวยังมีคราบโลหิตเจือปน

อี้ฉิกร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"อาหารที่นางนำมามีพิษจริง ๆ !"

ก๊วยโล่วชิงกล่าวว่า

"แต่นางย่อมมิทราบ ไม่เช่นนั้นไหนเลยถูกพิษเอง ?"

เฮ้งต๋งกลับยังยืนแน่วนิ่งกับที่ราวรูปสลักจากศิลา มิได้ขยับเคลื่อนไหว คล้ายมองไม่เห็นเหตุการณ์ก็ปาน

แม้แต่อี้ฉิกก็ร้อนรุ่มใจขึ้นมา อดกล่าวมิได้ว่า

"เฮ้งเล่าตั่ว อย่างน้อยท่านสมควรตรวจดูนาง"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ตรวจดูอันใด ?"

"ดูว่านางถูกพิษใดแทรกซึม ยังมีหนทางช่วยเหลือหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"มิมีใดน่าดู"

ก๊วยโล่วถึงกับร่ำร้องว่า

"ท่านนับเป็นตัวอะไร ? ไฉนกระทั่งมนุษยธรรมเพียงส่วนเสี้ยวก็ไม่มี ?"

หากมิใช่อี้ฉิกกดร่างก๊วยโล่วไว้ ตนเองดิ้นรนลุกขึ้นแล้ว

แลเห็นนางพญาแดงบิดกระตุก หอบหายใจไม่หยุดยั้ง ปากยังพร่ำเรียกหาว่า

"เฮ้งต๋ง...เฮ้งต๋ง..."

เฮ้งต๋งอดทอดถอนใจมิได้ กล่าวว่า

"เราอยู่ที่นี่"

นางพญาแดงยื่นมือออกอย่างยากเย็น กล่าวว่า

"ท่าน...เข้ามา...วิงวอนท่าน..."

เฮ้งต๋งขบกรามกล่าวว่า

"ท่านมีวาจาใดคิดบ่งบอก เราล้วนได้ยิน"

"ข้าพเจ้ามิทราบว่า...อาหารเหล่านี้มีพิษ ข้าพเจ้าไม่ได้รุดมาประทุษร้ายท่านจริง ๆ ท่าน...ท่านสมควรเชื่อถือข้าพเจ้า"

เฮ้งต๋งมิทันกล่าววาจา ก๊วยไต้โล่วก็ร้องดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าเชื่อถือท่าน พวกเราล้วนเชื่อถือท่าน"

นางพญาแดงแย้มยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"อสรพิษด้ายแดงและพวก แม้คิดรุดมาฆ่าท่าน แต่ข้าพเจ้า...หามีเจตนาเช่นนั้นไม่"

นางขดกายเป็นก้อนกลม เหงื่อกาฬชุ่มโชกโซมกาย เอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าแม้มิใช่สตรีดีงาม แต่เปี่ยมความจริงใจต่อท่าน ขอเพียงท่านเข้าใจจิตเจตนาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ..."

กล่าวจบคำ คล้ายใช้เรี่ยวแรงจนหมดสิ้น กระทั่งดิ้นรนยังไม่อาจขยับดิ้นรน

ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองนาง ดวงตาเริ่มเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ ขบกรามกล่าวว่า

"เฮ้งเล่าตั่ว ท่านได้ยินวาจาของนางหรือไม่?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะรับ

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอีกว่า

"ในเมื่อได้ยิน ไฉนยังยืนหยัดกับที่ไม่เคลื่อนไหว?"

"เราสมควรเคลื่อนไหวอย่างไร?"

"เพราะเพื่อท่าน นางจึงแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นเช่นนี้ หรือท่านมิอาจครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือนาง?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านจะให้เราช่วยเหลือนางอย่างไร ?"

ลิ้มไท้เพ้งพลันกล่าวว่า

"ท่านเมื่อสามารถขจัดพิษของอาวุธลับที่ทำร้ายก๊วยไต้โล่ว สมควรขจัดพิษของนางได้เช่นกัน"

เฮ้งต๋งสายหน้ากล่าวว่า

"นั่นผิดแผกแตกต่างกัน"

"ผิดแผกกันอย่างไร ?"

เฮ้งต๋งพลันนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

เฮ้งต๋งแม้พยายามควบคุมอารมณ์ตนเอง แต่ดวงตาคล้ายเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ มิเพียงเป็นน้ำตาของความคับแค้นรันทด ทั้งยังเปี่ยมความเดือดดาลคลั่งแค้น

นิ้วมือเฮ้งต๋งก็สั่นระริก

อี้ฉิกกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากแม้นกระทั่งเฮ้งเล่าตั๋วยังไม่อาจขจัดพิษของนาง ในใต้หล้ามีเพียงบุคคลเดียวที่สามารถขจัดพิษแก่นาง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"ผู้ใด ?"

"อสรพิษด้ายแดง"

"มิผิด พวกเราสมควรทวงถามยาขจัดพิษจากอสรพิษด้ายแดง"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"เกรงว่ายากเย็นยิ่ง"

คิดทวงถามยาขจัดพิษจากอสรพิษด้ายแดง นับว่ายากเย็นเฉกเช่นถลกหนังจากพยัคฆ์มีชีวิต

ก๊วยไต้โล่วย่อมเข้าใจเหตุผลข้อนี้เป็นอย่างดี

เสียงหอบหายใจของนางพญาแดงแผ่วล้าลง แต่ยังพร่ำเรียกนามเฮ้งต๋งตลอดเวลา

"เฮ้งต๋ง เฮ้งต๋ง..."

เสียงพร่ำเรียกก็ยิ่งมายิ่งแผ่วเบา ก๊วยไต้โล่วรับฟังจนจิตใจแหลกสลาย

ร่ำร้องว่า

"พวกท่านทั้งไม่อาจช่วยเหลือนาง ทั้งมิยอมทวงถามยาขจัดพิษจากอสรพิษด้ายแดง หรือจะเบิ่งตาดูนางเสียชีวิตที่เบื้องหน้าพวกท่าน พวกท่านที่แท้เป็นผู้คนหรือไม่ ?"

อี้ฉิกทอดถอนใจอีกคราก่ล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าสมควรทำอย่างไร ?"

"ต่อให้เป็นอสรพิษด้ายแดง ก็มิอาจเบิ่งตาดูนางถูกพิษเสียชีวิต พวกท่าน..."

ลิ้มไท้เพ้งนั่งเซื่องซึมเซาตลอดเวลา ยามนั้นพลันตัดบทว่า

"ถูกต้อง อสรพิษด้ายแดงก็ไม่ยอมเบิ่งตาดูนางเสียชีวิต พวกเราสมควรส่งนางกลับไป"

วิธีการนี้แม้ไม่ดีนัก แต่ก็นับเป็นหนทางเพียงสายเดียว

อี้ฉิกขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่ว่าจะให้ผู้ใดส่งนางกลับไป ?"

ก๊วยโต้โล่วแค่นเสียงดังเฮอะ ปรายตามายังเฮ้งต๋ง

เฮ้งต๋งย่อมสมควรส่งนางกลับไป

ขอเพียงเฮ้งต๋งยังมีมโนธรรมประจำใจ ก็ไม่บังควรเบิ่งตาดูนางเสียชีวิตในที่นี้

มิคาดเฮ้งต๋งยังคงปราศจากปฏิกิริยาใด ๆ คล้ายรับฟังไม่เข้าใจ ราวกับเป็นคนโง่งม

เฮ้งต๋งย่อมมิใช่คนโง่งม หากแต่แสร้งเป็นงมงาย

ก๊วยโต้โล่วร้องอีกว่า

"ก็ได้ พวกท่านไม่ส่งนางกลับไป ข้าพเจ้าจะส่งนางกลับเอง"

พลางรวบรวมเรี่ยวแรงขั่วชีวิตกระโดดปราดขึ้น

อี้ฉิกรีบโอบอุ้มก๊วยโต้โล่ว ฉุดรั้งไว้อย่างแนบแน่น

เฮ้งต๋งเหลียวหน้ามองพวกตน ประกายตาทั้งคับแค้นรันทด ทั้งสมเพชเวทนา

ไม่ว่าผู้ใดก็มิทราบว่าเฮ้งต๋งครุ่นคิดเรื่องอันใด

เนิ่นนานให้หลัง เฮ้งต๋งพลันกระทืบเท้ากล่าวว่า

"ตกลง เราจะส่งนางกลับไป"

จบคำเหลียวหน้ามา คิดโอบอุ้มนางพญาแดงขึ้น

ลิ้มไท้เพ้งพลันดีดกายปราดดุจเกาทัณฑ์ พุ่งชนใส่เฮ้งต๋ง จนเฮ้งต๋งถอยร่นไปเจ็ดแปดเชียะ กระแทกนั่งลงที่มุมกำแพง

ขณะเดียวกัน ลิ้มไท้เพ้งก้มกายลงโอบอุ้มนางพญาแดงขึ้น

เฮ้งต๋งหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านคิดทำอะไร ?"

ลิ้มไท้เพ้งตัดบทว่า

"มีแต่เราจึงสามารถส่งนางกลับ อี๊ฉิกต้องดูแลเซียวก๊วย ท่านเป็นศัตรูของพวกมัน ท่านหากเร่งรุดไป พวกมันรับรองไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

ปากกล่าววาจา สาวเท้าออกพ้นจากประตูตึก

เฮ้งต๋งกระโดดปราดขึ้น ถาโถมตรงไปตวาดว่า

"รีบปล่อยนางลง..."

มิทันขาดคำ ลิ้มไท้เพ้งพลันอุทานอย่างแตกตื่นขึ้น

นางพญาแดงที่หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน กลับดีดพุ่งออกจากอ้อมอกมันดุจอสรพิษ ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง พลิ้วปราดไปสามวา กลืนหายกับม่านวิกาลอย่างรวดเร็ว

แว่วเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงินของนางดังมาแต่ไกล

"ผู้แซ่เฮ้ง ท่านกลับเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ ช่างเป็นคนไร้น้ำใจ มิใช่ตัวดีงามจริง ๆ"

เสียงขาดคำ ร่างจากไปไกลโข มีแต่เสียงหัวร่อที่ยังเจื้อยแจ้วเสนาะโสตกว่าระฆังเงิน กังวานอยู่ในสายลม

สายลมเย็นยะเยียบ

ระฆังเงินกวักวิญญาณ

.....

ลิ้มไท้เพ้งล้มฟุบอยู่ท่ามกลางพื้นหิมะ ทรวงอกเพิ่มโลหิตสีดำสนิทจุดหนึ่ง

มิมีผู้ใดเคลื่อนไหว

ไม่มีผู้ใดกล่าววาจา

ในที่สุด แม้แต่เสียงหัวร่ออันอ่อนหวาน ก็ถูกลมยะเยียบพัดพากระจาย

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด เฮ้งต๋งจึงก้าวเนิบนาบออกจากประตูตึก โอบอุ้มลิ้มไท้เพ้งกลับมา

สีหน้าเฮ้งต๋งเย็นยะเยียบกว่าสายลม มืดทะมึนกว่าม่านวิกาล

น้ำตาก๊วยได้โล่วเริ่มไหลรินหลั่ง

อี้ฉิกจับจ้องมองมา น้ำตาพลอยเนืองนองหน้า กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านมิต้องคับแค้นเสียใจ นี่ไม่อาจโทษว่าท่าน"

มันมิว่ากล่าวยังพอทำเนา พอเอ่ยปากกล่าววาจา ก๊วยได้โล่วไห...ยกล้ำกลืนความสำนึกเสียใจตำหนิตนเองได้ เปล่งเสียงร่ำไห้ออกมาราวกับทารก

เฮ้งต๋งพลันเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"ลิ้มไท้เพ้งยังไม่ตาย"

อี้ฉิกทั้งแตกตื่นทั้งลิงโลด โพล่งว่า

"มันยังมีหนทางช่วยเหลือ ?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะรับ

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ทำอย่างไรจึงสามารถช่วยเหลือมัน ?"

วาจาพอกล่าวออก สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนไป

เนื่องเพราะอี้ฉิกนึกออกว่า ในใต้หล้ามีหนทางช่วยเหลือลิ้มไท้เพ้งเพียงสายเดียว

เป็นหนทางที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด !

อี้ฉิกจับจ้องมองเฮ้งต๋ง ดวงตาทอประกายประหวั่นพรั่นพรึง เนื่องเพราะมันทราบว่าเฮ้งต๋งคิดทำอย่างไร

เฮ้งต๋งย่อมเข้าใจความรู้สึกอี้ฉิกเป็นอย่างดี สีหน้ากลับสงบเยือกเย็นยิ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านสมควรทราบว่าทำอย่างไรจึงช่วยเหลือมันได้"

อี้ฉิกสลัดศีรษะกล่าวว่า

"มิอาจดำเนินวิธีการเช่นนี้"

"ต้องดำเนินเช่นนี้"

อี้ฉิกร้องดัง ๆ ว่า

"ไม่ได้เด็ดขาด"

"ไม่ได้ก็ต้องได้ เนื่องเพราะพวกเรามิมีทางเลือกอื่นอีก"

อี้ฉิกพลันกระแทกกายลงบนเก้าอี้ คล้ายไม่อาจยืนหยัดทรงกายสืบต่อ

ก๊วยโต้โล่วเบิกตาจนกลมกว้าง จับจ้องมองทั้งสอง อดถามมิได้ว่า

"พวกท่านที่แท้หมายถึงวิธีการใด ?"

ไม่มีผู้ใดตอบคำ

ก๊วยโต้โล่วกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"พวกท่านไยไม่บอกต่อข้าพเจ้า ?"

อี้ฉิกถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านแม้รับทราบก็มิมีประโยชน์"

"ไฉนมิมีประโยชน์ หากมิใช่ข้าพเจ้าเสนอความคิดอย่างเหลวไหล ลิ้มโท้เพ้ คงไม่กลับกลายเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าทั้งคับแค้นเสียใจ ทั้งร้อนรุ่มใคร่ช่วยเหลือมัน ยิ่งกว่าผู้ใด"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้ท่านเพียงสามารถช่วยเหลือบุคคลคนเดียว"

"ผู้ใด ?"

"ท่านเอง"

อี้ฉิกกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านรับบาดเจ็บมิน้อย หากครุ่นคิดเหลวไหล เกรงว่ากระทั่งชีวิตท่านเอง ยังยากรักษาไว้"

ก๊วยโต้โล่วถลึงจ้องมองทั้งสอง พลันกล่าวว่า

"อาวุธลับที่ซัดทำร้ายข้าพเจ้ามีพิษแทรกซึมกระมัง ?"

"อืมม์"

"เป็นผู้ใดช่วยเหลือข้าพเจ้า ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"เป็นเฮ้งเล่าตั่ว"

"เฮ้งเล่าตั่วเมื่อสามารถขจัดพิษของข้าพเจ้า ไฉนไม่อาจขจัดพิษให้กับลิ้ม-ไท้เพ้ง ?"

อี้ฉิกสงบปากคำอีกครา

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"พิษที่ฉาบไล้อยู่บนอาวุธลับพวกมันสมควรเป็นประเภทเดียวกัน ใช่หรือไม่ ?"

อี้ฉิกเงียบงันนิ่งนาน จึงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไยต้องซักถามอย่างละเอียดปานนี้ ?"

ก๊วยโต้โล่วร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าไฉนมิอาจซักถาม พวกท่านหากไม่บ่งบอก ข้าพเจ้า..."

ยามขุ่นแค้นคลั่งใจ ต้องยกมือทุบกระหน่ำเตียงนอน กระทั่งวาจาก็กล่าวมิออก

อี้ฉิกขบกรามกล่าวว่า

"บอกต่อท่านก็ได้ พิษที่ทำร้ายท่าน กับพิษที่นางพญาแดงทำร้ายลิ้มไท้เพ้งเป็นยาพิษของอสรพิษด้ายแดงจริง ๆ มีแต่ยาขจัดเฉพาะของมัน จึงขจัดรักษาได้"

"แต่เฮ้งเล่าตั่วไฉน..."

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"ตอนที่เฮ้งเล่าตั่วตระเตรียมถอนตัวจากพวกมัน ได้ขโมยยาขจัดของอสรพิษด้ายแดงมาส่วนหนึ่ง เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย"

"ยาขจัดพิษเล่า ?"

อี้ฉิกเน้นเสียงทีละคำ

"ใช้ยาขจัดพิษของท่านจนหมดสิ้นแล้ว !"

ก๊วยโต้โล่วร้องโพล่งว่า

"ใช้จนหมดสิ้นแล้ว ?"

"อืมม์ ไม่หลงเหลือแม้สักส่วนเดียว"

ขบริมฝีปากแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ยาขจัดเหล่านั้น ความจริงตระเตรียมช่วยเหลือเฮ้งเล่าตั่วเอง ข้าพเจ้าเข้าใจ

ว่ามันต้องหลงเหลือส่วนหนึ่งไว้ มิคาด มันกริ่งเกรงท่านถูกพิษลึกล้ำไป เกรงว่าจำนวนยาขจัดไม่เพียงพอ ดังนั้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ขอบตาก็แดงก่ำ มิอาจเอ่ยสืบต่อ

เรื่องนี้ความจริงมีแต่อี้ฉิกล่วงรู้ เนื่องเพราะตอนที่ถอนอาวุธลับขจัดพิษให้กับก๊วยโต้โล่ว ลิ้มไท้เพ้งยังเฝ้ารักษาอยู่เบื้องนอก

ก๊วยโต้โล่วกำหมัดแนบแน่น เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ไหลรินหลั่ง เนิ่นนานให้หลังจึงพึมพำว่า

"เราเป็นต้นเหตุทำร้ายลิ้มไท้เพ้ง ยาขจัดรักษามันก็ถูกเราใช้หมดสิ้น เราช่างยอดเยี่ยมจริง ๆ"

อี้ฉิกกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"นี่เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนคาดคิดมิถึง ท่านไม่ได้ขอให้พวกเรา..."

ก๊วยโต้โล่วกล่าวเสียงแหบแห้งว่า

"มิผิด ข้าพเจ้าไม่ได้ขอให้พวกท่านช่วยเหลือเรา แต่พวกท่านไยไม่ครุ่นคิดเยี่ยงนี้ข้าพเจ้าไหนเลยมีชีวิตอยู่อย่างสุขสงบได้?"

เฮ้งต๋งหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านต้องมีชีวิตสืบต่อ เราเมื่อช่วยเหลือท่าน ท่านแม้คิดใคร่ตายก็ทำไม่ได้"

"แต่ลิ้มไท้เพ้ง..."

"ท่านมิต้องห่วงใยกังวลมัน เราเมื่อสามารถช่วยเหลือท่าน ย่อมมีหนทางช่วยเหลือมันได้"

ก๊วยโต้โล่วขบกรามกรอดกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคิดใช้วิธีการใดแล้ว"

"อ้อ?"

"ท่านคิดทวงถามยาขจัดพิษจากอสรพิษด้ายแดงใช่หรือไม่"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"เมื่อครู่ท่านที่มิยอมรุดไป เนื่องเพราะท่านทราบดี นางพญาแดงกำลังเสแสร้งแกล้งดัด แต่บัดนี้เพื่อชีวิตลิ้มไท้เพ้ง ท่านแม้ต้องสละชีวิตตนเองเพื่อแลกยาขจัดพิษมา ท่านก็จะรุดไป"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านเข้าใจว่าพญาอินทรีเหินฟ้าเป็นคนดีงามเปี่ยมความเสียสละปานนี้ ?"

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักพญาอินทรีเหินฟ้า เพียงรู้จักเฮ้งต๋ง ทั้งเข้าใจว่าเฮ้งต๋งเป็นคนประเภทใด"

"อ้อ ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"สีหน้าเฮ้งต๋งแม้เย็นชากระด้าง แต่จิตใจมันกลับอ่อนกว่าเต้าหู้ ร้อนระอุกว่าเปลวเพลิง"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างแช่มช้า

"ท่านเมื่อเข้าใจเรา สมควรทราบว่าเราหากคิดกระทำเรื่องราวหนึ่ง มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเหนี่ยวรั้งทัดทานได้"

"ข้าพเจ้าหากคิดกระทำเรื่องราวหนึ่ง ก็มิมีผู้ใดเหนี่ยวรั้งไว้ได้"

"ท่านคิดกระทำเรื่องใด ?"

"ทวงถามยาขจัดจากอสรพิษด้ายแดง !"

อี้ฉิกร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

"ท่านไปได้อย่างไร อาการบาดเจ็บของท่าน..."

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ พวกท่านยิ่งสมควรปล่อยให้ข้าพเจ้าจากไป"

มิรอให้ผู้อื่นกล่าววาจา เอ่ยสืบต่อ

"ตอนนี้ ในพวกเราเพียงหลงเหลือสองท่าน ผู้คนสองคนต้านทานรับศัตรูสามคน นับว่าลำบากยากยิ่งแล้ว ดังนั้นพวกเราไม่อาจรับบาดเจ็บอีก มิเช่นนั้นทั้งหมดมีแต่หนทางตายสายเดียว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"วาจานี้แม้มีเหตุผล แต่ทว่า..."

"แต่ทว่าพวกเราไม่อาจเบิ่งตาดูลิ้มไท้เพ้งถูกพิษเสียชีวิต ดังนั้นสมควรให้ข้าพเจ้าไป อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บแล้ว อสรพิษด้ายแดงไม่ลงมือต่อบุคคลที่ไร้เรี่ยวแรงต้านทานกระมัง ?"

เฮ้งต๋งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เป็นท่านเข้าใจพวกมันซึ้งกระจ่าง หรือเรารู้ซึ้งกว่า ?"

"ย่อมเป็นท่าน"

"อย่างนั้นบอกต่อท่าน มีแต่คนตายไร้ชีวิตพวกมันจึงไม่แตะต้องทำร้าย !"

ทันใด ในสายลมบังเกิดเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงินแว่วมา

อี้ฉิกถาโถมออกจากห้อง เหลือบเห็นว่าวสีเหลืองตัวหนึ่งลอยพลิ้วลงจากกลางอากาศอย่างแช่มช้า

ว่าวเป็นรูปสี่เหลี่ยมใช้ดินสอชาดขีดวาดลายเส้นคดเคี้ยวอยู่บนตัวว่าว

ตอนนี้อี้ฉิกทราบว่านี่มิใช่ว่าว หากแต่เป็นยันต์คร่าวิญญาณที่ผู้คนพอพบพานชีวันต้องดับสูญ

บนยันต์คร่าวิญญาณเขียนข้อความใด ไม่มีผู้ใดเข้าใจได้ มีแต่บุคคลที่ท่องแดนนรกมาจึงเข้าใจ

ยันต์สีแดงฉานที่ขีดเขียนบนตัวว่าว แดงฉานราวโลหิต ดุจดั่งไฟบรรลัยกัลป์

เฮ้งต๋งเพ่งตาจ้องมอง ดวงตาอันเฉื่อยชาทอประกายประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นวูบหนึ่ง

อี้ฉิกอดถามมิได้

"บนตัวว่าวเขียนว่าอะไร ?"

เฮ้งต๋งเงียบงันนิ่งนาน กลับผลักหน้าต่างออกแหงนมองแผ่นฟ้ายามวิกาล

ดาราเริ่มเคลื่อนคล้อย วิกาลใกล้ลาลับ

ในม่านวิกาลเลือนราง ปรากฏว่าวอีกตัวหนึ่งลอยขึ้นอย่างแช่มช้า

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"ฟ้าใกล้สว่างแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ฟ้าย่อมต้องรุ่งสางสว่าง"

"และเราก็ต้องไป !"

อี้ฉิกหน้าแปรเปลี่ยนไป โพล่งว่า

"เพราะเหตุใด ?"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะก่อนฟ้าสางสว่าง เราหากยังมิได้เร่งรุดถึงใต้ว่าวตัวนั้น ลิ้มไท้เพ้งจะต้องตาย"

ฟ้าใกล้รุ่งสางสว่างแล้ว

ความจริงอรุโณทัยนำมาซึ่งความเจิดจ้าจำรัสกระตือรือร้นแก่ผู้คน

แต่ที่นำมาให้กับเฮ้งต๋งและพวก มีแต่ความตาย

ที่แท้ความหมายบนยันต์ผืนนั้นคือ เฮ้งต๋ง หากมิได้รุดถึงสถานที่ชักว่าวนั้นก่อนฟ้าสางสว่างลิ้มไท้เพ้งจะต้องตาย

ซึ่งก็หมายความว่าเฮ้งต๋งมิอาจไม่ไป มิอาจไม่ตาย

ก๊วยไต้โล่วร้องดัง ๆ ว่า

"ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามีแต่ข้าพเจ้าจึงไปได้"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ก็ได้ ท่านสามารถรุดไป แต่มิว่าอย่างไร เรายังคงรุดไป"

"ข้าพเจ้าเมื่อรุดไป ท่านไยต้องเร่งรุดตามติดด้วย ?"

"เนื่องเพราะบุคคลที่พวกมันต้องการหาใช่ท่าน หากแต่เป็นเรา"

อี้ฉิกชิงกล่าวว่า

"ท่านหากรุดไป พวกมันมิแน่นักว่าจะมอบยาขจัดแก่ท่าน"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราเข้าใจ"

"นี่เป็นเพียงหลุมพรางประการหนึ่ง พวกมันคงขุดหลุมพรางกับดักอยู่ที่นั้นรอให้ท่านไปติดกับ"

"สำหรับความนี้เราก็เข้าใจซึ้งกระจ่างกว่าท่าน"

"แต่ท่านยังคิดรุดไป ?"

"ท่านต้องการให้เราเบิ่งตาดูลิ้มไท้เพ้งสิ้นใจตาย ?"

ลมหายใจลิ้มไท้เพ้งเริ่มแผ่วล้า ฟันในปากขบแนบแน่น สีหน้าปรากฏวิ่แววแห่งความตายขึ้น

มิว่าผู้ใดก็ดูออก หัตถ์มัจจุราชเริ่มคลี่คลุมลิ้มไท้เพ้งแล้ว

อี้ฉิกกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"พวกเราไม่อาจเบิ่งตาดูมันเสียชีวิต แต่ก็มิสามารถเบิ่งตาดูท่านไปหาที่ตาย"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าเรารุดไปหาที่ตาย มิแน่นักว่าเราจะนำยาขจัดกลับมาโดยเร็ว"

"ท่านกำลังหลอกลวงพวกเรา หรือกำลังหลอกลวงตัวเองกันแน่?"

"ขอบอกตามความสัตย์ เราก็ทราบว่าความหวังรอดกลับมามีไม่มากนัก แต่ขอเพียงมีความหวังส่วนเดียว ก็ต้องรุดไป"

กระแสเสียงในตอนนี้ เน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว มิมีวันโยกคลอนกลับกลาย

อี้ฉิกพลันผุดลุกขึ้นร่ำร้องว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าร่วมทางไปกับท่าน"

"ท่านจะทอดทิ้งผู้ที่เดินเหินมิได้อยู่ที่นี้ รอให้ผู้อื่นมาประหารฆ่าทิ้ง ก็แล้วแต่ท่าน"

อี้ฉิกถึงกับนิ่งอึ้งไป

ก๊วยโต้โล่วอดกล่าวมิได้

"ท่านที่แท้คิดทำอย่างไร ไยไม่บ่งบอกออกมา?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราเร่งรุดเพียงลำพัง พวกท่านนำพาลิ้มไท้เพ้งลงจากเขา จากนั้นพวกท่านหาทางตระเตรียมรถม้าคันหนึ่ง มิว่าขโมยหรือช่วงชิง ก็ต้องจัดหามา"

"จากนั้นเล่า?"

"พวกท่านรอคอยอยู่ภายในรถ หากแม้นอรุโณทัยลอยเด่น เรายังมิได้รุดไปสมทบ พวกท่านก็รีบไปจากที่นี้"

"ไปยังที่ใด?"

เฮ้งต๋งยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มแฝงความรันทดหดหู่ กล่าวว่า

"ต่ำใต้กว้างไพศาล ที่ใดไม่อาจพำนักพักกาย?"

"ประเสริฐมาก ท่านเสี่ยงชีวิตเพื่อลิ้มไท้เพ้ง กลับให้พวกเราหลุบหางหลบหนีเยี่ยงสุนัข ท่านเป็นสหายอันประเสริฐ กลับให้พวกเราประพฤติเช่นสุนัข นี่หรือ

คือความคิดของท่าน ?"

เฮ้งต๋งหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"หรือท่านยังมีความคิดใดอื่นอีก ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเพียงประการเดียว ยามมีชีวิตพวกเราก็อยู่ร่วมกันอย่างสุขสำราญ หากแม้นต้องตาย พวกเราก็ขอตายร่วมกัน"

ก๊วยไต้โล่วคือก๊วยไต้โล่ว ทั้งมิใช่เฮ้งต๋ง และไม่ใช่อี้ฉิก

ก๊วยไต้โล่วมิได้สงบเยือกเย็น สุขุมหนักแน่นเยี่ยงเฮ้งต๋ง อาจปราศจากไหวพริบปราดเปรื่อง หลักแหลมเทียมอี้ฉิก แต่ตนกลับอาจหาญ รวบรัดชัดเจนกระไรปานนั้น

.....

ยามเมื่อสายลมโชยพัดผ่าน ม่านหมอกสีเทาเริ่มแผ่ซ่านขึ้นจากสุสานหลุมฝังศพข้างเคหารุ่มรวย

ไฟปิศาจล้วนสลายวับไปในม่านหมอก

ผู้ใดว่าในโลกไม่มีปิศาจ ?

ยามนี้ท่ามกลางม่านหมอกลอยพลิ้ว ไยมิใช่ปรากฏวิญญาณพเนจรอยู่ดนหนึ่ง ?

มิว่าผู้ใดก็มิอาจเห็นโฉมหน้ามันชัดตา

เนื่องเพราะใบหน้ามันเป็นสีเทาหม่น คล้ายหล่อหลอมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับหมอกหนา แม้แต่จมูกปากก็กลืนหายไปในกลุ่มหมอก เพียงหลงเหลือดวงตาที่คล้ายไฟปิศาจอยู่คู่หนึ่ง

ดวงตาคู่นี้ไร้ประกายมิอาจจำแนกแก้วตาดำหรือตาขาว กลับเปี่ยมแววอันชั่วร้าย คล้ายกำลังสาปแช่งมวลมนุษย์ทุกรูปนาม

มิว่าดวงตาคู่นี้กวาดกราดถึงที่ใด สถานที่นั้นจะประสบความวิบัติหายนะทันที

บัดนี้ดวงตาคู่นี้กำลังกวาดสำรวจรอบข้าง มิว่ากองหิมะกลุ่มใด สุสานหลังใด ล้วนไม่ยอมปล่อยปละเลิกรา

จากนั้นดวงตามันจึงปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ เป็นรอยยิ้มลึกซึ้งชั่วร้ายน่าสะพรึง

กลัวกระไรปานนั้น

ทันใด ในม่านหมอกบังเกิดเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงินดังขึ้น

นั่นมิใช่เสียงระฆังเงิน หากแต่เป็นเสียงระฆังกวักวิญญาณ

ในเสียงหัวร่อ นางพญาแดงปรากฏกายขึ้นดุจภูตพรายไร้สสาร กล่าวว่า

"ดระเตรียมพริกพร้อมแล้วหรือ ?"

วิญญาณพเนจรตนนั้นผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"นอกจากมันไม่มา เมื่อมาแล้วก็อย่าคิดหมายมีชีวิตรอดกลับไป"

นางพญาแดงกลอกตาไปมา กล่าวว่า

"ในความเห็นของท่าน มันจะรุดมาหรือไม่ ?"

"ในความคาดคิดของท่านเล่า ?"

"ไยต้องให้ข้าพเจ้าบ่งบอก ?"

"เนื่องเพราะท่านเข้าใจมันซึ้งกระจ่างกว่าพวกเรา"

นางพญาแดงก้าวชดช้อยมา ชม้ายตามองฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่า

"จนบัดนี้ท่านยังหึงหวง ?"

"เฮอะ"

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าชมชอบมันจริง ๆ ?"

แววชั่วร้ายในดวงตาวิญญาณพเนจรยิ่งลึกซึ้งกว่าเดิม กล่าวว่า

"ตอนที่มันอยู่ในกลุ่มพวกเรา ท่านมิเคยอยู่ร่วมกับเราแม้สักวันเดียว"

"นั่นเป็นเพราะท่านต้องการเกลี้ยกล่อมเหนี่ยวรั้งมันไว้ จึงเรียกข้าพเจ้าไปหลับนอนร่วมกับมัน ตอนนี้กลับโทษว่าดำหนิข้าพเจ้า ท่านยังมีมโนธรรมประจำใจหรือไม่ ?"

"หามีไม่"

นางพญาแดงแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"คิดมิถึง บางครั้งท่านยังกล่าวความจริงประโยคหนึ่ง"

"ท่านเล่า ?"

"ยามอยู่เบื้องหน้าท่าน ข้าพเจ้ากล่าววาจาตามความสัตย์จริงทุกถ้อยคำ"

วิญญาณพเนจรกล่าวว่า

"เราหากไม่เรียกท่านไปหลับนอนกับมัน หรือท่านมิรู้จักไปเอง ?"

"ข้าพเจ้ายังคงไป เนื่องเพราะข้าพเจ้าชมชอบหลับนอนกับบุรุษเพศ"

"ชมชอบหลับนอนกับบุรุษเพศเยี่ยงไร ?"

"นอกจากท่านแล้ว มิว่าบุรุษเพศใดล้วนชมชอบ"

แววชั่วร้ายในดวงตาวิญญาณพเนจรแปรเปลี่ยนเป็นเจ็บปวด แต่ดวงตากลับสุกใสกระจ่าง

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ท่านไต่ถามจบสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

วิญญาณพเนจรพลันจิกทึ้งผมเผ้านาง สะบัดฝ่ามือตบใส่ใบหน้านางอย่างหนักหน่วง กล่าวว่า

"นางแพศยาอันชั่วร้าย"

นางพญาแดงทั้งมิแตกตื่นพรั่นพรึง ทั้งไม่มีโทสะ กลับแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกว่าเดิม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นนางแพศยา แต่ท่านกลับต่ำช้ากว่า ท่านมิเพียงใช้ข้าพเจ้าไปหลับนอนกับบุรุษเพศ ยังชมชอบไต่ถามข้าพเจ้าอยู่ทุกวี่วัน วาจาเหล่านี้มิทราบไต่ถามข้าพเจ้ากี่ครั้งแล้ว"

ไม่รอให้วิญญาณพเนจรเอ่ยปาก ก็กล่าวสืบต่อ

"เนื่องเพราะท่านชมชอบรับฟังวาจาเหล่านี้ ชมชอบถูกข้าพเจ้าเคี่ยวเข็ญกัดกร่อน มีแต่ตอนข้าพเจ้าเคี่ยวเข็ญจิตใจท่าน ท่านจึงรู้สึกเป็นสุข"

วิญญาณพเนจรส่งเสียงคำรามในลำคอ ฉุดกระชากนางเข้ามาโดยแรง

นางพญาแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"หรือท่านคิดใคร่..."

พลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ตอนนี้ มิใช่เวลาที่พวกท่านจะแสดงความรักกัน"

กระแสเสียงเย็นยะเยียบราวน้ำแข็ง

เนื่องเพราะซุ่มเสียงนี้ดังจากใต้พื้นหิมะน้ำแข็ง

นางพญาแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ที่แท้ท่านมุดลงไปอยู่ใต้หิมะแล้ว"

พื้นดินที่กองสุมด้วยหิมะหนาแน่น พลันปรากฏใบหน้าหนึ่งโผล่พ้นออกมา เป็นใบหน้าที่น่าสะพรึงกลัวกว่าคนตาย

นางพญาแดงกล่าวว่า

"เบื้องล่างเป็นอย่างไร ?"

คนที่ใต้พื้นหิมะคืออสรพิษด้ายแดง มันตอบว่า

"หนาวเย็นยิ่ง หรือท่านคิดมุดลงมาหลับนอนกับเราด้วย ?"

"ขอเพียงท่านสะกดกลั้นใจ รอคอยอยู่เบื้องล่าง จะช้าเร็วข้าพเจ้าต้องมุดลงไป"

วิญญาณพเนจรแค่นหัวร่อสอดคำขึ้น

"น่าเสียดายที่มันปราศจากความกระตือรือร้นสนใจต่อท่าน"

อสรพิษด้ายแดงช้อนตามองท้องฟ้า พลันกล่าวว่า

"ได้เวลาแล้ว ท่านยังคงรีบตายเถอะ"

วิญญาณพเนจรแหงนหน้ามองท้องฟ้า ขอบฟ้าบูรพาสว่างรำไรแล้ว

วิญญาพเนจร ปิศาจอนาถาในใต้หล้า ถึงเวลากลับลงสู่สุสานหลุมฝังศพแล้ว

วิญญาณพเนจรกล่าวว่า

"เราต้องตายในบัดดล"

จบคำเดินช้า ๆ ถึงหน้าสุสานรกร้างหลังหนึ่ง ล้วงขวดเคลือบจากอกเสื้อใบหนึ่ง วางลงบนสุสาน

จากนั้น ร่างของมันพลันสาบสูญลงไปในหลุมฝังศพ

นางพญาแดงระบายลมหายใจ พึมพำว่า

"มันหากอยู่ในสุสานตลอดกาล อย่าได้กลับออกมาคงประเสริฐเลิศยิ่ง"

อสรพิษด้ายแดงกล่าวว่า

"มีอันใดประเสริฐ ?"

นางพญาแดงก้มศีรษะลงจับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม ดวงตาเยิ้มปานจะหยด กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เพียงหลงเหลือพวกเราสองคน ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง ?"

อสรพิษด้ายแดงแสยะยิ้มออกมา หดคอเล็กน้อย ใบหน้าก็กลืนหายไปในพื้น

นางพญาแดงยืนเชื่องซึมกับที่ คล้ายบังเกิดความในใจมากหลาย
เนิ่นนานให้หลัง นางพลันพลิ้วปราดขึ้น สาบสูญไปในม่านหมอกทันที
ท้องฟ้ายังคงมืดครึ้ม
สุสานรกร้าง หิมะเยือกเย็น รอบบริเวณไร้ผู้คน กระทั่งเงาภูตผีปิศาจก็มิมี
มีแต่ว่าวตัวหนึ่งลอยตกลงอย่างแช่มช้า
นั่นมิใช่ว่าว หากแต่เป็นยันต์ปิศาจคร่าวิญญาณ

ว่าวตกลงมาแล้ว
แผ่นฟ้าเวิ้งว้างสลัว มองไม่เห็นสิ่งใดอีก
ตลอดรายทางเฮ้งต๋งเดินอย่างแช่มช้า สีหน้ายังคงปราศจากความรู้สึกใด ๆ
ต่อให้จิตใจเฮ้งต๋งบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง ก็ไม่แสดงออกทางสีหน้า
มิว่าผู้ใด หากเคยได้รับความเจ็บปวดรวดร้าว ประสบชะตาชีวิตเฉกเช่นเฮ้งต๋ง มา ล้วนเรียนรู้การซุกซ่อนความรู้สึกนานาชนิดอยู่ในจิตใจ
แต่ความรู้สึกกลับคล้ายสุรา
ท่านยิ่งซ่อนเร้นลึกล้ำ ยิ่งซุกง่ำเนิ่นนาน กลับยิ่งเข้มข้นรุนแรง
ตอนนี้มีแต่เฮ้งต๋งเดินเหินเพียงลำพัง
เหล่าสหายของเฮ้งต๋งกลับมิได้ร่วมทางมา
เป็นเหล่าสหายทรยศต่อเฮ้งต๋ง หรือเฮ้งต๋งเกลี้ยกล่อมพวกพ้องจนคล้อยตาม?
ไม่ว่าผู้ใดก็มิทราบ มิว่าผู้ใดก็คำนวณสีหน้าท่าทีเฮ้งต๋งไม่ออก
ท้องฟ้ามืดครึ้มสลัว แต่ในที่สุดปรากฏแสงสว่าง
เฮ้งต๋งแม้เดินเหินอย่างแช่มช้า ในที่สุดยังบรรลุถึงที่หมาย
ชีวิตคนความจริงเป็นเช่นนี้ เรื่องมากหลายล้วนเป็นเยี่ยงนี้ ท่านไยต้องวิ่นรนไป?
สายลมยังหนาวเหน็บ คล้ายใบมีดกรีดผ่านใบหน้าเฮ้งต๋ง
เฮ้งต๋งทะลวงผ่านสุสานอนาถา ลอบนับป้ายสุสานทีละแผ่นในใจ
ป้ายสุสานบ้างโค่นล้มลง บ้างถูกลมหิมะกัดกร่อน กระทั่งอักษรที่สลักอยู่

ยังจำแนกไม่ออก

คนในสุสานเป็นใคร มิมีผู้ใดแยแสสนใจอีก

ตอนที่พวกมันมีชีวิตอยู่ เคยมีเกียรติภูมิและความอัปยศ ความหฤหรรษ์ และโศกสลด แต่ตอนนี้พวกมันปราศจากสิ่งใดอีก

อย่างนั้นท่านไยต้องคำนึงถึงความเป็นความตาย ชื่อเสียง และความอัปยศอยู่ทุกเมื่อเชื่อยาม หมกมุ่นยึดถือจนจริงจังไป ?

เฮ้งต๋งถอนใจเบา ๆ พลันชะงักเท้าลง

เนื่องเพราะตนได้ยินเสียงหัวร่อของนางพญาแดงแล้ว

นางพญาแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านต้องรุดมา ในที่สุดท่านก็มาแล้วจริง ๆ"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เรามาแล้ว"

นางยืนหยัดอยู่ใต้ต้นไม้แห้งเหี่ยว ยังคงสวมใส่อาภรณ์ชุดแดงสด คล้ายยังเป็นเฉกเช่นกับตอนแรกพบนาง

แต่วันเวลาที่ล่วงลับผ่านพ้น ไม่อาจหวนกลับมาอีก ความสุขหฤหรรษ์ที่ล่วงลับผ่านพ้น เริ่มจางเบาบางแล้ว

นางพญาแดงก็จับจ้องมองมา ในประกายตามิทราบเป็นการดัดพ้อหรือตำหนิลุ่มหลงรักใคร่หรือขุ่นแค้นใจ ?

ในที่สุด นางพญาแดงแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านรุดมารับยาขจัดแทนลิ้มไท้เพ้งจริง ๆ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

นางพญาแดงขบริมฝีปากกล่าวว่า

"หากเพราะเพื่อข้าพเจ้า ท่านยินยอมรุดมาหรือไม่ ?"

"มิยินยอม"

นางพญาแดงยิ้มแย้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ท่านไฉนดีต่อสหายอื่นมากกว่าข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะท่านมิใช่สหายของเรา"

"ข้าพเจ้ามิใช่สหายท่าน ? หรือท่านลืมเลือนว่ากาลก่อนตอนที่พวกเราอยู่ร่วมกัน กลับเบิกบานใจกระไรปานนั้น"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เราลืมเลือนแล้ว"

นางพญาแดงส่ายหน้ากล่าวว่า

"มิว่าท่านปากแข็งปานใด ข้าพเจ้าทราบว่าในใจท่านต้องไม่ลืมเลือน"

ดวงตานางคล้ายเคลือบคลุมด้วยม่านหมอก กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านจำได้หรือไม่ มีอยู่คราหนึ่ง พวกเราทอดกายอยู่บนภูเขายั้วซัว ใช้เมฆขาวเป็นผ้าห่ม ใช้พสุธาเป็นตั่งเตียง แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายเพียงหลงเหลือพวกเราสองคน"

ซุ่มเสียงนางแผ่วทุ้มนุ่มนวลกว่าเดิม เอ่ยสืบต่อ

"ยังมีอีกคราหนึ่ง พวกเราทอดกายอยู่บนทะเลทรายอันไพศาลไร้ขอบเขต นับจำนวนดวงดาวบนท้องฟ้า จวบจนเราสองถูกฝังอยู่ในทะเลทราย ท่านสมควรลืมเลือนเรื่องเหล่านี้หรือ ?"

เฮ้งต๋งไม่กล่าววาจาอีก

เรื่องเหล่านี้มิว่าผู้ใดก็ไม่ลืมเลือนจริง ๆ

ยามเผชิญหน้ากับคนรักคนแรกในชีวิต จิตใจเฮ้งต๋งสามารถสงบเยือกเย็นเฉกเช่นสีหน้าจริง ๆ ?

นางพญาแดงเพ่งมองเฮ้งต๋ง ดวงตาเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิลืมเลือนเรื่องเหล่านี้ตลอดกาล ดังนั้นข้าพเจ้าจึงแค้นท่าน แค้นที่ท่านจากไปโดยไม่ล่ำลา จึงคิดใคร่ฆ่าท่าน แต่ทว่า..."

ก้มศีรษะต่ำ เอ่ยสืบต่อ

"ขอเพียงท่านยินยอมเปลี่ยนความตั้งใจ กล่าววาจาคำเดียว ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป มิว่าสุดหล้าฟ้าเขียว ก็ขอติดตามท่านไป"

เฮ้งต๋งพลันร้องดัง ๆ ว่า

"เราไม่ไปที่ใดทั้งสิ้น"

ซุ่มเสียงตนก้องกังวาน คล้ายคิดปลุกตนสะท้านตื่นจากความฝัน

นางพญาแดงขบริมฝีปากกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านรุดมาไยกัน ?"

"เพื่อรับยาขจัดพิษ"

"นอกจากนี้มิมีจุดมุ่งหมายอื่นอีก ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเย็นชา

"ไม่มี"

"ท่านมิได้คิดมาเยี่ยมเยือนข้าพเจ้า ?"

"ไม่คิด"

สีหน้านางพญาแดงพลันแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำ เขียวราวกับแมงป่องตัวหนึ่ง

ประกายตาอันอ่อนโยนนุ่มนวลของนางสลายสิ้น ขยี้เท้ากล่าวว่า

"ยาขจัดพิษอยู่ที่ด้านหลัง ท่านหยิบฉวยเองเถอะ"

เฮ้งต๋งเหลียวหน้ากลับ ก็แลเห็นขวดเคลือบใบนั้น

นางพญาแดงกล่าวว่า

"คราครั้งนี้พวกเรามอบยาขจัดแก่ท่าน เนื่องเพราะยังยึดถือท่านเป็นสหาย ท่านหลังจากหยิบฉวย ทางที่ประเสริฐ ให้รีบจากไป"

สีหน้าเฮ้งต๋งปราศจากความรู้สึกอันใด

มิว่านางกล่าวกระไร เฮ้งต๋งล้วนไม่เชื่อถือแม้สักคำเดียว

เฮ้งต๋งทราบดีว่าฝ่ายตรงข้ามมิยอมมอบยาขจัดแก่ตนเองโดยง่ายดายปานนี้

แต่ตนยังคงสาวเท้าไป ตนจำต้องได้ยาขจัดขวดนี้มา

ยาขจัดนี้หากอยู่ในวังน้ำวน เฮ้งต๋งยังจะกระโดดลงน้ำ มาตรแม้นยาขจัดอยู่ท่ามกลางเปลวเพลิง ตนยังคงโลดลิ่วลงไป!

.....

พื้นหิมะเย็นเยียบและลื่นลุ่ม

เฮ้งต๋งเดินไปหกเจ็ดก้าว ก็ยื่นมือแตะสัมผัสถูกยาขจัด

เฮ้งต๋งยื่นมือปราดออก

ขวดเคลือบเย็นเฉียบยิ่ง เยือกเย็นราวกับมือของคนตาย!

เฮ้งต๋งหยิบฉวยขวดเคลือบขึ้น

มือของเฮ้งต๋งยังเย็นเฉียบยิ่งกว่าขวดเคลือบ

เนื่องเพราะเฮ้งต๋งสูดได้กลิ่นอายของความตายแล้ว

ทันใด มือคู่หนึ่งพุ่งปราดออกจากในสุสาน จี้สกัดใส่จุดฮ้วงเถียวบริเวณข้อพับหัวเข่าของเฮ้งต๋ง

ขณะเดียวกัน มืออีกข้างหนึ่งทะลวงขึ้นจากใต้หิมะ สะบัดซัดอาวุธลับ กระจายเป็นประกายยะเยียบสองจุด พุ่งใส่ข้อเท้าเฮ้งต๋ง

เฮ้งต๋งไม่อาจทรงกายมั่น ต้องคุกเข่าลงหน้าสุสาน

จากนั้นจึงเห็นว่าใต้สุสานหลุมฝังศพปรากฏเป็นหลุมโพรงแห่งหนึ่ง

ที่แท้สุสานหลังนี้กลวงว่างเปล่าใช้เป็นที่ซุ่มซ่อนกำบังกาย

เสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงินของนางพญาแดงดังขึ้นอีกครา กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ตอนนี้ท่านมิจำเป็นต้องไปที่ใดจริง ๆ"

เฮ้งต๋งคุกเข่าอยู่หน้าสุสาน สีหน้ายังคงเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก แต่ซีดขาวจนน่าสะพรึงกลัว

เฮ้งต๋งเข้าใจบุคคลเหล่านี้เป็นอย่างดี ล่วงรู้ฝีมือลงทัณฑ์ของพวกมันจนซึ้งกระจ่าง

ในสุสานพลันบังเกิดซุ่มเสียงดังว่า

"ท่านแพ้แล้ว"

เฮ้งต๋งทราบดี นี่เป็นซุ่มเสียงของยันต์คร่าวิญญาณ มิว่ายันต์คร่าวิญญาณกล่าววาจาในที่ใด คล้ายเปล่งออกจากในสุสาน

เฮ้งต๋งได้แต่กล่าวว่า

"เราแพ้แล้ว"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า

"ครานี้ท่านมิมีโอกาสพลิกสถานการณ์อีก"

"เราไม่มีจริง ๆ"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ท่านเมื่อพ่ายแพ้ ต้องจ่ายค่าตอบแทนเยี่ยงไร ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เราเพียงมีชีวิตนี้มอบให้ได้"

"ท่านยังมีสิ่งอื่นอีก"

"ท่านต้องการอันใด ?"

"ท่านสมควรทราบ มือที่ยื่นออกจากโลงในหลุมฝังศพ ล้วนต้องการเงินทอง"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านหากต้องการเงินทอง นับว่าหาคนผิด"

"เราไม่เคยหาคนผิดมาก่อน"

"ผู้ที่ทวงถามเงินทองสมควรเป็นเรา ในบัญชีเงินส่วนรวม เราต้องรับแบ่งปันส่วนหนึ่ง"

"ท่านย่อมมีอยู่ส่วนหนึ่ง แต่ไม่บังควรฮุบอีกสี่ส่วนไป"

สีหน้าเฮ้งต๋งพลันแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิสดาร แต่สงบปากคำมิกล่าวกระไร

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า

"เมื่อหลายปีก่อน พวกเรามีรายได้มิน้อย มีแต่พวกเราทั้งห้าจึงทราบ พวกเรามีเงินทองอยู่เท่าใด ซุกซ่อนอยู่ตำแหน่งไหน ใช่หรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

"เงินทองจำนวนนั้นมิว่าผู้ใดหยิบฉวยได้ไป ก็สามารถเสพย์สุขไปชั่วชีวิต"

"มิผิด ต่อให้เป็นคนฟุ่มเฟือยที่สุด ยังเพียงพอจับจ่ายใช้สอยชั่วชีวิต"

ยันต์คร่าวิญญาณเค้นเสียงว่า

"แต่ท่านพอผละจากไป พวกเราพลันพบว่าเงินส่วนรวมนั้นหายสาบสูญพร้อมกับท่านด้วย"

"ท่านเข้าใจว่าเรานำเงินส่วนนั้นผละจากมา ?"

"เงินจำนวนนั้นมิได้หลงเหลือแม้สักหุนเดียว ท่านเข้าใจว่าเป็นผู้ใดหยิบ

ม่วยไป ?"

เฮ้งต๋งระบายลมหายใจยาว ๆ กล่าวว่า

"จนบัดนี้เราเพิ่งทราบว่าพวกท่านติดตามสืบเสาะเราด้วยจุดประสงค์ใด"

"แต่เราทราบสาเหตุที่ท่านหลบหนีสาบสูญแต่แรก เงินจำนวนนั้นมากพอต่อการให้ผู้คนทรยศต่อสหายได้"

เฮ้งต๋งพลันหัวร่อออกมา

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าพวกเราเป็นตัวโง่เขลาน่าหัวร่อเยาะ ?"

"เราจึงเป็นตัวโง่เขลา หากแม้นเราได้เงินจำนวนนั้นจริง ไยต้องใช้ชีวิตอย่างยากจนข้นแค้น ?"

นางพญาแดงพลันพลิ้วกายมา หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"ท่านยากจนข้นแค้นเพียงไหน ?"

"ยากจนเข็ญใจยิ่ง"

"ฟังว่ามีคนผู้หนึ่ง เสียพนันในร้านกุยง้วนก้วงเมืองกุ่ยเซี้ยเป็นเงินหลายหมื่นตำลึงในค่ำคืนเดียวมิทราบเป็นใคร ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เป็นเรา"

"ยังมีบ้านของคนผู้หนึ่ง ระหว่างนี้เพิ่งเปลี่ยนเครื่องเรือนชุดใหม่ แม้แต่เก้าอี้ในเขตตึกหลังยังจัดทำจากไม้แก่นจันทน์ มิทราบเจ้าของบ้านเป็นใคร ?"

"เป็นเราเอง"

นางพญาแดงยิ้มแย้มพลางกล่าว

"บุคคลที่เสียพนันหลายหมื่นตำลึง สามารถซื้อเครื่องเรือนใหม่นับเป็นคนยากจนหรือไม่ ?"

"มิอาจนับได้"

"บอกกับท่านพวกเราสืบเสาะมาแล้วว่า ตึกรามนี้แม้เรียกว่าเคหารุ่มรวยแต่นอกจากนามสถานที่แล้วไม่มีที่ใดแสดงว่ารุ่มรวยแม้แต่น้อย"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด"

"วันเวลาที่ผ่านมา ท่านมิได้ออกไปประกอบกิจการค้าใด ๆ ใช่หรือไม่ ?"

"คนผู้หนึ่ง เมื่อสามารถเสพย์สุขอยู่ภายในบ้าน ไยต้องออกสู่ภายนอก ?"

"แต่เงินทองย่อมไม่อาจร่วงหล่นจากฟ้า ตกลงที่เบื้องหน้าท่าน"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"แต่สามารถขุดขึ้นจากภายในดิน"

"คิกคิก ในที่สุดท่านก็ยอมรับแล้ว"

"เราเมื่อมิมีหนทางอื่นเลือกเฟ้น ได้แต่ยอมรับ"

ฝืนแย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"พวกท่านหากต้องการให้คนผู้หนึ่งบ่งบอกความจริง ต่อให้เป็นคนใบ้ ยังต้องถูกคุกคามให้เอ่ยปาก สำหรับความนี้เราเข้าใจซึ้งกระจ่างกว่าทุกผู้คน"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ดังนั้นท่านไม่ควรผละจากมา"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ผู้คนจำนวนมากมักกระทำเรื่องราวที่ไม่ควรกระทำ"

"ประเสริฐมาก พวกเราไปกันเถอะ"

"ไปที่ใด ?"

"ไปรับส่วนแบ่งอีกสามส่วนของพวกเรามา"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างปลอดโปร่งเยือกเย็นว่า

"ตกลง พวกท่านไปหยิบฉวยเถอะ"

"ท่านหากไม่บ่งบอก พวกเราไหนเลยทราบว่าเงินทองซุกซ่อนอยู่ที่ใด ?"

"เราไยต้องบ่งบอก เรามิมีวาจาจะกล่าว"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านยังไม่ยอมรับ ?"

"ต่อให้เงินทองถูกเราหยิบฉวยมา แต่ยอมรับว่าหยิบฉวยเงินทองเป็นเรื่องหนึ่ง รับปากว่าจะมอบคืนให้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

"ท่านต้องการเงินทอง หรือต้องการชีวิต ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"หากสามารถมีชีวิตสืบต่อ ย่อมต้องการชีวิต หากมิอาจมีชีวิตรอด ได้แต่ต้องการเงินทอง"

"ทำอย่างไรท่านจึงยินยอมรับปาก ?"

"พวกท่านต้องรับปากคืนชีวิตแก่เรา เราจึงรับปากมอบเงินทองคืนแก่พวกท่าน"

ยันต์คร่าวิญญาณเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ตกลง คืนชีวิตแก่ท่าน"

"พวกท่านหากต้องการเงินส่วนแบ่งสี่ส่วน ต้องคืนชีวิตเรา ก๊วยโล่วฮ่ามไท้เพ้ง และอี้ฉิกรวมสี่ชีวิต"

"ไม่ ชีวิตท่านชีวิตเดียว แลกกับเงินส่วนแบ่งสี่ส่วน"

"กระทำมิได้"

"ไม่ได้ก็ต้องได้ มิเช่นนั้นพวกเราจำต้องฆ่าท่าน จากนั้นสืบเสาะที่ซ่อนเงินทองเอง พวกเราเมื่อสามารถเสาะพบท่าน ไหนเลยหาเงินทองไม่พบ ?"

เฮ้งต๋งเงียบงันนิ่งนาน จึงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ก็ได้ คืนชีวิตเรามาก่อน"

นางพญาแดงหัวร่อคิกสอดคำขึ้น

"เราทราบแต่แรกว่าท่านยังเป็นคนชาญฉลาด ยังทราบว่าชีวิตตนเองล้ำค่ากว่าชีวิตผู้ใดใครอื่นทั้งสิ้น"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกท่านขจัดพิษบนอาวุธลับ ตบคลายจุดแก่เราก่อน เราจะนำพวกท่านไปหยิบฉวยเงินทอง"

ยันต์คร่าวิญญาณเน้นเสียงว่า

"พวกเราเพียงขจัดพิษบนอาวุธลับแก่ท่าน ไม่ตบคลายจุดให้"

"หากไม่ตบคลายจุด พวกท่านอาจสามารถปลิดชีวิตเราทุกขณะจิต"

"เรารับปากละเว้นชีวิตท่านแล้ว"

เฮ้งต๋งทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ดูท่าเรามิมีหนทางอื่นให้เลือกเฟ้นอีก"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวเสียงเย็นชา

"ตอนที่ท่านหยิบฉวยเงินทองจากมา เท่ากับพาตัวเองสู่จุดอับแล้ว"

"แต่ผู้ที่ถูกสกัดจุดฮ้วงเถียว ล้วนไม่สามารถเดินเหินได้"

นางพญาแดงกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"เราจะแบกท่านเอง อย่าลืมว่ากาลก่อนท่านมักกดทับอยู่เหนือร่างข้าพเจ้า"

ยันต์คร่าวิญญาณเค้นเสียงว่า

"ท่านต้องไปกับเรา"

นางพญาแดงกะพริบตากล่าวว่า

"อย่างนั้นจะให้ผู้ใดแบกมัน ?"

คนผู้หนึ่งพลันทะลวงปราดออกจากกองหิมะดุจอสรพิษร้าย กล่าวว่า

"เราเอง"

เฮ้งต๋งหมอบฟุบอยู่บนแผ่นหลังอสรพิษด้ายแดง

แผ่นหลังอสรพิษด้ายแดงทั้งลื่นนุ่ม ทั้งเปียกชื้น ทั้งเย็นเยียบ มิผิดกับลำตัวอสรพิษ

อาวุธลับอาบยาพิษบนข้อเท้าเฮ้งต๋งถูกถอนออกมา โรยยาขจัดพิษแล้ว แต่จุดฮ้วงเถียวที่ข้อพับเข่ายังมิได้รับการตบคลาย

หมอกอรุณสลายคลายแล้ว

แต่แผ่นฟ้ายังคงมืดครึ้มวังเวง มองไม่เห็นแสงอาทิตย์ ปราศจากแสงสว่าง สำหรับกับเฮ้งต๋ง ไม่มีแสงสว่างใดจริง ๆ ความหวังทั้งมวลเสื่อมสูญสิ้นแล้ว !

อสรพิษด้ายแดงโลดแล่นตามคำบอกชั่วขณะ พลันกล่าวว่า

"นี่เป็นเส้นทางกลับบ้านของท่านชัด ๆ"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เพียงหวังว่าเรามิต้องกลับบ้านเก่า (หมายถึงตกตาย) !"

"ท่านซุกซ่อนเงินที่ฮุบมาอยู่ภายในบ้าน ?"

"หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านจะซุกซ่อนอยู่ที่ใด ?"

"อยู่ตำแหน่งที่คลำพบได้ทุกขณะ เงินทองเฉกเช่นอิสตรี ทางที่ประเสริฐแค่ให้วางอยู่ในตำแหน่งที่คลำพบได้ทุกขณะจิต"

เฮ้งตั๋งหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"คิดมิถึงท่านก็เข้าใจในอิสตรี"

"เนื่องเพราะเราเข้าใจ จึงไม่ต้องการอิสตรี กระทั่งนางพญาแดง เราก็มิเหลียวแล"

"ท่านเพียงต้องการเงินทอง ?"

อสรพิษด้ายแดงกล่าวว่า

"เงินทองประเสริฐเลิศกว่าอิสตรี เงินทองไม่หลอกลวงท่าน ในใต้หล้ามิมีใดสัตย์ซื่อยิ่งกว่าเงินทอง"

"ดังนั้นเงินทองสามารถจัดวางอยู่ในห้องรับแขก อิสตรีกลับวางไว้ไม่ได้"

"ท่านซุกซ่อนเงินที่ฮุบมาอยู่ในห้องรับแขก ?"

"เราถามท่าน บ้านช่องของคนผู้หนึ่ง ยังมีที่ใดโล่งกว้างและสะดุดตากว่าห้องว่างแขก"

อสรพิษด้ายแดงผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด ตำแหน่งที่ยิ่งสะดุดตา บุคคลอื่นกลับยิ่งไม่สังเกตสนใจ"

.....

ยันต์คร่าวิญญาณไม่ยอมเดินนำหน้าผู้ใดทั้งสิ้น

ในใต้หล้ามีคนประเภทนี้จริง ๆ เนื่องเพราะยันต์คร่าวิญญาณมักประทุษร้ายคนทางเบื้องหลัง ดังนั้นมิยอมให้ผู้ใดเดินอยู่ด้านหลังมันตลอดกาล

ยามนี้ นางพญาแดงตามติดอยู่ด้านหลังอสรพิษด้ายแดง ทอดระยะห่างช่วงหนึ่ง ยันต์คร่าวิญญาณกลับตามติดอยู่ด้านหลังนางพญาแดงอย่างกระชั้นชิดราวกับเป็นเงาประจำร่าง

นางพญาแดงแทบสัมผัสถูกลมหายใจอันเย็นเยียบของมัน...เป็นลมหายใจที่แฝงกลิ่นอายคนตาย

สีหน้านางแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยาก

ยันต์คร่าวิญญาณมิเห็นสีหน้านาง เพียงเห็นแต่ช่วงคอนาง

มันจับจ้องมองลำคอนางอย่างจดจ่อ เนื่องเพราะลมหายใจมันพอพวยพุ่งใส่ลำคออันราบลื่นขาวผ่องของนาง ขุมขนบนผิวกายละเอียดอ่อนถึงกับลุกเกรียว

นางพญาแดงกลับจับจ้องมองเฮ้งต๋งที่เบื้องหน้า พลันกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่ามันจะนำพาพวกเราไปหยิบฉวยเงินทองจริง ๆ ?"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า

"มันมิมีหนทางเลือกเฟ้นอื่นอีก"

"ข้าพเจ้ากลับพบว่าไม่ถูกต้อง"

"มีอันใดไม่ถูกต้อง ?"

"เฮ้งต๋งมิใช่บุคคลจัดการได้โดยง่ายดายเช่นนี้ ทั้งไม่ควรขลาดเขลากลัวตาปานนี้"

ยันต์คร่าวิญญาณแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มิว่ามันเป็นบุคคลเยี่ยงไร ตอนนี้หามีความสำคัญอีก เนื่องเพราะมันเป็นคนตายแล้ว"

"คนตาย ?"

"ท่านเข้าใจว่าเราจะละเว้นชีวิตมันจริง ๆ ?"

นางพญาแดงกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ข้าพเจ้าย่อมทราบว่าท่านไม่ทำเช่นนั้น แต่ตอนนี้มันยังไม่ตาย"

"มาตรแม้นยังไม่ตาย แต่เท่ากับตายแล้วครึ่งหนึ่ง"

"มันยังมีสหายอยู่"

"หนึ่งในสามสหายมันกำลังรอความตาย อีกสองคนเท่ากับตายแล้ว ท่านยังกริ่งเกรงอันใด ?"

นางพญาแดงยิ้มแย้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ามิได้กริ่งเกรง เพียงรู้สึกน่าเสียดาย"

"น่าเสียดายอันใด ?"

"เสียดายที่มิได้หลับนอนกับบุรุษสามคนนั้น"

ยันต์คร่าวิญญาณพลันอ้าปากงับใส่ลำคอขาวผ่องของนาง

นี่คล้ายกับสุนัขบ้าตัวหนึ่ง ขบกัดสุนัขตัวเมียตัวหนึ่ง

24

ความลับของหุ่นฟาง

ท้องฟ้ามืดครึ้มเลือนสลัว ดังนั้นภายในห้องรับแขกจึงมืดมิดยิ่ง

หน้าต่างห้องรับแขกเปิดอ้ากว้าง ยามมองจากภายนอกสามารถเห็นเงาร่างสองสายอย่างเลือนราง

อสรพิษด้ายแดงกล่าวว่า

"เป็นผู้ใดอยู่ภายใน ?"

เฮ้งต๋งบนหลังมันกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"คิดมิถึงสายตาของท่านกลับใช้ไม่ได้"

สายตาอสรพิษด้ายแดงความจริงไม่ดีอยู่แล้ว

มิว่าผู้ใดหากศึกษาค้นคว้า ผสมผสานยาพิษอยู่ชั่วชีวิต สายตาย่อมต้องเสียไป

แต่ต่อให้เป็นคนสายตาไม่ดีปานใด ขอเพียงเพ่งมองชั่วขณะ ก็ดูออกว่านั่นเป็นเพียงหุ่นฟางสองตัว

หุ่นฟางที่สวมใส่เสื้อปอไว้ทุกข์สองตัว

เฮ้งต๋งแย้มยิ้มพลางกล่าว

"ท่านหากยังมิเห็นถนัดชัดตา เราจะบอกต่อท่าน หากแม้นเราเสียชีวิต พวกมันจะเป็นคนไว้ทุกข์แก่เรา หากเป็นท่านตาย เกรงว่ามีแต่พวกมันไว้ทุกข์อาลัยท่าน"

อสรพิษด้ายแดงเพียงแค่นเสียงดังเฮอะ

นางพญาแดงพลันสาวเท้ามาสมทบ กล่าวว่า

"สหายของท่านเล่า ?"

คำถามนี้ย่อมไต่ถามต่อเฮ้งต๋ง เนื่องเพราะในผู้คนเหล่านี้มีแต่เฮ้งต๋งจึงมีสหาย

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกมันรอคอยเราอยู่เชิงเขา"

"ไยต้องรอคอยที่เชิงเขา ?"

"ท่านหากเป็นพวกมัน ในภาวการณ์เช่นนี้ยังจะรอคอยเราอยู่ที่นี้ ?"

อสรพิษด้ายแดงสอดคำขึ้น

"นางย่อมไม่รอคอยท่าน"

นางพญาแดงกะพริบตากล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามักรู้สึกว่าผู้ที่เข้าใจข้าพเจ้าซึ้งกระจ่างที่สุดคือท่าน ท่านทราบหรือไม่ว่าเพราะเหตุใด ?"

"เฮอะ"

"เนื่องเพราะมีแต่อิสตรีจึงเข้าใจอิสตรี"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"อสรพิษด้ายแดงเป็นอิสตรี ?"

"ท่านเข้าใจมันเป็นบุรุษเพศ ? ผู้ที่หมกมุ่นกับยาพิษเป็นเวลาหลายสิบปีต้องกลับกลายเป็นอิสตรีไปแล้ว"

สีหน้าอสรพิษด้ายแดงพลันตายด้านคล้ายอสรพิษตัวหนึ่งถูกบีบเค้นลำคอเจ็ดนิ้ว

นางพญาแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"นี่เป็นความลับสำคัญของมัน เราความจริงไม่บังควรบ่งบอก ดีที่ท่านมิใช่คนนอก ดังนั้น..."

จงใจลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวเบา ๆ

"เราขอบ่งบอกความลับอีกประการหนึ่งแก่ท่าน"

เฮ้งต๋งกล่าวถามว่า

"ความลับอันใด ?"

"ท่านลองคาดเดาว่าจ้าวตะขาบพันกรพันตาหลังจากเสียชีวิต ผู้ใดโศกสลดที่สุด ?"

"อสรพิษด้ายแดงเป็นสหายสนิทกับจ้าวตะขาบ มันย่อมต้องรันทดโศกสลด"

"ผิดแล้ว พวกมันหาใช่สหาย หากแต่เป็นคู่สู่สม"

อสรพิษด้ายแดงถลึงจ้องมองนางตลอดเวลา ดวงตาอันเย็นเยียบแปรเปลี่ยนเป็นเขียวปัดเรืองรอง พลันพวยพุ่งลมหายใจจากปากใส่ใบหน้านางดุจประกายไฟ

มันเพียงเป่าลมหายใจ นางพญาแดงกลับคล้ายกำลังหลบเลี่ยงอาวุธลับชั่วร้ายที่สุด วาจามิทันกล่าวจบความ พลันดีดกายขึ้นจากพื้น ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง ละลิ่วลงที่หลังห้อง

ส่วนยันต์คร่าวิญญาณที่ด้านหลังนาง ชิงหลบเลี่ยงผละจากไปแต่แรกแล้ว

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"วาจาที่นางบ่งบอก เราความจริงมิเชื่อถือแม้สักคำเดียว"

อสรพิษด้ายแดงกล่าวว่า

"ท่านมิใช่คนโง่เขลา ย่อมจำแนกข้อเท็จจริงได้"

"แต่คราวนี้เรากลับเชื่อถือ"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะนางหากมิใช่บ่งบอกความจริง ท่านไยต้องมุ่งหมายปลิดชีวิตนาง ?"

อสรพิษด้ายแดงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านต้องการให้เราปลิดชีวิตท่านด้วยหรือไม่ ?"

"ชีวิตของเราไม่เป็นตัวของตัวเองแต่แรกแล้ว มิว่าผู้ใดล้วนสามารถปลิดปลงแต่ท่านเล่า ?"

"เราเป็นไรหรือ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านโศกสลดต่อการตายของจ้าวตะขาบพันกรพันตา แต่ท่านหากตายไปนางจะรันทดโศกสลดหรือไม่ ?"

"ย่อมไม่"

"แล้วนางไฉนไม่ปลิดชีวิตท่าน ?"

อสรพิษด้ายแดงเค้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะนางทราบว่า เราหากมีชีวิต ยังมีประโยชน์กว่าตกตาย"

"ภายหลังเล่า ?"

"ภายหลังอันใด ?"

"หลังจากที่เสาะหาเงินส่วนแบ่งพบเล่า ?"

สีหน้าอสรพิษด้ายแดงพลันตายด้านอีกครา

เฮ้งต๋งกล่าวอีกว่า

"ตอนที่จ้าวตะขาบพันกรพันตาเสียชีวิต นางพญาแดงและยันต์คร่าวิญญาณคงไม่รันทดโศกสลดเฉกเช่นท่าน ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะหากแบ่งเงินทองให้กับผู้คนสามคน ย่อมได้มากกว่าแบ่งปันเงินทองแก่คนสี่คน"

"หากเพียงแบ่งแก่ผู้คนสองคนเล่า ?"

อสรพิษด้ายแดงหันควับมาเขม้นมองเฮ้งต๋ง เน้นเสียงทีละคำ

"ท่านที่แท้หมายความกระไร ?"

"ท่านย่อมทราบว่าเราหมายความกระไร ?"

ประกายตาเขียวปัดของอสรพิษด้ายแดงพลันเย็นยะเยียบลง ปราศจากความรู้สึกใด ๆ

เฮ้งต๋งจึงกล่าว

"ซาละเปาใบหนึ่งหากให้คนสองคนรับประทาน ย่อมอิ่มหนำกว่าผู้คนสามคนแบ่งกันรับประทาน ปัญหาเฉพาะหน้าคือ เป็นสองคนใดสามารถรับประทานซาละเปา"

"ในความเห็นของท่านเล่า ?"

"เราทราบว่าพลังฝีมือท่านย่อมไม่เป็นรองนางพญาแดง แต่นางพญาแดงมีความสัมพันธ์กับยันต์คร่าวิญญาณชุยเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่แซ่ชุย) ลึกซึ้งกว่าท่าน ชุยเล่าตั๋วย่อมต้องช่วยเหลือนาง แทนที่จะอยู่ฝ่ายท่าน"

อสรพิษด้ายแดงแค่นหัวร่อออกมา

ในภาวการณ์เช่นนี้ คนผู้หนึ่งหากกำลังแค่นหัวร่อ หมายความว่ามันอับจนถ้อยคำ บังเกิดความไม่สบายใจ

ดังนั้นเฮ้งต๋งเอ่ยสืบต่อ

"เพราะเหตุนี้ ท่านหากต้องการรับประทานซาละเปา ทางที่ประเสริฐ ให้ครุ่นคิดหาหนทางอื่น"

"หนทางอันใด ?"

"เสาะหาผู้คนช่วยเหลือท่านช่วงชิงซาละเปาใบนั้น"

อสรพิษด้ายแดงลังเลเล็กน้อยกล่าว

"เสาะหาผู้ใด ?"

"ประการแรก คนผู้นั้นต้องไม่ละโมบโลภหลงไป"

"ในใต้หล้าไหนเลยมีคนประเภทนี้ ?"

"เราคือคนประเภทนั้น"

อสรพิษด้ายแดงแค่นเสียงดังเฮอะ เป็นเชิงไม่เชื่อถือ

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"กาลก่อนเราอาจมิใช่คนเยี่ยงนั้น แต่ตอนนี้เข้าใจดีว่าผู้คนสองคนแบ่งกันรับประทาน ย่อมประเสริฐเลิศกว่าไม่มีซาละเปารับประทาน"

"เงื่อนไขประการที่สองเล่า ?"

"ประการที่สอง พลังฝีมือคนผู้นั้นต้องเป็นรองท่าน"

อสรพิษด้ายแดงเพ่งตาถามว่า

"ไยต้องเป็นรองเรา ?"

"เนื่องเพราะคนผู้นั้นหากเป็นรองท่าน จึงมิกล้าฮุบส่วนแบ่งของท่าน"

"พลังฝีมือท่านเป็นรองเรา ?"

"เราหากเข้มแข็งกว่าท่าน ตอนนี้ไยต้องให้ท่านแบกเราไว้ ?"

ดวงตาเย็นยะเยียบของอสรพิษด้ายแดงพลันทอประกายวูบ กล่าวว่า

"ท่านยืนหยัดอยู่ฝ่ายเราจริง ๆ?"

"เรามีแต่ยืนหยัดอยู่ฝ่ายท่าน"

"เพราะเหตุใด"

"เนื่องเพราะฝ่ายนางพญาแดงมีจำนวนแออัดพอแล้ว"

ดวงตาอสรพิษด้ายแดงสุกใสกระจ่างขึ้น กล่าวว่า

"ท่านสามารถช่วยเหลืออันใดแก่เราได้ ?"

"เรายังมีมือ"

"มือของท่านทำอย่างไรได้ ?"

"อย่างน้อยยังสามารถฉุดรั้งคนผู้หนึ่งไว้"

อสรพิษด้ายแดงไม่แค่นหัวร่ออีก

เนื่องเพราะมันเริ่มบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเรื่องนี้

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ตอนนี้มีแต่ปัญหาประการหนึ่ง"

"ลองบอกมาฟังดู"

"ท่านสามารถจัดการชุยเล่าตั่วหรือไม่ ?"

"ในความเห็นของท่านเล่า ?"

"หากประมือจริง ๆ เรามิทราบได้ แต่หากประทุษร้ายอย่างกะทันหัน..."

มิทันขาดคำ พลันปิดปากลง

อสรพิษด้ายแดงก็ปิดปากสนิท เดินช้า ๆ เข้าห้อง

ยันต์คร่าวิญญาณและนางพญาแดงอยู่ภายในห้องแล้ว

ภายในห้องสว่างมากแล้ว

ภายใต้แสงสว่างสาดส่อง ใบหน้ายันต์คร่าวิญญาณคล้ายกระดาษขาวแผ่นหนึ่

กระดาษขาวที่ทั้งหยาบกระด้างและยับย่นใบหนึ่ง

มีบ้างบางคน คล้ายมิเห็นแสงตะวันตลอดกาล ยันต์คร่าวิญญาณคือคน

ประเภทนี้

อสรพิษด้ายแดงวางร่างเฮ้งต๋งลงบนเก้าอี้ กล่าวว่า

"พวกท่านตรวจตราดูสถานที่นี้หรือไม่ ?"

"ตรวจตราดูทุกแห่งหนแล้ว"

นางพญาแดงกล่าวเสริมขึ้น

"แม้แต่ห้องสุขายังตรวจตรามา ที่น่าประหลาดคือ สถานที่นั้นกลับไม่เหม็นคลุ้ง

ปรายตามองเฮ้งต๋งแวบหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ

"แสดงแน่ชัด ในมวลหมู่สหายของท่าน ต้องมีคนรักความสะอาดสะอ้านราวกับอิสตรีนางหนึ่ง"

อสรพิษด้ายแดงถามสอดขึ้น

"สหายของมันเล่า ?"

นางพญาแดงตอบว่า

"จากไปหมดสิ้นแล้ว"

ปรายตามองเฮ้งต๋งอีกครา กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ดูท่าทีผู้คนที่ท่านเพิ่งคบค้า หาใช่สหายประเสริฐเลิศใดไม่"

เฮ้งต๋งเพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ในใต้หล้าความจริงก็ไม่มีสหายยินยอมตายแทนกัน"

"แม้แต่สามีภรรยาคู่สู่สมยังมิยอมตายแทน อย่าว่าแต่สหาย"

คราครั้งนี้ นางกลับชม้ายมองมายังอสรพิษด้ายแดง

อสรพิษด้ายแดงแสร้งเป็นมองไม่เห็น กล่าวว่า

"สถานที่นี้มิมีบุคคลอื่นอีก ?"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า

"มีเพียงหุ่นฟางสองตัว"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"หุ่นฟางหาใช่คนไม่"

ยันต์คร่าวิญญาณพลันแสยะยิ้มกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าบางครั้งหุ่นฟางก็สามารถฆ่าคน"

สีหน้าเฮ้งต๋งคล้ายแปรเปลี่ยนไป

ยันต์คร่าวิญญาณเพ่งมองจ้องหน้าเฮ้งต๋งตลอดเวลา พริบตาที่สีหน้าเฮ้งต๋งแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ยันต์คร่าวิญญาณพลันลงมือ

ในวงนักเลง น้อยคนนักที่ทราบว่ายันต์คร่าวิญญาณใช้อาวุธใดฆ่าคน

เนื่องเพราะมันหากคิดฆ่าคน ก็เข่นฆ่าจริง ๆ ยามใดที่ลงมือ จะไม่ปล่อยโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามมีชีวิตรอดได้

มีเพียงบุคคลสี่คนเคยเห็นมันฆ่าคน จึงทราบว่ามันฆ่าคนด้วยอาวุธใด

หนึ่งในสี่คือเฮ้งต๋ง ดังนั้นเฮ้งต๋งทราบดีว่า ยันต์คร่าวิญญาณใช้หนามสองเล่มเป็นอาวุธ

หนามที่จัดทำจากลวดเหล็กกล้า สามารถพัวพันท่านไว้ ราวกับวิญญาณมิยอมผุดเกิด ทั้งยังรัดพันอาวุธศัตรู บิดลำคอคู่ต่อสู้ หรือทิ่มแทงทะลวงใส่ขั้วหัวใจฝ่ายตรงข้ามได้

มันพอลงมือจะจู่โจมทั้งสองมือ อาวุธมันเรียกว่าอิ้วฮุ้นซึ่ง (หนามวิญญาณท่อง)

วงนักเลงมีผู้คนจำนวนมากอาศัยอาวุธพิเศษเฉพาะเสริมสร้างชื่อเสียงเลื่องลือ

เนื่องเพราะท่านหากประดิษฐ์อาวุธพิเศษพิสดารขึ้นชนิดหนึ่ง ตอนที่ประมือกับผู้คน มักมีเปรียบกว่ามากมายหลายด้านอย่างคาดคิดไม่ถึง

ดังนั้นท่านหากสามารถประดิษฐ์อาวุธพิเศษเฉพาะที่ผู้คนคาดคิดมิถึงขึ้น จะมีชื่อในวงนักเลง...มีชื่อโดยเสริมสร้างจากโลหิตและชีวิตบุคคลอื่น

ลำตัวของหุ่นฟางคล้ายอ้วนฉุขึ้น

อ้วนฉุกว่าตอนที่ชักว่าวมากนัก

สำหรับความนี้บุคคลอื่นอาจดูไม่ออก แต่ยันต์คร่าวิญญาณเป็นผู้จัดทำหุ่นฟางย่อมสังเกตออก

ใบหน้ามันแม้โง่เขลาซึมเซา กลับมีมืออันยอดเยี่ยมคู่หนึ่ง ผู้ที่ชาญฉลาดปราดเปรื่องจริง ๆ มักไม่แสดงความฉลาดออกทางสีหน้า

หุ่นฟางย่อมมิอาจดื่มสุรารับประทานเนื้อ ไฉนพลันอ้วนฉุขึ้นภายในเวลาค่ำคืนเดียว ?

หรือนี่เป็นหมากตาสุดท้ายที่เฮ้งต๋ง อี้ฉิกวางไว้ ซุกซ่อนคนอยู่ในหุ่นฟางตระเตรียมทะยานออกมาจู่โจมลงมืออย่างกะทันหัน ?

พริบตาที่รวดเร็วกว่าประกายไฟ หนามล่าวิญญาณทั้งคู่ทิ่มแทงมาในขั้วหัวใจของหุ่นฟาง จนจมลึกเสมอด้าม

๒๕

การจู่โจมครั้งสุดท้าย

ในหุ่นฟางมีคนซุกซ่อนอยู่ คราครั้งนี้ต้องตายแน่นอน

มิคาด ตัวหุ่นฟางกลับปราศจากคราบโลหิตไหลหลั่งออกมาแม้สักหยดเดียว

คราครั้งนี้ ผู้ที่สีหน้าแปรเปลี่ยนไป หาใช่เฮ้งต๋ง หากแต่เป็นยันต์คร่าวิญญาณ!

แสดงแน่ชัด ยันต์คร่าวิญญาณคำนวณพลาดผิดไป ในหุ่นฟางหามีผู้คนซุกซ่อนอยู่ เพียงแต่เฮ้งต๋งดึงฟางจากหุ่นตัวอื่น เพิ่มความอ้วนแก่หุ่นทั้งสองเท่านั้น

พริบตาที่ยันต์คร่าวิญญาณหน้าแปรเปลี่ยนไป ดวงตาอสรพิษด้ายแดงพลันทอประกายวูบ

ขณะเดียวกัน เฮ้งต๋งก็ยื่นมือปราดออกฉุดรั้งมือนางพญาแดงไว้

เหล็กไนของผึ้งมีพิษ หนามของยันต์คร่าวิญญาณยิ่งอาบพิษร้ายแรง

เหล็กไนของผึ้งหากต่อยใส่ผู้คน จะแปรเปลี่ยนเป็นไร้พิษ

ตอนนี้หนามของยันต์คร่าวิญญาณยังฝังอยู่ในตัวหุ่นฟาง ยามกะทันหันไม่อาจถอนออกมา

นี่มันเป็นโอกาสอันประเสริฐของอสรพิษด้ายแดง มันไหนเลยยินยอมปล่อยให้ผ่านพ้น

อสรพิษด้ายแดงพลันพวยพุ่งลมหายใจจากปากใส่ใบหน้ายันต์คร่าวิญญาณ

แสงอาทิตย์สาดลอดหน้าต่างเข้ามา ส่องเห็นถึงลมหายใจของมันเป็นสีเขียวอ่อนๆ

หาคาดไม่ว่าลมหายใจมันเพิ่งพวยพุ่งออก ยันต์คร่าวิญญาณพลันสะบัด

แขนเสื้อกว้างใหญ่ แปรเปลี่ยนเป็นถุงคลุมใบหนึ่ง คลุมลงยังศีรษะอสรพิษด้ายแดง

ลมหายใจอึดนั้นจึงสะท้อนย้อนใส่อสรพิษด้ายแดงเอง

อสรพิษด้ายแดงส่งเสียงแผดร้องโหยหวน กระแสเสียงทั้งแหลมเล็กทั้งกระชั้นสั้น ระคายหูกระไรปานนั้น

ยันต์คร่าวิญญาณพลันพลิ้วกายขึ้น ยื่นมือข้างหนึ่งเหนี่ยวขื่อคานตึก แขวนร่างอยู่กลางอากาศ ก้มศีรษะลงมองมา

อสรพิษด้ายแดงคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นตาบอดมองมิเห็นสิ่งใด โซซัดโซเซไปเบื้องหน้าดุจสุนัขตาบอดตัวหนึ่ง

หนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว...

ใบหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ

เมื่อถึงก้าวที่ห้า อสรพิษด้ายแดงพลันล้มครืนลง

ผู้ใดถูกพิษของอสรพิษด้ายแดง ไม่อาจเดินเหินเกินเจ็ดก้าว

แม้แต่อสรพิษด้ายแดงเองก็มิอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

เฮ้งต๋งค่อย ๆ คลายมือจากการยึดกุมนางพญาแดง กล้ามเนื้อบริเวณหางตากระตุกเข้าหากัน

เฮ้งต๋งเริ่มเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ยันต์คร่าวิญญาณกลับดำเนินแผนซ้อนแผนมันคำนวณออกว่าอสรพิษด้ายแดงตระเตรียมประทุษร้ายมัน ดังนั้นจงใจสร้างสถานการณ์ หลอกล่อให้อสรพิษด้ายแดงลงมือ

เรื่องนี้หามีความสนุกสนานอันใด แต่นางพญาแดงหาได้คาดคิดเช่นนั้น นางพลันส่งเสียงหัวร่อออกมา

เสียงหัวร่อของนางเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงิน

ครั้งแรกที่เฮ้งต๋งพบพาน ได้ถูกเสียงหัวร่อของนางยั่วยวนจนลุ่มหลง

หลังจากนั้นเฮ้งต๋งยังเห็นว่าในใต้หล้าไม่มีเสียงหัวร่อของผู้ใดไพเราะเสนาะโสตปานนี้

แต่ตอนนี้เฮ้งต๋งกลับคิดใคร่อาเจียน!

อย่างน้อยที่สุด อสรพิษด้ายแดงยังเป็นพวกพ้องร่วมขบวนการกับนาง นาง

แล้วหัวร่อที่ข้างซากศพของพวกพ้องอย่างเบิกบานใจ ไยไม่สร้างความสะอิดสะเอียนแก่เฮ้งต๋งสุดทนทาน

นางพญาแดงกลอกตาไปมา กล่าวว่า

"ท่านรู้สึกสงสัยใจหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนจึงหัวร่อ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ไม่สงสัย"

"เพราะเหตุใด ?"

เนื่องเพราะท่านมิอาจนับเป็นผู้คน"

นี่คือข้อสรุปของเฮ้งต๋งเช่นกัน

ยันต์คร่าวิญญาณละลิ่วร่างลงสู่พื้น สายตายังคงจ้องจับอยู่ที่ซากศพอสรพิษด้ายแดง คล้ายกริ่งเกรงว่าฝ่ายตรงข้ามยังตายไม่สนิท

อสรพิษด้ายแดงตายสนิทแล้ว

ยาพิษที่มันค้นคว้าสร้างขึ้นกลับคร่าชีวิตของมันเอง

เนิ่นนานให้หลัง ยันต์คร่าวิญญาณจึงหันกายมากล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"คนผู้นี้มีฝีมือจริง ๆ"

นางพญาแดงทวนคำว่า

"มีฝีมือ ?"

"ยาพิษของมันประสบผลทุกครั้งจริง ๆ"

"คิกคิก อย่างนั้นท่านยิ่งสมควรขอบคุณข้าพเจ้า หากมิใช่ข้าพเจ้าสะกิดเตือนท่าน ผู้ที่เสียชีวิตในตอนนี้ต้องเป็นท่าน"

"เรากลับไม่ได้คาดคิดว่ามันจะทรยศต่อเรา"

เฮ้งต๋งรับฟังถึงตอนนี้ เพิ่งทราบว่าผู้ที่ล่วงรู้ว่าอสรพิษด้ายแดงตระเตรียมประทุษร้ายยันต์คร่าวิญญาณกลับเป็นนางพญาแดง

นางพญาแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"จากความนี้แสดงว่าข้าพเจ้ามิได้ทรยศต่อท่าน ไม่เคยหลอกลวงท่านมาก่อน"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เนื่องเพราะท่านทราบว่ามิมีผู้ใดหลอกลวงเราได้"

พลันหันควับมายังเฮ้งต๋ง เอ่ยสืบต่อ

"ยามอยู่เบื้องหน้าเรา ท่านนับเป็นคนสัตย์ซื่อถือความจริงคนหนึ่ง"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าสหายของท่านล้วนจากไป พวกมันก็มิได้อยู่ที่นี้จริง ๆ"

เฮ้งต๋งยังคงสงบปากคำไว้

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า

"บัดนี้มอบมา"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"มอบอันใด ?"

"ย่อมเป็นเงินทอง"

เฮ้งต๋งคล้ายตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"แผ่นศิลาบนพื้นใต้โต๊ะตัวนั้น ปูไว้อย่างอ่อนร่วน เบื้องล่างเป็นหลุมใต้ดิน เงินทองล้วนซุกซ่อนอยู่ที่นั้น"

นางพญาแดงมิรอรับฟังจบความ ชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปเคลื่อนย้ายออกมา"

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า

"เราไปเอง"

จบคำขยับกายวูบ พลิ้วนำหน้านางพญาแดงไป

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตมันที่เดินนำหน้าผู้อื่น...และก็เป็นครั้งสุดท้าย!

ประกายสีเงินสายหนึ่งพุ่งวาบออกจากในแขนเสื้อนางพญาแดงอย่างแช่มช้า ซัดใส่จุดเจ็กจิ้มบริเวณขม่อมของยันต์คร่าวิญญาณ

ปฏิกิริยานี้มิเพียงไม่รวดเร็ว ทั้งยังแช่มช้ายิ่ง ยันต์คร่าวิญญาณกลับมิอาจหลบหลีกเลี่ยงพ้น

มันทรุดฮวบล้มลง ทั้งมิได้กระเสือกกระสนดิ้นรนกระทั่งเสียงแผดร้องยังไม่เปล่งจากปาก คนมีชีวิตพลันแปรเปลี่ยนเป็นคนตาย

มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่ายันต์คร่าวิญญาณกลับเสียชีวิตอย่างง่ายดายปานนี้

มันเองย่อมยิ่งคาดมิถึงว่าผู้ที่ปลิดชีวิตมันกลับเป็นนางพญาแดง ที่เพิ่งกระตุ้น

เตือนภัยมัน!

.....

เสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงินดังขึ้นอีกครา

นางพญาแดงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คราวนี้ท่านคงเข้าใจว่าข้าพเจ้าหัวร่อไยกันกระมัง ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจ ?"

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าใช้อาวุธใดฆ่ามัน ?"

เฮ้งต๋งมิตอบคำ

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ท่านย่อมทราบว่านั่นเป็นหนามล่าวิญญาณที่ข้าพเจ้าลอกเลียนจากมันมา"

หัวร่อคิกคักแล้วเอ่ยสืบต่อ

"มันเพิ่งใช้พิษของอสรพิษด้ายแดงปลิดชีวิตอสรพิษด้ายแดง ข้าพเจ้าจึงใช้หนามของมันฆ่ามัน เรื่องอันสนุกสนานปานนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยไม่หัวร่อได้ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราเพียงสงสัยใจว่ามันไฉนยินยอมถ่ายทอดหลักวิชานี้แก่ท่าน ?"

"เนื่องเพราะมันมิได้ถ่ายทอดแก่นแท้ของวิชานี้แก่ข้าพเจ้า เข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่มีวันเรียนรู้"

"อากัปกิริยาท่านไม่รวดเร็วทัดเทียมมันจริง ๆ"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"มิผิด ดังนั้นข้าพเจ้าแม้เรียนรู้ แต่มิมีประโยชน์ ไม่อาจใช้จัดการบุคคลคืนได้ ?"

"ในเมื่อมิมีประโยชน์ ท่านร่ำเรียนไปไย ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าตระเตรียมใช้สำหรับจัดการมัน"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่ใช้จัดการบุคคลอื่น กลับตระเตรียมจัดการมัน ?"

"อืมม์ ในใต้หล้ามีเรื่องราวมากมายหลายประการ ล้วนประหลาดพิสดาร

เช่นนี้"

"เราไม่เข้าใจ"

นางพญาแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"เรื่องที่ท่านไม่เข้าใจ ยังมีอีกมากนัก"

"อ้อ ?"

"เราจงใจบ่งบอกเรื่องอัปยศอดสูที่มันสมสู่กับเพศเดียวกัน จากนั้นผละจากมาจงใจกระตุ้นโทสะมัน เพราะเพื่อเปิดโอกาสให้พวกท่านสนทนากันสองต่อสอง"

เฮ้งตั๋งกล่าวว่า

"ท่านทราบว่าเราจะหาทางเกลี้ยกล่อมมันทรยศต่อพวกท่าน?"

"หาใช่ท่านเกลี้ยกล่อมมัน หากแต่มันมีจิตเจตนานี้แต่แรก เพียงมิมีโอกาสเท่านั้น"

"ท่านจงใจเปิดโอกาสแก่มัน จากนั้นเรียกยันต์คร่าวิญญาณชุยเล่าตั่วระมัดระวังตัว ?"

นางพญาแดงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังทราบว่าชุยเล่าตั่วครุ่นคิดหาหนทางจัดหาอสรพิษด้ายแดงได้แต่แรกแล้ว ขอเพียงอสรพิษด้ายแดงลงมือ ต้องตายแน่นอน"

"ท่านคำนวณได้แม่นยำยิ่ง"

"สำหรับความนี้ข้าพเจ้ากลับมิถ่อมตน"

เฮ้งตั๋งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องนี้เรานับว่าเข้าใจแล้ว ยังมีเรื่องที่เราไม่เข้าใจอีกหรือไม่ ?"

"ท่านทราบหรือไม่ว่าความลับยิ่งใหญ่ที่สุดของชุยเล่าตั่วคืออะไร ?"

"มิทราบได้"

นางพญาแดงเน้นเสียงว่า

"บอกกับท่าน หูของยันต์คร่าวิญญาณไม่ปราดเปรียว มิแตกต่างกับคนหูหนวก"

"แต่เราสนทนากับมันด้วยซุ่มเสียงธรรมดา มันล้วนได้ยิน"

"นั่นเนื่องเพราะมันสังเกตริมฝีปากท่าน คำนวณออกว่าท่านกล่าวว่ากระไร"

เฮ้งตั๋งระบายลมหายใจกล่าวว่า

"นี่เป็นความลับประการหนึ่งจริง ๆ"

"ความลับนี้นอกจากข้าพเจ้าแล้ว มิมีผู้ใดทราบได้ เนื่องเพราะหูมันแทบหนวกเป็นไม่ยอมเดินนำหน้าผู้ใดทั้งสิ้น กริ่งเกรงบุคคลอื่นลอบประทุษร้ายมันทางเบื้องหลัง มิได้ยินเสียงอาวุธลับแหวกฝ่าอากาศ"

เห้งตั้งฉุกใจคิดกล่าวว่า

"หากแม้นเสียงอาวุธลับแหลมคมไป มันย่อมได้ยิน แต่ผู้ประทุษร้ายทางเบื้องหลัง หากลงมืออย่างแช่มช้า มันต้องตายแน่นอน"

"มิผิดแม้แต่น้อย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงใช้หนามล่าวิญญาณที่ไม่มีวันเรียนรู้จัดการมัน"

"แต่ท่านสามารถคำนวณแน่ว่ายันต์คร่าวิญญาณพอฟังว่าเงินทองอยู่ที่ใดเพื่อจุดหน้าไปมิได้ ?"

นางพญาแดงกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"หากอยู่เบื้องหน้าบุคคลอื่น มันอาจสามารถสะกดกลั้นใจ สุขุมระแวดระวังตัวอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า มันมักเลินเล่อกว่าปรกติ"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมันเข้าใจว่าข้าพเจ้าต้องพึ่งพามัน มันหากเสียชีวิต ข้าพเจ้าก็มิอาจเอาตัวรอดได้"

"และมันยังเข้าใจว่ามิมีผู้ใดหลอกลวงมันได้"

"อืมม์ นี่เป็นความหลงตัวเองของบุรุษ"

"ท่านคำนวณได้แม่นยำ ดูได้อย่างถ่องแท้จริง ๆ"

"แต่ข้าพเจ้ากลับดูท่านผิดไป"

"อ้อ ?"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามักเข้าใจว่าท่านไม่กล่าวโป้ปด คิดมิถึงตอนนี้ท่านกล่าวโป้ปดแนบเนียนจนสามารถหลอกล่อผู้คนตกตาย"

"เรากล่าวโป้ปดอันใด ?"

"ท่านบอกว่าเงินทองอยู่ใต้พื้นโต๊ะ นั่นเป็นการโป้ปดใช่หรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวตามความสัตย์ว่า

"ถูกต้อง"

"แต่มีเพียงข้าพเจ้าทราบว่าท่านกล่าวโป้ปด เนื่องเพราะในใต้หล้ามีแต่ข้าพเ
จึงทราบว่าเงินจำนวนนั้นอยู่ที่ใด ?"

"ท่านย่อมทราบดี"

นางพญาแดงกลอกตาไปมา กล่าวว่า

"โปรดตอบตามความสัตย์ เมื่อครู่ท่านฉุกคิดแล้วว่าเงินทองถูกข้าพเจ้าห่
ฉวยมา ?"

"มิได้ฉุกคิดมาก่อน"

เงียบงันชั่วขณะ จึงเอ่ยสืบต่อ

"เราไม่ได้ครุ่นคิดอันใด มิทราบเรื่องใดทั้งสิ้น เพียงล่วงรู้เรื่องประการหนึ่

นางพญาแดงถามว่า

"เรื่องอันใด ?"

*"คนผู้หนึ่งไม่อาจภาคภูมิลำพองไป หากเข้าใจว่ามิมีผู้ใดหลอกลวงมันได้ นั่น
คาดคิดพลาดผิดอย่างมหันต์"*

รอยแย้มยิ้มของนางพญาแดงเริ่มแปรเปลี่ยนกลับกลาย อดกล่าวมิได้

"หมายความกระไร ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

*"หมายความว่า ท่านหากขุดหลุมพรางตระเตรียมประทุษร้ายบุคคลอื่น ผู้อื่
สามารถขุดหลุมพรางทำร้ายท่านเช่นกัน"*

นี่ก็เป็นข้อสรุป

ข้อสรุปมักไม่พลาดผิด

หากแม้นพลาดผิด ก็มิอาจนับเป็นข้อสรุป

.....

นางพญาแดงหัวร่อไม่ออกแล้ว

สตรีที่ชมชอบหัวร่อ ตอนนี้หัวร่อมิออก มักรู้สึกซูบซีดร่วงโรย ชราภาพ
นางพญาแดงในตอนนี้ แทบคลับคล้ายเป็น "สตรีชราแดง" แล้ว

พื้นใต้โต๊ะปราศจากขุมทรัพย์ กระทั่งเหรียญทองแดงสักอันก็ไม่มี

แต่มีผู้คนซุ่มซ่อนอยู่สองคน

เฮ้งต๋งแม้ถูกสกัดจุดไม่อาจเคลื่อนไหว แต่ผู้คนสองคนนี้สามารถเคลื่อนไหว

ผู้หนึ่งเคลื่อนไหวว่องไวปราดเปรียวกว่า อีกผู้หนึ่งค่อนข้างเชื่องช้า

ผู้ที่ว่องไวคืออี๊ฉิก ผู้ที่เชื่องช้าคือก๊วยได้โล่ว

ในใต้หล้ามีสหายร่วมเป็นร่วมตายกับท่านน้อยนิดจริง ๆ

กระทั่งสามีภรรยาในลักษณะนี้ยังมีน้อยกว่าน้อย อย่าว่าแต่สหาย

แต่สหายเยี่ยงนี้หาใช่ไม่มีอย่างสิ้นเชิง

อย่างน้อยก๊วยได้โล่วและพวกคือสหายประเภทนี้

พวกตนทราบว่าเฮ้งต๋งอยู่ในห้วงความเป็นตาย ไหนเลยยินยอมทอดทิ้งเฮ้งต๋งอยู่เพียงลำพัง ผละจากด้วยจิตขลาดเขลา

บุคคลเยี่ยงก๊วยได้โล่ว ตอนที่สหายประสบอันตราย ต่อให้ใช้แส้ฟาดโบยขับไล่ หรือจ่อมีดกับคอหอยก๊วยได้โล่ว ตนยังคงมิยอมจากไป

จนบัดนี้นางพญาแดงเพิ่งทราบว่านางหลงพลัดเข้าหลุมพรางแห่งหนึ่ง

แต่นางพลัดตกลงไปได้อย่างไร ?

นางพญาแดงมิทราบได้ หลุมพรางนี้ไม่ปรากฏวี่แววล่วงหน้าแม้แต่เงา

นางพญาแดงก้าวเนิบนาบไปยังมุมห้อง ซอกมุมนี้ค่อนข้างมืดครึ้ม ทั้งจัดตั้งเก้าอี้อยู่ตัวหนึ่ง

นางค่อย ๆ ทรุดกายลงบนเก้าอี้

มิมีผู้ใดทัดทานขัดขวางนาง เนื่องเพราะไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น

หากแม้นนางพญาแดงบังเกิดความคิดหมายหลบหนี อี๊ฉิกและก๊วยได้โล่วล้วนลงมือขัดขวางไว้ได้

ชั่วครู่ให้หลัง นางพญาแดงพลันกล่าวว่า

"เฮ้งต๋ง ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นคนยุติธรรมอย่างยิ่ง"

ก๊วยได้โล่วชิงกล่าวว่า

"มันความจริงเป็นเช่นนั้น"

ตอนที่ก๊วยได้โล่วอยู่ร่วมด้วย เฮ้งต๋งน้อยครั้งจะมีโอกาสกล่าววาจา

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ดังนั้นสมควรให้ความยุติธรรมแก่ข้าพเจ้าบ้าง"

ยังคงเป็นก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ท่านต้องการความยุติธรรมเยี่ยงไร ?"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าอธิบายบ่งบอกหลุมพรางของเราแล้ว บัดนี้ถึงวาระท่านบ้าง"

เป้าสนทนาของนางยังคงเป็นเฮ้งต๋ง นอกจากเฮ้งต๋งแล้ว นางมิได้เหลือบแลบุคคลอื่นอีก

อี้ฉิกถลึงตาใส่ก๊วยได้โล่วเป็นเชิงตำหนิ ก๊วยได้โล่วได้แต่ปิดปากลง

เฮ้งต๋งจึงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ก็ได้ เราจะอธิบายต่อท่าน ท่านทราบหรือไม่ว่าตอนที่ท่านปลีกตัวจากอสรพิษด้ายแดง เราไฉนสนทนากับมัน ?"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"มิทราบได้"

"เราไม่ได้หยิบฉวยเงินส่วนแบ่งจากมา ดังนั้นต้องการสืบสาวว่าในพวกท่านทั้งสาม เป็นผู้ใดลอบเคลื่อนย้ายเงินทองไปซุกซ่อน"

"ท่านที่สนทนากับอสรพิษด้ายแดง เพราะเพื่อต้องการทดสอบมัน ?"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"มิผิด มันหากฉกฉวยโอกาสที่เราจากมา โยกย้ายเงินทองจำนวนนั้นไปซุกซ่อน ให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าเป็นเราหยิบฉวย ย่อมไม่รับปากร่วมมือกับเรา"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าผู้ที่ลอบเคลื่อนย้ายเงินจำนวนนั้น มิใช่จ้าวตะขาบพันกรพันตา ?"

"หากแม้นเป็นมัน รับรองไม่เสี่ยงอันตรายมาประทุษร้ายพวกเรา บุคคลที่มีหลักทรัพย์หลายพันหมื่นตำลึง แม้นั่งอยู่ชายคาตึก ยังกริ่งเกรงแผ่นกระเบื้องร่วงหล่นลงมากระทบถูกศีรษะมัน"

นางพญาแดงฝืนแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของท่าน ท่านหมายความผู้ใดมีเงินฯอง ต้องถนอมตัวเป็นพิเศษ"

"เมื่อตัดเรา จ้าวตะขาบพันกรพันตา อสรพิษด้ายแดงพ้นจากผู้ต้องสงสัย มีหลงเหลือท่านกับยันต์คร่าวิญญาณชุยเล่าตั่วเพียงสองคน"

"แต่ท่านยังไม่มั่นใจว่าข้าพเจ้ากับชุยเล่าตั่ว เป็นผู้ใดหยิบฉวยเงินจำนวนนั้นมา" เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ตอนนั้นเรายังมิมั่นใจ แต่เชื่อมั่นว่าจะช้าเร็วต้องสืบเสาะคนผู้นั้นจนพบ"

"ท่านเชื่อมั่นจริง ๆ?"

"ประการแรก เราทราบว่าอสรพิษด้ายแดงมิใช่คู่มือชุยเล่าตั่ว มันหากเป็นคู่มือ ต้องตายแน่นอน"

นางพญาแดงส่งเสียงดังอืมม์กล่าวว่า

"ท่านก็คำนวณได้แม่นยำยิ่ง"

"ประการที่สอง เราทราบดีว่ามิว่าเป็นท่านหรือชุยเล่าตั่วหยิบฉวยเงินทองไปต้องไม่ปล่อยให้อีกคนหนึ่งมีชีวิตสืบต่อ"

"เพราะเหตุใด ?"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะในพวกเราทั้งห้า ขอเพียงยังมีคนผู้หนึ่งหลงรอดชีวิต ผู้หยิบฉวยเงินทองไปก็ไม่อาจอยู่อย่างสุขสงบ เมื่อครู่จึงเป็นโอกาสกำจัดผู้ที่หลงเหลืออยู่อันประเสริฐ"

เพ่งตามองนางเขม็งนิ่ง เอ่ยสืบต่อ

"และท่านเมื่อเป็นผู้ลงมือ เท่ากับแสดงว่าท่านเป็นผู้หยิบฉวยเงินทองไปซุกซ่อนไว้ กลับให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าเราเป็นผู้เคลื่อนย้ายเงินทองจากมา"

ปมปัญหาเหล่านี้ยามบรรยายแม้ง่ายดาย แต่หากปราศจากไหวพริบปัญญาอันหลักแหลม ความคิดอ่านที่ลึกซึ้ง ไหนเลยคำนวณออกได้

นางพญาแดงกล่าวอย่างแช่มช้า

"ข้าพเจ้าความจริงมิต้องการชักนำพวกมันมาเสาะหาท่าน แต่ทว่า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ แย้มยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มกลับรันทดหดหู่ยิ่ง เอ่ยสืบต่ออย่างแผ่วเบา

"แต่จิตใจข้าพเจ้ากลับมุ่งหวังว่าพวกมันสามารถเสาะพบท่าน เพื่อดูว่าหลาย

ปีมานี้ท่านแปรเปลี่ยนเป็นประการใด มีชีวิตอย่างสุขสบายหรือไม่ ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"มันมีชีวิตอย่างสุขสบายยิ่ง มาตรแม้นยากจนข้นแค้น แต่ยังสุขสำราญยิ่ง"

นางพญาแดงผงกศีรษะช้า ๆ พึมพำว่า

"พวกท่านเป็นมิตรแท้ของเขาจริง ๆ ประเสริฐเลิศกว่าสหายเมื่อกาลก่อนของเขามากนัก"

เงียบงันนิ่งนานจึงเอ่ยสืบต่อ

"เพียงแต่ดอนที่ท่านรุดสู่สุสานอนาถา สามารถคำนวณแน่ว่ายันต์คร่าวิญญาณชุยเล่าตั๋วจะคุกคามท่านมาเสาะหาเงินทอง ไม่ปลิดชีวิตท่านก่อน ?"

เฮ้งต๋งมิทันตอบคำ ก๊วยโล้วก็ชิงกล่าวว่า

"มิเช่นนั้น พวกเราไหนเลยยินยอมปล่อยให้มันรุดไป"

นางพญาแดงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรดูออกแต่แรกว่า พวกท่านมิใช่บุคคลที่เห็นสหายประสบอันตราย กลับหลบหนีด้วยจิตขลาดเขลา"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกมันมิใช่บุคคลเช่นนั้นจริง ๆ"

"แต่ข้าพเจ้ายังมีข้อสงสัยหลายประการ"

"ท่านสามารถไต่ถามได้"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ท่านหลงกลถูกคร่ากุม หรือเป็นการเสแสร้งแกล้งดัดขึ้น ?"

"เราเพียงทราบว่า สถานที่นั้นกาลก่อนมิมีหลุมฝังศพก่อสร้างอยู่"

"ท่านจงใจถูกพวกมันคร่ากุม หรือไม่เกรงว่าพวกมันจะปลิดชีวิตท่านในบัดดล ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"กลัวนั้นเกรงกลัวอยู่บ้าง"

"ตอนนั้นท่านมั่นใจว่า สามารถหลอกล่อพวกเรามาหาเงินทองในที่นี้ ?"

"เราเชื่อมั่นอยู่เพียงส่วนเสี้ยว"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"แต่ท่านยังคงกระทำเช่นนั้น ?"

"คนผู้หนึ่ง หากคิดกระทำแต่เรื่องที่มีความมั่นใจเปี่ยมล้น อย่างนั้นมันรับรองมิอาจกระทำเรื่องใดสำเร็จแม้แต่ประการเดียว"

นางพญาแดงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะในใต้หล้า ไม่มีเรื่องมั่นใจแน่นอน"

"ท่านให้สหายท่านทั้งสองซุกซ่อนอยู่ที่นี้ หรือมิกริ่งเกรงว่าจะถูกพวกเราพบเห็นก่อน ?"

"โอกาสเช่นนั้นยากเป็นไปได้"

นางพญาแดงกล่าวถามว่า

"เห็นได้อย่างไร ?"

"เนื่องเพราะในพวกท่านทั้งสาม ต้องมีอยู่สองเข้าใจผิดคิดว่าเงินทองซุกซ่อนอยู่ใต้โต๊ะ หากมีผู้ใดชิงตรวจดูก่อน ต้องถูกพวกพ้องเดียวกันขัดขวางฆ่าทิ้งแน่นเชี่ยวก๊วยและอึ้งอิ้งย่อมปลอดภัยไร้อันตราย"

"แต่หากข้าพเจ้าพบเห็นก่อนว่าสหายท่านทั้งสองซุกซ่อนอยู่ใต้โต๊ะ ก็สามารถใช้ปากทางออก กักพวกมันอยู่เบื้องล่าง จนเสียชีวิตทั้งเป็น"

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"ท่านทราบดีว่าเงินทองมิได้ซุกซ่อนอยู่ใต้โต๊ะ ไหนเลยจะเข้าไปตรวจตราดูจนพบเห็นเชี่ยวก๊วยได้"

"ท่านสามารถคำนวณเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ละเอียดลึกซึ้ง แม่นยำเที่ยงตรงเพียงนี้ ?"

เฮ้งต๋งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ไม่ *คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจคาดคำนวณเรื่องราวอย่างละเอียดได้ทั้ง ไร้ข้อบกพร่องดำหนิ"*

"แต่ท่านยังคงเสี่ยงอันตรายกระทำ"

"เนื่องเพราะนี่เป็นโอกาสตอบโต้เพียงประการเดียวของพวกเรา"

นางพญาแดงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"กำลังขวัญพวกท่านออกจะเข้มแข็งไปแล้ว"

"กำลังขวัญพวกเราไม่กล้าแข็งกระไร แผนอุบายก็มิละเอียดลึกซึ้งเยี่ยงท่าน แม้แต่พละกำลังยังอ่อนแอกว่าพวกท่าน การต่อสู้คราวนี้พวกเราสมควรพ่ายจึงถูกต้อง"

"แต่พวกท่านกลับได้ชัย"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะพวกเรามีสิ่งที่พวกท่านไม่มี"

"พวกท่านมีอันใด ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"น้ำใจสหาย!"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"ของสิ่งนี้แม้มองมิเห็น ยากไขว่คว้าสัมผัส แต่พลานุภาพของมัน สุดที่พวกท่านจะคาดคิดมาก่อน"

นางพญาแดงเงียหูสดับฟัง

นางมิอาจไม่รับฟัง เนื่องเพราะวาจาประดานี้นางมิเคยรับฟังมาก่อน!

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกเราที่กล้าเสี่ยงชีวิต ฟันฝ่าอันตราย เนื่องเพราะพวกเราทราบตนเองไม่โดดเดี่ยวเดียวดายตลอดกาล"

กวาดตาผ่านหน้าอี้ฉิกและก๊วยไต้โล่ว เอ่ยสืบต่อ

"คนผู้หนึ่งหากทราบว่าตนมีสหายที่แท้จริงยืนหยัดอยู่ฝ่ายมัน ร่วมเป็นร่วมตายต่อต้านอุปสรรคด้วยกัน มันจะแปรเปลี่ยนเป็นกล้าแข็งขึ้น เชื่อมั่นในตนเองขึ้น"

นางพญาแดงก้มศีรษะต่ำ คล้ายชราภาพลงมากมายนัก

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เราความจริงคิดขับไล่พวกมันไป แต่เซี่ยวก๊วยกล่าววาจาประโยคหนึ่ง ทำเราเปลี่ยนความตั้งใจ"

นางพญาแดงอดถามมิได้

"สหายท่านกล่าวว่ากระไร ?"

"มันบอกว่ายามเมื่อเรามีชีวิต ก็ขออยู่ร่วมกันอย่างสุขสำราญ หากแม้นต้องตาย ก็ขอตกตายร่วมกัน ขอเพียงสามารถอยู่ร่วมกัน มิว่าเป็นหรือตาย ก็หาเป็นไรไม่"

นางพญาแดงก็มิเคยได้ยินวาจาประดานี้มา

นางแทบไม่เชื่อถือ แต่ก็มิอาจไม่เชื่อถือ

นางกวาดตามองผู้คนเบื้องหน้าทั้งสามอย่างแช่มช้า

หนึ่งในสามยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ กระทั่งยืนหยัดแทบมิอาจยืนหยัดมั่น

อีกผู้หนึ่งอ้อนแอ้นบอบบาง ทั้งหิวโหยทั้งอิดโรย

แม้แต่เฮ้งต๋งก็ยังถูกสกัดจุดที่ข้อเท้า ไม่อาจเดินเหินได้

หากบอกว่าอาศัยผู้คนสามคนนี้ สามารถกำจัดอสรพิษด้ายแดง ยันต์คร่าวิญญาณ และนางพญาแดงถึงแก่ชีวิต นับว่าเป็นไปมิได้

แต่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ กลับปรากฏเป็นความจริงแล้ว

เฮ้งต๋งและพวกพึ่งพาอันใด ?

นางพญาแดงพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านใจสุดระงับ น้ำตาแทบไหลรินหลั่งออกมา

นางมิได้หลั่งน้ำตาจริง ๆ เป็นเวลานาน แทบลืมเลือนว่าการหลั่งน้ำตาเป็นวิสัยชาติอย่างไร ?

อี้ฉิกเพ่งตามองนาง ดวงตาทอประกายเห็นอกเห็นใจขึ้น พลันกล่าวว่า

"ท่านไม่เคยมีสหายมาก่อน ?"

นางพญาแดงสายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธ

อี้ฉิกกล่าวว่า

"นั่นเนื่องเพราะท่านมิต้องการสหาย หาใช่สหายมิต้องการท่าน"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้า..."

"ท่านหากต้องการให้บุคคลอื่นแสดงความจริงใจต่อท่าน มีแต่ใช้ประการ

หนึ่งไปแลกเปลี่ยน"

"ใช้...ใช้อันใด ?"

"ใช้ความจริงใจของท่าน !"

ก๊วยโต้โล่วสอดคำขึ้น

"ในพวกท่านทั้งสาม ขอเพียงมีความจริงใจต่อกันและกันครึ่งหนึ่ง วันนี้ต้องยังมีชีวิตอยู่อย่างสุขสำราญ"

ธรรมะย่อมชนะอธรรม

คุณธรรมต้องชนะทรราช !

พลานุภาพที่ผนึกรวมรั้งจากคุณธรรมสหาย ต้องเข้มแข็งกว่าอำนาจทมิฬที่มั่วสุมรวมกันเพราะผลประโยชน์

ความยุติธรรมและน้ำมิตรจักดำรงคงอยู่คู่ฟ้าดินตลอดกาล

นี่มิใช่คำโฆษณาชวนเชื่อ

ท่านหากรับทราบตำนานของก๊วยโต้โล่วกับเฮ้งต๋งและพวก ต้องทราบดีว่านี่เป็นความจริง

บุคคลเยี่ยงก๊วยโต้โล่วและเฮ้งต๋งยังมีอยู่ในโต้หล้า ขอเพียงท่านยินยอมใช้ความจริงใจของท่านเสาะแสวงหา ต้องพบพานสหายเยี่ยงนี้แน่นอน

๒๖

สรุณเบิกฟ้า

๑

กลางเช้าตรู่

ตะวันสีทองสาดลอดผ่านม่านเมฆ ส่องต้องบานหน้าต่าง

สายลมพัดผ่านหน้าต่าง หอบเอาสุคนธรสอันสดชื่นจากขุนเขาไกลตา

เช้าตรู่ล้วนน่ารักตลอดกาล เปี่ยมความหวังอันแจ่มใส

แต่ท่านมิต้องสาปแช่งความมืดมิดของรัตติกาล หากปราศจากความมืดทะมึนไหนเลยขับเน้นเห็นถึงคุณค่าของความเจิดจ้าแจ่มใส ?

ฤดูใบไม้ผลิ

ภายใต้ตะวันสีทองสอดส่อง เห็นกิ่งไม้ปรากฏรากใบสีเขียวงอกเงยออก

ท่ามกลางหิมะที่หลอมละลาย ความหอมหวนของใบไม้ผลิแผ่อบอวลอยู่ทั่วบริเวณ

ใบไม้ผลิเป็นฤดูกาลอันสดชื่น เป็นช่วงเวลาแห่งการเริ่มชีวิตใหม่ตลอดกาล

แต่ท่านก็มิต้องสาปแช่งความหนาวเหน็บของฤดูหนาว หากปราศจากความหนาวยะเยียบ ไหนเลยขับเน้นเห็นถึงความอบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิได้ ?

ยามเช้าตรู่ในฤดูใบไม้ผลิ

ลิ้มไท้เพ้งนอนทอดกายอยู่บนเตียง เหนือเตียงเป็นบานหน้าต่าง ยามนั้นหน้าต่างเปิดอ้ากว้าง สายลมพอโชยพัดเข้ามา ได้หอบเอาความสดชื่นจากขุนเขา

ไกลตามาด้วย

ในมือมันถือตำราเล่มหนึ่ง สายตากลับจ้องจับอยู่ที่ใบอ่อนบนกิ่งไม้นอกหน้าต่

อาการบาดเจ็บของลิ้มไท้เพ้งมิได้หนักหนากว่าก๊วยไต้โล่ว พิษที่แทรกร่างกายไม่ลึกล้ำกว่าก๊วยไต้โล่ว

แต่ตอนที่ก๊วยไต้โล่วออกไปดวงสุราที่ท้องถนน ลิ้มไท้เพ้งยังต้องนอนพักอยู่บนเตียง

เนื่องเพราะกว่าที่เฮ้งต๋งและพวกจะรื้อค้นยาขจัดพิษจากซากศพอสรพิษด้ายพิษร้ายได้แทรกซึมเข้าอวัยวะภายใน กัดกร่อนพละกำลังของลิ้มไท้เพ้งไป ดังนั้นต้องนอนพักฟื้นนานกว่าก๊วยไต้โล่ว

ชีวิตคนเป็นเช่นนี้ มีทั้งสุขทุกข์คละเคล้ากัน

ลิ้มไท้เพ้งหาได้ตัดพ้อตำหนิชะตาชีวิตไม่

ลิ้มไท้เพ้งแม้นอนพักรักษาตัว กลับสามารถเสพย์ความสุขอันสงบ ได้รับการดูแลและห่วงใยกังวลจากมวลหมู่สหาย

ในชีวิตคน ความจริงมีความสุขอยู่หลายประการ ขอเพียงท่านปล่อยจิตใจว่างเปล่า ทอดตาให้กว้างไกลก็สามารถพบเห็นได้

ลิ้มไท้เพ้งระบายลมหายใจพริ้มตาลง

ประตูพลันถูกผลักเปิดอย่างแผ่วเบา สตรีสาวสวมเสื้อกระโปรงเนื้อผ้าหยกร้านสีเขียว ใบหน้าไม่แต่งแต้มประทินโฉม ขับเน้นเห็นถึงความสมถะนางหญิงสาวเท้าเข้ามาอย่างแผ่วเบา

ในมือนางถือถาดไม้ใบหนึ่ง ในถาดจัดวางข้าวต้มร้อนกรุ่นชามหนึ่งและตะเกียบสองจาน

ลิ้มไท้เพ้งคล้ายหลับใหลไป

นางวางถาดไม้ลง คล้ายกริ่งเกรงก่อกวนลิ้มไท้เพ้งตื่นขึ้น จึงล่าถอยออกจากห้องอย่างแผ่วเบา

สตรีสาวนางนี้เป็นใคร ?

.....

หิมะเมื่อหลอมละลายสิ้น ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง พสุธาอันไพศาลเ

ตาหุ่นแห้งสนิท

กลางลานกว้างของเคหารุ่มรวยจัดวางเก้าอี้หวายสามตัว เฮ้งต๋งกับอี๊ฉิกนั่งพันดูหมากรุกกัน

ก๊วยไต้โล่วชมดูอยู่ด้านข้าง บัดเดี๋ยวลูบคลำเส้นเถาวัลย์บนเก้าอี้ บัดเดี๋ยวลุกขึ้นเดินเตร่เดินเหินหลายก้าว บัดเดี๋ยวยืดคอมองดูขุนเขานอกกำแพง

สรุปแล้วก๊วยไต้โล่วมิอาจนั่งสงบได้

หากให้ก๊วยไต้โล่วนั่งดูบุคคลอื่นเล่นหมากรุกอย่างสงบ มีแต่ฟันเท้าก๊วยไต้โล่วไปเท่านั้นหนึ่ง

ขณะนี้ หมากขาวของเฮ้งต๋งบนกระดานล้อมหมากดำไว้ อี๊ฉิกมือถือหมากดำแม่ทัพหนึ่ง มิทราบสมควรวางหมากลงยังตำแหน่งใด จึงพลิกสถานการณ์ได้

ก๊วยไต้โล่วกลับเดินไปเดินมาอยู่ด้านข้าง

อี๊ฉิกพลันถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ท่านนั่งลงอย่างสงบเสงี่ยมสักครู่ได้หรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ไม่ได้"

"ท่านรบกวนสมาธิผู้คนจนว้าวุ่นเยี่ยงนี้ ผู้คนจะเล่นหมากรุกได้อย่างไร ?"

ก๊วยไต้โล่วร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้ามิได้กล่าววาจาแม้สักคำเดียว ไหนเลยรบกวนท่าน ?"

"เยี่ยงนี้ยังมินับว่ารบกวนอีก ?"

"เยี่ยงนี้นับว่ารบกวนอย่างไร เฮ้งเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่แซ่เฮ้ง) ไฉนไม่ตำหนิว่าข้าพเจ้ารบกวนมัน ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เนื่องเพราะหมากรุกกระดานนี้ เราใกล้ชนะแล้ว"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"ตอนนี้ยังมิได้พันตูกัน ผลแพ้ชนะยังไม่ประจักษ์ชัด"

ก๊วยไต้โล่วสอดคำขึ้น

"ผลแพ้ชนะปรากฏชัดแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ท่านเข้าใจอันใด ?"

"ข้าพเจ้ามิเข้าใจวิชาหมากรุก แต่ทราบว่าผู้พ่ายแพ้จากการพันตูหมากมักโทษนั่นตำหนินี่"

เฮ้งต๋งแย้มยิ้มพลางกล่าว

"กล่าวได้ถูกต้อง"

รอยยิ้มเพิ่งปรากฏขึ้น พลันชะงักค้างอย่างกะทันหัน

สตรีสาวชุดเขียวนั้นกำลังเดินผ่านทางน้อยโรยกรวดมา ในมือถือถาดไม้ใบหนึ่ง บนถาดจัดวางน้ำชาสามถ้วย

เฮ้งต๋งเบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง ไม่ชำเลืองแลนาง

สตรีชุดเขียวเสนอน้ำชาถ้วยแรกถึงเบื้องหน้าเฮ้งต๋ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"นี่คือใบชาชนิดที่ท่านชอบรับประทานที่สุด เพิ่งชงเสร็จสิ้น"

เฮ้งต๋งคล้ายมิได้ยินก็ปาน

สตรีชุดเขียวกล่าวว่า

"ท่านหากคิดดื่มชาเล้งเจ้ ข้าพเจ้าสามารถชงแก่ท่านอีกป้านหนึ่ง"

เฮ้งต๋งยังไม่ได้ยิน

สตรีชุดเขียววางถ้วยชาลงที่เบื้องหน้าอย่างแผ่วเบา กล่าวว่า

"เที่ยงวันนี้ท่านคิดรับประทานอันใด ห่อเกี๊ยวดีหรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งพลันผุดลุกขึ้นสาวเท้าไปอีกทิศทางหนึ่ง

สตรีชุดเขียวจับจ้องมองเงาหลังฝ่ายตรงข้ามอย่างเซื่องซึมเซา คล้ายบังเกิดความคับแค้นขมขื่น ตัดพ้อตำหนิอย่างเปี่ยมล้น

ก๊วยไต้โล่วอดกล่าวมิได้ว่า

"อาหารเกี๊ยววิเศษยิ่ง เพียงแต่วิธีทำวุ่นวายไป"

สตรีชุดเขียวค่อยเหลียวหน้ามา ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไม่วุ่นวายหรอก"

นางวางถ้วยชาลง ค่อย ๆ หันกายสาวเท้ากลับเข้าห้องหับ เดินเหินสองก้าวอดชำเลืองแลเฮ้งต๋งมิได้

เฮ้งต๋งกระทั่งเหลือบนางยังไม่เหลียวแล

สตรีชุดเขียวก้มศีรษะต่ำ ในที่สุดสาวเท้าจากไป มาตรแม้นคับแค้นใจ แต่มิได้ตัดพ้อตำหนิแม้แต่น้อย

ไม่ว่าเฮ้งต๋งชาเย็นต่อนางอย่างไร นางล้วนกล้ำกลืนฝืนรับไว้

ก๊วยไต้โล่วมองตามเงาหลังนางหายลับไปในห้องหับ จึงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ผู้อื่นบอกว่าขุนเขาพอแก้ไข นิสัยยากกลับกลาย ข้าพเจ้ากลับเห็นว่าไม่ถูกต้องสมจริง นางนับว่าแปรเปลี่ยนจากเดิมอย่างสิ้นเชิงแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะนางเป็นสตรีนางหนึ่ง"

"ท่านมักบอกว่าสตรีก็เป็นคน"

"แต่สตรีจะอย่างไรยังผิดแผกจากบุรุษอยู่"

ก๊วยไต้โล่วส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

อี้ฉิกจึงกล่าว

"เพราะเพื่อชายที่นางรัก สตรีสามารถแปรเปลี่ยนนิสัยตนเองอย่างสิ้นเชิง แต่หากเป็นบุรุษ เพียงแปรเปลี่ยนเพื่อสตรีที่ตนรักช่วงเวลาหนึ่ง และแปรเปลี่ยนเพียงเปลือกนอกโดยผิวเผินเท่านั้น"

"วาจานี้คล้ายมีเหตุผล"

"ย่อมมีเหตุผล ทุกถ้อยคำที่ข้าพเจ้าเอ่ยอ้างล้วนมีเหตุผล"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อออกมา

อี้ฉิกถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ท่านหัวร่ออันใด หรือไม่ยอมรับ?"

"ข้าพเจ้ายอมรับ มิว่าท่านกล่าวว่ากระไร ข้าพเจ้าล้วนเห็นพ้อง"

นี่เรียกว่าวัดฤหนึ่งข่มสิ่งหนึ่ง ก๊วยไต้โล่วไม่เกรงกลัวทั้งฟ้าดิน พอพบพานคู่ปรปักษ์กลับอ่อนข้อให้

ยามนั้นเฮ้งต๋งค่อยสาวเท้ากลับมา ทรุดกายลงนั่งสีหน้ายังคงเขียวคล้ำขุ่นเคือง

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ผู้อื่นส่งน้ำชามา หรือท่านมิอาจดีต่อนางบ้าง ?"

"มิอาจ"

"หรือท่านพอพบนางก็ขุ่นเคืองใจจริง ๆ?"

คราวนี้เฮ้งต๋งกระทั่งตอบ ยังคร้านจะตอบ เพียงแค่นเสียงดังเฮอะ

ก๊วยโต้วยังรบเร้าถามว่า

"เพราะเหตุใดหรือ ?"

"เฮอะ"

"มาตรแม้นกาลก่อนนางพญาแดงมิใช่คนดีงาม แต่ตอนนี้นางหาใช่นางพญาแดงแล้ว หรือท่านดูไม่ออกว่านางแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ?"

อี้ฉิกสนับสนุนว่า

"ถูกแล้ว บุคคลที่พบเห็นนางในตอนนี้ ผู้ใดยินยอมเชื่อถือว่านางคือนางพญาแดงสลายทุกข์ ?"

มิมีผู้ใดยินยอมเชื่อถือจริง ๆ ว่าสตรีชุดเขียวที่ทั้งเอาอกเอาใจ อ่อนโยนนุ่มนวล ยินยอมกล้ำกลืนนั้น กลับเป็นนางพญาแดง

ก๊วยโต้วกล่าวว่า

"ผู้ใดยินยอมเชื่อถือ ข้าพเจ้ายินยอมคลานกับพื้นรอบหนึ่ง"

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ข้าพเจ้าก็เช่นกัน"

เฮ้งต๋งกล่าวเสียงเย็นชา

"นั่นเป็นเรื่องของพวกท่าน เราไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"แต่ทว่าท่าน..."

"กระดานนี้ท่านยอมพ่ายแพ้แล้วหรือไม่ ?"

"ย่อมมิยอมรับการพ่ายแพ้"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"อย่างนั้น วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว เล่นต่อไปเถอะ"

ก๊วยโต้วทอดถอนใจพึมพำว่า

"ดูท่าทีสมาธิคนผู้นี้ยังว้าวุ่นกว่าอี้ฉิก กระดานนี้มันหากไม่พ่ายแพ้ก็แปลกไปแล้ว"

.....

หมากรุกกระดานนี้ เฮ้งต๋งเป็นฝ่ายพ่ายแพ้จริง ๆ

เฮ้งต๋งความจริงล้อมหมากดำของอี้ฉิกไว้ แต่มิทราบเพราะเหตุใด พอพันดูถึงตาคนท้าย กลับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

เฮ้งต๋งตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันกล่าวว่า

"เล่นอีกกระดานหนึ่ง"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มิต้องหรอก ต่อให้เล่นอีกสิบกระดาน ท่านยังคงต้องพ่ายแพ้"

"ผู้ใดว่ากัน ?"

ก๊วยไต้โล่วชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าว่าเอง เนื่องเพราะสมาธิท่านมิเพียงว้าวุ่น ทั้งยังสับสน"

เฮ้งต๋งพลันผุดลุกขึ้นหมายจากไป

ก๊วยไต้โล่วฉุดรั้งฝ่ายตรงข้ามไว้ กล่าวว่า

"พวกเราพอเอ่ยอ้างถึงเรื่องนี้ ท่านไฉนหลบลี้หนีหน้า ?"

"เราไยต้องหลบหนี ?"

"นั่นต้องไต่ถามท่านเอง"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

"ถูกต้อง *คนผู้หนึ่งหากมิได้ละอายแก่ใจตนเอง มิว่าบุคคลอื่นกล่าวว่ากระไรในเบื้องไม่ต้องหลบหนี*"

เฮ้งต๋งพลันกระแทกนั่งลง กล่าวว่า

"ก็ได้ พวกเราจะว่ากล่าวให้ชัดแจ้ง เราละอายแก่ใจในที่ใด ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ก่อนอื่นขอถามท่าน เป็นผู้ใดรั้งนางอยู่ในเคหารุ่มรวย ?"

"มิว่าอย่างไร หาใช่เราไม่"

"ย่อมมิใช่ท่าน และไม่ใช่ข้าพเจ้า ยิ่งมิใช่อี้ฉิก"

ไม่มีผู้ใดรั้งนางพญาแดงไว้ เป็นนางยินยอมรั้งอยู่ที่นี้เอง

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ในภาวการณ์เช่นนั้น ย่อมต้องคุกคามนางบ่งบอกที่ซ่อนของเงินจำนวนนั้น จากนั้นอาจฆ่านาง

แต่ก๊วยได้โล่วและพวกมิใช่คนประเภทนั้น

แต่พวกตนไม่ต้องการสังหารสตรีนางหนึ่ง โดยเฉพาะสตรีที่ปราศจากความสามารถต่อสู้ดิ้นรน ทั้งยังกลับใจสำนึกผิดนางหนึ่ง

มิว่าผู้ใดก็ดูออก นางพญาแดงถูกน้ำมิตรอันยิ่งใหญ่ของพวกตนสร้างความหวั่นไหวใจแล้ว

นางทราบกระจ่างว่า *เรื่องที่รวดร้าวทรมานที่สุดในใต้หล้าหาใช่ไม่มีเงินทอง หาแต่ปราศจากสหาย!*

นางพลันพบว่าพฤติการณ์ที่ผ่านมา เพียงได้มาซึ่งความโดดเดี่ยวเดียวดายและเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว

นางเป็นสตรีอายุยี่สิบห้าปีแล้ว ทราบดีว่าความเงียบเหงาเดียวดายเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวเพียงไหน

ต่อให้เป็นทรัพย์ศฤงคารทั้งมวลในใต้หล้าก็ไม่อาจทับถมความเวิ้งว้างว่างเปล่าในจิตใจตนจนเต็ม!

นั่นเป็นเรื่องที่เหล่าดรุณีแรกรุ่นมิมีวันเข้าใจได้

ดังนั้นนางจึงไม่ผละจากไป

ก๊วยได้โล่วกล่าวอีกว่า

"ท่านบอกว่าตอนที่พวกท่านทั้งห้าร่วมมือกัน ได้รับผลประโยชน์มิน้อยที่ได้มามากพอต่อการให้คนผู้หนึ่งเสพย์สุขเยี่ยงราชาไปชั่วชีวิต"

เฮ้งต๋งกระทั่งตอบยังคร้านจะตอบ เพียงแค่นเสียงดังเฮอะ

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"แต่นางยินยอมสลัดทอดทิ้งชีวิตเยี่ยงราชา มาปรนนิบัติท่านในที่นี้ นางวิปลาสเสียสติไป?"

อี้จิกตอบแทนว่า

"นางย่อมไม่เสียสติ"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ดังนั้นต่อให้เป็นตัวโง่งม ก็สมควรเข้าใจจิตเจตนานาง สมควรดีต่อนาง"

นางพญาแดงหาได้พำนักในเคหารุ่มรวย ตั้งแต่ยันต์คร่าวิญญาณและพวกเสียชีวิตแล้ว

นางออกไปห้าหกวันค่อยกลับมา

ตอนที่นางกลับมา เพียงพกนำห่อผ้าเล็ก ๆ ใบหนึ่ง ภายในห่อผ้ามีเสื้อผ้าหยาบหลายชุดและข้าวของปลีกย่อยบางประการ

นั่นเป็นทรัพย์สินที่นางมีอยู่

นางกลับบริจาคเงินทองที่เสี่ยงชีวิตได้มาจำนวนนั้น แก่หน่วยงานที่จัดตั้งอยู่ตามมณฑลต่าง ๆ ตลอดลุ่มแม่น้ำฮวงโห เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย

นี่เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนแทบมิยอมเชื่อถือ

สีหน้าเฮ้งต๋งยังคงเขียวคล้ำ

ก๊วยโล่วจึงกล่าว

"หรือจนบัดนี้ท่านยังไม่เชื่อถือนางอีก ?"

อี๊ฉิกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราเคยติดตามสืบสาวความเคลื่อนไหวของนางให้กับท่าน พิสูจน์ยืนยันว่านางมิได้หลอกลวงท่านจริง ๆ"

ก๊วยโล่วกล่าวบ้างว่า

"หรือจนบัดนี้ท่านยังดูไม่ออกว่านางทำเช่นนี้เพราะสาเหตุใด ?"

"นางย่อมกำลังไถ่ถอนโทษทัณฑ์ แต่ประการสำคัญคือนางคิดสร้างความหวั่นไหวใจแก่ท่าน ให้ท่านแปรเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อนาง"

"หากแม้นมีคนแสดงต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ มิว่ากาลก่อนนางกระทำเรื่องราวใด ก็เพเจ้าล้วนอภัยแก่นาง"

เฮ้งต๋งรับฟังวาจาทั้งสองอย่างเงียบงัน เนิ่นนานให้หลังจึงเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

"พวกท่านกล่าวหมดสิ้นแล้วหรือไม่ ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"วาจาที่สมควรกล่าว นับว่ากล่าวหมดสิ้นแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"กระทั่งวาจาที่มิสมควรกล่าว ยังกล่าวออกมา ยามนี้เพียงคิดใคร่ดูว่าท่านจะทำอย่างไร ?"

"พวกท่านต้องการให้เราทำอย่างไร คุกเข่าลงวิงวอนนางแต่งงานกับเรา ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"นั่นกลับมิต้อง เพียงแต่..."

อี้ฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"เพียงแต่ท่านแสดงท่าทีดีต่อนางกว่านี้ก็พอแล้ว"

เฮ้งต๋งพลันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"พวกท่านล้วนประเสริฐเลิศยิ่ง"

มิทันขาดคำ ก็ผุดลุกขึ้นจากไป

คราครั้งนี้เฮ้งต๋งเดินเหินอย่างแช่มช้า แต่ก๊วยไต้โล่วกลับไม่ฉุดรั้งไว้ เนื่องเพราะเฮ้งต๋งน้อยครั้งจะทอดถอนใจ

อาทิตย์ค่อย ๆ ลอยเด่น ทอทาบเงาของเฮ้งต๋งกับพื้นจนยาวเหยียด

แผ่นหลังเฮ้งต๋งงอลงเล็กน้อย ราวกับแบกภาระหนักอึ้งอยู่กลางหลัง

ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิกไม่เคยเห็นเฮ้งต๋งมีลักษณะเช่นนี้มาก่อน จิตใจพวกตนพลอยหนักอึ้งขึ้นมา

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด แว่วเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบากระทบโสต พอเงยหน้าขึ้น เห็นนางพญาแดงยืนหยัดอยู่เบื้องหน้า

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เชิญนั่ง"

นางพญาแดงทรุดกายนั่งลง หยิบฉวยน้ำชาถ้วยที่เทแก่เฮ้งต๋งเมื่อครู่ขึ้น จิบดื่มคำหนึ่งแล้ววางลงพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินคำสนทนาของพวกท่านจนหมดสิ้นแล้ว"

ก๊วยไต้โล่วส่งเสียงดังอ้อ เนื่องเพราะตนมิทราบสมควรกล่าวกระไร

นางพญาแดงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"กุศลเจตนาของพวกท่านเป็นที่สำนึกตื้นตันของข้าพเจ้านัก แต่ทว่า...พว

ท่านยังไม่เข้าใจเรื่องระหว่างข้าพเจ้ากับเขาจนซึ้งกระจ่าง"

ก๊วยโล่วและอี้ฉิกมิได้แสดงข้อคิดเห็นกระไร เพียงรับฟังอย่างเงียบงัน

นางพญาแดงก้มศีรษะต่ำ กล่าวว่า

"กาลก่อนพวกเรา...สนิทสนมกันยิ่ง..."

กระแสเสียงนางคล้ายสั่นเครือ ต้องระบายลมหายใจยาว ๆ ค่อยเอ่ยสืบต่อ

"คราครั้งนี้ข้าพเจ้ารั้งอยู่ที่นี้ เพราะมุ่งหวังให้เขาแปรเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อข้าพเจ้า สามารถมีชีวิตเยี่ยงกาลก่อน ดังที่พวกท่านบ่งบอกจริง ๆ"

ก๊วยโล่วอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านคำนึงหาถึงวันเวลาเมื่อกาลก่อนจริง ๆ?"

นางพญาแดงผงกศีรษะกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่าอดีตกาลความหลังผ่านพ้นไปแล้ว เฉกเช่นกับวัยสาวของดรุณีนางหนึ่งไม่มีวันหวนกลับคืนมา"

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำตานางพลันไหลรินหลั่ง

ก๊วยโล่วก็บังเกิดความสลดหดหู่จับจิต คิดกล่าววาจาแต่มิทราบสมควรกล่าวกระไร ยามเบือนหน้ามองอี้ฉิก ขอบตาอี้ฉิกก็แดงก่ำ

กาลก่อนนางพญาแดงแม้มุ่งร้ายต่อพวกตน แต่พวกตนลืมเลือนแต่แรกแล้ว ไฉนบัดนี้เพียงเห็นอกเห็นใจนางพญาแดง ยึดถือว่านางเป็นสตรีที่กลับตัวกลับใจนางหนึ่ง

มิมีผู้ใดลืมเลือนความแค้นได้ง่ายดาย เฉกเช่นก๊วยโล่วและพวก

ชั่วครู่ให้หลัง นางพญาแดงค่อยกลั้นกลืนน้ำตากล่าวว่า

"แต่พวกท่านหากเข้าใจว่าเขาเป็นบุรุษไร้น้ำใจ นับว่าคาดคิดผิดแล้ว เขาที่แสดงท่าทีต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ ยิ่งหมายความว่าเขาไม่ได้ลืมเลือนความสัมพันธ์แต่หลังพวกเราเมื่อกาลก่อน"

อี้ฉิกผงกศีรษะกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าเข้าใจดี"

มันเข้าใจจริง ๆ *ความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคนช่างพิเศษพิสดารล้ำ คนที่ยิ่งทำร้ายจิตใจกันและกัน เนื่องเพราะกาลก่อนพวกมันรักใคร่กันอย่างลึกล้ำ*

นางพญาแดงเอ่ยสืบต่อ

"เนื่องเพราะกาลก่อนเขาดีต่อข้าพเจ้าไป พอพบว่าข้าพเจ้าทำร้ายเขา จึงอาฆาตแค้นข้าพเจ้าปานนี้"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"มันไหนเลยอาฆาตแค้นท่านได้ ?"

"เขาแค้นข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับปลาบปลื้มปิติ เนื่องเพราะกาลก่อน เขาหามิได้ดีต่อข้าพเจ้าอย่างจริงใจ ตอนนี้ไหนเลยอาฆาตแค้นข้าพเจ้า ?"

ก๊วยโล่วจำต้องผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจ"

นางพญาแดงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ท่านหากกรีดมีดใส่ใบหน้าคนผู้หนึ่งอย่างลึกล้ำ ใบหน้ามันต้องปรากฏรอยแผลเป็นอยู่สายหนึ่ง มิมีวันฟื้นคืนสู่สภาพเดิม แผลหัวใจก็เป็นเฉกเช่นกัน ดังนั้นข้าพเจ้าทราบว่าพวกเราไม่อาจฟื้นฟูสภาพดังเดิมแล้ว"

"แต่ทว่า...พวกท่านอย่างน้อยสามารถเป็นสหายกัน"

รอยยิ้มบนใบหน้านางพญาแดงยิ่งรันทดหดหู่ กล่าวว่า

"มิว่าบุคคลสองคนใดล้วนคบหาเป็นสหายกันได้ แต่ผู้ใดหากเคยรักใคร่กันมาก็มิอาจเป็นสหายตลอดกาล ท่านว่าใช่หรือไม่"

ก๊วยโล่วได้แต่ยอมรับ

นางพญาแดงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"แต่มิว่าอย่างไร พวกท่านล้วนเป็นสหายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ลืมเลือนพวกท่านตลอดกาล"

ก๊วยโล่วจึงพบว่า ในมือนางถือห่อผ้าเล็ก ๆ ใบหนึ่ง ต้องร้องโพล่งอย่างแดกดันว่า

"ท่านคิดจากไป ?"

"ข้าพเจ้าหากรั้งอยู่ที่นี้ มิเพียงสร้างความไม่สบายใจแก่เขา ข้าพเจ้าเองก็ขมขื่นใจ ดังนั้นมิสู้จากไป"

"แต่ท่าน...กำหนดแผนเดินทางขั้นต่อไปหรือไม่ ?"

นางพญาแดงส่ายหน้ากล่าวว่า

"หามีไม่"

มิรอให้บุคคลอื่นกล่าววาจา ก็เอ่ยสืบต่อ

"แต่พวกท่านโปรดวางใจ ข้าพเจ้ามีทิศทางไปมากหลาย เพราะเพื่อเขาเฝ้าข้าพเจ้า พวกท่านทางที่ประเสริฐอย่าได้เหนี่ยวรั้งข้าพเจ้าไว้"

ก๊วยได้โล่วเบือนหน้ามองอี๊ฉิก อี๊ฉิกกลับนั่งตะลึงลาน

นางพญาแดงจับจ้องมองดูทั้งสอง ดวงตาเปี่ยมประกายเลื่อมใส กล่าวเสียงนุ่มนวล

"พวกท่านหากยึดถือข้าพเจ้าเป็นสหาย ขอให้จดจำวาจาหลายประโยคไว้"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"ท่านบอก"

"สิ่งล้ำค่าที่สุดในใต้หล้า ทั้งมิใช่ชื่อเสียง และไม่ใช่ทรัพย์ศฤงคาร หากแต่เป็นน้ำใจระหว่างคนต่อคน ท่านหากได้มา พึงทะนุถนอมไว้ อย่าได้สร้างความผิดหวังแก่ตนเองและผู้อื่น"

กระแสเสียงนางยิ่งมายิ่งแผ่วเบา เอ่ยสืบต่อ

"เนื่องเพราะมีแต่บุคคลที่เคยสูญเสียความรัก จึงทราบว่าน้ำใจควรคู่กับการทะนุถนอมกระไรปานนั้น หากแม้นสูญเสียมันไป ต้องเจ็บปวดรวดร้าวเพียงไร เงียบเหงาเพียงไหนแปลี่ยวปานไหน"

ขอบตาอี๊ฉิกแดงก่ำ พลันกล่าวว่า

"ท่านเล่า ? กาลก่อนท่านรักมั่นอย่างจริงใจหรือไม่ ?"

นางพญาแดงเงียบงันนิ่งนานจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงจำแนกไม่ออก"

"บัดนี้เล่า ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า นับแต่เขาจากมา ข้าพเจ้ามักครุ่นคำนึงถึงเขา ข้าพเจ้าเฝ้าหาผู้คนจำนวนมาก แต่มิมีผู้ใดทดแทนเขาได้"

มิทันขาดคำ พลันยกมือปิดหน้า วิ่งตะบึงออกจากเคหารุ่มรวย

ก๊วยโล่วคิดติดตามไป อี้ฉิกกลับยื่นมือออกขัดขวาง กล่าวอย่างสะ
สะท้อนว่า

"ปล่อยให้นางไปเถอะ"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ให้นางจากไปในลักษณะนี้ ?"

"ไปได้ก็ประเสริฐ มิเช่นนั้นกลับสร้างความเจ็บปวดรวดร้าวแก่กันและกัน"

"ข้าพเจ้าเกรงว่านางปลงไม่ตก จะ..."

อี้ฉิกล่วงรู้จิตเจตนาฝ่ายตรงข้าม สอดคำขึ้น

"ท่านวางใจเถอะ นางรับรองมิทำเช่นนั้น"

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"เนื่องเพราะนางทราบแล้วว่า เฮ้งเล่าตั๋วเปี่ยมความจริงใจต่อนาง ดังนั้น
เพียงพอต่อการประโลมใจนางชั่วชีวิต"

ดวงตาอี้ฉิกเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ เอ่ยสืบต่อเสียงแผ่วเบา

"ชั่วชีวิตสตรีนางหนึ่ง ขอเพียงมีบุรุษเพศผู้หนึ่งรักนางอย่างจริงใจ ชีวิต
นางนับว่ามีคุณค่าพอแล้ว"

ก๊วยโล่วเพ่งตามองอี้ฉิก กล่าวว่า

"ท่านคล้ายเข้าใจสตรีซึ้งกระจ่างยิ่ง"

อี้ฉิกเบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง คล้ายมิกล้าประสานสบตาด้วย

ทันใด แผ่นฟ้าสีครามปรากฏพลุไฟสีม่วงจาง ๆ สายหนึ่งพวยพุ่งขึ้น

อี้ฉิกขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ในเวลาเยี่ยงนี้ ไฉนมีคนจุดพลุไฟ ?"

ยามเมื่อเหลียวหน้ากลับมา จึงเห็นเฮ้งต๋งยืนหยัดอยู่ใต้ชายคาตึกจับจ้องมอง
พลุไฟนั้น

สายลมพอโชยพัดผ่าน พลุไฟสีม่วงก็กระจายหายไปตามสายลม

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ขอเพียงผู้อื่นบังเกิดอารมณ์สนุก ก็สามารถจุดพลุไฟได้ทุกเวลา หามีอันใด
น่าแตกตื่นไม่"

อี้ฉิกกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เฉกเช่นกับสามารถชักว่าวทุกเวลากระมัง ?"

ก๊วยโล่วมิทันรับฟังถนัดชัด ขณะจะไต่ถามเฮ้งต๋งพลันโถมถึงเบื้องหน้าทั้งสอง กล่าวว่า

"นางเล่า ?"

"นาง" ย่อมหมายถึงนางพญาแดง

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"นางจากไปแล้ว เนื่องเพราะนางเห็นว่า..."

"นางจากไปตั้งแต่เมื่อใด ?"

"เมื่อครู่นี้เอง"

เพิ่งขาดคำ เฮ้งต๋งพลันลอยตัวขึ้นกลางอากาศ ขยับกายวูบก็พลิ้วปราดข้ามกำแพงตึกไป

ก๊วยโล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ที่แท้มันดีต่อนางปานนี้ นางไม่จำเป็นต้องจากไปเลย"

สีหน้าอี้ฉิกกลับปราศจากรอยยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าพลุไฟนั้นเพียงจุดล้อเล่น ?"

"หรือว่ามิใช่ ?"

"โอ ดูท่าท่านไม่เข้าใจเล่ห์เหลี่ยมลวดลายในวงนักเลงแม้แต่น้อยจริง ๆ"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงมิใช่นักเลงเก่าอันโชกโชน"

"หากแม้นพวกเราต้องจัดการคนผู้หนึ่ง ท่านเฝ้าสังเกตความเคลื่อนไหวของมันอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะรออยู่ที่เชิงเขา หากแม้นท่านมีข่าวคราวของมัน จะหาทางแจ้งต่อข้าพเจ้าอย่างไร ?"

"มิมีเรื่องเช่นนั้น ท่านหากรออยู่ที่เชิงเขา ข้าพเจ้าต้องอยู่ที่เชิงเขาเช่นกัน"

ดวงตาอี้ฉิกทอประกายอบอุ่นซึ้งใจขึ้นวูบ แต่แล้วปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียด กล่าวว่า

"พวกเรากำลังสนทนาเรื่องสำคัญกัน ขอให้ท่านเป็นจริงเป็นจังเสียบ้างได้หรือไม่?"

ก๊วยได้โล่วรับคำอย่างยิ้มแย้ม ขบคิดแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าจะใช้คนไปแจ้งต่อท่าน"

"หากมิมีบุคคลอื่นเล่า ?"

"ข้าพเจ้าจะลงจากเขาไปเอง"

อี้ฉิกถลึงตาใส่กล่าวว่า

"สมองท่านที่แท้บรรจุอันใด ฟางข้าวหรือตอไม้กันแน่ ?"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อกล่าวว่า

"นอกจากฟางข้าวและตอไม้แล้ว ยังมีมันสมองอีกส่วนหนึ่งมุ่งกระตุ้นโทสะท่าน ตอนท่านมีโทสะคล้ายกับดรุณีน้อยนางหนึ่งจริง ๆ"

มิรอให้อี้ฉิกกล่าววาจา ชิงเอ่ยสืบต่อ

"ซึ่งความจริงเราเข้าใจเจตนาของท่าน ท่านเห็นว่าพลุไฟนั้นเป็นสัญญาณส่งข่าวของชนชาวบู๊ลิ้ม ?"

อี้ฉิกทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"สักวันหนึ่งข้าพเจ้าต้องถูกท่านก่อกวนจนคลั่งใจตายแน่นอน"

ยามนั้นที่เชิงเขาพลันปรากฏพลุไฟมีสีม่วงสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเช่นกัน

ท่าทีก๊วยได้โล่วเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา กล่าวว่า

"ในความเห็นของท่าน หรือมีชนชาวบู๊ลิ้มมายังสถานที่พวกเรา ?"

"อืมม์ มิหนำซ้ำมีจำนวนกว่าหนึ่งคนขึ้นไป"

"ท่านเข้าใจว่าพวกมันรุดมาจัดการนางพญาแดง ?"

"ข้าพเจ้ายังไม่แน่ใจ แต่เฮ้งเล่าตั๋วคงคาดคิดเช่นนี้ จึงรีบรุดไป"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนกว่า

"อย่างนั้นพวกเรายังรออยู่ที่นี้ไยกัน ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังต้องการหารือกับท่านประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ครานี้ท่านอย่าได้ติดตามข้าพเจ้าไปได้หรือไม่ ?"

ก๊วยได้โล่วสลัดศีรษะสอดคำขึ้น

"ไม่ได้"

"พวกเราหากรุดไปจนหมดสิ้น จะให้ผู้ใดดูแลลิ้มไท้เพ้ง ?"

ก๊วยโล่วฉุกใจคิด พวกตนย่อมมิอาจทอดทิ้งลิ้มไท้เพ้งอยู่ที่นี้เพียงลำพัง ตงฟังกล่าวอย่างครุ่นคิด

"หรือท่านไม่อาจให้ข้าพเจ้าไปแทน ?"

"ไม่ได้ อาการบาดเจ็บของท่านความจริงยังมิทุเลา ก็ชิงดื่มสุราก่อน ดังนั้นตอนนี้ท่านไม่บังควรประมือกับผู้คน"

"ผู้ใดว่ากัน ?"

อี้ฉิกถลึงตาใส่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าว่าเอง หรือท่านมิยินยอมพร้อมใจ ?"

ก๊วยโล่วแบมืออย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายินยอมจนสนิทใจแล้ว"

ยกโต๊ะเตี้ยที่จัดวางกระดานหมากรุกขึ้น พึมพำว่า

"ท่านรีบไปเถอะ ข้าพเจ้าจะเข้าห้องหับ พันตูหมากรุกกับลิ้มไท้เพ้ง ความแตกฉานในเชิงหมากรุกของมันต่ำทรามทัดเทียมกับข้าพเจ้า"

อี้ฉิกมองตามเงาหลังก๊วยโล่วจนลับตา ประกายตาพลันแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล อ่อนโยนนุ่มนวลราวกับสายลมที่เพิ่งโชยพัดหิมะหลอมละลาย

ตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิ เป็นฤดูการท่องเที่ยวของบุตรบิดามากรักเปี่ยมน้ำใจ

แต่มีสถานที่บางแห่ง คล้ายปราศจากฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล

ซึ่งความจริงฤดูใบไม้ผลิที่แท้จริง หาได้ปรากฏบนกิ่งก้านเขียวขจี หากแต่อยู่ที่ขึ้นในจิตใจท่าน

ยังมี ใบไม้ผลิหาใช่ฤดูกาลฆ่าคน

แต่ตอนนี้อี้ฉิกพลันแว่วเสียงแผดร้องคราหนึ่ง

เป็นเสียงแผดร้องของคนคราใกล้ตาย

คมดาบสะท้อนประกาย โลหิตเนืองนองพสุธา ล้วนมิใช่ภาพพจน์ที่พึงมีในฤดูใบไม้ผลิ

คนผู้หนึ่งนอนจมอยู่ในกองเลือด ลมหายใจชะงักขาดห้วง เสียงแผดร้องครา

ใกล้ตายก็ขาดหาย

แต่ดาบยังกุมกระชับอยู่ในมือแนบแน่น

เป็นดาบหัวตัดอันหนักอึ้งเล่มหนึ่ง ทั้งคมกล้าทั้งแวววาว

ยังมีอีกแปดคนกระชับดาบอีกแปดเล่ม รายล้อมนางพญาแดงอยู่ระหว่างกลางแน่นหนา

ทั้งแปดล้วนเป็นบุรุษชุดดำ ท่วงท่าคล่องแคล่วปราดเปรียวเหี้ยมหาญดุร้ายประกายตาอาฆาตอำมหิต

ในสายลมอบอวลด้วยกลิ่นคาวโลหิตคละคลุ้ง ฤดูใบไม้ผลิคล้ายไม่ปรากฏขึ้นในดงไม้แถบนี้

นางพญาแดงกวาดตามองผู้คนรอบข้าง บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มแย้มหยันเยี้ยมอีกครา ชี้มือเรียวงามไปยังซากศพที่นอนจมกองเลือด กล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"คนผู้นี้จัดอยู่อันดับใด ?"

บุรุษชุดดำแปดคนขบกรามกรอด มีแต่คนที่ผอบซูบที่สุดเค้นเสียงว่า

"อันดับแปด"

นางพญาแดงงอนิ้วนับ พลางกล่าว

"ผู้ที่เสียชีวิตเป็นบุคคลแรกเมื่อคราก่อน คล้ายเป็นอันดับหก จากนั้นเป็นอันดับสอง อันดับห้า อันดับสิบ บัดนี้บวกอันดับแปด...โอ สิบสามดาบใหญ่กลับหลงเหลือเพียงแปดดาบเท่านั้น"

บุรุษชุดดำผอมซูบนั้นกล่าวว่า

"มิผิด สิบสามดาบใหญ่เสียชีวิตในเงื้อมมือพวกท่านไปห้าคนแล้ว"

มันส่งเสียงคำรามดุจสัตว์ป่าว่า

"แต่แปดดาบยังเพียงพอต่อการสับท่านเป็นเลือดเนื้อเละเลือน"

นางพญาแดงหัวร่อแล้ว เสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงิน กล่าวว่า

"โฉมสะคราญพึงมีชีวิต จึงแต่งแต้มโลกให้สดใส ข้าพเจ้าหากถูกสับเป็นเลือดเนื้อเละเลือน ไยมิใช่น่าเสียดายยิ่ง ?"

สามในแปดบุรุษดำพลันตวัดดาบถาโถมเข้ามา

บุรุษชุดดำผอมซูบนั้นตวาดเบา ๆ

"หยุดมือ"

มันเป็นดาบอันดับหนึ่งในสิบสามดาบใหญ่ เสียงตวาดพอดัง ดาบสามเล่มนั้นก็ชะงักค้างที่กลางอากาศ

นางพญาแดงกล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว

"พวกท่านดู ข้าพเจ้าทราบดีว่าเตี่ยเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่แซ่เตี่ย) ไม่อาจตัดใจฆ่าข้าพเจ้า มันแม้มิใช่คนถนอมบุปผา แต่ย่อมเข้าใจความดีเลวของอิสตรีนางหนึ่ง"

เตี่ยเล่าตั๋วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เราไม่อาจตัดใจฆ่าท่านจริง ไม่อาจตัดใจให้ท่านตายเร็วไป!"

นางพญาแดงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าตายเมื่อใด ข้าพเจ้าจะตายเมื่อนั้น ข้าพเจ้ายินยอมและทำทุกเรื่องราวเพื่อท่าน"

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

คนผู้หนึ่งเมื่อเป็นพี่ใหญ่ ก็มิอาจกล่าวมากความไป เนื่องเพราะคนที่ยิ่งไม่กล่าววาจา วาจาที่เปล่งออกมายิ่งมีคุณค่า

เตี่ยเล่าตั๋วก็มิใช่คนชมชอบกล่าววาจา คารมมันกระชับสั้นและมีประสิทธิภาพ ยามนั้นกล่าวอีกว่า

"ท่านสังหารพวกพ้องเราห้าคน พวกเราจะฟันท่านห้าดาบ บัญชีรายนี้เป็นอันสะสางคลี่คลายกัน"

นางพญาแดงกะพริบตากล่าวว่า

"ฟันเพียงห้าดาบ โดยไม่ผนวกดอกเบี้ย?"

"อืมม์"

"นี่กลับยุติธรรมอย่างยิ่ง อย่าว่าแต่พวกท่านตอนนี้ใช้แปดกลุ้มรุมหนึ่งข้าพเจ้าแม้มิรับปากก็ไม่ได้"

เตี่ยเล่าตั๋วเค้นเสียงว่า

"ท่านเข้าใจก็ประเสริฐ"

"ข้าพเจ้าแม้เข้าใจ น่าเสียดายที่กลัวเจ็บ"

กวาดตามองดาบในมือฝ่ายตรงข้าม สีหน้าปรากฏแววหวาดผวาน่าสมเพช

เอ่ยสืบต่อ

"ดาบใหญ่ปานนี้ ยามฟันต้องร่างคงเจ็บปวดยิ่ง"

เตี่ยเล่าตั๋วกล่าวว่า

"ไม่เจ็บหรอก"

"ไม่เจ็บจริง ๆ ?"

"อย่างน้อยพอฟันถึงดาบที่สอง ท่านจะมิรู้สึกเจ็บปวดอีก!"

นางพญาแดงคล้ายยังไม่เข้าใจความหมายในวาจา กล่าวว่า

"ท่านเมื่อรับรองเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็วางใจยิ่ง แต่มีเงื่อนไขประการหนึ่ง"

"ท่านบอก"

"ดาบแรกต้องให้ท่านฟันข้าพเจ้า"

ตาหยาดเยิ้มของนางจับจ้องอยู่ที่เตี่ยเล่าตั๋ว กล่าวอีกว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิเชื่อถือบุคคลอื่น เพียงเชื่อถือท่าน"

เตี่ยเล่าตั๋วกล่าวว่า

"ตกลง"

จบคำ ก้าวเนิบนาบมา ฝีเท้ามันหนักอึ้งแทบได้ยินเสียงเหยียบย่ำกรวดใต้เท้าแหลกสลาย

ดาบมันยังคงปล่อยห้อยลง แต่เส้นเอ็นบนหลังมือโปนเขียวคล้ำ

แสดงแน่ชัด มันเกร็งลมปราณขึ้นเปี่ยมล้น...ดาบที่สองรับรองมิเจ็บปวดอี

ดาบแรกนี้พอฟันลง มิว่าผู้ใดก็มิรู้สึกเจ็บปวดอีก...ความรู้สึกอื่นอีกพลอยสล
สิ้นด้วย

นางพญาแดงกลับพริ้มตาลง บนใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้มหยาดเ
กล่าวว่า

"มาเถอะ"

ประกายดาบกระจายวูบ ฟาดฟันลงมาพร้อมกับกระแสพลังหวีดหวิวระคายโ

นางพญาแดงพลันย่อกายลงวูบ พุ่งผ่านใต้เงาดาบไป ประกายดาบที่แปล
ปลาบ พลันปรากฏปอยผมกระจุกหนึ่งปลิวเวียนว่อน

ผมเผ้านางถูกฟันขาดไปกระจุกหนึ่ง

แต่มือของนางกลับยันข้อศอกเตี่ยเล่าตั่วไว้ อีกมือหนึ่งกดอยู่เหนือจุดเส้นใต้ทายโครงฝ่ายตรงข้าม

มิว่าผู้ใดก็จำแนกไม่ออกว่านั่นเป็นจุดเส้นใด แต่ทราบว่าต้องเป็นจุดชีวิตแห่งหนึ่ง

สีหน้าของบุรุษชุดดำอึกเจ็ดคนบิดเบี้ยวราวกับถูกเตะที่ท้องน้อยเท้าหนึ่ง

นางพญาแดงยังคงหัวร่อ

เป็นเสียงหัวร่อกวักวิญญาณ

นางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตอนนี้ท่านคงทราบแล้วว่าข้าพเจ้าไฉนให้ท่านลงมือ เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านมืออ่อนไม่อาจตัดใจทำร้ายข้าพเจ้า"

เตี่ยเล่าตั่วหาได้มืออ่อน ท่าดาบมันทั้งรวดเร็วทั้งดุดัน

เพียงแต่ตอนที่มันฟาดฟันดาบลง ใต้คมดาบกลับปรากฏช่องโหว่ชั่ววูบ

นั่นก็ยากตำหนิ ยามเมื่อเห็นสตรีนางหนึ่งพริ้มตารอความตาย มิว่าผู้ใดก็บังเกิดความชะล่าเลินเล่อ

เตี่ยเล่าตั่วได้บทเรียนมาอีกคราว

...ท่านหากต้องการฆ่าคน พึงระมัดระวังว่าผู้อื่นจะฆ่าท่าน

เตี่ยเล่าตั่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร ?"

"มิมีใด เพียงคิดตกลงการค้ากับท่านรายหนึ่ง"

"การค้าอันใด ?"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ใช้ชีวิตท่านแลกกับข้าพเจ้า"

"แลกเปลี่ยนกันอย่างไร ?"

"รวบรัดยิ่ง ข้าพเจ้าหากตายไป ท่านก็อย่าคิดหมายมีชีวิตรอด"

"หากแม้นเราตายแล้วเล่า ?"

นางพญาแดงกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ท่านหากตกตาย ข้าพเจ้าย่อมมิอาจมีชีวิตรอด แต่ข้าพเจ้าไหนเลยตัดใจ

ปล่อยให้ท่านตายได้"

เตี่ยเล่าตั๋วขบคิดแล้วกล่าว

"ประเสริฐมาก"

มิว่าผู้ใดยังไม่ทันเข้าใจความหมายของคำ "ประเสริฐมาก" ดาบในมือมันพลันฟันลง

ฟันใส่ศีรษะมันเอง!

นางพญาแดงเป็นนักเลงเก่าอันโชกโชน ทราบดีว่าหากค้ำยันข้อศอกของคนผู้หนึ่ง ดาบในมือมันจะมิมีทางทำร้ายบุคคลอื่นได้

แต่นางลืมเลือนเรื่องประการหนึ่ง

ดาบในมือเตี่ยเล่าตั๋วแม้ไม่สามารถฟันใส่นาง แต่สามารถพับแขนฟันใส่ตัวเอง

นางเพียงคำนึงถึงการคุ้มครองป้องกันตัว กลับลืมเลือนคุ้มครองชีวิตผู้อื่น

นางเข้าใจว่าบุคคลอื่นก็เป็นเฉกเช่นกับนาง มักรักถนอมชีวิตของตนเองมากกว่า

หาทราบไม่ภายใต้ความรักและความแค้นที่ผลักดัน มีบ้างบางคน กระทั่งชีวิตตนเองยังไม่ต้องการ!

พลานุภาพของความรักและความแค้นยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด ทั้งยังเหนือความคาดหมายของนาง

.....

หยาดโลหิตสาดกระจาย

เม็ดโลหิตสีแดงฉานกระเซ็นซ่าน คล้ายสายฝนสาดซัด พุ่งใส่ใบหน้านางพญาแดง

นางพญาแดงเพียงเห็นดวงตาที่เปี่ยมประกายอาฆาตมาดร้ายของเตี่ยเล่าตั๋วเบิกถลนออกมาราวตาปลาตาย จากนั้นสายตาของนางถูกประกายโลหิตบดบังไว้

ได้ยินเสียงขู่คำรามอันแตกตื่นขุ่นเคืองดังระงมจากรอบข้าง

พลังดาบอันเกรี้ยวกราดระคายโสตโหมฟาดฟันใส่นางจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

นางพญาแดงทะยานปราดขึ้นหลบเลี่ยง คิดหมายลืมตาขึ้น

แต่นางยังคงมองไม่เห็นประกายดาบ เพียงเห็นแต่ประกายโลหิต ได้แต่ลอยตัวขึ้นเป็นคำรบสองหลบเลี่ยงตามสัญชาตญาณ

รู้สึกเย็นวาบที่ข้อเท้า คล้ายไม่รู้สึกเจ็บปวดนัก แต่กระแสพลังที่ข้อเท้ากลับเปลี่ยนสูญสิ้น

ร่างของนางตกวูบในบัดดล

นางทราบว่าพอตกวูบลงคราวนี้ จะจมอยู่ในความมืดมนอนธการที่ไร้ขอบเขต ไม่มีวันกอบกู้สถานการณ์คืนมา

ที่น่าประหลาดคือ จิตใจนางมิรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง เพียงบังเกิดความสลดหดหู่ขึ้น

นางพลันฉุกคิดถึงเฮ้งต๋ง

คนผู้หนึ่งคราใกล้ตายจะครุ่นคิดถึงเรื่องใด ?

คำถามนี้อาจมิมีผู้ใดตอบได้

เนื่องเพราะช่วงเวลานั้น แต่ละบุคคลย่อมครุ่นคิดผิดแผกแตกต่างกัน

นางครุ่นคิดถึงแต่ใบหน้าอันเย็นชากระด้างของเฮ้งต๋ง และคำนึงถึงจิตใจอันหวั่นระอุของเฮ้งต๋ง

ในยามนั้นพลันแว่วเสียงกู่ดังยาวนานกระทบโสต

สีหน้านางพลันปรากฏรอยยิ้มน้อย ๆ ขึ้น คล้ายรู้สึกว่าขอเพียงได้ยินเสียงกู่ (ที่) จะเป็นหรือตาย ก็หามีความสำคัญไม่

เสียงกู่สดใสกังวาน คล้ายอินทรีกู่ร้องกลางเวหาเคลื่อนวูบวาบลงมา

ร่างของนางพญาแดงก็ตกวูบลง

นางพลันบังเกิดความรู้สึกปลอดโปร่งผ่อนคลายล้มฟุบร่างกับพื้น กระทั่งดวงตายังคร้านที่จะลืมขึ้น

ดีที่นางมิได้ลืมตาขึ้น

หากแม้นางเห็นภาพพจน์ถัดจากนั้น จิตใจนางอาจแหลกสลาย สมองอาจแตกระเบิด...

นางพญาแดงเพิ่งล้มลง ประกายดาบก็ถักสานเป็นม่านอันแน่นหนา ประเดประดังลงหา

ทันใด เงาร่างสายหนึ่งสาดพุ่งลงจากยอดไม้พร้อมกับเสียงกู่ก้องยาวนาน ดิ่งลงในม่านดาบอย่างหักโหม

คนผู้นั้นคล้ายลืมเลือนว่าตนเป็นมนุษย์ที่กอปรขึ้นจากเลือดเนื้อ และละเลยที่ดาบสามารถฆ่าคน

เงาร่างพอละลิ่วลง ในประกายดาบปรากฏหยาดโลหิตสาดกระจายทันที

มีคนส่งเสียงอุทานว่า

"เป็นพญาอินทรีเหินฟ้า!"

"พญาอินทรีเหินฟ้ายังไม่ตาย"

ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ตอนนี้มันต้องตาย"

เงาร่างนั้นย่อมเป็นเฮ้งต๋ง

เฮ้งต๋งย่อมอาจต้องตาย และตนก็ทราบกระจ่างแก่ใจ

แต่ดราบใดที่เฮ้งต๋งยังมีลมหายใจ จะไม่มีผู้ใดปลิดชีวิตนางพญาแดงเบื้องหน้าตน

ประกายดาบแปลบปลาบจากรอบข้างอีกครา แต่เฮ้งต๋งกลับบดบังขวางหน้านางพญาแดงไว้

ดาบแม้หนักหน่วงคมกล้า แต่เฮ้งต๋งมิยอมถดถอยเด็ดขาด

เฮ้งต๋งกลับใช้สังขารที่กอปรขึ้นจากเลือดเนื้อต้านทานดาบที่สามารถฆ่าคน

ความอาจหาญมิเพียงน่าเคารพเลื่อมใส ทั้งยังน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

อี้ฉิกพอเร่งรุดมาถึง เฮ้งต๋งก็รับบาดแผลเจ็ดแปดดาบ บาดแผลทุกแห่งล้วนปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา

มิว่าผู้ใดแสดงความอาจหาญ ล้วนต้องหลั่งโลหิต

อี้ฉิกพอเห็นภาพพจน์เบื้องหน้า จิตใจแม้มิได้แตกสลาย โลหิตอันร้อนรุ่มกลับพลุ่งขึ้นถึงสมอง

พริบตานั้น อี้ฉิกก็ลืมเลือนความเป็นตายส่วนตัว พุ่งปราดเข้าวงต่อสู้ ที่มือเปล่าเท้าเปล่าอีกผู้หนึ่ง

ความกล้าหาญมาจากที่ใด?

บางครั้งสืบเนื่องจากเกียรติยศ บางครั้งสืบเนื่องจากความแค้น บางครา เป็นผลผลักดันจากความรัก บางคราเพราะเพื่อสหาย

มิว่าความกล้าหาญนี้มาจากที่ใด ล้วนควรคู่กับการเคารพยกย่อง เป็นสิ่งอันล้ำค่า

ก๊วยไต้โล่วก็มาแล้ว

มิว่าอยู่ในสถานการณ์อย่างไร ก๊วยไต้โล่วล้วนไม่ปล่อยให้สหายเสี่ยงชีวิตตนเองกลับเล่นหมากรุกอยู่ภายในบ้าน

น่าเสียดายที่ก๊วยไต้โล่วพอบรรลุถึง การต่อสู้กลับยุติลงแล้ว

บนพื้นมีดาบอยู่เพียงเก้าเล่ม

ดาบบางเล่มปักอยู่ในกองโลหิต บางเล่มตรึงติดกับลำต้นไม้ บางเล่มกลับหักสะบั้น

เฮ้งต๋งกำลังตรวจบาดแผลที่ข้อเท้านางพญาแดง ลิ่มเลือนรอยแผลดาบบนร่างกายตนเองไปสิ้น

อี้ฉิกจับจ้องมองทั้งสอง ประกายตามิทราบเป็นความปลาบปลื้มปีติ หรือว่าหดหู่กันแน่

ก๊วยไต้โล่วสาวเท้าเข้าหา กล่าวเบา ๆ ว่า

"คนเล่า ?"

อี้ฉิกก็ไต่ถามว่า

"คนเล่า ?"

"ท่านหมายถึงผู้ใด ?"

"ย่อมหมายถึงลิ้มไท้เพ้ง"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ทอดทิ้งมันอยู่ในบ้านเพียงลำพัง"

"ท่านนำพามันมาด้วย ?"

"อืมม์ มันนั่งอยู่บนต้นไม้ทางด้านนั้น"

ยามมองลงจากยอดไม้ทางด้านนั้น สามารถเห็นความเคลื่อนไหวในที่นี้ แต่คนในที่นี้มองไม่เห็นลิ้มไท้เพ้ง

การซุกซ่อนมิเพียงต้องพึ่งพาความพลิกแพลง ทั้งยังนับเป็นศิลปะประการหนึ่ง

ในช่วงเวลาอันประจวบเหมาะ เสาะหาทำเลอันเหมาะสม คือความหมายของกา
"ซุกซ่อน"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามถึงคนที่ใช้ดาบเหล่านั้น"

"พวกมันหลบหนีไปจนหมดสิ้น"

ก๊วยได้โล่วหยิบฉวยดาบบนพื้นขึ้นเล่มหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิน่าเล่าพวกมันจึงทิ้งดาบไว้ หากยึดถือดาบหนักอึ้งเยี่ยงนี้กับมือ คงไปไ
ไม่เร็วนัก"

"มิผิด เนื่องเพราะพวกมันความจริงไม่ใช่บุคคลหลบหนีอยู่เสมอ"

"ท่านรู้จักพวกมัน ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"มิรู้จัก แต่ทราบว่าสิบสามดาบใหญ่เป็นจอมโจรชื่อเสียงเลื่องลืออยู่นอ
กำแพงใหญ่"

"แต่คราวนี้จอมโจรกลับหลบหนี"

"ท่านเข้าใจพวกมันขลาดเขลากลัวตาย ?"

"หากไม่กลัวตาย ไหนเลยหลบหนีจากไป ?"

อี้ฉิกเบือนหน้ามายังเฮ้งต๋ง กล่าวว่า

"สิ่งที่มันกริ่งเกรงกลัวหาใช่ความตาย หากแต่เป็นความกล้าหาญของค
บางคน"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"อาจบางทีพวกมันมิใช่เกรงกลัว หากแต่หวั่นไหวดิ้นตัน เนื่องเพราะพว
มันก็เป็นคน แต่ละบุคคลอาจหวั่นไหวดิ้นตันได้"

หวนนึกถึงตอนที่เหล่าบุรุษชุดดำโอบอุ้มซากศพพวกพ้องจากไป สีหน้าล้ว
เปี่ยมแววพลุ่งพล่านจับจ้องมองเฮ้งต๋งอย่างดื่นตระหนก

ก๊วยได้โล่วเงียบงันชั่วขณะ พลันถามว่า

"พวกมันไฉนทราบว่างนางพญาแดงอยู่ที่นี่ ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ข่าวคราวที่ยันต์คร่าวิญญาณและพวกเสียชีวิตในที่นี้ ในวงนักเลงคงมีผู้คนแ่งรู้มากหลาย"

"ข่าวคราวในวงนักเลงกลับแพร่สะบัดรวดเร็วยิ่ง"

"หูตาของชนชาวบู๊ลิ้มความจริงรวดเร็วยิ่ง อย่าว่าแต่ความแค้นมักทำให้หูแหลมคนผู้หนึ่งปราดเปรียวกว่าเดิม"

"นางพญาแดงมีความแค้นใดกับพวกมัน ?"

"สิบสามดาบใหญ่กับยันต์คร่าวิญญาณอาจเป็นพวกพ้องเดียวกัน แต่นางพญาแดงกลับทรยศต่อพวกมันมือยู่คราหนึ่ง..."

ก๊วยไต้โล่วพลันตัดบทว่า

"เรื่องสุนัขแว้งกัดสุนัขเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้าคร้านที่จะรับฟังแล้ว"

"อย่างนั้นท่านต้องการรับฟังอันใด ?"

ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองเฮ้งต๋งและนางพญาแดง ดวงตาทอประกายอ่อนโยนนุ่มนวล กล่าวว่า

"ตอนนี้ ข้าพเจ้าเพียงต้องการรับฟังเรื่องราวที่สร้างความเบิกบานใจแก่ผู้คนแม้มุติเช่นการเริ่มชีวิตใหม่"

อี้ฉิกเพ่งมองก๊วยไต้โล่ว ดวงตาก็ทอประกายนุ่มนวล กระแสเสียงกลับนุ่มนวลกว่า กล่าวว่า

"ชีวิตใหม่เริ่มขึ้นแล้ว"

"เริ่มที่ใด ?"

อี้ฉิกเบือนหน้ามองเฮ้งต๋งกับนางพญาแดง กล่าวว่า

"ที่นี้เอง"

๒๗

โลกของเงินทอง

คนไข้เป็นคนเยี่ยงไร ?

มีบ้างบอกว่า คนไข้คือคนที่ป่วยเป็นไข้

แต่มีบ้างมิได้ป่วยไข้ กลับนับเป็นคนไข้

สมมุติเช่นคนที่ถูกพิษ หรือคนที่รับบาดเจ็บ

.....

ยังคงเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ

เดือนสาม ไม้ดอกเบ่งบานสะพรั่ง สกุณาร่าเริงไพร

พื้นพสุธาเขียวขจี ขุนเขาบรรพตก็เขียวชอุ่ม

ก๊วยได้โล่วนั่งดะลึงลานอยู่ใต้ต้นไม้เขียวชอุ่ม จวบจนอี้ฉิกเดินเหินมาถึงยังไม่รู้สึกตัว

อี้ฉิกความจริงคิดส่งเสียงสร้างความแตกตื่นแก่ฝ่ายตรงข้าม แต่ยามเมื่อเห็นท่าทีฝ่ายตรงข้าม กลับมิอาจตัดใจร่ำร้อง

สีหน้าก๊วยได้โล่วกลับซูบซีดลง คล้ายรับประทานไม่อิ่ม นอนไม่เต็มตื่น

อี้ฉิกถอนใจเบา ๆ สาวเท้าถึงเบื้องหน้าก๊วยได้โล่ว กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่ ท่านดะลึงลานอันใด ?"

ก๊วยได้โล่วเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองอี้ฉิกอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าคนไข้เป็นคนเยี่ยงไร ?"

"คือคนที่ป่วยไข้"

ก๊วยได้โล่วสายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ถูกต้องทั้งสิ้น"

"อย่างนั้นต้องกล่าวอย่างไรจึงถูกต้อง ?"

"ในสายตาข้าพเจ้า คนไข้เป็นเพียงคนที่จับจ่ายใช้สอยเงินทองเป็นพิเศษ"

"นี่เป็นวาจาใดกัน ?"

"นี่เป็นความจริง"

ก๊วยได้โล่วกล่าวเป็นความสัตย์จริง

คนไข้แม้มิอาจดื่มสุรา แต่ต้องรับประทานยา

มิเพียงต้องรับประทานยา ทั้งยังต้องรับประทานยาบำรุง ของเหล่านี้ล้วนแพงกว่าสุรา

อี้ฉิกก็ทราบว่านี่เป็นความจริง เนื่องเพราะสถานที่นี้มีคนไข้ถึงสามคน อาการบาดเจ็บของลิ้มไท้เพ้งยังไม่ทุเลา กลับเพิ่มนางพญาแดงและเฮ้งตั๋งขึ้น

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มาตรแม้นนี่เป็นความจริง ท่านก็มิบังควรกล่าวเช่นนี้"

ก๊วยได้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่บังควรกล่าวจริง แต่มิอาจไม่บอก"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าใกล้แปรเปลี่ยนเป็นคนตายแล้ว"

"คนตาย ?"

ก๊วยได้โล่วก้มลงมองดูกระดาษที่เบื้องหน้าปึกหนึ่ง กล่าวว่า

"หากเป็นเช่นนี้สืบต่อ อีกสองวันให้หลังข้าพเจ้าต้องกระโดดน้ำตายแน่นอน"

แผ่นกระดาษที่เบื้องหน้าล้วนเป็นตั๋วบัญชี บัญชีที่ต้องชำระ

ก๊วยได้โล่วดึงกระดาษออกมาแผ่นหนึ่ง ท่องอ่านว่า

"รังนกนางแอ่นขนานแท้ห้าตำลึง เป็นเงินสิบสองตำลึงถ้วน"

เหวี่ยงตั๋วบัญชีฉบับนั้นลงอย่างหนักหน่วง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"รังของนกตัวหนึ่งกลับมีมูลค่าปานนี้ หากทราบเช่นนี้แต่แรก พวกเรามิสู้แปลี่ยนเป็นนกตัวหนึ่ง มิต้องถูกคนในร้านขายยามาทวงหนี้สิน"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"ผู้ใดเรียกท่านดูแลบัญชีเล่า ?"

ก๊วยไต้โล่วชี้มือมาที่ปลายจมูกตน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเอง"

เป็นตนชิงรับหน้าที่ดูแลบัญชีเอง

ลิ้มไท้เพ้ง เฮ้งด้ง และนางพญาแดงล้วนไม่อาจเคลื่อนไหว ผู้ที่เคลื่อนไ
ได้มีแต่ก๊วยไต้โล่วและอี้ฉิก แต่เรื่องที่ต้องกระทำ กลับมีมากมายยิ่ง

ตอนนั้นอี้ฉิกถามว่า "ท่านจะดูแลบ้านช่องหรือดูแลบัญชี ?"

ก๊วยไต้โล่วตอบโดยมิขบคิด "ดูแลบัญชี"

ในความเห็นของตน การดูแลบัญชีย่อมง่ายดายกว่าการต้มยาและต้มข้
มากมายนัก

จนบัดนี้ก๊วยไต้โล่วเพิ่งทราบว่า ตนพลาดผิดอย่างมหันต์

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ความจริงข้าพเจ้าทราบว่าในใต้หล้ามิมีเรื่องใดง่ายดายกว่าการดูแลบัญชีอี

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะเมื่อหลายเดือนก่อน พวกเราไม่มีบัญชีให้สะสางกัน หากมี
ทองก็ดื่มกิน หากขาดแคลนเงินทอง มิดื่มกินทั้งวันก็หาเป็นไรไม่"

"อย่างน้อย พวกเราตอนนั้นยังสามารถปรึกษาวิธีหาเงินทองด้วยกัน"

"แต่ตอนนี้กลับผิดแผกแตกต่างไป"

อี้ฉิกผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้ผิดแผกแตกต่างจริง ๆ"

คนไข้ทั้งไม่อาจอดอาหาร ทั้งมิอาจไม่รับประทานยา

ดังนั้นมิว่าพวกตนมีเงินทองหรือไม่ แต่ละวันต้องมีรายจ่ายแน่นอน

รายจ่ายนั้นกลับมีไม่น้อยจริง ๆ

ผู้ที่หาเงินทองกลับมิมี

เนื่องเพราะอี้ฉิกวุ่นวายกับการดูแลคนไข้ ก๊วยไต้โล่วต้องครุ่นคิดหาหน
ซื้อเชื่อ

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ไม่ได้ท่องเที่ยวในวงนักเลง แต่รับฟังตำนานของผู้กล้ามามิน้อย ไฉนไม่เคยได้ยิน มีคนกลัดกลุ้มกังวลต่อปัญหาเงินทองมาก่อน"

ฝืนแย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"มีบ้างบางคน คล้ายมีเงินทองเป็นกอบเป็นกำตลอดเวลา ราวกับว่าเงินทองเหล่านั้นร่วงหล่นลงจากฟ้าก็ปาน"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"นั่นเนื่องเพราะผู้เล่าตำนานเห็นว่าบุคคลอื่นไม่ชมชอบฟังเรื่องหนี้สินเงินทอง"

"แต่นี่กลับเป็นความจริง"

"ในใต้หล้า ผู้ที่กล้าบ่งบอกความจริงมีไม่มากนัก"

"ไฉนมิกล้าบอก เกรงกลัวอันใดกัน ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"กลัวว่าผู้คนไม่รับฟัง"

"หรือผู้เล่าตำนานล้วนเป็นตัวโง่งม ไยไม่ครุ่นคิดว่าผู้คนก็ชมชอบรับฟังความจริง"

ขบคิดแล้วอธิบายเพิ่มเติมว่า

"ตำนานเรื่องราวเทพนิยายเกินความจริง อาจสาสมใจผู้รับฟัง แต่เรื่องจริงกลับสามารถสร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คนยิ่งกว่า มีแต่ตำนานที่สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คน จึงตกทอดมาทุกยุคทุกสมัย"

อี้ฉิกยิ้มพลางกล่าวว่า

"วาจาเหล่านี้ท่านบอกต่อคนเล่าตำนานเถอะ ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงคิดใคร่ทราบว่า พวกเราติดหนี้สินค้างชำระเท่าใด ?"

"ไม่มากนัก เกือบหนึ่งหมื่นตำลึงเท่านั้น"

ในสายตาของผู้คนบางคน บัญชีหนึ่งหมื่นตำลึงไม่มากมายจริง ๆ

ปัญหาอยู่ที่ว่า ตอนนี้ท่านมีอยู่เท่าใด ?

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"ตอนนี้พวกเรามีเงินอยู่เท่าใด ?"

"อีกสามหุนจะครบหนึ่งตำลึง"

อี้ฉิกเริ่มตะลึงลานบ้าง

ระหว่างหนึ่งตำลึงกับหนึ่งหมื่นตำลึง ผิดแผกกันถึงเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าตำลึง

อี้ฉิกตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้ ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจความหมายของความยากจน"

"ท่านเพิ่งเข้าใจ ?"

"อืมม์ เนื่องเพราะกาลก่อนพวกเราแม้มิมีเงินทอง แต่ไม่ได้ติดค้างบัญชีผู้อื่นยังมิอาจนับว่ายากจนจริง ๆ"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างท้อแท้

"ตอนนี้ ขอเพียงข้าพเจ้าไม่ต้องติดค้างบัญชีผู้อื่น ข้าพเจ้ายินยอมคลานกับพื้นสามวันสามคืน"

"น่าเสียดายที่ต่อให้ท่านคลานถึงสามสิบปี ก็หาเงินกว่าเก้าพันตำลึงไม่ได้"

"ข้าพเจ้าหาหนทางไม่ได้จริง ๆ"

"ข้าพเจ้าก็เช่นกัน"

ก๊วยได้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"พวกเราไฉนไม่อาจเป็นโจร ?"

"เนื่องเพราะพวกเรามิใช่โจร"

"ต้องเป็นคนประเภทใด จึงเป็นโจรได้ ?"

"เป็นคนประเภทที่ไม่ใช่ผู้คน"

ก๊วยได้โล่วขบคิดแล้วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่าทีพวกเรามีเพียงหนทางสายเดียว"

"ทางสายใด ?"

"ไม่ยอมชำระหนี้สิน"

"ท่านทราบหรือไม่ว่าคนประเภทใดจึงบ่ายเบี่ยงมิยอมชำระหนี้สิน ?"

ก๊วยได้โล่วย่อมทราบดี ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คือคนประเภทที่หน้าด้านไร้ยางอาย"

"ท่านบ่ายเบี่ยงมิยอมชำระหนี้สินได้หรือ ?"

"ไม่ได้"

อย่าว่าแต่ต่อให้ก๊วยโล่วคิดบ่ายเบี่ยง ก็ทำไม่ได้

อาการบาดเจ็บของเฮ้งต๋งและพวกยังมิทุเลา ต้องรับประทานยาบำรุงสืบต่อ

ท่านหากบ่ายเบี่ยงไม่ยอมชำระบัญชีคราวนี้ คราหน้ายังมีผู้ใดยินยอมให้ท่านซื้อเชื่อ ?

ก๊วยโล่วกล่าวอีกว่า

"เช่นนี้เป็นว่า พวกเราจะมิมีหนทางให้เลือกเดินได้ ?"

"ผู้ใดว่ากัน ขอเพียงท่านมีความตั้งใจแน่วแน่ จะเสาะพบหนทาง"

"ข้าพเจ้าเข้าใจ ทั้งยังเคยบ่งบอกต่อผู้อื่น แต่ตอนนี้..."

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ตอนนี้กระทั่งท่านยังไม่เชื่อถือ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงเชื่อถือเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าหากไม่ชำระเงินทองแก่ผู้อื่นในวันนี้ พวกเราจะมิได้รับสิทธิ์ในการเชื่ออีก"

เมื่อครู่มีผู้ตะลึงลานคนเดียว ตอนนี้กลับมีถึงสองคน

ก๊วยโล่วไม่อาจทนทานสืบต่อ ผุดลุกขึ้นเดินวนไปวนมาสิบเจ็ดสิบแปดเที่ยว พลันร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้านึกวาจาประโยคหนึ่งได้"

"วาจาใดกัน ?"

"สหายมีคุณธรรมแบ่งปันเงินทองกัน ท่านคงเคยได้ยินมา ?"

"ท่านคิดหยิบยืมเงินทองจากผู้อื่น ?"

"มิใช่ผู้อื่น แต่จากสหาย"

อี้ฉิกปรายตามา กล่าวว่า

"ผู้ใดหากคิดเอ่ยปากหยิบยืมเงินทองจากสหาย จะพบว่าสหายที่เคยมีค่อย ๆ หายสูญไปสิ้น"

"ข้าพเจ้าก็ไม่คิดเอ่ยปากต่อผู้คนจำนวนมาก เพียงคิดเสาะหาผู้คนหนึ่งเท่านั้น"

"ผู้ใด"

"ดรุณีงามที่เคยชมชอบท่าน บ๊วยลือน้ำ!"

อี้ฉิกพอฟัง ถึงกับหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กระทั่งวาจายังไม่เอื้อนเอ่ยออก ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้เรียกท่านไปเอ่ยปากหยิบยืม หากแต่เราจะเร่งรุดไปเอง"

อี้ฉิกพลันแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ในใต้หล้ามีแต่คนประเภทเดียวที่คิดหยิบยืมเงินทองจากอิสตรี"

"คนประเภทใด ?"

"เป็นตัวโง่งม มีแต่ตัวโง่งมจึงเข้าใจว่าอิสตรียินยอมหยิบยืมเงินหนึ่งหมื่นตำลึงให้"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ทราบว่าสตรีใจคับแคบกว่าบุรุษ แต่ในสายตานาง เงินหนึ่งหมื่นตำลึงไม่นับเป็นอย่างไรได้"

"ต่อให้สตรีใจกว้างกว่านี้ ก็มิหยิบยืมเงินทองแก่บุรุษ"

"เพราะเหตุใด ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะความคิดอ่านของอิสตรีผิดแผกไป"

"ผิดแผกกันอย่างไร ?"

"พวกนางมักเข้าใจว่า บุรุษที่เอ่ยปากหยิบยืมเงินทองต่อสตรีต้องเป็นบุคคลไร้ความสามารถ สตรีที่ยินยอมหยิบยืมเงินทองแก่บุรุษ ก็ไร้ความสามารถเช่นกัน"

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบใหญ่ พลันหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ที่แท้สตรีคิดเห็นอย่างไร มีแต่นางเองจึงทราบได้ ท่านหาใช่สตรีไม่"

"ข้าพเจ้าย่อมมิใช่"

"ดังนั้นข้าพเจ้ายังคิดไปทดลองดู"

"หากแม้นถูกยันกลับมาเล่า ?"

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ต่อให้ถูกยันกลับ อย่างมากเพียงถูกก้อนหินขว้างออกมา ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

พลันหัวร่อออกมา พึมพำว่า

"หากแม้นมีหินเงินหินทอง ข้าพเจ้ากลับยินยอมถูกขว้างใส่"

อี้ฉิกพลันตากระจ่างวูบ กระโดดปราดขึ้นร่ำร้องว่า

"ท่านนับว่ากล่าววาจาที่มีประโยชน์แล้ว"

ก๊วยได้โล่วกลับงงงันวูบ ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้ากล่าววาจาใด มีประโยชน์อย่างไร ?"

"วาจานี้มิเพียงมีประโยชน์ ทั้งยังมีราคา"

ก๊วยได้โล่วยิ่งไม่เข้าใจ

อี้ฉิกพลันเก็บก้อนหินขึ้นจากพื้นเจ็ดแปดก้อน กล่าวว่า

"ท่านคงมิทราบว่าวิชาซัดอาวุธลับของข้าพเจ้าไม่เลวกระมัง ?"

"มิทราบ ท่านไม่เคยซัดอาวุธลับต่อข้าพเจ้ามาก่อน"

"ข้าพเจ้าหากซัดอาวุธลับใส่ท่าน ท่านสามารถรับไว้หรือไม่ ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"นั่นมิแน่นัก"

"ท่านต้องการทดสอบหรือไม่ ?"

"มิต้องการ"

อี้ฉิกร่ำร้องว่า

"ท่านมิอาจไม่ทดลอง"

ก้อนหินในมือพลันสะบัดซัดออก ด้วยท่ามั่วเทียนฮวยโหว (พิรุณโปรยปราย [illegible]) ใส่ก๊วยได้โล่ว

ในวิชาอาวุธลับมีกระบวนท่าพิรุณโปรยปรายฟ้าอยู่ท่าหนึ่ง ชนชาวบู๊ลิ้ม [illegible]นเคยได้ยินมา

แต่ผู้ที่เคยเห็นวิชานี้มีไม่มากนัก บุคคลที่สามารถใช้หลักวิชานี้ ยิ่งมีน้อย [illegible]ยิ่งน้อย

บัดนี้ก๊วยได้โล่วนับว่าได้เห็นแล้ว

อี้ฉิกมิเพียงเรียนรู้วิชาซัดอาวุธลับ ทั้งยังแตกฉานไม่น้อยจริง ๆ

ก้อนหินเจ็ดแปดก้อน โหมซัดใส่ก๊วยโล่วดุจสายฝน

ก๊วยโล่วหมุนตัวสลับเท้า หลบเลี่ยงจากก้อนหินสองสามก้อน ยื่นมือปรา
ออกรับได้อีกสามสี่ก้อน แต่ยังถูกก้อนสองก้อนซัดต้องร่าง

อี้ฉิกซัดก้อนหินด้วยกระแสพลังอันเข้มแข็ง มิได้อดออมยั้งมือ ก๊วยโล่ว
ถึงกับร้องออกมา กระชากเสียงว่า

"ท่านหมายความกระไร ?"

"มิมีใด เพียงคิดให้ท่านกำไรเงินมาสักหลายพันตำลึง"

ก๊วยโล่วงงงันอีกครา ถามว่า

"ใช้อะไรกำไรมา ?"

"ใช้มือของท่าน"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"มือของท่านคล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่ง ผู้ที่รับอาวุธลับข้าพเจ้าได้สามสี่
มีไม่มากนัก ขอเพียงฝึกซ้อมอีกหลายครา ก็สามารถกำไรเงินทองหลายพันตำ
มาได้อย่างง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ"

ก๊วยโล่วก้มลงมองดูมือของตนเอง ยิ่งชมดูยิ่งสงสัย นึกไม่ออกว่ามือ
จะกำไรเงินหลายพันตำลึงมาได้อย่างไร ?

หากให้มือของตนคู่นี้เสียเงินทองสักหลายพันตำลึงกลับง่ายดายดุจพลิกฝ่า
จริง ๆ... ตนเล่นพนันคราใด มักเสียเงินหลายพันตำลึง

อี้ฉิกเก็บก้อนหินขึ้นอีกครา

ก๊วยโล่วอดถามมิได้ว่า

"ท่านที่แท้ต้องการให้ข้าพเจ้าไปทำอะไร ทอดลูกเต๋าหลอกลวงเงินทองผู้
มาหรือ ?"

อี้ฉิกหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเป็นราชาพ่ายแพ้ หากทอดลูกเต๋า ไหนเลยหลอกลวงเงินทองผู้
มาได้ ?"

"อย่างนั้นราชาพ่ายแพ้จะกำไรเงินทองมาได้อย่างไร ?"

"ขอเพียงท่านสามารถรับอาวุธลับทั้งมวลของข้าพเจ้า รับรองท่านต้องได้ตำแหน่งมา"

"หากยังพ่ายแพ้เล่า ข้าพเจ้าจำนำอันใดเสียแก่ผู้อื่น ?"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"คราวนี้ท่านหากยังพ่ายแพ้ เกรงว่ากระทั่งชีวิตก็ต้องเสียไป"

"ข้าพเจ้ามีเพียงชีวิตเดียวเสียให้ได้"

"ดังนั้นท่านมิอาจไม่รับอาวุธลับข้าพเจ้าไว้ หากมือของท่านรับไม่ได้ แม้ต้องใช้ปากกัด ยังต้องกัดไว้"

.....

หากคิดรับอาวุธลับที่สะบัดซัดด้วยหลักวิชาพิรุณโปรยปรายฟ้า หาใช่เรื่องง่ายดายจริง ๆ

ก๊วยไต้โล่วทดลองรับสามครั้ง ถูกก้อนหินซัดใส่รวมเจ็ดคราว กระดูกถึงกับปวดแปลบปลาบขึ้นมา

อี้ฉิกกลับไม่เจ็บปวดใจ รวบรวมเก็บก้อนหินตามที่ต่าง ๆ มาอีก

ก๊วยไต้โล่วชมดูอยู่ด้านข้างอย่างตะลึงลาน

จนบัดนี้ก๊วยไต้โล่วยังมิทราบว่าในน้ำเต้าอี้ฉิกซ่อนยาใด หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ตนคงเลิกราแต่แรกแล้ว

แต่ก๊วยไต้โล่วกลับเชื่อถืออี้ฉิก

ก้อนหินกลางลานตึกมีไม่มากนัก อี้ฉิกรวบรวมมากำมือหนึ่ง ยังรู้สึกมิเพียงพอ ไปรวบรวมเก็บจากเชิงกำแพงอีก

ก๊วยไต้โล่วลูบคลำหัวไหล่ที่ถูกก้อนหินซัดใส่จนปวดระบม อดทอดถอนใจมิได้ หากให้ตนรับอาวุธลับมากมายปานนี้ในคราเดียว นับว่าไม่มีความมั่นใจจริง ๆ

ในสายลมโชยพัด หอบเอากลิ่นหอมของดอกไม้กระทบนาสิก ดอกท้อที่ด้านตรงข้ามใกล้เบ่งบาน ก๊วยไต้โล่วพอเงยหน้าขึ้น พลันเห็นเฮ้งต๋งนั่งอยู่ริมหน้าต่าง กวักมือเป็นเชิงเรียกหา

รอจนอี้ฉิกเก็บก้อนหินหันกายมา ก๊วยไต้โล่วก็วิ่งถึงข้างกายเฮ้งต๋งแล้ว ทั้งสองเว้นมือวาดเท้ากล่าวกูลีกูลู มิทราบสนทนาเรื่องอันใด

อี้ฉิกได้แต่รอคอย รอคอยอยู่ครึ่งค่อนวันก๊วยไต้โล่วค่อยเดร็ดเดร่มา สองมือไพล่หลัง สีหน้าคล้ายภาคภูมิยิ่ง

เฮ้งต๋งยังนั่งชมดูอยู่ริมหน้าต่าง สีหน้าประดับด้วยรอยแย้มยิ้มอันลึ้ลับ

อี้ฉิกอดถามมิได้

"พวกท่านทั้งสองกำลังก่อกวนอันใด ?"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตากล่าวว่า

"ท่านหมายถึงผู้ใดกับผู้ใด ?"

"ท่านกับเฮ้งต๋ง"

"อ้อ เฮ้งต๋งให้ข้าพเจ้าบอกต่อท่านว่า คืนนี้มันต้องการรับประทานผักกาดต้มซี่โครงหมู"

มิว่าผู้ใดก็ดูออกว่าก๊วยไต้โล่วกำลังโป้ปด

ตอนที่ก๊วยไต้โล่วกล่าวโป้ปด คล้ายแขวนป้ายยี่ห้ออยู่บนใบหน้าก็ปาน

อี้ฉิกถลึงตาใส่กล่าวว่า

"คนที่กล่าวโป้ปด ระวังฟันจะถูกกระแทกหลุดลงมา"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ท่านลองทดสอบดู"

อี้ฉิกสะบัดสองมือวูบ คราวนี้มันมิเพียงซัดก้อนหินมากมายกว่าเดิม กระแสพลังที่ใช้ก็กล้าแข็งขึ้น

กระแสพลังยิ่งกล้าแข็ง สภาวะก้อนหินย่อมยิ่งเร่งร้อนรุนแรง

ก๊วยไต้โล่วหมุนคว้างละลิ่วร่างตลบหนึ่ง ในมือพลันเพิ่มวัตถุสะท้อนประกายสีเงินระยิบระยับสองสิ่ง คล้ายเป็นแหอวนที่มีด้ามถือของทารกตอนใช้กวาดขี้ลูกอ๊อดก็ปาน

ก้อนหินที่ทั้งเร่งร้อนทั้งรุนแรงสิบกว่าก้อน กลับคล้ายดั่งลูกอ๊อด พรั่งพรูไปในร่างแหแทบทั้งสิ้น!

ที่เล็ดลอดจากร่างแหมีเพียงสองสามก้อน ก๊วยไต้โล่วสลับเท้าก้าวปราดหลบรอดได้อย่างง่ายดาย

อี้ฉิกถึงกับตาเบิ่งค้าง กล่าวว่า

"นี่เป็นของเล่นเยี่ยงไร ?"

"ฮิฮิ ท่านยินยอมนับถือหรือไม่ ?"

"เป็นเฮ้งเล่าตั๋วสอนแก่ท่านกระมัง ?"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างภาคภูมิ

"ต่อให้เป็นมันสอนแก่ข้าพเจ้า ต้องเป็นคนฉลาดเฉลียวเยี่ยงข้าพเจ้า จึงเรียนได้"

"ท่านแปรเปลี่ยนเป็นชาญฉลาดตั้งแต่เมื่อใด ?"

"ข้าพเจ้าหาได้โง่เขลามาก่อน ขอเพียงเป็นลวดลายที่น่าเล่น ข้าพเจ้าพอร่ำไหนก็สำเร็จแตกฉาน"

อี๊ฉิกยื่นมือออกกล่าวว่า

"นำมาให้ข้าพเจ้าชมดู"

ก๊วยโล่วหดสองมือมาด้านหลัง กล่าวว่า

"ไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้ ?"

"เฮ้งเล่าตั๋วบอกว่า ความลับสุดยอดมิอาจแพร่งพราย"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านลองรับดูอีกครา"

คราครั้งนี้วิชาซัดอาวุธลับของมันยิ่งรวดเร็วยิ่งพิสดาร

หินเล็ก ๆ สิบกว่าก้อนคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นมีชีวิต ราวกับติดปีกเพิ่มนัยน์ตาพุ่งตรงมายังจุดอ่อนบนร่างกายก๊วยโล่ว

มีคาดแหทั้งสองผืนในมือก๊วยโล่ว คล้ายดักรออยู่ที่นั้นแต่แรกแล้ว

ก๊วยโล่วตวัดสองมือวูบ ก็รับหินสิบกว่าก้อนไว้มีเพียงก้อนเดียวเล็ดลอดแหแล่นลงสู่พื้น

ก๊วยโล่วหัวร่อดังสนั่นกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านสมควรเลื่อมใสข้าพเจ้าแล้วกระมัง ?"

อี๊ฉิกถลึงตาใส่ แต่แล้วอดเม้มปากหัวร่อมิได้กล่าวว่า

"ดูท่าท่านไม่โง่เขลาจริง ๆ"

"บอกตามความสัตย์ มือของข้าพเจ้าว่องไวกว่าผู้อื่น ดวงตาก็แหลมคม ผู้อื่นมาแต่กำเนิด"

กลอกกลิ้งดวงตาแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าพลันนึกได้ฉายานามหนึ่ง สอดคล้องกับความสามารถข้าพเจ้า"

"ฉายาใด ?"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวเสียงเนิบนาบ

"จอมมืนเมามือไว ยูไลพันกร ปิศาจยากกระทบถูก"

อี้ฉิกหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับครุ่นคิดฉายานามได้อีกประการหนึ่ง ยิ่งเหมาะสมสอดคล้องกับท่าน"

"ลองบอกมาฟังดู"

"ท่านสมควรเรียกเป็น ราชาพ่ายแพ้จอมโง่งม มือเชื่องเท้าช้า คลานกับโดยรอบ"

๒๘

ทองค้ำและหน้าตา

ประตูใหญ่ของครอบครัวหลังนี้หันหาทิศใต้ ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง
ห่วงประตูทั้งคู่สะท้อนประกายวูบวาบ

ก๊วยไต้โล่วพอสาวเท้าเข้าตรอกสายนี้ ก็เหลือบเห็นห่วงประตูคู่นั้น

ผ่านไปเนิ่นนานดวงตาของตนยังจ้องจับอยู่ที่ห่วงประตู คล้ายชั่วชีวิตไม่เคย
เห็นห่วงประตูมาก่อน

ซึ่งความจริง ชั่วชีวิตก๊วยไต้โล่วน้อยครั้งจะพบเห็นเรื่องประหลาดพิสดารเยี่ยงนี้

ทุกบ้านช่องล้วนมีประตูใหญ่ ประตูใหญ่ทุกบ้านล้วนมีห่วงประตู

แต่ห่วงประตูของครอบครัวหลังนี้กลับหล่อหลอมจากทองคำบริสุทธิ์!

ตอนที่ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองห่วงประตู อี้ฉิกก็มองดูก๊วยไต้โล่ว

ระหว่างนี้ทั้งสองคล้ายมีเชือกเส้นหนึ่งร้อยโยงเข้าด้วยกัน ก๊วยไต้โล่วอยู่ที่ใด
อี้ฉิกก็อยู่ที่นั้น

ก๊วยไต้โล่วพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"มีแต่ครอบครัวที่ร่ำรวยเพราะลาภลอย จึงกระทำเรื่องเยี่ยงนี้"

"เรื่องเยี่ยงไร?"

"เรื่องที่ทำให้ผู้พบเห็นหัวร่อจนฟันร่วงหมดปาก"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ผิดแล้ว ครอบครัวนี้มิเพียงไม่ใช่ครอบครัวที่ร่ำรวยอย่างคาดมิถึง ทั้งยัง
นหนึ่งในตระกูลบู๊ลิ้มเลื่องชื่อแห่งยุค"

"อ้อ ?"

"การใช้ทองคำจัดทำห่วงประดู แม้น่าหัวร่อ แต่หากเป็นการกระทำของ จะไม่มีผู้ใดรู้สึกว่าน่าหัวร่อ"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างยืนกราน

"ข้าพเจ้ายังรู้สึกน่าหัวร่อ"

"นั่นเนื่องเพราะท่านมิทราบว่ามันเป็นใคร"

"แต่ข้าพเจ้าคาดเดาออกว่า มันเป็นคนที่อบอวลด้วยกลิ่นทองเหลืองคละ กริ่งเกรงผู้อื่นมิทราบว่ามันมีเงินทอง ต้องอวดโอ่แสดงออก บุคคลเยี่ยงนี้ข้าพ ทั้งไม่คิดรู้จักมัน ทั้งมิต้องการคบหาเป็นสหายกับมัน"

อี้ฉิกยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่ตอนนี้ท่านกลับมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลเยี่ยงนี้"

"ท่านคงมิได้เรียกข้าพเจ้ามาช่วงชิงห่วงประดูคู่นี้กระมัง ?"

"ย่อมไม่ใช่ พวกเรายังไม่ยากจนถึงขั้นนี้"

ก๊วยได้โล่วระบายลมหายใจกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านชักชวนข้าพเจ้าออกจากเคหารุ่มรวย เดินเหินเป็นเวลา ค่อนวันมาถึงที่นี้ หรือเพียงเพื่อชมดูห่วงประดูทองคำคู่นี้ ?"

"มิใช่เช่นกัน"

ก๊วยได้โล่วกลอกกลิ้งดวงตาตลบหนึ่ง พลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

"ท่านเข้าใจอันใด ?"

"ครอบครัวนี้คงมีดรุณีวัยดึกที่ยังไม่แต่งงานอยู่นางหนึ่ง ท่านคิดให้ข้า ดำเนินแผนชายงาม"

อี้ฉิกอดหัวร่อคิกมิได้ กล่าวว่า

"ท่านรู้สึกว่าตนเองงามสง่ายิ่ง"

"อย่างน้อยข้าพเจ้านับเป็นบุรุษประเภทที่สตรีพอพบพานก็ชมชอบ"

"เฮอะ นี่เรียกว่าม้ามิทราบว่าใบหน้าตัวเองยาว"

"น่าเสียดายที่ท่านมิใช่สตรี ไม่เช่นนั้นต้องชมชอบข้าพเจ้าเช่นกัน"

ใบหน้าอี้ฉิกคล้ายแดงวูบ แต่แล้วปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียด กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากเป็นสตรี ตอนนี้คงเตะท่านลงคลองไป"

"มิว่าท่านกล่าวว่ากระไร คราครั้งนี้ข้าพเจ้าไม่หลงกลท่านเด็ดขาด"

"หลงกลอันใด ?"

"ดรุณีวัยดึกนั้นคงขี้ริ้วอัปลักษณ์ หน้าเป็นรอยฝีดาษ ดังนั้นแต่งไม่ออก ต่อให้นางผนวกเงินแปดร้อยหมื่นตำลึงเป็นแก้จึง (เครื่องแต่งงานของเจ้าสาว อาทิ เครื่องประดับแพรพรรณ เครื่องเรือนและเงินทอง ส่งไปยังบ้านเจ้าบ่าวพร้อมกับเจ้าสาว) ก็ยังคิดหมายว่าข้าพเจ้าจะแต่งงานกับนาง"

อี้ฉิกปรายตามา กล่าวว่า

"นางหากทั้งอายุเยาว์ทั้งงามสะคราญเล่า ?"

"นั่นกลับตกลงกันได้"

"ตอนนี้ ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านกระทำเรื่องประการหนึ่ง"

"ลองบอกมาฟังดู"

"ขอให้ท่านไปยังริมแม่น้ำ ส่องดูใบหน้าตนเองจากเงาสะท้อนในน้ำ"

ทันใด รถใหญ่ใช้ม้าสี่ตัวลากเทียมคันหนึ่งควบตะบึงเข้าตรอกมาอย่างรวดเร็ว ตรอกสายนี้กว้างยิ่ง แต่ก๊วยโล่วและอี้ฉิกหากมิใช่ถลันหลบทันท่วงที ยังต้องถูกชนล้มลง

ก๊วยโล่วถลึงจ้องมองรถม้าที่พุ่งผ่านไป กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ถนนสายนี้มิใช่เป็นสมบัติส่วนตัวของมัน มันอาศัยอะไรแล่นตะบึงเช่นนี้ ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"อาศัยเพียงประการเดียว"

"ประการใด ?"

"ตรอกสายนี้เป็นสมบัติส่วนตัวของมัน"

ก๊วยโล่วงงงันวูบ เพิ่งพบว่าในตรอกสายนี้มีครอบครัวนั้นเพียงหลังเดียว

ขณะนั้นรถม้าหยุดยั้งลงที่หน้าประตูใหญ่ หลังประตูที่สงบเงียบ พลันปรากฏคนสาวเท้าก้าวปราดออกมา หลายคนปลดม้าเทียมรถอย่างรวดเร็ว

ที่หลงเหลือผลักดันรถสู่ทางเดินที่ตัดผ่านข้างบันไดศิลาเข้าสู่ตัวตึก

ในหน้าต่างรถ คล้ายปรากฏศีรษะหัวหนึ่งชะโงกออกมา ชำเลืองมองก๊วยได้โล่วและพวกแวบหนึ่ง

ก๊วยได้โล่วไม่ทันเห็นโฉมหน้าคนผู้นั้นชัดตา เพียงรู้สึกว่าดวงตาฝ่ายตรงข้ามคล้ายสุกใสกระจ่างกว่าผู้คนธรรมดา

อี้ฉิกกล่าวว่า

"คาดว่าคงเป็นกิมไต้ส่วย (จอมทัพแซ่กิม) กลับมาแล้ว"

"กิมไต้ส่วยเป็นใคร ?"

"คือคนที่ท่านบอกว่าอบอวลด้วยกลิ่นทองเหลืองอร่ามคละคลุ้ง"

ก๊วยได้โล่วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้กล่าวพลาดผิดจริง ๆ ท่านพอฟังคำกิมไต้ส่วย ก็ทราบได้ว่ามิเป็นบุคคลเยี่ยงไร"

"คนมีเงินทอง หาใช่คนเลวร้ายทุกคนไม่"

"แต่มันอาศัยอะไร ประโคมโหมตนเองเป็นไต้ส่วย?"

"ประการแรก มันมีบุคลิกของจอมทัพอยู่ ประการที่สอง มันชมชอบให้ผู้อื่นเรียกหามันเป็นไต้ส่วย"

ก๊วยได้โล่วแค่นหัวร่อดังเฮอะ

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เฮอะหมายความกระไร ?"

"หมายความว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อถือ"

"รอจนท่านพบพานมัน จะเชื่อถือเอง"

"ข้าพเจ้ามิต้องการพบมัน"

อี้ฉิกสอดคำขึ้น

"แต่ท่านมิอาจไม่พบมัน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะท่านหากไม่พบมัน มีแต่ไปเผชิญกับหน้าเจ้าหนี้เหล่านั้น"

ในใต้หล้าไม่มีสีหน้าใดดุร้ายกว่าเจ้าหนี้อีก

ก๊วยไต้โล่วพอหวนนึกถึงคนเหล่านั้น ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน ตะกุกตะกักว่า

"หรือท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเอ่ยปากหยิบยืมเงินจากคนที่มิรู้จักมักคุ้น ?"

"ข้าพเจ้าทราบว่าใบหน้าท่านยังไม่หนาปานนั้น"

"อย่างนั้นท่านเรียกข้าพเจ้าไปพบมันไยกัน ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างแช่มช้า

"วงนักเลงมีตัวประหลาดมากหลาย สมมุติเช่นบิดาของมนุษย์ศิลาบ๊วยลื่อกะและน้องสาวบ๊วยลื่อน้ำ"

"ท่านหมายถึงผู้อาวุโสที่ขนานนามเป็นเทพศิลา ?"

"อืมม์ ท่านทราบหรือไม่ว่าฉายาเทพศิลาได้มาอย่างไร ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"เนื่องเพราะมันถนัดจัดเจนในการใช้อาวุธที่จัดทำจากศิลา"

"ถูกต้อง แต่อาวุธหินเป็นของคนดึกดำบรรพ์ เพราะไม่เข้าใจวิธีหล่อหลอมหลักไหล จึงใช้ศิลาเป็นอาวุธ ตอนนี้มีอาวุธทุกชนิด มันพานชมชอบใช้อาวุธหินทั้งหนักอึ้งทั้งขัดเขิน นับเป็นตัวประหลาดหรือไม่ ?"

"มิผิด แต่นี่...เกี่ยวข้องใดกับกิมได้ส่วยผู้นี้ ?"

อี้ฉิกเน้นเสียงว่า

"กิมได้ส่วยก็เฉกเช่นกับมัน อาวุธที่ใช้ก็ประหลาดพิสดารยิ่ง"

"มันใช้อาวุธใด ?"

"มันใช้แต่อาวุธที่จัดทำจากทองคำบริสุทธิ์"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตาคราหนึ่ง คล้ายเข้าใจจิตเจตนาอี้ฉิกแล้ว

อี้ฉิกกล่าวว่า

"อาวุธที่มันถนัดจัดเจนที่สุด คือเกาทัณฑ์ทอง กระสุนเทพยดา ยิงติดต่อกันได้เตียวยี่สิบเอ็ดลูก ในวงนักเลงน้อยคนนักที่หลบเลี่ยงได้"

"กระสุนมันก็เป็นทองคำ ?"

"มิผิด เป็นทองคำบริสุทธิ์"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าประมือกับมัน รับกระสุนที่ยิงออก นำกลับมาชำระ

หนี้สิน ?"

"ฟังว่ากระสุนทองคำของมันแต่ละลูกหนักหลายตำลึงทอง ขอเพียงท่านได้สามสี่ลูก ก็มิต้องเผชิญหน้ากับเจ้าหนี้เหล่านั้นอีก"

ก๊วยได้โล่วสายหน้ากล่าวว่า

"เรื่องเยี่ยงนี้ข้าพเจ้าไม่ขอกระทำ"

"เพราะเหตุใด ?"

"มิมีเหตุผลใด ไม่กระทำเป็นไม่กระทำ"

อี้ฉิกกลอกลิ้งดวงตาตลบหนึ่ง พลันยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านกลัวว่า..."

"ข้าพเจ้ากลัวอันใด ?"

"ท่านย่อมไม่กลัวมัน เพียงแต่กลัวอ้วนขึ้น"

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบทวนคำว่า

"กลัวอ้วนขึ้น ?"

"ทองคำแม้อ่อนกว่าเหล็ก แต่กระสุนทองคำที่หนักห้าหกตำลึงหากซัดร่าง ย่อมรู้สึกเจ็บปวด พอเจ็บปวดจะบวมขึ้น ดูเผิน ๆ คล้ายอ้วนขึ้น"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ดังนั้นท่านแม้ไม่ไป ข้าพเจ้าก็มิโทษว่าตำหนิท่าน ท่านหากอ้วนขึ้นกะทันหัน ผู้อื่นอาจเข้าใจว่าท่านรับประทานยาบำรุงของสุกรมา"

ก๊วยได้โล่วถลึงตาใส่ฝ่ายตรงข้าม สะบัดหน้าไปยังประตูใหญ่นั้น

อี้ฉิกฉุดรั้งก๊วยได้โล่วไว้ กล่าวว่า

"หรือท่านคิดบุกเข้าไปต่อยตีกับผู้อื่นในลักษณะนี้ ?"

"ข้าพเจ้าจะต่อยตีกับผู้อื่นอย่างไรได้ หรือคุกเข่าลงวิงวอนมัน ?"

"ต่อให้ท่านคุกเข่าลงวิงวอนมันจริง ๆ มันก็มิแน่นักว่าจะลงมือ กระสุนยี่สิบเอ็ดลูกมีราคาค่างวดมิน้อย ไหนเลยซัดใส่ผู้คนโดยพลการได้ ?"

ก๊วยได้โล่วร่ำร้องว่า

"เมื่อครู่ท่านจงใจกระตุ้นข้าพเจ้า ตอนนี้กลับเหนี่ยวรั้งข้าพเจ้าไว้ แท้กำลังเล่นลวดลายใด ?"

"ข้าพเจ้ามิได้เหนี่ยวรั้งกับท่านไว้ เพียงแต่หากคิดประมือกับกิมได้ส่วย ต้องต่อแย้นวิธีการ"

"วิธีการอันใด ?"

"ผู้ที่จะทำให้กิมได้ส่วยลงมือต้องเป็นคนสองประเภท หนึ่ง ต้องเป็นศัตรูคู่แค้นของมัน หากมีศัตรูรังควานมา มันย่อมต้องลงมือ น่าเสียดายท่านมิมีความแค้นใดกับมันแม้แต่น้อย"

กล่าวพลางทอดถอนใจ คล้ายรู้สึกเสียใจยิ่ง

ก๊วยได้โล่วปั้นสีหน้าจนเคร่งเครียด กล่าวว่า

"หรือท่านต้องการให้ข้าพเจ้าช่วงชิงภรรยามันมาเพาะเป็นความแค้นขึ้น?"

"คิกคิก ฟังว่าภรรยามันทั้งอ้วนฉุทั้งอัปลักษณ์ เป็นพยัคฆ์ตัวเมียอันดุร้าย ท่านหากช่วงชิงนางมา กิมได้ส่วยอาจสำนึกตื้นตันในพระคุณท่าน"

"เฮอะ น่าตลกขบขันนัก"

อี๊ฉิกกล่าวว่า

"ดีที่ยังมีหนทางอีกสายหนึ่ง ชนชาวบู๊ลิ้มล้วนไม่ยอมสยบแก่บุคคลอื่น ดังนั้นหากมีคนรุดไปขอประลองมันอย่างเปิดเผย มันก็อาจไม่ประมือด้วย"

พลันล้วงเทียบ (นามบัตร) สีแดงฉานจากอกเสื้อใบหนึ่ง กล่าวว่า

"แต่คนผู้นั้นต้องมีชื่อเสียงเลื่องลือ สมมุติเช่นราชาพ่ายแพ้จอมโง่งม มือเชื่องเท้าช้า คลานกับพื้นโดยรอบเยี่ยงท่าน"

นามบัตรสีแดงฉานเขียนไว้อย่างพิถีพิถันว่า

จอมมืนเมามือไว ยูไลพันกร ปิศาจยากกระทบถูก ก๊วยได้โล่วน้อมคำนับ

คนเฝ้าประตูของตระกูลกิมมีอายุสูงวัย สีหน้าเปี่ยมแววกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ รับเทียบจากมือก๊วยได้โล่วมา กวาดตามองแวบหนึ่ง สีหน้ากลับปราศจากแววตื่นตระหนก เพียงถามอย่างเฉื่อยชาว่า

"ก๊วยได้เฮียบ (ผู้กล้าหาญแซ่ก๊วย) ท่านนี้ ตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"อยู่ที่นี้เอง"

คนเฝ้าประตูค่อยเงยหน้าขึ้น สำรวจมองก๊วยได้โล่ว กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านคือก๊วยได้เฮียบ เสียคารวะมากแล้ว ก๊วยได้เฮียบรุดมาเพื่อประลองอาวุธลับเล่าเอี้ย (นายผู้เฒ่า) พวกเรากระมัง ?"

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"ทุก ๆ เดือนต้องมีได้เฮียบรุดมาหลายท่าน เราหากยังดูไม่ออกว่าท่านรุดมาด้วยจุดประสงค์ใด ก็แปลกไปแล้ว"

ก๊วยได้โล่วหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ท่านเมื่อดูออก ยังมิรีบเข้าไปรายงาน"

คนเฝ้าประตูสำรวจมองก๊วยได้โล่วขึ้น ๆ ลง ๆ หลายตลบ กล่าวว่า

"ดูท่าก๊วยได้เฮียบวันนี้ยังไม่ร่ำดื่มจนเมามายกระมัง ?"

"จอมมึนเมามิแน่นักว่าจะร่ำดื่มจนเมามายทุกวี่วัน"

"อย่างนั้นขอน้อมเตือนก๊วยได้เฮียบกลับไปเถอะ"

"เพราะเหตุใด ?"

คนเฝ้าประตูแย้มยิ้มราวกับสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เนื่องเพราะเล่าเอี้ยพวกเราบอกว่า ท่านผู้เฒ่าพอพบเห็นได้เฮียบก็ปวดเศียรเวียนเกล้า ดังนั้นกำชับเราว่า ต่อให้เป็นลูกเด่า โจรลักเล็กขโมยน้อย ก็อนุญาตให้เข้าไป แต่ไม่ต้องการพบบรรดาได้เฮียบเด็ดขาด"

เทียบสีแดงกลับเข้ามาในมืออี้ฉิกอีกครา

ก๊วยได้โล่วกระชากเสียงอย่างขุ่นแค้นว่า

"จิ้งจอกเฒ่านั้นคล้ายเห็นข้าพเจ้าเป็นโจร สีหน้านั้นชวนให้ผู้พบเห็นขุ่นแค้นคลั่งใจตายจริง ๆ"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"ท่านไยไม่ตบมันสักสองฉาด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าความจริงเป็นโจร ย่อมใจหวั่นหวาด ผู้อื่นไม่ตบเราสองฉาด นับว่าเกรงใจมากแล้ว"

อี้ฉิกหัวร่อออกมา รอยยิ้มมันน่าดูกว่าผู้เฝ้าประตูมากนัก

พอเห็นรอยยิ้มนั้น โทสะของก๊วยโล่วคล้ายผ่อนคลายลง

อี้ฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ที่แท้ใบหน้าท่านไม่หนาเท่าใด บางกว่ากำแพงเมืองเล็กน้อยเท่านั้น"

"ดังนั้นข้าพเจ้าคิดใคร่จากไปยิ่งเร็วยิ่งประเสริฐ"

"มิต้องร้อนรุ่ม ข้าพเจ้ายังมีหนทางอื่นอีก"

ก๊วยโล่วสะท้านเฮือก ยกมืออุดหูกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ฟังได้หรือไม่?"

อี้ฉิกดึงมือก๊วยโล่วจากใบหู กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ความคิดนี้ดีกว่าเมื่อครู่มากนัก ท่านมิอาจไม่รับฟัง"

"ความคิดมิใคร่ดีของท่าน สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ข้าพเจ้าจนหมดสิ้น ความคิดอันประเสริฐข้าพเจ้าไหนเลยทนทานรับได้"

"ท่านเห็นว่าเรื่องนี้เสื่อมเสียหน้า? คนผู้หนึ่งหากชมชอบใช้ทองคำเป็นอาวุธ ก็นับเป็นเรื่องของมัน หากชัดจู่โจมออก ขอเพียงพวกเราสามารถรับไว้ ก็เป็นแม่บัติของพวกเราใช่หรือไม่?"

"นั่นก็มิผิด"

อี้ฉิกเอ่ยสืบต่อ

"คนผู้หนึ่ง หากอาศัยความสามารถส่วนตัวกำไรเงินทองมา ก็มิมีใดเสื่อมเสียหน้า ใช่หรือไม่?"

"มิผิด"

"อย่างนั้น ท่านต้องการรับฟังความคิดข้าพเจ้าหรือไม่?"

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ต้องการรับฟังแทบตายแล้ว"

ก๊วยโล่วความจริงเป็นบุคคลรักหน้าตนเอง ไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้?

ย่อมเพราะเพื่อสหาย

มิว่าผู้ใดสามารถคบหาสหายเยี่ยงก๊วยโล่วแม้ตายก็ไม่อาลัย

๒๙

พบพานไม่คาดหมาย

ก๊วยไต้โล่วไม่ชมชอบด่าคน และมิรู้จักสำนวนด่าคน แต่ตอนแผดด่าขึ้นมา ซุ่มเสียงกลับกึกก้องยิ่ง

ก๊วยไต้โล่วยืนด่าคนอยู่หน้าประตูตระกูลกิม แม้แต่อี้ฉิกที่ปากตรอกยังได้ยินอย่างชัดเจน

ที่ปากตรอก มีต้นเอี้ยงสูงตระหง่านต้นหนึ่ง ใต้ต้นไม้มีเก้าอี้หินตัวหนึ่ง

อี้ฉิกทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้หิน รับฟังก๊วยไต้โล่วด่าคนด้วยสีหน้าอันชื่นชมราวกับกำลังสดับฟังตัวเอกเล่นงิ้วก็ปาน

เนื่องเพราะก๊วยไต้โล่วมิได้ด่ามัน หากแต่กำลังด่ากิมไต้ส่วย

"ผู้แซ่กิม ท่านเป็นคนชัด ๆ ไฉนซุกหัวหดหางอยู่ในบ้านเยี่ยงเต่าตัวหนึ่งหรือเกรงว่าจมูกท่านจะถูกต่อยบี้แบน ดังนั้นมิกล้าออกมาพบพานผู้คน ?"

อี้ฉิกยิ่งรับฟังยิ่งภาคภูมิ เนื่องเพราะสำนวนเหล่านี้ เป็นมันสอนแก่ก๊วยไต้โล่ว

"กิมไต้ส่วยเมื่อไม่ยอมออกมาพบท่าน ท่านก็ยืนด่ามันหน้าประตู ด่าจนมันออกมาค่อยยุติ"

นี่เรียกว่าแผนด่ากระตุ้นโทสะ เป็นแผนยุทธศาสตร์โบราณซึ่งได้ผลที่สุด ขณะที่สองกองทัพตั้งประจัน ฝ่ายหนึ่งเฝ้ารักษาเมืองถ่ายเดียว อีกฝ่ายหนึ่งจะส่งคนมาด่าท้าทาย จวบจนฝ่ายตรงข้ามทนทานไม่ได้ เคลื่อนกำลังยาตราทัพออกมาสู้รบด้วย

ฟังว่าขงเบ้งก็เคยด่าโจโฉเช่นนี้

ก๊วยไต้โล่วความจริงไม่ยอมกระทำเช่นนี้ อี้ฉิกกลับกล่าวว่า

"แม้แต่ขงเบ้งยังดำเนินแผนยุทธศาสตร์เช่นนี้ ท่านไฉนทำไม่ได้?"

ในเมื่อนี่เป็นแผนยุทธศาสตร์ มิใช่พฤติการณ์ของอันธพาล ก๊วยไต้โล่วจึงรุดไปด่าทออย่างสมใจ

ขอเพียงกิมไต้ส่วยได้ยิน ไม่ถูกตนด่าจนออกมาก็แปลกไปแล้ว

เรื่องประหลาดมีอยู่ทุกปี!

ก๊วยไต้โล่วพอตะเบ็งเสียงด่าทอ ต่อให้เป็นคนอยู่ห่างสามช่วงถนนยังได้ยิน แต่หลังประตูตระกูลกิมกลับปราศจากความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด

หรือกิมไต้ส่วยเป็นคนหูหนวก?

สำนวนที่อี้ฉิกเสี้ยมสอนแก่ตน ก๊วยไต้โล่วด่าย้อนไปย้อนมาหลายเที่ยวแล้ว บุคคลอื่นมิได้รับฟังจนเบื่อหน่าย ตัวเองกลับด่าจนรำคาญ คิดสรรหาคำด่าแปลก ๆ ใหม่ ๆ บ้าง กลับนึกไม่ออก

ยามนั้น คนเฝ้าประตูจอมเจ้าเล่ห์นั้นเดินช้า ๆ ออกมา ในมือยังถือเก้าอี้ตัวหนึ่ง

เป็นเก้าอี้หวายน่านั่งตัวหนึ่ง

จอมเจ้าเล่ห์กลับวางเก้าอี้หวายลงที่เบื้องหน้าก๊วยไต้โล่วอย่างแผ่วเบา สีหน้าปราศจากแววบูดบึ้งขุ่นเคืองแม้แต่น้อย

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบ อดถามมิได้

"ท่านคิดทำอะไร?"

คนเฝ้าประตูกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่เป็นเล่าเอี๊ยเราใช้เราส่งมาเป็นพิเศษ"

"มันได้ยินคำด่าของข้าพเจ้าแล้วหรือไม่?"

"เล่าเอี๊ยเราแม้อายุสูงวัย แต่หูยังไม่หนวก"

"อย่างนั้นมันใช้ท่านยกเก้าอี้หวายตัวนี้มาไยกัน?"

คนเฝ้าประตูกล่าวว่า

"เล่าเอี๊ยเรากริ่งเกรงก๊วยไต้เฮียบด่าจนเหนื่อยหอบ ดังนั้นขอให้ท่านนั่งด่า

หากแม้นก๊วยได้เฮียบคอแห้ง มิว่าต้องการน้ำชาหรือสุรา เราจะนำมาให้"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ได้เฮียบที่มายังที่นี้แม้มีมากมาย แต่ไม่มีผู้ใดด่าได้วิเศษยอดเยี่ยมเทียบเทียมก๊วยได้เฮียบ ดังนั้นเล่าเอี๊ยเราขอให้ก๊วยได้เฮียบด่านานกว่านี้"

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันสะบัดหน้าจากไป

คนเฝ้าประตูหัวร่อไล่หลัง กล่าวว่า

"ก๊วยได้เฮียบคิดใคร่ไปแล้วหรือ อภัยที่ไม่น้อมส่ง ภายหลังหากมีเวลาว่างขอเชิญก๊วยได้เฮียบแวะมา ที่นี้มิเพียงมีน้ำชาและสุรา ยังมีตัวยาบำบัดอาการเสียแหบด้วย"

.....

ก๊วยได้โล่วขุ่นแค้นจนจมูกแทบบี้แบน

อี้ฉิกจับจ้องมองก๊วยได้โล่ว ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเรียกท่านไปกระตุ้นโทสะผู้อื่น ท่านเองไยต้องขุ่นแค้นจนแทบคลั่งใจตาย ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านหากเห็นสีหน้าท่าทีของจิ้งจอกเฒ่านั้น ไม่ถูกมันกระตุ้นจนคลั่งตายก็แปลกไปแล้ว"

"มิว่ามันกล่าวกระไร ท่านไยไม่ยึดถือว่า มันกำลังผายลม?"

"มันจึงยึดถือว่าคำด่าข้าพเจ้า ล้วนเป็นลมที่ผายออกมา"

อี้ฉิกอดหัวร่อมิได้กล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า กิมได้ส่วยคงหลงกลเสียกระสุนทองคำไปมิน้อย ดังนั้นไม่หลงกลอีก ท่านว่าคนเฝ้าประตูเป็นจิ้งจอกเฒ่า ข้าพเจ้ากลับเห็นว่ากิมได้ส่วยจึงเป็นจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์จริง ๆ"

"เฮอะ ท่านที่แท้ยังมีความคิดอันประเสริฐใดอีก ?"

"ข้าพเจ้าอับจนปัญหาแล้ว"

"ทารกอัจฉริยะเยี่ยงท่าน ไฉนแปรเปลี่ยนเป็นอับจนความคิด ?"

อี้ฉิกกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ซึ่งความจริง ท่านนับว่าสามารถด่าคนอย่างปลอดโปร่งคราหนึ่ง ไยต้องมีโทสะด้วย ?"

"ข้าพเจ้าสามารถด่าอีกคราหรือไม่ ?"

"คราหนี้ท่านคิดด่าผู้ใด ?"

"ด่าท่าน!"

เพิ่งขาดคำ ปรากฏม้าเร็วตัวหนึ่งควบตะบึงมา

ก๊วยโล่วขุ่นแค้นจนปราศจากความกระตือรือร้นต่อทุกเรื่องราว ครั้นที่จะเหลียวหน้าไปเหลือบแล

อี๊ฉิกที่ยืนหยัดอยู่ด้านตรงข้าม กลับก้มศีรษะต่ำคล้ายไม่ต้องการให้คนบนหลังม้าพบเห็นมัน

คนบนหลังม้ากลับตาแหลมคมยิ่ง

ม้าเร็วเพิ่งโถมทะยานเข้าดรอก พลันถูกกระชากรั้งบังเหียน ส่งเสียงร้องก้องยกขาหน้าทั้งสองขึ้น

คนบนหลังม้ากลับลอยตัวขึ้นตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง พลิ้วละลิ่วลงที่เบื้องหน้าก๊วยโล่วและพวกอย่างสวยงาม

คนบนหลังม้ากลับสวมใส่อาภรณ์ชุดแดงสดแดงฉานจนบาดตา นางคือดรุณีงามที่เคยใช้นามปลอมว่าซิงบ๊วยทึง แท้ที่จริงนามบ๊วยลื่อน้ำ

ก๊วยโล่วรู้สึกกระจ่างวูบที่เบื้องหน้าสายตา ต้องร้องโพล่งว่า

"เป็นท่าน ท่านไฉนมาถึงสถานที่นี้ ?"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ากำลังคิดไต่ถามพวกท่านว่า สองท่านไฉนมาถึงที่นี้พอดี ?"

อี๊ฉิกชิงกล่าวว่า

"ท่านเมื่อมาได้ พวกเราไฉนมาไม่ได้ ?"

"พวกท่านมาที่นี้ไยกัน ?"

"มารอคอยท่าน"

บ๊วยลื่อน้ำหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว ตีมืออี๊ฉิกเบา ๆ หัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิเชื่อถือวาจาของท่านแม้สักคำเดียว เนื่องเพราะท่านเป็น..."

อี้ฉิกพลันปิดปากนางไว้ ใบหน้าคล้ายแดงวูบ กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านกล้ากล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าจะเคาะฟันในปากท่านหลุดออกมา"

ก๊วยโต้โล่วจับจ้องมองจนตะลึงลาน

อี้ฉิกปฏิเสธการวิวาห์ของบ๊วยลื่อน้ำ บ๊วยลื่อน้ำสมควรขุ่นแค้นมันจึงถูกต้อง ทั้งสองพอพบหน้า ไฉนยังสนิทสนมปานนี้ ?

บ๊วยลื่อน้ำกลอกกลิ้งดวงตามายังก๊วยโต้โล่ว จากนั้นเบือนหน้ามองอี้ฉิก เม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ก็ได้ ข้าพเจ้าไม่บอก แต่ข้าพเจ้าจะโต่ถามเซี่ยวก๊วย (ก๊วยน้อย) วาจาของมันน่าเชื่อถือกว่า"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"เซี่ยวก๊วย ข้าพเจ้าถามท่าน พวกท่านมาทำอะไร ?"

ก๊วยโต้โล่วฝืนยิ้มแย้มกล่าวว่า...

"ไม่ทำอะไร เพียงแต่...ออกมาท่องเตร็ดเตร่ มาท่องเที่ยวยังที่นี้ คงมิผิดกฎหมายกระมัง ?"

บ๊วยลื่อน้ำกวาดตามายังอี้ฉิก กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เซี่ยวก๊วยก็กำลังโป้ปด เพียงแต่ไม่แนบเนียนเท่าท่านเท่านั้น ซึ่งความจริงพวกท่านแม้มิบ่งบอก ข้าพเจ้าก็ทราบว่าพวกท่านรุดมาไยกัน"

"อ้อ ?"

"พวกท่านระหว่างนี้คงเสียพนันจนสาหัส ดังนั้นรุดมายังคฤหาสน์กิมตั๋วเซี่ยน (อาคนโตแซ่กิม) คิดรับกระสุนทองคำหลายสิบลูกกลับไปเป็นทุนพนัน ใช่หรือไม่ ?"

ก๊วยโต้โล่วรับฟังจนตะลึงลาน ดูท่าทีดรุณีนางนี้นอกจากหาสามีไม่เป็นกลับล่วงรู้เรื่องมิน้อย

บ๊วยลื่อน้ำถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่พวกท่านมาเสียเที่ยวเปล่าแล้ว"

ก๊วยโต้โล่วอดถามมิได้

"เพราะเหตุใด ?"

"คนผู้หนึ่งอายุยิ่งสูงวัย จะแปรเปลี่ยนเป็นยิ่งตระหนี่ กิมตั๋วเจ็กอายุห้าสิบแ

ดังนั้นพบว่าการนับกระสุนทองคำในบ้าน ยังสนุกสนานกว่าซัดใส่ผู้คนมากนัก"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ท่านเรียกหากิมได้ส่วยเป็นตั๋วเจ็ก ?"

"อืมม์ ท่านผู้เฒ่ามิใช่อาที่แท้จริง เพียงแต่พวกเราเรียกหาเป็นตั๋วเจ็กตั้งแต่เล็ก"

"ท่านรู้จักมันตั้งแต่เล็ก ?"

"ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในท้องมารดา ก็มักมาท่องเล่นในที่นี้แล้ว"

อี้ฉิกกวาดตามองมายังก๊วยโต้โล่ว ก๊วยโต้โล่วคิดกล่าววาจา แต่แล้วกลั้นไว้

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวว่า

"พวกท่านที่แท้มีจิตเจตนาอย่างไร ข้าพเจ้าคาดเดาถูกต้องหรือไม่ ?"

ก๊วยโต้โล่วชิงกล่าวว่า

"หากแม้นถูกต้องเล่า ?"

"ข้าพเจ้าอาจสามารถครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือพวกท่านได้"

"อย่างนั้นบอกต่อท่าน ท่านคาดเดาถูกต้อง นับเป็นของเบ้งสตรีอย่างแท้จริง"

"คิกคิก ท่านสัตย์ซื่อกว่าอี้ฉิกจริง ๆ"

"ท่านมีหนทางใดกัน ?"

บ๊วยลื่อน้ำมือไพล่หลัง เดินทอดน่องอย่างแช่มช้า คล้ายยึดถือตนเองเป็นเบ้งจริง ๆ

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เมื่อใดท่านจึงยินยอมบอกออกมา ?"

"จนกว่าดกลงเงื่อนไขกัน"

"เงื่อนไขอันใด ?"

"ข้าพเจ้าต้องได้รับแบ่งปันผลประโยชน์ครึ่งหนึ่ง"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านคิดดำกินดำ (หมายความว่าโจรปล้นโจร)"

"ซึ่งความจริง จิตใจข้าพเจ้าไม่ดำกระไร มิต้องการแบ่งปันถึงครึ่งหนึ่ง เพียงได้สามในสิบส่วนเท่านั้น"

"หากแม้นวิธีการของท่านไม่ได้ผลเล่า ?"

"ได้ผลหรือไม่ จะทดลองดูในบัดดล"

ก๊วยโต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฟังจากสำนวนของท่าน สมควรเปลี่ยนเป็นค้ำกอเอี๊ยะจึงถูกต้อง"

"มิทราบ พวกท่านต้องการซื้อกอเอี๊ยะข้าพเจ้านี้หรือไม่ ?"

"ตกลง ข้าพเจ้าจะทดลองซื้อดู"

ภายใต้การนำของบ๊วยลื่อน้ำ ก๊วยโต้โล่วและอี้ฉิกมาถึงตรอกมืดครึ้มอีสายหนึ่ง

ตรอกสายนี้ย่อมคับแคบกว่าตรอกเบื้องหน้า ก้นตรอกมีประตูเล็ก ๆ ลงสีสีดำบานหนึ่ง

ก๊วยโต้โล่วกล่าวถามว่า

"นี่คือประตูหลังของตระกูลกิม ?"

บ๊วยลื่อน้ำผงกศีรษะกล่าวว่า

"หลังประตูกำแพงเป็นสวนหลังของตระกูลกิม พอย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิกิมตั๋วเจ็กจะโยกย้ายจากตึกหน้ามาพำนักที่สวนหลัง"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"บัดนี้ข้าพเจ้าจะกระโดดข้ามกำแพงหลัง ให้ท่านตามติดอยู่ด้านหลัง"

"จากนั้นเล่า ?"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวว่า

"จากนั้นข้าพเจ้าจะบอกต่อกิมตั๋วเจ็กว่าท่านรังแกข้าพเจ้า ขอให้มันระบายโทสะแทนข้าพเจ้า"

"จากนั้นเล่า ?"

"กิมตั๋วเจ็กรักถนอมข้าพเจ้าที่สุด พอเห็นท่านไล่ล่าตามมา ย่อมต้องชี้กระสุนใส่"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"จากนั้นเล่า ?"

"ไม่มีจากนั้นอีก ขอเพียงท่านรับกระสุนของมันได้ จะแปรเปลี่ยนเป็นเศร

น้อยทันที"

"หากมิอาจรับไว้เล่า ?"

"อย่างนั้นท่านอาจเปลี่ยนเป็นคนตาย"

"คนตาย ?"

บ๊วยลื่อน้ำผงกศีรษะกล่าวว่า

"มันเมื่อทราบว่าท่านข่มเหงรังแกข้าพเจ้า ย่อมลงมือโดยไม่เกรงอกเกรงใจ"

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าย่อมได้แต่ชมดูอยู่ด้านข้าง"

"มิว่าข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ท่านกลับไม่มีข้อเสียหายแม้แต่น้อย"

"ย่อมไม่มี มิเช่นนั้นข้าพเจ้าไหนเลยแสดงความเห็นแทนท่าน"

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ความคิดอันประเสริฐ ยากนักที่ท่านจะครุ่นคิดออกได้"

"อิสตรีความจริงไม่ยอมประกอบการค้าที่ขาดทุนมาก่อน"

"โอ อิสตรีที่เหลือร้ายนัก"

บ๊วยลื่อน้ำถามว่า

"ท่านตกลงใจอย่างไร ?"

"ย่อมต้องกระทำ"

"ท่านหากเสียชีวิตจริง ๆ กลับมิอาจโทษว่าตำหนิข้าพเจ้า"

"ข้าพเจ้าหากเสียชีวิตจริง ก็มิต้องเผชิญหน้ากับเจ้าหนี้ รับฟังคำพร่ำพิไรของอิสตรี มีแต่สำนึกตื้นตันท่าน ไหนเลยโทษว่าตำหนิท่าน"

ซึ่งความจริง ก๊วยได้โล่วหามีชีวิตอย่างทุกข์ทรมานไม่ ตนอยู่อย่างสุขสำราญตลอดมา

กำแพงล้อมของครอบครัวธรรมดา อย่างมากสูงหนึ่งวาสี่เชียะ แต่กำแพงบ้านตระกูลกิมสูงอย่างน้อยสองวาแปดเชียะ

บ๊วยลื่อน้ำแหงนหน้ามองกำแพงล้อม กล่าวว่า

"ท่านมั่นใจว่าขึ้นไปได้หรือไม่ ?"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"คงกระทำได้ ข้าพเจ้าแม้มิมีความมั่นใจ กลับมีกำลังขวัญ"

"ในเคล็ดความวิชาตัวเบา หามีกำลังขวัญไม่ ?"

"แต่เคล็ดลับข้าพเจ้ากลับมีอยู่"

นี่กลับมิใช่คำประโคมโหม

มิว่าก๊วยโล่วกระทำเรื่องราวใด เคล็ดลับสำคัญของตนคือ "กำลังขวัญ"

บ๊วยลื่อน้ำแย้มยิ้มพลางกล่าว

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะขึ้นไปก่อน พอส่งสัญญาณบอกใบ้ ท่านก็รีบไล่ล่าตามมา"

"ท่านมั่นใจว่าทะยานขึ้นกำแพงได้ ?"

"หามีไม่"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าทั้งมิมีความมั่นใจ ปราศจากกำลังขวัญ แต่มีหนทางอยู่"

ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"หนทางใด ?"

"หนทางนี้"

จบคำ พลันกระโดดขึ้นบนไหล่ก๊วยโล่ว หยิบยืมสภาวะทะยานขึ้นจากหัวไหล่ ละลิ่วลงบนกำแพง

ก๊วยโล่วทอดถอนใจ พึมพำว่า

"วิธีการของอิสตรี ไฉนมักต้องให้บุรุษเสียเปรียบ ?"

อี้ฉิกที่ด้านข้างกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นเนื่องเพราะบุรุษส่วนใหญ่ล้วนโง่งม"

"หรือท่านมิใช่บุรุษ ?"

"ข้าพเจ้าเป็นบุรุษ แต่หาโง่งมไม่"

บ๊วยลื่อน้ำบนกำแพงล้อม เริ่มกวักมือเรียกหา

ก๊วยโล่ววาดท่วงท่าหมายกระโดดขึ้น แต่แล้วหยุดชะงัก เบือนหน้ามายังอี้ฉิก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหากขึ้นไป มิแน่นักว่าจะกลับกลายเป็นคนตายจริง ๆ ดังนั้น..."

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ดังนั้นเป็นอย่างไร ?"

"ท่านสมควรบ่งบอกความลับส่วนตัวของท่านต่อข้าพเจ้ากระมัง ?"

"ไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้ ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะคราวนี้ท่านไม่ตายแน่นอน"

ประกายตามันพลันแปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าหากปราศจากความมั่นใจ ไหนเลยปล่อยให้ท่านจากไปอย่างวางใจได้"

ก๊วยโล่วงงงันวูบ จึงกวัดแกว่งสองแขนลอยตัวขึ้น คล้ายอินทรีถลาฟ้าละลิ่วคราเดียวก็ขึ้นถึงบนกำแพงล้อม

บ๊วยลื่อน้ำเพ่งตามองก๊วยโล่ว สายหน้ากล่าวว่า

"ท่านช่างโง่เขลาจริง ๆ"

ก๊วยโล่วถลึงตากล่าวว่า

"ท่านอาศัยอะไรบอกว่าข้าพเจ้าโง่เขลา ?"

"เนื่องเพราะท่านโง่เขลาอยู่แล้ว"

ตบไหล่ก๊วยโล่วกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"อิสตรีจำนวนมากล้วนชมชอบบุรุษที่ค่อนข้างโง่งม ดังนั้นท่านก็โง่เขลาสืบต่อเถอะ"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ท่านเป็นหนึ่งในอิสตรีเหล่านั้นกระมัง ?"

"หาใช่ไม่ เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิกล้า"

นางปรายตามองอี้ฉิกที่เชิงกำแพง หัวร่อคิกคัก พลางละลิ่วร่างลงจากกำแพงคุจนางแอ่นตัวหนึ่ง

ก๊วยโล่วยืนหยัดบนกำแพง คล้ายเคลิบเคลิ้มจนซึมเซา

อี้ฉิกที่เบื้องล่างขบริมฝีปาก ขยี้เท้ากล่าวว่า

"ตัวโง่งม ยังมิรีบติดตามไป?"

ก๊วยโต้โล่วจับจ้องมองมัน คล้ายสังเกตพบอันใด แต่ก็ดูไม่ออก คล้ายคิดกล่าวกระไร แต่มิมีวาจาใดจะกล่าว

จวบจนถึงตอนท้ายจึงถามว่า

"ท่านจะรอคอยข้าพเจ้าหรือไม่?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ย่อมต้องรอคอยท่าน"

ก๊วยโต้โล่วค่อยแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าต้องติดตามจนทัน"

จบคำ สาดพุ่งลงจากกำแพงล้อม

อี้ฉิกยืนหยัดอยู่เชิงกำแพง คล้ายเคลิบเคลิ้มซึมเซาเช่นกัน

ดวงตามันเป็นประกาย ใบหน้าแดงระเรื่อมิทราบครุ่นคิดถึงอันใด

๓๐

บทเรียนอันล้ำค่า

บุคคลเรียกว่าไต้ส่วย (จอมทัพ) มิว่ามันเป็นจอมทัพจริงหรือไม่ อย่างน้อยต้องมีบุคลิกของจอมทัพ

บุคลิกของกิมไต้ส่วยเขื่องโขจริง ๆ

เรือนร่างมันสูงใหญ่กว่าผู้คนธรรมดาหนึ่งช่วงศีรษะ มิเพียงสูงใหญ่ทั้งยังบึกบึนแข็งแกร่ง

มันแม้มีอายุห้าสิบเศษ แต่ยามยืนหยัดอยู่ ช่วงเอวยังคงตั้งตรง ดวงตายังเป็นประกาย หนวดเคราดกดำ อาภรณ์ที่สวมใส่ก็ตัดเย็บอย่างรับรูป เนื้อผ้ามีราคาสูงค่า

ก๊วยไต้โล่วมองปราดเดียว ก็แลเห็นกิมไต้ส่วย

ตอนที่บ๊วยลื่อน้ำโลดแล่นหลบหนี กิมไต้ส่วยกำลังยืนหยัดอยู่ใต้ต้นท้อหน้าห้องหับ ชมดูดอกท้อที่เพิ่งเบ่งบาน ปากคล้ายยังเอื้อนโคลงกลอนเบา ๆ

บ๊วยลื่อน้ำพอพบเห็นกิมไต้ส่วย ดวงตาคล้ายปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ร่างแทบถาโถมลงบนร่างมัน มิทราบกล่าวว่ากระไร

ก๊วยไต้โล่วมิได้ยินถ้อยร้อยวาจามัน กลับเห็นสีหน้ากิมไต้ส่วยปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้น กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เป็นมัน ?"

บ๊วยลื่อน้ำผงกศีรษะระรัว หลั่งน้ำตามิหยุดยั้ง

ก๊วยไต้โล่วทั้งขบขันทั้งเลื่อมใส คำนึงขึ้น

"อิสตรีคล้ายมีความสามารถในการแสดงละครมาแต่กำเนิด"

เหลียวดูกิมไต้ส่วย แววขุ่นเคืองบนใบหน้ายิ่งเพิ่มพูนขึ้น เขม้นมองก๊วยไต้โล่ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าคิดหนีไปที่ใด ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้หลบหนี ตอนนี้มิใช่ยืนหยัดอยู่ที่นี้หรือ ?"

"วิเศษ เจ้าวิเศษมาก"

"คราครั้งนี้ท่านกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าวิเศษจริง ๆ"

กิมไต้ส่วยเหลือกตาขึ้น คล้ายขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติไป

ดีที่บ๊วยลือน้ำยื่นมือออกประคับประคองมันทันท่วงที

นางมิทราบเข้าห้องไปหยิบฉวยเกาทัณฑ์สีทองขนาดใหญ่และกระสอบหนึ่ กวางหนักอึ้งมาตั้งแต่เมื่อใด

กิมไต้ส่วยพอรับเกาทัณฑ์ขนาดใหญ่มา ลักษณะท่าทีพลันแปรเปลี่ยนเป็ คึกคักเข้มแข็ง โอ่อ่าภาคภูมิขึ้นกว่าเดิม

ก๊วยไต้โล่วความจริงกระตุ้นโทสะมัน ตอนนี้กลับมิกล้าชะล่าเลินเล่อ

ยอดฝีมือขึ้นชื่อลือเลื่อง หากถืออาวุธที่เสริมสร้างชื่อเสียงแก่มันอยู่ในมื ท่านยังชะล่าเลินเล่อ เท่ากับรนหาที่ตาย

กิมไต้ส่วยพลันตวาดว่า

"อยู่!"

เสียงตวาดพอดัง ประกายสีทองก็พร่าพรายเต็มท้องฟ้า ครอบคลุมลงท ก๊วยไต้โล่วดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง

วิชายิงกระสุนของกิมไต้ส่วยร้ายกาจสมคำร่ำลือจริง ๆ

ดีที่ก๊วยไต้โล่วระมัดระวังแต่แรก

กระสุนสัมพันธ์ของกิมไต้ส่วยแม้รวดเร็ว ตนก็รับไว้อย่างว่องไว

ในใต้หล้าหากมีเงินทองร่วงหล่นลงมา มิว่าผู้ใดล้วนลนลานรับไว้ อย่าว่าแ ก๊วยไต้โล่วมีความสามารถจริง ๆ

เห็นก๊วยไต้โล่วตวัดสองมือวูบ ในมือเพิ่มร่างแหที่รับมอบจากเฮ้งต๋งมา ขึ้

กระสุนทั้งมวลได้จนหมดสิ้น

ก๊วยไต้โล่วมีกระเป๋าขนาดใหญ่อยู่สองใบ พอรับกระสุนจนเต็ม ก็เทลงในกระเป๋า

กิมไต้ส่วยสอดมือไปในถุงหนังกวาง ล้วงกระสุนพาดกับสายเกาทัณฑ์ ระดมยิงออกเป็นคำรบสอง

ก๊วยไต้โล่วตวัดสองมือ ไขว้สลับกัน ใช้แหรับห่ากระสุนอีกครา

กิมไต้ส่วยยิงกระสุนสัมพันธ์ชุดละยี่สิบเอ็ดลูก พอจู่โจมออกคราหนึ่ง ต้องหยุดยั้งลงหอบหายใจ พอดีเปิดโอกาสให้ก๊วยไต้โล่วเทกระสุนทองคำในแหลงยังกระเป๋าได้

มิว่าเป็นกระเป๋าใหญ่ปานใด สุดท้ายยังคงบรรจุจนเต็ม มิคล้ายกับความต้องการของผู้คน ซึ่งไม่มีวันทับถมจนเต็ม

.....

กระเป๋าก๊วยไต้โล่วตอนนี้บรรจุเต็มไปด้วยกระสุนทองคำ ดังนั้นฉกฉวยโอกาสที่กิมไต้ส่วยพักผ่อนหอบหายใจ ดีดกายจากมา

ก๊วยไต้โล่วย่อมคิดไปจากที่นี้โดยเร็วที่สุด แต่มิทราบเพราะเหตุใด ท่าร่างยามนี้คล้ายไม่รวดเร็วเทียบเท่าเมื่อครู่

ดีที่กิมไต้ส่วยน้ำหนักมาก อายุก็สูงวัย แม้คิดไล่ล่าตาม มิแน่นักว่าจะติดตามทัน

ชั่วพริบตาบรรลุถึงเชิงกำแพงด้านหลัง อี้ฉิกย่อมรอคอยอยู่เบื้องนอก วาจาของบ๊วยลื่อน้ำคล้ายก้องกังวานอยู่ข้างหูอีกครา

"ไม่มีจากนั้นอีก ขอเพียงท่านรับกระสุนของมันได้ จะแปรเปลี่ยนเป็นเศรษฐีน้อยทันที"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อออกมา ลูบคลำกระสุนในกระเป๋า อดหัวร่อมิได้ เงยหน้ามองกำแพงล้อม ถดถอยกายสองก้าว กวัดแกว่งสองแขนใช้ท่าร่างอี่จื้อชวงฮุ้น (นางแอ่นทะลวงเมฆ) ทะยานขึ้นไป

เมื่อครู่ ก๊วยไต้โล่วใช้ท่าร่างนี้ทะยานขึ้นถึงบนกำแพง ตอนนี้ยังใช้เรี่ยวแรงมากกว่าเมื่อครู่ มั่นใจว่าต้องละลิ่วลงบนกำแพงล้อมแน่นอน

มิคาดกลับผิดท่าไป!

ท่าร่างคราวนี้ยังห่างจากบนกำแพงหกเจ็ดเชียะ ศีรษะแทบปะทะกับกำแพงศิลา สองเท้าพอเหยียบถูกอากาศธาตุ ร่างจึงตกวูบลงสู่พื้นดุจดาวตก

นี่เป็นเรื่องราวใด?

หรือวิชาตัวเบาของตนพลันล้าหลังลดถอยอย่างกะทันหัน?

ก๊วยโล่วลูบคลำศีรษะ ขบคิดไม่เข้าใจ ตกลงใจทดสอบดูอีกครา ถีบเท้าพุ่งปราดขึ้นเป็นคำรบสอง

การณ์กลับเป็นเช่นเมื่อครู่ ยังคงมิอาจขึ้นถึงบนกำแพง ตกวูบลงมาอย่างเสียหลัก

ก๊วยโล่วพลันพบว่า ตอนที่ตนกระโดดขึ้นไป ในกระเป๋าที่หว่างเอวคล้ายมีมือคู่นี้ฉุดรั้งตนลงมา

ในกระเป๋าย่อมไม่มีมือ มีแต่กระสุนทองคำ

ก๊วยโล่วพลันเข้าใจในบัดดล

กระสุนทองคำลูกหนึ่งหากหนักสี่ตำลึง กระสุนสี่สิบลูกเท่ากับหนักสิบชั่ง กระเป๋าทั้งสองใบของตนต้องบรรจุกระสุนทองคำไม่ต่ำกว่าแปดสิบลูก

มิว่าผู้ใดหากเพิ่มน้ำหนักขึ้นยี่สิบชั่ง วิชาตัวเบาย่อมลดทอนลง เป็นเหตุให้ไม่อาจขึ้นถึงบนกำแพงได้

ก๊วยโล่วกลอกกลิ้งดวงตาดลบหนึ่ง เห็นเชิงกำแพงงอกเงยด้วยต้นหญ้ารสครึ้ม พลันฉุกใจคิดขึ้น

"เราหากซุกซ่อนทองคำเหล่านี้อยู่ในพงหญ้า คงมิมีผู้ใดคาดคิดมาก่อน"

พอได้คิด ปลดกระเป๋าทั้งสองใบออก ซุกซ่อนอยู่ส่วนลึกของพงหญ้าอย่างมิดชิด

จากนั้นยืดกายขึ้น ทะยานปราดด้วยท่าร่างนางแอ่นทะลวงเมฆ ก็ขึ้นถึงบนกำแพงโดยง่ายดาย

ก๊วยโล่วเลื่อมใสตนเองยิ่ง เนื่องเพราะตนมีปัญญาความคิดและการตกลงใจอย่างฉับพลัน

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ตอนนี้คงปวดเศียรเวียนเกล้าอยู่เชิงกำแพง อาจถูกกิมได้ส่วยติดตามทัน

บุคคลที่มีความคิดอ่านเช่นนี้ ภายหน้าไม่ร่ำรวย จึงเป็นเรื่องแปลกไปแล้ว

.....

อี้ฉิกรอคอยอยู่ที่เบื้องนอกจริง ๆ

ก๊วยได้โล่วบอกเล่าเหตุการณ์ทั้งมวลต่ออี้ฉิกอย่างละเอียด กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านนับถือเลื่อมใสข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

"นับถือเลื่อมใสในตอนนี้ อาจจะเร็วกว่าเหตุไป"

"เร็วกว่าเหตุ ?"

อี้ฉิกผงกศีรษะกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเงินทองยังอยู่ในบ้านผู้อื่น"

"นั่นง่ายดายยิ่ง บนอานม้าของบ๊วยลื่อน้ำมีเชือกยาวอยู่ขดหนึ่ง ตอนนี้ข้าพเจ้าจะไปนำมาผูกกระเป๋าทั้งสองใบนั้นกับเส้นเชือก ท่านยึดถือเชือกอีกปลายหนึ่งอยู่ที่นี้ ชักดึงกระเป๋าออกมาเป็นไร ?"

"นับว่าง่ายดายจริง ๆ"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างภาคภูมิว่า

"คนผู้หนึ่งขอเพียงมีปัญญาความคิด มิว่าเป็นเรื่องลำบากแสนเข็ญอย่างไร ก็แปรเปลี่ยนเป็นง่ายดาย"

ม้าโดยสารของบ๊วยลื่อน้ำผูกอยู่ใต้ต้นไม้ทางปากตรอกด้านหน้า บนอานม้ามีเชือกขดหนึ่งจริง ๆ

ก๊วยได้โล่วปลดเชือกขดนั้นย้อนกลับมายังหน้ากำแพงหลัง เงี่ยหูสดับฟังชั่วขณะแน่ใจว่าหลังกำแพงปราศจากความเคลื่อนไหวใด จึงลอยตัวขึ้นทะยานเข้าไป

กระเป๋าทั้งสองใบยังซุกซ่อนอยู่ที่เดิมจริง ๆ

ก๊วยได้โล่วพึงพอใจต่อข้อสันนิษฐานของตัวเองยิ่ง

เขามองดูอี้ฉิกที่เบื้องนอก ชักดึงกระเป๋าทั้งสองใบขึ้นถึงบนกำแพง จากนั้นดึงกลับลงไป

ได้ยินอี้ฉิกที่เบื้องนอกร้องเบา ๆ ว่า

"ข้าพเจ้ารับไว้แล้ว ท่านออกมาเถอะ"

ก๊วยได้โล่วระบายลมหายใจออกมา นี่นับว่าแผนการใหญ่สำเร็จสมมาด

ปรารถนาแล้ว

ก๊วยได้โล่วกระโดดปราดเบา ๆ ก็ขึ้นถึงบนกำแพงอย่างง่ายดาย

อี้ฉิกกลับล่วงหน้าไปรอคอยที่ใต้ต้นไม้ปากตรอกยืนหยัดอยู่ข้างม้าตัวนั้น

ก๊วยได้โล่วพอสาวเท้าไปสมทบ บ๊วยลือน้ำก็เร่งรุดออกจากประตูหน้ามา

ก๊วยได้โล่วถามว่า

"กิมได้ส่วยเล่า ?"

บ๊วยลือน้ำเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"มันแทบถูกท่านก่อกวนจนคลั่งใจตาย ตอนนี้กลับเข้าห้องไปนอนพักผ่อนแล้ว"

"ท่านปลีกตัวออกมาในตอนนี้ หรือไม่กริ่งเกรงมันระแวงสงสัย ?"

"มิเป็นไร รอจนข้าพเจ้ารับส่วนแบ่ง ยังกลับไปทันท่วงทีอยู่"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"พวกเราตกลงว่าจะแบ่งกันสามต่อสิบส่วนกันกระมัง ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

"อย่างนั้นท่านแบ่งไปเจ็ดส่วน พวกเราขอรับเพียงสามส่วนเท่านั้น"

บ๊วยลือน้ำตะลึงลานกับที่

ก๊วยได้โล่วร้องว่า

"อะไร ท่านจะแบ่งปันแก่นางเจ็ดส่วน ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นางหากต้องการสิบส่วน ข้าพเจ้ายังจะมอบให้"

"ท่านคงมิใช่สมองเลอะเลือนกระมัง ?"

"ผู้ที่เลอะเลือนเป็นท่านต่างหาก"

จบคำ พลิกปากถุงกระเป๋าคว่ำกับพื้น กระสุนในกระเป๋าจึงพรั่งพรูออกมากระจายทั่วพสุธา

กระสุนทั้งหมดหาใช่ทองคำ หากแต่เป็นกระสุนเหล็ก!

ก๊วยได้โล่วเบิกตามองกระสุนเหล็กดำมะเมื่อมกลิ้งไปมาตามพื้น ดวงตาถึงกับแทบถลนออกมาเนิ่นนานให้หลัง จึงตะกุกตะกักว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเห็นเป็น...กระสุนทองคำชัด ๆ"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนผู้นี้มิเพียงสมองเลอะเลือน ทั้งยังตาลายพร่าพราย"

ก๊วยโล่วตะลึงลานชั่วขณะ พลันเห็นประกายสีทองจุดหนึ่งวูบวาบเข้าสู่ดวงตา

ในกองกระสุนเหล็ก กลับมีกระสุนทองคำอยู่ลูกหนึ่ง

บ๊วยลื่อน้ำก้มกายลงหยิบฉวยขึ้นมา พลันกล่าวว่า

"บนกระสุนทองยังสลักอักษรอยู่"

"สลักว่าอะไร ?"

สีหน้าบ๊วยลื่อน้ำประหลาดพิกลยิ่ง ยื่นส่งกระสุนทองคำมา กล่าวว่า

"ท่านดูเองเถอะ"

บนกระสุนทองคำสลักอักษรว่า

"คนหากละโมบไป ทองคำที่ตกถึงมือ จะแปรเปลี่ยนเป็นเหล็กไร้ค่า"

สีหน้าก๊วยโล่วตอนนี้ คล้ายกลืนบอระเพ็ดอันขมขื่นลงไปสามชั่งก็ปาน

อี้ฉิกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดูท่าทีกิมได้ส่วยล่วงรู้เจตนาการมาของพวกเร่าแต่แรก ทั้งดูออกว่าท่านช่วยเหลือพวกเราหลอกลวงเงินทองจากมัน"

บ๊วยลื่อน้ำส่งเสียงดังอืมม์

อี้ฉิกเอ่ยสืบต่อ

"แต่มันกลับแสร้งเป็นงมงาย กำนัลกระสุนทองคำให้ลูกหนึ่ง มิคาด..."

ก๊วยโล่วกล่าวเสริมขึ้น

"มิคาด ข้าพเจ้าละโมบไป คล้ายกับคิดใคร่กวาดกระสุนทองคำของมันจนหมดสิ้น"

บ๊วยลื่อน้ำกล่าวว่า

"นี่ไม่อาจตำหนิท่าน คนย่อมมีจุดอ่อน อดบังเกิดความละโมบโลภหลงมิได้"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่ท่านมิใช่ละโมบเพื่อตนเอง แต่ต้องการได้เงินทองเพื่อชำระหนี้แทนสหาย"

ก๊วยได้โล่วพลันแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"พวกท่านไม่ต้องปลอบประโลมข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิคับแค้นเสียใจแม้แต่น้อย"

"อ้อ ?"

"กิมได้ส่วยแม้สับเปลี่ยนกระสุนทองคำเป็นกระสุนเหล็กยิงใส่ข้าพเจ้า แต่การมาของข้าพเจ้าคราวนี้ ยังได้รับสิ่งตอบแทนอยู่"

"สิ่งตอบแทนใด ?"

ก๊วยได้โล่วก้มลงมองดูข้อความที่สลักบนกระสุนทองคำ กล่าวว่า

"นี่นับเป็นบทเรียนครั้งหนึ่ง สำหรับกับข้าพเจ้า บทเรียนนี้ยังล้ำค่ากว่าทองคำทั้งมวลในใต้หล้า"

บ๊วยลือน้ำเพ่งมองก๊วยได้โล่วนิ่งนาน กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่า ไฉนมีคนชมชอบท่าน ท่านนับเป็นคนน่ารักจริง ๆ"

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"เสียดายที่ในสายตาเจ้าหนี้เหล่านั้น มีแต่ตอนที่ท่านชำระเงินทองให้ จึงเป็นคนน่ารัก หากปราศจากเงินทองชดใช้ ท่านทราบหรือไม่ว่า พวกมันจะจัดการกับท่านอย่างไร ?"

ก๊วยได้โล่วหน้านิ่วคิ้วขมวด ส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่ทราบ"

ตนเพียงทราบว่าไม่ว่าเป็นบทเรียนเลอเลิศปานใด ก็มิอาจนำไปชำระหนี้สิน

บ๊วยลือน้ำกะพริบตาถามว่า

"พวกท่านติดค้างหนี้สินผู้อื่นสักเท่าใด ?"

อี้ฉิกถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ไม่มากนัก เพียงหนึ่งหมื่นตำลึงเท่านั้น"

บ๊วยลือน้ำคล้ายสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ พลันกล่าวว่า

"กิมตั๋วเจ็กคงคิดอบรมสั่งสอนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจอยู่สืบต่อ โอกาสหน้าพบกันใหม่"

มิทันขาดคำ ก็พลิ้วกายขึ้นบนหลังม้า ควบขับจากไป

ก๊วยไต้โล่วมองตามเงาหลังนางจนลับตา ทอดถอนใจพึมพำว่า

"ไฉนบุคคลอื่นพอฟังว่าท่านติดค้างหนี้สิน ก็หลบลี้หนีหน้าในบัดดลเล่า ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างแช่มช้า

"เนื่องเพราะนางต้องการให้บทเรียนแก่ท่านอีกประการหนึ่ง"

"บทเรียนอันใด ?"

"คนผู้หนึ่งหากคิดมีชีวิตอย่างเบิกบานใจ ทางที่ประเสริฐอย่าได้ติดค้างหนี้สินผู้อื่น"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งหากต้องการให้สหายชมชอบท่าน ทางที่ประเสริฐก็อย่าได้เพาะหนี้สินแก่ตน"

นี่เป็นบทเรียนอันประเสริฐเลิศจริง ๆ ทุกผู้คนพึงจดจำจารึกไว้

แต่ท่านหากติดหนี้สินเพราะสหายแล้วเล่า สมควรทำอย่างไร?

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านยังคงหลบเลี่ยงมรสุมไปยังสถานที่อื่นสักหลายวัน แล้วค่อยว่ากล่าวกัน"

ก๊วยไต้โล่วถลึงตากล่าวว่า

"ท่านเรียกข้าพเจ้าหลบลี้หนีหน้า ?"

"ท่านรับปากชำระหนี้สินแก่ผู้อื่นภายในสองวัน ตอนนี้ไหนเลยกลับไปในสภาพมือเปล่าได้ ?"

"ติดค้างหนี้สินเป็นเรื่องหนึ่ง หลบลี้หนีหน้าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง หนี้สินยังชำระชดใช้ได้ แต่หากติดค้างหนี้สินแล้วหลบหนี ก็ไม่อาจนับเป็นผู้คน"

อี้ฉิกเพ่งตามองก๊วยไต้โล่ว กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ท่านนับเป็นผู้คนจริง ๆ"

คนผู้หนึ่ง หากคิดรักษาแบบฉบับดั้งเดิมของตนเองไว้ บางครั้งกลับไม่ง่ายดายจริง ๆ

แต่มิว่าอยู่ในภาวการณ์เช่นใด สามารถรักษาแบบฉบับของตัวเองไว้ ท่านจะพบว่ายามมีชีวิตกลับปลอดโปร่งใจ แม้ตายก็นอนตาหลับ

ท่านรุ่มรวยหรือยากจน หาใช่ปัญหาสำคัญไม่ ปัญหาสำคัญคือ ท่านนับ

เป็นผู้คนได้หรือไม่

.....

เคหารุ่มรวยยังคงเป็นเฉกเช่นเดิม มิว่าพิศดูอย่างไร หามีร่องรอยของความรุ่มรวยไม่

แต่วันนี้คล้ายผิดแผกไป

หน้าประตูเคหา กลับมีม้าลาหลายตัวเรียงรายอยู่ ผู้รับใช้ในอาภรณ์ใหม่เอี่ยมลออหลายคน นั่งตากลมอยู่ใต้ต้นไม้หน้าเคหา

อี้ฉิกเร่งรุดมาได้ครึ่งทาง ก็เหลือบเห็นแต่ไกล ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าเหล่าเจ้าหนี้ของท่านมารอคอยอยู่แล้ว"

ก๊วยได้โล่วกล่าว่า

"คาดว่าคงใช่"

"ท่านตระเตรียมรับมือพวกมันอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้ามีเพียงวิธีเดียว"

"วิธีการใด ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"บอกความจริง"

อรุโณทัยยามส่องต้องหน้าก๊วยได้โล่ว ใบหน้าอันสัตย์ซื่อจริงใจของตนคล้ายเปล่งประกายบริสุทธิ์ เอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าตระเตรียมบอกต่อพวกมันตามความสัตย์ ตอนนี้แม้ไม่มีเงินทองแต่ภายหลังต้องหาทางชดใช้ให้ วิธีนี้แม้ไม่ดีนัก แต่ข้าพเจ้านึกหาวิธีอื่นมิออกจริง ๆ"

อี้ฉิกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านย่อมนึกมิออก เนื่องเพราะนี่เป็นวิธีดีที่สุดแล้ว"

.....

เจ้าหนี้มีทั้งสิ้นหกคน

เจ้าหนี้ทั้งหกล้วนยืนรอคอยอยู่กลางลานตึก

ก๊วยได้โล่วพอสาวเท้าเข้าประตู ก็ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านทั้งหลาย ต้องขออภัยอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าตอนนี้ไม่มีเงินทองชดใช้ให้ แต่

แม่...”

มิทันขาดคำ เถ้าแก่แซ่จี้ผู้หนึ่งชิงกล่าวว่า

“ก๊วยตั่วเอี้ย (นายแซ่ก๊วย) เข้าใจว่าพวกเรามาทวงหนี้สินหรือ ?”

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

“หรือว่ามิใช่ ?”

“พวกเรากริ่งเกรงว่าของในที่นี้ไม่เพียงพอ ดังนั้นส่งมาให้กับตั่วเอี้ยเป็นพิเศษ”

“แต่ทว่า...หนี้สินที่ข้าพเจ้าติดค้างพวกท่านเล่า ?”

เถ้าแก่แซ่เตียอีกผู้หนึ่งชิงกล่าวว่า

“มีคนชำระบัญชีเรียบร้อยแล้ว”

เถ้าแก่แซ่จี้แย้มยิ้มประจบ กล่าวว่า

“นั่นเป็นเพียงจำนวนเล็กน้อย ก๊วยตั่วเอี้ยแม้ขัดสนด้านเงินทองชั่วคราว แต่ [illegible]แห่งเราไหนเลยจะมาเคี่ยวเข็ญคุกคาม”

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบใหญ่จึงกล่าว

“ที่แท้เป็นผู้ใดชำระบัญชีเหล่านั้น ?”

“ขอบอกตามความสัตย์ พวกเราก็มิทราบ เช้าวันนี้ข้าพเจ้าเพิ่งลงจากเตียงเห็นบนโต๊ะที่เบื้องนอกก่องสุมด้วยเงินหลายกอง...”

“เงินไฉนนับเป็นกอง ๆ ?”

เถ้าแก่แซ่จี้กล่าวว่า

“เนื่องเพราะเงินบางกองประทับตราเมืองฉี[illegible]น้ำ บางกองประทับตรานครหลวง [illegible]เที่ยงล่างล้วนทับเศษกระดาษแผ่นหนึ่ง ระบุว่าขอชำระหนี้แทนก๊วยตั่วเอี้ย”

เถ้าแก่แซ่เตียกล่าวว่า

“นั่นคงเป็นสหายของก๊วยตั่วเอี้ย ทราบว่าก๊วยตั่วเอี้ยระหว่างนี้ขัดสนเงินทอง [illegible]พกนำเงินมา แต่กริ่งเกรงท่านมิยอมรับ ดังนั้นส่งไปยังร้านเราเป็นพิเศษ”

“สหายของก๊วยตั่วเอี้ยคงเป็นนักสู้ผู้กล้าเปี่ยมคุณธรรม พวกเราพอได้รับเงิน [illegible]แห่งนั่นจึงเร่งรุดมาตั้งแต่เช้า”

พวกมันย่อมต้องเร่งรุดมาตั้งแต่เช้า

เมื่อเผชิญพบนักสู้ผู้กล้าที่สามารถเข้าออกบ้านของพวกมันยามวิกาลตามใจนึก

ไหนเลยไม่ประจบเอาใจได้ ?

อย่าว่าแต่ยังมีเงินจำนวนมากให้กำไร

ก๊วยได้โล่วกลับตะลึงลานกับที่ เนิ่นนานยังมิอาจกล่าววาจาใดได้

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"พวกท่านรับเงินทองทั้งสิ้นกี่กอง ?"

เถ้าแก่แซ่จี้กล่าวว่า

"ทั้งสิ้นสามกอง มิเพียงชำระหนี้เก่าได้ ยังมีเหลืออยู่"

เถ้าแก่แซ่เตียกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นในสองเดือนนี้ มิว่าก๊วยตั่วเอี้ยต้องการอันใด ขอให้ไปหยิบฉวยที่ร้านเรา"

เถ้าแก่แซ่จี้กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บัดนี้พวกเราไม่กล้ารบกวนอีก ขออำลา"

ครั้นแล้วบรรดาเจ้าหนี้น้อมกายคารวะ ล่าถอยจากไปทีละคน

เมื่อล่าถอยออกนอกประตูใหญ่ ยังซุบซิบสนทนากันว่า

"คิดไม่ถึง ก๊วยตั่วเอี้ยกลับมีสหายประเสริฐเลิศปานนี้"

"นั่นเนื่องเพราะก๊วยตั่วเอี้ยปรกติคงมีคุณธรรมเลิศล้ำยิ่ง"

"*การคบหาสหาย ความจริงเป็นคุณธรรมแลกเปลี่ยนคุณธรรม* สหายก๊วยตั่วเอี้ย เราก็ยินยอมคบหา"

รอจนผู้คนจากไปจนหมดสิ้น ก๊วยได้โล่วค่อยระบายลมหายใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีคุณธรรมเลิศล้ำจริง ๆ"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"คล้ายกับใช่ มิเช่นนั้นไหนเลยมีคนชำระหนี้แทนท่าน ?"

"แต่สหายที่เปี่ยมคุณธรรมของข้าพเจ้า ที่แท้มาจากที่ใด ?"

"ท่านหากนึกไม่ออก ก็มิต้องขบคิดเถอะ"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเจ้าหนี้เหล่านั้นกล่าวมีเหตุผล การคบหาสหาย ความจริงคุณธรรมแลกเปลี่ยนคุณธรรม มันที่ชำระหนี้สินแทนท่าน เนื่องเพราะกา

ท่านเคยแผ่คุณธรรมต่อมัน"

ก๊วยได้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้ายังนึกไม่ออกว่าเป็นใคร"

"อาจเป็นไปได้หลายคน สมมุติเช่นมดแดงผู้สะคราญ อ้วยฮูหยินผู้เป็นมารดาลิ้มไท้เพ้ง มนุษย์ศิลาบ๊วยลื่อกะ พวกมันหากทราบว่าท่านคิดกระโดดน้ำหมายหลบเลี่ยงหนี้สิน อาจลอบรุดมาชำระหนี้สินให้กับท่าน"

หยุดเล็กน้อยพลันเอ่ยสืบต่อ

"แม้แต่กิมได้ส่วยและบ๊วยลื่อน้ำอาจเป็นผู้ชำระหนี้ให้กับท่าน"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"เห็นได้อย่างไร ?"

"เนื่องเพราะท่านมิเพียงเป็นสหายอันประเสริฐ ทั้งยังเป็นคนที่น่ารัก"

ก๊วยได้โล่วแย้มยิ้มออกมา รอยยิ้มของตนเปี่ยมความปลื้มปิติและสำนึกตื้นตัน

ที่ตนสำนึกตื้นตัน หาใช่เรื่องที่พวกมันชำระหนี้แก่ตน หากแต่สำนึกตื้นตันในน้ำมิตรของพวกมัน

ในใต้หล้าขอเพียงมีน้ำมิตรคงอยู่ จะเจิดจ้าเรืองรองตลอดกาล

ยามนั้นแสงอาทิตย์สาดส่องทั่วพสุธา ทุกแห่งหนสะท้อนประกายระยิบระยับคล้ายสวรรค์เบื้องบนจงใจโปรยปรายทองคำแก่ผู้ที่รู้จักทะนุถนอมน้ำมิตร

นี่ความจริงเป็นโลกของทองคำ เพียงแต่ท่านจำแนกออกหรือไม่ว่า อันใดคือทองคำที่แท้จริง ? อันใดคือสิ่งที่ควรค่าแก่การทะนุถนอม ?

31

ความของก๊วยไต้ส่วย

มีบ้างบางคน คล้ายมีชีวิตอย่างสุขสำราญตลอดกาล ต่อให้เป็นปัญหายิ่งใหญ่เทียมฟ้า ล้วนสลัดทอดทิ้งโดยมิแยแส

ก๊วยไต้โล่วคือคนประเภทนี้

เป็นผู้ใดชำระหนี้แก่ตน ?

ไฉนชำระหนี้แทนตน ?

ก๊วยไต้โล่วล้วนไม่นำพาปรารมภ์ พอล้มกายลงบนเตียงก็หลับใหล หลับใหลถึงยามเที่ยง จวบจนเฮ้งต๋งมายังห้องพักของตน ก๊วยไต้โล่วจึงตื่นขึ้น

เฮ้งต๋งยังเคลื่อนไหวไม่สะดวก พอเหยียบย่างเข้าหา ก็เสาะหาที่ปลอดโปร่งสบายทรุดนั่งลง

ต่อให้ตอนที่เฮ้งต๋งเคลื่อนไหวอย่างสะดวก มิว่าไปถึงที่ใดยังเสาะหาสถานที่อันสบายทรุดกายลง

ที่ปลอดโปร่งสบายย่อมเป็นเตียงนอน

ดังนั้นเฮ้งต๋งเรียกก๊วยไต้โล่วหดเท้าเข้า เอนร่างเฉียง ๆ กับข้อเท้าฝ่ายตรงข้าม

ก๊วยไต้โล่วเหวี่ยงหมอนให้ใบหนึ่งให้เฮ้งต๋งหนุนหลัง จากนั้นขยี้ตากล่าวว่า

"ตอนนี้เป็นเวลาใด ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ยังห่างจากเวลารับประทานข้าวอยู่ครึ่งชั่วยาม"

"อย่างนั้นท่านสมควรให้ข้าพเจ้าหลับใหลอีกครึ่งชั่วยาม"

"เราเพียงสงสัยใจท่านหลับไหลได้อย่างไร ?"

ก๊วยโล้วเบิกตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไฉนนอนไม่หลับ ?"

"ท่านหากยินยอมเปลืองสมองขบคิด อาจจะนอนไม่หลับ"

"มีอันใดต้องขบคิด ?"

"ท่านทราบว่าผู้ใดชำระหนี้สินแก่ท่านแล้ว ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"มิว่าเป็นผู้ใดชำระหนี้ให้กับพวกเรา จะอย่างไรหนี้สินก็ชำระเรียบร้อยแล้ว พวกมันเมื่อไม่ต้องการเปิดเผยศักดิ์ศรีตนเอง ข้าพเจ้ายังมีอันใดต้องขบคิด"

"หรือท่านมิอาจครุ่นคิดหาผู้ชำระหนี้สินดู ?"

"ครุ่นคิดดูก็ได้"

ขบคิดเล็กน้อยจึงกล่าว

"บุคคลที่เป็นไปได้ที่สุด คืออ้วยฮูหยิน"

ที่แท้ตนกับอี้ฉิก ภายหลังบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบพานอ้วยฮูหยินต่อเฮ้งต๋ง เพียงไม่แพร่งพรายต่อลิ้มไท้เพ้งเท่านั้น

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านหมายถึงมารดาลิ้มไท้เพ้ง ?"

"มิผิด นางเมื่อทราบว่าลิ้มไท้เพ้งอยู่ที่นี้ ย่อมส่งคนมาสืบเสาะข่าวคราวพวกเราตลอดเวลา หากล่วงรู้ว่าพวกเราติดค้างหนี้สินผู้คน ย่อมใช้คนมาชำระ แต่ไม่ต้องการให้ลิ้มไท้เพ้งล่วงรู้ จึงปกปิดอำพรางเป็นความลับ"

"นอกจากอ้วยฮูหยิน บุคคลที่อาจเป็นไปได้คนที่สองเป็นผู้ใด ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"อาจเป็นบ๊วยลื่อน้ำ"

"ไฉนเป็นนาง ?"

"นางพอฟังว่าพวกเราติดหนี้สินผู้คน ก็หลบลี้หนีหน้า สร้างความสงสัยใจแก่ข้าพเจ้ายิ่ง เนื่องเพราะนางความจริงมิใช่คนเยี่ยงนั้น"

เฮ้งต๋งเพ่งตาถามว่า

"ดังนั้น ท่านเข้าใจว่านางกลับไปหยิบยืมเงินทองจากกิมได้ส่วยล่วงหน้ามาชำระบัญชีแทนท่าน ?"

"มิผิด เนื่องเพราะนางชมชอบอี้ฉิก กริ่งเกรงอี้ฉิกไม่ยอมรับน้ำใจนาง จึงจงใจทำเช่นนี้"

"แต่นางทราบได้อย่างไรว่าท่านซื้อเชื่อจากผู้ใด ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"บ๊วยลื่อน้ำเป็นดรุณีปราดเปรื่อง ย่อมสืบเสาะทราบได้โดยไม่ยากนัก"

"อาจเป็นไปได้เช่นกัน คนที่สามเล่า ?"

"คนที่สามต้องเป็น..."

ขณะจะบ่งบอก กลับพบว่าบุคคลที่คาดคำนวณไว้มิอาจเป็นไปได้ ดังนั้นกล้ำกลืนวาจาไว้

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"คงมิใช่มนุษย์ศิลาบ๊วยลื่อกะ ท่านต่อยมันหมัดหนึ่ง มันไม่สนองคืนใส่สองหมัด ก็นับว่าเกรงใจมากแล้ว"

"ข้าพเจ้าคาดคิดเยี่ยงนั้นเช่นกัน ดูท่าคนที่อาจเป็นไปได้คนที่สามต้องมิใช่มัน"

"และมิใช่ผู้ใดใครอื่นทั้งสิ้น"

ก๊วยได้โล่วกล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะบุคคลอื่นแม้ทราบว่าท่านอยู่ที่นี้ ก็มิทราบว่าท่านติดหนี้สินผู้อื่น"

"ดูท่านี่เป็นปัญหายุ่งยากจริง ๆ"

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"ผู้ที่ยุ่งยากใจอย่างแท้จริง หาใช่เราท่านไม่"

"ท่านหมายถึงอี้ฉิกและลิ้มไท้เพ้ง"

"มิผิด"

"พวกมันไฉนยุ่งยากใจกว่าพวกเรา?"

"เนื่องเพราะพวกมันล้วนมีความลับที่ไม่อาจบอกต่อผู้คน"

ก๊วยได้โล่วพลันกระโดดปราดขึ้นร่ำร้องว่า

"ใช่แล้ว อี้ฉิกมีความลับสำคัญประการหนึ่งจริง ๆ แต่มันมิยอมบอกต่อข้าพเจ้า"

"จนบัดนี้ ท่านยังคาดเดาความลับของอี้ฉิกไม่ออก ?"

"หรือท่านคาดเดาออกแล้ว ?"

เฮ้งต๋งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ดูจากสภาพการณ์ สายตาท่านก็..."

มิทันขาดคำ พลันกล้ำกลืนวาจาไว้

ก๊วยไต้โล่วก็ฟังออกว่ามีคนเหยียบย่างเข้าลานตีกด้านหน้า มิหนำซ้ำผู้มามีมากกว่าหนึ่งคน

ก๊วยไต้โล่วลื่นไถลลงจากเตียงอย่างแช่มช้า ชะโงกศีรษะมองไปยังเบื้องนอก

.....

ผู้มามีทั้งสิ้นห้าคน

ที่อยู่ด้านหลังสี่คนร่างสูงตระหง่าน อาภรณ์หรูหราทรงค่า ดูเผิน ๆ เหี้ยมหาญเกรียงภูมิยิ่ง

แต่ยามเปรียบกับคนที่นำหน้า ทั้งสี่คล้ายเป็นลูกไก่สี่ตัว

ซึ่งความจริงคนที่นำหน้าหาได้สูงใหญ่กว่าพวกมัน แต่มีอานุภาพที่บ่งบอกว่ายายไม่ถูกประการหนึ่ง ต่อให้ยืนหยัดอยู่ท่ามกลางผู้คนหนึ่งหมื่นคน ท่านยังคงแลตาสังเกตมันเป็นบุคคลแรก

ผู้นำหน้าสาวเท้าก้าวปราด กระทั่งประตูก็ไม่เคาะ ส่ายอาด ๆ เข้าลานตีกมาดั่งฝ่ายแม่ทัพแห่งชัยชนะกลับมายังบ้านของตนเองก็ปาน

ก๊วยไต้โล่วความจริงคิดถาโถมออกไป แต่พอเหลือบเห็นฝ่ายตรงข้าม ก็หดกลับมาทันที

เฮ้งต๋งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านรู้จักคนผู้นี้ ?"

"อืมม์"

"คนผู้นี้คือกิมได้ส่วย ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านก็รู้จักมัน ?"

"มิรู้จัก"

"อย่างนั้นท่านทราบได้อย่างไรว่า มันคือกิมได้ส่วย ?"

"คนผู้นี้หากไม่ใช่กิมได้ส่วย จะเป็นผู้ใดได้ ?"

ก๊วยได้โล่วฝีนยิ้มกล่าวว่า

"มิผิด มันมีลักษณะของได้ส่วย (จอมทัพ) จริง ๆ"

กิมได้ส่วยยืนหยัดอยู่กลางลานตึก สองมือไพล่หลัง กวาดตามองรอบข้พลันกล่าวว่า

"ลานตึกนี้สมควรปัดกวาดสักครา"

ผู้คนที่ด้านหลังน้อมกายรับคำว่า

"ทราบแล้ว"

"ต้นโบตั๋นทางด้านนั้นสมควรรดน้ำ พื้นหญ้าก็สมควรดายทิ้ง ตัดให้เรียบร้อ

"ทราบแล้ว"

เฮ้งต๋งกวาดตาออกนอกหน้าต่าง ชมดูถึงตอนนี้ พลันถามว่า

"เซี่ยวก๊วย นี่ที่แท้เป็นบ้านของผู้ใด ?"

"ย่อมเป็นบ้านของท่าน"

"เราคิดเห็นเช่นนั้นตลอดมา แต่ตอนนี้อดพิศวงสงสัยมิได้"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อออกมา แต่แล้วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"อี้ฉิกไฉนยังไม่ออกไป ?"

"อาจบางทีเป็นเฉกเช่นท่าน พอพบเห็นกิมได้ส่วย จิตใจก็หวั่นหวาดขึ้นม

"กิมได้ส่วยไม่รู้จักมัน มันไยต้องหวั่นหวาด ?"

เฮ้งต๋งตาทอประกายวูบ พลันถามว่า

"ท่านฉุกคิดถึงปัญหาประการหนึ่งหรือไม่ ?"

"ปัญหาข้อใด ?"

"วิชาซัดอาวุธลับของอี้ฉิกยอดเยี่ยมยิ่ง ความสามารถในการรับอาวุธลับย่ต้องไม่เลว มันไฉนไม่ไปเสาะหากิมได้ส่วย กลับใช้ท่านไปแทน ?"

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"นี่...ข้าพเจ้ากลับมิได้คาดคิดมาก่อน"

"ไฉนไม่คาดคิดบ้าง ?"

"เนื่องเพราะ...ขอเพียงเป็นมันใช้สอยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้วนรู้สึกว่าสมควรกระทำแทนมัน"

เฮ้งต๋งเพ่งมองก๊วยไต้โล่ว คล้ายกับผู้เป็นพี่ใหญ่ชมดูน้องคนเล็ก...น้องคนเล็กที่ถูกผู้อื่นหลอกพาตัวไป

ก๊วยไต้โล่วขบคิดแล้วกล่าวอีกว่า

"ท่านหมายความว่าอี๊ฉิกที่ไม่รุดไปพบพานกิมไต้ส่วย เพราะกริ่งเกรงกิมไต้ส่วยจดจำมันออก"

"ในความเห็นของท่านเล่า ?"

ก๊วยไต้โล่วมิทันกล่าววาจา พลันแว่วเสียงกิมไต้ส่วยดังว่า

"ผู้ใดหลบ ๆ ซ่อน ๆ ซุบซิบสนทนาอยู่ภายในห้อง ยังมิรีบออกมาอีก ?"

เฮ้งต๋งเบือนหน้ามองก๊วยไต้โล่วแวบหนึ่ง จากนั้นผลักประตูก้าวเนิบนาบออกไป...ก๊วยไต้โล่วเมื่อไม่ยอมเคลื่อนไหว เฮ้งต๋งได้แต่เคลื่อนไหว

กิมไต้ส่วยถลึงจ้องมองมา กล่าวว่า

"ท่านหลบซ่อนซุบซิบอยู่ภายในไยกัน ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เรามิต้องหลบซ่อน ท่านก็ไม่อาจข้องแวะยุ่งเกี่ยวว่าเราซุบซิบอันใด"

กิมไต้ส่วยกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านเป็นใคร ?"

"เราคือเจ้าของสถานที่นี้ ดังนั้นเราชมชอบนั่งอยู่ที่ใดก็นั่งอยู่ที่นั้น ชมชอบกล่าวกระไรก็กล่าวเช่นนั้น"

ยิ้มพลางเอ่ยสืบต่อ

"หากอยู่ภายในบ้านตนเอง หากชมชอบถอดกางเกงผายลม ผู้อื่นก็มิอาจยุ่งเกี่ยวได้"

ปรกติเฮ้งต๋งไม่กล่าวยียวนเยี่ยงนี้ ตอนนี้คล้ายจงใจทอนอานุภาพของกิมไต้ส่วยดูบ้าง

มิคาด กิมไต้ส่วยกลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"คนผู้นี้กลับละม้ายผู้แซ่เฮ้งนั้น"

"ข้าพเจ้าไม่ละม้ายคล้ายผู้แซ่เฮ้ง ความจริงเราเป็นผู้แซ่เฮ้งอยู่แล้ว"

"ท่านเป็นบุตรชายของเฮ้งเล่าตั่ว (พี่ใหญ่แซ่เฮ้ง) กระมัง ?"

"เฮ้งเล่าตั่ว ?"

"เฮ้งเล่าตั่วคือเฮ้งเชียมเจ็ยะ และเป็นบิดาของท่าน !"

เฮ้งต๋งกลับตะลึงลานกับที่

เฮ้งเชียมเจ็ยะเป็นบิดาของตนจริง ๆ แต่บุคคลภายนอกน้อยคนนักที่รู้จักนามนี้

ผู้คนส่วนใหญ่รู้จักบิดาเฮ้งต๋งในนามเฮ้งอิดแจ ผู้ที่รู้จักนามเฮ้งเชียมเจ็ยะย่อมเป็นสหายสนิทของเฮ้งเชียมเจ็ยะ

ท่าทีของเฮ้งต๋งพลันแปรเปลี่ยนเป็นเกรงอกเกรงใจขึ้น ถามว่า

"ท่านรู้จักบิดาเรา ?"

กิมไต้ส่วยมิตอบคำ ก้าวยาว ๆ ขึ้นสู่ทางระเบียง

ประตูห้องของก๊วยไต้โล่วเปิดอ้าอยู่

กิมไต้ส่วยจึงสายอาด ๆ เข้าไป ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้อย่างผ่าเผย หันหน้าหาก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วได้แต่ฝืนแย้มยิ้มทักทายว่า

"ท่านสบายดี ?"

กิมไต้ส่วยกล่าวว่า

"ยังดีที่ไม่ถูกคนก่อกวนจนคลั่งใจตาย"

"ท่านรุดมาเสาะหาข้าพเจ้า ?"

"เราไยต้องรุดมาเสาะหาท่าน

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"อย่างนั้นท่านจอมทัพมาที่นี้ไยกัน ?"

"หรือเรามาไม่ได้ ?"

"ย่อมได้"

"บอกกับท่าน ตอนที่เรามายังที่นี้ เกรงว่าท่านยังไม่ถือกำเนิดขึ้น"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบใหญ่ มิคิดทุ่มเถียงเกี่ยงงอนกับมัน ตระเตรียมผละจากมา

หาคาดไม่ว่า สายตากิมไต้ส่วยแหลมคมยิ่ง ก๊วยไต้โล่วเพิ่งขยับเท้า กิมไต้ส่วยก็ตวาดว่า

"หยุดไว้"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่มาเสาะหาข้าพเจ้า ยังคิดรั้งข้าพเจ้าไว้ที่นี้ไยกัน ?"

"เรามีวาจาถามท่าน"

"ตกลง ท่านถามเถอะ"

"ค่ำวันนี้พวกท่านรับประทานอันใด ?"

นี่กลับเป็นคำถามที่คาดไม่ถึงมาก่อน ก๊วยไต้โล่วอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าสูดได้กลิ่นของเนื้อย่างไฟแดง คงรับประทานเนื้อย่างผัดหน่อไม้กัน"

กิมไต้ส่วยจึงกล่าว

"เราหิวแล้ว เสนออาหารได้"

ก๊วยไต้โล่วตะลึงลานอีกครา เริ่มพิศวงสงสัยบ้างว่า ผู้ใดเป็นเจ้าของสถานที่นี่กันแน่

กิมไต้ส่วยตวาดว่า

"เรียกท่านเสนออาหาร ท่านยังยืนเซื่องซึมอยู่ที่นี้ไยกัน ?"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจพึมพำว่า

"ข้าพเจ้าก็หิวโหยแทบตาย สมควรลำเลียงอาหารมาจริง ๆ"

อาหารพอลำเลียงมา มีจานเนื้อผัดหน่อไม้จริง ๆ

กิมไต้ส่วยไม่เกรงใจ กระแทกนั่งลงยังที่นั่งเจ้าภาพ ก๊วยไต้โล่วและเฮ้งต๋งได้แต่นั่งกระหนาบข้าง

กิมไต้ส่วยเพียงยกตะเกียบขึ้น พลันถามว่า

"ที่นี้ยังมีผู้ใดอีก ไยไม่มารับประทานข้าว ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"มีอยู่สองคนป่วยไข้ ต้องรับประทานข้าวต้ม"

"แล้วคนที่ไม่ป่วยไข้เล่า ?"

มันกลับล่วงรู้เรื่องในที่นี้ซึ้งกระจ่างยิ่ง

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"คล้ายอยู่ในห้องครัว"

"มันมิใช่พ่อครัว ไฉนหลบซ่อนอยู่ในห้องครัว ?"

อี้ฉิกอยู่ในห้องครัวจริง ๆ

ก๊วยไต้โล่วตอนไปยกอาหาร อี้ฉิกกลับไม่ยอมออกมา อ้างว่าตนเองสกปรกไ
มิต้องการพบพานผู้คน

ก๊วยไต้โล่วไม่กล้าซักถามสืบต่อ หากแม้นไต่ถามมากความ อี้ฉิกจะถลึงต
ใส่ อี้ฉิกพอถลึงตา ก๊วยไต้โล่วถึงกับใจอ่อนลง

บัดนี้พอถูกซักถาม ก๊วยไต้โล่วต้องทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปเรียกมัน"

มิคาด เพิ่งผุดลุกขึ้น อี้ฉิกก็ก้มศีรษะเข้ามาคล้ายลอบรับฟังอยู่หน้าประ
แต่แรก

กิมไต้ส่วยสำรวจมองมันตลบหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่งลง"

อี้ฉิกกลับทรุดนั่งลงจริง ๆ คนผู้นี้วันนี้คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นเชื่อฟังกว่าเดิม

กิมไต้ส่วยกล่าวว่า

"เริ่มรับประทานเถอะ"

จากนั้นเริ่มรับประทานอย่างมูมมาม ชั่วพริบตากวาดอาหารบนโต๊ะลงท้อ
จนหมดสิ้น ก๊วยไต้โล่วและพวกมีโอกาสยื่นตะเกียบคีบกับมิกี่คราเท่านั้น

กิมไต้ส่วยวางตะเกียบลง กวาดตาคมวาวผ่านหน้าเฮ้งต๋ง ก๊วยไต้โล่ว และ
อี้ฉิก พลันกล่าวว่า

"พวกท่านรุดไปแสวงหาผลประโยชน์จากเราครานี้เป็นความคิดของผู้ใด ?"

อี้ฉิกก้มศีรษะกล่าวว่า

"เป็นข้าพเจ้า"

"เฮอะ เราทราบว่าต้องเป็นท่าน"

ศีรษะอี้ฉิกยิ่งก้มต่ำกว่าเดิม

กิมไต้ส่วยกวาดตามายังก๊วยไต้โล่ว กล่าวว่า

"ท่านสามารถรับกระสุนสัมพันธ์ของเราได้สี่ชุด นับว่าน้อยครั้งจะพบพานในวงนักเลง"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอบคุณที่ชมเชย"

"วิชารับอาวุธลับของท่าน เป็นผู้ใดถ่ายทอดให้ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"เราเอง"

"เฮอะ เราทราบว่าต้องเป็นท่าน"

เฮ้งต๋งอดถามมิได้ว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"เรามิเพียงทราบว่ามันร่ำเรียนจากท่าน ทั้งยังทราบว่าท่านร่ำเรียนจากผู้ใด"

"อ้อ ?"

สีหน้ากิมไต้ส่วยพลันเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ตอนที่บิดาท่านถ่ายทอดหลักวิชานี้แก่ท่าน ยังบ่งบอกเรื่องราวใดให้ทราบ?"

"มิมีใดทั้งสิ้น"

"ไฉนไม่มี ?"

"เนื่องเพราะหลักวิชานี้มิใช่ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดให้"

"ท่านโป้ปด"

ซุ่มเสียงเฮ้งต๋งเย็นชายะเยียบลง กล่าวว่า

"ท่านอาจได้ยินสำนวนต่าง ๆ จากเรา แต่รับรองไม่ได้ยินเรากล่าวโป้ปด"

กิมไต้ส่วยเขม้นมองเฮ้งต๋ง เนิ่นนานจึงกล่าว

"หากมิใช่บิดาท่านถ่ายทอดให้จะเป็นผู้ใด ?"

"เราก็มิทราบว่าเป็นใคร"

"ท่านไฉนมิทราบ ?"

"มิทราบเป็นมิทราบ"

กิมได้ส่วยพลันผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ท่านติดตามเราออกไป"

จบคำ ก้าวยาว ๆ สู่กลางลานตึก เฮ้งต๋งก็ตามติดอยู่ด้านหลังอย่างเงียบงัน...เฮ้งต๋งวันนี้คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิกลเช่นกัน

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่าจอมทัพท่านนี้รุดมาไยกัน"

อี้ฉิกส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

ก๊วยได้โล่วจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าคลี่คลายวิชากระสุนสัมพันธ์ของมัน มันคงไม่ยินยอมพร้อมใจ ดังนั้นคิดใคร่ประลองกับบุคคลที่สั่งสอนข้าพเจ้า"

ปากกล่าววาจา ร่างผุดลุกขึ้น

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"ท่านคิดทำอะไร ?"

"อาการบาดแผลที่ข้อเท้าเฮ้งเล่าตั๋วยังไม่ทุเลา ข้าพเจ้าไหนเลยเบิ่งตาดูมัน..."

อี้ฉิกตัดบทว่า

"ท่านยังคงนั่งอย่างสงบเถอะ"

"เพราะเหตุใด ?"

"หรือท่านยังดูไม่ออกว่า กิมได้ส่วยรุดมาเสาะหาเฮ้งเล่าตั๋วเป็นพิเศษ"

"แต่เท้าของเฮ้งต๋ง..."

"ตอนที่รับกระสุนสัมพันธ์ เฮ้งต๋งไม่จำเป็นต้องใช้เท้า"

.....

ม่านวิกาลแจ่มกระจ่าง

กิมได้ส่วยมองดูเฮ้งต๋งสาวเท้าเข้าหา พลันขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เท้าของท่าน..."

เฮ้งต๋งหยุดยั้งที่กลางลานตึก กล่าวเสียงเย็นชา

"เรายังมีมือ ดังนั้นเท้าเราเป็นอย่างไร หามีส่วนยุ่งเกี่ยวกับการรับอาวุธไม่"

"ประเสริฐมาก"

ขาดคำพลันยื่นมือออก

ผู้คนที่ติดสอยห้อยตามมา เสนอเกาทัณฑ์ทองและถุงย่ามให้ทันที

กิมได้ส่วยตะปบคว้าเกาทัณฑ์ทองไว้ อีกมือหนึ่งสอดไปในถุงย่าม พลันตวัดเกาทัณฑ์ขึ้นวูบ

พริบตานั้น ประกายสีทองฉวัดเฉวียนเต็มท้องฟ้า ยิงกระสุนสัมพันธ์ออกชุดหนึ่ง

มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นชัดตาว่ากิมได้ส่วยลงมือด้วยท่วงท่าใด

ก๊วยได้โล่วสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"ปฏิกิริยามันครานี้ ไฉนรวดเร็วกว่าคราก่อนมากนัก ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"อาจบางทีมันมิคิดซื้อโลงศพบรรจุสังขารท่าน"

"มันเมื่อไม่ทุ่มเทไม้ตายต่อข้าพเจ้า ไฉนใช้ไม้ตายจัดการกับเฮ้งต๋ง หรือมันมีความแค้นกับเฮ้งต๋ง ?"

คำถามนี้สุดที่อี้ฉิกจะตอบได้

อี้ฉิกแม้ดูออกว่าการมาของกิมได้ส่วยครานี้มีจุดมุ่งหมายลึกล้ำเคลือบแฝง แต่ยังคาดเดามิออกว่าเป็นจุดมุ่งหมายใด

ขณะที่ก๊วยได้โล่วห่วงใยกังวลแทนเฮ้งต๋ง เฮ้งต๋งพลันตวัดสองมือวูบ ประกายสีทองเต็มท้องฟ้าสลายวับ

แลเห็นเฮ้งต๋งยังยืนสงบกับที่ ในมือเพิ่มร่างแหสองผืน ภายในแหบรรจุเต็มไปด้วยกระสุนทองคำ

มิว่าผู้ใดก็ไม่ทันเห็นชัดตาว่า เฮ้งต๋งรับห่าอาวุธลับด้วยท่วงท่าใด

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานวูบ จึงพึมพำว่า

"ที่แท้วิชารับอาวุธลับของเฮ้งเล่าตั่วยังยอดเยี่ยมกว่าข้าพเจ้า"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"วิชารับอาวุธลับนี้สุดที่จะร่ำเรียนสำเร็จในวันเดียว ท่านร่ำเรียนจากเฮ้งเล่าตั่วเพียงชั่วขณะ ไหนเลยสำเร็จแตกฉานได้ ?"

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้านับว่าเข้าใจแก่นแท้ของหลักวิชานี้แล้ว"

"นั่นเนื่องเพราะมีอาจารย์อธิบายอย่างละเอียดถี่ถ้วน"

"แต่ศิษย์เยี่ยงข้าพเจ้าก็ไม่เลว มิเช่นนั้นไหนเลยรับกระสุนสัมพันธ์ติดต่อกันได้หลายชุด ?"

อี้ฉิกเบือนหน้ามากล่าวว่า

"ท่านหากสามารถแก้ไขนิสัยคุยโอ่โอ้อวดได้ ข้าพเจ้า..."

"ท่านเป็นไร? หรือจะบ่งบอกความลับของท่านต่อข้าพเจ้า ?"

อี้ฉิกสงบปากคำทันที

ทั้งสองสนทนากันสิบกว่าประโยค กิมไต้ส่วยยังคงยืนหยัดอยู่กลางลานตึก เฮ้งต๋งก็สงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ชั่วครู่ให้หลัง กิมไต้ส่วยพลันเหวี่ยงเกาทัณฑ์สีทองในมือลงกับพื้น ก้าวยาว ๆ เข้าห้องมา กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้

อี้ฉิกและเฮ้งต๋งนั่งสงบนิ่ง จับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม

กิมไต้ส่วยพลันร้องดัง ๆ ว่า

"สุราเล่า ? หรือพวกท่านมิเคยดื่มสุรามาก่อน ?"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมเคยดื่มสุรา วันหนึ่ง ๆ ดื่มเพียงเจ็ดแปดชั่งเท่านั้น"

ไหสุราถูกยกมาวางลงบนโต๊ะ

เช้าวันนี้เหล่าพ่อค้าย่อมส่งสุรามาด้วย แต่พวกตนก่อนที่จะเข้าใจเจตนาการมาของกิมไต้ส่วย ล้วนไม่ยอมแตะต้องสุรา กริ่งเกรงจะร่ำดื่มจนเมามายก่อน

แต่กิมไต้ส่วยกลับร่ำดื่มก่อน

ตอนที่ดื่มสุรามันก็มีบุคลิกของจอมทัพ เทสุราลงในชาม ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น

มันเมื่อดื่มสุรา ก๊วยไต้โล่วไหนเลยยินยอมเบิกตาดู รินสุราลงในชามร่ำดื่มบ้าง

กิมไต้ส่วยมองดูก๊วยไต้โล่วดื่มสุราเจ็ดแปดชามในอึดใจเดียว พลันยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ดูท่าท่านสามารถดื่มสุราครั้งละเจ็ดแปดชั่งจริง ๆ"

ก๊วยได้โล่วชำเลืองมองมัน กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังคุยโอ่ ?"

"ท่านความจริงมิคล้ายเป็นคนซื่อสัตย์อยู่แล้ว"

พลันหันควับมายังเฮ้งต๋ง เอ่ยสืบต่อ

"ท่านเล่า ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราเป็นไรหรือ ?"

"ท่านไฉนไม่บอกมาตามความสัตย์ว่า ผู้ที่ถ่ายทอดวิชารับอาวุธลับแก่ท่านเป็นใคร ?"

"เราบอกแล้วว่ามิทราบ"

"ท่านไฉนมิทราบ ?"

"เนื่องเพราะมันไม่เคยบอกต่อเรา"

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"อย่างน้อยท่านคงเคยเห็นรูปลักษณะมันมา"

"หามิได้ ตอนที่มันถ่ายทอดวิชาฝีมือต่อเรา มักเป็นยามค่ำคืน ทั้งคลุมหน้าปกปิดรูปโฉม"

"หมายความว่ามีผู้คลุมหน้าลึกลับ มิทราบประวัติความเป็นมาผู้หนึ่ง รุดมาหาท่านทุกคืน..."

"หาใช่รุดมาหาเรา หากแต่รอคอยเราอยู่ในดงไม้ข้างสุสานทุกคืน โดยไม่ขาดเว้นแม้สักคืนเดียว"

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"มันไม่รู้จักท่าน ท่านก็มิทราบว่ามันเป็นใคร แต่มันกลับรอคอยท่านอยู่ทุกวี่วัน เพื่อถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ท่าน โดยไม่ต้องการค่าตอบแทนใด ๆ ?"

"ถูกต้อง"

"ในใต้หล้ามีเรื่องประเสริฐเลิศปานนี้ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากเป็นบุคคลอื่นบอกเล่าให้ทราบ เราอาจไม่เชื่อถือเช่นกัน แต่ในใต้หล้า

กลับมีเรื่องเช่นนี้จริง ๆ"

"ท่านเคยสะกดติดตามมัน สืบเสาะดูว่ามันอยู่ที่ใดหรือไม่"

"เคยทดลองดู แต่ไม่สำเร็จ"

"มันเมื่อสามารถรุดมาทุกวัน แสดงว่าอยู่ห่างจากที่นี้ไม่ไกลนัก"

เฮ้งต๋งเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"มิผิด"

"ละแวกใกล้เคียงนี้มีบ้านช่องผู้อื่นหรือไม่ ?"

"หามีไม่ บนเนินเขามีแต่ครอบครัวเราหลังเดียว"

"พวกท่านไฉนพำนักอยู่ที่นี้ ?"

"เนื่องเพราะบิดาผู้ล่วงลับต้องการความสงบ"

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"ละแวกนี้เมื่อมิมีบ้านช่องของผู้อื่น หรือผู้คลุมหน้านั้นจะปีนป่ายออกจ[illegible]โลงมา ?"

"ท่านผู้เฒ่าอาจอยู่ในเมืองน้อยที่เชิงเขา"

"ในเมืองน้อยมีผู้คนพำนักไม่มากนัก หากมียอดฝีมือเยี่ยงนี้จริง ย่อมเ[illegible]บุคคลสะดุดตา อีกประการมันถ่ายทอดฝีมือแก่ท่านยามวิกาล ตอนกลางวันย[illegible]ต้องหลับไหล คนผู้หนึ่งหาหลับไหลในตอนกลางวัน คงสร้างความสงสัยแก่ผู้[illegible]ใช่หรือไม่ ?"

เฮ้งต๋งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

"อย่างนั้นท่านหากเข้าเมืองน้อยไปสืบเสาะ ย่อมต้องได้เบาะแสใด"

"เราเคยเข้าเมืองน้อยสืบเสาะ แต่มิได้เบาะแสใด"

"แสดงแน่ชัด ผู้คลุมหน้านั้นอาจไม่อยู่ภายในเมือง"

เฮ้งต๋งพลันถลึงจ้องมองฝ่ายตรงข้าม กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า นับแต่ท่านผ่านเข้าประตูใหญ่มา ได้ถามปัญหาทั้[illegible]กี่ข้อ ?"

"ท่านดำหนิเราถามมากเกินไป ?"

"เราเพียงสงสัยใจว่าท่านไฉนไต่ถามปัญหาที่มิมีส่วนสัมพันธ์กับท่านตลอดเวลา ?"

กิมได้ส่วยพลันแย้มยิ้มออกมา รอยแย้มยิ้มลี้ลับยิ่ง กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ท่านคิดใคร่ทราบหรือไม่ว่าผู้คลุมหน้านั้นเป็นใคร ?"

"ย่อมต้องการทราบ"

"อย่างนั้นไยไม่ไต่ถาม ?"

"เนื่องเพราะต่อให้เราสอบถาม ก็มิมีผู้ใดตอบได้"

กิมได้ส่วยผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"มิผิด ในใต้หล้าน้อยคนนักที่ทราบว่ามันเป็นใคร"

"นอกจากมันเอง เกรงว่าไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความเป็นมาของมัน"

"มีเพียงคนเดียวที่ล่วงรู้"

"ผู้ใด ?"

"เราเอง !"

วาจาพอกล่าวออก แม้แต่ก๊วยโต้โล่วและอี้ฉิกก็ตะลึงลานกับที่

เฮ้งต๋งงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ว่าเรื่องนี้เป็นความหลังเมื่อใด ?"

"ไม่ทราบ"

"แต่ท่านกลับทราบว่ามันเป็นใคร ?"

"มิผิด"

"ท่านไฉนมั่นใจปานนี้ ?"

กิมได้ส่วยดื่มสุราติดต่อกันสามชาม จึงกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ว่ากระสุนสัมพันธ์ของเรามีชุดละกี่ลูก ?"

"ยี่สิบเอ็ดลูก"

"ในยี่สิบเอ็ดลูกที่ยิงออก พุ่งรวดเร็วกี่ลูก เชื่องช้ากี่ลูก พุ่งวนเวียนกี่ลูก ปะทะกันเองกี่ลูก ?"

"ไม่ทราบ"

"กระทั่งเคล็ดความเหล่านี้ท่านยังมิทราบ เมื่อครู่ไฉนรับยี่สิบเอ็ดกระสุน

สัมพันธ์ของเราได้ ?"

เฮ้งต๋งงงงันอีกครา

กิมไต้ส่วยกล่าวว่า

"เราอาศัยวิชากระสุนสัมพันธ์สร้างชื่อเสียงในวงนักเลง สามสิบปีมานี้ น้อยคนนักที่หลบรอดได้ แต่ท่านกลับสามารถรับกระสุนทั้งยี่สิบเอ็ดลูกโดยง่ายดาย"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"มิเพียงท่านรับได้ แม้แต่สหายที่ได้รับการแนะนำจากท่าน ยังสามารถรับได้โดยไม่รับบาดเจ็บประการใด หรือท่านไม่รู้สึกพิศวงสงสัย ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างครุ่นคิด

"อาจบางทีเราใช้หลักวิชารับอาวุธลับได้ถูกต้อง"

กิมไต้ส่วยตบโต๊ะกล่าวว่า

"มิผิด หลักวิชาของท่านไม่เพียงรับวิชากระสุนสัมพันธ์ของเราได้ ทั้งยังสะกดข่มอาวุธลับทั้งมวลในแผ่นดินอย่างสิ้นเชิง"

เฮ้งต๋งรู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง คิดมิถึงหลักวิชานั้นกลับลึกล้ำพิสดารปานนี้

กิมไต้ส่วยกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าผู้ที่เรียนรู้วิชารับอาวุธลับนี้มีกี่คน ?"

"มิทราบได้"

"มีเพียงคนเดียว"

ทอดถอนใจยาวแล้วเอ่ยสืบต่อ

"เราสืบเสาะหาคนผู้นี้มาสิบกว่าปีแล้ว"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนก

"ท่าน...เสาะหามันไยกัน ?"

"เนื่องเพราะชั่วชีวิตของเราเพียงพ่ายแพ้ในเงื้อมมือมัน"

"ดังนั้นท่านคิดล้างแค้น ?"

"นั่นกลับมิใช่คิดล้างแค้นเพียงถ่ายเดียว"

"อย่างนั้นสืบเนื่องจากสาเหตุใด ?"

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"วิชากระสุนสัมพันธ์ของเรา เมื่อมีคนคลี่คลายได้ แสดงว่ามีจุดอ่อนข้อบกพร่อง แต่เราคร่นคิดค้นคว้าเป็นเวลาหลายสิบปี กลับหาข้อบกพร่องไม่พบ"

"ดังนั้น ท่านต้องการให้ผู้ที่คลี่คลายวิชากระสุนสัมพันธ์ของท่านบ่งบอก ?"

"มิผิด"

เฮ้งต๋งเพ่งตาถามว่า

"ท่านเข้าใจว่าผู้คลุมหน้านั้นเป็นคนคลี่คลายวิชากระสุนสัมพันธ์ ?"

"ต้องเป็นมันแน่นอน ท่วงท่าตอนที่ท่านรับกระสุนของเราเป็นเฉกเช่นกับมัน มิผิดเพี้ยน"

เฮ้งต๋งตาทอประกายมุ่งหวังใคร่ทราบขึ้น แต่ก๊วยได้โล่วยังร้อนรุ่มใจกว่า ชิงถามว่า

"ท่านกล่าวไปกล่าวมา ที่แท้คนผู้นั้นเป็นใคร ?"

กิมได้ส่วยเพ่งตามองเฮ้งต๋ง เน้นเสียงว่า

"คนผู้นั้นคือบิดาของท่าน เฮ้งเซียมเจ๊ียะ!"

ต่อให้เป็นยันต์คร่าวิญญาณฟื้นคืนชีวิตลุกขึ้นจากโลง สีหน้าเฮ้งต๋งยังไม่ตื่นตระหนกเท่าตอนนี้

แต่ก๊วยได้โล่วยังตื่นเต้นตระหนกกว่า กล่าวว่า

"ท่านว่าผู้คลุมหน้านั้นเป็นบิดาของเฮ้งต๋ง ?"

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง"

"ท่านว่าบิดามันไม่ถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ภายในบ้าน กลับคลุมหน้าปกปิดวูบโฉม รอคอยมันในดงไม้เบื้องนอก ?"

"มิผิด"

ก๊วยได้โล่วคิดหัวร่อกลับหัวร่อมิออก ทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านเชื่อว่าในใต้หล้ามีเรื่องประหลาดพิสดารปานนี้จริง ๆ ?"

"เรื่องนี้ไม่น่าประหลาด"

"ยังไม่นับประหลาดอีก ?"

"เรื่องที่มีเหตุผลอธิบาย มิอาจนับเป็นเรื่องประหลาด"

"มีเหตุผลอันใด ?"

กิมได้ส่วยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราความจริงก็นึกไม่ออก จวบจนมายังสถานที่นี้ ได้พบเห็นพวกท่าน ค่อยครุ่นคิดหาสาเหตุได้สองประการ"

"ท่านลองบอกประการแรกมาก่อน"

กิมได้ส่วยจึงกล่าว

"เฮ้งเชียมเจี๊ยะเมื่ออายุยังเยาว์ เรียกเฮ้งฮกลุ้ย (เฮ้งสยบอสนี) หมายความว่าต่อให้เป็นอสนีบาตทลายจากฟ้า มันยังสามารถรับได้ ฉายานี้ออกจะอวดโอ่ไปแต่ตอนที่มันอายุยี่สิบสามปี ถึงกับถูกยกย่องเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในเชิงรับอาวุธลับ"

ทั้งหมดล้วนสดับฟัง แม้แต่ก๊วยโล่วยังไม่เอ่ยปากสอดคำ

กิมได้ส่วยเล่าอีกว่า

"ครั้นเมื่อมันอายุสูงวัยขึ้น ค่อยงำประกายเปลี่ยนเป็นเรียกว่าเฮ้งเชียมเจี๊ยะค่อย ๆ เหินห่างจากวงนักเลง สองปีให้หลังพลันหายสาบสูญ"

ก๊วยโล่วอดสอดคำมิได้

"มันคงเบื่อหน่ายต่อกรณีพิพาทในวงนักเลง จึงถอนตัวเร้นกาย เรื่องเช่นนี้มีมาแต่โบราณกาล ไม่น่าประหลาดอย่างไร"

"นั่นกลับมิใช่สาเหตุสำคัญ"

"อ้อ ?"

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"ประการสำคัญคือ มันเพาะศัตรูอันร้ายกาจคนหนึ่ง สำนึกว่ามิใช่คู่มือคนนั้น ดังนั้นซุกง่ำชื่อแซ่ล่าถอยมายังสถานที่รกร้างเช่นนี้"

เฮ้งต๋งพลันถามว่า

"ศัตรูที่ว่าเป็นใคร ?"

"เนื่องเพราะเฮ้งเชียมเจี๊ยะมิต้องการให้ท่านทราบว่าศัตรูเป็นใคร ดังนั้นไม่ถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ท่านอย่างเปิดเผย"

"เพราะเหตุใด ?"

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"เนื่องเพราะท่านหากทราบความหลังที่ผ่านมาของมัน จะช้าเร็วล่วงรู้นามศัตรูของมัน บุรุษหนุ่มเลือดลมระอุ คงต้องรุดไปสะสางความแค้นแทนบิดา"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"แต่ศัตรูของมันนี้ร้ายกาจจริง ๆ ไม่เพียงท่านมิใช่คู่มือมัน ในวงนักเลงเกรงว่าไม่มีผู้ใดรับมือมันครบห้าสิบกระบวนท่า"

สีหน้าเฮ้งต๋งปราศจากแววหวั่นไหว กล่าวว่า

"เราเพียงคิดใคร่ทราบว่าคนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร"

"ท่านรับทราบในตอนนี้ ก็หามีประโยชน์ไม่"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมันแม้เป็นยอดฝีมือไร้เทียมทาน ยังคงมิอาจรอดพ้นจากด่านแรก เจ็บป่วยและตกตาย"

เฮ้งต๋งร้องโพล่งว่า

"มันตายแล้ว ?"

"อืมม์ นับแต่โบราณกาลมา วีรบุรุษผู้กล้าใดรอดจากด่านความตายได้ ?"

"แต่มันที่แท้เป็น..."

กิมได้ส่วยตัดบทว่า

"คนเมื่อตายแล้ว นามของมันย่อมติดตามลงสู่ปรภพด้วย ท่านไยต้องไต่ถามมากความ ?"

มิรอให้เฮ้งต๋งเอ่ยปาก ก็กล่าวสืบต่อ

"นับแต่มาถึงที่นี้ เฮ้งฮกลุ้ยเท่ากับสาบสูญจากโลก แม้อยู่เบื้องหน้าบุตรชายก็ไม่พาดพิงถึงวิชาฝีมืออีก"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"นี่คือเรื่องที่ท่านสังเกตพบประการแรก ประการที่สองเล่า ?"

"เราเมื่อเห็นพวกท่านก็คำนวณออกว่า เฮ้งต๋งเมื่ออายุยังเยาว์ ต้องเป็นทารกทุเรศนคนหนึ่ง"

ก๊วยได้โล่วแม้ไม่กล่าววาจา แต่สีหน้าเท่ากับยอมรับแทนเฮ้งต๋งแล้ว

กิมได้ส่วยเอ่ยสืบต่อ

"ทารกที่ซุกซนมักออกท่องเที่ยวทางภายนอก เฮ้งเซียมเจ็ยะกริ่งเกรงบุตรชายเพลี่ยงพล้ำเสียที อดถ่ายทอดวิชาฝีมือให้บุตรชายป้องกันตัวมิได้"

ยิ้มเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"แต่หากให้ทารกที่ซุกซนร่ำเรียนวิชาฝีมืออยู่ภายในบ้าน ยังยากเย็นกว่าปราม้าป่าตัวหนึ่ง ดังนั้นเฮ้งเซียมเจ็ยะจึงครุ่นคิดหนทางนี้ ทั้งไม่แพร่งพรายศักดิ์ศรีของตน ทั้งสามารถกระตุ้นความกระตือรือร้นสนใจต่อวิชาฝีมือของเฮ้งต๋งขึ้น...สำหรับเรื่องเร้นลับย่อมสร้างความกระตือรือร้นแก่เด็กทารกเป็นพิเศษ"

ก๊วยได้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่เด็กทารก ผู้ใหญ่ก็เป็นเฉกเช่นกัน"

ยามวิกาลมืดมิด ในดงไม้ข้างสุสาน นั่งรอด้วยยอดฝีมือคลุมหน้าผู้หนึ่ง นับเป็นเรื่องลี้ลับถึงเพียงไหน ต่อให้เป็นชายชรา ยังอดหวั่นไหวใจมิได้

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"พวกท่านนับว่าเข้าใจแล้วกระมัง ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ยังมีเรื่องไม่เข้าใจประการหนึ่ง"

"อ้อ ?"

"ท่านล่วงรู้จิตเจตนาของเฮ้งเล่าแป๊ะ (ลุงแซ่เฮ้ง) ได้อย่างไร ?"

กิมได้ส่วยกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเราก็เป็นบิดาผู้คนมา"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ความรักความผูกพันที่บิดามีต่อบุตรธิดา มีแต่บิดาด้วยกันจึงคำนวณออกได้"

เฮ้งต๋งพลันผุดลุกขึ้น ถาโถมออกจากห้อง

หรือเฮ้งต๋งคิดเสาะหาสถานที่สงบสงัดไร้ผู้คน ร่ำไห้สำนึกผิดสักครา ?

อี้ฉิกความจริงก้มศีรษะตลอดเวลา ยามนั้นศีรษะก๊วยได้โล่วพลอยก้มลงบ้าง

ผู้เป็นบุตรธิดาไยต้องรอจนสายเกินการณ์ จึงรู้สำนึกถึงความผูกพันที่บิดามารดามีต่อตน ?

ในใต้หล้า ความจริงมีเรื่องลี้ลับพิสดารมากมาย คล้ายมิมีวันคลี่คลายกระจ่างได้

ซึ่งความจริง ไม่ว่าปัญหาลึกลับปานใดล้วนมีคำตอบ เฉกเช่นกับใต้พสุธามีน้ำบาดาลและแร่ธาตุ สวรรค์เบื้องบนมีความยุติธรรมและกฎแห่งกรรม โลกมนุษย์มีความอบอุ่นและน้ำมิตร

มาตรแม้นท่านมองไม่เห็น มิได้ยิน หาไม่พบ แต่พึงเชื่อเถิดว่า สักวันหนึ่งต้องพบพาน...

กิมไต้ส่วยจับจ้องมองก๊วยไต้โล่วและพวก พลันยกชามสุราขึ้น ร้องดัง ๆ ว่า

"พวกท่านไยไม่ดื่มสุรา ?"

ท่านหากมิดื่มสุรา รับรองไม่เมามาย ขอเพียงท่านดื่มต้องเมามาย หากแม้นว่าดื่มโดยมิหยุดยั้ง ก็ต้องเมามายแน่นอน

ดังนั้นก๊วยไต้โล่วเมามายแล้ว ก๊วยไต้โล่วพลันพบว่าศีรษะของกิมไต้ส่วยคล้ายส่ายไปมาตลอดเวลา

กิมไต้ส่วยพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ศีรษะของท่านไฉนส่ายโคลงเคลงไปมา ?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อดังสนั่น กล่าวว่า

"ดูท่าน ศีรษะของท่านส่ายไปมาเอง ยังบอกว่าศีรษะผู้อื่นส่ายโคลงเคลง"

"ผู้อื่นเป็นใคร ?"

"ผู้อื่นคือข้าพเจ้า"

"ในเมื่อเป็นท่าน ไฉนบอกว่าผู้อื่น ?"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านถามปัญหามากมายไป จนผู้คนทนทานไม่ได้จริง ๆ"

"ตกลง เราจะมิไต่ถาม เพียงแต่เราสามารถไต่ถามเป็นครั้งสุดท้ายหรือไม่ ?"

"ท่านถามเถอะ"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เรารุดมาไยกัน ?"

"ฮาฮา ข้าพเจ้ามิใช่ตัวหนอนในท้องท่าน ไหนเลยทราบได้ ?"

กิมได้ส่วยคล้ายไม่ได้ยินถนัดชัดเจน เบิ่งตาดูชามเปล่าในมือ กล่าวว่า

"เราฝึกซ้อมกระสุนสัมพันธ์อยู่ภายในบ้านเป็นเวลาสิบปี เข้าใจว่าสามารถเอาชัยเฮ้งฮกลุ้ย มิคาด การมาคราวนี้ ยังไม่อาจสยบบุตรชายมัน เรา..."

พลันกระโดดปราดขึ้น คล้ายคิดถาโถมออกจากห้อง เสาะหาสถานที่ซึ่งปราศจากผู้คน ร่ำไห้สักคราเช่นกัน

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"รอสักครู่"

กิมได้ส่วยถลึงตากล่าวว่า

"ยังรอคอยอันใด ?"

ก๊วยได้โล่วชี้มือไปยังกระสุนทองคำในร่างแห ซึ่งจัดวางอยู่บนโต๊ะ กล่าวว่า

"ท่านหากคิดใคร่ไป ต้องนำของเหล่านี้ไปด้วย"

"เราไยต้องนำไป ?"

"เนื่องเพราะของเหล่านี้ความจริงเป็นของท่าน"

"ผู้ใดว่าเป็นของเรา ท่านลองถามว่ามันแซ่กิมหรือไม่ ?"

จบคำ โซซัดโซเซออกจากห้อง ก๊วยได้โล่วกลับนั่งตะลึงลานกับที่

กิมได้ส่วยพอโถมถึงหน้าประตู พลันเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนชมชอบใช้กระสุนทองคำจู่โจมใส่ผู้คน ?"

"มิทราบได้"

"เนื่องเพราะทองคำเป็นของที่ทุกผู้คนล้วนชมชอบ หากซัดทองคำออก ผู้อื่นย่อมต้องคิดรับ ลืมเลือนการหลบเลี่ยง อย่าว่าแต่ทองคำยังสามารถทำให้ผู้คนตาลายพร่าพราย มิว่าผู้ใดใช้ทองคำเป็นอาวุธลับ ต้องมีเปรียบอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นนักสู้ที่แท้จริงไม่บังควรตาลายพร่าพรายต่อสิ่งเย้ายวนใจทั้งมวล"

ในที่สุด กิมได้ส่วยจากไปแล้ว

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองกระสุนทองคำในร่างแหอย่างตะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลังจึงพึมพำว่า

"ในใต้หล้ามีของบางประการประหลาดพิกลยิ่ง ท่านหากต้องการมัน กลับหาไม่พบ ตอนที่มิต้องการ พานมาถึงกองใหญ่"

๓๒

กงจ๊อปีศาจ

หากแม้นท่านพำนักอยู่ในสถานที่รกร้าง มีคนมาเคาะประตูบ้านยามวิกาล ขอค้างแรมสักคืนหนึ่ง อย่างนั้นท่านหากเป็นผู้คน ย่อมต้องบอกว่า "เชิญเข้า"

ก๊วยไต้โล่วนับเป็นผู้คน

ปรกติก๊วยไต้โล่วจิตใจกว้างขวาง ชมชอบคบหาสหาย หลังจากดื่มสุรา จิตใจยิ่งกว้างขวางกว่าเดิมสิบเท่า

กิมไต้ส่วยและพวกเพิ่งจากไปไม่นานนัก ก็ได้ยินเสียงเคาะประตู ดังนั้นชิงเลันไปเปิดประตู

ผู้เคาะประตูกล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจว่า

"เราทั้งเหน็ดเหนื่อยทั้งกระหาย คลาดที่พักแรม คิดใคร่ขอน้ำดื่ม ค้างแรมในที่นี้สักคืนหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วความจริงสมควรกล่าวคำ "เชิญเข้า" แต่วาจาสองคำนี้กลับเปล่งไม่ออก!

พอพบเห็นคนผู้นี้ ลำคอก๊วยไต้โล่วคล้ายตีบตัน แม้แต่วาจาคำเดียวก็เปล่งไม่ออก

ผู้มาเคาะประตู เป็นบุรุษชุดดำคนหนึ่ง

คนผู้นี้มิเพียงสวมเสื้อกางเกงสีดำ ถุงมือรองเท้าดำ ใบหน้าก็คลุมผ้าดำผืนหนึ่ง เผยเห็นแต่ดวงตาดำขลับเป็นประกายคู่หนึ่ง กลางหลังยังสะพายกระบี่ยาวฝักดำเล่มหนึ่ง

กระบี่ที่ยาวเกือบห้าเชียะเล่มหนึ่ง!

หน้าประตูมิได้แขวนโคมไฟ

คนผู้นี้ยืนสงบอยู่หน้าประตู คล้ายเป็นภูตที่จำแลงจากความมืดมนอนธกา

ก๊วยโล่วพอพบเห็นคนผู้นี้ ถึงกับสร่างเมากว่าครึ่ง แทบร้องโพล่งออกม

"วิญญาณใต้กระบี่น่ำเก็งชิ้ว!"

นี่คือลักษณะการแต่งกายของน่ำเก็งชิ้ว ก๊วยโล่วเคยเห็นมนุษย์ศิลาบ๊วยลื่อก
ปลอมเป็นมันมาก่อน

คนผู้นี้มีส่วนสูงเท่าเทียมกับบ๊วยลื่อกะ แม้แต่อาภรณ์การแต่งกาย กระบี่ที่ใ
ก็มิผิดแผกจากบ๊วยลื่อกะ ตอนที่ติดตามราชสีห์ทองและกระบองหนีบเข้าสู้ร้านขา
เป็ดย่างของแบ๊ะเล่าก้วง

แต่ก๊วยโล่วทราบว่าคนผู้นี้มิใช่บ๊วยลื่อกะเด็ดขาด

นี่ที่แท้มีข้อแตกต่างอย่างไร ก๊วยโล่วก็มิทราบชัด

ตอนที่บ๊วยลื่อกะสวมใส่ชุดดำ คล้ายมีอาถรรพณ์การฆ่าฟันชนิดหนึ่งคุกคามค
คนผู้นี้กลับไม่มี

มันปราศจากอาถรรพณ์การฆ่าฟัน ทั้งไร้กลิ่นอายผู้คน ต่อให้ท่านเตะใส่มั
เท้าหนึ่ง มันคงมิมีปฏิกิริยาใด

แต่ก๊วยโล่วสามารถรับรองว่า มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้ากระทบกระทั่งมันแม้สั
ขุมขนหนึ่ง

ดวงตามันสุกใสดำขลับ คล้ายไม่ผิดแผกจากผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ใด

แต่ก๊วยโล่วพอประสานสบตากับมัน รู้สึกตลอดทั้งร่างไม่สบายขึ้นมา คล้า
เพิ่งตื่นจากความเมามาย ใจกลางฝ่ามือปรากฏเหงื่อกาฬไหลซึม ศีรษะปวดระบ
จนคิดใคร่ใช้ดาบฟันหลุดลงมา

บุรุษชุดดำจับจ้องมองก๊วยโล่ว คล้ายกำลังรอคอยคำตอบ

ก๊วยโล่วกลับลืมเลือนตอบวาจา

บุรุษชุดดำไม่กล่าวกระไรอีก พลันหันกายจากไปอย่างแช่มช้า

ท่าเดินเหินของมันเชื่องช้ายิ่ง ทุกฝีเท้าก้าวย่างต้องจับจ้องมองเบื้องหน้าแ
หนึ่ง ค่อยย่างเท้าลง คล้ายกริ่งเกรงเหยียบใส่อากาศธาตุ พลัดตกลงไปในหล

ราวกับเกรงว่าจะเหยียบเอามดบนพื้นตายไป

มันหากเดินเหินในลักษณะนี้ ต่อให้เดินถึงเที่ยงวันพรุ่งนี้ ยังไม่อาจบรรลุถึงเชิงเขา

ก๊วยโต้โล่วพลันกล่าวว่า

"รอสักครู่"

บุรุษชุดดำกระทั่งศีรษะก็ไม่เบือนกลับ กล่าวว่า

"มิต้องรอแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"ที่นี้เมื่อไม่สะดวก เราก็มิรบกวน"

สนทนากันหลายประโยค มันเพิ่งเดินไปได้สองก้าว

ก๊วยโต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้ใดว่าไม่สะดวก ในรัศมีแปดร้อยลี้นี้ ไม่มีที่ใดชมชอบอาคันตุกะกว่าที่นี้อีก เชิญเข้ามาเถอะ"

บุรุษชุดดำลังเลเป็นเวลานาน ค่อยเหลียวหน้ามาอย่างแช่มช้า

รอคอยอีกเป็นเวลานาน บุรุษชุดดำจึงสาวเท้ากลับถึงหน้าประตู กล่าวว่า

"ท่านเชื้อเชิญเราเข้าไปจริง ๆ ?"

คำพูดมันก็แช่มช้าเนิบนาบ ทั้งไม่กล่าวมากความ

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"ย่อมเป็นความจริง เชิญเข้า"

"ไม่สำนึกเสียใจ ?"

"ไม่สำนึกเสียใจ อย่าว่าแต่ค้างแรมเพียงคืนหนึ่ง ต่อให้พำนักสักสามสี่เดือน พวกเราก็ยินดีต้อนรับ"

ความฮึกหาญของตน นับว่าประดังขึ้นอีกคราา

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"ขอบคุณ"

ในที่สุดก้าวเนิบนาบเข้าลานตึก สายตาเพียงจับทางเดินเบื้องหน้า ไม่ซ้ำเลืองแลสถานที่อื่นอีก

อี้ฉิกและเฮ้งต๋งล้วนชมดูอยู่ริมหน้าต่าง สีหน้าทั้งสองก็ตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

บุรุษชุดดำพอก้าวขึ้นระเบียงตึกก็หยุดยั้งชะงักลง

ก๊วยโล้วยิ้มพลางชักชวนว่า

"ขอเชิญเข้ามาดื่มสุราเถอะ"

บุรุษชุดดำกล่าวสั้น ๆ ว่า

"ไม่"

"ท่านมิเคยดื่มสุรา ?"

"บางครั้งก็ดื่ม"

"เมื่อใดท่านจึงดื่มสุรา ?"

"หลังจากที่ฆ่าคนแล้ว"

ก๊วยโล้วงงงันวูบ จึงพึมพำว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านยังคงอย่าได้ดื่มสุราจะประเสริฐกว่า"

ก๊วยโล้วชมชอบสุรา กลับให้คนอย่าได้ดื่มสุรา นับเป็นครั้งแรกในชีวิตจริง ๆ

บุรุษชุดดำยังคงยืนสงบบนทางระเบียง

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"ด้านหลังมีห้องพักสำหรับแขกเหรื่อ ท่านเมื่อไม่ดื่มสุรา เชิญไปยังตึกหลังเถอะ"

"มิต้อง"

"หรือท่านคิดหลับไหลในที่นี้ ?"

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"ถูกต้อง !"

คล้ายคร้านที่จะสนทนากับก๊วยโล้ว กล่าวจบคำก็ค่อย ๆ พริ้มตาลง เอนร่างพิงเสาระเบียง

ก๊วยโล้วอดกล่าวมิได้

"ท่านเมื่อคิดหลับไหลอยู่ที่นี้ ไยไม่ล้มตัวลง ?"

"มิต้อง"

"มิต้องล้มตัวลงนอน ?"

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"มิผิด"

"หรือท่าน...คิดยืนหลับ ?"

"ถูกต้อง"

ก๊วยโล้วไม่กล่าวกระไรอีก สีหน้ายามนี้คล้ายเห็นม้าตัวหนึ่งพูดได้ก็ปาน!

.....

"ม้าพูดไม่ได้"

"แต่มีแต่ม้าจึงยืนหลับได้"

"มันเป็นม้าตัวหนึ่ง ?"

"หาใช่ไม่"

"ท่านคาดคิดว่ามันเป็นใคร ?"

"วิญญาณใต้กระบี่น่าเก็งชิ้ว"

อี้ฉิกภายในห้องพอฟังก๊วยโล้วตอบเช่นนั้น จึงผงกศีรษะเป็นเชิงเห็นพ้องมิซักถามสืบต่อ

บุรุษชุดดำเอนร่างพิงเสาระเบียง คล้ายหลับไหลจริง ๆ คนผู้นี้เสมือนกับเสาต้นหนึ่ง ทั้งเหยียดตรง เยือกเย็นกระด้าง ปราศจากความรู้สึกใด ๆ

ก๊วยโล้วทอดถอนใจกล่าวว่า

"คนผู้นี้หากมิใช่น่าเก็งชิ้ว ในใต้หล้าคงไม่มีผู้ใดเป็นน่าเก็งชิ้วได้อีก"

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"มิว่ามันเป็นม้าก็ดี เป็นน่าเก็งชิ้วก็ดี ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเรา"

"ผู้ใดว่าไม่มี"

"มีส่วนเกี่ยวใด ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"บุคคลเยี่ยงน่าเก็งชิ้ว หากปราศจากจุดมุ่งหมายใด ไหนเลยยังมาที่นี้ ?"

"มิว่าเป็นบุคคลเยี่ยงไร พอถึงยามค่ำคืน ล้วนต้องเสาะหาสถานที่หลับไหล"

"ท่านเห็นว่ามันรุดมาเพื่อหลับไหลจริง ๆ ?"

เฮ้งต๋งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ไม่ว่ามันมีจุดประสงค์ใด ตอนนี้นับว่ามันหลับไหลแล้ว ดังนั้น..."

"ดังนั้นอะไร ?"

"ดังนั้นพวกเราสมควรไปหลับไหลเช่นกัน"

นี่คือข้อสรุปของเฮ้งต๋ง กล่าวจบคำก็ปลีกตัวไปยังห้องส่วนตัวของตน

เฮ้งต๋งหากบอกว่าจะหลับไหล มิว่าเรียกให้เฮ้งต๋งกระทำเรื่องใดอื่นล้วนไม่ได้

ก๊วยได้โล่วยังยืนอยู่ริมหน้าต่าง จับตาชมดู

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านไฉนยังไม่ไปหลับนอน ?"

"ข้าพเจ้าต้องการดูว่ามันหลับไหลจริงหรือไม่ ? สามารถหลับนานสักเท่าใด ?"

อี้ฉิกขบริมฝีปากกล่าวว่า

"แต่นี่เป็นห้องหับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะนอนแล้ว"

"ท่านนอนเถอะ ข้าพเจ้าจะไม่ส่งเสียงก่อกวน"

"ไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้ ?"

"หากมีบุคคลอื่นอยู่ในห้องพักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าล้วนนอนไม่หลับ"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ภายหลังท่านหากแต่งภรรยา หรือจะให้นางหลับไหลในห้องอื่น ?"

ใบหน้าอี้ฉิกคล้ายแดงวูบ ถลึงตากล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าต้องแต่งภรรยา ?"

"ในใต้หล้ามีเพียงคนสองประเภทไม่มีภรรยา"

"สองประเภทใด ?"

"ประเภทหนึ่งเป็นหลวงจีน อีกประเภทหนึ่งเป็นบัณเฑาะก์ (กะเทย) ท่านคงมิใช่บัณเฑาะก์กระมัง ?"

อี้ฉิกกระชากเสียงว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าคิดตกแต่งภรรยา ก็ไม่รับบุรุษโสโครกเยี่ยงท่านไว้"

มันความจริงขุ่นเคืองใจ แต่พอกล่าวจบคำ ใบหน้าแดงฉานกว่าเดิม

ก๊วยได้โล่วพลันฉุดรั้งอี้ฉิกเข้ามา กล่าวเบา ๆ

"ท่านชมดูกำแพงตึกด้านนั้น"

อี้ฉิกขณะจะสลัดหลุด พลันเห็นกำแพงตึกด้านตรงข้ามปรากฏศีรษะหัวหนึ่งและโงกออกมา

ยามวิกาลเห็นโฉมหน้ามันไม่ชัดตา เพียงเห็นดวงตาวาววับเป็นประกายคู่หนึ่งกวาดกราดมองรอบข้าง

ดีที่ห้องหับนี้มิได้จุดโคมไฟ ดังนั้นคนผู้นั้นไม่กวาดมองมาทางด้านนี้ สำรวจแลงดลบหนึ่ง ก็หดศีรษะกลับไป

ก๊วยโต้โล่วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดามิผิดจริง ๆ คนผู้นี้มิเพียงมือกุศลจิตเคลือบแฝง ทั้งยังมีผู้มาหลายกว่าหนึ่งคน"

อี้ฉิกเพ่งตามองบุรุษชุดดำ กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่ามันล่วงหน้ามาเป็นไส้ศึกภายใน ?"

"คาดว่าคงใช่"

บุรุษชุดดำแม้ยังยืนสงบกับที่ อี้ฉิกกลับจ้องมองจนเคลิบเคลิ้มซึมเซา

อาการสงบนิ่งคือการเคลื่อนไหวที่น่ากลัวที่สุด!

ต่อให้อี้ฉิกคิดหลับใหลจริง ๆ ตอนนี้คงลืมเลือนหลับนอนอย่างสิ้นเชิง

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด ก๊วยโต้โล่วพลันพึมพำว่า

"ประหลาดแท้"

"มีอันใดประหลาด ?"

"ร่างของท่านโฉนไม่เหม็นคลุ้งแม้แต่น้อย ?"

อี้ฉิกจึงพบว่าตนเองยืนชิดใกล้ก๊วยโต้โล่ว แทบแอบอิงไปในอ้อมอกฝ่ายตรงข้าม

ดีที่ภายในห้องมิได้จุดโคมไฟ ไม่อาจเห็นสีหน้าอี้ฉิกว่าแปรเปลี่ยนเป็นประการใด

อี้ฉิกถอยกายสองก้าว ขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องเหม็นคลุ้ง ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านอาบน้ำชำระกายหรือผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ฉะนั้นสมควรเหม็นคละคลุ้งสุดทนทานจึงถูกต้อง"

"ผายลม"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากผายลมคงยิ่งเหม็นคลุ้ง"

อี้ฉิกถลึงจ้องมองฝ่ายตรงข้ามอย่างขุ่นเคือง คล้ายคิดตบหน้าก๊วยได้โล่ฉาดหนึ่ง มิคาด นอกกำแพงพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพลิ้วปราดเข้ามาดุหมอกควัน

มันย่อมมิใช่หมอกควัน แต่ท่าร่างแผ่วพลิ้วละลิ่วคราเดียวไปไกลสามยามทิ้งตัวลงสัมผัสพื้นกลับปราศจากซุ่มเสียงผิดปรกติแม้แต่น้อย

เรือนร่างมันมิเพียงเบาหวิว ทั้งยังผอมเล็กเป็นพิเศษ ส่วนสัดเท่าเทียมกับทารกอายุสิบกว่าขวบ

แต่ใบหน้ามันกลับไว้เครายาว ผมเผ้ายุ่งเหยิงรุงรัง ปกปิดใบหน้าไปกว่าครึ่ง

มันกวาดมองตลบหนึ่ง ก็จ้องจับมายังบุรุษชุดดำที่เอนพิงเสาเขม็งนิ่ง

บุรุษชุดดำยังคงมิเคลื่อนไหว ทั้งยังไม่ลืมตาขึ้น

ชายชราผอมเล็กพลันกวักมือวูบ นอกกำแพงก็ปรากฏเงาร่างสามสายพลิ้วปราดเข้ามา

ส่วนสัดของคนทั้งสามย่อมสูงใหญ่กว่า แต่ล้วนมีตัวเบาไม่เลว สวมอาภรณ์ชุดรัดกุม ในมือยังกระชับอาวุธ

คนผู้หนึ่งยืดถือพู่กัน อีกผู้หนึ่งกระชับกระบี่รูปวงโค้ง คนที่สามใช้ทวนร้อยสายโซ่เป็นอาวุธ ส่วนชายชราผอมซูบก็ล้วงห่วงกลมออกมาคู่หนึ่ง

อาวุธทั้งสี่ชนิดล้วนเป็นศาสตราวุธนอกสารบบ ผู้ที่สามารถใช้อาวุธเช่นพลังฝีมือย่อมไม่เลว

แต่บุรุษชุดดำยังคงปราศจากความเคลื่อนไหวใดๆ

ท่าทีของคนทั้งสี่กลับเขม็งตึงเครียดยิ่ง จ้องจับมายังบุรุษชุดดำโดยมิกะพริบสิบเท้าเข้าหาทีละก้าว สามารถลงมือทุกขณะจิต

ก๊วยได้โล่วเบือนหน้ามายังอี้ฉิกเป็นการบอกใบ้ว่า

"ที่แท้พวกมันมิใช่พวกพ้องเดียวกัน"

อี้ฉิกผงกศีรษะรับทราบ ทั้งสองล้วนไม่คิดเคลื่อนไหว ต้องการชมดูอาคันตุกะยามวิกาลที่ใช้อาวุธนอกสารบบทั้งสี่ จะจัดการกับบุรุษชุดดำลึกลับอย่าง

มิคาดในยามนั้นประตูเคหาพลันเปิดอ้าออก

ก๊วยโล่วเป็นผู้ลงกลอนประตูกับมือชัด ๆ ตอนนี้มิทราบเพราะเหตุใดประตูเคหากลับเปิดออกโดยปราศจากซุ่มเสียง

แลเห็นบุรุษชุดยาวสีเขียว มือโบกไหวพัดจีบผู้หนึ่งก้าวเนิบนาบเข้ามา

มันสวมใส่อาภรณ์หรูหราทรงค่า ท่วงท่าสง่างามคล้ายกับกงจื้อกรุ้มกริ่มผู้หนึ่ง

ยามเมื่อก๊วยโล่วเห็นโฉมหน้ามันชัดตา กลับใจเต้นระทึกอย่างมิอาจข่มกลั้น

นั่นมิใช่โฉมหน้าของผู้คนชัด ๆ ต่อให้เป็นหน้ากากปิศาจร้ายในศาลเจ้าลามะแห่งทิเบต ก็ไม่น่าสะพรึงกลัวปานนี้!

มิว่าผู้ใดหากพบเห็นโฉมหน้านี้ เกรงว่าต้องฝันร้ายไม่สร่างซา

หากมิใช่ก๊วยโล่วได้เห็นกับตา แทบไม่เชื่อว่าบนร่างกายบุคคลเยี่ยงนี้กลับมีโฉมหน้าเช่นนี้

อาคันตุกะยามวิกาลทั้งสี่ล้วนหันหลังให้กับประตูใหญ่ ยังมิทันรู้สึกตัวว่ามีบุคคลอื่นสอดแทรกเข้ามา

ฝีเท้าของคนชุดเขียวแผ่วเบาราวมิได้แตะสัมผัสพื้น เดินละลิ่วแผ่วผลิ้วถึงด้านหลังคนยืดถือพู่กัน ใช้พัดจีบในมือแตะหัวไหล่ฝ่ายตรงข้ามเบา ๆ

คนยืดถือพัดจีบคล้ายกระต่ายถูกเกาทัณฑ์ ดีดกายขึ้นดีลังกาตลบหนึ่ง ละลิ่วลงที่ข้างกายชายชราผอมซูบ

ยามนี้อาคันตุกะยามวิกาลทั้งสี่ค่อยพบเห็นคนชุดเขียวชัดตา สีหน้าล้วนปรากฏแววหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้น

ก๊วยโล่วสบตากับอี้ฉิกอีกครา เป็นความหมายว่า

"ที่แท้คนเหล่านี้มิใช่พวกพ้องเดียวกัน"

คนเหล่านี้คล้ายกำลังแสดงละครใบ้ฉากหนึ่ง แต่ทั้งลี้ลับทั้งตื่นเต้นเร้าใจ

คนชุดเขียวยังคงโบกไหวพัดจีบอย่างเฉื่อยชา อาคันตุกะยามวิกาลทั้งสี่กลับกระชับอาวุธแนบแน่นกว่าเดิม

คนชุดเขียวพลันชี้พัดจีบในมือไปยังพวกมัน จากนั้นชี้สู่นอกประตู เป็นความหมายเรียกพวกมันออกไป

ผู้ที่ใช้อาวุธนอกสารบบทั้งสี่สบตากันวูบ ชายชราผอมซูบขบกรามกรอด

ส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธ ชี้ห่วงเหล็กไปยังตึกราม จากนั้นชี้มาที่ตนเอง หมายความว่า

"ทำเลนี้เป็นของพวกเรา พวกเราไม่ออกไป"

คนชุดเขียวพลันหัวร่อออกมา

มิว่าผู้ใดพอเห็นรอยยิ้มนี้ ล้วนต้องขนลุกเกรียวกราว

ผู้ใช้อาวุธนอกสารบบทั้งสี่สลับเท้ามายืนเคียงคู่กัน หน้าผากสะท้อนประกาย แสดงว่าปรากฏเหงื่อกาฬไหลซึม

คนชุดเขียวชี้พัดจีบมายังอาวุธในมือทั้งสี่ คล้ายกำลังบอกว่า

"พวกท่านเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ"

ทั้งสี่สบตากันอีกครา คล้ายตระเตรียมลงมือ แต่พริบตานั้นคนชุดเขียวพลันสะอึกถึงเบื้องหน้าพวกมัน เคาะพัดจีบลงยังศีรษะคนใช้ทวนร้อยสายโซ่คราหนึ่งเบา ๆ

มันคล้ายเคาะไม่หนักหนากระไร

แต่คนผู้นั้นกลับอ่อนระทวยล้มลงดุจดินโคลนก้อนหนึ่ง ศีรษะอันใหญ่โตกลับปริแยกออก หยาดโลหิตสีแดงฉานและมันสมองสีขาวเยิ้มทะลักเนืองนอง

ตอนที่มันล้มลง กระบี่วงโค้งของพวกพ้องได้กรีดวาบมายังทรวงอกคนชุดเขียว

สภาวะกระบี่มันละลิ่วแผ่วพลิ้ว ลื่นไถล ทั้งรวดเร็วว่องไว

แต่คนชุดเขียวกลับฉับไวกว่า

คนชุดเขียวยื่นมือปราดออก ได้ยินเสียงฉับฉับสองคราว

กระบี่รูปวงโค้งร่วงหล่นลงสู่พื้นดังติง สองมือของเจ้าของถูกฟันขาดเสมอข้อ เพียงหลงเหลือหนังชิ้นหนึ่งติดกับข้อมือ

คนผู้นั้นความจริงยืนหยัดอยู่ พอก้มลงมองดูมือขาดทั้งสองข้าง พลันล้มสิ้นสติไป

เหตุการณ์ทั้งมวลอุบัติขึ้นในเวลาชั่วพริบตา ที่หลงเหลืออีกสองคนแตกตื่นจนหน้าซีดเผือด เท้าทั้งสองข้างสั่นระริกราวสายปี่แป้ (กีตาร์จีน)

ชายชราผอมซูบยังข่มสติเยือกเย็นลงได้ พลันน้อมกายต่อคนชุดเขียว ชี้ห่วงเหล็กกล้าไปยังเบื้องนอก

มิว่าผู้ใดก็ดูออกว่า มันยินยอมรับการพ่ายแพ้ ตระเตรียมล่าถอยจากไป

คนชุดเขียวยิ้มเล็กน้อย ผงกศีรษะคราหนึ่ง

ผู้คนทั้งสองหามซากศพทั้งสองซากบนพื้นขึ้น วิ่งตะบึงจากไป

ทั้งสองเพิ่งออกพ้นจากประตูใหญ่ คนชุดเขียวพลันขยับกายวูบ พลันบรรลุถึงนอกประตู

นอกประตูเกิดเรื่องอันใด ก๊วยโต้โล่วไม่อาจเห็นชัดตา หากแต่ได้ยินเสียงแผดร้องดังขึ้นสองครา

จากนั้นวัตถุหลายสิ่งพุ่งผ่านประตูเข้ามาร่วงหล่นลงสู่พื้น ที่แท้เป็นพู่กันคู่หนึ่ง ห่วงเหล็กกล้าคู่หนึ่ง

แต่พู่กันหักสะบั้นเป็นสี่ท่อน ห่วงเหล็กกล้าก็คดเคี้ยวปราศจากลักษณะของห่วงวงกลมอีก

ก๊วยโต้โล่วสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ เบือนหน้ามายังอี๊ฉิก ดวงตาอี๊ฉิกคล้ายปรากฏประกายดื่นดระหนกขึ้น

พลังฝีมือคนชุดเขียวมิเพียงสูงเยี่ยม ทั้งยังเป็นแนววิชาอันชั่วร้าย

ที่น่าสะพรึงกลัวคือ ตอนที่มันฆ่าคน คล้ายบุคคลอื่นกำลังหั่นก้อนเต้าหู้ก็ปาน

กลางลานตึกเกิดเรื่องมากมายปานนี้ แต่บุรุษชุดดำยังคงปราศจากปฏิกิริยาใด กระทั่งดวงตายังไม่ลืมขึ้น!

ต่อให้ผู้คนในใต้หล้าเสียชีวิตจนหมดสิ้น บุรุษชุดดำคล้ายยังปราศจากปฏิกิริยาใด ๆ

ยามนั้น คนชุดเขียวก้าวเนิบนาบเข้าประตูมาในมือโบกไหวพัดจีบเบา ๆ ยังคงงามสง่า ปลอดโปร่งเฉื่อยชากระไรปานนั้น มิว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อว่า มันเพิ่งปลิดชีวิตผู้คนสี่คนมา

คนชุดเขียวคล้ายจงใจคล้ายไร้เจตนา กวาดตามองมายังหน้าด่างห้องของอี๊ฉิกแวบหนึ่ง แต่ยังคงมุ่งตรงเข้าหาบุรุษชุดดำ

หน้าระเบียงตึกมีบันไดศิลาหลายขั้น

คนชุดเขียวขึ้นบันไดมาสองขั้น ก็หยุดยั้งชะงัก จับจ้องมองบุรุษชุดดำ

ก๊วยโต้โล่วพลันพบว่า บุรุษชุดดำมิทราบลืมตาขึ้นตั้งแต่เมื่อใด กำลังจับจ้องมองคนชุดเขียวอย่างเงียบงัน

ทั้งสองท่านจ้องมองดูเรา เรามองดูท่าน ดูเผิน ๆ รู้สึกตลกขบขัน

แต่ก๊วยโต้โล่วปราศจากความรู้สึกขบขันแม้แต่น้อย ใจกลางฝ่ามือปรากฏเหงื่อ

เย็นยะเยียบไหลซึม

ผ่านไปเนิ่นนาน คนชุดเขียวพลันกล่าวว่า

"เมื่อครู่อักเจี้ยว (วิหคโหด) คังตั้งนำพาน้องพี่มา"

นี่นับเป็นครั้งแรกที่มันเอ่ยปากกล่าววาจา ซุ่มเสียงมันกลับน่าฟังยิ่ง

หากไม่ชมดูโฉมหน้ามัน เพียงรับฟังซุ่มเสียงเหลือบแลบุคลิกมัน ย่อมเข้าใจว่าเป็นกงจื้อสำอางผู้หนึ่ง

บุรุษชุดดำพลันแค่นเสียงดังเฮอะมิดอบคำ

คนชุดเขียวกล่าวว่า

"เราเกรงว่าพวกมันจะรบกวนความฝันของท่าน ดังนั้นจัดการพวกมันแทน"

"เฮอะ"

"หรือท่านล่วงรู้การมาของพวกมัน ล่วงหน้ามารอคอยก่อน ?"

บุรุษชุดดำเค้นเสียงว่า

"พวกมันยังไม่คู่ควร"

"มิผิด พวกมันไม่คู่ควรกับการให้ท่านลงมือจริง ๆ อย่างนั้นท่านกำลังรอคอยอันใด ?"

"รอคอยกุ้ยกงจื้อ (กงจื้อปิศาจ)"

คนชุดเขียวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ได้รับเกียรติจากท่าน เป็นที่ภาคภูมินัก"

ที่แท้คนผู้นี้เรียกว่ากงจื้อปิศาจ

ก็วยได้โล่วรู้สึกว่านามสอดคล้องกับรูปลักษณะมันจริง ๆ

บุรุษชุดดำเป็นใคร ?

เป็นน่ำเก็งชิ้วจริงหรือ ?

มันไฉนรอคอยกงจื้อปิศาจอยู่ที่นี้ ?

กงจื้อปิศาจกล่าวอีกว่า

"ท่านเมื่อมารอคอยเราในที่นี้ หรือล่วงรู้เจตนาการมาของเราแล้ว ?"

"เฮอะ"

"กาลก่อนพวกเราก็เคยพบหน้า ต่างเกรงอกเกรงใจต่อกันยิ่ง"

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"เป็นท่านเกรงใจต่างหาก"

"มิผิด เราเกรงใจต่อท่าน แต่ท่านกลับสร้างความยุ่งยากใจแก่เรา"

"เฮอะ"

กงจื้อปิศาจกล่าวว่า

"ครานี้ เราคิดไต่ถามเจ้าของที่นี้สักหลายประโยคแล้วผละจากไป"

"ไม่ได้"

"เพียงไต่ถามสองประโยคเท่านั้น"

"ไม่ได้"

กงจื้อปิศาจยังคงเกรงอกเกรงใจยิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไฉนไม่ได้? หรือท่านเป็นสหายกับเจ้าของสถานที่นี้?"

"มิใช่"

"ย่อมมิใช่ เราท่านไม่เคยมีสหายมาก่อน"

บุรุษชุดดำเพียงแค่นเสียงดังเฮอะ

กงจื้อปิศาจกล่าวอีกว่า

"ในเมื่อมิใช่สหายกัน ท่านไยต้องยุ่งเกี่ยวกับเรื่องไร้สาระนี้?"

"เราจะยุ่งเกี่ยว"

"เงินทองของยันต์คร่าวิญญาณอยู่ที่นี้หรือไม่ ยังมิประจักษ์ชัด พวกเราไยต้องผิดพ้องหมองใจกัน?"

ก๊วยโต้โล่วรับฟังถึงตอนนี้ พลันฉุกใจคิดขึ้น

"หรือข่าวการตายของยันต์คร่าวิญญาณและพวกพอแพร่สะบัดทั่ววงนักเลงกลับมีชนชาวบู๊ลิ้มเข้าใจว่าเงินทองที่ได้จากการปล้นชิงของยันต์คร่าวิญญาณและพวกอยู่ที่นี้ ดังนั้นรุดมาหมายช่วงชิง"

ได้ยินบุรุษชุดดำเค้นเสียงว่า

"ไสหัวไป"

"เราไสหัวไม่เป็น"

"ไม่ไสหัวก็ต้องตาย!"

กงจื้อปิศาจกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้ใดเป็นหรือตายยังมิแน่นัก ท่านไยต้องลงมือ ?"

มันยังคงปราศจากเพลิงโทสะ คล้ายยินยอมอ่อนข้อให้ตลอดเวลา มิว่าผู้ใ
ก็ดูไม่ออกว่ามันคิดหมายลงมือ

แต่ทว่าก๊วยไต้โล่วและอี๊ฉิกที่ริมหน้าต่าง พลันร้องโพล่งโดยพร้อมเพรียง

"รีบดู คนผู้นี้ลงมือแล้ว"

เอ่ยถึงคำที่สาม กงจื้อปิศาจก็ลงมือจริง ๆ

แทบเป็นวินาทีเดียวกัน บุรุษชุดดำพลันตวัดสองมือ ยึดกุมด้ามกระบี่
หัวไหล่ไว้

สองมือมันล้วนตวัดขึ้น เผยช่องโหว่ขึ้นที่เบื้องหน้า คล้ายประตูกำแพงที่
ปราศจากการระแวดระวัง รอคอยทหารข้าศึกบุกตะลุยเข้ามา

พัดจีบของกงจื้อปิศาจ ความจริงใช้ออกด้วยกระบวนท่าพู่กัน จี้สกัดใส่ขุ
เฮี่ยงกีที่ทรวงอก ยามนั้นพัดจีบพลันคลี่ออกดังคว้าก กรีดขึ้นมายังคอหอยบุรุ
ชุดดำ

ท่าพลิกแพลงครานี้ ดูเผิน ๆ ปราศจากความลึกล้ำพิสดารใด ซึ่งความจริ
ตอนที่คลี่พัดออก ตำแหน่งที่จู่โจม วิถีของกระบวนท่า ล้วนแปรเปลี่ยนกลับกลา
คล้ายเปลี่ยนอาวุธอีกชนิดหนึ่งอย่างกะทันหัน

จากท่วงท่าจี้สกัดแปรเปลี่ยนเป็นกรีดปาด นับเป็นการพลิกแพลงอย่างสิ้นเ
สุดที่คู่ต่อสู้จะคาดคิดคำนวณมาก่อนจริง ๆ

บุรุษชุดดำเอนร่างพิงเสาระเบียง ตำแหน่งที่ยืนหยัดอยู่ นับเป็นจุดอับ
ปราศจากหนทางถอย ทั้งยังชูสองมือขึ้นสูง เผยช่องว่างรอยโหว่ขึ้นที่เบื้องหน้า

ขอเพียงเป็นผู้ที่รู้จักวิชาฝีมือ ตอนที่ประจัญกับศัตรู รับรองไม่เลือกเฟ้นตำแหน่
แง่มุมเช่นนี้ และไม่แสดงท่วงท่าอิริยาบถนี้

ควรทราบว่ากระบี่มันยาวเกือบห้าเชียะ ในสถานการณ์เช่นนี้ มิว่าผู้ใดก็
สามารถชักออกมา

บุรุษชุดดำกลับสามารถ !

คนผู้หนึ่งหากเลือกเฟ้นตำแหน่งอันเลวร้าย แสดงว่าท่วงท่าที่เสียเปรียบเช่น

ประมือกับผู้คน หากแม้นมิใช่เป็นตัวโง่งม ก็ต้องมีวิธีการพิเศษพิสดารของมัน

พัดจีบของกงจื้อปิศาจพอกรีดออก บุรุษชุดดำพลันหมุนกายรอบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นหันหน้าหาเสาระเบียงคล้ายคิดโอบเสาต้นนี้ไว้

มันแม้หลบเลี่ยงจากการจู่โจมคราวนี้ แต่เท่ากับเปิดเผยแผ่นหลังต่อฝ่ายตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง

วิธีการนี้ยิ่งโง่เขลาสุดเปรียบปาน

แม้แต่กงจื้อปิศาจก็งงงันวูบ ชั่วชีวิตมันประมือกับผู้คนสองสามร้อยครั้ง ในจำนวนนั้นย่อมมีผู้คนประเภทต่าง ๆ บ้างสูงเยี่ยมบ้างต่ำทราม แต่นับเป็นครั้งแรกที่พบพานคนโง่เขลาเยี่ยงนี้

มิคาดในยามนั้น มือของคนชุดดำพลันผลักดันใส่ตัวเสา สองเท้าถีบยันเสาคราหนึ่ง ส่วนตะโพกนูนออกมาด้านหลัง

พร้อมกันนั้นร่างของมันดีดพุ่งมาด้านหลัง ดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแล่ง ตลอดทั้งร่างคล้ายหักกลางพับเป็นสองท่อน แขนขาแทบแตะสัมผัสกัน

ขณะเดียวกัน ประกายกระบี่กระจายวูบ กระบี่เย็นยะเยียบยาวห้าเชียะหลุดจากฝักมา

วิธีชักกระบี่นี้ มิเพียงพิเศษพิสดาร ทั้งยังประหลาดเหลือล้ำ

กงจื้อปิศาจคิดใคร่ไล่ล่าตามมา กลับพบว่าปลายกระบี่ยาวจ่อคุกคามมายังมัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ กระบี่ยาวเท่ากับคุ้มครองแผ่นหลังของบุรุษชุดดำไว้ ปราศจากช่องว่างรอยโหว่แม้แต่น้อย

วิธีการที่โง่เขลาที่สุด พลันแปรเปลี่ยนเป็นยอดเยี่ยมที่สุด

กงจื้อปิศาจจึงพบว่ามันมิมีโอกาสจู่โจมแม้แต่น้อย ได้แต่ล่าถอยถ่ายเดียว ขยับกายถอยปราดมายังหลังเสา

เสาระเบียงเป็นรูปทรงกลม กระบี่ของบุรุษชุดดำยาวเกินไป ย่อมไม่อาจอ้อมเสาจู่โจมใส่มัน

กงจื้อปิศาจขอเพียงแนบร่างกับเสาพุ่งวนเวียน กระบี่ของบุรุษชุดดำก็มิสามารถทิ่มแทงถูกมัน มันยังรอคอยโอกาสจู่โจมครั้งที่สองได้

นี่เป็นวิธีแสวงหาชัยชนะจากความพ่ายแพ้ ดิ้นรนรอดจากความตาย นับว่า

ไม่เลวจริง ๆ

กงจื้อปิศาจแนบร่างติดกับเสา เพียงรอให้บุรุษชุดดำอ้อมมายังด้านหน้า

บุรุษชุดดำยังคงอยู่อีกด้านหนึ่งของเสา กลับปราศจากความเคลื่อนไหวใด ๆ หรือมันกำลังรอคอยโอกาสเช่นกัน

กงจื้อปิศาจระบายลมหายใจ มันไม่กลัวการรอคอย มิกริ่งเกรงการยืนประจัญ จะอย่างไรมันยืนหยัดอยู่ฝ่ายไม่พ่ายแพ้แล้ว

บุรุษชุดดำหากจู่โจม ต้องอ้อมเป็นวงใหญ่ มันเพียงแนบติดกับเสา หมุนเป็นวงแคบ ฝ่ายตรงข้ามต้องเปลืองเรี่ยวแรงวิ่งวนมากกว่ามันสามสี่เท่า

อย่างนั้นมินานให้หลัง เรี่ยวแรงของบุรุษชุดดำย่อมเสื่อมโทรม มันย่อมมีโอกาสจู่โจม

ขณะนั้นหลังเสาบังเกิดเสียงดังต็ก คล้ายเป็นเสียงนกหัวขวานกำลังเจาะต้นไม้

กงจื้อปิศาจไม่ได้สังเกตสนใจ

แต่พริบตานั้นพลันรู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง

กงจื้อปิศาจฉุกคิดว่าผิดท่าไป พลันรู้สึกมีวัตถุเย็นยะเยียบสิ่งหนึ่งทิ่มแทงเข้ากระดูกสันหลังมา

จากนั้นเห็นวัตถุหนึ่งทะลวงออกทางทรวงอก

เป็นปลายกระบี่สะท้อนประกายเย็นเยียบส่วนหนึ่ง!

โลหิตสด ๆ ไหลหลั่งออกจากปลายกระบี่ทีละหยด

ท่านหากเห็นปลายกระบี่ทะลวงออกจากทรวงอกของท่านอย่างกะทันหัน ท่านจะบังเกิดความรู้สึกอย่างไร ?

ความรู้สึกนี้เกรงว่าน้อยคนนักที่รับรู้ได้

กงจื้อปิศาจก้มกายลงมองดูปลายกระบี่ สีหน้าตื่นเต้นสงสัยยิ่ง คล้ายพบเห็นเรื่องประหลาดพิสดารประการหนึ่ง

มันจ้องมองชั่ววูบ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยว อ้าปากหมายส่งเสียงร่ำร้อง

แต่เสียงร่ำร้องไม่ทันเปล่งจากปาก ตลอดทั้งร่างพลันแข็งทื่อ เย็นเฉียบไร้ความรู้สึก

มองแต่ไกลคล้ายกับมันกำลังจ้องมองปลายกระบี่ที่ทรวงอก ขบคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม

โลหิตสด ๆ ยังหยดหยาดจากปลายกระบี่ไม่หยุดยั้ง ยิ่งมายิ่งหยดช้าลง

ร่างของมันยังคงรักษาท่วงท่าดั้งเดิมไว้...ท่วงท่าที่ลึ้ลับน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก

.....

อี้ฉิกเบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง มิอาจหักใจทนดูได้

ดวงตาก๊วยโล่วแม้เบิกจนกลมกว้าง แต่หาได้จับจ้องมองอันใด ฉากเหตุการณ์เมื่อครู่สะกดตนจนตะลึงลาน

ก๊วยโล่วเห็นได้อย่างชัดเจนว่า บุรุษชุดดำวาดกระบี่แสดงท่วงท่าเสือกแทงเข้าสู่ระเบียง

นี่คือกระบี่อันใด ? เพลงกระบี่เยี่ยงไร ?

ก๊วยโล่วทอดถอนใจ รอจนสายตาของตนเห็นภาพพจน์ได้ จึงพบว่าบุรุษชุดดำมิทราบถอนกระบี่ยาวออกตั้งแต่เมื่อใด

แต่ร่างของกงจื้อปิศาจยังค้างอยู่บนปลายกระบี่

บุรุษชุดดำกำลังใช้ปลายกระบี่ช้อนซากศพกงจื้อปิศาจชูขึ้นสูง ก้าวเนิบนาบออกจากลานตึก!

บุรุษชุดดำที่ไม่อาจเห็นโฉมหน้าแท้จริง ชูกระบี่ยาวห้าเชียะเล่มหนึ่งขึ้นสูง ปลายกระบี่ตรึงติดไว้ด้วยคนชุดเขียวที่ร่างแข็งทื่อผู้หนึ่ง...

ต่อให้นี่เป็นเพียงภาพวาดใบหนึ่ง บุคคลที่เห็นภาพวาดนี้ยังคงต้องขนลุกเกรียวกราว

อย่าว่าแต่นี่มิใช่ภาพวาด หากแต่เป็นสภาพความจริง

ก๊วยโล่วพลันรู้สึกเย็นวะวาบ คิดเสาะหาเสื้อผ้าชุดหนึ่ง สวมทับลงบนร่างตนเพียงมุ่งหวังว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้เป็นเพียงฝันร้ายตื่นหนึ่ง

บัดนี้ฝันสลายแล้ว

บุรุษชุดดำสาวเท้าออกจากประตูเคหาแล้ว กลางลานตึกปราศจากผู้คนอีก

ก๊วยโล่วทอดถอนใจพึมพำว่า

"เรื่องราวนับว่าผ่านพ้นไปแล้ว"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ดังนั้นทางที่ประเสริฐ ท่านอย่าได้ครุ่นคิดมากความ ขบคิดไปรังแต่จะเพิ่มความยุ่งยากใจขึ้น"

เอ่ยถึงตอนนี้พลันปิดปากลง

ที่แท้ยามนั้น บุรุษชุดดำสาวเท้ากลับเข้าเคหารุ่มรวยมาอีก ผ่านลานดิกขึ้นบันไดศิลา หยุดยั้งยืนหยัดที่หน้าเสาระเบียง

กระบี่ยาวที่กลางหลังมันสอดคืนฝักแล้ว

ก๊วยไต้โล่วรู้สึกมึนงงปัญหายากเข้าใจมากหลายอดกล่าวมิได้

"ข้าพเจ้าจะไปไต่ถามมัน"

มิรอให้บุคคลอื่นกล่าววาจา พลันกระโดดออกนอกหน้าต่าง ถาโถมสู่เบื้องนอก

บุรุษชุดดำเอนร่างพิงเสาระเบียง ดวงตาพริ้มลงคล้ายหลับไหลสืบต่อ

ก๊วยไต้โล่วจงใจกระแอมดัง ๆ กระแอมจนหลอดคอของตนรู้สึกคันขึ้นมา

บุรุษชุดดำค่อยลืมตาขึ้น จับจ้องมองมา กล่าวเสียงเย็นชา

"ดูท่าท่านสมควรจะไปหาแพทย์สักคนหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิต้องหาแพทย์ ข้าพเจ้ามียาแก้ไอเอง"

"อ้อ"

"ตอนนี้ท่านคิดดื่มสุราแล้วหรือไม่ ?"

บุรุษชุดดำกล่าวสั้น ๆ ว่า

"ไม่คิด"

"เพราะเหตุใด เมื่อครู่ท่านมิใช่...ฆ่าคนแล้วหรือ?"

"ผู้ใดว่าเราฆ่าคนแล้ว ?"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"อย่างนั้นบุคคลที่ท่านฆ่าเมื่อครู่..."

"นั่นมิอาจนับเป็นคน"

"มิอาจนับเป็นคน ? อย่างนั้นต้องเป็นบุคคลเยี่ยงไรจึงนับได้ ?"

"คนเยี่ยงนั้นมีน้อยนิดยิ่ง"

ก๊วยโล้วพลันหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเล่า สามารถนับเป็นผู้คนหรือไม่ ?"

"ท่านต้องการให้เราฆ่าท่าน ?"

"ท่านหากไม่ฆ่าข้าพเจ้า ไหนเลยครอบครองเงินทองที่ยันต์คร่าวิญญาณและพวกปล้นชิงมาได้"

บุรุษชุดดำตัดบทว่า

"ที่นี้หามีเงินของโจรไม่"

"ท่านเมื่อทราบเช่นนั้น ไฉนยังรุดมา ?"

"เราคลาดที่พัก คิดขอค้างแรมคืนหนึ่ง"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"แต่เมื่อครู่ท่านไฉนฆ่าคนที่ไม่อาจนับเป็นผู้คนนั้นเพราะสืบเนื่องจากเรื่องเงินของกลาง ?"

"เรามิได้ฆ่ามันเพราะเรื่องนี้"

"หรือท่านฆ่ามัน เพราะเพื่อขับไล่ศัตรูให้กับพวกเรา ?"

บุรุษชุดดำกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราจะหลับนอนแล้ว ตอนที่เราหลับนอน ไม่ชมชอบให้ผู้อื่นรบกวน"

จบคำพริ้มตาลง ไม่กล่าวกระไรอีก

ก๊วยโล้วได้แต่ล่าถอยกลับห้องพักทั้งที่คำนวณเจตนาการมาของบุรุษชุดดำไม่ออก

.....

รุ่งเช้าวันที่สอง บุรุษชุดดำก็จากไป

มันมิได้นำของใดไปด้วย ทั้งไม่ทิ้งสิ่งใดไว้ เพียงทิ้งรูบนเสาระเบียงรูหนึ่ง

ก๊วยโล้วจับจ้องมองรูบนเสาระเบียง พลันกล่าวถามอี้ฉิกที่ข้างกายว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าครุ่นคิดอันใด ?"

"มิทราบได้"

"ข้าพเจ้ารู้สึกตนเองโชคดียิ่งที่บุรุษชุดดำซึ่งพบพานเมื่อคราก่อนหาใช่คนผู้นี้

มิเช่นนั้นแทนที่ข้าพเจ้าจะต่อยมันได้หมัดหนึ่ง อาจถูกทะลวงใส่หนึ่งกระบี่"

อี้ฉิกกล่าวอย่างครุ่นคิด

"แต่คราวนี้ท่านยังคงพบพานมัน"

"คราวนี้ข้าพเจ้าก็ไม่โชคร้าย มันมิเพียงปราศจากอกุศลจิตต่อพวกเรา มิหนำซ้ำคล้ายช่วยเหลือพวกเราเป็นพิเศษ"

"มันเป็นสหายของท่าน ?"

"หาใช่ไม่"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่ามันมายังที่นี้โดยไม่ตั้งใจจริง ๆ ? หลังจากช่วยเหลือพวกเราคราหนึ่ง ก็จากไปอย่างเงียบงัน มิเพียงไม่ต้องการคำขอบคุณจากพวกเรา กระทั่งสุราก็มิยอมดื่มสักจอกหนึ่ง"

แค่นหัวร่อแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ท่านเข้าใจว่าในใต้หล้ามีคนดีงามเยี่ยงนี้จริง ๆ ?"

ก๊วยโต้วโล่วกล่าวว่า

"เจตนาของท่านคือ มันต้องมีจุดประสงค์อื่นเคลือบแฝง ?"

"ถูกต้อง"

"จุดประสงค์ของมันคืออะไร ?"

"มิทราบได้"

"เนื่องเพราะท่านมิทราบ จึงเข้าใจว่ามันต้องชักนำความยุ่งยากให้กับพวกเรา ?"

อี้ฉิกผงกศีรษะ เพ่งมองที่ไกลตา กล่าวอย่างแช่มช้า

"เนื่องเพราะท่านมิทราบว่าเป็นความยุ่งยากอันใดจะกรายมาในเวลาไหน ท่านจึงว้าวุ่นใจ"

จะอย่างไรก็ตาม บุรุษชุดดำนับว่าช่วยเหลือพวกตนขับไล่ศัตรูแล้ว ก๊วยโต้วโล่วและพวกลืมเลือนความแค้นของบุคคลอื่นได้โดยง่าย แต่ยากลืมเลือนพระคุณที่บุคคลอื่นมีต่อตน

ขอเพียงท่านแผ่พระคุณแก่ก๊วยโต้วโล่วและพวก พวกตนต้องหาทางทดแทนให้จงได้

ก๊วยได้โล่วและพวกจะไม่หาข้ออ้างบ่ายเบี่ยงให้กับตนเอง มิว่าอนาคตกาลเบื้องหน้าจะเกิดเรื่องอันใด พวกตนรับรองไม่หลบหนี

๓๓

สตรีชุดม่วง

ค่ำคืนนั้นมีคนมาเคาะประตูอีก

เสียงเคาะประตูอย่างเร่งร้อน

ผู้ที่ได้ยินเสียงเคาะประตูเป็นคนแรก อาจเป็นอี้ฉิกหรือเฮ้งต๋ง แต่ผู้ที่ชิงถลันไปเปิดประตูต้องเป็นก๊วยไต้โล่ว

ผู้มายังคงเป็นบุรุษชุดดำลึกลับเมื่อคืน

มันยืนหยัดอยู่หน้าประตู ดุจวิญญาณภูตพราย กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เราคลาดที่พักแรม มิทราบขอค้างแรมในที่นี้คืนหนึ่งได้หรือไม่?"

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ย่อมได้ อย่าว่าค้างแรมคืนหนึ่ง ต่อให้พำนักที่นี้หนึ่งปี ก็ไม่มีปัญหา"

"ไม่มีปัญหาจริง ๆ?"

"ถูกต้อง มิว่าท่านคลาดที่พักแรมหรือไม่ หากรุดมาในเวลาอื่น พวกเราล้วนยินดีต้อนรับ"

"ท่านแม้กล่าวเช่นนี้ เกรงว่าบุคคลอื่น..."

ก๊วยไต้โล่วชิงกล่าวว่า

"บุคคลอื่นก็เฉกเช่นกัน ท่านเมื่อมาแล้ว นับเป็นแขกเหรื่อของพวกเรา"

"แต่มีผู้เหย้าประเภทหนึ่ง อาจเอ่ยปากขับไล่แขกเหรื่อทุกเมื่อ"

"ที่นี้ไม่มีผู้เหย้าเยี่ยงนั้น ขอเพียงท่านผ่านประตูบานนี้ นอกจากท่านยินยอมออกไปเอง มิเช่นนั้นรับรองไม่มีผู้ใดขับไล่ท่านออกไป"

บุรุษชุดดำทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดูท่าเรามิได้เคาะประตูผิดจริง ๆ"

จบคำ ค่อยก้าวเนิบนาบเข้ามา ผ่านลานตึกขึ้นสู่ทางระเบียง

ท่าเดินเหินของมันยังไม่แปรเปลี่ยน แต่อย่างน้อยมีเรื่องแปรเปลี่ยนประการหนึ่ง เปลี่ยนเป็นกล่าววาจามากกว่าเดิม

วิกาลคล้อยดึก แต่ยังมีห้องพักสองหลังจุดโคมไฟสว่างไสว

ลิ้มไท้เพ้งคล้ายยังอ่านหนังสืออยู่

อี้ฉิกเล่า ?

มิมีผู้ใดทราบว่ามันทำอะไรอยู่ภายในห้อง เนื่องเพราะมันชมชอบปิดประตูหน้าต่างสนิท

บุรุษชุดดำจับจ้องมองแสงโคมไฟบนหน้าต่างกระดาษ พลันกล่าวว่า

"สหายของท่านล้วนพำนักอยู่ที่นี้ ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"ห้องพักของข้าพเจ้าเป็นห้องหลังสุด อยู่ใกล้กับห้องครัวที่สุด"

ห้องพักหลังสุดท้ายยังไม่จุดโคมไฟ แต่ประตูเปิดอ้ากว้าง

บุรุษชุดดำสาวเท้าถึงหน้าประตู เงียบงันนิ่งนาน จึงกล่าว

"ท่านคงทราบเรื่องประการหนึงเป็นอย่างดี"

"เรื่องอันใด ?"

"มิมีผู้ใดยืนหลับได้จริง ๆ"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถูกต้อง กระทั่งนั่งหลับยังยากเย็นยิ่ง"

ยามมองผ่านประตูที่เปิดอ้ากว้างเข้าไป สามารถเห็นเตียงขนาดใหญ่ใบหนึ่งจัดตั้งอยู่มุมห้อง

บุรุษชุดดำจับจ้องมองเตียงใบนั้น พลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง คาดว่าท่านคงมิทราบ"

"อ้อ ?"

"เรามิได้หลับไหลอยู่บนเตียงเยี่ยงนี้ผ่านวิกาลอย่างสุขสงบเป็นเวลานานแล้ว"

ก๊วยโล้วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิทราบเรื่องนี้มาก่อนจริง แต่ค่ำคืนนี้ท่านสามารถหลับไหลอยู่บนเตียงอย่างสุขสงบ"

บุรุษชุดดำพลันหันควับมา กล่าวว่า

"เป็นความจริง ?"

"ย่อมเป็นความจริง ?"

"ท่านสามารถให้เราหลับไหลถึงฟ้าสางสว่าง ?"

"แม้หลับไหลถึงยามเที่ยงก็หาเป็นไรไม่ ข้าพเจ้ารับรองว่าจะมิมีผู้ใดรบกวนท่าน"

บุรุษชุดดำตาทอประกายวูบ พลันประสานมือคารวะ ไม่กล่าวกระไรก้าวยาว ๆ เข้าห้องพัก ปิดประตูลง

ก๊วยโล้วจึงค่อย ๆ หันกายกลับ ทรุดนั่งลงบนบันไดศิลาหน้าระเบียงตึก

ในเคหารุ่มรวยยังมีห้องว่างและเตียงว่างอีก แต่ก๊วยโล้วพานนั่งอยู่ที่คล้ายตระเตรียมเฝ้าเวรยามให้กับบุรุษชุดดำ

วิกาลเย็นยะเยียบ บันไดศิลายิ่งเย็นเฉียบ แต่ก๊วยโล้วไม่นำพาปรารเนื่องเพราะจิตใจของตนระอุอุ่น

บนทางระเบียงบังเกิดเสียงฝีเท้าดังเบา ๆ คนผู้หนึ่งสาวเท้ามาอย่างแผ่วเ

ก๊วยโล้วมิได้เหลียวหน้ากลับ เนื่องเพราะตนทราบว่าผู้มาเป็นใคร

ผู้มาย่อมเป็นอี้ฉิก

อี้ฉิกคลุมชุดยาวหลวมกว้างอยู่ชั้นนอก ชายเสื้อยาวลากดิน มันก็ทรุดลงบนบันไดศิลาเช่นกัน

ดาวรายประดับเต็มท้องฟ้า ทางช้างเผือกคล้ายสายรัดแพรเส้นหดาวโคบาลและหญิงทอผ้าคล้ายไข่มุกสองเม็ดบนสายรัดแพรเส้นนี้

(โคบาลกับหญิงทอผ้าเป็นเทพนิยายรักซึ้งใจเรื่องหนึ่ง ทั้งสองผูกพันรักมั่นสามารถพบพานกันเพียงปีละครั้งเดียว ในวันขึ้นเจ็ดค่ำเดือนเจ็ด)

บนแผ่นฟ้าอาจมีดาราสุกใสกว่าดาวสองดวงนี้ แต่หาได้สวยซึ้งเยี่ยงด

ทั้งสองดวง

เนื่องเพราะดาวทั้งสองดวงมีความรักและความขมขื่นของมนุษยชาติ

ความขมขื่นของดาวทั้งสองดวงแม้อยู่ห่างไกล แต่ความรักของทั้งสองกลับคงอยู่คู่ฟ้าดินตลอดกาล

อี้ฉิกพลันถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านเข้าใจแล้วกระมัง ?"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวว่า

"เข้าใจอันใด ?"

"ความยุ่งยากที่ท่านขบคิดไม่เข้าใจเมื่อคืน ตอนนี้นับว่ากรายมาแล้ว"

"การมอบเตียงของตนให้แขกเหรื่อหลับไหลคืนหนึ่ง มิอาจนับเป็นความยุ่งยาก"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"นับเป็นความยุ่งยากหรือไม่ ต้องดูว่าแขกเหรื่อที่มาเป็นบุคคลเยี่ยงไร"

"มันเป็นบุคคลเยี่ยงไร ?"

"เป็นตัวแห่งความยุ่งยาก เนื่องเพราะมันทราบว่าตนเองประสบความยุ่งยากจึงรุดมาหลบซ่อนในที่นี้"

ก๊วยโต้โล่วเพียงส่งเสียงดังอ้อคราหนึ่ง

อี้ฉิกเอ่ยสืบต่อ

"เนื่องเพราะมันคืนนี้ต้องการหลบซ่อนในที่นี้ ดังนั้นเมื่อคืนจึงล่วงหน้ามาขับไล่ศัตรูให้กับพวกเรา"

"อ้อ"

"ท่านมิต้องแสร้งเป็นโง่งม ซึ่งความจริงท่านทราบเหตุผลเหล่านี้แต่แรกแล้ว"

"ข้าพเจ้าทราบอันใด ?"

"ท่านทราบว่าค่ำคืนนี้ต้องมีคนรุดมาเสาะหามัน ดังนั้นเฝ้ารักษาอยู่ที่นี่พระเตรียมรับมือแทนมัน"

ก๊วยโต้โล่วเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"เมื่อคืนมันเมื่อขับไล่ศัตรูให้กับพวกเรา คืนนี้ต่อให้มีคนรุดมารังควานมันจริง พวกเราไฉนไม่อาจขับไล่แทนมัน"

"แต่พวกเราทั้งห้ามีเพียงสองคนที่ประมือกับผู้คนได้ ศัตรูที่บุรุษชุดดำมิอาจรับมือ พวกเราไหนเลยต้านรับได้?"

"อย่างน้อยพวกเราสมควรทดลองดูสักครา"

ความหมายของการ "ทดลองดู" คือตระเตรียมเสี่ยงชีวิตแล้ว

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มันหากเป็นจอมมิจฉาชีพ เป็นฆาตกรฆ่าคน หรือท่านยังจะเสนอหน้าแทนมัน?"

"มันเป็นบุคคลเยี่ยงไรเป็นเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าจำต้องทดแทนพระคุณมัน นับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

อี้ฉิกขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านที่แท้เป็นคนประเภทใดกันแน่?"

"ข้าพเจ้าคือคนประเภทนี้"

อี้ฉิกถลึงจ้องมองมา พลันขยี้เท้าผุดลุกขึ้นสะบัดหน้าผละจากไป

ไปได้เพียงสองก้าว พลันชะงักเท้า เปลื้องชุดยาวบนร่างกายออก สลัดคลุมลงบนร่างก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านหากเกรงว่าข้าพเจ้าต้องทนหนาวเหน็บ ยังคงหาสุราแก่ข้าพเจ้าขวดหนึ่ง"

อี้ฉิกกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านต้องทนหนาวเหน็บ? ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านไม่แข็งตัวตายเท่านั้น"

.....

เสื้อผ้าชุดนี้ทั้งกว้างทั้งใหญ่ มิทราบเป็นของผู้ใด

ภายในห้องของอี้ฉิกคล้ายมีข้าวของประหลาดพิสดารปรากฏขึ้นเสมอ

กาลก่อนทุก ๆ เดือน อี้ฉิกมักหายสาบสูญไปหลายวัน ระหว่างนี้นิสัยเยี่ยงนี้ค่อย ๆ กลับกลาย แต่ก๊วยไต้โล่วยังรู้สึกว่าอี้ฉิกแฝงความลึกลับ เหินห่างจากพวกตนอยู่บ้าง

สหายสนิทเยี่ยงพวกตนสมควรไม่มีข้อเหินห่างกันจึงถูกต้อง

ชุดยาวนี้เก่าคร่ำคร่า มีรอยปะหลายแห่ง แต่ไม่เหม็นคลุ้งแม้แต่น้อย

นี่เป็นเรื่องที่ก๊วยโล่วพิศวงสงสัยอีกประการหนึ่ง

อี๊ฉิกคล้ายมิเคยอาบน้ำมาก่อน แต่ปราศจากกลิ่นเหม็นคลุ้งแม้แต่น้อย

มิหนำซ้ำร่างกายมันแม้สกปรก ห้องพักมันกลับเก็บกวาดจนสะอาดสะอ้าน

ก๊วยโล่วตกลงใจว่า พรุ่งนี้จะย้อนถามอี๊ฉิกว่า "แล้วท่านที่แท้เป็นคนประเภทใด"

ตอนนี้โคมไฟในห้องพักอี๊ฉิกดับลงแล้ว แต่ก๊วยโล่วทราบว่ามันยังไม่หลับใหลแน่นอน

ก๊วยโล่วคลุมชุดยาวลงบนร่าง จิตใจพลันบังเกิดความอบอุ่นกว่าสหายใด ๆ ทั้งสิ้น

วิกาลสงบสงัด สายลมยามโชยพัดต้นไผ่ที่เชิงกำแพง บังเกิดเสียงดังซู่ซ่า เงาไผ่ไหวโอนเอน

ก๊วยโล่วคิดหาสุราร่ำดื่มขึ้นมา มิคาด พลันแว่วเสียงคลื่นดนตรีประหลาดพิสดารกระทบโสต

คลื่นดนตรีละลิ่วแผ่วพลิ้ว ตอนแรกคล้ายดังจากทิศตะวันออก แต่แล้วเคลื่อนมาถึงทิศตะวันตก

จากนั้นทั่วสี่ทิศแปดทางล้วนบังเกิดเสียงดนตรีพิสดารล้ำดังระงม

มีศัตรูบุกรุกมาจริง ๆ !

ก๊วยโล่วรู้สึกใจเต้นระทึกขึ้น ผู้มาเป็นบุคคลเยี่ยงไร ตนย่อมมิอาจทราบได้

แต่ก๊วยโล่วทราบว่า นั่นต้องเป็นบุคคลร้ายกาจ มิเช่นนั้นบุรุษชุดดำไหนเลยจะหลบซ่อนในที่นี้

ผู้มายิ่งร้ายกาจ เรื่องนี้กลับยิ่งดึงดูดเร้าใจ

ก๊วยโล่วเบิกตาจนกลมกว้าง ชุดยาวที่คลี่คลุมร่างหลุดลุ่ยลง

ทันใดแว่วเสียงโครม ประตูเคหาถูกกระแทกเปิดออก

ทาสชายร่างสูงใหญ่ หนวดเคราครึ้ม จมูกงองุ้ม ดวงตาเขียวปัด เปลือยร่างท่อนบน สวมกางเกงปักลายดอกไม้ทอง ใบหูซ้ายห้อยห่วงทองขนาดใหญ่สองคน ปรากฏขึ้นที่หน้าประตู

ในมือพวกมันหอบพรมสีแดงม้วนหนึ่ง ปูลาดตั้งแต่หน้าประตูถึงกลางลานตึก จากนั้นหงายร่างตีลังกาตลบหนึ่ง ล่าถอยจากไป กระทั่งหางตาก็ไม่ชำเลืองแลมายังก๊วยไต้โล่ว คล้ายกลางลานตึกปราศจากผู้คนก็ปาน

ก๊วยไต้โล่วยังข่มจิตใจจนเยือกเย็น ตนทราบดีว่าเรื่องสนุกสนานยังจะอุบัติตามมา

ทาสชายทั้งสองแม้ปรากฏขึ้นอย่างลี้ลับพิสดาร แต่เป็นเพียงตัวประกอบ ตัวเอกยังไม่ปรากฏกาย

จริงดังคาดหมาย นอกประตูปรากฏผู้คนอีกสองคนสาวเท้าเข้ามา

ทั้งสองกลับเป็นสตรีชาวเผ่าฮวน (ชาวเผ่านอกอารยธรรม อยู่ทางตอนใต้ของจีน) แต่งกายอย่างประหลาดพิสดาร ถักเปียเล็ก ๆ เจ็ดแปดสิบเส้นสายไหวไปมาตามจังหวะดนตรี!

สตรีเผ่าฮวนทั้งสองมือถือตะกร้าดอกไม้ขนาดใหญ่ กำลังสะบัดแขนที่ขาวผุดผ่องละลานโปรยดอกไม้สดหลายหลากมากสีลงบนพรมสีแดง

สตรีทั้งสองล้วนมีรูปโฉมงามสะคราญ สวมใส่กระโปรงสั้น เผยเห็นข้อเท้ากลมกลึงราวหยกเนื้อดี

ข้อเท้าพวกนางสวมห่วงทองพวงหนึ่ง ขณะสาวเท้าก้าวเดิน ห่วงทองจึงกระทบกันดังติงติงตังตัง

ดวงตาก๊วยไต้โล่วยิ่งเบิกกว้างกว่าเดิม

น่าเสียดายที่พวกนางกระทั่งเหลือบแล ก็ไม่ชำเลืองมายังทิศทางด้านนี้ พอโปรยดอกไม้สดหมดสิ้น พลันหงายร่างตีลังกาอย่างคล่องแคล่ว ล่าถอยไปเช่นกัน

ก๊วยไต้โล่วครุ่นคิดขึ้น

"ดูท่าเรื่องนี้ไม่เพียงยิ่งมายิ่งตื่นเต้นเร้าใจ มิหนำซ้ำยิ่งมายิ่งสนุกสนาน"

มิว่าเรื่องใด หากมีสตรีงามร่วมด้วย ล้วนตื่นเต้นสนุกสนานเป็นพิเศษ

อย่าว่าแต่สตรีงามคล้ายยิ่งมายิ่งมากขึ้น

แลเห็นดรุณีชุดชาววัง ผมเผ้าเกล้าเป็นมุ่นมวยสูง สวมใส่ชุดชาววัง มือถือโคมคลุมแพรสี่นาง ก้าวชดช้อยเข้ามา

ดรุณีชุดชาววังทั้งสี่ล้วนมีอิริยาบถงดงามสะคราญราวเทพธิดาหยาดฟ้า เพิ่งชะงัก

เท้าลง ทาสชายสูงใหญ่ทั้งสองก็หามเตียงใบหนึ่ง ก้าวยาว ๆ เข้าประตูมา

บนเตียงเอนเฉียง ๆ ด้วยสตรีสูงศักดิ์ชุดม่วงนางหนึ่ง มือถือกล้องยาเส้นไม้เงินยวงสูบอย่างสบายอารมณ์ ควันยาแผ่กระจายออกรอบข้าง โฉมหน้านางคล้ายถูกห่อหุ้มอยู่ในเมฆหมอก!

ในมือนางยึดถือไม้เท้าหัวมังกรยาวเหยียดด้ามหนึ่ง ข้างเตียงยังมีดรุณีเด็ดแคระนางหนึ่งกำลังทุบเท้านวดเฟ้นให้กับนาง

ก๊วยโล่วต้องลอบทอดถอนใจ

มาตรแม้นก๊วยโล่วไม่อาจเห็นโฉมหน้าสตรีสูงศักดิ์ชุดม่วงชัดตา แต่ดูจากไม้เท้าหัวมังกร ดรุณีเด็ดแคระที่ทุบเท้าให้ แสดงว่านางมีอายุสูงวัยมิน้อย

เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ นับว่าสนุกสนานน่าสนใจตลอดมา ตัวเอกหากเป็นโฉมสะคราญหยาดฟ้ามาสู่ดิน คงเพียบพร้อมไร้ตำหนิ

บัดนี้ตัวเอกกลับเป็นสตรีชรา รู้สึกขาดความสนุกสนานไปบ้าง

แต่แล้วก๊วยโล่วปลอบประโลมตนเอง

"จะอย่างไรก็ตาม สตรีชรานี้คงเป็นชนชั้นอันร้ายกาจ ดูจากการแสดงออกเหล่านี้ วงนักเลงน้อยคนนักที่ทัดเทียบเปรียบติดได้"

ดังนั้นเรื่องนี้ยังคงสนุกสนานน่าสนใจ

สำหรับปัญหาสตรีชรานี้เป็นใคร ไฉนมีความแค้นกับบุรุษชุดดำ ก๊วยโล่วไม่เมือแทนได้หรือไม่?

ก๊วยโล่วกลับมิขบคิดใคร่ครวญ

ตนเมื่อรับผิดชอบเรื่องนี้ แม้ต้านรับไม่ได้ยังต้องรับไว้ ครุ่นคิดไปจะมีประโยชน์ใด

ก๊วยโล่วพานสะกดกลั้นใจรอคอย ผู้อื่นมิเอ่ยปาก ตนก็ไม่กล่าววาจา

ผู้อื่นก็ไม่เอ่ยปาก

เนิ่นนานให้หลัง สตรีสูงศักดิ์ชุดม่วงพลันพ่นควันจากจมูกคำหนึ่งพุ่งตรงเข้าหาก๊วยโล่วดุจเกาทัณฑ์

ควันสายนี้ทั้งหนาแน่น ทั้งเป็นเส้นตรง ไม่กระจายไปตามลม!

ก๊วยโล่วแม้ดื่มสุรา แต่มิเคยสูบยาเส้นมาก่อน ถึงกับสำลักควันจนน้ำตาแทบไหลหลั่ง คิดแผดเสียงด่าออกไป

แต่ทว่าฝ่ายตรงข้ามอยู่ห่างจากตนไกลโข กลับพวยพุ่งควันยาเส้นได้ไกลแ
เหยียดตรงปานนี้ แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำน่าแตกตื่นสะท้านโลก!

ก๊วยโล่วสำนึกทราบเหตุผลเหล่านี้เป็นอย่างดี ดังนั้นข่มสติระงับโทสะ
ม่านควันยังไม่จางหาย ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร ดึกดื่นค่อนคืนนั่งอยู่ที่นี้ไยกัน?"

ซุ่มเสียงทั้งสดใสทั้งกังวาน กลับมิคล้ายเป็นซุ่มเสียงสตรีชรา แต่ดูร้
ป่าเถื่อนราวกับนายอำเภอกำลังสอบสวนโจรลักขโมย

ก๊วยโล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นบ้านของข้าพเจ้า หาใช่ของท่าน คนผู้หนึ่งนั่งอยู่ในบ้านตนเอง คง
ผิดกฎหมายกระมัง"

มิทันขาดคำ ปรากฏควันยาเส้นอีกคำหนึ่งพ่นตรงมา

ควันกลุ่มนี้ยิ่งหนาทึบ ก๊วยโล่วถึงกับสำลักควันจนส่งเสียงไอออกมา ใบหน้
เจ็บแปลบปลาบราวถูกเข็มแหลมทิ่มแทง

ได้ยินสตรีสูงศักดิ์ชุดม่วงกล่าวว่า

"เราถามคำหนึ่ง ท่านก็ตอบมาคำหนึ่ง อย่าได้กล่าวยียวน เข้าใจหรือไม่?"

ก๊วยโล่วลูบคลำใบหน้า กล่าวว่า

"ดูท่าทีข้าพเจ้าแม้มิเข้าใจก็ไม่ได้"

"บอกมาว่าน่ำเก็งชิ้วอยู่ที่ใด เรียกมันไสหัวออกมา"

บุรุษชุดดำนั้นเป็นน่ำเก็งชิ้วจริง ๆ

ก๊วยโล่วตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจเรียกมันไสหัวออกมา"

สตรีสูงศักดิ์ชุดม่วงกล่าวว่า

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันหลับไหลแล้ว มิว่าผู้ใดหากคิดปลุกมันตื่นขึ้น ต้องกระทำเ
หนึ่งก่อน"

"เรื่องอันใด?"

ก๊วยโล่วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"โค่นข้าพเจ้าล้มลงก่อน"

สตรีสูงศักดิ์ชุดม่วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง !"

เพิ่งขาดคำ ในม่านควันพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดมา ประกายเย็นยะเยียบกระจายวูบ ทิ่มแทงใส่คอหอยก๊วยไต้โล่วดุจสายฟ้า

คนผู้นี้ลงมือรวดเร็วยิ่ง ดีที่อากัปกิริยาของก๊วยไต้โล่วก็ไม่เชื่องช้า สลับเท้าเล็กน้อย หลบรอดได้อย่างง่ายดาย

เพิ่งเลี่ยงหลบกระบี่แรก กระบี่ที่สองสามก็จู่โจมตามติดมา ต่อเนื่องราวสายฟ้าคะนองฝน ทั้งรวดเร็วทั้งอำมหิต

ก๊วยไต้โล่วพลิ้วละลิ่วอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว หลบเลี่ยงถึงกระบี่ที่สี่จึงพบว่าผู้ลงมือกลับเป็นดรุณีเตี้ยแคระที่ทุบเท้าให้กับสตรีสูงศักดิ์ชุดม่วงนั้น

นางสูงมิถึงสามเชียะ กระบี่ยาวเพียงหนึ่งเชียะหกนิ้ว แต่เพลงกระบี่กลับพิสดารอำมหิต นับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง

น่าเสียดายที่ร่างนางเตี้ยแคระไป กระบี่สั้นเกินไป

ก๊วยไต้โล่วพลันตะปบชุดยาวขึ้น สะบัดออกดังควับใหญ่

ชุดยาวนั้นคล้ายเมฆดำกลุ่มใหญ่ ห่อหุ้มคลุมทั้งใบหน้าและร่างกายดรุณีเตี้ยแคระไว้

ดรุณีเตี้ยแคระอุทานดังเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

"รังแกคนเล็กกว่า ช่างไม่รักหน้าตัวเอง"

จบคำถอยปราดกลับไป

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่รักหน้ายังประเสริฐกว่าไม่รักชีวิต"

สตรีสูงศักดิ์แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านบังอาจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเรา ยังคิดมีชีวิตสืบต่อหรือ ?"

ในเสียงแค่นหัวร่อ ทาสชายทั้งสองพลันเคลื่อนวาบถึงเบื้องหน้าก๊วยไต้โล่วดูเผิน ๆ คล้ายเจดีย์เหล็กสองหลัง

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ที่เตี้ยแคระก็เตี้ยแคระไป ที่สูงใหญ่กลับสูงใหญ่ไป แล้วนี่จะทำอย่างไร ?"

มิรอให้ทั้งสองลงมือ พลันโถมร่างไปเบื้องหน้า พุ่งผ่านซอกแขนฝ่ายตรงข้าม ราวมัจฉามุ่นวารี สะอึกถึงหน้าเตียง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยังคงเป็นท่านไม่ใหญ่ไม่เล็ก หากมิใช่ชราภาพไป พอดีคู่ควรกับข้าพเจ้า"

สตรีสูงศักดิ์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านว่าเราชราภาพ ?"

ยามนี้ ม่านหมอกเบื้องหน้าค่อย ๆ สลายคลาย ก๊วยโล่วนับว่าเห็นโฉมหน้านางชัดตาแล้ว

ก๊วยโล่วพลันอุทานอย่างแตกตื่น คล้ายพบเห็นภูตผีปิศาจ ถอยกรูด ๆ ไปด้านหลัง

ตนคาดคิดมิถึงมาก่อนว่า จะได้เห็นคนหน้าเช่นนี้

.....

ใบหน้าที่ทั้งงามสะคราญทั้งอ่อนเยาว์ใบหน้าหนึ่ง มาตรแม้นพอกแป้งฝุ่นแต่งแต้มสีริมฝีปาก พยายามตกแต่งราวกับเป็นผู้ใหญ่ ยังไม่อาจปกปิดแววไร้เดียงสาบนใบหน้า เฉกเช่นกับสตรีชรา มิว่าพอกแป้งฝุ่นหนาปานใด ยังไม่อาจปกปิดริ้วรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าได้

"สตรีชรา" ที่ทั้งวางก้าม ทั้งสูบยาเส้น ทั้งให้คนทุบเท้า กลับเป็นดรุณีอายุสิบเจ็ดปีนางหนึ่ง !

ก๊วยโล่วแตกตื่นตกใจจริง ๆ

ดรุณีชุดม่วงค่อย ๆ ผุดลุกขึ้น เบิกตาโปนโตดุจกระดิ่ง ถลึงจ้องมองมา

ก๊วยโล่วถอยกรูด ๆ ดรุณีชุดม่วงก็สืบเท้ามาทีละก้าว ในมือยังยึดถือไม้เท้าหัวมังกรด้ามนั้น

ดรุณีสาวนี้ทั้งอ่อนเยาว์ ทั้งสะคราญล้ำชัด ๆ ไฉนกลับแสดงท่วงท่าของสตรีชรา ?

นางอย่างมากมีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี ไฉนมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ จนสามารถพ่นควันยาเส้นเป็นเส้นตรง แม้แต่หญิงรับใช้ของนางก็มีเพลงกระบี่ลึกล้ำ ทาสชายทั้งสองล้วนมิใช่ชนชั้นสามัญเช่นกัน

ดรุณีน้อยนี้อาศัยอะไรสยบบริวารเหล่านี้อยู่ในโอวาท ?

นางไฉนมีความแค้นกับน่ำเก็งชิ้วซึ่งมีชื่อเสียงเลื่องลือตั้งแต่ยี่สิบปีก่อน ?

ด้วยเกียรติภูมิและเพลงกระบี่ของน่ำเก็งชิ้ว ไฉนหวาดกลัวดรุณีชุดม่วงปานนี้ ?

ก๊วยโล่วขบคิดไม่เข้าใจจริง ๆ แต่ตอนนี้ตนกลับมิมีเวลาครุ่นคิดใคร่ครวญ

ดวงตาดรุณีชุดม่วงแม้งามซึ้ง แต่ตอนที่ถลึงจ้องมองมา กลับคล้ายแม่เสือสาวคิดกัดกินคน กล่าวว่า

"เราชราภาพหรือ ?"

ก๊วยโล่วตอบว่า

"ไม่ชราแม้แต่น้อย"

"ท่านคิดเคียงคู่กับเราหรือไม่ ?"

"ไม่...ไม่คิด"

นี่กลับเป็นความจริง ดรุณีเยี่ยงนี้มิว่าโสภาสะคราญปานใด ก็ไม่มีบุรุษเพศใดทนทานรับได้

ดรุณีชุดม่วงกล่าวอีกว่า

"ท่านต้องการมีชีวิตหรือไม่ ?"

"ต้องการ"

"หากต้องการมีชีวิตสืบต่อ ก็เรียกน่ำเก็งชิ้วไสหัวออกมา"

ก๊วยโล่วกล่าวถามว่า

"ท่านเรียกน่ำเก็งชิ้วไสหัวออกมาไยกัน ?"

"เพื่อปลิดชีวิตมัน"

"ท่านคิดปลิดชีวิตมันในคืนนี้ให้จงได้ ?"

"ถูกต้อง"

"เพราะเหตุใด ?"

ดรุณีชุดม่วงเน้นเสียงว่า

"เนื่องเพราะเราลั่นปากว่าหากยังมิอาจฆ่ามันก่อนฟ้าสางสว่าง จะอภัยละเว้นชีวิตมันสักครา"

"ท่านเมื่อยึดมั่นวาจาเป็นสัจจะ วาจาของผู้อื่นก็มิอาจไม่คงความศักดิ์สิทธิ์

เช่นกัน"

"ท่านกล่าววาจาใดไว้ ?"

"ข้าพเจ้าบอกว่าค่ำคืนนี้จะให้มันหลับไหลอยู่บนเตียงอย่างสุขสงบถึงตอ
ฟ้าสางสว่าง ดังนั้น..."

ดรุณีชุดม่วงถามสอดขึ้น

"ดังนั้นเป็นไร ?"

"ดังนั้นท่านหากจะฆ่ามันต้องฆ่าข้าพเจ้าก่อน !"

"ท่านเป็นสหายของมัน ?"

"ไม่ใช่"

"ท่านทราบหรือไม่ว่ามันเคยกระทำเรื่องชั่วร้ายใดมา ?"

ก๊วยโล่วตอบว่า

"มิทราบได้"

"แต่ท่านยังจะสละชีวิตปกป้องมัน ?"

"มิผิด"

ดรุณีชุดม่วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเรามิกล้าฆ่าคน ?"

"รูปลักษณะท่านไม่คล้ายเป็นนักฆ่าคนจริง ๆ"

ดรุณีชุดม่วงกล่าวเสียงเย็นชา

"เราเริ่มฆ่าคนตั้งแต่อายุเก้าปี ทุก ๆ เดือนต้องฆ่าคนอย่างน้อยคนหน
ท่านลองนับดูว่าเราฆ่าคนมาทั้งสิ้นเท่าใด ?"

ก๊วยโล่วสูดลมหายใจอย่างหนาวเหน็บ กล่าวว่า

"ประมาณเจ็ดแปดสิบคนแล้ว"

"ดังนั้นหากฆ่าท่านเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ก็หาเป็นไรไม่"

ก๊วยโล่วฝืนยิ้มออกมา พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านหากคิดฆ่ามัน ต้องฆ่าเราก่อน"

นั่นมิใช่ซุ่มเสียงอี้ฉิก หากแต่เป็นลิ้มไท้เพ้ง !

วิกาลเลือนสลัว ลิ้มไท้เพ้งมิทราบสาวเท้าออกมาตั้งแต่เมื่อใด สีหน้ามัน

หงษ์ขาว ไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ

ดรุณีชุดม่วงถลึงตากล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ลิ้มไท้เพ้งเค้นเสียงว่า

"ท่านมิต้องยุ่งเกี่ยว ท่านเมื่อฆ่าคนมาเจ็ดแปดสิบคน แม้เพิ่มเราอีกคนหนึ่งก็หาเป็นไรไม่"

"คิดมิถึงที่นี้กลับมีคนไม่กลัวตายมิน้อย"

"มีไม่น้อยจริง ๆ"

ดรุณีชุดม่วงกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะส่งเสริมท่าน"

ร่างอ้อนแอ้นหมุนคว้างตลบหนึ่ง เสือกไม้เท้าหัวมังกรในมือ ด้วยท่าฮุงฮวย-ทุกลิ้ว (แหวกหลิวปาดบุปผา) แทงใส่ลิ้มไท้เพ้ง

หลักวิชาที่ใช้กลับเป็นเพลงกระบี่

มิเพียงเป็นเพลงกระบี่ ทั้งยังเป็นท่ากระบี่ละลิ่วแผ่วพลิ้วที่สุด

ไม้เท้าที่ทั้งยาวทั้งหนักอึ้ง ยามยืดถืออยู่ในมือขาวผ่องทั้งคู่ กลับคล้ายมีน้ำหนักไม่ถึงสี่ตำลึง

ก๊วยโล้วตวาดว่า

"อาการของท่านยังไม่ทุเลา ให้ข้าพเจ้ารับมือแทนเถอะ"

แต่ตอนนี้คิดชิงลงมือ กลับมิทันท่วงที

ดรุณีชุดม่วงจู่โจมใส่ลิ้มไท้เพ้งเจ็ดกระบวนท่า ทุกท่าเพลงล้วนเป็นเพลงกระบี่แปรเปลี่ยนกลับกลายตลอดเวลา

ร่างของลิ้มไท้เพ้งถูกรายล้อมอยู่หว่างกลาง

พละกำลังลิ้มไท้เพ้งยังไม่ฟื้นฟู คล้ายปราศจากเรี่ยวแรงตีโต้ได้

แต่เพลงกระบี่อันแน่นหนาถี่ยิบดุจสายใยละเอียดอ่อนของดรุณีชุดม่วงกลับมิอาจกระทบกระทั่งถูกแม้แต่ชายเสื้อของมัน

ทันใด เสียงกู่สดใสกังวานพลันดัง ไม้เท้ายาวเก้าเชียะถูกปักตรึงกับพื้นว่างของดรุณีชุดม่วงกลับลอยขึ้นหมุนคว้างเข้าหาลิ้มไท้เพ้งดุจกังหัน

นางกลับใช้ไม้เท้าเป็นแกน ใช้คนเป็นอาวุธ ความพลิกแพลงกลับกลายข
กระบวนท่าสุดที่จะคาดคิดคำนวณจริง ๆ

ลิ้มไท้เพ้งสลับเท้าก้าวปราด ถอยร่นไปเก้าก้าว

ดรุณีชุดม่วงกู่ร้องดังสดใสขึ้นอีกครา โผพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ไม้เท้าปักตรึงกับพื้
ในมือกลับเพิ่มกระบี่สั้นสะท้อนประกายเจิดจ้าเล่มหนึ่ง

กระบี่สั้นความจริงซุกซ่อนอยู่ในไม้เท้า พอดกอยู่ในเงื้อมมือนาง ร่างน
คล้ายหล่อหลอมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกระบี่ ทั้งคนทั้งกระบี่แหวกจู่โจมเข้า
ลิ้มไท้เพ้ง

กระบวนท่านี้ยิ่งวิเศษยอดเยี่ยม ยิ่งหวาดเสียวระทึกขวัญ

ก๊วยโล่วเหงื่อเย็นยะเยียบโซมกาย ตนหากเผชิญกับกระบวนท่านี้ นับว่
ยากหลบหลีกเลี่ยงพ้นจริง ๆ

แต่ลิ้มไท้เพ้งคล้ายล่วงรู้ท่วงท่าพลิกแพลงในกระบวนท่าของนางแต่แรกแล้

ประกายกระบี่ที่คล้ายรุ้งยาวพาดขอบฟ้าเพิ่งแหวกพุ่งถึงเบื้องหน้าลิ้มไท้เพ้
ลิ้มไท้เพ้งพลันหมุนคว้างตลบหนึ่ง ถาโถมไปเบื้องหน้า ถอนไม้เท้าหัวมังกรขึ้นจากพื้

เสียงกู่ของดรุณีชุดม่วงยังไม่ขาดหาย หงายร่างกลางอากาศ พลิกกระ
แทงย้อนกลับมา

ลิ้มไท้เพ้งกระทั่งศีรษะยังไม่เบือนกลับ ตวัดไม้เท้าขึ้นวูบ

แว่วเสียงดังเปรื่อง ประกายไฟแลบกระจาย กระบี่สั้นกลับจมหายไปในไม้เท้

ร่างของดรุณีชุดม่วงพลันลอยละลิ่วขึ้น ตีลังกากลางอากาศสี่ทอด ค่อยพลิ้วล
ที่หน้าเตียง จับจ้องมองลิ้มไท้เพ้งอย่างเซื่องซึมเซา

ก๊วยโล่วก็ชมดูจนตะลึงลาน

เมื่อครู่ตอนที่ลิ้มไท้เพ้งตวัดไม้เท้าขึ้น หากเบนเบือนเพียงครึ่งหุน กระบี่ของดรุ
ชุดม่วงคงทิ่มแทงใส่ทรวงอกมันแล้ว

มิคาด ลิ้มไท้เพ้งกลับคำนวณตำแหน่งแง่มุมที่ดรุณีชุดม่วงจู่โจมลงมือได้อย่า
แม่นยำ คล้ายฝึกซ้อมกับดรุณีชุดม่วงมาก่อนหลายร้อยครั้งก็ปาน

ลิ้มไท้เพ้งพลันปักไม้เท้าลงกับพื้น สะบัดหน้าหมายจากไป

ดรุณีชุดม่วงร้องดัง ๆ ว่า

"รอสักครู่"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ยังรอคอยอันใด ?"

ดรุณีชุดม่วงขบริมฝีปากกล่าวว่า

"หรือท่าน...คิดใคร่ไปในลักษณะนี้ ?"

นางคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นพลุ่งพล่าน แม้แต่มือเท้าก็สั่นระริก

ลิ้มไท้เพ้งลังเลเล็กน้อย จึงหันกายกลับ กล่าวว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร ?"

"เรา...เพียงคิดถามท่านประโยคหนึ่ง"

"ท่านถามเถอะ"

ดรุณีชุดม่วงกำหมัดแนบแน่น กล่าวว่า

"ท่านเป็น..."

ลิ้มไท้เพ้งตัดบทว่า

"ถูกต้อง"

ดรุณีชุดม่วงขยี้เท้ากล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เราถามท่าน วันนั้นท่านไฉนหลบหนีจากมา ?"

"เราพอใจ"

มือของดรุณีชุดม่วงรวบกำแนบแน่นกว่าเดิม กล่าวเสียงสั่นระริก

"เรามีอันใดไม่คู่ควรกับท่าน ท่านจึงสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่เราปานนั้น ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เป็นเราไม่คู่ควรกับท่านต่างหาก และผู้ที่เสื่อมเสียหน้าก็คือเรา หาใช่ท่านไม่"

"บัดนี้เราเมื่อเสาะพบท่าน ท่านคิดทำอย่างไร ?"

"มิทำอะไรทั้งสิ้น"

ดรุณีชุดม่วงกล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"หรือท่านยังไม่ยอมกลับไป ?"

"นอกจากท่านจะฆ่าเรา หามซากศพเรากลับไป มิเช่นนั้นก็อย่าได้คิดหมาย!"

ดรุณีชุดม่วงสองตาแดงฉาน ขบริมฝีปากจนปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม กล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"ก็ได้ เราจะไม่ใช้คนมาคุกคามท่านกลับไป แต่สักวันเราจะให้ท่านคุกเข่าลงวิงวอนเรา..."

ซุ่มเสียงนางแปรเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ ลืมเลือนเรื่องที่รุดมาเสาะหาน้ำเก็งชิ้ว พลันขยี้เท้าอย่างหนักหน่วง ดีดกายขึ้นกลางอากาศ พลิ้วข้ามกำแพงตึกไป

ผู้ที่ร่วมทางมากับนางก็จากไปจนหมดสิ้น

เพียงทอดทิ้งพรมแดงผืนหนึ่ง และดอกไม้สดโปรยปรายทั่วพสุธา...

34

แอบอ้างต้องตาย

ก็ยิ่งดึกสงัด ในความมืดสลัวมิอาจเห็นสีหน้าลิ้มไท้เพ้งชัดตา

ก๊วยไต้โล่วสงบปากคำตลอดเวลา มีเรื่องบางประการทั้งไม่สะดวกกับการไต่ถาม และมิจำเป็นต้องไต่ถาม

เนิ่นนานให้หลัง ลิ้มไท้เพ้งค่อยเบือนหน้ามา ฝืนยิ้มต่อก๊วยไต้โล่ว กล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรขอบคุณท่านจึงถูกต้อง ท่านขอบคุณข้าพเจ้าไยกัน ?"

"เนื่องเพราะท่านไม่ได้ถามเราว่านางเป็นใคร รู้จักกับนางได้อย่างไร"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านหากคิดบ่งบอก ข้าพเจ้าก็มิต้องไต่ถาม ท่านหากไม่ต้องการบอกข้าพเจ้าไยต้องถาม ?"

ลิ้มไท้เพ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"มีเรื่องบางประการยังคงอย่าได้บ่งบอกเถอะ"

จบคำค่อย ๆ หันกายกลับเข้าห้อง

ก๊วยไต้โล่วมองตามเงาหลังผอมซูบของมัน จิตใจบังเกิดความละอายขึ้น

ตนที่ไม่ไต่ถาม เนื่องเพราะตนคาดเดาออกว่าดรุณีชุดม่วงคือใคร เรื่องที่ตนไม่รู้ ยังมากมายกว่าที่ลิ้มไท้เพ้งคาดคำนวณไว้เสียอีก

มีเรื่องบางประการเป็นตนปกปิดลิ้มไท้เพ้ง หาใช่ลิ้มไท้เพ้งอำพรางต่อตน...

จนบัดนี้ลิ้มไท้เพ้งยังมิทราบว่า ตนกับอี้ฉิกเคยพบพานมารดาของลิ้มไท้เพ้งมา

สายลมยามโชยพัดผ่าน หอบเอาดอกไม้สดบนพื้นปลิวเวียนว่อน

จากนั้นก๊วยไต้โล่วได้ยินซุ่มเสียงของอี้ฉิก

อี้ฉิกกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ตอนนี้ท่านคงทราบแล้วว่าดรุณีชุดม่วงเป็นใครกระมัง ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะรับ ดรุณีชุดม่วงคือคู่หมั้นหมายของลิ้มไท้เพ้ง ลิ้มไท้[illegible] เพราะไม่ต้องการมีภรรยาเช่นนี้ จึงหลบหนีจากบ้านมา

แต่ตอนแรกดรุณีชุดม่วงยังมิทราบว่าลิ้มไท้เพ้งคือคู่หมั้นหมายของน[illegible] จวบจนลิ้มไท้เพ้งใช้วิชาประจำตระกูลออก นางค่อยล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงข[illegible] ฝ่ายตรงข้าม

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจว่า ลิ้มไท้เพ้งไฉนหลบหนีออกมา"

ก๊วยไต้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ดรุณีเยี่ยงนั้น แม้แต่ข้าพเจ้ายังทนทานรับไม่ได้ อย่าว่าแต่มัน"

"นางมิใช่งามสะคราญนักหรือ ?"

"งามสะคราญจะมีประโยชน์ใด ตอนที่บุรุษเลือกสตรี หาใช่เพียงเพ่งพิศใบห[illegible] นางเท่านั้น"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"บุรุษเลือกสตรีอย่างไร ?"

"ต้องดูว่านางอ่อนโยนนุ่มนวล รู้จักเอาอกเอาใจสามีหรือไม่ มิเช่นนั้นต่อ[illegible] นางงามสะคราญปานเทพธิดาหยาดฟ้า ก็ไม่เป็นที่ชมชอบของผู้คน"

"อย่างนั้นท่านชมชอบอิสตรีเยี่ยงไร ?"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"สตรีที่ข้าพเจ้าชมชอบ ผิดแผกจากบุรุษเพศอื่นอีก"

"อ้อ ?"

"หากแม้นมีอิสตรีนางหนึ่งเข้าใจข้าพเจ้า ห่วงใยข้าพเจ้าจริง ๆ มาตรแม้น[illegible] จะอัปลักษณ์บ้าง ดุร้ายไปบ้าง ข้าพเจ้ายังคงชมชอบนาง"

อี้ฉิกก้มศีรษะต่ำ สาวเท้าผ่านข้างกายก๊วยไต้โล่วหยุดยั้งที่หน้าพุ่มไม้ดอกเชิงกำแพง

ดอกรักเร่ที่เชิงกำแพงเบ่งบานสะพรั่ง อี้ฉิกลูบคลำน้ำค้างบนกลีบรักเร่เบา ๆ เนิ่นนานให้หลังจึงเงยหน้าขึ้น กลับพบว่าก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองมาเขม็งนิ่ง

อี้ฉิกขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิใช่อิสตรี มีอันใดน่าดู ?"

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่าท่าเดินเหินของท่าน คล้ายผิดแผกจากปรกติ"

"ผิดแผกอย่างไร ?"

"ท่าเดินเหินของท่านวันนี้น่าดูเป็นพิเศษ ยังน่าดูกว่าอิสตรีอีก"

ใบหน้าอี้ฉิกคล้ายแดงวูบ แต่แล้วปั้นสีหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ระหว่างนี้ท่านคล้ายแปรเปลี่ยนไปเช่นกัน"

"อ้อ ?"

"ระหว่างนี้ ท่านคล้ายเป็นโรคประหลาดประการหนึ่ง มักกระทำเรื่องพิสดาร กล่าววาจาประหลาดล้ำ สมควรรับการตรวจจากแพทย์บ้าง"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบ ดวงตากลับทอประกายหม่นหมองกังวลขึ้น ราวกับป่วยเป็นโรคจริง ๆ

อี้ฉิกกลับหัวร่อออกมา กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"แต่ท่านมิต้องห่วงใยกังวลไป ทุกผู้คนย่อมมีโรคประหลาดนิสัยพิกลอยู่ โดยเฉพาะเง็กโกวเนี้ยนางนั้น"

"เง็กโกวเนี้ยเป็นใคร ?"

"คือดรุณีชุดม่วงนางนั้น นางแซ่เง็กเรียกว่าเหล็งล้ง"

ก๊วยไต้โล่วทวนคำว่า

"เง็กเหล็งล้ง ?"

"กาลก่อนท่านไม่เคยได้ยินนามของนางมา ?"

"ไม่เคยได้ยินมา"

"โอ ท่านช่างรอบรู้น้อยนิดจริง ๆ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องรับทราบนามของนาง ?"

"เนื่องเพราะนางมีชื่อเสียงเลื่องลือในวงนักเลงตั้งแต่อายุเก้าขวบแล้ว"

"อายุเก้าขวบ ?"

อี้ฉิกผงกศีรษะกล่าวว่า

"นางมีชาติตระกูลกระเดื่องดัง มิหนำซ้ำเป็นทาริกาอัจฉริยะตั้งแต่เล็ก ฟังว่าอายุสองขวบก็เริ่มฝึกปรือกระบี่ อายุห้าขวบร่ำเรียนเพลงกระบี่ฮ้วยฮวงปวยลิ้วเกี่ยม (กระบี่หลิวลู่ลม) อันสลับซับซ้อนสี่สิบเก้าท่าสำเร็จ"

"อย่างนั้นนางบอกว่า เริ่มฆ่าคนตั้งแต่เก้าขวบ คงเป็นความจริงแล้ว ?"

อี้ฉิกกล่าวอย่างจริงจัง

"มิผิดแม้แต่น้อย ตอนที่นางอายุเก้าขวบ มิเพียงฆ่าคนจริง ๆ ผู้ถูกฆ่ายังเป็นมือกระบี่เลื่องชื่อผู้หนึ่ง"

"หลังจากนั้นนางจะฆ่าคนทุกเดือน ?"

"ถูกต้อง"

"ในใต้หล้าไฉนมีคนเสนอตัวไปให้นางฆ่ามากมายปานนี้ ?"

"มิใช่บุคคลอื่นเสนอตัวไป หากแต่เป็นนางออกสืบเสาะ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"สืบเสาะจากที่ใด ?"

"จากทุกแห่งหน ขอเพียงนางทราบว่ามีคนกระทำเรื่องชั่วร้าย จะรุดไปจัดการคนผู้นั้น"

"หรือทุกครั้งนางล้วนประสบผล ?"

"เมื่อครู่ท่านก็ทราบพลังฝีมือของนางแล้ว กอปรกับทาสชายสองคน สตรีชาวฮวนทั้งสองนางล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง แม้แต่หญิงรับใช้ถือโคมทั้งสี่นางก็มีพลังฝีมือมิต่ำทราม ดังนั้นนางบุกรุกถึงที่ใด ล้วนกำจัดเป้าหมายได้"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"หรือไม่มีคนควบคุมนาง ?"

"บิดานางเสียชีวิตแต่แรก มารดาเป็นบุคคลยากตอแย โอนอ่อนคล้อยตามธิดาโทนตลอดมา ต่อให้บุคคลอื่นกล้าตอแยนาง ก็มิกล้าตอแยมารดานาง"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"อย่าว่าแต่บุคคลที่นางฆ่าทิ้ง มีความผิดสมควรตาย ดังนั้นชนชั้นผู้อาวุโสในวงนักเลงมิเพียงไม่ตำหนินาง กลับยกย่องชมเชยนาง"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ดังนั้นนิสัยประหลาดของนาง ยิ่งมายิ่งเพิ่มพูนขึ้น ?"

"อืมม์ นางเมื่ออายุสิบสามสิบสี่ ก็เป็นดรุณีน้อยชื่อเสียงเลื่องลือ มีพลังฝีมือสุดสูง"

"เพราะเหตุนี้แม้แต่บุคคลเยี่ยงน่ำเก็งชิ้ว พอทราบว่านางสืบเสาะหามัน ถึงกับหลบซ่อนกายไว้ ?"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ตอบได้ถูกต้อง"

"น่ำเก็งชิ้วย่อมล่วงรู้ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับลิ้มไท้เพ้ง ดังนั้นรุดมาหลบซ่อนในที่นี้"

"ถูกต้องเช่นกัน"

"แต่น่ำเก็งชิ้วหากไม่มีความผิดสมควรตาย นางคงไม่สืบเสาะหามันกระมัง ?"

"มิผิด กาลก่อนนางไม่เคยฆ่าคนผิดมาก่อน"

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดังนั้นฝ่ายที่พลาดผิดคือข้าพเจ้า"

"ท่านก็มิได้กระทำพลาดผิด"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"*รับพระคุณพึงชดใช้ วาจาพึงยึดถือเป็นสัจจะ นับเป็นแบบฉบับของลูกผู้ชายชาตรี* ท่านทำเช่นนี้รับรองมิมีผู้ใดตำหนิท่าน"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้ากลับตำหนิตนเอง"

ฟ้าใกล้สว่างแล้ว

ก๊วยโล่วยังคลุมอาภรณ์ชุดยาวนั้นนั่งอยู่เพียงลำพัง ชมดูหมอกอรุณสีขาว

ลอยขึ้นจากกลางลานตึก สดับฟังเสียงไก่ขันจากที่ไกลตา

จากนั้นได้ยินเสียงเปิดประตูดังขึ้น

ก๊วยโล่วมิได้เหลียวหน้ากลับ แว่วเสียงฝีเท้าแผ่วเบาเชื่องช้าเคลื่อนมาถึงด้านหลัง หยุดยั้งชะงักลง

ก๊วยโล่วยังคงไม่เหลียวหน้าไป เพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านหลับสบายดี ?"

บุรุษชุดดำยืนหยัดอยู่ด้านหลังก๊วยโล่ว เพ่งมองลำคอฝ่ายตรงข้าม กล่าวว่า

"สิบปีมานี้ เราไม่เคยหลับไหลอย่างสุขสงบเยี่ยงวันนี้มาก่อน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะไม่เคยมีคนเยี่ยงท่านเฝ้าประตูให้กับเรามาก่อน"

ก๊วยโล่วยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"หากมิมีคนเฝ้าประตูแก่ท่าน ท่านก็นอนไม่หลับ ?"

"แม้มีคนเฝ้าประตูแก่เรา เราก็นอนไม่หลับเช่นกัน"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเราไม่เชื่อถือผู้ใดทั้งสิ้น"

"แต่ท่านคล้ายเชื่อถือข้าพเจ้ายิ่ง"

บุรุษชุดดำพลันแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านก็คล้ายเชื่อถือเรายิ่ง

"เห็นได้อย่างไร ?"

"เนื่องเพราะนอกจากท่านแล้ว มิมีผู้ใดกล้าปล่อยให้เรายืนหยัดอยู่เบื้องหลังมามาก่อน"

"อ้อ ?"

"เรามิใช่วิญญูชนอันเที่ยงธรรม มักฆ่าคนทางเบื้องหลังอยู่เสมอ"

ก๊วยโล่วผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"การฆ่าคนทางเบื้องหลังนับว่าสะดวกกว่าจริง ๆ"

"โดยเฉพาะตอนที่ผู้คนผงกศีรษะ"

"ไฉนเจาะจงตอนที่ผู้คนผงกศีรษะ ?"

บุรุษชุดดำเค้นเสียงว่า

"ต้นคอของทุกผู้คนเหมาะสำหรับฟันดาบลง มีแต่ตำแหน่งนี้จึงฟันศีรษะหลุดแหมาได้ในดาบเดียว ขอเพียงเป็นมือเพชฌฆาตอาชีพ ล้วนเข้าใจสาเหตุนี้เป็นแก่างดี"

"มีเหตุผล"

บุรุษชุดดำเงียบงันชั่วขณะ จึงหันเหหัวเรื่องว่า

"ท่านมิได้หลับไหลตลอดคืนกระมัง ?"

"ข้าพเจ้าหากหลับไหล ท่านยังจะนอนหลับได้หรือ ?"

บุรุษชุดดำหัวร่อออกมา

เสียงหัวร่อมันแหลมเล็กกระชั้นสั้น คล้ายคมดาบเสียดสีกัน

มันพลันสาวเท้าถึงเบื้องหน้าก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วกล่าวถามว่า

"ท่านไยไม่ยืนอยู่เบื้องหลังข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะเรามิอาจทนทานการเย้ายวนจากท่าน"

"เย้ายวน ?"

"เราหากยืนอยู่เบื้องหลังท่าน ยามเมื่อเห็นท่านผงกศีรษะอีกครา คงอดคันมือมิได้"

"ตอนที่ท่านคันมือก็จะฆ่าคน ?"

บุรุษชุดดำส่งเสียงดังอืมม์ พลันก้าวยาว ๆ จากไป

ก๊วยไต้โล่วรอจนฝ่ายตรงข้ามสาวเท้าถึงหน้าประตู พลันกล่าวว่า

"รอสักครู่"

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"วาจาที่สมควรกล่าว คล้ายกล่าวหมดสิ้นแล้ว ท่านยังมีวาจาใดอีก ?"

"ข้าพเจ้าเพียงคิดได่ถามท่านประโยคหนึ่ง"

"ท่านถาม"

ก๊วยไต้โล่วยืดกายขึ้นอย่างแช่มช้า เน้นเสียงทีละคำว่า

"ท่านเป็นน่ำเก็งชิ้วหรือไม่ ?"

บุรุษชุดดำมิตอบคำ ทั้งไม่เหลียวหน้ากลับ แต่ก็วยไต้โล่วดูออกว่ากล้ามเ
บริเวณหัวไหล่มันพลันเขม็งเกร็ง

ลมคล้ายหยุดพัด กลางลานตีกพลันแปรเปลี่ยนเป็นเงียบงันวังเวง

เนิ่นนานให้หลัง ก็วยไต้โล่วจึงกล่าว

"ท่านหากมิยอมกล่าววาจา เพียงผงกศีรษะก็ได้ แต่ท่านโปรดวางใจ ข้าพ
ไม่เคยฟันศีรษะคนหรือฆ่าคนทางเบื้องหลังมาก่อน"

เงียบงันอีกชั่วขณะ บุรุษชุดดำจึงกล่าวอย่างแช่มช้า

"สิบปีมานี้ ท่านนับเป็นบุคคลที่เจ็ดที่ไต่ถามวาจาประโยคนี้ต่อเรา"

"บุคคลหกคนก่อนหน้านี้ ล้วนเสียชีวิตไปแล้วกระมัง ?"

"มิผิด"

ก็วยไต้โล่วกล่าวว่า

"เพียงเพราะไต่ถามวาจาประโยคนี้ พวกมันก็ต้องตาย ?"

"มิว่าผู้ใดหากไต่ถามวาจาประโยคนี้ ล้วนต้องจ่ายค่าทดแทน ดังนั้นท
ประเสริฐ ท่านยังคงขบคิดใคร่ครวญแล้วค่อยไต่ถาม"

"ข้าพเจ้าสมควรใคร่ครวญจริง น่าเสียดายที่ตอนนี้ข้าพเจ้าไต่ถามไปแล้

บุรุษชุดดำพลันหันควับมา ประกายตาคมวาวราวอาวุธ เขม้นมองมาแน่ว
กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เราหากเป็นน่ำเก็งชิ้วจะเป็นไร ?"

ก็วยไต้โล่วกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"เมื่อคืนข้าพเจ้ารับปากท่านแล้วว่า ขอเพียงท่านผ่านเข้าประตูบานนี้ จะ
แขกเหรื่อของข้าพเจ้า มิมีผู้ใดเอ่ยปากขับไล่ท่าน"

"แล้วตอนนี้เล่า ?"

"ตอนนี้วาจาประโยคนี้ยังคงประสิทธิภาพ เพียงแต่ข้าพเจ้าคิดรั้งท่านอยู่
กว่านี้"

บุรุษชุดดำกล่าวว่า

"อยู่ถึงเวลาใด ?"

"อยู่จนท่านสำนึกว่าเรื่องที่ท่านกระทำมาไม่ถูกต้อง บังเกิดความละอา

สำนึก จากนั้นท่านก็ไปได้"

หางตาบุรุษชุดดำสั่นกระตุก กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เราหากไม่ปฏิบัติตามเล่า ?"

"นั่นง่ายดายยิ่ง"

พลางก้าวเนิบนาบเข้าหา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านเพียงเสาะหาตำแหน่งที่ต้นคอข้าพเจ้า ฟันดาบลงไป จากนั้นก็ไปได้แล้ว"

บุรุษชุดดำตัดบทว่า

"เรามิคิดเสาะหาตำแหน่งนั้น"

ร่างพลันถดถอยไปด้านหลังดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแล่ง

ก๊วยโต้โล่วกลับดีดกายติดตามไป

บุรุษชุดดำพลิกตัวกลางอากาศคราหนึ่ง กระบี่ที่กลางหลังพลันหลุดจากฝักประกายกระบี่คล้ายน้ำค้างกลางหาว สะท้อนประกายวาววับ

มิคาดก๊วยโต้โล่วพลันสอดมือเข้าไปในอาภรณ์ชุดยาว พอดึงมือกลับออกมาก็เพิ่มฝักกระบี่อันหนึ่งเสือกส่งไปเบื้องหน้าอย่างว่องไว

แว่วเสียงดังฉับ ฝักกระบี่สอดเข้าไปในตัวกระบี่ยาวของบุรุษชุดดำ

กระบี่บุรุษชุดดำยาวห้าเชียะ ฝักกระบี่ยาวเพียงสามเชียะเจ็ดนิ้ว แต่กระบี่ของบุรุษชุดดำพอสอดเข้าฝักก็ไม่อาจร่ายรำใช้ออก

บุรุษชุดดำแตกตื่นตกใจยิ่ง สาดพุ่งถอยไปด้านหลัง ก๊วยโต้โล่วกลับพุ่งปราดติดตามมาดุจเงาตามตัว มิอนุญาตฝ่ายตรงข้ามถอนกระบี่จากฝัก

สองมือก๊วยโต้โล่วยึดจับฝักกระบี่ ผลักดันไปเบื้องหน้า บุรุษชุดดำหากไม่คลายมือจากการยึดกุมกระบี่ ก็ต้องถูกผลักกระแทกถอยมาด้านหลัง

หากแม้นบุรุษชุดดำคลายมือจากการยึดถือกระบี่ ก็ต้องถูกด้ามกระบี่ตนเองกระแทกใส่ทรวงอก

บุรุษชุดดำถดถอยตั้งแต่แรก ยามนี้คิดหักเหทิศทางก็ทำไม่ได้ นับว่าสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองแล้ว

ได้ยินเสียงดังโครม บุรุษชุดดำถูกผลักดันมาปะทะกับกำแพงตึก

ก๊วยโต้โล่วยังคงใช้สองมือยึดกุมกระบี่ ยันร่างฝ่ายตรงข้ามแนบติดกับกำแพง

ศิลา

ยามนี้บุรุษชุดดำปราศจากหนทางถอย ยิ่งไม่อาจคลายมือจากการยึดกุมกระบี่... ขอเพียงผ่อนคลายมือ ด้ามกระบี่จะกระแทกใส่ทรวงอกมัน

ฉากอันพิเศษพิสดารล้ำนี้ หากมิใช่เห็นกับตา มิว่าผู้ใดก็คำนวณไม่ออก

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หมากตานี้ท่านคงคิดไม่ถึงกระมัง ?"

บุรุษชุดดำขบกรามกรอด กล่าวว่า

"นี่เป็นวิชาฝีมืออันใด ?"

"นี่มิอาจนับเป็นวิชาฝีมือ เนื่องเพราะวิชาฝีมือนี้นอกจากจัดการกับท่าน หากใช้ต่อบุคคลอื่น ล้วนไม่มีประโยชน์"

คล้ายเกรงว่าบุรุษชุดดำยังมิเข้าใจ ดังนั้นอธิบายอีกว่า

"เนื่องเพราะนอกจากท่านแล้ว ในใต้หล้ามิมีผู้ใดชักกระบี่เยี่ยงนี้"

บุรุษชุดดำกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านครุ่นคิดท่วงท่านี้เพื่อจัดการเราเป็นพิเศษ ?"

"ถูกต้อง"

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านคิดรั้งเราอยู่ที่นี้แต่แรกแล้ว ?"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ซึ่งความจริง รั้งอยู่ที่นี้ก็มิมีใดไม่ดี อย่างน้อยท่านสามารถหลับนอนอย่างสุขสงบทุกวันคืน"

"เฮอะ"

"ขอเพียงท่านรับปากรั้งอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะผ่อนคลายมือทันที"

"เฮอะ"

"เฮอะหมายความว่ากระไร ?"

บุรุษชุดดำแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราไม่ยอมสยบต่อคำข่มขู่มาก่อน ท่านหากต้องการให้เรารับปาก ก็ผ่อนคลายมือแล้วค่อยว่ากล่าว"

ก๊วยโล่วจับจ้องมองฝ่ายตรงข้ามชั่วขณะ จึงแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ก็ได้ จะอย่างไรข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถสยบท่าน..."

มิทันขาดคำ ไม่ทันผ่อนคลายมือ กลับเห็นวัตถุสิ่งหนึ่งทะลวงออกจากทรวงอกบุรุษชุดดำ

เป็นปลายกระบี่ท่อนหนึ่ง!

ปลายกระบี่ปรากฏโลหิตสด ๆ หยดหยาดลงมา

บุรุษชุดดำก้มลงมองดูปลายกระบี่ท่อนนั้น ประกายตาเป็นเฉกเช่นกับตอนที่กงจื้อปิศาจใกล้สิ้นใจตาย

ก๊วยโล่วก็ตะลึงลานกับที่

ลำคอบุรุษชุดดำบังเกิดเสียงครอกครอก คล้ายคิดกล่าวกระไร แต่มิอาจเปล่งจากปากมา

ก๊วยโล่วพลันตวาดก้อง ลอยตัวขึ้นกลางอากาศ พลิ้วปราดออกนอกกำแพง

กระบี่เล่มนี้เสือกแทงมาจากนอกกำแพงจริง ๆ ทะลวงผ่านผนังกำแพง ทะลุทรวงอกบุรุษชุดดำ โผล่พ้นปลายกระบี่ออกมา ด้ามกระบี่ยังอยู่นอกกำแพง

มีแต่ด้ามกระบี่ เจ้าของกระบี่มิทราบปลาสนาการไปตั้งแต่เมื่อใด

สายลมยามโชยพัด ต้นหญ้าบนเนินเขาไหวเอนราวระลอกคลื่น แต่ไม่อาจเห็นเงาร่างผู้คน

บนด้ามกระบี่ยังผูกแพรขาวผืนหนึ่ง ผืนแพรพลิ้วปลิวไสวไปตามลม

ก๊วยโล่วคิดถอนกระบี่ออก กลับเห็นบนแพรขาวเขียนอักษรหมึกดำไว้ว่า

"ผู้แอบอ้างนามต้องตาย"

ตอนท้ายลงนาม "น่ำเก็งชิ้ว"

.....

คราบโลหิตที่ปลายกระบี่แห้งสนิทแล้ว บุรุษชุดดำยังก้มศีรษะจ้องมองปลายกระบี่ คล้ายกำลังหมกมุ่นครุ่นคิด

ท่วงท่านี้เป็นเฉกเช่นกับกงจื้อปิศาจมิผิดเพี้ยน

อี้ฉิก เฮ้งต๋ง ลิ้มไท้เพ้งล้วนยืนหยัดบนทางระเบียง จับจ้องมองซากศพของมัน

บุรุษชุดดำรุดมาอย่างกะทันหัน ตอนตายยิ่งฉับพลันกะทันหัน

ก๊วยโล่วยืนหยัดอยู่ข้างซากศพ จับจ้องมองปลายกระบี่บนทรวงอก

คล้ายกำลังครุ่นคิด

อี้ฉิกสาวเท้าเข้าหา กล่าวว่า

"ท่านครุ่นคิดอันใด ?"

"ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดว่า มันเมื่อมิใช่น่ำเก็งชิ้ว ไฉนยินยอมแบกหม้อดำ (หมายความว่าถูกปรักปรำ) แทนน่ำเก็งชิ้วตัวจริง ?"

"หม้อดำอันใด ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"มันหากมิใช่น่ำเก็งชิ้ว เจ็กเหล็งล้งก็ไม่ไล่ล่าฆ่ามัน มันมิจำเป็นต้องหลบซ่อนในที่นี้ ตอนนี้ย่อมไม่เสียชีวิตในเคหารุ่มรวย"

"ท่านไยไม่คาดคิดว่า เป็นมันแอบอ้างนามน่ำเก็งชิ้ว มิทราบฆ่าคนมากมายปานใด กระทำเรื่องชั่วร้ายมากมายเพียงไหน น่ำเก็งชิ้วตัวจริงอาจไม่ล่วงรู้แม้แต่น้อย หากบอกว่ามันแบกหม้อดำแทนน่ำเก็งชิ้ว ไยไม่บอกว่าน่ำเก็งชิ้วแบกหม้อดำแทนมัน"

ก๊วยได้โล่วขบคิดเล็กน้อย จึงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"ดูจากพฤติการณ์บุรุษชุดดำ อาจเป็นดังที่ท่านบ่งบอก ดังนั้นข้าพเจ้าตอนนี้บังเกิดความหวังประการหนึ่ง"

"ท่านมุ่งหวังอันใด ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงมุ่งหวังว่า สักวันหนึ่งสามารถพบพานน่ำเก็งชิ้วตัวจริง ดูว่ามันที่แท้เป็นบุคคลเยี่ยงไร"

ดวงตาทอประกายวูบ เอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้าว่า

"ในความเห็นข้าพเจ้า มันคงลี้ลับน่าสะพรึงกลัวกว่าบุคคลที่ข้าพเจ้าเคยเผชิญพบมาทั้งหมด"

แต่ในโลกใช่มีบุคคลเช่นน่ำเก็งชิ้วดำรงคงอยู่จริง ๆ หรือไม่ ?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

35

เปพาริมทาง

ฤดูใบไม้ผลิใกล้ผ่านพ้นไปแล้ว อากาศเริ่มอุ่นระอุขึ้น

อาการบาดเจ็บของเฮ้งต๋งทุเลาเป็นปรกติ วันที่บรรจุกลบฝังบุรุษชุดดำ จึงร่วมทางไปกันทั้งหมด

ครั้นเมื่อบรรจุกลบฝังเสร็จสิ้น ในระหว่างเดินทางกลับ เฮ้งต๋งก็เดินอยู่ท้ายสุดเช่นดังปรกติ

นางพญาแดงกลับมิได้ร่วมทางมา

อาการบาดเจ็บของนางแม้ใกล้ทุเลา แต่ยังคงขังตัวเองอยู่ภายในห้องตลอดทั้งวัน...ตอนนี้มิใช่เฮ้งต๋งหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้านาง หากแต่เป็นนางคอยหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้าเฮ้งต๋ง

จิตใจอิสตรีลี้ลับสุดหยั่งคาด ไม่นับว่าน่าประหลาดสงสัย

ที่น่าประหลาดคือ ก๊วยไต้โล่วระหว่างนี้คล้ายหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้าอี้ฉิกเช่นกัน

อี้ฉิกกับลิ้มไท้เพ้งเดินนำหน้า ก๊วยไต้โล่วจึงตามติดอยู่หลังเฮ้งต๋งอย่างเกียจคร้าน

ในระหว่างทาง เฮ้งต๋งทรุดนั่งลงที่ใต้ต้นไม้ บิดขี้เกียจอ้าปากหาวคราหนึ่ง

ก๊วยไต้โล่วก็ทรุดนั่งลง บิดขี้เกียจอ้าปากหาวสองคราเฮ้งต๋งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ระหว่างนี้ ท่านคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นเกียจคร้านกว่าเราอีก"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ท่านเมื่อเกียจคร้านได้ ข้าพเจ้าไยเกียจคร้านไม่ได้ ?"

"ไม่ได้ ระหว่างนี้ท่านสมควรกระตือรือร้นกว่าทุกผู้คนจึงถูกต้อง"

"เพราะเหตุใด ?"

"ท่านจดจำวาจาที่อี้ฉิกกล่าวไว้ในวันนั้นได้หรือไม่ ?"

"จำไม่ได้ ข้าพเจ้าไยต้องจดจำวาจาที่มันเคยกล่าวไว้ ?"

วันนี้ก๊วยได้โล่วคล้ายขุ่นข้องใจเป็นพิเศษ แต่เฮ้งต๋งไม่นำพามาปรารมภ์ ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"อี้ฉิกบอกว่าในพวกเราทั้งสี่ พลังฝีมือของท่านความจริงต่ำต้อยที่สุด"

"นั่นเนื่องเพราะพวกท่านล้วนมีซือแป๋อันเลิศล้ำ ส่วนข้าพเจ้าหามีไม่"

"แต่นับแต่วันที่ท่านประมือกับบุรุษชุดดำ อี้ฉิกจึงพบว่าพวกเราล้วนมิใช่คู่มือของท่าน"

ก๊วยได้โล่วสอดคำขึ้น

"ท่านเชื่อ ?"

"มิผิด เนื่องเพราะเราก็คิดเห็นเฉกเช่นกับมัน"

"อ้อ ?"

"พลังฝีมือท่านแม้เป็นรองพวกเรา แต่ตอนที่ประมือกับผู้คน สามารถพลิกแพลงสถานการณ์ ชิงสยบศัตรูก่อน นับเป็นส่วนสัดที่มีภูมิปฏิภาณเลิศล้ำ เหมาะสำหรับฝึกปรือวิชาบู๊ ดังนั้นท่านสมควรปลุกปลอบสติสมาธิ คร่ำเคร่งฝึกปรือฝีมือ อาจสามารถเป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน"

ก๊วยได้โล่วพลันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงต้องการหาแพทย์เท่านั้น"

"เพราะเหตุใด ?"

ก๊วยได้โล่วกัดนิ้วมือตนเอง กล่าวว่า

"เนื่องเพราะ...ข้าพเจ้าป่วยเป็นโรค"

"โรคอันใด ?"

"เป็นโรคประหลาดประการหนึ่ง"

"กาลก่อนท่านไฉนไม่บ่งบอก ?"

"ข้าพเจ้า...มิอาจบอกได้

ขณะว่ากล่าว สีหน้าเปี่ยมแววเจ็บปวดรวดร้าวมิคล้ายเป็นการล้อเล่น

เฮ้งต๋งกลับไม่ไต่ถามอีก เนื่องเพราะทราบว่ายิ่งซักถาม ก๊วยไต้โล่วยิ่งมิยอมบอก

เฮ้งต๋งเมื่อไม่ไต่ถาม ก๊วยไต้โล่วกลับมิอาจสะกดกลั้นใจ กล่าวว่า

"หรือท่านมิได้สังเกตพบว่า ระหว่างนี้ข้าพเจ้าแปรเปลี่ยนไปบ้าง ?"

"อืมม์ คล้ายแปรเปลี่ยนไปจริง ๆ ท่านทราบหรือไม่ว่าโรคของท่านอยู่ที่ใด ?"

ก๊วยไต้โล่วชี้มือมาที่หัวใจตนเอง กล่าวว่า

"ที่นี้เอง"

"ท่านหมายถึงโรคหัวใจ ?"

สีหน้าก๊วยไต้โล่วยิ่งเจ็บปวดรวดร้าวกว่าเดิม

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"โรคหัวใจมีหลายประการ เท่าที่เราทราบที่ร้ายกาจที่สุดคือครุ่นคำนึงถึงเพศตรงข้าม หรือท่านเป็นโรคครุ่นคำนึงถึง ?"

ก๊วยไต้โล่วเพียงทอดถอนใจมิตอบคำ

เฮ้งต๋งกลับหัวร่อออกมากล่าวว่า

"โรคครุ่นคำนึงถึงมิน่าอับอาย ท่านไยไม่บ่งบอกแต่แรก เราอาจเป็นสื่อให้กับท่าน"

ก๊วยไต้โล่วพลันยื่นจับหัวไหล่เฮ้งต๋งไว้ กล่าวว่า

"ท่านยินยอมปกปิดความลับให้กับข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

"ย่อมยินยอม"

"ข้าพเจ้ามีความลับประการหนึ่ง อัดอั้นเป็นเวลานาน หากยังไม่บ่งบอกเกรงว่าจะเสียสติ แต่หากบ่งบอก ท่านอาจหัวร่อเยาะข้าพเจ้า"

"ท่านบ่งบอกมาอย่างเต็มที่ เรารับรองไม่หัวร่อเยาะ"

ก๊วยไต้โล่วลังเลอยู่ครึ่งค่อนวัน จึงกล่าว

"โรคครุ่นคำนึงถึงของข้าพเจ้า หาใช่สืบเนื่องมาจากเพศตรงข้าม"

"หรือท่านครุ่นคำนึงถึงเพศเดียวกัน ?"

ก๊วยโล่วผงกศีรษะ คล้ายกับจะร่ำไห้ออกมา

เฮ้งต๋งคล้ายหวาดหวั่นขึ้นมา กล่าวว่า

"คงไม่ใช่ครุ่นคำนึงถึงเรากระมัง ?"

ก๊วยโล่วเบือนหน้ามา มิทราบคิดร่ำไห้หรือหัวร่อ กล่าวว่า

"โรคของข้าพเจ้ายังไม่สาหัสปานนั้น"

เฮ้งต๋งระบายลมหายใจกล่าวว่า

"ขอเพียงมิใช่เราก็ไม่เป็นไร คงมิใช่ลิ้มไท้เพ้งกระมัง ?"

"เหลวไหล"

"เราเข้าใจแล้ว ท่านชมชอบอี้ฉิก"

ก๊วยโล่วนิ่งเงียบงัน เท่ากับยอมรับโดยดุษณี

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงเราก็ดูออกแต่แรก ท่านชมชอบอยู่ร่วมกับอี้ฉิกตลอดเวลา"

"กาลก่อนเรามิรู้สึกอย่างไร เข้าใจว่าเนื่องเพราะพวกเราเป็นสหายสนิทกัน แต่ภายหลัง...พบว่าผิดท่าไป"

"ผิดท่าอย่างไร ?"

ก๊วยโล่วหน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูก จะอย่างไรตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับมัน จิตใจมันผิดแผกจากปรกติ"

"ผิดแผกอย่างไร ?"

"จะอย่างไรก็ผิดแผกไป"

ตนอธิบายเช่นนี้ เท่ากับมิได้อธิบาย

เฮ้งต๋งคิดหัวร่อ แต่พยายามสะกดกลั้นไว้กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง นี่ไม่นับว่าเสื่อมเสียหน้ากระไร"

"ไม่เสื่อมเสียหน้า ? ลูกผู้ชายชาตรีเยี่ยงเรากลับชมชอบเพศ..."

"ขอบอกตามความสัตย์ เราก็ดูออกแต่แรกว่าอี้ฉิกผิดแผกจากคนธรรมดา"

ก๊วยโล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"มันผิดแผกอย่างไร ?"

"พวกเราแม้เป็นสหายสนิทกัน มันกลับระแวดระวังพวกเราราวกับป้องกันขโมย แม้แต่นอนหลับไหลก็ปิดประตูหน้าต่าง ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกต้อง"

เฮ้งต๋งเอ่ยสืบต่อ

"ทุกครั้งที่มันออกจากเคหา มักลอบปลีกตัวไป คล้ายกริ่งเกรงพวกเราจะติดตรอยตาม ใช่หรือไม่ ?"

"ถูกต้อง"

"มันคล้ายไม่เคยอาบน้ำมาก่อน แต่ร่างกายมิเหม็นคลุ้งกระไร เสื้อผ้าที่สวมใส่แม้ทั้งขาดวิ่นทั้งสกปรก ห้องหับกลับสะอาดสะอ้าน หรือท่านมิรู้สึกว่ามันมีผิดแผกจากธรรมดา ?"

ก๊วยไต้โล่วหน้าซีดสลด กล่าวว่า

"ท่านหมายความว่า..."

เฮ้งต๋งกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ กล่าวว่า

"เราเพียงมุ่งหวัง มันมิใช่คนของม่อก่า (พรรคอสูร)"

"พรรคอสูร ?"

"ฟังว่าคู่สามีภรรยาในพรรคอสูรประหลาดพิกลยิ่ง สามีเป็นบุรุษ ภรรยาก็เป็นบุรุษ"

ก๊วยไต้โล่วพลันกระโดดปราดขึ้นยึดกุมมือเฮ้งต๋งไว้ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านต้องช่วยเหลือเราสักคราว"

"ช่วยเหลืออย่างไร ?"

"หาทางทุ่มเถียงวิวาทกับข้าพเจ้า ยิ่งทุ่มเถียงรุนแรงยิ่งประเสริฐ"

"ไยต้องทุ่มเถียงกัน ?"

"เนื่องเพราะพอทุ่มเถียงกัน ข้าพเจ้าก็สามารถผละจากไป"

เฮ้งต๋งหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย รู้สึกตนออกจะล้อเล่นเกินไป ต้องฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงท่านก็มิต้องผละจาก มันคือ .."

ตนคล้ายคิดบ่งบอกความลับใด ก๊วยไต้โล่วกลับตัดบทว่า

"ข้าพเจ้ามิคิดผละจากจริง ๆ เพียงแต่จากไปชั่วคราวเท่านั้น"

"จากนั้นเล่า ?"

"จากนั้นข้าพเจ้าจะรอคอยมันอยู่ที่เชิงเขา ขอเพียงมันลงจากเคหา ข้าพเจ้าจะลอบสะกดติดตามดูว่ามันไปยังที่ใด พบพานผู้ใดบ้าง สืบสาวให้จงได้ว่ามันที่มีความลับใด"

เฮ้งต๋งเอียงหน้าขบคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน จึงกล่าว

"ท่านเมื่อตกลงใจทำเช่นนี้ก็ได้ เพียงแต่เรากริ่งเกรงประการหนึ่ง"

"กริ่งเกรงอันใด ?"

"เราเกรงว่ามันจะช่วยเหลือท่านทุ่มเถียงกับเรา พอทุ่มเถียงเสร็จสิ้น ก็จากไปพร้อมกับท่าน"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตาแล้วกล่าว

"นั่นกลับมิต้องกังวล"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้าเมื่อหาเหตุทุ่มเถียงกับท่านได้ ย่อมสามารถวิวาทกับมันเช่นกัน"

เฮ้งต๋งหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"บางครั้งวาจาของท่านสามารถก่อกวนผู้คนทั้งเมืองคลั่งใจตาย ย่อมหาวิวาทกับทุกผู้คนได้"

เพิ่งขาดคำ ในดงไม้ที่ห่างไปบังเกิดเสียงกรีดร้องขึ้น ดรุณีนางหนึ่งร่ำร้อง

"ช่วยด้วย"

บุรุษเพศพอได้ยินอิสตรีส่งเสียงขอความช่วยเหลือ มักรุดไปในบัดดล ต่อมิคิดช่วยเหลือนางจริง ๆ อย่างน้อยก็รุดไปชมดู

ชั่วชีวิตของบุรุษเพศมักวาดมโนภาพไว้ สามารถมีโอกาสช่วยเหลือนงครา น่าเสียดายที่โอกาสเยี่ยงนั้นมีไม่มากนัก

บัดนี้โอกาสเมื่อกรายมา ก๊วยไต้โล่วไหนเลยยินยอมปล่อยให้ผ่านพ้นไป

ก๊วยไต้โล่วไม่รอให้เฮ้งต๋งเคลื่อนไหว ก็กระโดดปราดขึ้นถาโถมไปยังทิศต้นเสียง

น่าเสียดายที่ก๊วยไต้โล่วยังชักช้าก้าวหนึ่ง คนผู้หนึ่งกลับโถมเข้าดงไม้ก่อ

คนผู้นั้นคือลิ้มไท้เพ้ง

.....

อิสตรีที่ส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือมักไม่ขี้ริ้วเกินไป แต่อิสตรีที่ร้องขอความช่วยเหลือตอนนี้ กลับงามสะคราญอย่างที่ยากจะพบพาน

อายุนางไม่สูงวัยกระไร อย่างมากเพียงสิบเจ็ดสิบแปดปี ถักเปียยาวดำขลับเป็นประกายสองเส้น ยิ่งขับเน้นเห็นถึงความซุกซนน่ารัก

ในมือนางถือตะกร้าดอกไม้ใบหนึ่ง ใบหน้ารูปไข่แตกตื่นจนหน้าซีดขาว กำลังวิ่งวนอยู่รอบต้นไม้ต้นหนึ่ง

ชายฉกรรจ์ร่างบึกบึนไว้เคราครึ้มผู้หนึ่ง พุ่งปราดๆ อ้อมต้นไม้ไล่ล่าตามสีหน้าประดับด้วยรอยยิ้มแสยะอย่างชั่วร้าย

มันไล่ล่าตามอย่างไม่เร่งร้อนกระไร เนื่องเพราะทราบว่าดรุณีนางนี้เป็นอาหารโอชะของมันแล้ว อย่าได้คิดหมายรอดพ้นจากเงื้อมมือของมัน

คิดไม่ถึงกลับปรากฏบุคคลที่สามสอดแทรกเข้ามา

ดีที่ผู้มาเป็นเพียงบุรุษหนุ่มอายุเยาว์ ใบหน้างามคมคายราวอิสตรี

ดังนั้นมิรอให้ลิ้มไท้เพ้งเอ่ยปาก ชายฉกรรจ์นั้นกลับคำรามขึ้นก่อนว่า

"เจ้าลูกเต่า บังอาจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องดีงามของบิดา ระวังจะถูกบิดศีรษะหลุดลงมา"

ลิ้มไท้เพ้งหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"เรื่องดีงามอันใด ?"

"บิดากำลังกระทำเรื่องใด หรือเด็กน้อยยังดูไม่ออก ?"

ดรุณีน้อยหลบเร้นมายังด้านหลังลิ้มไท้เพ้ง หอบหายใจ กล่าวว่า

"มันมิใช่คนดีงาม มันคิด...ข่มเหงรังแกข้าพเจ้า"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"โปรดวางใจ ตอนนี้มิมีผู้ใดรังแกท่านได้อีก"

ชายฉกรรจ์ขู่คำรามว่า

"หรือเจ้าลูกเต่าคิดสอดมือเข้ายุ่งเกี่ยว ?"

"คล้ายกับใช่"

ชายฉกรรจ์คำรามอย่างขุ่นแค้น ถาโถมเข้าหาลิ้มไท้เพ้งอย่างดุดัน ราวกับพยัคฆ์ร้ายตะปบเหยื่อ

ดูท่าทีมันก็ร่ำเรียนวิชาฝีมือมาหลายวัน มิเพียงร่างท่อนล่างหนักแน่นมั่นคง ปฏิกิริยาก็รวดเร็วว่องไว

น่าเสียดายที่คู่มือมันคือลิ้มไท้เพ้ง

ลิ้มไท้เพ้งสะบัดฝ่ามือคราหนึ่ง ชายฉกรรจ์นั้นก็คล้ายสุนัขถูกเตะใส่เท้าหนึ่ง กลิ้งตีลังกาไปหลายทอด

มันทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ส่งเสียงแผดด่าสนั่นหวั่นไหว คล้ายคิดตะเกียก-ตะกายลุกขึ้นเสี่ยงชีวิตอีกครา

มิคาดปรากฏคนผู้หนึ่งถลันถึงเบื้องหลังมัน ยื่นมือตะปบคว้าคอเสื้อมัน กระชากร่างลอยขึ้นจากพื้น

ผู้มามิเพียงมีเรี่ยวแรงมหาศาล ส่วนสัดก็ไม่เตี้ยกว่ามัน รวบจับคอเสื้อมันด้วยมือข้างเดียว มันกลับมิอาจดิ้นรนขัดขืนแม้แต่น้อย

ผู้มาสมทบคือก๊วยไต้โล่ว

ก๊วยไต้โล่วหิ้วร่างชายฉกรรจ์มาถึงเบื้องหน้าลิ้มไท้เพ้ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านว่าสมควรจัดการมันอย่างไร ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"นั่นต้องแล้วแต่โกวเนี้ยนางนี้"

ดรุณีน้อยยังไม่อาจข่มขวัญอันแตกตื่นลง ร่างสั่นระริกตลอดเวลา

ก๊วยไต้โล่วหลิ่วตาแก่นาง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คนผู้นี้รังแกท่าน พวกเราฆ่ามันป้อนเป็นอาหารสุนัขดีหรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยอุทานอย่างแตกตื่น แทบสิ้นสติสมประดี ล้มฟุบลงบนร่างลิ้มไท้เพ้ง

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงกล่าวล้อเล่น คนโสโครกเยี่ยงนี้เกรงว่ากระทั่งสุนัขยังไม่สูดดม"

สะบัดมือเหวี่ยงชายฉกรรจ์ปลิวกระเด็น ตวาดว่า

"ไสหัวไปเถอะ ยิ่งเร็วเท่าใดยิ่งประเสริฐ"

ซึ่งความจริงมิต้องให้ตนบ่งบอก ชายฉกรรจ์นั้นทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลาน

จากไป

ดรุณีน้อยค่อยระบายลมหายใจ ยืดตัวตรงด้วยใบหน้าแดงฉาน ย่อกายลงกราบกราน กล่าวว่า

"ขอบพระคุณกงจื้อยื่นมือช่วยเหลือ มิเช่นนั้น..."

ขอบตานางพลันแดงก่ำ ไม่อาจเอ่ยสืบต่อ ปรารถนาใคร่โอบเท้าลิ้มไท้เพ้งไว้แสดงออกซึ่งความสำนึกตื้นตัน

ลิ้มไท้เพ้งก็หน้าแดงวูบ

ก็วยได้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ผู้ที่ยื่นมือช่วยเหลือท่าน มิใช่กงจื้อท่านนี้คนเดียว ข้าพเจ้าก็มีส่วนด้วย ท่านไยไม่ขอบคุณข้าพเจ้าบ้าง ?"

ใบหน้าดรุณีน้อยยิ่งแดงฉาน มิทราบสมควรทำอย่างไร

ดีที่อี้ฉิกเร่งรุดมาถึง ถลึงตาใส่ก็วยได้โล่วกล่าวว่า

"ผู้อื่นถูกข่มเหง ท่านยังคิดรังแกนางอีก"

ฉุดรั้งดรุณีน้อยขึ้นจากพื้น เอ่ยสืบต่อ

"คนผู้นี้มีโรคประหลาดประการหนึ่ง ท่านมิต้องแยแสสนใจมัน"

ดรุณีน้อยก้มศีรษะกล่าวว่า

"ขอบ...ขอบพระคุณ"

อี้ฉิกกล่าวถามว่า

"ดรุณีน้อยเยี่ยงท่าน ไฉนติดตามคนเยี่ยงนั้นมายังสถานที่นี้ ?"

ศีรษะดรุณีน้อยยิ่งก้มต่ำกว่าเดิม ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนขายดอกไม้ มันบอกว่าที่นี้มีคนต้องการรับซื้อดอกไม้ข้าพเจ้าทั้งตะกร้า ดังนั้น...ข้าพเจ้าจึงติดตามมันมา"

อี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในใต้หล้าบุรุษเพศที่เลวร้ายมีมากกว่าคนดีงาม คราหน้าท่านต้องระมัดระวังให้มากไว้"

ลิ้มไท้เพ้งพลันถามว่า

"ดอกไม้ของท่านตะกร้านี้ มีราคาเท่าใด ?"

ดรุณีขายดอกไม้กล่าวว่า

"สาม...สาม..."

ลิ้มไท้เพ้งสอดคำขึ้น

"เราจ่ายให้สามตำลึง ข้าพเจ้าจะรับซื้อดอกไม้ตะกร้านี้ไว้"

ดรุณีขายดอกไม้เงยหน้าขึ้นจับจ้องมองลิ้มไท้เพ้ง ดวงตาเปี่ยมประกายสำนึกตื้นตัน

ลิ้มไท้เพ้งหน้าแดงอีกครา เบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง กลับเป็นฝ่ายมิกล้าสู้สายตากับนาง

ก๊วยไต้โล่วจ้องมองลิ้มไท้เพ้ง จากนั้นเบือนหน้ามายังดรุณีขายดอกไม้พลันถามว่า

"โกวเนี้ยแซ่ใด ?"

ดรุณีขายดอกไม้คล้ายกริ่งเกรงก๊วยไต้โล่ว ก๊วยไต้โล่วพอเอ่ยปาก นางก็ถดถอยไปสองก้าว

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านพำนักในเมืองน้อยเชิงเขากระมัง กาลก่อนข้าพเจ้าไฉนไม่เคยพบพานท่านมาก่อน ?"

ดรุณีขายดอกไม้หน้าแดงฉาน ก้มศีรษะต่ำ ขบริมฝีปากมิกล่าววาจา

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจา หรือเป็นคนใบ้ ?"

ดรุณีขายดอกไม้คล้ายคิดกล่าวกระไร แต่แล้วสะบัดหน้าจากไป

แลเห็นเปียใหญ่ทั้งสองเส้นของนางสะบัดแกว่งไกวไปมา ไปได้ระยะทางหนึ่งพลันเหลียวหน้าชม้ายมองมายังลิ้มไท้เพ้ง วางดอกไม้ในตะกร้าลงบนพื้นจนหมดสิ้นกล่าวว่า

"ดอกไม้เหล่านี้ขอกำนัลแก่ท่าน"

มิทันขาดคำ ใบหน้ายิ่งแดงฉาน ยิ่งวิ่งตะบึงรวดเร็วกว่าเดิม

ก๊วยไต้โล่วหัวร่อพลางกล่าวว่า

"โกวเนี้ยนางนี้ขวัญอ่อนยิ่ง"

อี้ฉิกกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ต่อให้เป็นอิสตรีขวัญกล้ากว่านี้ พอเห็นรูปลักษณะอันดุร้ายของท่าน ยังคงต้องแตกตื่นจนหลบหนี"

"ข้าพเจ้าเพียงสอบถามนางสองสามประโยคเท่านั้น"

"ผู้อื่นเรียกว่าอะไร พำนักอยู่ที่ใด เกี่ยวข้องอันใดกับท่าน ท่านไต่ถามไยกัน ?"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้ถามเพื่อตนเอง"

"อย่างนั้นท่านไต่ถามเพื่อผู้ใด ?"

ก๊วยไต้โล่วบุ้ยปากมายังลิ้มไท้เพ้ง กล่าวว่า

"หรือท่านมิได้เห็นท่าทีของกงจื้อมากไมตรีนั้น ?"

ลิ้มไท้เพ้งคล้ายมิได้ยินก๊วยไต้โล่วกล่าวว่ากระไร จับจ้องมองทิศทางที่หญิงน้อยจากไป คล้ายเคลิบเคลิ้มจนซึมเซา

ฤดูใบไม้ผลิยังไม่ได้จากไปไกล

สายลมยามเช้าตรู่ยังแฝงความหนาวเหน็บอยู่เล็กน้อย

ก๊วยไต้โล่วผลักประตูห้องออกมา สูดลมหายใจลึก ๆ ความสดชื่นทั่วลานตึกพลันทะลักเข้าปอดของตนจนหมดสิ้น

ผู้ที่ตื่นเช้าที่สุดทุกวันต้องเป็นตน เนื่องเพราะก๊วยไต้โล่วรู้สึกว่าการทอดกายอยู่บนเตียงในช่วงเวลาอันสดชื่น ออกจะไร้ความหมายไป

แต่วันนี้ก๊วยไต้โล่วพอผลักประตูออก กลับพบว่าลิ้มไท้เพ้งยืนเซื่องซึมเซาอยู่กลางลานตึก

ก๊วยไต้โล่วส่งเสียงกระแอมไอสองคราว ลิ้มไท้เพ้งกลับมิได้ยิน ดวงตามันยังจับอยู่ที่ต้นรักเร่เชิงกำแพง มิทราบครุ่นคิดถึงเรื่องใด

ก๊วยไต้โล่วย่องฝีเท้าเข้าหา พลันร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านตื่นเช้านัก"

ลิ้มไท้เพ้งสะท้านเฮือก เหลียวหน้ามายังก๊วยไต้โล่ว ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ท่านก็ตื่นเช้า"

ก๊วยได้โล่วเพ่งมองจ้องหน้ามัน กล่าวว่า

"ดวงตาท่านแดงกล่ำ หรือเมื่อคืนมิได้หลับสนิท ?"

"อืมม์"

"ท่านคล้ายมีความในใจ ที่แท้ครุ่นคิดเรื่องอันใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"เรากำลังครุ่นคิดว่า...ฤดูใบไม้ผลิอันสดชื่นคล้ายผ่านไปแล้ว"

"มิผิด ความสดชื่นผ่านไปแล้ว เพิ่งผ่านพ้นเมื่อวาน"

"เพิ่งผ่านพ้นเมื่อวาน ?"

"นับแต่ดรุณีน้อยนั้นจากไป ความสดชื่นก็ติดตามนางไปด้วย"

ลิ้มไท้เพ้งหน้าแดงฉานขึ้นมา

ก๊วยได้โล่วแสร้งทอดถอนใจ พึมพำว่า

"ความสดชื่นไปยังที่ใด หากแม้นล่วงรู้ที่มาของความสดชื่น จะต้องเรียกให้กลับมา"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"ท่านกล่าววาจายียวนน้อยลงบ้างได้หรือไม่ ?"

"หรือข้าพเจ้ากล่าวผิดไป ท่านมิต้องการรั้งความสดชื่นไว้ ?"

"เรา..."

พลันกล้ำกลืนวาจาไว้ เนื่องเพราะยามนั้นในสายลมหอบเสียงเพลงกังวานมาว่า

"ดรุณีน้อยตื่นแต่เช้าตรู่
หิ้วตะกร้าดอกไม้สูดลาด
ผ่านตรอกเล็กถนนสายใหญ่
ร่ำร้องขายบุษบาไม้ดอก
ดอกไม้แม้งดงามบานสะพรั่ง
มิมีคนซื้อจักทำฉันใด
ดอกไม้เต็มตะกร้ากระเป๋าว่างเปล่า
ไหนเลยกลับไปพบบิดามารดาได้?"

เสียงเพลงไพเราะระรื่นหูแฝงความวิเวกหดหู่ มิเพียงลิ้มไท้เพ้งรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม แม้แต่ก๊วยได้โล่วก็ซึมเซา

เนิ่นนานให้หลัง ก๊วยได้โล่วจึงพึมพำว่า

"ดูท่าความสดชื่นมิได้จากไปไกล บัดนี้หวนกลับมาแล้ว"

พลันผลักไสลิ้มไท้เพ้ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านยืนเซื่องซึมเซาอยู่ที่นี้ไยกัน ยังมิรีบออกไป ?"

ลิ้มไท้เพ้งตะกุกตะกักว่า

"ออกไปไยกัน ?"

"เมื่อวานผู้อื่นกำนัลดอกไม้แก่ท่านมากมาย วันนี้ท่านสมควรแสดงน้ำใจต่อนางบ้าง"

ลิ้มไท้เพ้งยังลังเล ในที่สุดถูกก๊วยได้โล่วครึ่งผลักไสครึ่งยินยอม ผลักดันออกจากประตูใหญ่

ยามนั้นหมอกอรุณสลายคลาย อรุโณทัยฉาบไล้ทั่วพสุธา

ดรุณีน้อยถือตะกร้าดอกไม้นางหนึ่ง สาวเท้ามาอย่างแช่มช้า

นางเงยหน้าขึ้น ก็พบเห็นลิ้มไท้เพ้ง หน้าผุดผาดถึงกับแดงฉานสดใส

ก๊วยได้โล่วค่อย ๆ ล่าถอยกลับมา ปิดประตูลงปล่อยให้ทั้งสองอยู่หน้าประตู

สายลมยามเช้านุ่มนวลราวกับประกายตาของคนรัก

ก๊วยได้โล่วยิ้มเล็กน้อย จิตใจปลอดโปร่งเบิกบานยิ่ง เดินทอดน่องอยู่กลางลานตึกอย่างแช่มช้า

ก๊วยได้โล่วความจริงไม่ต้องการรุดมาหาอี้ฉิก แต่พอเงยหน้าขึ้น พบว่ามาถึงหน้าห้องพักอี้ฉิกแล้ว ดังนั้นยกมือเคาะประตูเบา ๆ

รอคอยชั่วขณะ ภายในห้องยังปราศจากปฏิกิริยาใด

เสียงเคาะประตูยิ่งดัง ยังคงปราศจากเสียงขานตอบ

อี้ฉิกไฉนหลับเป็นตายเช่นนี้ ?

ก๊วยได้โล่วร้องดัง ๆ ว่า

"อาทิตย์ลอยขึ้นถึงศีรษะแล้ว ยังไม่ลุกขึ้นอีก ?"

หลังประตูยังคงเงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียงใด

ด้านหลังกลับบังเกิดซุ่มเสียงดังขึ้น เป็นซุ่มเสียงของเฮ้งต๋ง

"มันมิได้อยู่ที่ตึกหลัง ทั้งไม่อยู่ในห้องครัว"

สีหน้าก๊วยไต้โล่วเริ่มแปรเปลี่ยนไป อดผลักประตูโดยแรงมิได้

ประตูความจริงปิดแง้มไว้

ภายในห้องหามีคนไม่!

ผ้าห่มบนเตียงยังพับเป็นระเบียบเรียบร้อย นอกจากนี้หามีสิ่งอื่นอีก

มิเพียงอี้ฉิกไม่อยู่ภายในห้อง ข้าวของส่วนตัวของมันก็อันตรธานไปสิ้น

ก๊วยไต้โล่วยืนตะลึงลานกับที่ มือเท้าแปรเปลี่ยนเป็นเย็นเฉียบ

คิ้วของเฮ้งต๋งก็ขมวดเข้าหากัน พึมพำว่า

"ดูจากสภาพการณ์ อี้ฉิกคล้ายจากไปเมื่อคืนนี้"

ก๊วยไต้โล่วเพียงส่งเสียงดังอืมม์

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"คราครั้งนี้มันไฉนนำข้าวของไปด้วย ทั้งไม่เขียนจดหมายบ่งบอกอันใดทั้งสิ้น?"

ก๊วยไต้โล่วพลันหันควับมา ยึดกุมหัวไหล่เฮ้งต๋งไว้ กล่าวว่า

"เมื่อคืนท่านถ่ายทอดวาจาที่ข้าพเจ้าบอกต่อท่านแก่มันหรือไม่?"

"ท่านเข้าใจว่าเราเป็นคนเช่นนั้น?"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบ ในที่สุดทอดถอนใจยาว ค่อย ๆ คลายมือจากการยึดกุม

เฮ้งต๋งฝืนยิ้มปลอบประโลมว่า

"ท่านมิต้องร้อนรุ่มไป กาลก่อนอี้ฉิกก็เคยปลีกตัวออกจากเคหา อีกหลายวันจะกลับมา"

ก๊วยไต้โล่วส่ายหน้ากล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านก็บอกแล้วว่า คราครั้งนี้ผิดแผกไป"

"แต่มันมิมีสาเหตุใดต้องจากไปโดยไม่บอกกล่าว"

ก๊วยไต้โล่วก้มศีรษะกล่าวว่า

"อาจบางทีมันก็เป็นเฉกเช่นกับข้าพเจ้า เริ่มพบว่าผิดท่าไป ดังนั้นปลีกตัวจากเคหารุ่มรวย"

"ซึ่งความจริงพวกท่านก็เหมาะสมกัน มัน..."

"มันเป็นไรหรือ ?"

เฮ้งต๋งเงียบงันชั่วขณะ กลับส่ายหน้ากล่าวว่า

"มิมีใด"

ไม่ทันขาดคำ พลันสะบัดหน้าจากไป

เฮ้งต๋งรู้สึกว่ามีวาจาบางประการยังคงอย่าได้บ่งบอก ในความเห็นของตน มีเรื่องบางประการยังคงอย่าให้ก๊วยโต้โล่วล่วงรู้ ทราบไปรังแต่สร้างความยุ่งยากเพิ่มขึ้น

น่าเสียดายที่การมิทราบก็ว้าวุ่นใจ

.....

ยามนี้สำหรับกับก๊วยโต้โล่ว ความสดชื่นจากไปจริง ๆ แล้ว

ความสดชื่นไปยังที่ใด ? กลับมิมีผู้ใดทราบได้

"ดรุณีน้อยตื่นแต่เช้าตรู่

หิ้วตะกร้าดอกไม้สู่ตลาด..."

เสียงเพลงอันเสนาะโสตดังกังวานทุกเช้าตรู่

ขอเพียงได้ยินเสียงเพลง ลิ้มโท้เพ้งจะพบว่าความสดชื่นกลับมาแล้ว

แต่ความสดชื่นของก๊วยโต้โล่วกลับไม่หวนกลับคืนมาอีก

อี๊ฉิกคล้ายฤดูใบไม้ผลิที่ลาลับ นับแต่จากไป ก็ปราศจากข่าวคราวใด

"อี๊ฉิกไปที่ใด ? ไฉนไม่ทิ้งวาจาใดไว้ ?"

ก๊วยโต้โล่วตกลงใจว่าจะสืบเสาะหาสาเหตุนี้ให้จงได้

ดังนั้นก๊วยโต้โล่วจึงออกจากเคหารุ่มรวยอีกผู้หนึ่ง

ก่อนจากไป ก๊วยโต้โล่วเพียงกล่าววาจาประโยคเดียว

"หากมิพบพานอี๊ฉิก ข้าพเจ้าจะไม่กลับมา !"

ในเคหารุ่มรวย ปราศจากเสียงหัวร่อเยี่ยงกาลก่อนอีก

อากาศแม้ร้อนระอุขึ้นทุกวัน แต่ในความรู้สึกเฮ้งต๋ง สถานที่นี้คล้ายเย็นยะเยียบเหน็บทุกวี่วัน

มิมีข่าวคราวของก๊วยไต้โล่ว ทั้งปราศจากข่าวคราวจากอี้ฉิก

มีแต่เสียงเพลงอันอ่อนหวาน ยังคงได้ยินอยู่ทุกวี่วัน

นอกจากนี้ที่สร้างความปลาบปลื้มประโลมแก่ผู้คนคือ อาการบาดเจ็บของนางพญาแดงทุเลาลงแล้ว

มีอยู่วันหนึ่ง นางนั่งอยู่ใต้ชายคาตึกพร้อมกับเฮ้งต๋งและลิ้มไท้เพ้ง

แผ่นฟ้าความจริงสดใสดุจชะล้าง แต่แล้วกลับปรากฏเมฆดำเคลื่อนคล้อยเข้าบดบัง

จากนั้นอสนีบาตทลายลง ฝนเทกระหน่ำลงมา

น้ำฝนสาดเทลงจากชายคาตึกดุจม่านอันหนาทึบ ดอกไม้โรยราที่เชิงกำแพงมิทราบถูกสายฝนพัดพาสู่ที่ใด

เฮ้งต๋งจับจ้องมองสายฝน พลันทอดถอนใจยาว พึมพำว่า

"ฤดูใบไม้ผลิอันสดชื่นผ่านพ้นไปแล้วจริง ๆ"

นางพญาแดงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ตอนนี้แม้ผ่านพ้นไป แต่จะหวนกลับมาโดยเร็ว"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวเสริมขึ้น

"มิผิด ไม่ว่าความสดชื่นจากไปเนิ่นนานเท่าใด สักวันหนึ่งต้องหวนกลับคืนมา

36

ท่างเป็นพ้ระเหเร่ร่อน

เสียงอสนีดังครืนครั่น

หยาดพิรุณคล้ายสะเก็ดศิลา ซัดใส่ร่างก๊วยไต้โล่ว

ในที่สุดก๊วยไต้โล่วตื่นขึ้นมา

ก๊วยไต้โล่วพอตื่นขึ้น พบว่าตนเองเอนร่างพิงผนังกำแพงเตี้ย ๆ อยู่ท่ามกลางโคลนตมภายในตรอกคับแคบสายหนึ่ง

ตนหลับไหลอยู่ในที่นี้ได้อย่างไร หลับไหลเป็นเวลานานเท่าใด แม้แต่ตัวเองก็ไม่ทราบ

ก๊วยไต้โล่วเพียงจดจำได้ว่า เมื่อคืนตนติดตามพี่น้องฝ่ายเมืองตะวันออกไปถล่มแผนการพนันของผู้ยิ่งใหญ่แห่งเมืองตะวันตก อาละวาดจนผู้ดูแลสถานที่นั้นแตกกระเจิดกระเจิง

จากนั้น พี่ใหญ่เมืองตะวันออกจัดงานเฉลิมฉลองขึ้นในซ่องคณิกาของเซียวดังกวย (แตงน้อย) พี่น้องในสังกัดยี่สิบสามสิบคนผลัดกันกรอกสุราตน

ร่ำดื่มถึงตอนท้าย คล้ายเป็นม่วยม่วย (น้องสาว) ของเซียวดังกวย นามเซียว-มิกท้อ (ดอกท้อน้อย) ประคับประคองตนเข้าห้อง ตระเตรียมถอดรองเท้าและแต่งกายให้กับตน

ก๊วยไต้โล่วพลันไม่ยินยอมขึ้นมา คิดออกไปเสาะหาอี้ฉิก

เซียวมิกท้อคิดเหนี่ยวรั้งตนไว้ กลับถูกตบหน้าฉาดหนึ่ง

จากนั้นก๊วยไต้โล่วก็มาทอดกายนอนอยู่ที่นี้ ช่วงเวลาก่อนหน้านี้เป็นอย่างไร

กลับคำนวณไม่ออก

ซึ่งความจริงครึ่งเดือนมานี้ ผ่านพ้นไปอย่างไร ก๊วยโล่วก็มิทราบกระจ่างชัด

ก๊วยโล่วความจริงออกมาสืบเสาะอี้ฉิก แต่ซึกโลกไพศาลนัก จะสืบเสาะจากที่ใด ?

ดังนั้นก๊วยโล่วเดินทางถึงที่นี้ ก็หยุดยั้งพำนัก ทุกวี่วันร่ำดื่มสุรา เที่ยวช่องคณิกา

มีอยู่วันหนึ่ง หลังจากร่ำดื่มจนเมามาย กลับเกิดการทุ่มเถียงกับพี่ใหญ่แห่งเมืองตะวันออก ทั้งสองพอต่อยตีกัน กลับคบหาเป็นสหาย

ตอนนั้นพี่ใหญ่เมืองตะวันออกถูกผู้ยิ่งใหญ่ตะวันตกกดคุกคาม ก๊วยโล่วจึงอาสาว่าจะระบายโทสะแก่มัน

ดังนั้นตนจึงมั่วสุมกับพี่น้องเมืองตะวันออก ดื่มสุรา เล่นพนัน ต่อยตี เสาะสตรีอยู่ทุกวี่วัน คล้ายเบิกบานสำราญยิ่ง

แต่ทุกครั้งที่ร่ำดื่มจนเมามาย ก๊วยโล่วมักปลีกตัวมาเพียงลำพัง วันที่สร่างพอตื่นขึ้น หากมิใช่นอนอยู่บนถนน ก็แช่อยู่ในน้ำโคลน

ก๊วยโล่วกลับกำลังทรมานตนเอง

.....

ฝนห่านี้รุนแรงยิ่ง สายฝนยามซัดต้องร่าง คล้ายสะเก็ดหินก็ปาน

ก๊วยโล่วดิ้นรนลุกขึ้น ศีรษะกลับปวดระบมราวกับจะแตกแยกออก ปลายเท้าคล้ายปรากฏตะไคร่น้ำขึ้นชั้นหนึ่ง

ก๊วยโล่วแหงนหน้าขึ้น คิดดื่มน้ำฝน สายฝนแม้แน่นหนาถี่ยิบ แต่ที่จะเข้าปาก กลับมีไม่มากนัก

ในใต้หล้า ไยมิใช่มีเรื่องมากมายหลายประการเป็นเช่นนี้

มีบ้างบางประการ ท่านเห็นว่าสามารถได้มาชัด ๆ กลับไม่อาจได้มา

ก๊วยโล่วยืดอกขึ้น ขั้วหัวใจกลับเจ็บแปลบปลาบราวถูกทิ่มแทง

ตนไม่ปรารถนาขบคิดชัด ๆ ไฉนกลับครุ่นคำนึงถึง ?

สายฟ้าแลบแปลบปลาบ อสนีบาตฟาดเปรี้ยงลง

ก๊วยโล่วขบกรามกรอด ก้าวยาว ๆ ไปเบื้องหน้า ไปได้เพียงสองก้าว ประ

บานน้อยเบื้องหน้าพลันเปิดอ้าออก

หญิงรับใช้เกล้ามวยผมสองมวย มือถือร่มกระดาษลายดอกไม้ที่กางออกนางหนึ่ง แย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน ยามแย้มยิ้มสองข้างแก้มปรากฏรอยลักยิ้มขึ้น

ดรุณีน่ารักปานนี้ กลับแย้มยิ้มแก่ท่าน มิว่าบุรุษเพศใดล้วนอดเข้าไปโอภาปราศรัยมิได้

แต่ก๊วยไต้โล่วตอนนี้กลับมิมีกะใจหยอกเอินด้วย

มิคาดหญิงรับใช้นั้นกลับเดินเข้ามา กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ข้าพเจ้าเรียกว่าซิมซิม (ดวงใจ)"

ไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามเอ่ยปาก ก็บ่งบอกนามตนเองออกมา นับว่าน้อยครั้งจะพบพาน

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"ซิมซิม...นามอันประเสริฐ"

มิทันจบคำ ก็คิดผละจากไป

ซิมซิมกลับไม่ปล่อยปละละเว้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้ารู้จักท่าน"

ก๊วยไต้โล่วสงสัยใจขึ้นมา หันกายมากล่าวว่า

"ท่านรู้จักข้าพเจ้า ?"

"ท่านคือก๊วยตั่วเอี้ย (นายแซ่ก๊วย) กระมัง ?"

ก๊วยไต้โล่วสงสัยใจกว่าเดิม อดถามมิได้ว่า

"กาลก่อนท่านเคยพบพานข้าพเจ้ามา ?"

"ไม่เคย"

"อย่างนั้นท่านรู้จักข้าพเจ้าได้อย่างไร ?"

ซิมซิมกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ท่านไปไต่ถามเสียวเจี๊ยะ (นายหญิง) เราก็ทราบเอง"

"เสียวเจี๊ยะท่านเป็นใคร ?"

"ท่านพอพบพานนางย่อมทราบดี"

"นางอยู่ที่ใด"

ซิมซิมเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านหากติดตามข้าพเจ้ามา จะทราบกระจ่างเอง"

หันกายสาวเท้าเข้าประตูเล็ก ๆ บานนั้น เหลียวหน้ามากวักมือชักชวนว่า

"มาเถอะ"

ก๊วยโต้โล่วไม่กล่าวกระไรก้าวยาว ๆ เข้าประตูไป ตอนนี้ตนบังเกิดความสงสัยใคร่อยากรู้ขึ้น หากคิดทัดทานมิให้ตนเข้าไป กลับยากเย็นยิ่ง

หลังประตูเป็นลานติกเล็ก ๆ ได้ชายคาติกแขวนกรงนกสองสามใบ นกขมิ้นภายในกรงส่งเสียงเจื้อยแจ้วคล้ายตำหนิเจ้าของพวกมัน ไฉนไม่นำพวกมันเข้าสู่ห้องหอ ?

ซิมซิมสาวเท้าขึ้นทางระเบียง งอนิ้วเรียวงามดีดใส่กรงนกเบา ๆ ถลึงตากล่าวว่า

"ปิศาจน้อยรบกวนคนแทบตาย วันนี้เสียวเจี๊ยะมีแขกเหรื่อกรายมา พวกเจ้าหากส่งเสียงรบกวน นางก็ไม่แยแสพวกเจ้า"

ชม้ายมองมายังก๊วยโต้โล่ว กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ท่านดู ท่านยังไม่เข้าไป พวกมันก็หึงหวงแล้ว"

ก๊วยโต้โล่วเพียงแย้มยิ้ม

จิตใจของตนตอนนี้ นอกจากบังเกิดความสงสัยใคร่อยากรู้แล้ว กลับบังเกิดเป็นรสชาติที่บอกไม่ถูก

แต่นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ก๊วยโต้โล่วยังคล้ายตกอยู่ในม่านหมอกอันหนาทึบไม่อาจลำดับเหตุการณ์ได้

ประตูห้องแขวนม่านไม้ไผ่ชั้นหนึ่ง หลังประตูเงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง

ซิมซิมเลิกม่านกล่าวว่า

"โปรดรอสักครู่ ข้าพเจ้าจะไปเชื้อเชิญเสียวเจี๊ยะออกมา"

หลังประตูเป็นห้องรับแขกกะทัดรัด แม้แต่พื้นดินยังปูพรมเปอร์เซียหนานุ่ม

ก๊วยโต้โล่วต้องเช็ดดินโคลนที่ส้นรองเท้า ค่อยสาวเท้าเข้าไป ในใจกลับ

หรุ่นคิดขึ้น

"เจ้าของสถานที่เยี่ยงนี้ ไฉนเชื้อเชิญอาคันตุกะเยี่ยงเราเข้ามา ?"

ความนี้ย่อมมีจุดมุ่งหมายเคลือบแฝง

เป็นจุดมุ่งหมายใด ?

ก๊วยไต้โล่วสำรวจมองดนตลบหนึ่ง กลับพบว่าตนมิมีราคาแม้สักห้าหุน

ก๊วยไต้โล่วแย้มยิ้มแก่ตนเอง พานเสาะหาเก้าอี้นุ่มนิ่มที่สุดทรุดนั่งลง

บนโต๊ะมีป้านน้ำชาเพิ่งชงเสร็จใหม่ ๆ ยังจัดวางอาหารว่างอยู่หลายจาน

ก๊วยไต้โล่วรินน้ำชาให้กับตนเองถ้วยหนึ่ง ทางหนึ่งดื่มน้ำชา ทางหนึ่งรับประทานอาหารว่าง คล้ายเป็นแขกเหรื่อคับ[illegible]มิกเกรงใจแม้แต่น้อย

พลันแว่วเสียงเครื่องประดับ[illegible]ซิมซิมประคับประคองเสียวเจ็ยะของนางเข้าประตูข้างมา

ก๊วยไต้โล่วเพียงเงยหน้าขึ้นจับจ้องมอง ถึงกับตาเบิกค้าง

ก๊วยไต้โล่วมิใช่ไม่เคยพบเห็นอิสตรี แต่โฉมสะคราญเยี่ยงนี้ น้อยครั้งจะพบพานมา

หากมิใช่โฉมสะคราญเยี่ยงนี้ ไหนเลยควรคู่กับการพำนักในสถานที่เยี่ยงนี้

ก๊วยไต้โล่วยังอมอาหารอยู่ครึ่งส่วน ยามกะทันหันกลับลืมเลือนกลืนลงไป

เสียวเจ็ยะนางนั้น มิทราบทรุดนั่งลงตั้งแต่เมื่อใด นางกลับนั่งที่ด้านตรงข้ามไบหน้าอันสวยซึ้งสะคราญคล้ายแดงระเรื่อ มิทราบเป็นแป้งฝุ่นหรือความอับอายเพ่งตาสุกใสดุจน้ำค้างกลางหาวทั้งคู่จับจ้องมองมาด้วยไมตรีอันลึกซึ้ง

ก๊วยไต้โล่วเริ่มหวั่นไหวใจขึ้นมา อ้าปากหมายกล่าววาจา ยามไม่ทันระวังอาหารว่างที่อมอยู่ในปากกลับร่วงหล่นลงในลำคอ

ซิมซิมอดหัวร่อคิกมิได้ พอส่งเสียงหัวร่อ ก็ไม่อาจสะกดกลั้น กุมท้องหัวร่อมิหยุดยั้ง

เสียวเจ็ยะถลึงตาใส่นาง คล้ายตำหนิว่าไม่บังควรหัวร่อ แต่ตนเองกลับแย้มยิ้มออกมา

ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองพวกนาง พลันหัวร่อสนั่นหวั่นไหวบ้าง

เสียงหัวร่อของตนกังวานกว่าทุกผู้คน มีแต่ตอนที่ตนหัวร่อ จึงเป็นก๊วยไต้โล่ว

อันเปิดเผยที่แท้จริง

มิว่าภาวการณ์สำรวมปานใด กระอักกระอ่วนเพียงไหน ขอเพียงก๊วยได้โล่ส่งเสียงหัวร่อ จะรู้สึกปลอดโปร่งสบายขึ้น

เสียวเจี๊ยะผู้ขวยเขินสะเทิ้นอาย ในที่สุดก็กล่าววาจาแล้ว ซุ่มเสียงของนางอ่อนโยนนุ่มนวลเฉกเช่นกับบุคลิกของนาง

"สถานที่นี้แม้ไม่ดีนัก แต่ก๊วยตั่วเอี้ยเมื่อมาแล้ว ขออย่าได้สำรวมตน..."

ก๊วยไต้โล่วสอดคำอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าคล้ายเป็นคนสำรวมตนหรือ ?"

"มิคล้ับคล้าย"

ซิมซิมก็กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ใบชาป้านนี้เป็นเสียวเจี๊ยะไหว้วานคนซื้อหามาจากเมืองโพวยื่อ ก๊วยตั่วเอี้ยโปรดดื่มให้มากแล้ว เพื่อจะให้สร่างเมา"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"น้ำชาแม้ไม่เลว แต่ท่านกลับกล่าวผิดพลาดแล้ว"

ซิมซิมงงงันวูบจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าผิดพลาดในที่ใด ?"

"มิว่าเป็นน้ำชาเลอเลิศปานใด ก็ไม่อาจช่วยให้สร่างเมาได้"

"อย่างนั้นทำอย่างไรจึงสร่างเมาได้ ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ต้องดื่มสุรา"

"หากดื่มสุราอีก ไยมิใช่เมามายกว่าเดิม ?"

"ผิดอีกแล้ว มีแต่สุราจึงทำให้สร่างเมาได้ นี่เรียกว่าสุราคืนวิญญาณ"

ซิมซิมกะพริบตากล่าวว่า

"เป็นความจริง ?"

"นี่เป็นประสบการณ์ที่เราได้จากการดื่มสุรานานปี รับรองไม่ผิดพลาดเด็ดขาด"

เสียวเจี๊ยะก็แย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นยังมิรีบไปจัดเตรียมสุราให้กับก๊วยตั่วเอี้ยอีก"

.....

สุรามาแล้ว เป็นสุราดี

กับแกล้มย่อมไม่เลวเช่นกัน

ก๊วยไต้โล่วดื่มกินเป็นการใหญ่ คล้ายยึดถือเสียวเจ็ยะนางนี้เป็นสหายสนิท ไม่เกรงอกเกรงใจแม้แต่น้อย

เสียวเจ็ยะกลับสามารถดื่มสุราสองจอก ฤทธิ์สุราย้อมสองข้างแก้มนางแดงฉานสดใส ยิ่งขับเน้นถึงความผุดผาดสะคราญ

ก๊วยไต้โล่วจับจ้องมองนางโดยมิกะพริบ กลับลืมเลือนดื่มสุรา

เสียวเจ็ยะก้มศีรษะ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ก๊วยตั่วเอี้ยเชิญดื่มอีกสามจอก ข้าพเจ้าจะน้อมสนองจอกหนึ่ง"

ชั่วพริบตาสุราสามจอกก็ลงท้อง ก๊วยไต้โล่วพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องหลายประการคิดบอกต่อท่าน"

"เชิญบอกมา"

"ประการแรก ข้าพเจ้ามิใช่เรียกว่าก๊วยตั่วเอี้ย หากแต่เรียกว่าก๊วยไต้โล่ว สหายเราเรียกข้าพเจ้าเป็นเซี่ยวก๊วย (ก๊วยน้อย) แต่ตอนนี้เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นเล่าก๊วย (ก๊วยชรา) แล้ว"

เสียวเจ็ยะกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"มีบ้างบางคนไม่ชราภาพตลอดกาล"

"แต่มีบ้างบางคนไม่อาจเป็นตั่วเอี้ย (นาย) ตลอดกาลเช่นกัน"

ดื่มสุราอีกจอกหนึ่งแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าเป็นเพียงตัวยากจนข้นแค้น ทั้งสกปรกทั้งเหม็นคลุ้ง ท่านกลับเป็นเสียวเจ็ยะผู้สูงศักดิ์ ทั้งไม่รู้จักข้าพเจ้า ไฉนเชื้อเชิญข้าพเจ้าดื่มสุรา ?"

เสียวเจ็ยะชม้ายมองมา กล่าวว่า

"ต่างเป็นผู้ระเหเร่ร่อน หากแม้นมีวาสนาผูกพัน ไยต้องรู้จักกันมาก่อน ?"

ซิมซิมชิงกล่าวว่า

"เสียวเจ็ยะเราแซ่จุ้ยนามยิ้วแช พวกท่านนับว่ารู้จักกันแล้วกระมัง ?"

ก๊วยโล่วปรบมือกล่าวว่า

"จุ้ยยิ้วแซ นามอันประเสริฐนัก คู่ควรกับการดื่มฉลองสามจอก"

เสียวเจ็ยะจุ้ยยิ้วแซก้มศีรษะกล่าวว่า

"ขอบพระคุณ"

ก๊วยโล่วดื่มสุราวดเดียวหมดสิ้น เพ่งมองนางนิ่งนาน พลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนไม่อาจซุกง่ำความในใจได้"

"ข้าพเจ้าดูออกว่าท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรีที่อาจหาญทะยานฟ้าท่านหนึ่ง"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าถามท่าน ระหว่างนี้มีคนข่มเหงรังแกท่าน ท่านจึงให้ข้าพเจ้าระบายโทสะแทน ?"

ซิมซิมชิงกล่าวว่า

"เสียวเจ็ยะเรามิเคยย่างเท้าออกจากห้องหอ ไหนเลยมีคนรังแกนาง ?"

"หรือท่านประสบปัญหายุ่งยากใจใด ต้องการให้ข้าพเจ้าช่วยคลี่คลาย ?"

ซิมซิมตอบอีกว่า

"มิมีปัญหายุ่งยากใด"

"ข้าพเจ้าเมื่อมาแล้ว ซ้ำยังดื่มสุราของพวกท่าน มิว่าเป็นเรื่องใด ขอเพียงพวกท่านเอ่ยปาก ข้าพเจ้าต้องกระทำอย่างสุดความสามารถ"

จุ้ยยิ้วแซกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ขอเพียงท่านมีจิตเจตนาเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็พึงพอใจแล้ว"

"ท่านมิมีเรื่องใดขอร้องต่อข้าพเจ้าจริง ๆ ?"

"ถูกแล้ว"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนดีต่อตัวยากจนที่ทั้งสกปรกทั้งโสโครกปานนี้ ?"

จุ้ยยิ้วแซเงยหน้าขึ้น เพ่งมองก๊วยโล่วแน่วนิ่ง ประกายตานางเยิ้มปานจะหยด

ผู้ที่ถูกนางจับจ้องมองเช่นนี้ หากไม่เคลิบเคลิ้มงมงาย จะมีสักกี่คน?

ซิมซิมเบือนหน้ามองเสียวเจ็ยะนาง จากนั้นเพ่งตาจ้องหน้าก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ก๊วยตั่วเอี้ยเคยรับทราบคำพังเพยประโยคหนึ่งหรือไม่ ?"

"ลองบอกมาฟังดู"

"เจ้าชีวิตชื่นชมผู้เหี้ยมหาญ โฉมสะคราญชมชอบวีรบุรุษ"

จุ้ยยิ้วแชหน้าแดงฉานสดใส ร้องเพ้ยกล่าวอย่างแง่งอน

"ปิศาจน้อย หากกล่าวเหลวไหลอีก เราจะหยิกเจ้า"

ซิมซิมหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เป็นคนเปิดเผย มิอาจซุกง่ำความในใจไว้เช่นกัน"

จุ้ยยิ้วแชผุดลุกขึ้นด้วยใบหน้าแดงฉาน คล้ายคิดหยิกนางจริง ๆ

ซิมซิมกลับหัวร่อคิกคัก วิ่งตะบึงออกจากห้อง แต่ยังไม่ลืมปิดประตูให้กับทั้งสอง

จุ้ยยิ้วแชยืนก้มศีรษะ แต่ยังอดชม้ายมายังก๊วยโล่วมิได้

ก๊วยโล่วยังคงจับจ้องมองนาง

ใบหน้านางแดงฉานราวกับอาทิตย์ยามสนธยา

ในเวลาและสภาพการณ์เช่นนี้ แม้ไม่เมามายเพราะฤทธิ์สุรา ก็ต้องงมงายต่อความงาม

ก๊วยโล่วพลันยืดกุมมือจุ้ยยิ้วแชไว้

มือของนางเย็นเฉียบ ใบหน้ากลับร้อนผ่าว

ก๊วยโล่วขณะจะฉุดรั้งนางเข้ามา จุ้ยยิ้วแชก็ส่งเสียงดังอืมม์ในลำคอ แอบอิงเข้ามาอ้อมอกก๊วยโล่ว

นอกหน้าต่างเป็นฤดูร้อน ในหน้าต่างกลับอบอุ่นเฉกเช่นฤดูใบไม้ผลิ

มีบ้างบางคน แม้ไม่รู้จักมักคุ้น แต่ขอเพียงประสบพบหน้า กลับคล้ายเศษเหล็กเผชิญแม่เหล็ก แนบสนิทติดกัน

บนเตียงนอนอันนุ่มนิ่ม จุ้ยยิ้วแชแนบร่างติดกับก๊วยโล่ว ผิวกายในร่มผ้าของนางราบลื่นนุ่มนิ่ม สะท้อนประกายราวแพรพรรณอันล้ำค่า

องค์เอวนางกลับอ้อนแอ้น เพียงเหยียดนิ้วก็โอบโดยรอบได้

ก๊วยโล่วโอบเอวแบบบางของนางไว้ พลันถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ"

จุ้ยยิ้วแชกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"มีเรื่องบางประการ มิอาจอธิบายได้ ไม่มีคนเข้าใจอยู่แล้ว"

"กาลก่อนท่านไม่เคยพบพานข้าพเจ้า มิทราบว่าข้าพเจ้าเป็นบุคคลเยี่ยงไร แล้วไฉนแสดงท่าทีต่อข้าพเจ้าเช่นนี้"

"ข้าพเจ้า แม้ไม่เคยพบพานท่าน แต่ทราบว่าท่านเป็นบุคคลเยี่ยงไรแล้ว"

ก๊วยโล่วส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

จุ้ยยิ้วแซเบียดร่างเข้าแนบชิดใกล้กว่าเดิม กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"หลายวันมานี้ ผู้คนภายในเมืองล้วนทราบว่ามีผู้กล้าที่ไม่เกรงกลัวทั้งฟ้าดิน มาจากที่ไกลตาท่านหนึ่ง"

"ผู้กล้า ? ท่านทราบหรือไม่ว่า ผู้กล้าหมายความว่ากระไร ?"

"ข้าพเจ้ากำลังรับฟังคำอธิบายจากท่าน"

"ความหมายของผู้กล้า บางครั้งคืออันธพาลเสเพล"

จุ้ยยิ้วแซกล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ข้าพเจ้ามิทราบ เพียงทราบว่าผู้กล้าคือผู้กล้า"

ก๊วยโล่วหัวร่อออกมา ลูบไล้องค์เอวนาง เลื่อนลงมายังส่วนตะโพก กล่าวว่า

"ท่านเป็นสตรีประหลาดนางหนึ่งจริง ๆ"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงชมชอบบุรุษพิสดารเยี่ยงท่าน"

มิทันจบคำ ใบหน้าก็แดงระเรื่อขึ้นมา

ก๊วยโล่วเพ่งตามองนาง กล่าวว่า

"กาลก่อนข้าพเจ้าคิดไม่ถึงว่าจะพบพานอิสตรีเยี่ยงท่าน ยิ่งคิดมิถึงว่าสามารถ อยู่ร่วมกับท่านเช่นนี้"

จุ้ยยิ้วแซกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ขอเพียงท่านยินยอมรั้งอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะอยู่ร่วมกับท่านเช่นนี้ตลอดกาล"

ก๊วยโล่วพลันถอนใจเบา ๆ พลิกกายตลบหนึ่ง เบิกตาจนกลมกว้างจับจ้องมองเพดานห้อง

จุ้ยยิ้วแซกล่าวว่า

"ท่านมีความในใจใด ?"

"มิมีใด"

จุ้ยยิ้วแชพลิกกายคราหนึ่ง ฟุบลงบนแผ่นอกก๊วยได้โล่ว ลูบไล้ใบหน้าฝ่ายตรงข้ามเบา ๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงถามว่า ท่านยินยอมอยู่ร่วมกับข้าพเจ้าในลักษณะนี้ตลอดกาลหรือไม่ ?"

ก๊วยได้โล่วเงียบงันนิ่งนาน จึงเน้นเสียงทีละคำ

"ไม่ยินยอม!"

เรือนร่างนุ่มนิ่มระทวยของจุ้ยยิ้วแชพลันแข็งทื่อ กล่าวว่า

"ท่านไม่ยินยอม?"

"หาใช่ไม่ยินยอม หากแต่มิสามารถ"

"ไฉนมิสามารถ ?"

ก๊วยได้โล่วส่ายหน้าช้า ๆ

จุ้ยยิ้วแชกล่าวว่า

"ท่านที่ส่ายหน้า หมายความว่าไม่ชมชอบข้าพเจ้า ?"

"อิสตรีเยี่ยงท่าน หากแม้นบุรุษเพศไม่ชมชอบ คนผู้นั้นคงมีโรคประหลาดแต่ทว่า..."

"แต่ทว่าอันใด ?"

"แต่ทว่าข้าพเจ้ามีโรคประหลาดอยู่"

จุ้ยยิ้วแชจับจ้องมองมา ตาคู่งามเปี่ยมประกายตื่นเต้นสงสัย

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นบุรุษเพศ มิได้ชิดใกล้กับอิสตรีเป็นเวลานาน ท่านเป็นอิสตรีและคราญล้ำ ทั้งยังดีต่อข้าพเจ้า สถานที่นี้ก็อบอุ่นนุ่มนวล พวกเราต่างดื่มสุรากันในภาวการณ์เช่นนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยไม่หวั่นไหวใจได้ ดังนั้น..."

จุ้ยยิ้วแชขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านจึงต้องการข้าพเจ้า ?"

"อืมม์ แต่ในระหว่างพวกเรา หามีความรู้สึกแท้จริงผูกพันต่อกัน อีกประการข้าพเจ้า..."

"หรือจิตใจท่านครุ่นคำนึงถึงบุคคลอื่น ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะรับ

จุ้ยยิ้วแซกล่าวว่า

"ท่านผูกพันรักมั่นต่อนางจริง ๆ ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะ แต่แล้วกลับส่ายหน้า

จุ้ยยิ้วแซกล่าวว่า

"ท่านที่แท้ผูกพันรักมั่นหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าก็มิทราบว่านั่นเป็นความรู้สึกอย่างไร ตอนที่ไม่เห็นนาง กลับคำนึงถึงนางตลอดเวลา ท่านแม้อ่อนโยนนุ่มนวล งดงามสะคราญ ข้าพเจ้าก็ชมชอบท่าน แต่มิมีผู้ใดทดแทนตำแหน่งในจิตใจข้าพเจ้าแทนนางได้"

จุ้ยยิ้วแซกล่าวถามว่า

"ดังนั้นท่านยังจะเสาะหานาง ?"

"ข้าพเจ้ามิอาจไม่สืบเสาะจนพบ"

"ดังนั้นท่านคิดจากไป ?"

ก๊วยไต้โล่วพริ้มตาลง ผงกศีรษะรับ

จุ้ยยิ้วแซจับจ้องมองก๊วยไต้โล่ว ดวงตาปราศจากแววดัดพ้อตำหนิ กลับทอประกายสำนึกตื้นตัน

เนิ่นนานให้หลัง จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ในใต้หล้าหากมีบุรุษเพศรักมั่นต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ ข้าพเจ้า...แม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวเสียงนุ่มนวล

"จะช้าเร็ว ท่านต้องพบพานบุรุษเพศเยี่ยงนั้นแน่นอน"

"เป็นไปมิได้หรอก"

"เพราะเหตุใด ?"

จุ้ยยิ้วแซเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวว่า

"ท่านเป็นคนดีงาม ข้าพเจ้าไม่เคยพบพานคนดีงามเยี่ยงท่านมาก่อน ดังนั้นยินดีบ่งบอกความจริงต่อท่าน"

"ข้าพเจ้ากำลังรับฟัง"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าเป็นคนประเภทใด ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ท่านเรียกว่าจุ้ยยิ้วแช เป็นเสียวเจี๊ยะผู้สูงศักดิ์ ทั้งงดงามทั้งนุ่มนวล"

"ผิดแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่เสียวเจี๊ยะใด หากแต่เป็น..."

ขบริมฝีปากตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"เป็นนางคณิกาผู้หนึ่ง !"

ก๊วยได้โล่วแทบกระโดดปราดขึ้นจากเตียง ร่ำร้องว่า

"ท่านมิใช่เด็ดขาด"

จุ้ยยิ้วแชยิ้มแย้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นนางคณิกาจริง ๆ มิหนำซ้ำเป็นนางคณิกาที่มีราคาสูงค่าที่สุดในที่นี้ หากมิใช่กงจื้อรุ่มรวย เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ อย่าได้คิดหมายเข้าสู่ห้องหับข้าพเจ้า"

ก๊วยได้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ามิเพียงไม่ใช่กงจื้อรุ่มรวย เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ มิหนำซ้ำไม่มีเงินทองแม้สักหุนเดียว"

จุ้ยยิ้วแชพลันผุดลุกขึ้น ดึงลิ้นชักบนโต๊ะเครื่องแป้งออก กอบไข่มุกมากำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านแม้มิได้ทุ่มเทเงินทองต่อข้าพเจ้า กลับมีคนจ่ายไข่มุกซื้อข้าพเจ้าให้แก่ท่าน"

ก๊วยได้โล่วยิ่งแตกตื่นตระหนกกว่าเดิม กล่าวว่า

"เป็นผู้ใด ?"

"อาจบางทีเป็นสหายของท่าน"

"หรือเป็นพี่ใหญ่เมืองตะวันออก ?"

จุ้ยยิ้วแชกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"มันยังไม่คู่ควรกับการเหยียบย่างมายังสถานที่ของข้าพเจ้านี้"

"อย่างนั้นเป็นใคร ?"

"เป็นบุคคลที่ข้าพเจ้ามิเคยพบพานมาก่อน ใบหน้ามีรอยฝีดาษ"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างงงงัน

"ในบรรดาสหายข้าพเจ้า ไม่มีคนหน้าฝีดาษแม้สักคนเดียว"

"แต่ไข่มุกเหล่านี้ เป็นมันจ่ายแก่ข้าพเจ้าแทนท่านจริง ๆ"

ก๊วยโล้วแตกตื่นสงสัยจนมิอาจกล่าววาจาใดได้

จุ้ยยิ้วแชกล่าวอีกว่า

"มันกำชับข้าพเจ้าปรนนิบัติเอาใจท่าน มิว่าท่านต้องการอันใด ล้วนเสนอสนองแก่ท่าน"

"ดังนั้นท่านจึง..."

จุ้ยยิ้วแชตัดบทว่า

"แต่มันก็คำนวณออกว่า ท่านอาจไม่ยอมรั้งอยู่ที่นี้"

"อ้อ ?"

"รอจนท่านมิยอมรั้งอยู่ที่นี้ มันจึงให้ข้าพเจ้าบ่งบอกเรื่องประการหนึ่งต่อท่าน"

"เรื่องอันใด ?"

จุ้ยยิ้วแชกล่าวว่า

"เป็นเรื่องประหลาดพิสดารประการหนึ่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"เมื่อหลายเดือนก่อน ที่นี้พลันปรากฏอาคันตุกะประหลาดกรายมา สวมใส่อาภรณ์ขาดวิ่นมอมแมมเฉกเช่นท่าน ข้าพเจ้าความจริงคิดขับไล่มันออกไป"

ก๊วยโล้วซักถามว่า

"ภายหลังเล่า ?"

"มันพอเข้าห้องมา ก็ล้วงทองคำหนักร้อยตำลึงวางลงบนโต๊ะ"

"ดังนั้นท่านจึงรั้งมันไว้ ?"

ดวงตาจุ้ยยิ้วแชทอประกายรันทดหดหู่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นสตรีประเภทที่สนใจทองคำ ไม่สนใจผู้คนอยู่แล้ว"

"ท่าน...มิคล้ายเป็นสตรีประเภทนั้น"

จุ้ยยิ้วแชพลันเบือนหน้าไปอีกทิศทางหนึ่ง คล้ายมิต้องการให้ก๊วยโล้วสังเกตเห็นสีหน้าท่าทีนาง ชั่วครู่ให้หลังจึงเอ่ยสืบต่อ

"ในใต้หล้าความจริงมีคนรุ่มรวยบางคน ชมชอบปลอมแปลงเป็นคนยากจน

เข้ามาหาความสาราญ มินับเป็นเรื่องประหลาดอย่างไร"

"อย่างนั้นประหลาดอย่างไร ?"

"ที่น่าประหลาดคือ มันหลังจากจ่ายทองคำร้อยตำลึง กลับไม่กระทบกระทั่งถูกข้าพเจ้า เพียงอาบน้ำในที่นี้คราหนึ่ง สวมใส่อาภรณ์ข้าพเจ้าชุดหนึ่ง แล้วผละจากไป!"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างสงสัยใจ

"มันไฉนสวมใส่อาภรณ์ของท่าน มันที่แท้เป็นบุรุษหรือสตรี ?"

"เมื่อขามา มันเป็นบุรุษเพศ แต่หลังจากสวมใส่อาภรณ์ข้าพเจ้า ยังงดงามกว่าข้าพเจ้าอีก"

ฝนยิ้มแย้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าเคยพบพานคนประหลาดพิกลมามากหลาย มีบ้างชมชอบให้ข้าพเจ้าใช้แส้ฟาดโบยมัน ใช้เท้าเหยียบย่ำมัน แต่ไม่เคยพบพานคนเยี่ยงมันมาก่อน ภายหลังแม้แต่ข้าพเจ้าก็จำแนกไม่ออกว่ามันที่แท้เป็นบุรุษหรือสตรี"

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานอีกครา ดวงตากลับทอประกายวูบขึ้น

ก๊วยได้โล่วคล้ายคาดเดาออกว่าบุคคลที่นางเอ่ยถึงเป็นใครแล้ว

จุ้ยยิ้วแซกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารอจนบัดนี้ จึงบ่งบอกวาจาเหล่านี้ออกมา เนื่องเพราะคนหน้าฝีดาษกำชับว่า ท่านหากยินยอมรั้งอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าก็อย่าได้บ่งบอกเรื่องนี้ต่อท่านตลอดกาล"

"ท่าน...ท่านทราบหรือไม่ว่า อาคันตุกะประหลาดนั้นเรียกว่าอะไร ?"

ดนคล้ายเขม็งตึงเครียดขึ้นมา แม้แต่ซุ่มเสียงยังสั่นระริก

จุ้ยยิ้วแซกล่าวว่า

"มันมิได้บ่งบอกนาม เพียงบอกว่ามันแซ่อี้ แปลว่านางแอ่น"

ก๊วยได้โล่วพลันกระโดดปราดขึ้น ยึดกุมหัวไหล่นางไว้ กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

"ท่านทราบหรือไม่ว่าตอนนี้มันอยู่ที่ใด ?"

"มิทราบได้"

ก๊วยได้โล่วถอยกายไปสองก้าว คล้ายไม่อาจยืนหยัดมั่น กระแทกนั่งลงบนเตียง

จุ้ยยิ้วแชกล่าวว่า

"แต่ระหว่างนี้นางรุดมาอีกครา"

ก๊วยโต้โล่วกระโดดปราดขึ้นอีกครั้ง ร้องดัง ๆ ว่า

"เมื่อใดกัน ?"

"เมื่อสิบกว่าวันก่อน"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"คราครั้งนี้ นางคล้ายมีความในใจมากหลาย กลับดื่มสุรามากมาย วันรุ่งขึ้นผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ข้าพเจ้าชุดหนึ่งจากไป"

ก๊วยโต้โล่วตื่นเต้นดึงเครียดกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่านางไปยังที่ใด ?"

"มิทราบได้"

ก๊วยโต้โล่วคล้ายกับจะกระแทกนั่งลงอีกครา

ดีที่จุ้ยยิ้วแชเอ่ยสืบต่อ

"แต่นางหลังจากร่ำดื่มสุราจนเมามาย กลับกล่าววาจามากหลาย บอกว่านางกลับบ้านไปครานี้ จะไม่ออกมาอีก ข้าพเจ้ามิมีวันพบหน้านางตลอดกาล"

"ท่าน...ไต่ถามนางหรือไม่ว่าบ้านของนางอยู่ที่ใด"

ตนเห็นจุ้ยยิ้วแชเรียกหาอี้ฉิกเป็นนางทุกถ้อยคำ พลอยเปลี่ยนแปลงคล้อยตามบ้าง

จุ้ยยิ้วแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเพียงไต่ถามนางเป็นเชิงสนทนาปราศรัย มิได้มุ่งหวังว่านางจะบ่งบอกต่อข้าพเจ้า"

ดวงตาก๊วยโต้โล่วเปี่ยมประกายมุ่งหวัง ชิงกล่าวว่า

"แต่นางกลับบ่งบอกต่อท่านจนหมดสิ้น ?"

"นางบอกว่าบ้านของนางอยู่ที่เมืองจี่น้ำ บึงโต้เม้งโอ้ว ในที่นั้นทิวทัศน์งามตระการ ยังเหนือล้ำกว่าบึงไซโอ้ว ข้าพเจ้าหากมีโอกาส ให้ไปท่องเที่ยวในที่นั้น"

ก๊วยโต้โล่วพลันกระแทกนั่งลง คล้ายคนที่วิ่งตะบึงมาเป็นเวลาหลายเดือน เปี่ยมความลำบากยากเข็ญนานา ในที่สุดบรรลุถึงที่หมายปลายทาง

ตนแม้กระแทกนั่งลง จิตใจกลับปลาบปลื้มปีติสุข

จุ้ยยิ้วแซจับจ้องมองมา ดวงตาเปี่ยมประกายสมเพชเห็นใจ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"บุคคลที่ท่านสืบเสาะหาคือนาง ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะรับ

จุ้ยยิ้วแซกล่าวอีกว่า

"นางทราบหรือไม่ว่าท่านผูกพันรักมั่นต่อนางปานนี้ ?"

ก๊วยไต้โล่วผงกศีรษะ แต่แล้วกลับส่ายหน้า...ผู้ใดหยั่งคาดความในใจของอิสตรีได้ ?

จุ้ยยิ้วแซถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"นางไฉนจากไป ? หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ต่อให้ท่านใช้แส้หวดโบยขับไล่ข้าพเจ้ายังไม่ยอมจากไป"

ก๊วยไต้โล่วพึมพำว่า

"นางมิใช่ท่าน นางนับเป็นบุคคลประหลาดพิสดาร ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าใจนางตลอดมา"

"นางมิใช่ข้าพเจ้า ดังนั้นจึงผละจากไป มีแต่อิสตรีเยี่ยงข้าพเจ้าจึงเข้าใจว่าในใต้หล้ามีสิ่งใดล้ำค่ากว่ารักแท้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างสะทกสะท้อน

"อิสตรีนางหนึ่งหากมิรู้จักถนอมรักแท้ไว้ นางต้องสำนึกเสียใจไปชั่วชีวิต"

ก๊วยไต้โล่วเงียบงันชั่วขณะ พลันถามว่า

"ในความเห็นของท่าน นางเป็นสตรีจริงหรือไม่ ?"

"หรือจนบัดนี้ท่านยังมิทราบกระจ่างชัด ?"

ก๊วยไต้โล่วพลันนอนหงายลงบนเตียง ระบายลมหายใจยาว ๆ พึมพำว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้านับว่าเข้าใจเรื่องประการหนึ่งแล้ว"

"เรื่องอันใด ?"

ก๊วยไต้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีโรคประหลาดใด เพียงแต่ตาบอดเท่านั้น"

เฮ้งต๋งและลิ้มไท้เพ้งดูออกแต่แรกว่าอี้ฉิกเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ ก๊วยไต้โล่วกลับงมงายมิรู้สำนึก นับว่าผู้ชมดูกระจ่างชัด ผู้ชิดใกล้หลงงมงายอย่างแท้จริง

ยามสนธยาคราสายัณห์

อาทิตย์อัสดงสาดลอดหน้าต่างเข้ามา ก๊วยได้โล่วเพิ่งผลัดเปลี่ยนอาภรณ์ชุดใหม่ คล้ายกลับกลายเป็นคนละคน แปรเปลี่ยนเป็นงามสง่าเปี่ยมราศี

จุ้ยยิ้วแซจับจ้องมองก๊วยได้โล่ว ขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคิดใคร่ไปในบัดดล ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่เพิ่มปีกสองข้าง โบยบินจากไปในบัดดล"

จุ้ยยิ้วแซก้มศีรษะลง ดวงตาทอประกายรันทดโศกสลด

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองนาง รอยยิ้มค่อย ๆ สลายคลาย ดบไหล่นางเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านเป็นสตรีดีงาม สักวันหนึ่งต้องพบพานบุรุษอันประเสริฐแน่นอน"

จุ้ยยิ้วแซฝืนยิ้ม หันเหหัวเรื่องว่า

"เมื่อพบพานอี้โกวเนี้ย (ดรุณีแซ่อี้) อย่าลืมฝากความระลึกถึงของข้าพเจ้าแด่นางด้วย"

"ตกลง"

"บอกต่อนางว่า ภายหน้าหากมีโอกาส ข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมเยือนพวกท่านที่บึงไต้เม้งโอ้ว"

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิแน่นักว่าพวกเราจะมาเยี่ยมเยียนท่านก่อน"

หวนนึกถึงชะตาชีวิตของนาง อดบังเกิดความหดหู่มิได้ ไม่อาจตัดใจอยู่สืบต่อเบื้อนหน้ามองอาทิตย์สนธยานอกหน้าต่าง พึมพำว่า

"ตอนนี้ยังไม่พลบค่ำ ข้าพเจ้ายังสามารถเร่งรุดเดินทางได้ระยะหนึ่ง"

จุ้ยยิ้วแซผงกศีรษะ กล่าวเสียงแผ่วเบา

"มิผิด ท่านยังคงรีบไปเถอะ"

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองนาง คล้ายคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกลั้นกลืนไว้ สาวเท้า

ออกจากห้อง

หากไม่จากไป จะทำอย่างไรได้? ยังคงรีบจากไปยังจะประเสริฐกว่า

จุ้ยยิ้วแซพลันกล่าวว่า

"รอสักครู่"

ก๊วยโล่วหันกายช้า ๆ กล่าวว่า

"ท่าน..."

จุ้ยยิ้วแซมิรอให้ฝ่ายตรงข้ามกล่าววาจา ก็ล้วงถุงแพรสีม่วงปักลายดอกไม้เล็ก ๆ จากอกเสื้อยื่นส่งให้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ขอมอบของสิ่งนี้ต่อท่าน โปรดถ่ายทอดแก่อี้โกวเนี้ย บอกว่า...นี่เป็นของขวัญจากข้าพเจ้า"

"นี่เป็นอะไร?"

กล่าวพลางยื่นมือรับมา ผลจากการแตะสัมผัส พบว่าในถุงแพรกลับบรรจุด้วยไข่มุก

จุ้ยยิ้วแซหันกายไป กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ตอนนี้ท่านไปได้แล้ว"

ก๊วยโล่วรวบกำถุงแพรแนบแน่น หัวใจจุ้ยยิ้วแซไยมิใช่เป็นเฉกเช่นกับถุงแพรอยู่ในกำมือของตนเช่นกัน

ตนไม่กล่าวกระไร มีวาจาบางประการมิจำเป็นต้องบ่งบอกจากปาก

ต่างเป็นผู้ระเหเร่ร่อน พบพานไยต้องรู้จัก?

อาจบางทีมีแต่ผู้ร่อนเร่พเนจรด้วยกัน จึงรู้ซึ้งถึงความหมายของคำนี้

๓๗

ฝีดาษสะกดรอย

ขุนเขาขอบฟ้าเขียวขจี น้ำในบึงเบื้องหน้าสีครามสดใส

เงาของขุนเขาไกลตา พอสะท้อนลงในบึงน้ำสีคราม สีครามเขียวดั่งมรกต สีเขียวเข้มคล้ายกับคราม

ก๊วยโล่วเดินเลียบริมบึงไปเม้งโอ้วอย่างแช่มช้า ราวกับเป็นวิญญาณพเนจร ทั้งมิมีจุดมุ่งหมาย ทั้งไม่จำแนกตำแหน่งทิศทาง

เมื่อรับทราบข่าวคราวของอี้ฉิก ก๊วยโล่วถึงกับคิดใคร่ติดปีกโบยบินไปยังเมืองจี่น้ำ คล้ายกับพอบรรลุถึงเมืองจี่น้ำ ก็เสาะพบอี้ฉิกได้

บัดนี้ก๊วยโล่วถึงเมืองจี่น้ำ ค่อยพบว่าการคาดคิดของตนไร้เดียงสาไป

ภายในเมืองจี่น้ำมีครอบครัวหลายร้อยหลายพันหลังคาเรือน ผู้คนหลายพันหลายหมื่นคน คิดสืบเสาะหาอี้ฉิกจากจำนวนผู้คนมากมายปานนี้ เท่ากับงมเข็มในมหาสมุทรจริง ๆ

ก๊วยโล่วได้แต่ท่องไปท่องมาอยู่ที่นี้ทุกวี่วัน มุ่งหวังว่าวันหนึ่งโชคดี พบพานอี้ฉิกโดยบังเอิญ

แต่กระทั่งก๊วยโล่วเองก็ทราบว่าความหวังนี้เลือนรางยิ่ง

ตอนนี้ริมบึงมีต้นไม้กี่ต้น ก๊วยโล่วแทบสามารถนับได้

ใต้ต้นหลิวห้อยย้อยเบื้องหน้า จอดไว้ด้วยเรือน้อยจำหน่ายฝักบัวเม็ดบัวลำหนึ่ง ดรุณีน้อยที่แจวเรือก็คุ้นเคยกับตนยิ่ง แย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานให้แต่ไกล

เพียงเพราะรอยแย้มยิ้มนี้ ก๊วยโล่วก็มิอาจไม่เข้าไปซื้อหาฝักบัวหลายอัน

ไส้ของเม็ดบัวมีรสขม เฉกเช่นกับจิตใจก๊วยได้โล่วตอนนี้

เงินสองหุนของบุคคลอื่น ซื้อหาฝักบัวได้เพียงหกอัน ก๊วยได้โล่วกลับซื้อได้เจ็ดแปดอัน

ดรุณีน้อยสวมหมวกกุ้ยเล้ยปลายแหลมปีกกว้าง สองเท้าเปลือยเปล่านี้หล้ายบังเกิดจิตผูกพันต่อก๊วยได้โล่ว ขอเพียงก๊วยได้โล่วมาถึง จะกำนัลฝักบัวให้เป็นพิเศษ

หากเป็นเมื่อกาลก่อน ก๊วยได้โล่วมิแน่นักว่าจะโดยสารเรือของนาง แจวเรือถึงใจกลางบึง หอมแก้มที่เปล่งปลั่งดุจผลแอปเปิล ลูบคลำข้อเท้าที่ขาวกลมกลึงราวงากบัวของนาง

แต่ตอนนี้ก๊วยได้โล่วกลับมิมีกะใจเช่นนั้น

ก๊วยได้โล่วรับฝักบัวมา ขณะจะจากไป มิคาด ดรุณีน้อยกลับกวักมือเรียกหาแล่าวเบา ๆ ว่า

"ท่านเข้ามา ข้าพเจ้ามีวาจาจะกล่าว"

ก๊วยได้โล่วไม่คิดตอแยความยุ่งยากอีก แต่มิอาจตัดใจปฏิเสธความปรารถนาดีแห่งดรุณีน้อยนี้ได้

ก๊วยได้โล่วลอบทอดถอนใจ แสดงท่าทีเยี่ยงพี่ชายใหญ่ หากแม้นดรุณีน้อยนี้คิดพบพบกับตนยามวิกาล ตนต้องสั่งสอนนางว่า บุรุษในใต้หล้าล้วนมิใช่ตัวดีงาม ดีที่พาเพานตน ไม่เช่นนั้นคงต้องเพลี่ยงพล้ำเสียที

ขบคิดถึงตอนนี้ รู้สึกว่าตนเป็นปราชญ์ผู้ลุโสดาท่านหนึ่ง

ก๊วยได้โล่วเพียงย่างเท้าข้างหนึ่งลงบนหัวเรือ กล่าวว่า

"ท่านมีวาจาใดจะกล่าว ?"

ดรุณีน้อยตาเป็นประกาย กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านเป็นขุนนางที่ปลอมแปลงโฉมมาสำรวจความเป็นอยู่ของประชาราษฎรแวะมัง ?"

ก๊วยได้โล่วรู้สึกเหนือความคาดหมายอย่างใหญ่หลวง งงงันวูบจึงหัวร่อออกมาแล่าวว่า

"ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ข้าพเจ้ามีส่วนละม้ายคล้ายขุนนางในที่ใด ?"

"ท่านมิใช่ ?"

"ไม่เพียงมิใช่ มิหนำซ้ำข้าพเจ้าพอพบพานขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ก็ตัวสั่นงันงก"

สีหน้าท่าทีดรุณีน้อยกลับกระตือรือร้นกว่าเดิม กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านคงเป็นโจรใหญ่ผู้หนึ่ง ?"

"ไม่ใช่เช่นกัน ข้าพเจ้าเคยทดลองเป็นโจร กลับขาดทุนกระบี่เล่มหนึ่ง"

ดรุณีน้อยทอดถอนใจคล้ายผิดหวังยิ่ง กระทั่งวาจายังคร้านจะกล่าว

ที่แท้นางที่บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจก๊วยไต้โล่ว เพียงเข้าใจว่าก๊วยไต้โล่ว
เป็นโจรใหญ่ผู้หนึ่ง

ในสายตาเหล่าดรุณี บางครั้งโจรใหญ่ยังดึงดูดจิตใจคนยิ่งกว่าคนทุกประเภท

จนบัดนี้ก๊วยไต้โล่วเพิ่งทราบว่า ดรุณีน้อยนี้หาได้บังเกิดความสนใจต่อตนอย่าง
จริงจังไม่ แต่ยังอดถามมิได้ว่า

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าละม้ายคล้ายโจรในที่ใด ?"

ท่าทีดรุณีนั้นชาเย็นลง กล่าวว่า

"เนื่องเพราะสองวันมานี้ ข้าพเจ้าพบว่ามีคนสะกดรอยท่านตลอดเวลา"

"อ้อ เป็นคนเยี่ยงไร ?"

"คนผู้นั้นบางครั้งปลอมเป็นคนหาบเร่ บางคราปลอมเป็นขอทาน แต่มิว่าปลอม
ปลอมแปลงโฉมอย่างไร อย่าได้คิดหมายตบตาข้าพเจ้าได้"

"เพราะเหตุใด ?"

ดรุณีน้อยกล่าวอย่างภาคภูมิว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพอเห็นใบหน้ามันก็จดจำออก"

"ใบหน้ามันมีอันใดผิดแผกจากบุคคลอื่นหรือ ?"

"ถูกแล้ว มันเป็นคนหน้าฝีดาษคนหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วแทบกระโดดปราดขึ้น โลหิตโคจรเร่งร้อนกว่าเดิม

ดรุณีน้อยเพ่งตาถามว่า

"มันสะกดรอยตามท่านกระมัง ท่านรู้จักมันหรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วกะพริบตาคราหนึ่ง จงใจลดซุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะบ่งบอกความจริงต่อท่าน แต่ท่านอย่าได้บอกต่อผู้อื่น"

"ข้าพเจ้าสาบานว่าจะไม่บ่งบอกต่อผู้อื่น มิเช่นนั้นขอให้แปรเปลี่ยนเป็นคนหน้าฝีดาษ"

ก๊วยโล่วโป้ปดว่า

"อย่างนั้นบอกต่อท่าน คนหน้าฝีดาษนั้นเป็นนักล่าเลื่องชื่อสังกัดกรมเมืองสะกดรอยตามข้าพเจ้าจริง ๆ"

"มัน...ไฉนจึงสะกดรอยท่าน ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นจอมโจรจริง ๆ ผู้อื่นขนานฉายาข้าพเจ้าว่า ไต้เต๋า-มัวเทียนปวย (จอมโจรเหินฟ้า) เพิ่งประกอบคดีเจ็ดสิบแปดคดีใหญ่ในเมืองหลวงหลบหนีมายังที่นี้"

ดรุณีน้อยกระตือรือร้นจนร่างสั่นระริก ขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ท่านเป็นโจรเด็ดดมบุปผาหรือไม่ ?"

ก๊วยโล่วกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ หลิ่วตาแก่นาง กล่าวว่า

"ในความคาดคิดของท่านเล่า ?"

"ท่านแม้เป็นโจรเด็ดดมบุปผา ข้าพเจ้าก็ไม่เกรงกลัว ข้าพเจ้า..."

เท้าของนางคล้ายอ่อนระทวย กระทั่งยืนหยัดยังไม่อาจยืนหยัดมั่น แทบพลัดตกลงในน้ำ

ก๊วยโล่วหัวร่อดังสนั่น ลูบคลำใบหน้านาง กล่าวว่า

"ท่านวางใจ ต่อให้ข้าพเจ้าคิดเสาะหาท่าน ก็ต้องรออีกสองสามปี ตอนนี้ท่านเป็นเพียงทารกหญิงเท่านั้น"

พลางพลิ้วละลิ่วลงจากเรือ

ดรุณีน้อยจับจ้องมองก๊วยโล่วอย่างตะลึงลาน มิทราบจงใจหรือไร้เจตนา แลับเลื่อนมือมาสัมผัสทรวงอกตนเอง ใบหน้ากลับแดงฉานจดใบหู

ก๊วยโล่วตอนผละจากมา ต้องลอบหัวร่อในใจ ทราบดีว่าค่ำคืนนี้ดรุณีน้อยนอนไม่หลับแน่นอน

ตนที่หยอกเอินนางเช่นนี้ เพียงเพื่อแต่งแต้มสีสันลงในชีวิตอันพื้นเพธรรมดาของดรุณีน้อยนี้ ให้นางพอแต่งงาน ตอนโอบอ้อมเด็กทารก ต้องประหวัดหวนนึกถึงความหลังฉากนี้

ก๊วยได้โล่วเดินอย่างแช่มช้า ทางหนึ่งแกะเม็ดบัวในฝักกัดกิน ทางหนึ่งครวญเพลงเบา ๆ

เดินเหินได้ครู่ใหญ่ พลันเหลียวหน้ามาด้านหลัง

ที่ด้านหลังกลับปรากฏขอทานถือชามแตกใบหนึ่งติดตามมา มิหน่ำซ้ำใบหน้ามีรอยฝีดาษจริง ๆ

ก๊วยได้โล่วพอเหลียวหน้ากลับ คนหน้าฝีดาษก็หลบวูบไปหลังต้นไม้ต้นหนึ่ง

ความสามารถในการสะกดรอยของหน้าฝีดาษไม่สูงเยี่ยมกระไร หากมิใช่ก๊วยได้โล่วสองวันมานี้จิตใจเลื่อนลอยไม่อยู่กับตัว คงพบเห็นมันแต่แรกแล้ว

ฝ่ายตรงข้ามเป็นคนหน้าฝีดาษที่จุ้ยยิ้วแชเล่าว่าทุ่มเทไข่มุกกำซับนางบ่วนนิบัตนหรือ ?

ก๊วยได้โล่วคล้ายจงใจราวไร้เจตนา หันร่างสาวเท้าเข้าหาคนหน้าฝีดาษอย่างแช่มช้า

ก๊วยได้โล่วตระเตรียมว่า ขณะจะบรรลุถึง จะทะยานเข้าหาคร่าคุมคนหน้าฝีดาษไว้สอบถามข้อเท็จจริง

มิคาดคนหน้าฝีดาษกลับตื่นตัวขึ้น เหลียวหน้าสาวเท้ากลับสู่เส้นทางเมื่อขามา

ก๊วยได้โล่วพอเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น คนหน้าฝีดาษก็เร่งเร็วกว่าเดิม

ยามกลางวันแสก ๆ ท่ามกลางผู้คนคราคร่ำ ย่อมไม่อาจใช้วิชาตัวเบาก๊วยได้โล่วได้แต่ก้าวยาว ๆ ตามติดอยู่ด้านหลัง

ความจริงเป็นคนหน้าฝีดาษสะกดรอย บัดนี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นก๊วยได้โล่วติดตามคนหน้าฝีดาษ

ตอนต้นฤดูร้อนเป็นช่วงเวลาแห่งการท่องบึงน้ำริมฝั่ง ยามนี้ปรากฏบุรุษสตรีในอาภรณ์แพรพรรณสัญจรไปมาขวักไขว่

ที่ซึ่งมีผู้ท่องเที่ยวคับคั่ง ขอทานย่อมมากเป็นพิเศษ ดังนั้นในกลุ่มคนมีขอทานปะปนอยู่ นี่นับเป็นฤดูเก็บเกี่ยวของขอทาน ต่อให้เป็นขอทานที่เกียจคร้านที่สุดย่อมเคลื่อนไหว

คนหน้าฝีดาษนั้นมุดฝ่ากลุ่มคนตลอดเวลา มีอยู่หลายครากก๊วยได้โล่วแทบคลาดสลัดหลุด

ดีที่ก๊วยได้โล่วโชคดีมิน้อย พอถึงยามคับขัน ประจวบกับเห็นรอยฝีดาษบนใบหน้ามัน

ผู้ที่มีโฉมหน้าพิเศษพิสดาร ไม่บังควรสะกดรอยตามผู้อื่นจริง ๆ

จวบจนถึงตอนท้าย คนหน้าฝีดาษคล้ายถูกติดตามจนร้อนรุ่ม พานสลัดหลุดจากเขตบึงน้ำ มุ่งสู่ที่ซึ่งปราศจากร่องรอยผู้คน คล้ายคิดหลอกล่อก๊วยได้โล่วถึงทำเลรกร้างเพื่อจัดการตน

ก๊วยได้โล่วมิเพียงไม่นำพาปรารมภ์ กลับติดตามเร่งร้อนกว่าเดิม

ตนต้องการสอบปากคำคนหน้าฝีดาษว่า มันรู้จักอี้ฉิกหรือไม่ ล่วงรู้ร่องรอยอี้ฉิกหรือไม่

มิคาดคนหน้าฝีดาษพลันทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง

ความจริงขอทานมักถูกคนไล่ล่าตาม อาจบางทีถูกสุนัขไล่ล่า หรือถูกคนติดตาม ไม่น่าพิศวงอย่างไร

ที่น่าประหลาดคือ บุคคลที่สวมใส่อาภรณ์เรียบ ๆ ร้อย ๆ กลับไล่ล่าติดตามขอทานผู้หนึ่งตามท้องถนน

ก๊วยได้โล่วทราบว่ามีคนสังเกตสนใจตนแล้ว ในจำนวนนั้นคล้ายมีนักล่าทางกรมเมืองจริง ๆ สองคน

พวกมันความจริงลาดตระเวนอยู่ในละแวกใกล้เคียง ตอนนี้กลับตระเตรียมสกัดขัดขวางก๊วยได้โล่ว สอบปากคำให้รู้แน่

ก๊วยได้โล่วขอเพียงถูกขัดขวางไว้ คนหน้าฝีดาษคงหลบหนีจนไร้ร่องรอยแน่นอน

นี่เป็นเบาะแสสืบเสาะถึงอี้ฉิกเพียงสายเดียว ก๊วยได้โล่วไหนเลยยินยอมปล่อยให้หลุดมือโดยง่ายดาย

ยามนั้นกลอกกลิ้งดวงตาตลบหนึ่ง พลันชี้มือไปยังคนหน้าฝีดาษที่วิ่งอยู่เบื้องหน้า ร่ำร้องว่า

"ขอทานนี้เป็นโจรลักขโมย ผู้ใดช่วยเหลือเราจับกุมตัวไว้ จะกำนัลให้ยี่สิบตำลึง"

วาจาสุดท้ายบังเกิดประสิทธิภาพทันที นักล่าทั้งสองสะบัดหน้าไล่ล่าตามคนหน้าฝีดาษนั้นอย่างรวดเร็ว

มีบ้างบางคนส่งเสียงโห่ร้องสนับสนุน

คนหน้าฝีดาษพลันลอยตัวขึ้น พลิ้วข้ามศีรษะผู้คนห้าหกคน ทะยานขึ้นบนสันหลังคาตึกเบื้องหน้า

คำนวณจากวิชาตัวเบา กลับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งในวงนักเลง

เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้แต่ผู้คนที่ไม่คิดยุ่งเกี่ยวก็ร่ำร้องขึ้นมา

"คนผู้นี้มิเพียงเป็นคนลักเล็กขโมยน้อย ดูถ้ายังเป็นจอมโจรปล้นชิง อย่าปล่อยให้มันหนีรอดได้"

เสียงร่ำร้องแม้อื้ออึง แต่กลับไม่มีคนขึ้นหลังคาตึกไล่ล่าตามแม้สักคนเดียว

นักล่าทั้งสองก็ได้แต่ยืนหยัดอยู่เชิงกำแพง

วิชาตัวเบาหาใช่หลักวิชาที่ทุกผู้คนเรียนรู้ได้ ตัวเบาเยี่ยงคนหน้าฝีดาษในผู้คนสิบหมื่นคน มีเพียงคนสองคนสามารถทัดเทียบเปรียบติด

ดีที่ก๊วยไต้โล่วคือคนสองคนนั้น

ก๊วยไต้โล่วพลันลอยตัวข้ามศีรษะผู้คน ละลิ่วลงบนหลังคาตึก ปากร่ำร้องว่า

"เราเป็นนักล่าจากนครหลวง เดินทางมาจับกุมตัวโจรร้ายนี้เป็นพิเศษ ขอผู้กล้าจากทุกสารทิศให้ความร่วมมือด้วย"

ตนก็ทราบว่ามิว่าผู้กล้าจากทิศใด ล้วนไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่ร่ำร้องตะโกนก้องเพียงเพื่อรบกวนสมาธิคนหน้าฝีดาษเท่านั้น

คนหน้าฝีดาษกลับหวั่นไหวใจขึ้นมาจริง ๆ

ยามกลางวันแสก ๆ กระโดดโลดแล่นอยู่บนหลังคาตึกผู้อื่น นับเป็นเป้าสะดุดตาอย่างแท้จริง

คนหน้าฝีดาษพลันละลิ่วลงสู่พื้น

เบื้องล่างเป็นตรอกเล็ก ๆ สายหนึ่ง มีครอบครัวอยู่เพียงหกเจ็ดหลังคาเรือน

ก๊วยไต้โล่วพอเร่งรุดมาถึง ประจวบกับเห็นคนหน้าฝีดาษถลันเข้าประตูใหญ่บานหนึ่ง

ประตูบานนี้กลับเปิดกว้างอยู่

มิว่าเป็นยุคสมัยสันติเพียงใด ครอบครัวที่เปิดประตูใหญ่อยู่ตลอดทั้งวันกลับมีไม่มากนัก

แสดงแน่ชัด ครอบครัวนี้ต้องมีความสัมพันธ์กับคนหน้าฝีดาษนี้ มิแน่นักว่าสถานที่นี้เป็นบ้านของมันเอง

ก๊วยได้โล่วไม่แยแสมากความ พุ่งตามติดเข้าไปทันที

กลางลานตีกปราศจากผู้คน เบื้องหน้าเป็นห้องรับแขก กลับมีคนผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มิน่าเล่า ผู้อื่นมักบอกว่า สิบฝีดาษเก้าพิสดาร ท่านนับเป็นตัวประหลาดจริง ๆ"

ก๊วยได้โล่วยินดียิ่ง ถลันเข้าห้องรับแขกทันที

มิคาด ภายในห้องปราศจากคนหน้าฝีดาษแม้สักครึ่งคน มีแต่หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี คล้ายเป็นสามีภรรยากำลังคลอเคลียหยอกเอินกัน

สตรีเรือนร่างอวบอัดผิวกายขาวผ่อง ผุดผาดงดงามยิ่ง บุรุษกลับหน้าเหลืองซีดกระทั่งเอวยังไม่อาจยืดตรง

บุรุษหากมีภรรยางามสะคราญไป บางครั้งกลับมินับเป็นวาสนา หากแต่ต้องทุ่มเทเรี่ยวแรงอยู่ทุกวันคืน

ทั้งสองพอเห็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งบุกรุกเข้ามา สร้างความแตกตื่นตกใจยิ่งกำลังขวัญของสามี คล้ายยังอ่อนกว่าภรรยา ถึงกับแทบล้มลงบนร่างภรรยา ตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร ? เข้ามาไยกัน ?"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"มาเสาะหาคน"

"หาผู้ใด ?"

"เสาะหาคนหน้าฝีดาษคนหนึ่ง คนหน้าฝีดาษที่ท่านเอ่ยถึงเมื่อครู่เป็นใคร ?"

ตาหยาดเยิ้มของภรรยานั้นจับจ้องมองก๊วยได้โล่วตลอดเวลา พลันผุดลุกขึ้นชิงกล่าวว่า

"คนหน้าฝีดาษที่มันเอ่ยถึงเป็นเรา หรือท่านมาเสาะหาเรา ?"

ปลายจมูกของนางมีรอยฝีดาษสีขาวอยู่หลายจุดจริง ๆ !

ก๊วยได้โล่วถึงกับตะลึงลานกับที่

ภรรยานั้นชม้ายมองมา กล่าวอีกว่า

"หรือท่านรับทราบกิตติศัพท์เรา จึงสืบเสาะมา น่าเสียดายที่มาสายเกินการณ์ ตอนนี้เราแต่งงานกับผู้คน ไม่รับแขกเหรื่อแล้ว"

ก๊วยโล่วรับฟังจนหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

ซึ่งความจริงก๊วยโล่วสมควรดูออกแต่แรกว่า สตรีดีงามไหนเลยจับจ้องบุรุษเพศเยี่ยงนี้

ผู้เป็นสามีแสดงอานุภาพขึ้นมา กระโดดปราดขึ้นร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านได้ยินหรือไม่ นางเป็นภรรยาของเราแล้ว มิว่าผู้ใดก็อย่าได้คิดหมายกระทบกระทั่งนาง ท่านยังไม่ออกไปอีก ?"

ก๊วยโล่วอดถามมิได้ว่า

"เมื่อครู่มีบุคคลอื่นเข้ามาหรือไม่ ?"

ภรรยานั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ภายในเมืองแม้ยังมีปิศาจราคะเยี่ยงท่าน แต่มิมีขวัญกล้าปานนี้ ถึงกับบุกรุกเข้าบ้านช่อง เสาะหาภรรยาผู้อื่น"

ผู้เป็นสามียิ่งขุ่นเคืองใจ ชี้มือมาที่ปลายจมูกก๊วยโล่ว ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านหากยังไม่ออกไป เราจะต่อยศีรษะท่านแตกระเบิด"

ก๊วยโล่วถึงกับหัวร่อออกมา

มือของคนผู้นี้คล้ายกรงเล็บไก่ มิแน่นักว่าจะตีแมลงวันตายได้ กลับบอกว่าคิดต่อยตีคน

ก๊วยโล่วตบไหล่ฝ่ายตรงข้าม กล่าวว่า

"ท่านวางใจ ไม่มีผู้ใดช่วงชิงภรรยาของท่าน แต่ท่านยังคงถนอมเรี่ยวแรงของตนเองไว้ อย่าได้หักโหมเกินไป"

มิรอให้ฝ่ายตรงข้ามกล่าววาจา ก็หันกายจากมา

ก๊วยโล่วขุ่นข้องใจยิ่ง ตนเห็นคนหน้าฝีดาษเข้ามาชัด ๆ ไฉนหายสาบสูญอย่างกะทันหัน หรือมันสามารถชำแรกลงพสุธา ?

สามีภรรยาคู่นี้ย่อมสมคบคิดกับคนหน้าฝีดาษแต่แรก แต่ตนกลับไม่อาจเปิดโปง อย่าว่าแต่การบุกรุกเข้าบ้านผู้คนยามกลางวัน นับเป็นฝ่ายขาดเหตุผล

อยู่แล้ว

ตอนนี้คนหน้าฝีดาษคงหลบลี้หนีหน้าแล้ว ตนแม้สืบเสาะหา ก็มิแน่นักว่าจะพบพาน หลังจากขบคิดเล็กน้อย ตกลงใจว่าจะเสาะหาสถานที่ดื่มกินเป็นการใหญ่รอถึงยามค่ำคืน ค่อยย้อนกลับมายังละแวกใกล้เคียงนี้ หากไม่พบพานคนหน้า-ฝีดาษ ก็มิยอมเลิกรา

๓๘

ศาลเจ้ามังกรสมุทร

อาทิตย์ใกล้ลับฟ้า ยามนี้เริ่มดื่มสุรา ไม่ถือว่าเช้าเกินไป

ร้านอาหารที่โอ่โถงที่สุดภายในเมือง เรียกว่าหวยปิงเล้า เป็ดตุ๋นและปลาหลีฮื้อเลื่องชื่อทั้งใกล้ไกล สุราฮุงจากเมืองฮุงเอี้ยงก็มีดีกรีร้อนแรง

ก๊วยโต้วโล่วเลือกที่นั่งริมหน้าต่าง ทรุดนั่งลง สั่งอาหารมาจนเต็มโต๊ะ

ก่อนออกเดินทางมายังเมืองจี๋น้ำ พี่ใหญ่แห่งเมืองตะวันออกยังกำนัลเงินทองแก่ดนจำนวนหนึ่ง ให้เป็นค่าใช้จ่ายในระหว่างทาง บางครั้งผู้ยิ่งใหญ่ประจำถิ่นยังมีคุณธรรมสหายเลิศล้ำกว่าผู้กล้าในวงนักเลงอีก

ปรกติขอเพียงดื่มสุราสักหลายจอก ก๊วยโต้วโล่วก็จะเบิกบานใจขึ้นมา

แต่สองวันมานี้ สุราพอแตะสัมผัสกับลิ้น คล้ายมีรสขม มิหนำซ้ำเมามายได้ง่ายดายเป็นพิเศษ

ค่ำคืนนี้ก๊วยโต้วโล่วมีเรื่องต้องกระทำ ดังนั้นไม่กล้าดื่มมากไป เพียงรับประทานกับถ่ายเดียว

อาทิตย์สนธยาพอลาลับ ร้านอาหารเริ่มคึกคัก ผู้คนสารพัดสารพันขึ้นเหลามาโดยมิหยุดยั้ง ในจำนวนนั้นมีบุรุษผู้ควบคุมซ่อง นำพานางคณิกาตกแต่งกายจนแพรวพรายมาสนองความต้องการของแขกเหรื่อ

ดังนั้นในห้องสงัด ซึ่งใช้บานกั้นกางกั้น บังเกิดเสียงมโหรีบรรเลง เสียงเพลงขับกล่อม สัพยอกหยอกเอิน ชนจอกสุราดังขึ้น

แต่ก๊วยโต้วโล่วคล้ายนั่งอยู่อีกโลกหนึ่ง นี่ความจริงเป็นเรื่องสร้างความกระดือ-

รือร้นสนใจแก่ตนที่สุด ตอนนี้กลับไร้ความหมายแม้แต่น้อย

หากปราศจากอี๊ฉิกอยู่เคียงข้าง คล้ายกับผักไม่ได้ใส่เกลือ จืดชืดไร้รสชาติ

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจ ค่อย ๆ รินสุราแก่ตนเองจอกหนึ่ง พลันเห็นสตรีสาวห้าหกนาง ห้อมล้อมชายฉกรรจ์ชุดทองสะพายกระบี่ขึ้นเหลามา

อย่าว่าแต่ผู้รับใช้ภายในร้าน แม้แต่ก๊วยได้โล่วก็ดูออกว่าชายฉกรรจ์ชุดทองนี้เป็นอาคันตุกะมือเติบ จับจ่ายเงินทองราวกับเป็นธุลีไร้ค่า

ก๊วยได้โล่วอดชำเลืองแลมิได้ การมองครานี้สร้างความแตกตื่นจนจอกสุราในมือแทบร่วงหล่นลง

ชายฉกรรจ์ชุดทองกลับเป็นคนหน้าฝีดาษ ซึ่งเมื่อครู่เป็นขอทานอยู่ริมบึงน้ำ

เมื่อยามเที่ยงยังเป็นขอทาน พอถึงยามค่ำคืนกลับกลายเป็นนักท่องเที่ยวมือเติบนับว่าแปรเปลี่ยนอย่างใหญ่หลวงจริง ๆ

แต่มิว่ามันแปรเปลี่ยนกลับกลายอย่างไร ก๊วยได้โล่วยังคงมองปราดเดียวก็จดจำออก

ผู้ใดเรียกมันมีรอยฝีดาษมากมายปานนั้น ?

ก๊วยได้โล่วพลันเบือนหน้ากลับมา จับจ้องมองป้ายยี่ห้อที่ริมหน้าต่าง ครานี้ตนตกลงใจว่าจะไม่เคลื่อนไหวโดยพลการอีก

ตอนนี้ก๊วยได้โล่วหากถลันเข้าหา เค้นถามคนหน้าฝีดาษว่า มันไฉนกำนัลไข่มุกแก่จุ้ยยิ้วแช มันล่วงรู้ร่องรอยอี๊ฉิกหรือไม่ บุคคลอื่นย่อมเข้าใจว่าตนเป็นคนบ้าคลั่ง คนหน้าฝีดาษก็สามารถปฏิเสธบอกปัดอย่างสิ้นเชิง

ยามนั้นคนหน้าฝีดาษเข้าสู่ห้องสงัดไปแล้ว

แขกเหรื่อสตรีที่ร่วมทางมากับมัน แสดงว่ามิใช่สตรีดีงาม ไม่นานให้หลังก็เริ่มร้องเพลงอยู่ภายใน กลับเป็นเพลงเซียวอวงแก (ตัวมารน้อย) และชิงกอกอ (สุดที่รัก) คันลามกบัดสี

ที่น่าประหลาดคือ ในโถงหล้ากลับมีบุรุษจำนวนมากชมชอบรับฟังเพลงเยี่ยงนี้

ก๊วยได้โล่วสั่งสุราอีกป้านหนึ่ง กับแกล้มจานหนึ่ง ต่อให้คนหน้าฝีดาษดื่มกินถึงยามฟ้าสางสว่าง ตนก็จะรอคอยถึงฟ้าสางสว่างเช่นกัน

มิคาด คนหน้าฝีดาษกลับออกมาโดยเร็ว ทั้งยังร่ำดื่มจนเมามาย ประคอง

ไหล่สตรีสาวอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีนางหนึ่ง ร้องถามผู้รับใช้ว่า ที่ล้างมืออยู่ที่ไ

ที่แท้มันดื่มสุรามากเกินไป กลับคิดหาทางระบายออก

ก๊วยโล่วยังสะกดกลั้นใจไว้ จับจ้องมองมันลงจากเหลา รอคอยอยู่ครึ่งค่อนวั ยังมิเห็นมันกลับขึ้นมา ต้องครุ่นคิดขึ้น

"หรือมันพบเห็นร่องรอยของเรา อ้างว่าจะไปปัสสาวะ ฉกฉวยโอกา หลบหนีไป?"

ความคิดมิทันสิ้นสุด หางตาเหลือบเห็นถนนด้านตรงข้าม มีคนผู้หนึ่งก้ ศีรษะก้าวเดิน กลับเป็นคนหน้าฝีดาษนั่น

มันหลบลี้หนีหน้าจริงๆ ก๊วยโล่วยามร้อนรุ่มใจ พลันทะลวงออกนอ หน้าต่าง ผู้มาดื่มกินถึงกับร่ำร้องดังระงม เข้าใจว่าคนผู้นี้คิดกระโดดเหล อัตวินิบาตกรรม

คนหน้าฝีดาษหน้าก็เหลียวมองมาแวบหนึ่ง ขยับกายวูบ พลันมุดปราดเข้ ร้านค้าเสบียงกรังที่ด้านตรงข้าม

ที่หน้าประตูร้านเสบียงกรัง กองสุมด้วยกระสอบบรรจุแป้งหมี่ เข่งบรรจุข้าวสา ยังมีทารกชายซุกซนน้ำมูกเนืองนองหน้าผู้หนึ่ง เตะตะกร้อขนไก่อยู่

รอจนก๊วยโล่วเร่งรุดมาถึง คนหน้าฝีดาษก็สาบสูญจนไร้ร่องรอย

ผู้รับใช้และเสมียนในร้านเสบียงกรังมิมีเรื่องราวใดกระทำ จึงเล่นหมากรุกอ หน้าคอกเสมียน

ดูจากท่าทีอันปลอดโปร่งเฉื่อยชาของพวกมัน มิคล้ายมีคนบุกเข้าร้านไป

หรือผู้คนสองคนนี้ก็สมคบคิดกับคนหน้าฝีดาษตระเตรียมเล่นละครตบตาดน

คราครั้งนี้ก๊วยโล่วไม่บุกเข้าร้านโดยวู่วาม กลับเบี่ยงวูบมาด้านข้าง กวักมื เรียกหาทารกชายนั้นมา ล้วงเงินออกมาพวงหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราจะสอบถามเจ้าบางประการ เจ้าหากตอบมา จะกำนัลเงินจำนวน ให้เจ้าซื้อลูกกวาด"

ทารกชายมือหนึ่งถือตะกร้อขนไก่ มือหนึ่งเช็ดน้ำมูก ดวงตากลับจ้องจับอยู่ เศษเงินพวงนั้น

มิว่าผู้ใหญ่ก็ดี ทารกก็ดี น้อยคนนักที่ไม่ชมชอบเงินทอง

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจหรือไม่ ขอเพียงบอกความจริงมา เงินพวงนี้จะเป็นของเจ้า"

ทารกชายผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าล้วนพูดความจริง บิดาบอกว่าเด็กทารกหากพูดโป้ปด ภายหน้าลิ้นจะเน่าเปื่อย"

"ถูกต้อง บอกความจริงจึงเป็นทารกอันประเสริฐ ร้านเสบียงกรังนี้เป็นของเจ้ากระมัง ?"

"ใช่แล้ว บ้านเรามีข้าวสารมากมายก่ายกอง รับประทานร้อยปีก็ไม่หมด"

"ในบ้านเจ้ายังมีคนหน้าฝีดาษอยู่คนหนึ่ง ใช่หรือไม่ ?"

ทารกชายกะพริบตากล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อออก คิดหลอกลวงให้เด็กทารกบ่งบอกความจริง นับว่ามิลำบากยากเย็นแม้แต่น้อย

แต่ผู้ใหญ่หลอกลวงทารก มิใช่เรื่องมีเกียรตินัก ดังนั้นยัดเยียดเศษเงินไว้ในมือทารก กล่าวว่า

"เราไม่เคยเห็นคนหน้าฝีดาษมาก่อน เจ้านำออกมาให้เราดูได้หรือไม่ ?"

ทารกชายหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ย่อมได้ มันเพิ่งเข้าไป กำลังจะออกมา"

"มันจะออกมาจริง ๆ ?"

ทารกชายผงกศีรษะ กลอกกลิ้งดวงตาดลบหนึ่ง พลันกล่าวว่า

"มันออกมาแล้ว"

มือหนึ่งกำเศษเงินพวงนั้น เหวี่ยงตะกร้อทิ้ง ฉุดลากคนหน้าฝีดาษที่เพิ่งสาวเท้าจากร้านเสบียงกรังออกมา

เป็นคนหน้าฝีดาษอายุเจ็ดแปดขวบคนหนึ่ง !

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานอีกครา ถึงกับหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้

ทารกชายกลับหัวร่ออย่างเบิกบาน กล่าวว่า

"มันเรียกว่าเซียวซา (สามน้อย) เป็นตี่ตี๋ (น้องชาย) ข้าพเจ้า หน้าฝีดาษ

ตั้งแต่เล็ก บ้านเรามีคนหน้าฝีดาษเยี่ยงนี้เพียงคนเดียว"

ก๊วยโล่วงงงันวูบ จึงสะบัดหน้าจากมา

ได้ยินทารกชายนั้นยังกล่าวว่า

"เซียวซา หากแม้นคนผู้นี้มองเจ้าแวบหนึ่ง ก็กำนัลเศษเงินแก่เราพวงหนึ่ง พวกเราคงร่ำรวยกัน ภายหน้าเจ้าต้องตกแต่งได้ภรรยาสวยงามแน่นอน"

ก๊วยโล่วทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ทราบว่าทารกชายนี้คงยึดถือตนเป็นตัวโง่งม

เพิ่งเหลียวหน้ามา เห็นผู้รับใช้เหลาปิงเล้าจับจ้องมองมา กล่าวว่า

"เมื่อครู่ นายท่านรับประทานอาหารสามตำลึงหกหุน เป็ดที่รับประทานหลงเหลือ สามารถห่อกลับไป"

สำหรับแขกเหรื่อที่พอดื่มสุราเสร็จสิ้น ก็กระโดดลงเหลาหลบหนี ผู้รับใช้ย่อมไม่เกรงอกเกรงใจด้วย

ก๊วยโล่วมิกล่าวกระไร ล้วงเงินแท่งหนึ่งยัดเยียดส่งให้ พลันถามว่า

"ท่านรู้จักคนหน้าฝีดาษเมื่อครู่นั้นหรือไม่ ?"

ผู้รับใช้พอรับเงินมา พบว่ามีมากกว่าค่าอาหารอีก ถึงกับแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยแม้มิเคยรู้จักคนหน้าฝีดาษ แต่สามารถแนะนำโฉมสะคราญที่ร่วมมากับมันต่อท่าน"

"เราต้องการหาคนหน้าฝีดาษนั้น กาลก่อนท่านเคยพบพานมันมาหรือไม่?"

ผู้รับใช้ส่ายหน้าปฏิเสธ ในใจครุ่นคิดขึ้น

"คนผู้นี้เป็นโรคใด ไม่ต้องการอิสตรีงามสะคราญ กลับเสาะหาคนหน้าฝีดาษ"

ก๊วยโล่วคร้านที่จะกล่าววาจากับมัน ตนทราบว่าหากสอบถามสตรีเหล่านั้น สืบสาวความเป็นมาของคนหน้าฝีดาษไม่ออก

คนหน้าฝีดาษนับเป็นตัวประหลาดจริง ๆ

มันหลบเลี่ยงก๊วยโล่วตลอดเวลา กลับปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าก๊วยโล่วอยู่เสมอ หากมิใช่จงใจ ในใต้หล้าไหนเลยมีเรื่องประจวบเหมาะปานนี้

ร้านเสบียงกรังนี้ และมีสามีซูบซีดภรรยาอวบอัดคู่นั้น คงมีความสัมพันธ์กับมันอย่างลึกซึ้ง คาดว่ามันอาศัยอยู่ภายในเมืองเป็นเวลานาน

แต่บุคคลอื่นคล้ายไม่เคยพบพานมันมาก่อน

มันกำนัลไข่มุกล้ำค่าแก่จุ้ยยิ้วแชแทนก๊วยได้โล่ว ย่อมต้องมีจุดมุ่งหมายแอบแฝง

แต่จุดมุ่งหมายมันคืออะไร ไฉนกระทำเรื่องประหลาดพิสดารเช่นนี้ ?

ก๊วยได้โล่วขบคิดจนสมองพองโต ยังนึกหาเบาะแสไม่ออก แทบคิดสลัดละเลยคนผู้นี้

มิคาด ในยามนั้นสตรีสาวที่ประคองคนหน้าฝีดาษลงจากเหลาเมื่อครู่ พลันบิดกายสาวเท้ามาจากด้านตรงข้าม ชม้ายตาแย้มยิ้มให้กับก๊วยได้โล่ว

ผู้รับใช้พอเห็นเช่นนั้น จึงปลีกตัวจากไป...ผู้ประกอบอาชีพนี้ มักรู้สถานการณ์เป็นอย่างดี

ขณะนั้น สตรีสาวบรรลุถึงเบื้องหน้าก๊วยได้โล่ว กล่าวเสียงอ่อนหวาน

"ท่านคงเป็นก๊วยตั่วเอี้ย (นายแซ่ก๊วย) กระมัง ?"

ก๊วยได้โล่วผงกศีรษะ กล่าวว่า

"คงเป็นคนหน้าฝีดาษนั้นบ่งบอกต่อท่านกระมัง ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเรียกว่าบ๊วยลั้ง สังกัดลิ้วชุนอี่ (ตึกรั้งสุขสันต์) ภายหน้าหวังให้ก๊วยตั่วเอี้ยแวะกรายไป"

"ท่านหากสืบเสาะคนหน้าฝีดาษนั้นแก่เราได้ เราจะแวะกรายไปหาท่านทุกวี่วัน"

สตรีสาวบ๊วยลั้งกะพริบตากล่าวว่า

"เป็นความจริง ?"

"ย่อมแน่นอน"

บ๊วยลั้งยิ้มแย้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าที่มาพบพานก๊วยตั่วเอี้ย เพราะเพื่อถ่ายทอดวาจาของคนหน้าฝีดาษต่อท่านเป็นพิเศษ"

"ถ่ายทอดวาจาใด ?"

"มันบอกว่ายามสามของคืนนี้ มันจะรอคอยท่านอยู่ในศาลเจ้าเล้งอ้วงเบี่ย (ศาลเจ้ามังกรสมุทร) ทางด้านตะวันออกของบึงได้เม้งโอ้ว และบอกว่า..."

ก๊วยได้โล่วกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

"บอกว่าอะไร ?"

"มันยังบอกว่า ท่านหากปราศจากกำลังขวัญมิกล้ารุดไป ก็หาเป็นไรไม่"

แย้มยิ้มหยาดเยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ก๊วยตั๋วเอี๊ยพอพบพานมัน อย่าลืมปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับข้าพเจ้าด้วย"

นางบ่งบอกที่ตั้งของตึกรั้งสุขสันต์ แล้วบิดกายจากไป

ก๊วยโล่วเพิ่งพบว่า ตนไม่บังควรรับปากนางปิศาจน้อยนี้ พึงสะกดกลั้นใจรอให้นางถ่ายทอดบอกวาจาของคนหน้าฝีดาษออกมาเองจึงถูกต้อง

คนหน้าฝีดาษยิ่งพิสดารสุดหยั่งคาด มันหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้ากับก๊วยโล่วชัด ๆ กลับนัดแนะตนไปพบพาน

หรือนี่เป็นอุบายประการหนึ่ง ?

มันวางหลุมพรางกับดักอยู่ในศาลเจ้ามังกรสมุทรนั้น รอให้ก๊วยโล่วแส่หาไปติดกับดักเอง ?

มันคล้ายล่วงรู้เรื่องของก๊วยโล่วมากหลาย ก๊วยโล่วกลับไม่เคยพบพานฝ่ายตรงข้ามมาก่อน อย่าว่าแต่มีความแค้นได้

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"สิบฝีดาษเก้าพิสดาร คำพังเพยประโยคนี้มิผิดพลาดจริง ๆ"

.....

ที่ซึ่งมีน้ำ คล้ายกับมีศาลเจ้ามังกรสมุทร

ศาลเจ้ามังกรสมุทร ก็เฉกเช่นกับศาลพระภูมิ เป็นเพียงสิ่งแต่งแต้มสถานที่ปราศจากผู้ดูแลหรือปฏิสังขรณ์ใด ๆ

ก๊วยโล่วมิรู้จักที่ตั้งศาลเจ้ามังกรสมุทร ทั้งคิดถนอมเรี่ยวแรงไว้ต้านทานรับมือคนหน้าฝีดาษ จึงโดยสารรถลามา

สารถีควบขับรถเป็นชายชราผู้หนึ่ง ผมเผ้าหงอกขาว ทั้งยังหลังค่อม

ก๊วยโล่วความจริงไม่คิดนั่งรถคันนี้ แต่รถคันอื่นพอถึงยามค่ำคืน ล้วนไม่ยอมมายังสถานที่เปล่าเปลี่ยวเยี่ยงศาลเจ้ามังกรสมุทรนี้

เส้นทางที่ทอดสู่ศาลเจ้าขรุขระกันดาร ทั้งยังมืดทะมึนปราศจากแสงโคมไฟ

สารถีชราคล้ายนั่งสัปหงกตลอดทาง เมื่อบรรลุถึงที่นี้ พลันรั้งบังเหียนลาไว้

เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"หากมุ่งหน้าไป จะบรรลุถึงศาลเจ้ามังกรสมุทร ท่านไปเองเถอะ"

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ท่านไยไม่ส่งข้าพเจ้าถึงประตูศาลเจ้า ?"

ชายชราหลังค่อมพลันแย้มยิ้มกล่าวว่า

"เนื่องเพราะยังคิดมีชีวิตอีกปีสองปี"

ยามวิกาลสงัดงัน รอยยิ้มของมันรู้สึกเยือกเย็นยะเยียบ

ก๊วยโล่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ทุกผู้คนล้วนไปยังศาลเจ้ามังกรสมุทรได้ ท่านไฉนไม่อาจส่งเราไป ?"

"ค่ำคืนนี้ผิดแผกจากวันอื่น ขอน้อมเตือนท่านอย่าได้สู่ที่นั้นจะประเสริฐกว่า"

"ค่ำคืนนี้ผิดแผกอย่างไร ?"

ชายชราหลังค่อมมิตอบคำ เบิกตาจ้องมองม่านวิกาลเบื้องหน้าก๊วยโล่วคล้ายพลันพบเห็นปิศาจก็ปาน

ก๊วยโล่วรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ อดเหลียวหน้าไปมิได้

วิกาลสงัดงัน ลมพัดกิ่งหลิวเอนลู่ คล้ายเงาปิศาจภูตพรายกำลังแยกเขี้ยวเกางเล็บ

แต่ก๊วยโล่วไม่ถึงกับหวาดหวั่นขวัญเสีย หัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านส่งเราไปเถอะ หากแม้นท่านตกตาย...เรา"

มิทันจบคำ ซุ่มเสียงพลันชะงักขาดหาย

ก๊วยโล่วพอเหลียวหน้ากลับมา ชายชราหลังค่อมกลับสาบสูญจนไร้ร่องรอย!

ที่ไกลตาก็มืดทะมึน ปราศจากเงาร่างผู้คน

ชายชราหลังค่อมไฉนหายสาบสูญ ? หรือถูกปิศาจร้ายในความมืดคร่ากุมตัวไป ?

สายลมยามพัดผ่าน ก๊วยโล่วอดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บมิได้ พึมพำว่า

"ท่านไม่ไป เราจะควบขับรถเอง"

กระโดดปราดมายังที่นั่งสารถี หยิบฉวยแส้ม้าขึ้น หวดแส้ใส่กลางอากาศเร่งเร้าลาออกเดินทาง

มิคาดเท้าทั้งสี่ข้างของลาเทียมรถ คล้ายตรึงติดกับพื้น ไม่ยอมรุดหน้าแม้สัก
ก้าวเดียว!

หรือกระทั่งลาตัวนี้ก็ดูออกว่า ในความมืดมนเบื้องหน้ามีลางสังหรณ์อัปมงคล?

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น พอประสบเหตุเช่นนี้ ย่อมหันกายกลับ เสาะหาสถานที่
ครึกครื้น ดื่มสุราสักสองจอก จากนั้นหาเตียงอันนุ่มนิ่ม ล้มกายลงหลับไหล

น่าเสียดายที่ก๊วยได้โล่วกลับมีนิสัยดื้อรั้นเยี่ยงโคถึก หากให้ตนล่าถอย
ตนพานจะรุดหน้า

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองลาเทียมรถ พึมพำว่า

"เจ้าเมื่อไม่ยอมไป เราก็มีขาเอง หรือมิรู้จักเดินเหิน?"

พานกระโดดลงจากรถ เชิดหน้ายืดอก ก้าวยาว ๆ ไปเบื้องหน้า

เบื้องหน้ายังคงเวิ้งว้างว่างเปล่า มองไม่เห็นเงาตึกใด

ทันใดเบื้องหลังพลันบังเกิดเสียงร่ำร้องประหลาดพิกลขึ้น

ก๊วยได้โล่วเหลียวหน้ากลับ จึงพบว่าลาเทียมรถมิทราบหันหัวกลับตั้งแต่เมื่อใด
ส่งเสียงร้องราวพบเห็นปิศาจ วิ่งตะบึงกลับเส้นทางเมื่อขามา

ก๊วยได้โล่วแค่นหัวร่อพึมพำว่า

"เรามิใช่ลา ท่านขู่ขวัญมันได้ แต่ยังไม่อาจสร้างความแตกตื่นแก่เรา"

พอเหลียวหน้ากลับ ยังคงแตกตื่นจนขวัญระริก

ในความมืดมนอนธการเบื้องหน้า มิทราบเพิ่มโคมดวงหนึ่ง เงาร่างสายหนึ่ง
ตั้งแต่เมื่อใด

โคมไฟกลับเป็นสีเขียว แสงโคมสีเขียวปัด ส่องต้องร่างคนผู้นั้น แต่ศีรษะมิ
กลับสวมหมวกปีกกว้างปลายแหลม หลุบต่ำลงมาปกปิดใบหน้าไว้

ก๊วยได้โล่วมองปราดเดียวก็ดูออก ฝ่ายตรงข้ามมิใช่คนหน้าฝีดาษนั้น

เนื่องเพราะคนผู้นี้มีเพียงเท้าเดียว เท้าซ้ายมันขาดสะบั้นเสมอเข่า บรรจุไม้เท้า
อยู่ด้ามหนึ่ง

แต่มันเมื่อขามา กลับปราศจากซุ่มเสียงอันผิดปรกติแม้น้อย

มันยืนหยัดอยู่ที่ไกลตา มือหนึ่งถือโคมไฟ อีกมือหนึ่งยึดถือกระบองดำมะเมื่อม
มิทราบจัดทำจากเนื้อไม้ หรือหล่อหลอมจากเหล็กไหล

มันแม้มีเพียงเท้าเดียว กลับยืนสงบแน่วนิ่งตระหง่านมั่นคงราวขุนบรรพต

ยามดึกดื่นค่อนคืน กลางท้องทุ่งรกร้าง พลันพบเห็นคนเยี่ยงนี้ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้า ไม่ว่าผู้ใดก็อดตื่นตระหนกมิได้

แต่ก๊วยโล่วกลับข่มสติเยือกเย็นลง ทั้งยังผงกศีรษะแก่คนผู้นั้นอย่างยิ้มแย้ม

ขอเพียงบุคคลอื่นยังไม่ทำร้ายตน มิว่าสำหรับกับผู้ใด ตนยังแสดงความเป็นมิตรให้

ก๊วยโล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ก๊วยนามโล่ว"

คนเท้าเดียวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เรายังไม่ได้ไต่ถามนามของท่าน"

"อย่างนั้นท่านปรากฏออกพบพานข้าพเจ้าด้วยจุดประสงค์ใด ?"

"ขอให้ท่านกลับไป"

"กลับไปที่ใด ?"

"ท่านมาจากที่ใด ก็กลับสู่ที่นั้น"

ก๊วยโล่วกะพริบตากล่าวว่า

"หรือท่านมิต้องการให้ข้าพเจ้ารุดสู่ศาลเจ้ามังกรสมุทร ?"

"ถูกต้อง"

"เพราะเหตุใด ?"

"นั่นเป็นสถานที่อัปมงคล ผู้ใดรุดไปต้องประสบภัยพิบัติ"

"อ้อ แต่เราท่านมิรู้จักมักคุ้น ท่านไฉนห่วงใยกังวลข้าพเจ้าปานนี้ ?"

คนเท้าเดียวเค้นเสียงว่า

"ท่านต้องรุดไปแน่นอน ?"

"มิผิด"

"อย่างนั้นท่านโค่นเราล้มลง ก้าวข้ามร่างเราไปเถอะ"

"ที่แท้ท่านรุดมาเพื่อต่อยตีกับข้าพเจ้า"

คนเท้าเดียวไม่กล่าวกระไรอีก พลันสะบัดมือวูบ โคมไฟในมือก็แหวกพุ่งออกปักฉึกลงบนกิ่งหลิวข้างทางต้นหนึ่งพอดี

ก๊วยไต้โล่วร้องโพล่งว่า

"ฝีมืออันยอดเยี่ยม คำนวณจากฝีมือนี้ ข้าพเจ้ามิแน่นักว่าจะสู้ท่านได้"

"ท่านหากคิดหวนกลับในตอนนี้ ยังทันท่วงทีอยู่"

ก๊วยไต้โล่วกลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เนื่องเพราะมิแน่นักว่าจะสู้ท่านได้ จึงคิดต่อสู้ด้วย หากแม้นมั่นใจว่าสามารถเอาชัย ยังจะต่อยตีไยกัน?"

"ประเสริฐมาก กำลังขวัญอันกล้าแข็งนัก เราไม่เคยฆ่าคนที่มีกำลังขวัญมาก่อน อย่างมากเพียงฟันสองเท้ามันขาดสะบั้นเท่านั้น"

"แต่ข้าพเจ้าอย่างมากเพียงฟันเท้าท่านข้างหนึ่ง เนื่องเพราะท่านมีเพียงเท้าเดียว"

ก๊วยไต้โล่วพลันพบว่า คนหน้าฝีดาษ ชายชราหลังค่อมและคนเท้าเดียวนี้สมคบคิดกันแต่แรก วางหลุมพรางดักล่อตนมาติดกับ แต่จนบัดนี้ยังมิทราบว่าเป็นหลุมพรางเยี่ยงไร?

การต่อสู้คราวนี้ ศัตรูเร้นลับ ตนเปิดเผย ตนมีโอกาสเอาชัยไม่มากนัก ดังนั้นจงใจกล่าววาจากระตุ้นโทสะฝ่ายตรงข้าม

คนเท้าเดียวบันดาลโทสะจริงๆ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด กวาดกราดไม้เท้าในมือเข้าหาก๊วยไต้โล่ว

ไม้เท้ามันยาวเพียงสามสี่เชียะ มันห่างจากก๊วยไต้โล่วอย่างน้อยสองสามวา แต่พอสะบัดมือวูบ ไม้เท้าก็คุกคามถึงเบื้องหน้าก๊วยไต้โล่ว

ไม้เท้านี้รวดเร็วว่องไวนัก

ก๊วยไต้โล่วมิได้พกอาวุธติดตัว เพียงถลันหลบมาด้านข้าง

แต่กระบวนท่าคนเท้าเดียวยิ่งมายิ่งเร่งร้อนรวดเร็ว ก๊วยไต้โล่วแม้จำแนกกระบวนท่ามันไม่ออก แต่ทราบดีว่า เพลงไม้เท้าชุดนี้ต้องมีความเป็นมาใหญ่หลวงนัก

ในวงนักเลงผู้ที่ใช้ไม้เท้าเป็นอาวุธ มีแต่ขอทานและหลวงจีน

ไม้เท้าของขอทานเรียกว่าไม้เท้าตีสุนัข เพลงอาวุธที่ใช้ขนานนามไม้เท้าตีสุนัขพลิกแพลงกลับกลายสลับซับซ้อน

กระบวนท่าของคนเท้าเดียวกลับแกร่งกร้าวเกรี้ยวกราด ปราศจากเคล็ดความ

พลิกแพลง แสดงว่ามิใช่เพลงไม้เท้าตีสุนัขของพรรคกระยาจก

ก๊วยโล่วกลอกกลิ้งดวงตาดลบหนึ่ง พลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นใครแล้ว"

เพลงไม้เท้าของคนเท้าเดียวพลันเชื่องช้าลงวูบ กล้ามเนื้อทั่วทั้งร่างพลันเขม็งเกร็ง

มันไฉนตื่นตระหนกปานนี้ ? หรือมันมีความลับที่ไม่อาจบอกต่อผู้คน กริ่งเกรงถูกคนเปิดโปง ?

พริบตานั้นก๊วยโล่วพลันตีโต้ไป ต่อยหมัดทั้งสองดังครืนครั่น สอดแทรกไปในช่องว่างรอยโหว่ของคนเท้าเดียว เพลงไม้เท้าของคนเท้าเดียวถึงกับมิสามารถร่ายรำใช้ออก

ยอดฝีมือยามชิงชัย ก็เฉกเช่นกับการพันตูหมากรุก หากแม้นเดินแต้มพลาดผิดตาเดียว อาจพ่ายแพ้ทั้งกระดาน

ทันใด ก๊วยโล่วต่อยหมัดขวากระแทกมายังทรวงอกท้องน้อยของคนเท้าเดียว

คนเท้าเดียวพอปิดป้อง ก๊วยโล่วพลันพลิกแพลงกระบวนท่า ตวัดมือขึ้นปาดวูบ หมวกปีกบนศีรษะคนเท้าเดียวก็ร่วงหล่นลงมา

หมวกปีกพอหลุดจากศีรษะ เผยเห็นเป็นใบหน้าอันซีดสลด ศีรษะที่ล้านเลี่ยนบนศีรษะมีรอยจี้ของธูปสิบสองจุด

ก๊วยโล่วหงายร่างสาดพุ่งถอยจากเดิม ร่ำร้องว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดามิผิด ท่านเป็นหลวงจีนจริง ๆ"

สีหน้าคนเท้าเดียวยิ่งซีดสลด พลันกระทืบเท้าสะบัดซัดไม้เท้าในมือออกกระแทกโคมไฟบนกิ่งหลิวร่วงหล่นลง

รอบบริเวณกลับคืนสู่ความมืดมิดอีกครา

คนเท้าเดียวขยับกายวูบ ก็หายลับไปในความมืด

ก๊วยโล่วกลับพิศวงสงสัยขึ้นมา คำนึงในใจ

"เป็นหลวงจีนมีอันใดเสื่อมเสียหน้า มันไฉนประหวั่นลนลานปานนี้ คล้ายยังตื่นเต้นตึงเครียดกว่าถูกคนจดจำออกว่า มันเป็นนักโทษหลบหนีการจับกุมเสียอีก"

ก๊วยโล่วขบคิดไม่เข้าใจจริง ๆ

แต่ตอนนี้ตนมีความยุ่งยากมากพอแล้ว ไหนเลยมีเวลาคร่ำคิดถึงเรื่องของผู้อื่นอีก ?

เบื้องหน้าเมื่อไม่มีคนสกัดขวางทาง ก๊วยโต้โล่วจึงมุ่งหน้าสืบต่อ

เดินไปเดินไป เบื้องหน้าสายตาพลันปรากฏแสงโคมไฟสว่างวูบราวปาฏิหาริย์

แสงโคมไฟอันสว่างไสว ส่องต้องศาลเจ้าเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง

ในที่สุดก็บรรลุถึงศาลเจ้ามังกรสมุทรแล้ว

มาตรว่าบรรลุถึงศาลเจ้ามังกรสมุทร แต่เป็นผู้ใดจุดโคมไฟขึ้นในศาลเจ้า ?

มันไฉนพลันจุดโคมไฟมากมายปานนี้ ?

ในศาลเจ้าจุดโคมไฟเจ็ดดวง แต่กลับไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว

ก๊วยโต้โล่วพอย่างเข้าศาลเจ้า ก็เหลียวซ้ายแลขวาคล้ายกับเป็นผู้มาท่องเที่ยวปลอดโปร่งเฉื่อยชายิ่ง

แท้ที่จริงแล้ว จิตใจของตนกลับเขม็งตึงเครียด

คนหน้าฝีดาษที่ทำเช่นนี้ ย่อมไม่ล้อเล่นกับตน

บัดนี้ก๊วยโต้โล่วเพียงรอให้ฝ่ายตรงข้ามเปิดโปงศักดิ์ศรี บ่งบอกจุดประสงค์ออกมา

ช่วงเวลานั้นคงหวาดเสียวเบี่ยมอันตรายยิ่ง อาจจะพิสูจน์ความเป็นตายก๊วย-โต้โล่วในบัดดล

ทันใด โคมไฟบนแท่นบูชาพลันดับวูบ

ที่นี้ไม่มีลม โคมไฟไฉนดับไปโดยปราศจากสาเหตุ ?

ก๊วยโต้โล่วขมวดคิ้วสาวเท้าเข้าพิจารณาดู ค่อยพบว่าน้ำมันในโคมแห้งขอด ดังนั้นแสงไฟจึงดับวูบ

โคมไฟแม้ดับเอง แต่โต้แท่นบูชาคล้ายมีของสิ่งหนึ่งกำลังเคลื่อนไหว สั่นระริกมิหยุดยั้ง

ก๊วยโต้โล่วถอยปราดไปสามก้าว กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ผู้ใด ?"

โต้แท่นบูชาปราศจากเสียงขานรับ แต่ของสิ่งนั้นกลับสั่นระริกจนผ้าม่านที่

คลี่คลุมแท่นบูชาพลิ้วไสว

ก๊วยไต้โล่วพลันถาโถมไปตลบผ้าม่านขึ้น พริบตานั้นต้องตะลึงลานกับที่

.....

ใต้แท่นบูชาอันปรักหักพัง กลับขดกายด้วยดรุณีสาวอายุสิบหกสิบเจ็ด งามสะคราญปานบุปผาเบ่งบานนางหนึ่ง

ก่อนที่จะมาถึงที่นี้ ก๊วยไต้โล่วมิทราบพบพานบุคคลประหลาด เรื่องราวพิสดารมากมายปานใด ใต้แท่นบูชามิว่าซุกซ่อนภยันตรายเพียงไร ศัตรูที่น่าสะพรึงกลัวปานไหน ก๊วยไต้โล่วกลับไม่พิศวงสงสัย

แต่ก๊วยไต้โล่วคาดคิดมิถึงมาก่อนว่า บุคคลที่พบพานเพียงเป็นดรุณีน้อยนางหนึ่ง

นางอ้อนแอ้นแบบบาง น่าสมเพชเวทนากระไรปานนั้น อาภรณ์ที่สวมใส่ก็เบาบางยิ่ง ตลอดทั้งร่างสั่นระริก มิทราบหนาวเหน็บหรือประหวั่นพรั่นพรึง

นางพอพบพานก๊วยไต้โล่ว ถึงกับยกสองมือป้องอก ร่างขดเป็นก้อนกลม ตาคู่งามทอแววหวาดหวั่นและวิงวอน กล่าวอย่างยากเย็น

"วิงวอนท่าน อภัยละเว้นข้าพเจ้าเถอะ"

ก๊วยไต้โล่วตะลึงลานวูบใหญ่จึงกล่าว

"ท่านเป็นใคร ? ไฉนมายังที่นี้ ?"

"วิงวอนท่าน...อภัยละเว้นข้าพเจ้าเถอะ"

นางคล้ายแตกตื่นจนขวัญกระเจิดกระเจิง เพียงสามารถกล่าววาจาสองประโยคนี้เท่านั้น

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านมิต้องวิงวอน ข้าพเจ้าไม่ทำร้ายท่าน"

ดรุณีน้อยเบิกตามองมา ค่อย ๆ ข่มสติลง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านมิใช่บุคคลที่ลักพาตัวข้าพเจ้ามา ?"

"ย่อมมิใช่ หรือกระทั่งบุคคลที่ลักพาตัวท่านมายังที่นี้เป็นใคร ท่านยังมิทราบ ?"

"ข้าพเจ้า...มิได้เห็นมันมาก่อน"

"อย่างนั้นท่านมายังที่นี้ได้อย่างไร ?"

ดรุณีน้อยขอบตาแดงก่ำ คล้ายกับจะร่ำไห้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเข้านอนแล้ว ภายหลังพลันสะท้านตื่นขึ้น กลับพบว่าตกอยู่ในสถานที่นี้"

"หรือตอนที่ท่านตื่นขึ้นมา ที่นี้กลับไม่มีคน ?"

"มิเพียงไม่มีคน มิหนำซ้ำปราศจากแสงโคมไฟแม้สักจุดเดียว"

"หรือโคมไฟเหล่านี้ เป็นท่านจุดขึ้น ?"

"ถูกแล้ว ที่นี้ทั้งมืดมิดทั้งหนาวเหน็บ ข้าพเจ้าหวาดหวั่นยิ่ง ดีที่คลำพบหินเหล็กไฟอันหนึ่ง จึงจุดโคมไฟขึ้น"

บนแท่นบูชามีหินเหล็กไฟจริง ๆ

ก๊วยโล่วนับว่าคลี่คลายปมปัญหาหนึ่งแล้ว แต่อดถามมิได้ว่า

"เมื่อครู่ที่นี้มิมีคน ท่านไฉนไม่ฉกฉวยโอกาสหลบหนีไป ?"

"ข้าพเจ้าความจริงคิดหลบหนี แต่พอออกจากประตู เบื้องนอกยิ่งมืดครึ้มยิ่งหนาวเหน็บ ดังนั้นข้าพเจ้า...มิกล้าย่างเท้าออกไปแม้สักก้าวเดียว"

ดรุณีในห้องหอนางหนึ่ง พอตื่นขึ้นมา พบว่าตนเองอยู่ในศาลเจ้ารกร้าง กลับไม่แตกตื่นจนวิกลจริต ก็นับเป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์แล้ว ไหนเลยครุ่นคิดถึงเรื่องใดอื่นได้ ?

ก๊วยโล่วจับจ้องมองนาง ดวงตาเปี่ยมแววสมเพชเวทนา

ตนความจริงคิดฉุดรั้งนางขึ้นจากใต้แท่นบูชา แต่เพิ่งยื่นมือออกก็ต้องหดกลับมา

นางแม้อ้อนแอ้นอ่อนแอ แท้ที่จริงเติบใหญ่สมบูรณ์แล้ว อาภรณ์ที่สวมใส่ยิ่งเบาบาง ขับเน้นเห็นถึงส่วนโค้งส่วนเว้าลับล่อรำไร

ก๊วยโล่วมิเพียงไม่กล้ายื่นมือออก กระทั่งชมดูยังไม่กล้าชมดู

ทันใด โคมไฟอีกดวงหนึ่งพลันดับวูบ

จากนั้นน้ำมันของดวงโคมที่หลงเหลือ คล้ายเหือดแห้งโดยพร้อมเพรียงกับโคมไฟทั้งเจ็ดดวงล้วนดับไป

ดรุณีน้อยอุทานอย่างแตกตื่น ถาโถมเข้ามายังอ้อมอกก๊วยโล่ว

ในความมืดมิด ก๊วยโล่วพลันโอบกอดเรือนร่างอันอบอุ่นนุ่มนิ่มไว้ ถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม ดังนั้นกระตุ้นเตือนสติตนเองว่า

"ก๊วยไต้โล่วเอย เจ้าเป็นคนมิใช่เดียรัจฉาน อย่าได้ฉกฉวยโอกาสกระทำเรื่องเช่นนั้น มิเพียงทำไม่ได้ กระทั่งครุ่นคิดก็ไม่อาจครุ่นคิด มิเช่นนั้นต้องละอายต่อมโนธรรมประจำใจ ทั้งละอายต่ออี้ฉิก"

ยามนั้น พยายามควบคุมตนเอง แต่ร่างกายคนผู้หนึ่งมีอยู่หลายแห่งไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของตน

สิ่งแรกคือจมูก

กลิ่นกายสาวอันหอมหวน กลิ่นหอมจากเรือนผมดรุณีน้อย โชยกระทบนาสิกมิหยุดยั้ง

ยังมีรสสัมผัสกับความอบอุ่นนุ่มนิ่ม

อีกประการคือความมืด ซึ่งมีส่วนกระตุ้นผู้คนประกอบเรื่องเลวร้าย

ก๊วยไต้โล่วมิใช่ปราชญ์ผู้ลุโสดา ในเวลาและภาวการณ์เช่นนี้ ไหนเลยไม่หวั่นไหวใจได้?

แต่กลับมีพลังกล้าแข็งอีกขุมหนึ่งทำให้ตนควบคุมตนเองไว้

พลังขุมนั้นมิใช่เป็นมารยาทประเพณี หากแต่เป็นรักแท้ที่มีต่ออี้ฉิก

ก๊วยไต้โล่วก็ไม่ผลักไสดรุณีน้อยออก

ดรุณีน้อยขดกายในอ้อมอกของตน คล้ายสกุณาที่ได้รับความแตกตื่น ฝ่าลมฝนโหมกระหน่ำ เสาะพบที่พักพิงอันปลอดภัย

ก๊วยไต้โล่วตบไหล่นางเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านมิต้องหวาดกลัว ข้าพเจ้าจะส่งท่านกลับไปในบัดดล"

"แต่ท่าน...มายังที่นี้ยามวิกาล ย่อมมีเรื่องสำคัญ ไหนเลยละเลยเรื่องส่วนตัวส่งข้าพเจ้ากลับไปได้?"

ก๊วยไต้โล่วลอบทอดถอนใจ ตนต้องประสบความยุ่งยากมากหลาย จึงบรรลุถึงที่นี้ได้ หากให้ตนจากไปในลักษณะนี้ นับว่าไม่ยินยอมพร้อมใจจริง ๆ

คนหน้าฝีดาษอาจรุดมาทุกขณะจิต ก๊วยไต้โล่วมิแน่นักว่าจะได้รับข่าวคราวของอี้ฉิกในบัดดล

แต่ก๊วยไต้โล่วไม่มีหนทางเลือกเฟ้นอีก

ลูกผู้ชายชาตรียามถือกำเนิดในโลก มิเพียง "ไม่ควรกระทำบางประการ" ทั้งยัง

"พึงกระทำบางประการ!"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"ตอนนี้ฟ้าใกล้สว่างแล้ว บิดามารดาท่านหากพบว่าท่านหายสาบสูญคงร้อนรุ่มใจยิ่ง คนภายนอกหากทราบว่าท่านมิได้กลับไปตลอดทั้งคืน ย่อมต้องครหาไปต่าง ๆ นานา"

คำครหานินทาบางครั้ง มิเพียงทำลายชื่อเสียงคนผู้หนึ่ง อาจถึงกับทำลายชั่วชีวิตของนาง

ขบคิดถึงตอนนี้ ก๊วยโล้วยิ่งตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้ามิอาจไม่ส่งท่านกลับไปในตอนนี้"

ดรุณีน้อยพลันโอบกอดก๊วยโล้วไว้อย่างแนบแน่น เนิ่นนานจึงกล่าว

"ท่านเป็นคนดีงามจริง ๆ ข้าพเจ้ามิเคยพบพานคนดีงามเยี่ยงท่านมาก่อน"

"บ้านของข้าพเจ้าอยู่ในตรอกสายนั้น อยู่ทางขวามือลึกเข้าไปเป็นหลังที่สามหน้าประดูปลูกต้นหลิวต้นหนึ่ง"

ก๊วยโล้วพอชักนำดรุณีน้อยกลับเข้าเมือง รับฟังเช่นนั้นจึงกวาดตาสำรวจมองภายในตรอกเงียบสงบยิ่ง

อรุโณทัยเพิ่งลอยขึ้นจากขอบฟ้าบูรพา ส่องต้องเกล็ดน้ำค้างบนทางศิลา

ก๊วยโล้วกล่าวเบา ๆ

"พวกมันคงไม่พบว่าท่านสาบสูญจากบ้าน ท่านสามารถกลับเข้าไป โดยมิให้ผู้คนล่วงรู้ได้หรือไม่ ?"

ดรุณีน้อยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเข้าทางประตูหลัง ห้องนอนข้าพเจ้าอยู่ทางด้านนั้น"

พลันเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองก๊วยโล้ว พลันถามว่า

"ท่านไยไม่ไต่ถามนามข้าพเจ้า หรือมิต้องการรุดมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้าอีก ?"

ก๊วยโล้วฝืนแย้มยิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนเสเพล ท่านหากไปมาหาสู่กับข้าพเจ้า บุคคลอื่นยามอยู่ลับหลังย่อมต้องครหานินทา"

"ข้าพเจ้ามิกลัว"

"แต่ข้าพเจ้ากลัว"

ดบไหล่นางแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ตอนนี้ ท่านรีบกลับห้องพักหลับนอนสักตื่น ทางที่ประเสริฐให้ลืมเลือนเรื่องนี้อย่างสิ้นเชิง"

ดรุณีน้อยก้มศีรษะต่ำ เนิ่นนานให้หลังจึงกล่าว

"ท่านพอออกจากตรอกสายนี้ ทางที่ประเสริฐให้เลี้ยวขวา"

"เพราะเหตุใด ?"

ดรุณีน้อยไม่ตอบคำ พลันแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"คนดีงามเยี่ยงท่าน รับรองไม่เงียบเหงา"

ยามเช้าตรู่ของต้นฤดูร้อน อากาศยังหนาวเย็นเล็กน้อย

จิตใจก๊วยไต้โล่วกลับอบอุ่น

เนื่องเพราะตนมิได้กระทำเรื่องละอายต่อตัวเอง

ก๊วยไต้โล่วเงยหน้าขึ้น ระบายลมหายใจยาว ๆ คำนึงขึ้น

"วันนี้ช่างยาวนานนัก"

วันนี้ตนเผชิญพบคนหน้าฝีดาษอันลึกลับ ชายชราหลังค่อมที่สาบสูญกับความมืด หลวงจีนเท้าเดียวที่พลังฝีมือสูงเยี่ยม ความเป็นมาเร้นลับ ยังมีดรุณีน้อยที่น่าสมเพชและน่ารัก

การปรากฏกายของคนเหล่านี้ล้วนเหนือความคาดหมายของตนอย่างใหญ่หลวง

ก๊วยไต้โล่วประสบอันตราย ได้รับความขุ่นเคืองใจ กลับปราศจากข่าวคราวของอี๊ฉิกแม้แต่น้อย

แต่ก๊วยไต้โล่วกลับอิ่มเอมเปรมใจ

คนดีงามรับรองไม่เงียบเหงา ผู้สะสมสร้างบุญกุศล จะได้รับแต่ความสุขวาสนา!

"...ท่านพอออกจากตรอกสายนี้ ทางที่ประเสริฐให้เลี้ยวขวา..."

ก๊วยไต้โล่วมิทราบว่านี่สืบเนื่องจากสาเหตุใด แต่ยังคงลดเลี้ยวไปทางขวามือ

ก๊วยไต้โล่วพลันพบเห็นเรื่องพิสดารประการหนึ่ง

๓๙

ยอดคนในห้องลับ

อรุณรุ่ง

หมอกอรุณเพิ่งลอยขึ้นจากทางเดินโรยกรวด

ก๊วยโล่วพอลดเลี้ยวเข้าตรอกขวามือ ก็เหลือบเห็นประตูที่คุ้นเคยบานหนึ่ง หมายความว่าตนเคยเข้าสู่ประตูบานนี้

แต่ตนปราศจากผู้คุ้นเคยภายในเมืองแม้สักคนเดียว ยิ่งไม่รู้จักครอบครัวใดชัดๆ

ก๊วยโล่วขบคิดเล็กน้อย พลันนึกออกในบัดดล เมื่อตอนกลางวัน ตนเคยบุกรุกเข้าประตูบานนี้ เพื่อไล่ล่าตามคนหน้าฝีดาษนั้น

ตอนนี้สามีที่หน้าเหลืองซีดนั้น มิทราบกำลังประกอบเรื่องที่ทำให้มันหน้าเหลืองซีดอยู่หรือไม่

ก๊วยโล่วขบคิดเล็กน้อย แล้วมุ่งหน้าสืบต่อ เลี้ยวขวาอีกคราหนึ่ง

ตรอกสายนี้กลับสะอาดสะอ้าน แม้เป็นยามรุ่งอรุณ ยังจุดโคมไฟอยู่หลายดวง บนโคมไฟกลับเขียนข้อความว่า

"ลิ้วเฮียงอี๋ (ตึกรั้งสุขสันต์)"

ที่แท้รังของบ๊วยลั้งโกวเนี้ยอยู่ในตรอกนี้เอง

น่าเสียดายที่ตอนนี้มิใช่เวลาเสาะหานงคราญ แขนขาวผ่องของบ๊วยลั้งมิแน่นักว่าถูกผู้อื่นใช้ด่างหมอนหนุนแล้ว

ก๊วยโล่วจึงไม่ล่วงล้ำเข้าไป เร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม เลี้ยวขวาอีกคราหนึ่ง

ที่นี้เป็นถนนใหญ่แล้ว เดินเลียบถนนสิบกว่าก้าวก็เหลือบเห็นร้านเสบียงกรังนั้น

ด้านตรงข้ามเยื้องเฉียงเล็กน้อย คือร้านหวยปิงเล้า

ก๊วยได้โล่วพลันจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด

ตึกแถวที่ดรุณีน้อยพำนักหากเป็นแถวที่หนึ่ง

ห้องหับของสามีภรรยาคู่นั้นนับเป็นแถวที่สอง

ที่ตั้งของตึกรั้งสุขสันต์เป็นแถวที่สาม

ตึกแถวเสบียงกรังนี้ย่อมเป็นแถวที่สี่

ในห้องหับทั้งสี่แถว ล้วนมีครอบครัวหนึ่งที่มีส่วนสัมพันธ์กับคนหน้าฝีดาษนั้น

หรือดรุณีน้อยนั้นล่วงรู้ความลับใด แต่ไม่สะดวกกับการบ่งบอก จึงบอกใบ้ให้ตนลดเลี้ยวขวา ?

หรือนางจงใจหลบซ่อนอยู่ใต้แท่นบูชา พบพานก๊วยได้โล่วเป็นพิเศษ ?

หรือทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแผนซึ่งคนหน้าฝีดาษวางไว้ ?

ทันใด ก๊วยได้โล่วฉุกคิดว่า ตึกทั้งสี่แถวปลูกสร้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านไม่เท่าอย่างนั้นหว่างกลางของตึกทั้งสี่แถว ย่อมมีพื้นที่ว่างอยู่แห่งหนึ่ง

ก๊วยได้โล่วใจเต้นระทึกขึ้น คำนึงในใจ

"ตึกทั้งสี่แถวจงใจก่อสร้างเป็นรูปลักษณะเช่นนี้ หรือมีสาเหตุพิเศษพิสดารใดเคลือบแฝง ?"

พอระแวงสงสัย พลันลอยตัวทะยานขึ้นบนหลังคาร้านค้าเสบียงกรังทันที

ช่วงแรกของร้านเสบียงกรังเป็นหน้าร้าน ช่วงหลังเป็นลานตึก สองฟากข้างลานตึกเป็นห้องหับ คล้ายมีคนพำนัก ช่วงท้ายสุดเป็นคลังกักตุนเสบียง

ก๊วยได้โล่วพุ่งปราดถึงหลังคาห้องกักตุน เห็นหว่างกลางของตึกแถวทั้งสี่แถวยังมีห้องหับอีกหลังหนึ่งจริง ๆ

ตึกทั้งสี่แถวคล้ายกำแพงสี่ด้านล้อมห้องหับหลังนี้ไว้กึ่งกลาง ดังนั้นห้องหลังนี้ทั้งไม่มีทาง และมิมีประตูใหญ่

ในใต้หล้าไหนเลยมีคนปลูกห้องหับอยู่สถานที่เช่นนี้ ?

หรือเจ้าของห้องหลังนี้คือคนหน้าฝีดาษนั้น ?

มันปลูกสร้างห้องหับในตำแหน่งเช่นนี้ ย่อมต้องจ่ายค่าทดแทนอย่างใหญ่หลวง แต่สืบเนื่องจากใดกัน ?

ห้องหับนี้เร้นลับสุดยอดจริง ๆ คนหน้าฝีดาษไฉนทิ้งเบาะแสให้ตนสืบเสาะพบ ?

ก๊วยโล่วขบคิดไม่เข้าใจ ได้แต่กระโดดลงไป

ระหว่างห้องกักตุนเสบียงกับห้องหับเหล่านี้ ยังมีกำแพงชั้นหนึ่ง หลังกำแพงเป็นร่องสวนดอกไม้แคบยาวสายหนึ่ง

ยามนี้ดอกไม้ผลิยังไม่โรยรา กระจายกลิ่นหอมซาบซ่านอยู่ท่ามกลางหมอกอรุณ

ถัดไปเป็นทางระเบียง อรุโณทัยพอดีส่องต้องพื้นระเบียงที่สะอาดสะอ้านไร้ฝุ่นละออง

รอบบริเวณสงบสงัด ปราศจากซุ่มเสียง แม้แต่สายลมก็มิอาจโชยพัดถึงที่นี่

บุญคุณความแค้น รักโลภโกรธหลงในโลกียวิสัย ก็ถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง

มีแต่บุคคลที่เห็นซึ้งถึงแก่นแท้ของชีวิต จิตใจสงบดุจน้ำในบ่อ จึงพำนักอยู่ที่นี้ได้

หรือสถานที่นี้มิใช่ที่พำนักของคนหน้าฝีดาษนั้น ?

ยามนั้นสุดทางระเบียง ปรากฏคนผู้หนึ่งสาวเท้ามาอย่างแผ่วเบา

นั่นเป็นดรุณีสาวสะคราญ สวมชุดขาวสะอาด ไม่แต่งแต้มเครื่องประทินโฉม มือถือภาชนะใบหนึ่ง สองเท้าเพียงสวมถุงเท้าขาว คล้ายกริ่งเกรงว่าเสียงฝีเท้าจะเหยียบย่ำความสงบเหนือวิสัยแตกสลาย

หากมิใช่นางพลันเหลียวหน้ามองมายังก๊วยโล่ว ก๊วยโล่วถึงกับแทบจดจ่อนางไม่ออก

ดรุณีอันสงบสมถะนี้ กลับเป็นบ๊วยลั้งโกวเนี้ยที่เมื่อคืนตกแต่งประทินโฉมราวนางปิศาจนั้น

นางพบเห็นก๊วยโล่วชัด ๆ กลับคล้ายมองไม่เห็นก็ปาน ก้มศีรษะเดินสืบต่อผลักประตูบานหนึ่ง สาวเท้าเข้าไปอย่างแผ่วเบา

ที่นี้เป็นเขตหวงห้าม มิให้คนภายนอกบุกรุกล่วงล้ำชัด ๆ กลับไม่มีผู้ใดแยแสสนใจก๊วยโล่ว คล้ายมิมีบุคคลเยี่ยงตนดำรงอยู่ก็ปาน

ห้องหับนี้พำนักด้วยบุคคลเยี่ยงไร พวกมันมีเจตนาฉันใดต่อตน ?

ก๊วยโล่วตะลึงลานอยู่ครู่ใหญ่ พลันก้าวยาว ๆ ขึ้นสู่ทางระเบียง

ภายในห้องมิว่าพำนักด้วยผู้คนหรือปิศาจ ตนจะอย่างไรต้องเข้าไปชมดู

แต่เพิ่งก้าวเท้าขึ้นไปต้องหดกลับมา ทางระเบียงนี้วาววับราวกระจก รองเท้าตนกลับแปดเปื้อนด้วยดินโคลน หากว่าเหยียบเท้าลงไป แม้แต่ตนก็ไม่สบายใจอยู่บ้าง

ดังนั้น ก๊วยไต้โล่วถอดรองเท้าออก หลงเหลือแต่ถุงเท้า ผลักประตูสาวเท้าเข้าไป

.....

ภายในห้องกลับเวิ้งว้างว่างเปล่า ปราศจากโต๊ะเตียงเก้าอี้ มิมีฝุ่นละอองแม้สักจุดเดียว

บนพื้นปูเสื่อผืนหนึ่ง บนเสื่อคลุมไว้ด้วยผ้าห่มขาวสะอาด คนผู้หนึ่งนอนอยู่ในผ้าห่ม

ทั่วทั้งห้องอบอวลด้วยกลิ่นยา แสดงว่าคนผู้หนึ่งป่วยเป็นโรคสาหัส

ดรุณีชุดขาวผมยาวสยายประบ่านางหนึ่งหันหลังให้กับก๊วยไต้โล่ว คุกเข่าอยู่ข้างกายคนผู้หนึ่ง ป้อนยาชามที่บ๊วยลั้งส่งมาให้อย่างแช่มช้า

แต่บ๊วยลั้งหันหน้ามายังก๊วยไต้โล่วชัด ๆ สีหน้ากลับปราศจากความรู้สึกใด ๆ คล้ายมิได้ยึดถือฝ่ายตรงข้ามเป็นคนมีชีวิต

ก๊วยไต้โล่วถึงกับคิดใคร่ตวาดถามนางว่า ดวงตานางงอกเงยอยู่บนใบหน้าหรือไม่ แต่ภายในห้องสงบสงัดไป เงียบสงัดราวกับตำหนักเทพเจ้า จนผู้คนต้องสงบปากคำ

มิคาด ดรุณีชุดขาวผมยาวสยายพลันกล่าวว่า

"รีบเข้ามา ปิดประตูลง อย่าได้ปล่อยให้ลมพัดเข้ามา"

ฟังจากถ้อยคารม คล้ายทราบแต่แรกว่าก๊วยไต้โล่วต้องรุดมา ราวกับยึดถือก๊วยไต้โล่วเป็นคนในครอบครัวก็ปาน

ลมหายใจก๊วยไต้โล่วแทบชะงักขาดห้วง

นั่นกลับเป็นซุ่มเสียงของอี้ฉิก

หรือดรุณีชุดขาวนี้คืออี้ฉิก ?

ประตูปิดลงแล้ว

ก๊วยไต้โล่วกลับยืนเซื่องซึมเซาราวรูปปั้น เบิกตาจนกลมกว้าง จับจ้องมองเงาหลังดรุณีชุดขาว

เงาหลังนางอ้อนแอ้นแบบบาง ผมเผ้าดำขลับคล้ายธารน้ำตก สยายลงปกคลุมสองบ่า

แต่กลับไม่อาจเห็นโฉมหน้านาง

ในที่สุดคนไข้ดื่มยาหมดสิ้น ล้มกายลงนอน ดังนั้นจึงสามารถเห็นผมเผ้าขาวโพลงทั่วศีรษะได้

ดรุณีชุดขาวค่อย ๆ วางชามลง ดึงผ้าห่มขึ้น ท่วงท่าทั้งสนิทสนมทั้งเคารพรักทั้งอ่อนโยนนุ่มนวล

ชายชรานี้เป็นใคร นางไฉนปรนนิบัติมันปานนี้?

ชายชราไอเบา ๆ กล่าวว่า

"มันมาแล้วหรือ?"

ดรุณีชุดขาวผงกศีรษะรับ

ชายชรากล่าวว่า

"เรียกมันเข้ามา"

กระแสเสียงท่านแม้แผ่วล้า แต่กลับทรงอำนาจอย่างบอกมิถูก

ดรุณีชุดขาวเบือนหน้ามาช้า ๆ

ในที่สุดก๊วยโต้โล่วเห็นโฉมหน้านางแล้ว

พริบตานั้น ในโต้หล้าคล้ายเพียงหลงเหลือพวกตนทั้งสองเท่านั้น

"อี้ฉิก...อี้ฉิก..."

ก๊วยโต้โล่วร่ำร้องในใจ น้ำตาระอุอุ่นคล้ายกับจะทะลักจากเบ้า

เสียงร่ำร้องของก๊วยโต้โล่ว แม้ไม่เปล่งจากปาก แต่อี้ฉิกคล้ายได้ยิน...และมีแต่นางจึงสามารถได้ยิน

ดวงตาอี้ฉิกคล้ายเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ

หลังจากผ่านความลำบากยากเข็ญต่าง ๆ การทดสอบนานัปการ ก๊วยโต้โล่วนับว่าพบพานนางอีกแล้ว น้ำตาตนไหนเลยไม่เอ่อคลอหน่วย?

ใบหน้าอี้ฉิกปราศจากแววแง่งอนซุกซนของกาลก่อนอีก สีหน้านางตอนนี้มีแต่ความรักจากแก่นแท้ของหัวใจ

ใบหน้านางไม่สกปรกมอมแมมเยี่ยงกาลก่อน แต่กลับซูบซีดอิดโรย เป็นความ

งามที่ผู้พบเห็นต้องใจแหลกลาญสลาย

แสดงแน่ชัด นางก็เผชิญกับการเคี่ยวเข็ญกัดกร่อนและความเจ็บปวดรวดร้าวใจมา

ที่ไม่แปรเปลี่ยนคือดวงตาอี้ฉิก ดวงตานางยังคงสุกใสกระจ่าง เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวกระไรปานนั้น

แต่นางไฉนก้มศีรษะ หรือนางอดหลั่งน้ำตามิได้?

ชายชราไอเบา ๆ

ในที่สุดอี้ฉิกเช็ดคราบน้ำตา เงยหน้าขึ้นกวักมือต่อก๊วยไต้โล่ว กล่าวว่า

"ท่านเข้ามา"

สายตาก๊วยไต้โล่วยังคงจ้องจับอยู่ที่ใบหน้านาง คล้ายถูกวิชามายาศาสตร์ใดสะกดไว้ สาวเท้าเข้าหาทีละก้าว

อี้ฉิกก้มศีรษะลง สองข้างแก้มคล้ายแดงระเรื่อ

กาลก่อนใบหน้านางก็เคยแดงระเรื่อเช่นนี้ แต่ก๊วยไต้โล่วมิได้ครุ่นคิดมากความ

ตอนนี้ ก๊วยไต้โล่วถึงกับคิดใคร่ตบหน้าตนเองสักหลายฉาด ก่อนหน้านี้ตนไฉนดูไม่ออกว่านางเป็นอิสตรี

ชายชราพลันกล่าวว่า

"เจ้าเข้าใกล้มากกว่านี้"

ก๊วยไต้โล่วมิได้ยิน นอกจากนางแล้ว ตนไม่ได้ยินวาจาผู้ใดทั้งสิ้น

อี้ฉิกขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ท่านมิได้ยินวาจาบิดาข้าพเจ้า?"

ก๊วยไต้โล่วงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่าน...ท่านผู้เฒ่าเป็นบิดาของท่าน?"

อี้ฉิกผงกศีรษะรับ

ก๊วยไต้โล่วสาวเท้าเข้าใกล้ทันที

ก๊วยไต้โล่วน้อยครั้งจะปฏิบัติตามวาจาผู้คน แต่สำหรับกับบิดาอี้ฉิก ย่อมอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์

ชายชราสามารถเห็นก๊วยไต้โล่วแล้ว ก๊วยไต้โล่วก็เห็นโฉมหน้าชายชราชัดตา

พริบตานั้นถึงกับตะลึงลานกับที่

ในใต้หล้ามีโฉมหน้ามากมายหลายแบบ บ้างยาว บ้างกลม บ้างคมคาย บ้างอัปลักษณ์ บ้างยิ้มแย้มแจ่มใส บ้างบูดบึ้งราวกับผู้อื่นติดหนี้สินมันสามหมื่นตำลึง

แต่ก๊วยไต้โล่วไม่เคยเห็นโฉมหน้าเยี่ยงนี้มาก่อน

วิจารณ์ตามความสัตย์ นี่มิอาจนับเป็นใบหน้าผู้คน หากแต่เป็นกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง

บนใบหน้าสี่เหลี่ยม หลงเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกชั้นหนึ่ง กลับมีรอยแผลเป็นอยู่สองสาย กรีดเป็นรูปกากบาท

เส้นซ้ายมือกรีดผ่านดวงตา จมูก จดมุมปาก เส้นขวามือผ่านแก้มขวา กรีดตัดจมูกขาดจากกันถึงริมใบหู

ดังนั้นใบหน้านี้จึงจำแนกเค้าของจมูกไม่ออก เพียงหลงเหลือดวงตาคู่หนึ่ง

รอยแผลเป็นนี้มิทราบกรีดไว้ตั้งแต่เมื่อใด แต่ยังคงแดงฉานราวชโลมด้วยโลหิต ตัดกับใบหน้าอันผอมซูบซีดขาว คล้ายกับเป็นยันต์อเวจี

ชายชรานี้คล้ายมีชีวิตอยู่ในนรกอเวจีก็ปาน!

ก๊วยไต้โล่วมิกล้าชมดูดวงตานี้สืบต่อ แต่มิอาจหลีกเลี่ยง ทั้งไม่แสดงท่าทีชิงชังรังเกียจหรือประหวั่นพรั่นพรึง เนื่องเพราะฝ่ายตรงข้ามเป็นบิดาของอี้ฉิก

ชายชราหรี่ตาจ้องมองก๊วยไต้โล่วนิ่งนาน จึงกล่าว

"เจ้าคือก๊วยไต้โล่ว?"

"ถูกแล้ว"

"เจ้าเป็นสหายสนิทของธิดาเรา?"

"มิผิด"

"เจ้าคงเห็นว่าใบหน้าเราอัปลักษณ์น่าสะพรึงกลัว"

ก๊วยไต้โล่วเงียบงันเล็กน้อยจึงกล่าว

"ถูกแล้ว"

ชายชราส่งเสียงหัวร่อในลำคอ กล่าวว่า

"มิน่าเล่า ธิดาเราจึงบอกว่าเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ เจ้าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ"

"บางครั้งข้าพเจ้าก็ไม่สัตย์ซื่อนัก"

นี่เป็นความสัตย์จริงเช่นกัน ก๊วยไต้โล่วพลันพบว่า การพูดความจริงต่อหน้า

ชายชราเป็นวิธีประเสริฐเลิศที่สุด

ชายชราผงกศีรษะเล็กน้อย กล่าวว่า

"มิผิด คนที่ไม่สัตย์ซื่อ อย่าได้คิดหมายมายังที่นี้ คนที่สัตย์ซื่อไป ก็อย่าได้คิดหมายสืบเสาะถึงที่นี้"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"เจ้ามาถึงที่นี้ได้ นับว่าไม่ง่ายดายจริง ๆ"

ก๊วยโล่วพลันบังเกิดความตัดพ้อตำหนิขึ้น อี้ฉิกไฉนให้ตนสืบเสาะอย่างยากเย็นปานนี้ ให้ตนเผชิญอุปสรรคขวากหนามมากมายเพียงนี้

ชายชราคล้ายล่วงรู้ความในใจก๊วยโล่ว กล่าวว่า

"เรียกพวกมันเข้ามาเถอะ"

บ๊วยลั้งรับคำ สาวเท้าไปเปิดประตูอย่างแผ่วเบา

นอกประตูปรากฏผู้คนสามคนสาวเท้าเข้ามาอย่างเงียบงัน

คนแรกสุดคือคนหน้าฝีดาษนั้น มันก็ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมใส่ชุดขาว พอเข้าห้องมา ก็ยืนห้อยมือสำรวมอยู่มุมห้อง ท่วงท่าทั้งเคารพทั้งยำเกรง คล้ายบ่าวทาสพบเห็นผู้เป็นนายก็ปาน

ผู้ที่ติดตามอยู่ด้านหลัง ย่อมเป็นคนหลังค่อมนั้น

คนท้ายสุดจึงเป็นหลวงจีนเท้าเดียว

ชายชรากล่าวว่า

"พวกท่านย่อมรู้จักกันดี ?"

บุคคลทั้งสามพากันผงกศีรษะรับ

ก๊วยโล่วกลับกล่าวว่า

"พวกมันแม้รู้จักข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ากลับไม่รู้จักพวกมัน"

ชายชราถอนใจกล่าวว่า

"บุรุษฉกรรจ์ปัจจุบัน น้อยคนนักที่รู้จักพวกมัน แต่เจ้าเมื่อประมือกับน้าคุนหรือสังเกตแนววิชาฝีมือมันไม่ออก ?"

"น้าคุน ?"

"น้าคุนเป็นนามเพศฆราวาสของมัน นับแต่ปลงผมออกบวชที่เสียวลิ้มยี่

ก็เรียกว่าทิซ้ง"

ที่แท้หลวงจีนเท้าเดียวนี้กลับเป็นศิษย์สำนักเสียวลิ้ม พลังไม้เท้าที่ใช้ คือวิชาฮวงลุ้ยกั่งม้อเจี๋ยง (เพลงไม้เท้าลมอสนีพิชิตมาร) ของเสียวลิ้มยี่

ก๊วยโล้วร้องโพล่งว่า

"หรือท่านคือทิซ้งโล้ซือ ซึ่งครั้งกระโน้นอาศัยไม้เท้าเดียวสยบสิบมาร บุกแดนแชซกไฮ้เพียงลำพัง จนได้ฉายากิมล้อฮั่น (อรหันต์ทอง)?"

"มิผิด เป็นมัน"

ก๊วยโล้วมิอาจกล่าววาจาใดได้ อรหันต์ทองคือแบบฉบับผู้กล้าที่ตนนิยมยกย่องตั้งแต่อายุเจ็ดแปดขวบ ภายหลังฟังว่าสำเร็จมรรคผลแล้ว คิดไม่ถึงกลับเร้นกายในที่นี้

ชายชรากล่าวอีกว่า

"ส่วนฉายาเทียนงั่วอิ้งเล้งซิ้งเทาะจื้อ (เฒ่าค่อมเหนือโลกีย์) เจ้าคงเคยได้ยินมากระมัง?"

ก๊วยโล้วตะลึงลานอีกครา ที่แท้คนหลังค่อมกลับเป็นยอดฝีมือที่มีตัวเบาเลิศล้ำที่สุด มิน่าเล่า ตนพอเหลียวหน้าไป ฝ่ายตรงข้ามก็อันตรธานหายสูญ

ชายชรากล่าวว่า

"ยังมีโชยเปี่ยงบ้วนฮ่วยตี๋ตอแช (จอมปัญญาพันแปลง) เจ้าย่อมได้ยินฉายานี้มา"

ก๊วยโล้วจับจ้องมองคนหน้าฝีดาษอย่างแตกตื่น โพล่งว่า

"ที่แท้ท่านคือจอมปัญญาพันแปลง"

บุคคลสามคนนี้ล้วนเป็นยอดฝีมือเลื่องลือเมื่อยี่สิบปีก่อน ตามคำร่ำลือ ผู้คนทั้งสามคนล้วนเสียชีวิตแล้ว คิดมิถึงกลับซุกซ่อนในที่นี้ มิหนำซ้ำคล้ายเป็นบริวารของชายชราป่วยไข้นี้

ยอดคนเยี่ยงอรหันต์ทอง เฒ่าค่อมเหนือโลกีย์กลับเคารพชายชราปานนี้ ชายชราที่แท้เป็นบุคคลเยี่ยงไร จึงมีอานุภาพยิ่งใหญ่เพียงนี้?

ชายชรากล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"พวกมันก่อกวนเจ้ามามิน้อย เจ้าคงรู้สึกไม่พอใจกระมัง?"

ก๊วยได้โล่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"มีอยู่บ้าง"

"พวกมันที่ทำเช่นนี้ เจ้ารู้สึกสงสัยใจหรือไม่ ?"

"ย่อมสงสัยใจ"

"เจ้าพากเพียรสืบเสาะถึงที่นี้ด้วยจุดประสงค์ใด ?"

ก๊วยได้โล่วปรายตามายังอี้ฉิก ตะกุกตะกักว่า

"เพื่อเสาะหานาง"

"เสาะหานางไยกัน ?"

ก๊วยได้โล่วกระอักกระอ่วนขึ้นมา ยามนั้นอี้ฉิกพลันเงยหน้าขึ้น เพ่งตาสุกใสราวน้ำค้างกลางหาวจับจ้องมองมา

ก๊วยได้โล่วพลันบังเกิดกำลังขวัญเปี่ยมล้น กล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าชมชอบนาง ต้องการอยู่ร่วมกับนางจวบชั่วชีวิต !"

นี่เป็นเรื่องอันเปิดเผยเที่ยงตรง ตนจึงกล่าวอย่างเปิดเผยตรง ๆ แสดงออกซึ่งความจริงใจของตน

ชายชราเน้นเสียงทีละคำ

"เจ้าต้องการรับนางเป็นภรรยา ?"

"ถูกแล้ว"

ดวงตาชายชราพลันลืมขึ้น สาดประกายเย็นยะเยียบดุจสายฟ้า

ก๊วยได้โล่วมิเคยเห็นดวงตาอันเกรี้ยวกราดน่าสะพรึงกลัวปานนี้มาก่อน แต่ตนกลับไม่หลีกเลี่ยง เนื่องเพราะตนปราศจากความละอายใจใด ๆ

ชายชรากล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร ?"

ก๊วยได้โล่วสายหน้าปฏิเสธ คำถามนี้อัดอั้นในจิตใจตนเนิ่นนานแล้ว

ชายชรากล่าวว่า

"เจ้าเห็นรอยแผลกระบี่รูปกากบาทบนใบหน้าเรา ยังมิทราบว่าเราเป็นใคร ?"

ก๊วยได้โล่วใจสะท้านจนระริก ครั้งกระโน้นวงนักเลงมีกระบี่คลุ้มคลั่งกากบาทผู้หนึ่ง บุคคลที่รอดชีวิตจากกระบี่กากบาท มีแต่วิญญาณใต้กระบี่น่าเก็งชิ้ว

หรือชายชราที่ป่วยไข้นี้ คือน่าเก็งชิ้วตัวจริง ?

ก๊วยโล่วสมองลั่นอึงอล คาดคิดมิถึงว่า จอมโฉดชั่วแห่งแผ่นดินกลับเป็นบิดาของอี้ฉิก!

มิน่าเล่าอี้ฉิกจึงยืนกรานว่า บุรุษชุดดำที่เข้าไปค้างแรมในเคหารุ่มรวย มิใช่น่าเก็งชิ้ว

กระบี่ที่ทิ่มแทงจากนอกกำแพง ทะลวงออกทางทรวงอกบุรุษชุดดำนั้น ที่แท้เป็นการลงมือของอี้ฉิก

นางที่ทำเช่นนี้ แสดงว่าขุ่นแค้นบุรุษชุดดำแอบอ้างนามของบิดา ดังนั้นปลิดชีวิตมัน เพื่อพิทักษ์เกียรติภูมิผู้ให้กำเนิด

มิน่าเล่า นางจึงไม่ยอมแพร่งพรายชาติกำเนิดของตน มิยอมให้ก๊วยโล่วล่วงรู้ว่านางเป็นสตรีเพศ

ที่แท้อี้ฉิกละอายในชาติกำเนิดตัวเอง กริ่งเกรงก๊วยโล่วพอล่วงรู้ชาติตระกูลของนาง จะผันแปรความรู้สึกที่มีต่อนาง

ดังนั้นนางคิดรอถึงยามใกล้ตาย จึงยินยอมบอกออกมา

ปมปัญหาที่ไม่มีวันขบคิดเข้าใจ ตอนนี้นับว่าคลี่คลายกระจ่างแล้ว

ภายในห้องยิ่งสงบสงัดกว่าเดิม

ดวงตาทุกผู้คนล้วนจ้องจับมายังก๊วยโล่ว มีแต่อี้ฉิกก้มศีรษะลงอีกครา

นางเกรงว่าคำตอบก๊วยโล่วจะทำลายจิตใจนางแหลกสลาย

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด ชายชราจึงกล่าว

"ตอนนี้ เจ้าคงทราบแล้วว่าเราเป็นใครแล้วกระมัง ?"

ก๊วยโล่วตอบว่า

"ถูกแล้ว"

"ตอนนี้เจ้าหากเปลี่ยนความตั้งใจ ยังทันท่วงทีอยู่"

"ตอนนี้ไม่ทันท่วงทีแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะในใต้หล้า มิมีสิ่งใดผันแปรความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อนาง แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็ตาม!"

กระแสเสียงของตนเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว หนักแน่นจริงใจกระไรปานนั้น

ยามเมื่อก๊วยโต้โล่วเบือนหน้ามายังอี้ฉิก อี้ฉิกก็เงยหน้าขึ้นจับจ้องมองมาอย่างลืมตัว

ดวงตานางเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำอีกครา กลับเป็นน้ำตาแห่งความปลื้มปีติและสำนึกตื้นตัน

แม้แต่บ๊วยลั้งก็ปรากฏน้ำตาคลอหน่วย

ชายชรากลับเขม้นมองก๊วยโต้โล่ว กล่าวว่า

"เจ้ายินยอมเป็นสามีของธิดาน่ำเก็งชิ้ว ?"

"ถูกแล้ว"

ประกายตาชายชราคล้ายหิมะน้ำแข็งถูกสายลมฤดูใบไม้ผลิหลอมละลาย พึมพำว่า

"ประเสริฐมาก เจ้าเป็นทารกอันประเสริฐ อี้ยี้มิได้ดูเจ้าผิดไปจริง ๆ"

ท่านพริ้มตาลงช้า ๆ เน้นเสียงว่า

"บัดนี้เราสามารถมอบนางแก่เจ้าอย่างวางใจ นางนับเป็นภรรยาของเจ้าแล้ว"

40

วิวาห์พาฝัน

ในห้องวิวาห์

ภายในห้องวิวาห์ย่อมมีบุรุษสตรีอยู่สองคน สองคนนี้ปรกติไม่คุ้นเคยกันนัก ดังนั้นมิมีวาจามากมายสนทนากัน

เพราะเหตุนี้ เบื้องนอกแม้ปั่นป่วนแทบถล่มทลาย ในห้องวิวาห์กลับสงบสงัดยิ่ง

แขกเหรื่อที่มาอวยพร แม้ดื่มกินอย่างมิคิดชีวิต เกรงว่าถอนต้นทุนไม่คืน แต่เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวกลับท้องหิวโหย

นี่ความจริงเป็นคืนวิวาห์ของทั้งสอง แต่พิธีการทั้งมวลคล้ายจัดเพื่อบุคคลอื่นทั้งสิ้น

แพรแดงคลุมหน้าของอี้ฉิกถูกเลิกขึ้นแล้ว กำลังก้มศีรษะนั่งอยู่ขอบเตียง จับจ้องมองถุงเท้าแดงของตน

ส่วนก๊วยไต้โล่วนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างโต๊ะกลมที่ห่างมา นางมิกล้าจ้องมองตน ตนก็ไม่กล้าชำเลืองแลนาง

หากแม้นมีสุราร่ำดื่ม ก๊วยไต้โล่วอาจปลอดโปร่งใจขึ้น น่าเสียดายที่วันนี้กลับมิมีสุราร่ำดื่ม

ก๊วยไต้โล่วความจริงคิดสาวเท้าไป ทรุดลงที่ข้างกายอี้ฉิก แต่มิทราบเพราะเหตุใด สองเท้ากลับอ่อนระทวย ไม่อาจลุกขึ้น

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะนอนแล้ว"

จบคำกระทั่งรองเท้าก็ไม่ถอด ล้มตัวลงบนเตียง เลิกผ้าห่มด้ายแดงปักทอรูปนกเป็ดน้ำคู่ห่อหุ้มร่างตนเองไว้อย่างแนบแน่น หันหน้าหาผนัง ขดกายราวกุ้งทอดตัวหนึ่ง

ก๊วยโล่วจับจ้องมองนาง ดวงตาปรากฏรอยยิ้มขึ้นทีละน้อย พลันกล่าวว่า

"คืนนี้ท่านไฉนไม่ขับไล่ข้าพเจ้าออกไป ?"

อี้ฉิกไม่แยแสสนใจ คล้ายหลับไหลแล้ว

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มีบุคคลอื่นอยู่ภายในห้อง ท่านหลับไหลได้หรือ ?"

อี้ฉิกอดกล่าวเสียงแผ่วเบามิได้ว่า

"ท่าน ท่านมิใช่บุคคลอื่น"

"มิใช่บุคคลอื่นจะเป็นใคร ?"

"คิกคิก ท่านเป็นปิศาจหัวโต"

ก๊วยโล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ประหลาดแท้ ท่านไฉนแต่งงานกับปิศาจหัวโตเยี่ยงข้าพเจ้า กาลก่อนท่านบอกว่าต่อให้บุรุษทั่วใต้หล้าเสียชีวิตหมดสิ้น ท่านก็ไม่ยอมแต่งงานกับข้าพเจ้า"

อี้ฉิกพลันพลิกกายกลับ ใบหน้านางแดงฉานดุจผลท้อ หยิบฉวยหมอนหนุนใบหนึ่ง ขว้างใส่ก๊วยโล่ว

แต่แล้วหมอนหนุนพลันลอยกลับมา โดยมีก๊วยโล่วตามติดมาด้วย

อี้ฉิกกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"ท่าน...ท่านคิดทำอะไร ?"

"คิดกัดท่านคำหนึ่ง"

ม่านมุ้งสีชมพูมิทราบถูกปล่อยห้อยลงตั้งแต่เมื่อใด

คำสนทนาของเจ้าบ่าวเจ้าสาวตอนนี้แผ่วเบาราวปีกแมลงหวี่

ก๊วยโล่วกล่าวเบา ๆ

"ประหลาดแท้"

"มีอันใดน่าประหลาด ?"

"ร่างกายท่านไฉนไม่เหม็นคลุ้งแม้แต่น้อย ?"

แว่วเสียงดังเพียะ คล้ายมีคนตียุง แต่ยิ่งตียิ่งเบา

.....

ฟ้าใกล้สว่างแล้ว

หลังม่านมุ้งสงบสงัดชั่วขณะ ได้ยินเสียงก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าตอนนี้ครุ่นคิดถึงอันใด ?"

อี้ฉิกส่งเสียงดังอืมม์ กระแสเสียงนางแผ่วเบาราวเสียงรำพันของนางแอ่น

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงเรื่องมากมาย รวมทั้งบุคคลหลายหลาก"

"ในจำนวนนั้นมีแกงจืดบ๊วยเปรี้ยวลื่อน้ำหรือไม่ ?"

ก๊วยไต้โล่วตอบว่า

"หามีไม่ นางเปรี้ยวเกินไป มิหนำซ้ำบุคคลที่นางชมชอบคือท่าน"

พลันหัวร่อแล้วเอ่ยสืบต่อ

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่า นางไฉนไม่ขุ่นเคืองท่านทั้งที่ท่านสลัดตัดรอนนางวันนั้นท่านคงบอกต่อนางว่า ท่านก็เป็นอิสตรีเช่นกัน ใช่หรือไม่ ?"

อี้ฉิกตอบว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง"

"ท่านไฉนไม่ยอมบอกต่อข้าพเจ้าว่าท่านเป็นอิสตรี ?"

"ผู้ใดเรียกท่านเป็นคนตาบอด บุคคลอื่นล้วนดูออก ท่านกลับดูมิออก"

"ท่านไฉนรอจนข้าพเจ้าใกล้ตาย จึงยินยอมบอกความลับส่วนตัวนี้ต่อข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะ...ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านไม่ต้องการข้าพเจ้า..."

มิทันขาดคำ ริมฝีปากคล้ายถูกของสิ่งหนึ่งกดประทับไว้

เนิ่นนานให้หลัง อี้ฉิกจึงหอบหายใจเบา ๆ กล่าวว่า

"พวกเราสนทนากันดี ๆ ไม่อนุญาตท่านเคลื่อนไหว"

"ก็ได้ แต่ท่านไฉนกริ่งเกรงข้าพเจ้าไม่ต้องการท่าน ? หรือท่านมิทราบว่าต่อให้ใช้อิสตรีทั่วใต้หล้ามาแลกเปลี่ยนกับท่าน ข้าพเจ้ายังไม่ขอแลกเปลี่ยน ?"

"หากใช้จุ้ยยิ้วแซนั้นมาแลกเปลี่ยนเล่า ?"

"นางเป็นสตรีดีงามจริง ทั้งน่าสมเพชเวทนา น่าเสียดายที่ท่านยึดครองจิตใจข้าพเจ้าแต่แรกแล้ว มิอาจรองรับน้ำใจจากบุคคลอื่นอีก"

อี้ฉิกส่งเสียงดังอืมม์ ในม่านมุ้งตกอยู่ในความเงียบสงัดอีกครา คล้ายกับริมฝีปากทั้งสองถูกอันใดปิดไว้

ครู่ใหญ่ให้หลัง ก๊วยไต้โล่วจึงถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านที่ทำเช่นนั้น เพราะเพื่อทดสอบว่าข้าพเจ้ารักท่านจริงหรือไม่"

อี้ฉิกขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ท่านหากอยู่ร่วมกับจุ้ยยิ้วแชจริง ๆ ชั่วชีวิตก็อย่าคิดหมายพบพานข้าพเจ้าอีก"

"แต่ข้าพเจ้าเมื่อมาถึงที่นี้ ท่านไฉนยังไม่ปรากฏออกพบพานข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะบุคคลอื่นก็ต้องการทดสอบว่า ท่านมีภูมิปฏิภาณปราดเปรื่องสามารถเสาะพบห้องหับนี้หรือไม่ มีกำลังขวัญรุดสู่ศาลเจ้ามังกรสมุทร ควรคู่กับการเป็นเขยของบิดาข้าพเจ้าหรือไม่ ทั้งยังต้องการทดสอบมโนธรรมประจำใจของท่านตอนที่อยู่ในศาลเจ้า ท่านหากกล้าลวนลามเปียม่วย (ลูกพี่ลูกน้องอายุอ่อนกว่า) ของข้าพเจ้า หรือไม่ยินยอมส่งนางกลับมา ต่อให้ท่านสามารถสืบเสาะถึงที่นี้ ยังไม่อาจพบพานข้าพเจ้า"

ก๊วยไต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ดีที่ข้าพเจ้าเป็นคนดีงาม ทั้งฉลาดปราดเปรื่อง ทั้งมีกำลังขวัญกล้าแข็ง..."

"คิกคิก ไม่เช่นนั้นท่านไหนเลยได้ภรรยาประเสริฐเลิศเยี่ยงข้าพเจ้า ?"

ตอนนี้ ห้องหับนี้จึงเป็นห้องวิวาห์อันสุขสันต์วาบหวามดื่มด่ำอย่างแท้จริง

ทั้งสองก็คู่ควรกับการเสพย์สุข เนื่องเพราะความรักของทั้งสองผ่านการทดสอบมาแล้ว

เพชรต้องเจียระไนจึงเปล่งประกาย

ความรักและน้ำมิตรก็เป็นเฉกเช่นกัน

ความรักและน้ำมิตรที่ไม่อาจรับการทดสอบ ก็เฉกเช่นกับดอกไม้กระดาษ ทั้งปราศจากความหอมหวานของบุปผชาติ และไม่มีผลงอกเงย

บนต้นไม้ปรากฏผลงอกเงย ถึงฤดูกาลเก็บเกี่ยวแล้ว

อี้ฉิกนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ ปลดหมวกฟางลงจากศีรษะ โบกกระพือต่างพัด พึมพำว่า

"อากาศร้อนอบอ้าวนัก เฮ้งเล่าตั๋วคงคร้านที่จะเคลื่อนไหวกว่าเดิม"

ก๊วยได้โล่วเพ่งมองที่ไกลตา กล่าวว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา มิทราบมันและลิ้มไท้เพ้งทำอะไรบ้าง?"

"ท่านวางใจ พวกมันรับรองไม่เงียบเหงา โดยเฉพาะลิ้มไท้เพ้ง"

"เพราะเหตุใด ?"

"หรือท่านลืมเลือนดรุณีขายดอกไม้นางนั้นแล้ว ?"

ก๊วยได้โล่วหัวร่อออกมา พลันแว่วเสียงเพลงเสาะโสตดังว่า

"ดรุณีน้อยตื่นแต่เช้าตรู่

หิ้วตะกร้าดอกไม้สู่ตลาด

ผ่านตรอกเล็กถนนสายใหญ่

ร่ำร้องขายบุษบาไม้ดอก..."

ผู้เอื้อนเพลงกลับเป็นอี้ฉิก กระแสเสียงเจื้อยแจ้วดุจสกุณาร่าเริงไพร ทำให้ผู้สัญจรต้องหยุดเท้าเหลียวมองมา

ที่แท้อี้ฉิกแต่งกายเยี่ยงบุรุษ ผู้คนตามรายทางพอสดับฟังเสียงเพลง อดตื่นเต้นสงสัยมิได้

เส้นทางสายนี้คือทางเดินที่หวนกลับเคหารุ่มรวย

พวกตนมิได้ลืมเลือนเหล่าสหาย พวกตนต้องแบ่งปันความสุขแก่เหล่าสหาย

อี้ฉิกพลันกล่าวว่า

"เฮ้งเล่าตั๋ว ลิ้มไท้เพ้ง หากทราบว่าพวกเรา...เป็นสามีภรรยากันแล้ว คงปลาบปลื้มปีติยิ่ง"

"มิทราบลิ้มไท้เพ้งจะหึงหวงข้าพเจ้าหรือไม่?"

กล่าวจบก็วิ่งตะบึง อี้ฉิกไล่ล่าตามอยู่ด้านหลัง

ทั้งสองมิได้โดยสารรถ ทั้งไม่ควบขับม้า หากแต่วิ่งไล่อยู่ตามถนน ราวกับทารกคู่หนึ่ง

ความสุขหฤหรรษ์มักทำให้ผู้คนอายุอ่อนเยาว์ขึ้น

วิ่งไล่จนเหน็ดเหนื่อย จึงทรุดนั่งลงที่ใต้ต้นไม้ ซื้อขนมเปี๊ยะทอดรับประทานเป็นอาหารเที่ยง

ต่อให้เป็นขนมเปี๊ยะจืดชืดไร้รสชาติ ยามนี้ก็มีรสหอมหวาน

ก๊วยไต้โล่วกลับมิได้ดื่มสุรามาหลายวัน นอกจากวันที่เดินทางจากมาน่าเก็งชิ้วจัดงานเลี้ยงส่งธิดาและบุตรเขย มิเพียงท่านจะทำลายกฎเกณฑ์ ดื่มสุราครึ่งจอก ยังกำชับทั้งหมดร่ำดื่มให้สมใจ

อี้ฉิกยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"บิดาข้าพเจ้าตอนนี้ แม้ไม่อาจดื่มสุรา แต่ชมชอบดูผู้อื่นร่ำดื่ม"

"กาลก่อนความสามารถในเชิงสุราของท่านผู้เฒ่าคงไม่เลว"

"ย่อมแน่นอน น่าเสียดายที่ท่านชราแล้ว มิหนำซ้ำโรคเรื้อรังกำเริบ หลายปีมานี้ต้องนอนทอดกายบนเตียงไม่อาจเคลื่อนไหว"

พอเอ่ยถึงโรคภัยของบิดา ดวงตานางต้องทอประกายรันทดหดหู่ขึ้น

ก๊วยไต้โล่วก็ถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าเป็นบุคคลอันเลิศล้ำจริง ๆ ข้าพเจ้าคิดมิถึงว่าท่านผู้เฒ่าจะปล่อยให้พวกเราจากไป"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะ...ท่านผู้เฒ่าเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวไป หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต้องรั้งพวกเราไว้อยู่ร่วมด้วย"

"แต่ท่านผู้เฒ่าไม่ต้องการให้ผู้อื่นเจ็บปวดรวดร้าว มิว่าเป็นเรื่องคับแค้นเพียงไหน ท่านผู้เฒ่าก็ยินยอมกล้ำกลืนรับเพียงลำพัง"

ดวงตานางเปล่งประกายอีกครา แสดงว่าบังเกิดความภาคภูมิที่มีบิดาเยี่ยงนี้

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงมาก่อนว่า ท่านผู้เฒ่าจะเป็นคนเยี่ยงนี้ วงนักเลงกลับร่ำลือว่าท่านผู้เฒ่าเป็นบุคคลอันน่าสะพรึงกลัว"

"บัดนี้เล่า ?"

"บัดนี้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่า คำร่ำลือในวงนักเลงจึงน่าสะพรึงกลัว แต่ท่านผู้เฒ่ากลับสามารถกล้ำกลืนได้เนิ่นนานปานนี้ ยังมีความสัตย์ซื่อจงรักและน้ำมิตรของ

เฒ่าค่อมเหนือโลกีย์และพวกที่มีต่อท่านผู้เฒ่า นับเป็นที่ตื้นตันของผู้คนนัก"

อี้ฉิกพลันถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า กาลก่อนพวกมันจัดการต่อท่านผู้เฒ่าอย่างไร ?"

"ไม่ทราบ"

"กาลก่อนพวกมันก็คิดใคร่ฆ่าบิดา แต่หลังจากผ่านการประหัตประหารหลายครา จึงพบว่าบิดามิใช่บุคคลดังคำร่ำลือ เริ่มเลื่อมใสต่อบุคลิกของท่านผู้เฒ่า ดังนั้นคบหาเป็นสหายกัน"

"คนเนื่องเพราะมีความรู้สึกนึกคิด จึงผิดแผกจากเดียรัจฉาน"

ตนทราบดีว่าน่าเก็งชิ้วก่อนที่จะได้รับไมตรีจากเฒ่าค่อมเหนือโลกีย์และพวกคงต้องจ่ายค่าทดแทนอย่างใหญ่หลวง

แต่ก๊วยไต้โล่วมิคิดรื้อฟื้นถึง

ตำนานอันโศกสลดในใต้หล้ามีมากพอแล้ว

ตอนนี้สมควรกล่าวแต่ตำนานอันสุขสำราญ

ยามสนธยา ทางโรยกรวดยังคงร้อนผะผ่าว

ใต้ร่มไม้เบื้องหน้า มีสตรีชอมซ่ออิดโรยนางหนึ่ง มือหนึ่งจูงทารก บนหลังแบกทารกแบเบาะอีกผู้หนึ่ง ก้มศีรษะยื่นขอทานจากผู้คนตามรายทาง

ก๊วยไต้โล่วจึงล้วงเศษเงินออก วางลงในมือนาง ตนไม่เคยหมางเมินต่อขอทานทุกคน ต่อให้หลงเหลือเศษเงินชิ้นเดียว ยังคงบริจาคให้ผู้อื่นโดยมิขบคิดลังเล

ดวงตาอี้ฉิกทอแววยกย่องชมเชย นางรู้สึกภาคภูมิใจที่มีสามีเยี่ยงนั้น

สตรีนางนั้นพึมพำคำขอบคุณ เงยหน้าขึ้นจ้องมองก๊วยไต้โล่วแวบหนึ่ง สีหน้าอันซูบซีดอิดโรยของนางพลันแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ดวงตาเบิกโพลงราวดาปลาตาย

ก๊วยไต้โล่วความจริงกำลังแย้มยิ้ม แต่รอยยิ้มพลันชะงักค้าง โพล่งว่า

"เป็นท่าน ?"

สตรีนางนั้นพลันยกมือปิดหน้า ร่ำร้องว่า

"ท่านไปเถอะ เรามิรู้จักท่าน"

สีหน้าอันตื่นตระหนกของก๊วยไต้โล่วแปรเปลี่ยนเป็นสมเพชเวทนา กล่าวว่า

"ท่านไฉนแปรเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ ?"

"นั่นเป็นเรื่องของเรา หามีส่วนสัมพันธ์กับท่านไม่"

"ทารกสองคนนี้เป็นบุตรของมันกระมัง มันเล่า ?"

สตรีนางนั้นพลันเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"มันหลอกลวงเงินส่วนตัวของเราไป จากนั้นผละจากไปหาสตรีอื่น กลับทอดทิ้งเดียรัจฉานสองตัวนี้ไว้ ชีวิตเราไฉนอาภัพอัปภาคย์ปานนี้ ?"

มิมีผู้ใดตอบได้ นอกจากนางเอง ชะตากรรมเหล่านี้เป็นนางแส่หาเอง

อี้ฉิกก้าวเนิบนาบมา ยืดกุมมือก๊วยได้โล่วไว้ ให้ชายในดวงใจรับทราบว่านางอยู่ฝ่ายตนตลอดกาล

ก๊วยได้โล่วสำนึกตื้นตันยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านทราบว่านางเป็นใครแล้วกระมัง ?"

อี้ฉิกผงกศีรษะรับ สำหรับกับบุรุษที่นางรัก สตรีคล้ายมีประสาทที่หกปราดเปรียวเป็นพิเศษ

สตรีเบื้องหน้านี้ย่อมเป็นจูจู ซึ่งครั้งกระโน้นหลอกลวงน้ำใจก๊วยได้โล่ว หนีตามคนเลี้ยงม้าไป

สตรีนางนั้นพลันชะงักเสียงร่ำไห้ เงยหน้าขึ้นถลึงจ้องมองอี้ฉิก กล่าวว่า

"ท่านเป็นใคร ?"

อี้ฉิกกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าเป็นภรรยาของเขา"

สีหน้าสตรีนั้นแปรเปลี่ยนอีกครา หันควับมายังก๊วยได้โล่ว กล่าวเสียงแหบแห้งว่า

"ท่านแต่งงานแล้ว ?"

"มิผิด"

ดวงตาสตรีนางนั้นพลันทอประกายริษยาอาฆาตขึ้น รวบจับปกเสื้อก๊วยได้โล่วร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านความจริงคิดรับเราเป็นภรรยา ไฉนแต่งงานกับผู้อื่น ?"

เสียงร่ำร้องกระตุ้นผู้คนสัญจรห้อมล้อมมา จับจ้องมองก๊วยได้โล่วเป็นจุดเดียว

ก๊วยไต้โล่วหน้าบัดเดี๋ยวซีดขาว บัดเดี๋ยวแดงฉาน มิทราบสมควรคลี่คลายสถานการณ์อย่างไร

อี้ฉิกกลับยึดกุมมือก๊วยไต้โล่วแนบแน่นกว่าเดิมกล่าวว่า

"เป็นท่านผละจากเขา มิใช่เขาไม่ต้องการท่าน ท่านสมควรจำเรื่องเมื่อกาลก่อนได้"

สตรีนางนั้นคร่ำครวญว่า

"เราจดจำไม่ได้ทั้งสิ้น เรามิคิดมีชีวิตสืบต่อแล้ว แม้ตายก็ขอตายร่วมกับบุรุษใจดำนี้"

พุ่งศีรษะชนใส่ก๊วยไต้โล่ว กระแทกนั่งลงกับพื้น ไม่ยอมลุกขึ้นอีก

ก๊วยไต้โล่วมิทราบสมควรทำอย่างไร เพียงคิดใคร่ชำแรกพสุธาหลบลี้หนีหน้า

อี้ฉิกขบคิดเล็กน้อย พลันล้วงสร้อยคอทองคำออกมาเส้นหนึ่ง ยื่นส่งถึงเบื้องหน้าสตรีนางนั้น ถามว่า

"ท่านจดจำของนี้ได้หรือไม่?"

"ย่อมจดจำได้ นี่ก็เป็นสมบัติของเรา"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะมอบคืนแก่ท่าน ขอให้ท่านรับทราบว่าก่อนหน้านี้เขายินยอมอดอาหาร ถูกสหายเข้าใจผิด แต่ยังเก็บรักษาสร้อยคอเส้นนี้ไว้ นั่นที่แท้สืบเนื่องจากสาเหตุใด ท่านคงทราบกระจ่างดี"

สตรีนางนั้นจับจ้องมองสร้อยคอทองคำ ประกายตาอันหึงหวงค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นอับอาย

จะอย่างไรนางเป็นคน ย่อมมีความรู้สึกหวั่นไหวต่อเหตุการณ์

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ท่านจำนำสร้อยคอเส้นนี้ ประกอบการค้าเล็ก ๆ น้อย ๆ เลี้ยงดูเด็กทารกให้ดี อย่าลืมว่าท่านเป็นมารดาของคนแล้ว สมควรครุ่นคิดถึงอนาคตของทารกบ้าง"

ร่างของสตรีนางนั้นเริ่มสั่นระริก เบือนหน้ามองทารก สีหน้าเด็กทารกเปี่ยมแววตื่นตระหนก แบะปากหมายร่ำไห้ แต่มิกล้าส่งเสียงออกมา

สตรีนางนั้นพลันฟุบกายกับพื้น คร่ำครวญหวนไห้ออกมา รำพันว่า

"ฟ้าเอย ท่านไฉนบันดาลให้เราพบพานเขาอีก?"

คำถามนี้มีแต่นางเองจึงตอบได้

เมล็ดพันธุ์ที่ท่านหว่านลงไปคืออะไร จะได้ผลเช่นนั้น

ท่านหากหว่านโปรยกรวดทราย อย่าได้คิดหมายว่ามันจะงอกเงยไม้ดอกที่งดงามออกมา

นี่นับว่าสอดคล้องกับพระธรรมคำสอนที่ว่า ปลูกแตงได้แตง ปลูกถั่วได้ถั่ว

.....

อาทิตย์สนธยาใกล้ลาลับ

ก๊วยได้โล่วก้าวเนิบนาบถึงข้างทาง เงียบงันนิ่งนานจึงกล่าว

"ท่านไถ่สร้อยคอเส้นนั้นคืนจากโรงจำนำหลีง้วนตั้งแต่เมื่อใด ไฉนไม่บอกต่อข้าพเจ้า?"

อี้ฉิกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามิได้ไถ่คืนมา สร้อยคอที่ข้าพเจ้าให้แก่นางเมื่อครู่ มิใช่เส้นเดียวกับที่เป็นของท่าน"

"มิใช่?"

"อืมม์ นั่นเป็นของขวัญบ๊วยลั้งเจ้ให้กับข้าพเจ้าเป็นส่วนตัว"

หยุดเล็กน้อยจึงอธิบายว่า

"นางที่ทำต่อท่านเช่นนั้น ล้วนสืบเนื่องจากความริษยา ริษยาที่ข้าพเจ้าสามารถอยู่ร่วมกับท่านอย่างเป็นสุข ดังนั้นบังเกิดความขุ่นแค้นอาฆาตผู้อื่นปรารถนาให้ผู้คนทั่วทั้งโลกเจ็บปวดรวดร้าวเฉกเช่นกับนาง คิดทำลายเราสองแยกจากกัน"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"แต่นางพอพบเห็นสร้อยคอเส้นนั้น ไฉนเปลี่ยนความตั้งใจ ยินยอมจากไป?"

"เนื่องเพราะนางคิดไม่ถึงว่าจะได้รับผลประโยชน์เช่นนั้น"

สตรีในใต้หล้า น้อยคนนักที่ยินยอมมอบสร้อยคอของตนกำนัลแก่คู่รักคนก่อนแห่งสามี

มีแต่อิสตรีที่ชาญฉลาดจึงทำเช่นนั้น

นางเพียงใช้สร้อยคอเส้นเดียว ก็แลกมาซึ่งความสำนึกตื้นตันของสามี ได้มาซึ่ง

ความสุขชั่วชีวิต

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองภรรยารัก ยึดกุมมือของนางไว้อย่างลืมตัว กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ขอบคุณท่าน"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านขอบคุณสร้อยคอทองคำของข้าพเจ้าเส้นนั้น ?"

"ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าขอบคุณอันใด"

อี้ฉิกทราบกระจ่างจริง ๆ

ที่ก๊วยได้โล่วสำนึกดื้นตัน ย่อมมิใช่สร้อยคอทองคำเส้นเดียว หากแต่เต็มตื้นที่นางเข้าใจตนเป็นอย่างดี

นั่นยังล้ำค่ากว่าสร้อยคอทองคำทั้งมวลในใต้หล้ารวมกันเสียอีก

ภรรยาที่รู้ใจและเข้าใจสามี จะนำมาซึ่งความสุขวาสนาแก่บุรุษเพศ

มีแต่บุรุษโชคดี จึงสามารถได้มา

41

ศัตรูหรือคนรัก ?

ในใต้หล้ามีคนโชคดีมาแต่กำเนิดจริงหรือ ?

หามิได้ โชคของพวกมันล้วนอาศัยสติปัญญา การตัดสินใจ และกำลังขวัญแลกมา

โชคดีคล้ายกับขนมเปี๊ยะทอด ต้องผ่านการบดทับ ทอดกับน้ำมัน รับรองไม่ร่วงหล่นลงจากฟ้า

คนที่โชคดีคล้ายเป็นเจ้าสาว มิว่าไปที่ใดล้วนถูกคนจับจ้องมองเป็นพิเศษ

เฮ้งต๋ง ลิ้มไท้เพ้ง นางพญาแดงยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว สำรวจมองอี้ฉิกตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า

อี้ฉิกถูกจับจ้องมองจนหน้าแดงฉานสดใส ต้องก้มศีรษะกล่าวว่า

"พวกท่านมิใช่ไม่รู้จักข้าพเจ้า มิทราบจ้องมองข้าพเจ้าไยกัน ?"

นางพญาแดงกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"เนื่องเพราะท่านน่าดูกว่ากาลก่อนสามพันหกร้อยเท่า"

"แต่ข้าพเจ้ายังคงเป็นข้าพเจ้า ไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่น้อย"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านแปรเปลี่ยนแล้ว กาลก่อนท่านเป็นอี้ฉิกสหายของพวกเรา บัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นก๊วยฮูหยิน (ภรรยาผู้แซ่ก๊วย) หรือยังแปรเปลี่ยนไม่พออีก ?"

"ข้าพเจ้ายังคงเป็นอี้ฉิก เป็นสหายของพวกท่าน"

นางพญาแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"แต่อี้ฉิกผู้นี้ อย่างน้อยหมดจดกว่ากาลก่อนมากนัก"

ก๊วยโต้โล่วอดสอดคำมิได้ว่า

"กล่าวถูกต้อง ตอนนี้นางอาบน้ำชำระกายอยู่ทุกวี่วัน"

นางพญาแดงถึงกับหัวร่อจนตัวงอ

อี้ฉิกถลึงตาใส่ก๊วยโต้โล่ว กล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"ท่านกล่าวให้น้อยลงสักหลายคำได้หรือไม่?"

นางพญาแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หากกล่าวน้อยลงสักหลายคำ ก็มิใช่ก๊วยโต้โล่วแล้ว"

อี้ฉิกหันเหหัวเรื่องว่า

"สถานที่นี้คล้ายขาดคนไปคนหนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ย่อมเป็นดรุณีน้อยที่ตื่นแต่เช้า หิ้วตะกร้าดอกไม้สู่ตลาดนางนั้น"

"นางย่อมไม่ขาดไป ตอนนี้ไปตลาดแล้ว แต่มิได้หิ้วตะกร้าดอกไม้ หากแต่หิ้วตะกร้าผัก ซื้อเต้าหู้มาให้กับลิ้มเสียวเอี้ย (นายเล็กแซ่ลิ้ม) ของพวกเรา"

อี้ฉิกกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ กล่าวว่า

"คิดไม่ถึงนางอายุยังเยาว์ กลับรู้จักเอาอกเอาใจปานนี้"

"ขอเพียงเป็นคนนุ่มนวลเอาใจมาแต่กำเนิด มิว่าอายุใหญ่น้อยปานใด ก็เอาอกเอาใจผู้คนได้"

ชม้ายมองมายังลิ้มไท้เพ้ง เอ่ยสืบต่อ

"ผู้ที่ได้รับการเอาใจ นับว่าเป็นคนโชคดีมาแต่กำเนิด ท่านว่าใช่หรือไม่?"

ลิ้มไท้เพ้งหน้าแดงวูบ ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านกล่าวให้น้อยลงบ้างได้หรือไม่?"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวบ้างว่า

"ไม่ได้ หากกล่าวน้อยลงสักหลายคำ ก็มิใช่อิสตรีแล้ว"

ยามนั้น ลมสนธยาหอบเอาเสียงเพลงสดใสกังวานดังมาว่า

"ดรุณีน้อยตื่นแต่เช้าตรู่

หิ้วตะกร้าดอกไม้สู่ตลาด..."

อี้ฉิกกับนางพญาแดงสบตากันวูบ กล่าวว่า

"ดรุณีน้อยกลับจากตลาดแล้ว"

นางพญาแดงกล่าวเสริมขึ้น

"มิหนำซ้ำในตะกร้าดอกไม้ของนาง ยังบรรจุเต็มไปด้วยผักสดและเต้าหู้"

ได้ยินซุ่มเสียงสดใสเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงินดังว่า

"มิเพียงมีผักสดเต้าหู้ ยังมีสุรา"

พร้อมกับเสียงดัง ดรุณีน้อยหิ้วตะกร้าไม้ไผ่ปรากฏขึ้นที่หน้าประตู มือขวายังถือไหสุราใบหนึ่ง

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"สุราอันใด ?"

"ย่อมเป็นสุรามงคล ข้าพเจ้าเห็นท่าทีอันสนิทสนมของหนุ่มสาวทั้งสองที่เชิงเขา ก็ทราบว่าสมควรซื้อสุรามงคลมา"

อี้ฉิกกะพริบตากล่าวว่า

"เป็นสุรามงคลของพวกเราหรือพวกท่านกันแน่ ?"

ดรุณีน้อยอุทานดังเจื้อยแจ้ว วิ่งตะบึงสู่เขตตึกหลังด้วยใบหน้าอันแดงฉานสดใส

.....

เรื่องมงคลหากไม่มีสุรา ก็คล้ายกับมิได้ใส่เกลือลงในผัก

แต่ในท้องหากบรรจุด้วยสุรา ศีรษะจะปวดระบม

เช้าวันที่สองพอตื่นขึ้นมา ศีรษะก๊วยได้โล่วถึงกับหนักอึ้ง ปวดอยู่แปลบปลาบ

ก๊วยได้โล่วพอออกจากห้องพัก เห็นลิ้มไท้เพ้งและดรุณีน้อยนั้นยืนอยู่กลางลานตึกซุบซิบสนทนากัน

ดอกไม้ของฤดูใบไม้ผลิแม้โรยรา แต่ดอกไม้ประจำฤดูร้อนเริ่มเบ่งบาน

ทั้งสองยืนหยัดอยู่หน้าพุ่มไม้ ปล่อยให้อรุโณทัยส่องต้องใบหน้าที่ปลาบปลื้มปีติสุข ชีวิตทั้งสองเจิดจ้าและเปี่ยมไปด้วยความหวัง เฉกเช่นกับแสงตะวัน

ก๊วยได้โล่วจับจ้องมองทั้งสอง อาการปวดศีรษะคล้ายทุเลาลง

อี้ฉิกก้าวชดช้อยมา แอบอิงอยู่ข้างกายก๊วยได้โล่ว มือหนึ่งรวบผมเผ้าที่ยาวสยาย อีกมือหนึ่งกุมแขนก๊วยได้โล่ว ดวงตาเปี่ยมประกายแห่งความสุข

ฟ้าดินสงบสุข เนิ่นนานให้หลัง อี้ฉิกจึงกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"ท่านครุ่นคิดอันใด ?"

ก๊วยโล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงผู้คนอีกสองคน"

"ผู้ใด ? เฮ้งต๋งกับนางพญาแดงกระมัง ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้ากำลังครุ่นคิดว่า มิทราบวันใดพวกมันจึงจะสนิทสนมปานนี้"

อี้ฉิกเพ่งตามองสามี กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าไฉนชมชอบท่าน ?"

ก๊วยโล้วมิกล่าวกระไร เพียงสดับฟังอย่างเงียบงัน

อี้ฉิกกล่าวว่า

"เนื่องเพราะตอนที่ท่านมีความสุข ยังครุ่นคิดถึงสหาย มิว่าเวลาใด ท่านล้วนไม่ลืมเลือนสหาย"

"ผิดแล้ว บางครั้งข้าพเจ้าก็ลืมเลือนพวกมัน"

"เมื่อใดกัน ?"

"ภายในห้องเมื่อคืน..."

มิทันขาดคำ อี้ฉิกถึงกับหน้าแดงฉานสดใส กัดใส่ก๊วยโล้วคำหนึ่ง แว่วเสียงลิ้มไท้เพ้งดังว่า

"คิดไม่ถึงก๊วยตั๋วซ้อ (พี่สะใภ้แซ่ก๊วย) กลับรู้จักกัดคน"

ทั้งสองมิทราบหันกายกลับตั้งแต่เมื่อใด จับจ้องมองทั้งสองอย่างยิ้มแย้ม

ก๊วยโล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านนับว่าไม่เข้าใจแล้ว บุรุษที่มิถูกอิสตรีขบกัด ไม่อาจนับเป็นบุรุษเพศได้"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"นี่เป็นเหตุผลของประเทศใด ?"

"ของประเทศเรา แต่ท่านมิแน่นักว่าจะมายังประเทศของเราแล้ว"

ดรุณีน้อยหน้าแดงฉานอีกครา ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปจัดเตรียมอาหารเช้า..."

ก๊วยโล้วหัวร่อดังสนั่น กล่าวว่า

"จัดเตรียมให้มากไว้ เพื่อจะได้ปิดปากข้าพเจ้า"

ยามนั้น ที่เชิงเขาปรากฏควันไฟสีขาวลอยขึ้นอย่างแน่นหนา

ก๊วยโต้โล่วเงยหน้าขึ้นชมดู พึมพำว่า

"ที่นี้ไฉนครึกครื้นขึ้นมา หรือมีครอบครัวผู้คนมากมายโยกย้ายมาพำนัก ?"

สีหน้าลิ้มไท้เพ้งปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้น กล่าวว่า

"ยามเที่ยงเมื่อวาน เรายังลงจากเขาไปท่องเที่ยว แต่ไม่พบเห็นครอบครัวผู้คนโยกย้ายมาแม้สักหลังเดียว"

"อย่างนั้นไฉนมีผู้คนมาก่อไฟมากมายปานนี้ ?"

ได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"พวกท่านคาดเดาในที่นี้ต่อให้เดาถึงปีหน้าก็ไม่ได้ผลสรุป ไยไม่ออกไปชมดูเอง ?"

พร้อมกับเสียงดัง เฮ้งต๋งสาวเท้าเข้าประตูเคหามา

ก๊วยโต้โล่วเดินเข้าหากล่าวว่า

"ท่านออกไปชมดูแล้ว ?"

"อืมม์"

"เป็นผู้ใดก่อกองไฟขึ้น ?"

"ท่านออกไปชมดูเองเถอะ"

เคหารุ่มรวยปลูกอิงไหล่เขา ด้านหลังปราศจากทางออก ทางด้านหน้ากลับก่อกระโจมใหญ่ขึ้นแปดหลังในเวลาค่ำคืนเดียว

ลักษณะของกระโจมพิเศษพิสดารยิ่ง คล้ายกระโจมของบริบาลชาวมองโกล คล้ายกระโจมของทหารเดินทัพ

หน้ากระโจมทุกหลังก่อไฟกองหนึ่ง เหนือกองไฟย่างแพะอ้วนพี ใช้ลวดเหล็กร้อยทะลวง พลิกหมุนอย่างแช่มช้า

ชายฉกรรจ์เปลือยร่างท่อนบนผู้หนึ่ง กำลังปรุงส่วนผสมต่าง ๆ ใช้แปรงขัดลงบนลำตัวแพะ

ก๊วยโต้โล่วและพวกหลังจากชมดูตลบหนึ่งก็หวนกลับเข้าห้องมา บนโต๊ะ

กลางห้องจัดวางอาหารเช้าอยู่แล้ว

แต่นอกจากก๊วยได้โล่ว บุคคลอื่นคล้ายไม่กระตือรือร้นสนใจต่ออาหา
เบื้องหน้าเท่าใดนัก

ทั้งหมดทราบดีว่า กระโจมเหล่านั้นย่อมไม่ก่อขึ้นในที่นี้โดยปราศจากสาเห

ผู้คนเหล่านั้น เมื่อสามารถก่อกระโจมขนาดใหญ่ขึ้นแปดหลังในเวลาค่ำคืนเดีย
โดยปราศจากซุ่มเสียงผิดปรกติใด ย่อมต้องมีความสามารถเหนือธรรมดาแน่นอ

ในที่สุดอี้ฉิกทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเรามีเรื่องยุ่งยากอีกแล้ว"

ดวงตานางพญาแดงเปี่ยมแวววหมกมุ่นกังวล กล่าวว่า

"มิหน่าซ้ำความยุ่งยากครานี้ใหญ่หลวงมิน้อย"

"แต่จนบัดนี้ พวกเรายังดูไม่ออกว่าเป็นความยุ่งยากใด ?"

ก๊วยไต้โล่วกล่าวเสริมขึ้น

"ถูกต้อง ผู้อื่นเพียงก่อกระโจมขึ้นบนพื้นที่ว่างเบื้องนอก ปิ้งย่างเนื้อรับประทา
มิได้มารังควานพวกเรา พวกเราไยต้องกลัดกลุ้มกังวลไป ?"

น่าเสียดายที่ความกลัดกลุ้มกังวลกรายมาถึงหน้าประตูแล้ว

นอกประตูปรากฏคนผู้หนึ่งก้าวเนิบนาบเข้ามา

คนผู้นี้ร่างผอมสูง ชุดยาวที่สวมใส่กลับเป็นสีเขียวปัด สีหน้าเยือกเย็นยะเยีย
ดวงตากลับหมองมัวไร้ประกาย คล้ายก้นถ้ำมืดทะมึน จำแนกตาขาวและแก้วตาดำ
ไม่ออก ที่แท้เป็นคนตาบอดผู้หนึ่ง

แต่ฝีเท้ามันกลับแผ่วเบายิ่ง คล้ายกับใต้เท้ามีดวงตางอกเงยคู่หนึ่ง รับรอ
ไม่เหยียบถูกก้อนหินหรือพลัดตกลงในหลุม

มันสองมือไพล่หลัง ก้าวเนิบนาบเข้ามา ท่วงท่ากลับปลอดโปร่งเฉื่อยชายิ่

ก๊วยไต้โล่วอดถามมิได้ว่า

"ท่านต้องการหาคนกระมัง ?"

คนชุดเขียวคล้ายไม่ได้ยินก็ปาน

ก๊วยไต้โล่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"หรือคนผู้นี้มิเพียงเป็นคนตาบอด ยังเป็นคนหูหนวก ?"

เชิงกำแพงตึกเป็นร่องดอกไม้ ดอกไม้ประจำฤดูร้อนกำลังเบ่งบานสะพรั่ง

คนชุดเขียวเดินเลียบร่องดอกไม้ จากนั้นเดินกลับมา สูดลมหายใจลึก ๆ

มันแม้ไม่อาจใช้ดวงตาทัศนาความงามของดอกไม้ แต่สามารถใช้จมูกสูดความหอมหวนของบุปผชาติ

คนชุดเขียวเดินย้อนไปมาสองรอบ ไม่กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว ก็สาวเท้าออกจากเคหา

ก๊วยได้โล่วระบายลมหายใจกล่าวว่า

"ที่แท้คนผู้นี้รุดมาเพื่อสูดดมกลิ่นดอกไม้เท่านั้น"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มันทราบได้อย่างไรว่าที่นี้มีดอกไม้ ?"

"จมูกมันย่อมปราดเปรียวกว่าพวกเรา"

"แต่มันมาจากที่ใด ?"

"ข้าพเจ้ามิรู้จักมัน ไหนเลยทราบได้ ?"

เฮ้งต๋งพลันกล่าวว่า

"เราทราบ มันมาจากในกระโจม"

"ท่านทราบได้อย่างไร ?"

"เนื่องเพราะบุคคลอื่นไม่อาจมายังสถานที่นี้ พวกเราก็มิมีทางลงจากเขาได้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะกระโจมทั้งแปดหลังปิดสกัดทางออกทั้งมวลอย่างสิ้นเชิง"

ก๊วยได้โล่วร้องโพล่งอย่างแตกตื่นว่า

"ท่านหมายความว่า พวกมันที่ก่อกระโจมอยู่เบื้องนอกแปดหลัง เพราะไม่ต้องการให้บุคคลอื่นเข้ามา และมิอนุญาตให้คนที่นี้ออกไป ?"

เฮ้งต๋งไม่กล่าววาจาอีก เพ่งมองร่องดอกไม้เบื้องนอก สีหน้ายิ่งเคร่งขรึมจริงจังกว่าเดิม

ก๊วยได้โล่วอดกวาดตามองตามสายตาเฮ้งต๋งมิได้ สีหน้าพลอยแปรเปลี่ยนไป

ดอกไม้สดที่เบ่งบานสะพรั่ง กลับแห้งเหี่ยวอับเฉาไปในเวลาชั่วพริบตา

กลีบดอกไม้สีแดงสดกลับแปรเปลี่ยนเป็นดำสนิท สายลมยามโชยพัดผ่าน

ก็ร่วงหลุดลงมาทีละกลีบ

ก๊วยไต้โล่วร้องโพล่งอย่างแตกตื่นว่า

"นี่เป็นเรื่องราวใด หรือเป็นคนชุดเขียวแพร่พิษใส่?"

เฮ้งต๋งกระทั่งตอบยังคร้านจะตอบ เพียงแค่นเสียงดังเฮอะ

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า

"หรือคนชุดเขียวเป็นอสรพิษ ขอเพียงมันเดินผ่าน แม้แต่ดอกไม้ใบหญ้าก็แห้งเหี่ยวอับเฉา?"

"เกรงว่าอสรพิษยังไม่มีพิษร้ายแรงเทียบเท่ามัน"

อี้ฉิกกล่าวว่า

"มิผิด ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่า อสรพิษด้ายแดงแทรกซึมทุกแห่งหนเป็นยอดฝีมือใช้พิษอันดับหนึ่ง แต่หากเปรียบกับคนชุดเขียว ยังเป็นรองมากนัก"

นางพญาแดงผงกศีรษะกล่าวเสริมขึ้น

"อสรพิษด้ายแดงตอนแพร่พิษ ยังต้องใช้สิ่งของเข้าช่วย เช่นแพร่ลงในอาหาร น้ำดื่ม สุรา ฉาบไล้บนอาวุธ แต่คนชุดเขียวกลับสามารถแพร่พิษโดยปราศจากวี่แววล่วงหน้า คล้ายกับเพียงระบายลมหายใจ ก็สามารถทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต"

ก๊วยไต้โล่วตะลึงลานกับที่ ปัญหาเฉพาะหน้าคือ คนชุดเขียวที่แท้เป็นใครไฉนเข้าสู่เคหารุ่มรวย แพร่พิษทำลายดอกไม้อับเฉาโรยรา?

ปัญหาข้อแรกยังไม่คลี่คลาย ปัญหาประการที่สองพลันตามติดมา

ผู้คนอีกคนหนึ่งสาวเท้าเข้าประตูมา

คนผู้นี้ร่างอ้วนเตี้ย สวมใส่อาภรณ์สีแดงสดใบหน้ากลมป้อมก็แดงฉานสดใสคล้ายยังแดงกว่าเสื้อผ้าอาภรณ์

มันก็มือไพล่หลัง ก้าวเนิบนาบเข้ามา ท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชาเช่นกัน

ครานี้มิมีผู้ใดไต่ถามเจตนาการมาของมันอีก ล้วนเบิกตาจนกลมกว้างจับจ้องมองมัน

ดอกไม้กลางลานตีกเมื่ออับเฉาโรยราหมดสิ้นแล้ว มันยังจะแสดงลวดลายใดได้?

คนชุดแดงกลับคล้ายมองไม่เห็นก๊วยไต้โล่วและพวก เดินเตร็ดเตร่อยู่กลาง

ลานตึกเที่ยวหนึ่งก็จากไป มิเพียงไม่กล่าววาจา ทั้งยังปราศจากลวดลายใด

แต่บนพื้นกลับเพิ่มรอยเท้ารอยหนึ่ง รอยเท้าทุกรอยล้วนจมลึกลงไป คล้ายใช้มือแกะสลักก็ปาน

ก๊วยโต้โล่วทอดถอนใจ เบือนหน้ามายังอี้ฉิก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายินยอมถูกคชสารเหยียบใส่คราหนึ่ง แต่ไม่ยอมถูกคนผู้นี้เหยียบย่ำท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าไม่ยินยอมทั้งสองประการ"

"ฮาฮา ท่านกลับชาญฉลาดกว่าข้าพเจ้า"

เสียงหัวร่อมิทันขาดหาย นอกประตูกลับเพิ่มคนชุดขาวราวหิมะ สีหน้าเย็นเยียบดุจน้ำแข็งขึ้นคนหนึ่ง

ผู้อื่นก้าวเนิบนาบเข้ามา เรือนร่างมันกลับลอยลิ่วแผ่วพลิ้ว สายลมพอโชยพัดผ่าน ร่างของมันก็ถูกหอบถึงกลางลานตึก

ขณะนั้น นอกประตูพลันปรากฏประกายกระบี่สายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าดุจรุ้งยาวเรืองรองวาบผ่านยอดไม้ กระจายวูบเดียวก็สลายวับ

ใบไม้บนลำต้นพลันร่วงพรั่งพรูลงมาดุจเกล็ดหิมะ

คนชุดขาวเงยหน้ามองดูแวบหนึ่ง พลันตวัดแขนเสื้อขึ้นกวักวูบ

ใบไม้เต็มท้องฟ้าถึงกับถูกดึงดูดเข้าสู่แขนเสื้อมันจนหมดสิ้น

ร่างของมันก็สลายสาบสูญ คล้ายถูกสายลมหอบพัดออกไป

ยามนั้น นอกประตูบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เฮ้งต๋งเฮ้งจึงจู้ (ประมุขเคหาแซ่เฮ้ง) อยู่ที่ใด ?"

.....

ใต้ต้นเอี้ยงที่ห่างจากประตูเคหาสองวา ยืนหยัดด้วยชายชราผมขาวโพลงผู้หนึ่ง ในมือถือเทียบ (บัตร) สีแดงใบใหญ่ จับตาวาววับจ้องมองเฮ้งต๋ง

เฮ้งต๋งและพวกทั้งหกยืนเรียงรายอยู่หน้าประตู คล้ายออกมาให้ฝ่ายตรงข้ามชมดูเป็นพิเศษ

ชายชราผมขาวกวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คนตลบหนึ่งจึงกล่าว

"ท่านใดคือเฮ้งจึงจู้ ?"

เฮ้งต๋งตอบว่า

"เราเอง"

"เราได้รับมอบหมายให้ส่งเทียบเชิญแก่เฮ้งจึงจู้ ขอเชิญไปรับประทานอาหารในค่ำวันนี้"

"ที่ใด ?"

"ที่นี้เอง"

"อย่างนั้นกลับสะดวกยิ่ง"

ชายชราผมขาวกล่าวว่า

"มิผิด สะดวกจริง ๆ ขอเพียงเฮ้งจึงจู้ออกพ้นจากประตู ก็บรรลุถึง"

"เพียงมิทราบเจ้าภาพเป็นใคร ?"

"เจ้าภาพย่อมรอคอยอยู่ที่นี้ ค่ำคืนนี้เฮ้งจึงจู้สามารถพบพานแน่นอน บัดนี้ขอเชิญรับเทียบไว้"

พลางยกมือขึ้น เทียบเชิญในมือก็ลอยเข้าหาเฮ้งต๋งอย่างแช่มช้ามั่นคง ราวกับเบื้องล่างมีมือที่มองไม่เห็นคู่หนึ่งคอยประคองส่ง

เฮ้งต๋งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้จุดประสงค์ที่ท่านส่งเทียบเชิญมา เพียงเพื่อสำแดงวิชากำลังภายในของท่านต่อพวกเรา"

ชายชราผมขาวหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"เฮ้งจึงจู้หัวร่อเยาะแล้ว"

"เฮอะ เมื่อครู่ยังมีผู้คนอีกหลายคนสำแดงวิชาฝีมือยอดเยี่ยมออกมา มิทราบท่านรู้จักพวกมันไม่ ?"

"รู้จัก"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"พวกมันเป็นใคร ?"

"เฮ้งจึงจู้ไยต้องไต่ถามเรา ?"

"ไม่ได่ถามท่าน จะสอบถามผู้ใด ?"

ชายชราผมขาวยิ้มเล็กน้อย ปรายตามายังลิ้มไท้เพ้งแวบหนึ่ง

ก๊วยไต้โล่วต้องชำเลืองมองลิ้มไท้เพ้งแวบหนึ่ง จึงพบว่าสีหน้าลิ้มไท้เพ้งซีดขาวดุจกระดาษ คล้ายกับตอนที่เฮ้งต๋งเห็นว่าวบนท้องฟ้าก็ปาน

หรือคนเหล่านี้รุดมาเสาะหาลิ้มไท้เพ้ง ?

ชายชราผมขาวจากไปแล้ว

เฮ้งต๋งทั้งมิได้ขัดขวางและไม่ซักถามอีก

พวกตนล้วนดูออกว่า การมาของคนเหล่านี้ ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับลิ้มไท้เพ้ง

แต่มิมีผู้ใดไต่ถามลิ้มไท้เพ้ง ทั้งยังไม่จ้องมองมัน เพื่อมิให้ลิ้มไท้เพ้งลำบากยากใจ

ก๊วยไต้โล่วจงใจถามว่า

"เฮ้งเล่าตั๋ว วิชากำลังภายในที่มันสำแดงออกเมื่อครู่ เป็นวิชาเยี่ยงไร ?"

"ย่อมเป็นวิชากำลังภายในที่ลึกล้ำที่สุด"

"ในความเห็นข้าพเจ้า ที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดยังคงเป็นเพลงกระบี่เมื่อครู่ คล้ายเป็นวิชางื่อเกี่ยมซุก (คุมกระบี่บิน) สามารถปลิดศีรษะผู้คนในรัศมีร้อยก้าว"

ลิ้มไท้เพ้งกำหมัดแนบแน่น พลันร้องดัง ๆ ว่า

"เราทราบว่าพวกมันเป็นใคร"

มิมีผู้ใดสอดคำ แต่ทุกผู้คนกำลังสดับฟัง

ลิ้มไท้เพ้งจับจ้องมองรอยเท้าบนพื้น กล่าวว่า

"คนผู้นี้เรียกว่าเคี้ยงเล้ง เป็นบุคคลที่มีวิชากำลังภายนอกกล้าแข็งที่สุดในเทียนงั่วโป๊ยเล้ง (แปดมังกรเหนือฟ้า)!"

เฮ้งต๋งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"แปดมังกรเหนือฟ้า ? ผู้คนที่ปรากฏกายเมื่อครู่ล้วนเป็นคนในแปดมังกรเหนือฟ้า ?"

"ถูกต้อง"

"แปดมังกรเหนือฟ้าที่ว่า คือแปดขุนพลประจำตัวเล็กตี่เล้งอ้วง (พญามังกรแดนดิน) ยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ?"

"มิผิดแม้แต่น้อย"

ก๊วยได้โล่วคิดถามว่ามันทราบได้อย่างไร แต่พยายามกลั้นกลืนไว้

ลิ้มไท้เพ้งร่ำร้องอีกว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร ?"

ก๊วยได้โล่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบดี ท่านมิต้องบอกต่อพวกเรา"

"เราเป็นใคร ?"

นี่ความจริงเป็นคำถามที่ง่ายดายที่สุด ก๊วยได้โล่วกลับงงงันวูบ มิอาจตอบคำถามได้

สีหน้าลิ้มไท้เพ้งปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าวขึ้นกล่าวว่า

"มิมีผู้ใดทราบว่าเราเป็นใคร แม้แต่เราเองยังไม่คิดใคร่ทราบ"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเราเป็นบุตรชายของพญามังกรแดนดิน !"

วาจาพอกล่าวออก แม้แต่สีหน้าเฮ้งตั๋งก็ปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยขึ้น

ก๊วยได้โล่วตะลึงลานกับที่ ตื่นตระหนกไม่น้อยกว่าตอนที่รับทราบว่าอึ้งฉิกเป็นธิดาของน่ำเก็งชิ้ว

นางพญาแดงฝืนแย้มยิ้ม กล่าวว่า

"บิดาท่านพิชิตไปทั่วแผ่นดิน ครอบคลุมวงนักเลงปัจจุบัน ยังมีผู้ใดไม่เคารพยำเกรง ?"

ลิ้มไท้เพ้งตัดบทว่า

"ยังมีเรา !"

"ท่าน ?"

"เราเพียงมุ่งหวังว่า ไม่มีบิดาเยี่ยงนี้"

ก้มศีรษะแล้วเอ่ยสืบต่อ

"เราเมื่ออายุหกขวบ มันก็พรากจากพวกเรา นับแต่นั้นเราไม่เคยพบพานมันอีกแม้สักคราเดียว"

ก๊วยได้โล่วกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านอยู่ร่วมกับมารดาท่านตลอดเวลา ?"

ลิ้มไท้เพ้งผงกศีรษะ น้ำตาทะลักจากเบ้ามา

ก๊วยไต้โล่วสบตากับอี้ฉิกแวบหนึ่ง ไม่ซักถามสืบต่ออีก พญามังกรแดนดินเมื่อเป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน การสลัดทอดทิ้งอิสตรีนางหนึ่ง มินับเป็นเรื่องประหลาดพิสดารแต่อย่างไร

แต่อิสตรีที่ถูกทอดทิ้ง หากเป็นมารดาของตน ผู้เป็นบุตรจะรู้สึกอย่างไร ?

ทุกผู้คนล้วนเห็นอกเห็นใจลิ้มไท้เพ้ง แต่มิกล้าแสดงออกมา การเห็นอกเห็นใจและสมเพชเวทนาบางครั้งจะกระทบกระเทือนจิตใจผู้คนเช่นกัน

ผู้ที่สามารถปลอบประโลมลิ้มไท้เพ้ง ในตอนนี้อาจมีแต่ดรุณีน้อยนั้นเพียงคนเดียว

ทั้งหมดขณะจะบอกใบ้ให้นางอยู่ร่วมกับลิ้มไท้เพ้งเพียงลำพัง กลับพบว่าสีหน้าดรุณีน้อยก็ไม่ผิดแผกจากลิ้มไท้เพ้งเท่าใดนัก

สีหน้านางก็ซีดขาว ก้มศีรษะต่ำ ขบริมฝีปากจนแทบแตกสลาย

หรือดรุณีน้อยผู้บริสุทธิ์ไร้เดียงสาก็มีความลับที่ไม่อาจบอกต่อผู้คน ?

ลิ้มไท้เพ้งพลันพึมพำว่า

"มันรุดมาครานี้ คงคิดคุกคามเราติดตามมันกลับไป มันกริ่งเกรงเราหลบลี้หนีหน้า ดังนั้นปิดสกัดทางออกก่อน"

ก๊วยไต้โล่วอดถามมิได้ว่า

"ท่านคิดทำอย่างไร ?"

"เราไม่ยอมติดตามมันกลับไปเด็ดขาด นับแต่วันที่มันจากพวกเราไป เราเท่ากับปราศจากบิดาแล้ว"

เช็ดคราบน้ำตาแล้วเงยหน้าขึ้น สีหน้าปรากฏแววเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว เน้นเสียงทีละคำ

"มิว่าอย่างไร เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกท่าน ดังนั้นค่ำคืนนี้พวกท่านมิต้องรุดไปพบพานมันเรา..."

ดรุณีน้อยพลันกล่าวว่า

"ท่านก็มิต้องไป"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะบุคคลที่พญามังกรแดนดินสืบเสาะหามิใช่ท่าน หากแต่เป็นข้าพเจ้า!"

วาจาพอกล่าวออก ทุกผู้คนยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิม

พญามังกรแดนดินอันกระเดื่องเลื่องลือ ไฉนรุดมาเสาะหาดรุณีขายดอกไม้นางหนึ่ง?

ดรุณีน้อยคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ปราศจากความอับอายอีก เพ่งตามองลิ้มไท้เพ้ง กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?"

ลิ้มไท้เพ้งกลับมิอาจตอบได้

มุมปากดรุณีน้อยปรากฏรอยยิ้มอันหดหู่ขึ้น กล่าวว่า

"มิมีผู้ใดทราบว่าเราเป็นใคร แม้แต่เราเองยังไม่คิดใคร่ทราบ"

นี่ความจริงเป็นวาจาที่ลิ้มไท้เพ้งเพิ่งบ่งบอก นางกลับกล่าวออกมา นับว่าน่าหัวร่อยิ่ง แต่ทั้งหมดพอเห็นสีหน้าท่าทีนาง กลับหัวร่อไม่ออก

ลิ้มไท้เพ้งยืดกุมมือของนางไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"มิว่าท่านเป็นใคร ก็หาเป็นไรไม่ ขอเพียงท่านคือท่าน"

ดรุณีน้อยพริ้มตาลง กล่าวอย่างแช่มช้า

"แต่ข้าพเจ้ายังจะบ่งบอกต่อท่าน ข้าพเจ้าเป็นคู่หมั้นหมายของท่าน แต่เป็นศัตรูของบิดาท่าน"

ลิ้มไท้เพ้งพลันบังเกิดความหนาวเย็นแผ่ซ่านทั่วสรรพางค์กาย ค่อย ๆ คลายมือจากการยืดกุม

ดรุณีน้อยกลับเป็นทาริกาอัจฉริยะที่วางก้ามเขื่องโข เคยนำกำลังมายังเคหารุ่มรวยยามวิกาล...เง็กเหล็งล้ง!

มิมีผู้ใดเชื่อว่านี่เป็นความจริง ดรุณีน้อยที่อ่อนโยนนุ่มนวล บริสุทธิ์ไร้เดียงสา คือนางอสูรที่เผ็ดร้อนดุร้ายนั้นหรือ?

ประกายตาทุกคู่จ้องจับมายังนาง นางกลับก้มศีรษะต่ำ จอนผมยุ่งเหยิง จิตใจคล้ายแหลกสลายแล้ว

ก๊วยได้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเป็นสะใภ้ที่มารดาลิ้มไท้เพ้งเลือกไว้ แต่เป็นศัตรูของบิดามัน ในใต้หล้าไหนเลยมีความสัมพันธ์อันสลับซับซ้อนปานนี้ ท่าน...กำลังล้อเล่นกระมัง ?"

เง็กเหล็งล้งกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจกุศลเจตนาของท่าน น่าเสียดายที่ในใต้หล้าพานมีเรื่องเช่นนี้ ความแค้นระหว่างพญามังกรแดนดินและตระกูลเง็กสะสมมาเป็นเวลานานปี ตั้งแต่ยี่สิบปีก่อน ก็สาบานว่าจะเข่นฆ่าคนของตระกูลเง็กให้สิ้นซาก"

"แต่ท่านไฉน..."

เง็กเหล็งล้งสอดคำขึ้น

"ข้าพเจ้าเป็นคนของตระกูลเง็ก แต่มารดากลับแซ่อ้วย"

"แซ่อ้วย ? หรือเป็นเจ้ม่วย (พี่สาวน้องสาว) กับมารดาของลิ้มไท้เพ้ง ?"

"ถูกแล้ว เพราะความสัมพันธ์นี้ พญามังกรแดนดินจึงปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า หาทราบไม่ว่าตอนนั้นมารดาข้าพเจ้าตั้งครรภ์แล้ว ข้าพเจ้าพอถือกำเนิดมา ยังคงเป็นคนของตระกูลเง็ก"

ก๊วยโล้วถอนใจกล่าวว่า

"ภายหลังพญามังกรแดนดินย่อมทราบว่ามีบุคคลเยี่ยงท่านอยู่ในโลก"

"มิผิด ดังนั้นข้าพเจ้าคอยหลีกเลี่ยงมันตลอดเวลา ชื่อเสียงมันเลื่องลือกว่าข้าพเจ้า มิว่าไปถึงที่ใดย่อมมีผู้รู้จัก ข้าพเจ้าจึงหลบเลี่ยงจากการประจันหน้ากับมันได้"

"ซึ่งความจริงมารดาท่านไม่บังควรให้ท่านมีชื่อเสียง ท่านหากเป็นดรุณีน้อยธรรมดานางหนึ่ง พญามังกรแดนดินอาจมิมีวันเสาะพบท่านตลอดกาล"

เง็กเหล็งล้งขบริมฝีปากกล่าวว่า

"การมีชีวิตอยู่เยี่ยงนั้น มีอันใดผิดแผกจากความตาย ?"

"ในใต้หล้ามีบุคคลจำนวนมากมีชีวิตเช่นนั้น มิหนำซ้ำล้วนอยู่อย่างสุขสบาย"

"แต่ตระกูลเง็กเราไม่มีบุคคลเช่นนั้นมาก่อน เกียรติภูมิของตระกูลเง็กก็ไม่อาจละบั้นสูญสิ้นไปในยุคของข้าพเจ้า"

ก๊วยโล้วลอบทอดถอนใจ หันเหหัวเรื่องว่า

"มารดาท่านตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"ท่านผู้เฒ่าเสียชีวิตตั้งแต่ปีก่อน ก่อนตายยังกริ่งเกรงพญามังกรแดนดินไม่ยอมปล่อยปละละเว้นข้าพเจ้า ดังนั้นรุดไปพบพานม่วยม่วย (น้องสาว หมายถึงมารดาลิ้มไท้เพ้ง) เป็นพิเศษ มุ่งหวังให้ช่วยคลี่คลายความแค้นของสองตระกูล น่าเสียดายที่ม่วยม่วยของท่านผู้เฒ่าก็มิอาจช่วยเหลือได้ ดังนั้น..."

ก๊วยโล่วกล่าวเสริมขึ้น

"ดังนั้นนางจึงหมั้นหมายท่านให้กับบุตรโทนของนาง มุ่งหวังว่าพันธะผูกพันครานี้สามารถคลี่คลายความแค้นของสองตระกูล"

"ข้าพเจ้าคาดว่าจิตเจตนาของนางเป็นเช่นนี้"

ก๊วยโล่วปรายตามายังลิ้มไท้เพ้ง กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่บุตรชายนางกลับไม่เข้าใจจิตเจตนาของมารดา"

เง็กเหล็งล้งกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"คนรุ่นหลังมักไม่เข้าใจกุศลเจตนาของบรรพบุรุษรุ่นก่อน แม้แต่ข้าพเจ้าก็เฉกเช่นกัน ข้าพเจ้าความจริงก็มิยอมเป็นสะใภ้ของตระกูลลิ้ม"

นางมิกล้าเหลือบแลลิ้มไท้เพ้ง แต่หางตาอดชำเลืองมายังลิ้มไท้เพ้งมิได้

ตลอดทั้งร่างลิ้มไท้เพ้งคล้ายแข็งทื่อ พลันกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนมาสืบเสาะหาเราในที่นี้ ?"

เง็กเหล็งล้งกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านไม่เข้าใจ ?"

ลิ้มไท้เพ้งร้องดัง ๆ ว่า

"เราย่อมไม่เข้าใจ"

ร่างอ้อนแอ้นของเง็กเหล็งล้งพลันสั่นระริก กล่าวเสียงแหบแห้ง

"ก็ได้ บอกต่อท่าน ข้าพเจ้าที่ทำเช่นนี้ เนื่องเพราะข้าพเจ้าเคยลั่นปากไว้ว่าสักวันหนึ่งต้องให้ท่านขอแต่งงานกับเรา"

ทรวงอกลิ้มไท้เพ้งคล้ายถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง กระทั่งยืนหยัดยังแทบมิอาจยืนหยัดมั่น

เง็กเหล็งล้งเองก็คล้ายกับจะทรุดฮวบลง

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด ลิ้มไท้เพ้งจึงขบกรามกล่าวว่า

"ตอนนี้เรานับว่าเข้าใจแล้ว"
มันไม่กล่าวกระไรอีก หันกายโถมเข้าห้องหับของตนเอง
เสียงโครมดังหนัก ๆ ประตูห้องถูกปิดลง
น้ำตาเม็กเหลืองล้งคล้ายทำนบทลาย ไหลรินพรั่งพรูลงมา

42

[illegible]

ไฉนก่อนลมฝนโหมกระหน่ำ มักเป็นความสงบสงัดที่ผิดปรกติวิสัย ?

ท้องฟ้าตอนนี้สดใสดั่งชะล้าง ไร้ปุยเมฆแม้สักก้อนเดียว

ลมฝนกลับก่อตั้งเค้าขึ้นในจิตใจคน

ลมฝนเยี่ยงนี้พอปะทุขึ้น จึงน่าสะพรึงกลัวที่สุด!

ที่เชิงระเบียง สงบสงัดจนสามารถได้ยินเสียงลมหายใจของเฮ้งต๋งซึ่งปลีกตัวกลับเข้าห้อง

ลมหายใจเฮ้งต๋งหนักหน่วง คล้ายกับหลับไหลแล้ว ผู้ที่สามารถหลับไหลในภาวการณ์เช่นนี้ นับว่ามีความสามารถจริง ๆ

ก๊วยโล่วและอี๊ฉิกมิทราบไปยังที่ใด ในสายตาของบุคคลอื่น ความเคลื่อนไหวของสามีภรรยาที่เพิ่งแต่งงานคล้ายลี้ลับอยู่บ้าง

มีแต่นางพญาแดงอยู่ร่วมกับเง็กเหล็งล้ง ทั้งสองต่างเป็นคนดวงใจแหลกสลาย

เง็กเหล็งล้งจับจ้องมองที่ไกลตาอย่างเซื่องซึมเซา แต่ปราศจากภาพพจน์ใดผ่านเข้าสู่คลองจักษุ

ตลอดทั้งร่างของนางคล้ายแปรเปลี่ยนเป็นเวิ้งว้างว่างเปล่า

นางพญาแดงพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าเมื่อครู่ท่านกล่าวโป้ปด"

เง็กเหล็งล้งกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า

"กล่าวโป้ปด ?"

"ท่านรุดมาเสาะหาลิ้มไท้เพ้งครานี้ มิใช่เพื่อตอบโต้ลิ้มไท้เพ้งที่สลัดทอดทิ้งท่าน ไม่ต้องการให้มันคุกเข่าลงวิงวอนขอแต่งงานกับท่าน"

"มิใช่ ?"

นางพญาแดงผงกศีรษะกล่าวว่า

"กาลก่อนท่านอาจมิยินยอมเป็นสะใภ้ของตระกูลลิ้ม แต่ตอนนี้ท่านยินยอมเป็นภรรยาของลิ้มไท้เพ้งแล้ว"

ทอดถอนใจแล้วเอ่ยสืบต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงขบคิดไม่เข้าใจว่า ท่านไฉนมิยอมบอกความรู้สึกที่มีต่อลิ้มไท้เพ้งแก่มัน ?"

เง็กเหล็งล้งขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ท่านเมื่อล่วงรู้ความรู้สึกภายในข้าพเจ้า เขาก็สมควรดูออกเช่นกัน"

"โอ ท่านยังไม่เข้าใจบุรุษเพศเพียงพอ โดยเฉพาะบุรุษเยี่ยงมัน ท่านหากกระทบกระทั่งจิตใจมันเพียงเล็กน้อย ดวงใจมันจะแหลกสลาย"

เง็กเหล็งล้งกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าทำร้ายเขา ?"

"ท่านไม่ควรกล่าววาจาเยี่ยงนั้นต่อมัน สมควรบ่งบอกความจริงใจที่ท่านมีต่อมันออกไปตามความสัตย์ มันจึงแสดงความจริงใจต่อท่าน"

เง็กเหล็งล้งแย้มยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจจิตเจตนาของท่าน ข้าพเจ้าความจริงก็คิดทำเช่นนั้น แต่ทว่า..."

ก้มศีรษะต่ำ เอ่ยสืบต่ออย่างแผ่วเบา

"ตอนนี้มิว่าทำอย่างไร ก็สายเกินการณ์แล้ว"

นางพญาแดงจับจ้องมองนาง ดวงตาเปี่ยมประกายสมเพชเห็นใจ

มิผิด ตอนนี้สายเกินการณ์แล้ว

โอกาสเมื่อผ่านพ้นไป จะไม่หวนกลับคืนมาอีก

นางพญาแดงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"อาจบางทีตอนนี้ยังทันท่วงทีอยู่ ท่านสมควรใช้ความพยายามต่อมัน ขอเพียงมันรับท่านเป็นภรรยา ท่านก็เป็นสะใภ้ของตระกูลลิ้ม พญามังกรแดนดิน

คงไม่..."

เง็กเหล็งล้งพลันเงยหน้าขึ้น ตัดบทว่า

"ท่านมิต้องกล่าวอีกแล้ว ข้าพเจ้ามีแผนของข้าพเจ้าอยู่ มิว่าอย่างไรพญามังกรแดนดินก็เป็นคน ข้าพเจ้าไยต้องเกรงกลัวมัน ?"

สีหน้านางแม้ยังรันทดหดหู่ แต่ประกายตากลับเปี่ยมความดื้อรั้นทระนง

นางความจริงเป็นบุคคลที่ไม่ยอมสยบต่อผู้อื่นอยู่แล้ว

นางพญาแดงก้มศีรษะลง ทราบว่านางมิจำเป็นต้องเอ่ยสืบต่อจริง ๆ

เง็กเหล็งล้งพลันยืดกุมมือของนางไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"มิว่าอย่างไร ข้าพเจ้ายังคงสำนึกดื้นดันในกุศลเจตนาของท่าน"

นางพญาแดงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบดี"

"แต่ท่านยังไม่เข้าใจประการหนึ่ง"

"ท่านบอก"

เง็กเหล็งล้งจับจ้องมองห้องพักของเฮ้งต๋ง กล่าวเสียงแผ่วเบา

"ท่านสามารถเข้าใจบุคคลอื่น ไฉนไม่เข้าใจมัน ?"

นางพญาแดงยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มกลับแฝงความรันทดหดหู่ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"อาจบางทีเนื่องเพราะเขามิใช่ผู้คน ไม่เช่นนั้นในช่วงเวลานี้ไฉนหลับใหลได้ ?"

เฮ้งต๋งหลับใหลจริงหรือ ?

เง็กเหล็งล้งพอเงี่ยหูสดับฟัง พลันพบว่าภายในห้องปราศจากเสียงลมหายใจของเฮ้งต๋งอีก

ที่แท้เฮ้งต๋งไม่อยู่ภายในห้องพักแล้ว

เฮ้งต๋งแสร้งกลับเข้าห้องพักหลับใหล แท้ที่จริงลอบปลีกตัวออกจากเคหารุ่มรวยรุดไปพบพานพญามังกรแดนดินเพียงลำพัง

พญามังกรแดนดินเอนกายอยู่บนเตียงคลุมหนังเสือ จับจ้องมองเฮ้งต๋งแน่วนิ่งคล้ายกับจะทะลวงใบหน้าเฮ้งต๋งเป็นรูสองรู

แม้แต่เฮ้งต๋งยังรู้สึกว่า ใบหน้าตนถูกเจาะทะลวงเป็นรูสองรูแล้ว

เฮ้งต๋งมิเคยพบพานดวงตาเยี่ยงนี้ และไม่เคยเผชิญพบบุคคลเช่นนี้มาก่อน

พญามังกรแดนดินที่ตนวาดมโนภาพไว้ มิมีบุคลิกเช่นนี้

พญามังกรแดนดินที่เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน สมควรเป็นบุคคลเยี่ยงไร ?

ย่อมต้องเป็นบุรุษร่างสูงตระหง่าน หน้าสีม่วง ไว้เครายาว ท่วงท่าเหี้ยมหาญองอาจ อาจมีผมเผ้าขาวโพลง แต่เอวยังเหยียดตรง คล้ายเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ในภาพวาด

สำเนียงเสียงกล่าวของมันก็คล้ายระฆังย่ำกังวาน สะท้านแก้วหูท่านปวดแปลบปลาบ หากแม้นมันมีโทสะ ทางที่ประเสริฐให้หลีกลี้หนีห่าง

เฮ้งต๋งถึงกับตระเตรียมรับฟังเสียงแผดคำรามของมัน

ครั้นเมื่อพบพานพญามังกรแดนดิน จึงทราบว่ามิว่าผู้ใดคิดกระตุ้นโทสะมันล้วนยากเย็นยิ่ง

มีแต่คนที่ไม่บันดาลโทสะ จึงเป็นบุคคลที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด

ใบหน้าพญามังกรแดนดินซีดขาว ไว้เคราไม่ยาวนัก ผมเผ้าหวีสางเป็นระเบียบเรียบร้อย มือทั้งสองข้างก็เรียวงาม จนผู้คนยากเชื่อถือว่ามือข้างนี้เคยฆ่าคนมา

มันสวมใส่อาภรณ์ธรรมดาสามัญ เนื่องเพราะมันมิต้องใช้อาภรณ์อันหรูหราประดับอัญมณีที่ล้ำค่ามาประโคมโหมศักดิ์ศรีและความรุ่มรวยของมัน

ตอนที่เฮ้งต๋งสาวเท้าเข้ามา พญามังกรแดนดินไม่ได้ลุกขึ้น มิว่าผู้ใดเข้ากระโจมมา มันล้วนไม่ผุดลุกขึ้น

มิว่าผู้ใดก็ไม่ดำหนิมันเสียมารยาท

เนื่องเพราะมันมีเท้าเพียงข้างเดียว !

พญามังกรแดนดินที่ครองความยิ่งใหญ่ในวงนักเลง กลับเป็นคนพิการหลงเหลือเท้าข้างเดียว

ในกระโจมอันกว้างใหญ่ เงียบสงัดปราศจากซุ่มเสียง นอกจากพวกตนแล้วมิมีบุคคลอื่นอีก

เฮ้งต๋งเข้ามาเนิ่นนานจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเฮ้งต๋ง"

พญามังกรแดนดินไม่กล่าวกระไรแม้สักคำเดียว หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นคงมิได้ยินวาจาประโยคนี้

แต่เฮ้งต๋งหาได้คาดคิดเช่นนั้นไม่ ตนทราบว่าฝ่ายตรงข้ามต้องตกลงใจแน่วแน่ค่อยเอ่ยปากกล่าววาจา

มีคนประเภทหนึ่งมิเคยกล่าวพลาดผิดแม้สักคำเดียว พญามังกรแดนดินคือคนประเภทนี้!

คนยิ่งทรงอานุภาพ ยิ่งถนอมปากคำ

ในที่สุด พญามังกรแดนดินยื่นมือออก ชี้ไปยังเก้าอี้คลุมหนังสุนัขป่าที่ด้านตรงข้ามตัวหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่ง"

เฮ้งต๋งทรุดกายนั่งลง

พญามังกรแดนดินชี้มือไปยังขวดสีทองบนโต๊ะเตี้ยข้างเก้าอี้ กล่าวว่า

"สุรา?"

เฮ้งต๋งส่ายหน้าปฏิเสธ

พญามังกรแดนดินตาทอประกายวาววับ กล่าวว่า

"ท่านเพียงดื่มสุรากับสหาย?"

"เรามิได้รุดมาเพื่อดื่มสุรา"

พญามังกรแดนดินผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"ท่านย่อมมิใช่"

หยิบฉวยจอกหยกเบื้องหน้าขึ้น จิบดื่มคำหนึ่ง สายตาพลันกวาดกราดมายังเฮ้งต๋ง เอ่ยสืบต่อ

"ท่านกำลังชมดูเท้าของเรา?"

เฮ้งต๋งตอบว่า

"ถูกแล้ว"

"ท่านคงสงสัยใจว่าผู้ใดสามารถฟันเท้าหักสะบั้น?"

"ถูกแล้ว"

"ท่านคิดใคร่ทราบหรือไม่ว่าเป็นการลงมือของผู้ใด?"

เฮ้งต๋งกลับกล่าวว่า

"ไม่คิด"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะมิว่าผู้ลงมือเป็นใคร ดอนนี้คงเสียชีวิตแต่แรกแล้ว"

พญามังกรพลันแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ดูท่าท่านมิใช่คนปากมาก"

"เรามิใช่จริง"

"เราชมชอบคนที่กล่าววาจารวบกระชับ วาจาของคนเยี่ยงนี้ มักเชื่อถือได้มากกว่า"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ส่วนใหญ่เป็นเช่นนั้น"

"ประเสริฐมาก ดอนนี้ท่านลองบอกมาว่าท่านรุดมาไยกัน ?"

ไม่รอให้เฮ้งต๋งเอ่ยปาก พลันกล่าวเสียงเย็นชา

"ทางที่ประเสริฐ ให้บ่งบอกมาเพียงประโยคเดียว"

เฮ้งต๋งก็กล่าวเพียงประโยคเดียว เน้นเสียงว่า

"ท่านมิอาจฆ่าเง็กเหล็งล้ง !"

พญามังกรแดนดินหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ไฉนไม่อาจ ?"

"ท่านหากต้องการให้ลิ้มไท้เพ้งมีชีวิตสืบต่อ ก็ไม่อาจฆ่าเง็กเหล็งล้ง"

พญามังกรแดนดินเค้นเสียงว่า

"เราหากปลิดชีวิตเง็กเหล็งล้ง ลิ้มไท้เพ้งจะตายตามนาง ?"

"ท่านมิเชื่อ ?"

พญามังกรแดนดินย้อนถามว่า

"หรือท่านเชื่อ ?"

"เราหากมิเชื่อ คงไม่รุดมา"

"ท่านเชื่อมั่นว่าในใต้หล้ามีคนยอมตายเพื่อผู้อื่น ?"

เฮ้งต๋งเน้นเสียงว่า

"ไม่เพียงมี มิหนำซ้ำยังมีมากมายยิ่ง"

"ลองสมมุติมาสักคนสองคน"

"สมมุติลิ้มไท้เพ้งและข้าพเจ้า"

พญามังกรแดนดินหัวร่อออกมา

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านหากมิเชื่อ ลองพนันกับข้าพเจ้า"

"พนันอะไร ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ใช้ชีวิตของข้าพเจ้า พนันกับชีวิตของเง็กเหล็งล้ง"

"พนันอย่างไร ?"

เฮ้งต๋งอธิบายว่า

"ลิ้มไท้เพ้งหากไม่ยอมเสียชีวิตเพื่อเง็กเหล็งล้ง ท่านสามารถปลิดชีวิตข้าพเจ้าทุกขณะจิต"

"มิเช่นนั้นเล่า ?"

"มิเช่นนั้นท่านก็ไปได้ ซึ่งก็หมายความว่าท่านแม้พ่ายแพ้ กลับปราศจากข้อเสียหายใด"

เพราะความเชื่อมั่นที่มีต่อลิ้มไท้เพ้ง แน่ใจว่ามันรักมั่นเง็กเหล็งล้ง เฮ้งต๋งถึงกับยินยอมใช้ชีวิตตนเองเป็นเดิมพัน

ประกายตาพญามังกรแดนดินยิ่งคมกล้ากว่าเดิม เขม้นมองเฮ้งต๋งเนิ่นนานจึงกล่าว

"ท่านรับประกันว่าลิ้มไท้เพ้งยินยอมตายเพื่อนาง ?"

เฮ้งต๋งเพียงกล่าวว่า

"นั่นต้องรอให้ความจริงพิสูจน์ยืนยัน"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"แต่เราเชื่อมั่นว่ามันจะรุดมายังที่นี้โดยเร็ว"

มีคนรุดมาจริง ๆ เพียงแต่ผู้มามิใช่ลิ้มไท้เพ้ง หากแต่เป็นก๊วยโล่ว อึ้งฉิก และ

นางพญาแดง

ตอนที่ก๊วยได้โล่วและพวกเข้ามา เฮ้งต๋งหาได้อยู่ในกระโจมไม่

สีหน้าของก๊วยได้โล่วและพวกก็ตื่นเต้นตระหนกเฉกเช่นกับเฮ้งต๋งเมื่อครู่...มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่า พญามังกรแดนดินจะมีรูปลักษณะเช่นนี้

จุดประสงค์การมาของพวกตน ก็เฉกเช่นกับเฮ้งต๋ง...ทัดทานมิให้พญามังกรแดนดินสังหารเง็กเหล็งล้ง ไม่เช่นนั้นลิ้มไท้เพ้งจะตายตาม

พวกตนพลันบังเกิดจิตผูกพันและความเชื่อมั่นต่อสหายโดยมิผิดเพี้ยน

"ความเชื่อมั่น" นับเป็นสิ่งอันพิเศษพิสดารคล้ายไม่เคยสร้างความผิดหวังแก่ผู้คนมาก่อน

ลิ้มไท้เพ้งมิได้สร้างความผิดหวังแก่พวกตนจริง ๆ

พญามังกรแดนดินเอนร่างอยู่บนเตียงปูหนังเสือ จับจ้องมองลิ้มไท้เพ้งที่เข้ามาในกระโจม

นี่คือบุตรโทนของมัน มันไม่ได้พบพานบุตรในสายเลือดเกือบสิบห้าปีแล้ว

แต่ตอนที่มันจับจ้องมองลิ้มไท้เพ้ง คล้ายไม่ผิดแผกจากตอนที่เพ่งมองเฮ้งต๋ง

ผ่านไปเนิ่นนาน พญามังกรแดนดินจึงยื่นมือออกชี้ไปยังเก้าอี้ปูหนังสุนัขป่าตัวที่เฮ้งต๋งนั่งอยู่เมื่อครู่กล่าวว่า

"นั่ง"

ลิ้มไท้เพ้งกลับไม่ทรุดนั่งลง

ร่างของลิ้มไท้เพ้งแข็งทื่อและเย็นเฉียบ แต่ดวงตาคล้ายเปียกชุ่ม

บุคคลที่ยืนประจันหน้า คือบิดาผู้บังเกิดเกล้า บิดาที่มิได้พบหน้ามาสิบห้าปี

ลิ้มไท้เพ้งต้องกลั้นกลืนน้ำตา มิให้ไหลรินหลั่งอย่างยากเย็น

สีหน้าพญามังกรแดนดินยังคงปราศจากความรู้สึกใด ๆ แต่หางตาคล้ายพลันเพิ่มรอยย่นขึ้นหลายสาย ในที่สุดถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

"เจ้าเติบใหญ่แล้ว มิหนำซ้ำคล้ายเป็นตัวของตัวเองอยู่"

ลิ้มไท้เพ้งยังคงปิดปากสนิท

พญามังกรแดนดินกล่าวว่า

"เจ้าหากไม่ยอมกล่าววาจา ไฉนเร่งรุดมา ?"

ลิ้มไท้เพ้งเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าว

"เราทราบว่าท่านมิต้องการรับฟังวาจาไร้สาระ"

"ถูกต้อง"

ลิ้มไท้เพ้งจึงกล่าว

"ท่านต้องการเข่นฆ่าคนของตระกูลเง็กให้สิ้นซากกระมัง ?"

"ถูกต้อง"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้ตระกูลเง็กหลงเหลือทายาทเพียงคนเดียวเท่านั้น"

"ถูกต้อง"

ลิ้มไท้เพ้งกำหมัดแนบแน่น เน้นเสียงทีละคำ

"ท่านหากคิดฆ่านาง เราก็จะฆ่าคนของตระกูลลิ้มคนหนึ่ง"

พญามังกรแดนดินหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"เจ้าคิดฆ่าผู้ใด ?"

"เราเอง !"

พญามังกรแดนดินจับจ้องมองลิ้มไท้เพ้ง รอยย่นที่หางตายิ่งลึกล้ำกว่าเดิม

นี่คือบุตรชายของมัน โลหิตภายในกายบุรุษหนุ่มนี้ก็เป็นเฉกเช่นกับมัน ทั้งดื้อรั้นทระนง ทั้งยโสถือดี

มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจแปรเปลี่ยนสภาพความจริงนี้ แม้แต่พญามังกรแดนดินก็ตาม!

พญามังกรแดนดินทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"เจ้าสมควรทราบ คนของตระกูลลิ้มลั่นวาจาใด มิมีวันแปรเปลี่ยนกลับกลาย"

ลิ้มไท้เพ้งสวนคำว่า

"เราทราบดี ดังนั้นเราจึงกล่าวเช่นนี้"

เงียบงันชั่วขณะ พลันเอ่ยสืบต่อ

"เรายังทราบว่าท่านมิมีความแค้นผูกพันกับนาง กระทั่งพบหน้ายังไม่เคยพบหน้ามา"

พญามังกรแดนดินสอดคำว่า

"แล้วนางมีความสัมพันธ์ใดกับเจ้า เจ้าไฉนต้องการให้นางมีชีวิตสืบต่อ ?"

"เนื่องเพราะนางหากมีชีวิตอยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่ได้"

พญามังกรแดนดินขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ความรักของพวกเจ้าลึกล้ำปานนี้ ?"

ลิ้มไท้เพ้งขบริมฝีปากกล่าวว่า

"เราความจริงมิทราบ จวบจนตอนที่ท่านคิดฆ่านาง จึงพบว่าเรารักมั่นต่อนาง"

พลันเงยหน้าขึ้นถามว่า

"ท่านหากฆ่านาง จะรู้สึกปลอดโปร่งใจหรือ ?"

พญามังกรแดนดินจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด

ลิ้มไท้เพ้งจึงกล่าว

"ท่านก็มิแน่ใจใช่หรือไม่ ? แต่เรารับรองว่าท่านหลังจากฆ่านาง ย่อมต้องลำบากยากใจกว่าตอนที่ไม่ฆ่านาง"

พญามังกรแดนดินกล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เจ้ายินยอมตายเพื่อนางจริง ๆ ?"

"ความตายมินับเป็นอย่างไรได้"

"แต่นางเล่า ? นางยินยอมตายเพื่อเจ้าด้วยหรือไม่ ?"

ลิ้มไท้เพ้งนิ่งเงียบงันไป

พญามังกรแดนดินกล่าวว่า

"เจ้าก็ไม่แน่ใจกระมัง ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"นั่นเป็นเรื่องของนาง เราต้องการให้สภาพความจริงยืนยัน"

พญามังกรแดนดินตาเป็นประกาย พลันกล่าวว่า

"ตกลง เรารับปากเจ้า แต่มีเงื่อนไขประการหนึ่ง"

"เงื่อนไขใด ?"

พญามังกรแดนดินเน้นเสียงว่า

"นางหากยินยอมพลีชีวิตเพื่อเจ้าเช่นกัน แสดงว่าพวกเจ้ามีความผูกพันรักมั่นกันจริง เราจะปล่อยปละละเว้นนาง"

"มิเช่นนั้นเล่า ?"

พญามังกรแดนดินกล่าวเสียงเย็นชา

"ไม่เช่นนั้นแสดงว่านางหาได้รักท่าน ดังที่ท่านรักนาง มิคู่ควรกับการให้ท่านพลีชีวิตเพื่อนาง เราจะฆ่านางในบัดดล"

ลิ้มไท้เพ้งกำหมัดแนบแน่นกว่าเดิม กล่าวว่า

"ท่านกลับใช้ชีวิตนางเป็นเดิมพัน ?"

"อย่างน้อยก็เป็นการเดิมพันอย่างยุติธรรม กล่าวคือ ความตายของนางขึ้นอยู่กับการตกลงใจของนางเอง"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"เราจะทราบได้อย่างไรว่ายุติธรรมจริงหรือไม่ ?"

"เราจะให้เจ้าเห็นเหตุการณ์กับตา แต่เจ้าต้องรับปากเราประการหนึ่ง"

ลิ้มไท้เพ้งนิ่งรับฟัง

พญามังกรแดนดินจึงกล่าว

"เจ้าต้องชมดูเหตุการณ์อย่างสงบ ไม่อาจสอดมือเข้ามา...มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจสอดแทรกเข้ามา"

ประกายตามันคมวาวราวอาวุธ เน้นเสียงทีละคำ

"มิเช่นนั้นพวกเจ้าจะถูกปรับเป็นพ่ายแพ้"

หลังกระโจมปล่อยม่านระพื้น มืดสลัวยิ่ง คนที่เบื้องนอกไม่อาจเห็นสภาพภายในได้

แต่คนที่อยู่หลังม่าน สามารถเห็นภาพพจน์เบื้องนอกได้อย่างชัดเจน

เฮ้งต๋ง ก๊วยไต้โล่ว อี๊ฉิก นางพญาแดงล้วนอยู่ที่นี้ ได้ยินคำสนทนาของลิ้มไท้เพ้งกับพญามังกรแดนดินอย่างชัดเจนทุกถ้อยกระทงความ

ก๊วยไต้โล่วและพวกปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง เนื่องเพราะลิ้มไท้เพ้งมิได้สร้างความผิดหวังแก่พวกตน

แต่เง็กเหล็งล้งเล่า ?

ตอนนี้มิเพียงแต่ชีวิตของนางถูกนางเองกำไว้ แม้แต่ชีวิตของลิ้มไท้เพ้งก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของนาง

นางจะสร้างความผิดหวังแก่ลิ้มไท้เพ้งหรือไม่ ?

ได้ยินพญามังกรแดนดินถามอีกว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่ากาลก่อนนางเป็นบุคคลเยี่ยงไร ?"

คำตอบของลิ้มไท้เพ้งรวบรัดหมดจดยิ่ง กล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องเมื่อกาลก่อน เราแม้ทราบก็ลืมเลือนแล้ว"

พญามังกรแดนดินกล่าวถามว่า

"นางดำเนินวิธีการใด ทำให้เจ้าเชื่อมั่นนางปานนี้ ?"

"นางดำเนินวิธีนี้ได้ผลที่สุด"

"วิธีใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งเน้นเสียงว่า

"บ่งบอกความจริง !"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"ระหว่างนี้นางมิได้อยู่ร่วมกับพวกเราด้วยศักดิ์ศรีเง็กเหล็งล้ง เราความจริงมิทราบว่าเป็นนาง นางไม่จำเป็นต้องบอกความจริง แต่แล้วนางกลับบ่งบอก"

พญามังกรแดนดินนิ่งเงียบงันไม่กล่าวกระไร ชี้มือไปยังม่านหลังกระโจม กล่าวว่า

"เจ้าเข้าไปยังที่นั้น"

ลิ้มไท้เพ้งพอสาวเท้าเข้ากระโจม ก็พบเห็นก๊วยไต้โล่วและพวก ดวงตาถึงกับทอประกายสำนึกตื้นตัน

สหายของมันไม่ได้สร้างความผิดหวังแก่มัน

.....

ในที่สุด เง็กเหล็งล้งมาแล้ว

ผู้คนแปดคนยืนสงบอยู่หน้ากระโจม สงบนิ่งราวกับรูปสลักจากซากศิลา

นี่คือแปดมังกรเหนือฟ้าในสังกัดพญามังกรแดนดิน มิว่าผู้ใดในจำนวนนี้ล้วนเพียงพอต่อการสะท้านสะเทือนวงนักเลง

แต่เง็กเหล็งล้งคล้ายมองไม่เห็นพวกมันก็ปาน

นางยังคงสวมใส่ชุดเขียวสมถะ แต่งกายเยี่ยงดรุณีขายบุปผา เดินเชิดหน้า

โดยไม่หวั่นไหว สาวเท้าผ่านข้างกายแปดมังกรเหนือฟ้าเข้าสู่กระโจม

สีหน้านางสงบราบเรียบ แต่จิตใจกลับเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

จากนั้นนางพบเห็นพญามังกรแดนดิน

พญามังกรแดนดินมิได้ให้นางนั่งลง กลับจับจ้องมองนางด้วยสายตาคมกล้า

เง็กเหล็งล้งไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามเอ่ยปาก ก็ร้องดัง ๆ ว่า

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้าเป็นใครกระมัง ?"

พญามังกรแดนดินผงกศีรษะรับ

เง็กเหล็งล้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นทายาทคนสุดท้ายของตระกูลเง็ก ขอเพียงท่านฆ่าข้าพเจ้าก็บรรลุสมดังปณิธานที่มุ่งหวังไว้"

พญามังกรแดนดินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นมิใช่ปณิธานของเรา นั่นเป็นเพียงวาจาที่เราลั่นไว้"

เง็กเหล็งล้งกล่าวว่า

"วาจาที่ท่านลั่นไว้ทุกคำ คงปฏิบัติตามนั้นทุกประการ"

"อืมม์ ขาดเพียงประการนี้เท่านั้น"

"ตอนนี้ท่านอาจจะกระทำลุล่วงได้"

พญามังกรแดนดินทวนคำว่า

"อาจจะ ?"

"มิผิด ความหมายของอาจจะคือไม่แน่นักว่าจะกระทำได้"

"หรือเจ้ากล้าประมือกับเรา ?"

เง็กเหล็งล้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"มีอันใดมิกล้า ? หรือท่านเข้าใจว่าตนเองยอดเยี่ยมยิ่ง ?"

ไม่รอให้พญามังกรแดนดินเอ่ยปาก ก็เอ่ยสืบต่อ

"คนผู้หนึ่งหากกระทั่งบุตรภรรยายังไม่อาจดูแล ความสามารถของมันนับว่าจำกัดยิ่ง"

พญามังกรแดนดินกลับมิมีโทสะ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นเนื่องเพราะพวกมันสามารถแลดูตัวเอง"

"นั่นเป็นเรื่องของพวกมัน แต่ท่านเล่า ท่านปฏิบัติตามหน้าที่ของท่านหรือไม่? ผู้ที่เป็นสามีและบิดาในใต้หล้า หากล้วนเป็นเช่นท่าน ภรรยาและบุตรคงเสียชีวิตหมดแล้ว"

พญามังกรแดนดินหน้าเคร่งเครียดลงทันที กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เจ้ารุดมาเพื่อกล่าววาจาประดานี้?"

"ข้าพเจ้าเพียงกระตุ้นเตือนท่านว่า ท่านยังมีภรรยาและบุตร ทางที่ประเสริฐอย่าได้ลืมพวกมัน เนื่องเพราะพวกมันยังมิได้ลืมเลือนท่าน"

พญามังกรแดนดินกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้เจ้านับว่ากระตุ้นเตือนแล้ว"

เง็กเหล็งล้งระบายลมหายใจยาวๆ กล่าวว่า

"มิผิด วาจาที่สมควรกล่าว ข้าพเจ้านับว่ากล่าวหมดสิ้นแล้ว"

พลันยืดกายประสานมือกล่าวว่า

"เชิญ"

นางทราบดีว่าบุคคลเบื้องหน้าคือ พญามังกรแดนดินที่ไร้ผู้ต้านทานเปรียบติดเบื้องนอกยังมีแปดมังกรเหนือฟ้าคุมเชิงอยู่ แต่สีหน้ากลับปราศจากแววประหวั่นพรั่นพรึง

เรือนร่างนางแม้อ้อนแอ้นแบบบาง แต่เปี่ยมกำลังขวัญอันเด็ดเดี่ยว ท่วงท่าประสานมือคารวะคราวนี้ ถึงกับคิดทัดเทียบเปรียบกับพญามังกรแดนดิน

พญามังกรแดนดินพลันแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ปีนี้เจ้าอายุเท่าใด?"

เง็กเหล็งล้งแม้ไม่เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามไฉนไต่ถามเช่นนี้ ยังคงตอบว่า

"สิบเจ็ดปี"

"เจ้าเริ่มฝึกปรือฝีมือตั้งแต่อายุเท่าใด?"

"สี่ขวบ"

พญามังกรแดนดินแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้าเพียงฝึกปรือสิบสามปี กลับกล้าประมือกับเรา?"

เง็กเหล็งล้งสวนคำว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าฝึกฝีมือเพียงวันเดียว ยังคงคิดพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับท่านคนของตระกูลเง็กเรามิว่าพลังฝีมือทัดเทียมท่านได้หรือไม่ กระดูกล้วนเข้มแข็ง"

พญามังกรแดนดินพลันเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ประเสริฐ กระดูกอันเข้มแข็ง กำลังขวัญอันเด็ดเดี่ยวนัก"

ในเสียงหัวร่อ ร่างพลันลอยขึ้นจากเตียง คล้ายกับเบื้องล่างมีมือที่มองไม่เห็นคู่หนึ่งค้ำยันมันไว้

เง็กเหล็งล้งต้องถอยกายไปครึ่งก้าวอย่างลืมตัว

นางจดจำออกว่า นี่เป็นกระบวนท่าแรกในเทียนเล้งโป๊ยเสก (แปดกระบวนท่ามังกรฟ้า) ที่โจษจันร่ำลือกันนามเชียมเล้งเซ็งเทียน (มังกรเหินเวหา)

แต่นางคิดไม่ถึงว่าในใต้หล้ากลับมีคนฝึกปรือวิชาตัวเบาได้ถึงระดับนี้

มิคาด พญามังกรแดนดินยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ กลับสามารถเอ่ยปากกล่าววาจา กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ระวังจุดแช่เล้งฮวกทางซ้ายขวาของเจ้า"

จุดแช่เล้งฮวกอยู่ใต้ซอกแขน หากแม้นถูกจี้สกัด แขนทั้งข้างก็ไม่อาจยกขึ้น

แต่ท่านหากไม่ยกแขนทั้งสอง บุคคลอื่นก็มิสามารถจี้สกัดจุดทั้งสองแห่งนี้

เง็กเหล็งล้งแค่นหัวร่อครุ่นคิดขึ้น

"เราแม้มิใช่คู่มือของท่าน แต่ท่านหากคิดจี้สกัดจุดแช่เล้งฮวกของเรา เกรงว่าไม่ง่ายดายนัก"

ยามนั้นตกลงใจว่า มิว่าอยู่ในภาวการณ์เยี่ยงไร จะไม่ยกแขนทั้งสองขึ้นเด็ดขาด

คำนวณจากศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของพญามังกรแดนดิน เมื่อระบุว่าจะจี้สกัดจุดแช่เล้งฮวกของนาง ย่อมไม่ลงมือต่อตำแหน่งแห่งอื่น

ยามนั้น พญามังกรแดนดินลอยตัวถึงเบื้องหน้านางแล้ว พลังลมอันกล้าแข็งกระพือชายเสื้อของนางพลิ้วปลิวไสวขึ้น

เง็กเหล็งล้งหมุนคว้างละลิ่วร่าง คิดสลายพลังลมขุมนี้ ได้ยินเสียงฉาดฉาดจุดโกยแจบนไหล่ซ้ายขวาถูกตบใส่ แขนทั้งสองข้างไม่อาจยกขึ้น

เหลียวดูพญามังกรแดนดิน มิทราบนอนทอดกายอยู่บนเตียงดังเดิมตั้งแต่เมื่อใด

ท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชา มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่าเมื่อครู่มันจู่โจมลงมือ

เง็กเหล็งล้งกระชากเสียงว่า

"จุดที่ท่านจี้สกัดข้าพเจ้า หาใช่แชเล้งฮวก หากแต่เป็นโกยแจฮวก"

พญามังกรแดนดินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นกลับมิต้องให้เจ้ากระตุ้นเตือน เรายังสามารถจำแนกจุดได้"

"เฮอะ คิดไม่ถึงยอดฝีมือเยี่ยงท่าน กลับมิปฏิบัติตามวาจาที่สั่งไว้"

"เราไหนเลยเคยบอกว่า จะจี้สกัดจุดแชเล้งฮวกของเจ้า ?"

เง็กเหล็งล้งร้องดัง ๆ ว่า

"เมื่อครู่ท่านบ่งบอกชัด ๆ"

"เราเพียงให้เจ้าระวังเท่านั้น ตอนที่ประมือกับผู้คน ล้วนสมควรระแวดระวังจุดเส้นทุกแห่งบนร่างกาย"

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบต่อ

"อย่าว่าแต่แนววิชาฝีมือพึงมีไหวพริบในการต้านรับศัตรู พลิกแพลงเข้ากับสถานการณ์ เราเมื่อไม่สามารถจี้สกัดจุดแชเล้งฮวกของเจ้า ได้แต่สกัดจุดโกยแจฮวกแทน จะอย่างไรแขนทั้งสองของเจ้าก็มิอาจยกขึ้น ไยต้องมุ่งมั่นจี้สกัดจุดแชเล้งฮวก เจ้าหากกระทั่งเหตุผลนี้ยังไม่เข้าใจ ต่อให้เจ้าฝึกปรือฝีมืออีกร้อยปี ยังมิอาจเป็นยอดฝีมือ"

มันกลับพร่ำกล่าวราวกับอาจารย์อบรมศิษย์ บิดาอาลุงสั่งสอนบุตรหลานก็ปาน

เง็กเหล็งล้งขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว ตัดใจกล่าวว่า

"ท่านฆ่าเราเถอะ"

"เจ้าไม่ยินยอมพร้อมใจ ?"

"แม้ตายก็ไม่ยินยอม"

พญามังกรแดนดินกล่าวว่า

"ประเสริฐ"

วาจาหลุดจากปาก ปลายดรรชนีพลันบังเกิดเสียงหวีดหวิวพุ่งใส่จุดซิ่งฮงฮวกเหนือทรวงอกนาง

เง็กเหล็งล้งรู้สึกมีกระแสพลังขุมหนึ่งแผ่ซ่านจากทรวงอกกระจายไปตามแขนขา

แขนทั้งสองข้างเริ่มเคลื่อนไหวเป็นอิสระได้ดังเดิม

วิชาแกะคงพะฮวก (สกัดจุดฝ่าอากาศ) นับเป็นยอดวิชาที่น้อยครั้งจะพบพานในวงนักเลง คิดมิถึงพญามังกรแดนดินยังสามารถใช้วิชาแกะคงโก้ยฮวก (คลายจุดฝ่าอากาศ)

เง็กเหล็งล้งขบกรามกรอด แม้สำนึกทราบว่าพลังฝีมือฝ่ายตรงข้ามลึกล้ำสุดหยั่งคาด ยังตระเตรียมเสี่ยงชีวิต พลิ้วกายปราดขึ้นจากพื้น

แทบเป็นวินาทีเดียวกัน ร่างพญามังกรแดนดินก็ลอยขึ้นจากเตียงราวกับปุยเมฆไร้น้ำหนัก

กระบวนท่าเง็กเหล็งล้งไม่ทันใช้ออก รู้สึกมีลมอบอุ่นหอบหนึ่งกรรโชกมาจุดแซเล้งฮวกทั้งซ้ายขวาชาวูบวาบ ร่างร่วงละลิ่วลงสู่พื้น แขนทั้งสองมิอาจยกขึ้นอีก

เหลียวดูพญามังกรแดนดิน ก็ทอดกายบนเตียงดังเดิม คล้ายมิได้ขยับเคลื่อนไหวมาก่อน

เง็กเหล็งล้งถึงกับหน้าซีดขาวดุจกระดาษ

ต่อให้นางทระนงถือดีกว่านี้ ก็ดูออกว่าพญามังกรแดนดินหากคิดปลิดชีวิตนางนับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

หลักวิชาที่เคยสะท้านขวัญผู้คนจำนวนมากของนาง ยามอยู่เบื้องหน้าพญามังกรแดนดิน กลับไม่มีโอกาสใช้ออกแม้แต่น้อย

พญามังกรแดนดินกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ตอนนี้เจ้ายอมรับนับถือแล้วหรือไม่?"

เง็กเหล็งล้งสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"ยอมรับนับถือแล้ว"

แค่นหัวร่อแล้วเอ่ยสืบต่อ

"แต่ข้าพเจ้าเพียงยอมรับนับถือวิชาฝีมือของท่าน มิใช่ตัวท่าน"

พญามังกรแดนดินส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงไต่ถาม

เง็กเหล็งล้งกล่าวว่า

"พลังฝีมือท่านแม้ไร้ผู้ต่อต้านเปรียบติด แต่ท่านกลับเป็นคนจิตใจคับแคบต่อให้เข่นฆ่าคนของตระกูลเง็กจนสิ้นซาก ก็ไม่มีผู้ใดยอมรับนับถือท่าน"

พญามังกรแดนดินหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

"ดรุณีน้อยปากกล้าสามานย์ กลับกล้าก้าวร้าวเรา ?"

"มีอันใดมิกล้า กระทั่งความตายข้าพเจ้ายังไม่กลัว ยังมีอันใดน่าพรั่นพรึง ?"

พญามังกรแดนดินตาทอประกายวูบ พึมพำว่า

"มิผิด คนผู้หนึ่งหากสำนึกแน่ว่าต้องตาย มีอันใดไม่กล้ากระทำ มีวาจาใดมิกล้ากล่าว ?"

มุมปากพลันปรากฏรอยยิ้มพิเศษพิสดารขึ้น เอ่ยสืบต่อ

"แต่เราหากไม่ฆ่าเจ้าเล่า ?"

เง็กเหล็งล้งงงงันวูบจึงกล่าว

"ท่าน...ท่านว่าอะไร ?"

"เรามิเพียงไม่ฆ่าเจ้า ทั้งยังไม่กระทบกระทั่งเจ้าแม้สักขุมหนึ่ง บุญคุณความแค้นของสองตระกูลก็คลี่คลายสลายสิ้น"

"เป็น...เป็นความจริง ?"

"วาจาเราไหนเลยเคยกล่าวโคมลอยมา ?"

เง็กเหล็งล้งพลันรู้สึกตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย กระทั่งยืนหยัดแทบมิอาจยืนหยัดมั่น

เมื่อครู่นางเผชิญกับศัตรูเข้มแข็งที่สุด สำนึกแน่ว่าต้องตาย กลับปราศจากความประหวั่นพรั่นพรึง

แต่ตอนนี้ผู้อื่นรับปากว่าไม่ฆ่านาง สองเท้านางกลับอ่อนระทวย จนบัดนี้นางเพิ่งพบว่า นางความจริงมิคิดใคร่ตาย

คนผู้หนึ่งขอเพียงสามารถมีชีวิตสืบต่อ ยังมีผู้ใดคิดใคร่ตายจริง ๆ

พญามังกรแดนดินประกายตาคมกล้า คล้ายคิดทะลุซึ้งถึงหัวใจของนาง เอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"ขอเพียงเจ้ารับปากเราประการหนึ่ง เราจะปล่อยให้เจ้าจากไป นับแต่นี้ไม่สืบเสาะหาเจ้าอีก"

เง็กเหล็งล้งอดกล่าวมิได้

"เรื่องอันใด ?"

"นับแต่นี้ อย่าได้เอ่ยอ้างถึงพันธะหมั้นหมายกับบุตรชายเรา ไม่อนุญาตเจ้าพบพานมันอีก!"

เง็กเหล็งล้งหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ไม่อนุญาตข้าพเจ้าพบพานเขาอีก?"

"อืมม์ นับแต่นี้เจ้าเพียงเข้าใจว่า ไม่มีบุคคลเยี่ยงมันอยู่ในโลก เจ้าจะมีชีวิตสืบไป"

แย้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบต่อ

"บุรุษเพศในใต้หล้ามีมากมายยิ่ง มิแน่นักว่าเจ้าจะลืมเลือนมันโดยเร็ว"

เง็กเหล็งล้งหน้าซีดขาว ร่างอ้อนแอ้นเริ่มสั่นสะท้าน กล่าวว่า

"หากแม้นข้าพเจ้าไม่รับปากเล่า?"

"เจ้าไฉนไม่รับปาก? เจ้าหากตายไป ก็มิอาจพบพานมันเช่นกัน"

เง็กเหล็งล้งส่ายหน้ากล่าวว่า

"ไม่เฉกเช่นกัน"

"ไฉนไม่เฉกเช่นกัน?"

เง็กเหล็งล้งแย้มยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ท่านมิเข้าใจ บุคคลเยี่ยงท่านไม่มีวันเข้าใจหรอก"

รอยยิ้มของนางแม้หดหู่ ดวงตากลับปรากฏประกายแห่งความสุขอันลี้ลับขึ้น เนื่องเพราะนางเคยมีความรักอันแท้จริงมา

มิมีผู้ใดช่วงชิงความรู้สึกนี้ไปได้

ไม่ว่าความรักของนางหวานชื่นหรือขมขื่น อย่างน้อยก็มีความสุขกว่าบุคคลที่มิเคยมีความรักมาก่อน

พญามังกรแดนดินจับจ้องมองนาง สีหน้าตนเองคล้ายแปรเปลี่ยนไป พลันหยิบฉวยป้านมรกตจากข้างขวดสีทอง รินสุราสีเขียวปัดจอกหนึ่ง กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เจ้าหากไม่ยอมรับปากจริง ก็ดื่มสุราจอกนี้ลงไป นับแต่นี้จะปราศจากความกลัดกลุ้มใดๆ อีก"

เง็กเหล็งล้งเพ่งมองสุราพิษจอกนั้น เน้นเสียงทีละคำ

"ข้าพเจ้าเพียงสามารถรับปากท่านประการหนึ่ง"

"เรื่องอันใด ?"

เง็กเหล็งล้งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ลืมเลือนเขาเด็ดขาด มิว่าจะเป็นหรือตาย เงาร่างของเขาจะประทับตราตรึงในจิตใจข้าพเจ้า ไม่ว่าท่านมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานใด ก็มิอาจทำอย่างไรข้าพเจ้าได้"

พลันถาโถมมาตะปบสุราพิษจอกนั้น แหงนหน้าดื่มลงไป

จากนั้นร่างของนางล้มฟุบลง

แต่มุมปากของนางยังประดับด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ อันลึ้ลับและเป็นสุข

เนื่องเพราะนางทราบว่า นับแต่นี้มิว่าเทพยดาเหนือฟ้าหรือพญายมในโลกันตร์ก็ไม่อาจทำให้นางลบเลือนชายในดวงใจจากห้วงสำนึกแล้ว

พญามังกรแดนดินคล้ายตะลึงลานกับที่

ในใต้หล้ากลับมีบุคคลบูชารักแท้ปานนี้ นับเป็นเรื่องที่มันมิมีวันเข้าใจจริง ๆ

ลิ้มไท้เพ้งพลันถาโถมออกจากหลังประตู โถมทับลงบนร่างเง็กเหล็งล้ง

พญามังกรแดนดินมิได้ชำเลืองมองมา มันไม่อาจตัดใจเหลือบแลลิ้มไท้เพ้งอีก

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด ลิ้มไท้เพ้งจึงผุดลุกขึ้น สีหน้าซีดขาวไร้สีเลือด ดวงตากลับแดงฉานด้วยสายโลหิต จับจ้องมองพญามังกรแดนดิน กล่าวเสียงแหบแห้ง

"ท่านรับปากเราแล้วชัด ๆ..."

พญามังกรแดนดินเพียงทอดถอนใจยาว คล้ายมิทราบสมควรกล่าวกระไรดี

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ท่านรับปากเราแล้วว่า จะจัดการอย่างยุติธรรม แต่ตอนนี้..."

พญามังกรแดนดินตัดบทว่า

"เราทราบว่านี่ไม่ยุติธรรม แต่ในใต้หล้ามีแต่เรื่องอยุติธรรม คนผู้หนึ่งหากคิดมีชีวิตสืบต่อ ต้องรู้จักสะกดกลั้นกลืนต่อเรื่องนี้"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"เรามิมีวันเรียนรู้ได้"

สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนเป็นลึ้ลับพิสดาร มุมปากยังปรากฏรอยยิ้มเฉกเช่นกับเง็กเหล็งล้ง เอ่ยสืบต่ออย่างแช่มช้า

"เราเพียงทราบว่า ในใต้หล้าไม่มีผู้ใดทำให้นางลืมเลือนเรา และมิมีผู้ใดทำให้เราลืมเลือนนางได้"

ยามเมื่อรับฟังวาจาประโยคนี้ ได้เห็นสีหน้าลิ้มไท้เพ้ง น้ำตาก๊วยโล่วถึงกับเอ่อคลอหน่วย

ก๊วยโล่วเข้าใจความรู้สึกของลิ้มไท้เพ้งเป็นอย่างดี

ก๊วยโล่วยังทราบว่า ลิ้มไท้เพ้งมิคิดมีชีวิตสืบต่อ ดังนั้นกระโดดปราดขึ้นหมายถาโถมออกไป

แต่มิทราบเพราะเหตุใด เฮ้งต๋งกลับฉุดรั้งก๊วยโล่วไว้ กล่าวว่า

"รอสักครู่"

ก๊วยโล่วกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ตอนนี้ยังรอคอยอันใด ?"

เฮ้งต๋งตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"รออีกสักครู่ท่านจะทราบเอง"

หาคาดไม่ว่า ลิ้มไท้เพ้งกลับหยิบฉวยสุราพิษบนโต๊ะป้านนั้นขึ้น ดื่มลงไปจนหมดสิ้น จากนั้นกล่าวว่า

"เราบอกแล้วว่าท่านหากฆ่านาง เราก็จะฆ่าคนของตระกูลลิ้มคนหนึ่ง"

มันกลับฆ่าตัวเอง !

ลิ้มไท้เพ้งพลันล้มลง ล้มทับอยู่เหนือร่างเง็กเหล็งล้ง

มุมปากของทั้งสองล้วนประดับด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ เป็นรอยยิ้มอันลึ้ลับแต่เป็นสุข

ก๊วยโล่วตาแดงฉาน ขณะจะตวาดถามเฮ้งต๋งว่าฝ่ายตรงข้ามไฉนให้ตนรอคอย?

ในยามนั้น พลันแว่วเสียงสดใสกังวานเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า

"ท่านแพ้แล้ว"

พร้อมกับเสียงดัง คนผู้หนึ่งปรากฏขึ้นในกระโจม ยืนชดช้อยด้วยบุคลิกอันสูงส่งสง่า

นางกลับเป็นมารดาของลิ้มไท้เพ้ง...อ้วยฮูหยิน !

มุมปากของนางประดับด้วยรอยยิ้มอันลึ้ลับเช่นกัน

ก๊วยไต้โล่วตะลึงลานอีกครา

นางเห็นบุตรชายตนเองเสียชีวิตที่เบื้องหน้า ไฉนยังยิ้มออก ?

สีหน้าพญามังกรแดนดินก็พิเศษพิสดารยิ่ง มิทราบเป็นความปลาบปลื้มปีติหรือเจ็บปวดรวดร้าว ? เป็นความภาคภูมิหรือผิดหวัง ?

เนิ่นนานให้หลัง พญามังกรแดนดินจึงผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวว่า

"มิผิด เราแพ้แล้ว"

อ้วยฮูหยินกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านคงทราบแล้วว่า ทุกผู้คนมิได้เป็นเฉกเช่นท่านที่มีชีวิตอยู่เพื่อตนเองในโลกยังมีเรื่องราวมากมายที่สำคัญยิ่งกว่ามีชีวิตอีก"

พญามังกรแดนดินก้มศีรษะลง พลันแย้มยิ้มออกมา กล่าวว่า

"นับว่าเรารับทราบไม่สายเกินการณ์"

"ไม่สายเกินการณ์ ?"

พญามังกรแดนดินพลันเงยหน้าขึ้น ประสานสบตากับอ้วยฮูหยิน กล่าวว่า

"ถูกต้อง"

ประกายตาทั้งสองพลันทอประกายแห่งความรักขึ้น แย้มยิ้มให้แก่กัน

ความผิดพ้องหมองใจในวันเวลาที่ผ่านมา ล้วนคลี่คลายสลายไปกับรอยแย้มยิ้มนี้

คู่สามีภรรยานี้นับว่าปรับความเข้าใจกันแล้ว

พญามังกรแดนดินยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกมันได้ดื่มสุรารสขมที่สุดในชีวิตของพวกมันแล้ว ตอนนี้ท่านให้พวกมันได้ดื่มของอันหวานชื่นบ้างเถอะ"

อ้วยฮูหยินกล่าวเสียงนุ่มนวล

"พวกมันล้วนสมควรดื่มของหวานชื่นแล้ว"

นางพลันเหลียวหน้ามายังก๊วยไต้โล่วและพวกที่หลังม่าน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกท่านคงเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใดแล้ว ไฉนไม่ออกมาดื่มสุราหวานสักจอกหนึ่ง"

ก๊วยไต้โล่วยังไม่เข้าใจ อี้ฉิกกลับเข้าใจแล้ว

อี้ฉิกกล่าวว่า

"ผู้ที่พนันกับพญามังกรแดนดินเป็นบุคคลแรกหาใช่เฮ้งเล่าตั่ว หากแต่เป็นอ้วยฮูหยิน"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"เพราะเพื่อความสุขของบุตรชาย นางจึงรุดมาพนันกับพญามังกรแดนดิน"

อี้ฉิกผงกศีรษะกล่าวว่า

"หัวข้อพนันของนาง ก็เป็นเฉกเช่นกับพวกเรา ทราบว่าในใต้หล้ามีคนจำนวนมากยินยอมเสียสละเพื่อผู้อื่น ดังนั้นนางจึงเป็นฝ่ายชนะ"

นางจับจ้องมองก๊วยไต้โล่ว ดวงตาเปี่ยมประกายนุ่มนวล

ก๊วยไต้โล่วยึดกุมมือนุ่มนิ่มของนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"มิผิด ผู้ที่เข้าใจเหตุผลข้อนี้ จะไม่พ่ายแพ้ตลอดกาล"

เฮ้งต๋งกล่าวเสริมขึ้น

"สุราจอกที่พญามังกรแดนดินให้ลิ้มไท้เพ้งและเง็กโกวเนี้ยร่ำดื่ม ย่อมมิใช่สุราพิษจริง ๆ"

ย่อมมิใช่

เนื่องเพราะลิ้มไท้เพ้งและเง็กเหล็งล้งผุดลุกขึ้นแล้ว โอบกอดกันอย่างแนบแน่นแทบหล่อหลอมเป็นอันหนึ่งอันเดียว

ตอนนี้ในใต้หล้าไม่มีผู้ใดพรากทั้งสองจากกันอีก เนื่องเพราะทั้งสองมีกำลังขวัญดื่มสุรารสขมที่สุดในชีวิตของพวกมันแล้ว

นั่นเป็นสุรารสขมแต่หาใช่สุราพิษไม่

ท่านทราบหรือไม่ ในใต้หล้ามีสุราลี้ลับประการหนึ่ง สามารถช่วยให้ท่านหนีรอดจากซึกโลกอันสับสน ฟื้นคืนชีวิตใหม่?

ท่านทราบหรือไม่ ในโลกมีเรื่องลี้ลับมากมายอุบัติขึ้นเพื่อบุคคลที่มีรักแท้ต่อกัน?

ก๊วยไต้โล่วหันกายมายังเฮ้งต๋ง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านฉุดรั้งข้าพเจ้าไว้ หรือทราบแต่แรกว่านั่นไม่ใช่สุราพิษ?"

เฮ้งต๋งตอบว่า

"เรามิทราบ แต่ทราบว่าไม่มีบิดาผู้ใดหักใจแพร่พิษสังหารบุตรชายของตนได้ เราเชื่อมั่นว่าขอเพียงเป็นคน ต้องมีมนุษยธรรมประจำใจ"

ก๊วยโต้โล่วกล่าวถามว่า

"ท่านมีความมั่นใจ ?"

"เรามี"

ก๊วยโต้โล่วทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิน่าเล่าท่านจึงไม่พ่ายแพ้ตลอดกาล"

มิว่าผู้ใดขอเพียงมีความมั่นใจเปี่ยมล้น ต้องประสบความสำเร็จแน่นอน

.....

ยามนี้ หลังม่านเพียงหลงเหลือนางพญาแดงและเฮ้งต๋งสองต่อสอง

นางพญาแดงก้มศีรษะกล่าวว่า

"พวกมันล้วนรอคอยอยู่ที่เบื้องนอก ท่านยังไม่ออกไป ?"

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ามิคู่ควรกับการอยู่ร่วมกับพวกท่าน"

เฮ้งต๋งสอดคำขึ้น

"ไฉนมิคู่ควร ?"

ดวงตานางพญาแดงเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ กล่าวว่า

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็เป็นเฉกเช่นกับพญามังกรแดนดิน มิทราบมาก่อนว่ารักแท้เกิดจากใจจริง ไม่จำเป็นต้องดำเนินวิธีใด ๆ ท่านหากคิดใคร่ได้รักแท้จากผู้อื่น มีแต่ใช้ความจริงใจของตนเองเข้าแลกมา"

เฮ้งต๋งกล่าวถามว่า

"แต่ตอนนี้ท่านทราบแล้วกระมัง ?"

นางพญาแดงผงกศีรษะรับ

เฮ้งต๋งกล่าวว่า

"ท่านรับทราบในตอนนี้ ยังไม่สายเกินการณ์"

นางพญาแดงพลันเงยหน้าขึ้น จับจ้องมองเฮ้งต๋ง ดวงตาเปี่ยมประกายความหวัง

กล่าวว่า

"ตอนนี้ยังไม่สายเกินการณ์ ?"

เฮ้งต๋งประสานสบตากับนาง ซุ่มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนนุ่มนวล กล่าวว่า

"ไม่สายเกินการณ์ ขอเพียงท่านสามารถเข้าใจเหตุผลนี้จริง จะไม่มีวันสายเกินการณ์"

ยื่นมือออกยึดกุมมือนางพญาแดง เอ่ยสืบต่อ

"ดังนั้นตอนนี้พวกเราสมควรไปร่วมดื่มสุราหวานจอกหนึ่ง สุราขมของพวกเราดื่มมากพอแล้ว"

.....

สุรามีรสหวาน ทั้งยังหอมหวน

มีแต่บุคคลที่รับการทดสอบ รับการกระทบกระเทือน จึงสามารถดื่มสุราเยี่ยงนี้

และมีแต่พวกตนจึงคู่ควรดื่ม

พญามังกรแดนดินถือขวดทองกับมือ จับจ้องมองบุตรชายและสะใภ้ กล่าวว่า

"เราละเลยทอดทิ้งพวกเจ้า สมควรชำระทดแทน มิว่าพวกเจ้าต้องการอันใด เรายินดีมอบให้"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวโดยมิขบคิดว่า

"พวกเราไม่ต้องการ"

พญามังกรแดนดินกล่าวถามว่า

"ไฉนไม่ต้องการ ?"

"เนื่องเพราะสิ่งที่พวกเราปรารถนา มิมีผู้ใดให้แก่พวกเราได้ แม้แต่ท่านก็ตาม"

พญามังกรแดนดินกล่าวว่า

"แม้แต่เราก็ไม่อาจให้แก่พวกเจ้า ยังมีผู้ใดให้แก่พวกเจ้าได้ ?"

ลิ้มไท้เพ้งตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"พวกเราเอง มีแต่พวกเราเอง"

"พวกเจ้าที่แท้ปรารถนาอันใด ?"

ลิ้มไท้เพ้งกล่าวว่า

"ที่พวกเราปรารถนา ตอนนี้นับว่าได้มาแล้ว"

พลางยืดกุมมือภรรยารัก เปี่ยมไปด้วยความอิ่มเอมเปรมใจและเป็นสุข

เนื่องเพราะสิ่งที่ลิ้มไท้เพ้งต้องการ คืออิสรเสรี ความรัก และสุขสำราญ บัดนี้ลิ้มไท้เพ้งล้วนได้มาแล้ว

นี่มิใช่บุคคลอื่นประทานให้ ไม่มีผู้ใดให้แก่พวกตนได้

ท่านหากต้องการอิสรเสรี ความรัก และสุขสำราญ มีแต่ใช้ความเชื่อมั่น การตกลงใจและความจริงใจเข้าแลกมา!

นอกจากนี้แล้วไม่มีหนทางอื่นอีก

เนื่องเพราะก๊วยไต้โล่ว เฮ้งต๋ง และพวก รู้ซึ้งถึงเหตุผลนี้ พวกตนจึงได้มา

ดังนั้นก๊วยไต้โล่วจึงอยู่คู่กับอี๊ฉิก เฮ้งต๋งอยู่ร่วมกับนางพญาแดง ลิ้มไท้เพ้งเคียงคู่กับเง็กเหล็งล้งอย่างสุขสมตลอดกาล...

ผู้ใดว่าวีรบุรุษเงียบเหงา?

วีรบุรุษของพวกเราล้วนสำราญ!